ANNA TODD
După ce ne-am întâlnit
PRIMUL VOLUM DIN
SERIA AFTER
1,2 MILIARDE DE
LECTURI PE
wattpad
TREI

Cititorilor mei, de la bun început,
cu atât de multă dragoste și recunoștință.
Însemnați enorm de mult pentru mine.

PROLOG

Colegiul păruse dintotdeauna ceva de o importanţă capitală, o parte esenţială care descrie valoarea unei persoane și care îi modelează viitorul. Trăim vremuri în care oamenii te întreabă ce facultate ai terminat înainte să-ţi cunoască numele de familie. De la o vârstă fragedă am fost învăţată, mai degrabă dresată, să mă pregătesc pentru formarea profesională. Se transformase în acea necesitate care îmi cerea pregătire fără încetare şi care devenise aproape obsesie. Fiecare materie pe care am ales-o, fiecare temă pe care o duceam la bun sfârşit din prima zi de liceu gravita în jurul intrării la facultate. Şi nu la orice facultate; mama îşi băgase în cap să intru la Washington Central University, aceeaşi şcoală la care mersese şi ea, dar pe care nu o terminase niciodată.

Nu aveam idee că la colegiu voi găsi mult mai mult decât învăţătură. Nu aveam idee că a-mi alege cursurile opţionale în primul semestru va părea, câteva luni mai târziu, ceva de-a dreptul trivial. Eram naivă pe atunci şi, în multe feluri, încă mai simt. Dar nu aveam de unde să ştiu ce mă aşteaptă. Întâlnirea cu a mea colegă de cameră a fost intensă şi ciudată de la bun început, iar aceea cu grupul ei de prieteni ţăcăniţi, şi mai şi. Erau atât de diferiţi de toată lumea pe care o cunoscusem înainte şi eram intimidată în prezenţa lor, nedumerită de lipsa

de atenţie pe care o acordau naturii umane. Foarte repede m-am integrat în nebunia lor, bucurându-mă de ea...

Acela a fost momentul în care el mi-a pătruns în suflet.

De la prima noastră întâlnire, Hardin mi-a schimbat viaţa într-un fel în care niciun curs de la nicio facultate şi niciun grup de lectură pentru tineret nu mi-ar fi putut-o schimba vreodată. Viaţa mea s-a transformat, iute, într-un film ca acelea pe care le vedeam în adolescenţă, iar replicile lor ridicole au devenit realitate. Aş fi făcut ceva diferit dacă aş fi ştiut ce va urma? Nu sunt sigură. Mi-ar plăcea să pot da un răspuns cinstit, dar nu sunt în stare. Uneori sunt recunoscătoare, atât sunt de absorbită de pasiunea momentului, încât judecata mi se întunecă şi nu îl văd decât pe el. În alte ocazii, mă gândesc la durerea pe care mi-a provocat-o, la faptul sfâşietor că m-am pierdut pe mine, aşa cum eram, la haosul acelor momente când simţeam că lumea mi se dă peste cap, şi răspunsul nu mai este, dintr-odată, atât de limpede ca la început.

Dar sunt sigură că viaţa şi inima mea nu vor mai fi niciodată aceleaşi, nu după apariţia lui Hardin.

1

Alarma trebuie să sune în curând. Stătusem trează jumătate de noapte, foindu-mă pe toate părţile, numărând spaţiile dintre plăcile din tavan şi repetându-mi planul în minte. Unii obişnuiesc să numere oi; eu planific. Mintea mea nu-şi permite nicio pauză din a face planuri, iar ziua de azi, cea mai importantă din cei 18 ani ai vieţii mele, nu face excepţie.

– Tessa! aud vocea mamei cum mă strigă de jos.

Oftez înăbuşit cât să mă aud doar eu, mă dau jos din patul meu mic, dar confortabil. Pierd timpul îndesând colţurile cearşafului la capătul patului, pentru că aceasta este ultima dimineaţă care mai face parte din programul meu obişnuit. De azi înainte, acest dormitor nu va mai fi căminul meu.

– Tessa! strigă din nou.

– M-am trezit! strig şi eu.

Zgomotul făcut de uşile dulapurilor care se deschid şi se închid la parter cu o izbitură îmi arată că şi ea este la fel de panicată ca şi mine. Am stomacul strâns ca un nod şi, în timp ce fac duş, mă rog ca neliniștea pe care o simt să se estompeze pe măsură ce va trece timpul. Toată viața mea a însemnat o serie de pregătiri pentru această zi, prima mea zi de facultate.

Mi-am petrecut weekendurile învăţând şi pregătindu-mă pentru asta, în vreme ce colegii mei se distrau, beau şi făceau tot ce fac adolescenţii pentru a intra în bucluc. Nu era cazul

meu. Eu eram fata care își petrecea nopţile învăţând cu picioarele încrucişate pe podeaua din sufragerie, alături de mama, care bârfea şi se uita cu orele la QVC, în căutarea unor noi metode de a-şi îmbunătăţi aspectul.

În ziua în care a sosit scrisoarea de acceptare la Washington Central University nu puteam fi mai emoţionată, iar mama a plâns ore în şir. Nu pot să spun că nu m-am simţit mândră pentru faptul că munca mea asiduă dăduse roade. Intrasem la singura facultate la care făcusem cerere şi, pentru că nu aveam bani mulţi, obţinusem suficiente burse pentru a-mi menţine cheltuielile studenţeşti la minimum. A existat un moment când, pentru foarte scurt timp, m-am gândit să plec din Washington ca să studiez în altă parte. Dar am văzut cum chipul mamei păleşte şi cum se plimbă prin sufragerie timp de aproape o oră şi atunci i-am spus că nu am vorbit serios.

În clipa în care intru sub duş, muşchii încordaţi mi se mai relaxează puţin. Stau aici, sub apa fierbinte, încercând să mă calmez, dar nu fac altceva decât să mă agit şi mai tare. Şi sunt atât de absentă încât, după ce într-un final mă spăl pe cap şi pe corp, de-abia mi-a mai rămas suficientă apă caldă pentru a mă rade pe picioare, de la genunchi în jos.

Îmi înfăşor un prosop peste trupul ud şi aud vocea mamei strigându-mă din nou. Ştiind că este dominată de emoţii, o iert, dar rămân să-mi usuc părul. Ştiu că e îngrijorată de plecarea mea la colegiu, dar eu am plănuit această zi până la ultimul

detaliu, timp de luni de zile. Numai una din noi îşi poate permite să fie dărâmată nervos şi trebuie să mă asigur că nu sunt eu aceea şi că pot să-mi urmez planul.

Mâinile îmi tremură şi nu nimeresc fermoarul rochiei. Nu-mi place deloc, dar mama a insistat să o port. În cele din urmă câștig bătălia cu fermoarul și îmi iau puloverul preferat ce stă agățat de ușa dulapului. Când mă văd îmbrăcată, simt că nervii mi s-au mai domolit, până observ o gaură micuţă pe mâneca puloverului. Îl arunc pe pat, apoi mă încalț, ştiind că mama devine din ce în ce mai nerăbdătoare cu fiecare secundă care trece.

Iubitul meu, Noah, va apărea în curând pentru a ne însoţi. Este cu un an mai mic decât mine, dar şi el va împlini 18 ani în curând. Este un tip sclipitor şi are 10 pe linie, exact ca mine, şi – vai, cât de bucuroasă sunt – are de gând să mă urmeze la WCU anul viitor. Eu mi-aş dori să vină de pe acum, mai ales că nu cunosc pe absolut nimeni la colegiu, dar mă mulţumesc cu faptul că mi-a promis că mă va vizita cât va putea de des. Tot ce mai vreau este o colegă normală de cameră; este singurul lucru pentru care mă rog şi pe care nu-l pot controla, în pofida planurilor mele.

– Ther-e-saaaa!

– Mamă, vin acum. Te rog, nu mai ţipa după mine! strig eu coborând scările.

Noah stă la masă vizavi de mama, holbându-se la ceasul de mână. Albastrul tricoului său polo i se potriveşte cu albastrul-deschis al ochilor. Iar părul blond îi este pieptănat şi dat cu gel la perfecţie.

– Hei, studento.

Zâmbeşte perfect şi strălucitor, ridicându-se în picioare. Mă trage către el într-o îmbrăţişare strânsă şi închid gura când îi simt mirosul exagerat al coloniei. Da, uneori exagerează cu asta.

– Hei.

Îi întorc acelaşi zâmbet fericit, încercând să-mi ascund emoţiile în timp ce îmi strâng părul blond-cenuşiu într-o coadă.

– Iubito, putem aştepta câteva minute până îţi aranjezi părul, spune mama încetişor.

Mă duc către oglindă şi dau din cap; are dreptate. Părul meu trebuie să fie impecabil astăzi şi, desigur, nu a ezitat să-mi reamintească acest lucru. Ar fi trebuit să-l ondulez cum îi place ei, aşa, ca dar de despărțire.

– Duc eu bagajele la maşină, se oferă Noah, întinzând o palmă în care mama pune cheile.

Sărutându-mă repede pe obraz, iese din cameră, cu bagajele în mână şi cu mama pe urmele lui.

A doua încercare de aranjare a părului se încheie cu un rezultat mult mai satisfăcător decât prima. Îmi trec o perie de haine peste rochia gri, ca ultim gest.

Ies din casă şi merg către maşina plină ochi cu lucrurile mele, iar în acest timp fluturii din stomac dansează, făcându-mă să mă simt puțin mai relaxată la gândul că mai am un drum de două ore şi jumătate la dispoziție pentru ai face să dispară.

Habar nu am cum va fi la colegiu şi, dintr-odată, întrebarea care îmi pune stăpânire pe gânduri este: *O să-mi fac vreun prieten?*

2

Aş vrea să pot spune că peisajul familiar din centrul oraşului Washington mă liniştea, în timp ce mergeam cu maşina, sau că mă cuprindea vreun simţ al aventurii, cu fiecare indiciu care ne arăta că ne apropiem din ce în ce mai mult de Washington Central. Dar eu eram în vârtejul planificării şi obsesiei. Nu mai ţin minte exact nici despre ce vorbea Noah, dar ştiu că încerca să mă calmeze şi că era foarte emoţionat pentru mine.

– Am ajuns! chiţăie mama în timp ce trecem pe sub o poarta de piatră şi intrăm în campus.

Arată la fel de bine în realitate ca în broşuri şi pe site şi sunt impresionată de clădirile elegante de piatră. Sute de oameni împânzesc locul, părinţi îmbrăţişându-şi şi sărutându-şi copiii la despărţite, grupuri de boboci îmbrăcaţi din cap până-n picioare în haine WCU şi câţiva întârziaţi, rătăciţi şi confuzi. Dimensiunea campusului mă intimidează, dar sper ca în câteva săptămâni să mă simt ca acasă.

Mama insistă ca, împreună cu Noah, să mă însoţească la secretariatul de înscriere al bobocilor. Ea reuşeşte să-şi păstreze un zâmbet pe chip timp de trei ore întregi, iar Noah ascultă cu atenţie, aşa cum fac şi eu.

– Mi-ar plăcea să-ţi văd camera înainte să plecăm. Trebuie să mă asigur că totul este în regulă, spune mama când ceremonia de deschidere se termină.

Ochii ei scrutează vechea clădire, plini de dezaprobare. Are darul de a găsi răul în orice. Noah zâmbeşte, înseninând atmosfera, şi mama se destinde.

– Nu-mi vine să cred că ai început facultatea! Singura mea fiică, studentă, locuind de una singură. Pur şi simplu nu pot să cred, se vaită ea, bâzâind uşor, atentă, totuşi, să nu-şi întindă machiajul.

Noah este în spatele nostru, cărându-mi bagajele în timp ce înaintăm pe coridor.

– Camera mea este la B22... acum suntem în aripa C, le spun.

Din fericire, văd un B mare pictat pe un zid.

– Pe aici, indic eu când mama o ia în direcţia opusă.

Mă simt recunoscătoare că mi-am adus doar câteva haine, o pătură şi câteva dintre cărţile preferate, pentru ca Noah să nu aibă multe de cărat şi eu să nu am multe de despachetat.

– B22, oftează mama.

Tocurile ei sunt scandalos de înalte pentru distanţa pe care trebuie s-o parcurgem. La capătul unui hol lung, bag cheia într-o uşă veche de lemn şi, când aceasta se deschide scârţâind, mamei îi scapă un oftat zgomotos. Camera e mică şi are două paturi minuscule şi două birouri. După o clipă, ochii mei descoperă motivul uimirii mamei: jumătate din cameră este acoperită de postere cu formaţii de care nu am auzit în viaţa

mea, iar chipurile de pe ele sunt pline de piercing-uri, şi trupurile – de tatuaje. Şi apoi dăm cu ochii de o fată care zace într-unul din paturi, cu părul ei roşu strălucitor, machiată cu o tonă de creion dermatograf şi cu braţele acoperite de tatuaje colorate.

– Hei, spune ea cu un zâmbet pe care, spre surpriza mea, îl găsesc fascinant. Eu sunt Steph.

Se ridică în coate, iar decolteul i se iţeşte prin bluza dantelată, ceea ce mă face să-l lovesc discret pe Noah când îl prind zgâindu-se la sânii ei.

– H-hei. Eu sunt Tessa, mă sufoc eu şi toate bunele mele maniere zboară pe uşă.

– Hei, Tessa, încântată de cunoştinţă. Bine ai venit la WCU, unde dormitoarele sunt minuscule şi petrecerile sunt colosale.

Fata cu păr roşu aprins zâmbeşte şi mai larg. Capul îi cade pe spate într-un hohot de râs văzând cele trei expresii oripilate pe care le are în faţa ochilor. Mamei i-a căzut faţa, e practic pe covor, iar Noah se foieşte jenat. Steph vine către noi, eliminând prăpastia, și mă ia în braţe. Pentru un moment îngheţ, surprinsă de afecţiunea ei, dar îi întorc gestul atât de amabil. Exact în clipa în care Noah îmi lasă bagajele pe podea şi mă întreb dacă toate acestea nu reprezintă cumva o imensă glumă, se aude o bătaie în uşă.

– Intră! strigă noua mea colegă de cameră.

Uşa se deschide şi în încăpere intră doi băieţi, înainte ca Steph să-şi fi terminat urarea de bun venit.

Băieţi în dormitorul fetelor din prima zi? Poate că Washington Central a fost o decizie proastă. Sau poate voi găsi o modalitate prin care să-mi aleg singură colega de cameră? După expresia îndurerată a mamei mele, presupun că şi ei îi trec prin cap aceleaşi gânduri. Biata femeie arată de parcă urmează să leşine în orice moment.

– Hei, tu eşti colega lui Steph? întreabă unul din băieţi.

Are părul blond aranjat în sus şi şuviţe şatene care străbat prin el. Braţele îi sunt presărate cu diverse tatuaje şi cerceii din ureche sunt de mărimea unei monede de cinci cenţi.

– Mm... da. Eu sunt Tessa, reuşesc să spun.

– Eu sunt Nate, nu mai fi atât de emoţionată, zice el zâmbind şi punându-mi mâna pe umăr. O să-ţi placă aici.

Vorba lui este caldă şi primitoare, în ciuda aspectului dur.

– Sunt gata, băieţi, spune Steph apucând o geantă neagră şi grea de pe pat.

Ochii mi se mută la băiatul înalt şi brunet care se sprijină de perete. Părul său arată ca o grămadă de raze adunate pe cap, împinse pe spate, poartă piercing în sprânceană şi în buză. Privirea îmi coboară pe tricoul său negru, apoi pe braţe, care sunt şi ele acoperite de tatuaje; nu văd niciun centimetru de piele neatinsă. Spre deosebire de Steph şi Nate, el pare pictat

doar în negru, gri şi alb. E înalt, suplu şi ştiu că îl privesc în cel mai nepoliticos mod posibil, dar nu mă pot uita în altă parte.

Mă aştept să se prezinte şi el, aşa cum a făcut-o prietenul lui, dar el rămâne tăcut, rotindu-şi ochii de plictiseală şi scoţând un telefon din buzunarul jeanşilor săi negri şi strâmţi. Cu siguranţă el nu este la fel de prietenos ca Steph sau Nate. Dar este mult mai atrăgător; ceva mă face să nu-mi pot lua ochii de la chipul său. Îmi dau seama vag că Noah mă priveşte şi, într-un final, îmi mut privirea şi mă prefac că mă holbam doar pentru că eram şocată.

Pentru că despre asta este vorba, nu-i aşa?

– Ne mai vedem, Tessa, spune Nate şi cei trei ies din cameră.

Expir prelung. Ar fi puţin spus dacă aş pretinde că ultimele câteva minute au fost incomode.

– Te muţi în alt dormitor! zbiară mama, de îndată ce uşa se închide.

– Nu, nu pot, oftez. E în regulă, mamă.

Fac tot ce pot ca să-mi ascund emoţia. Nici eu nu ştiu cât de bine vor merge lucrurile, dar ultimul lucru pe care mi-l doresc e ca autoritara mea mamă să facă o scenă chiar în prima mea zi de facultate.

– Oricum, sunt sigură că ea nici nu va sta prea mult pe aici, încerc eu s-o conving pe ea şi pe mine totodată.

– Nici vorbă, mergem să schimbăm chiar acum. Înfăţişarea ei îngrijită contravine cu furia de pe chipul ei; părul său lung şi blond este adunat pe un singur umăr, cu toate acestea fiecare buclă pare intactă. Nu vei sta în cameră cu cineva care primeşte înăuntru bărbaţi, de fapt, derbedei!

Mă uit în ochii ei gri, apoi la Noah.

– Mamă, te rog, hai să vedem cum decurg lucrurile. Te rog, o implor eu.

Nici nu vreau să-mi imaginez ce haos ar crea încercarea de ultim moment de a-mi schimba camera. Şi cât de umilitor ar fi.

Mama se mai uită o dată prin cameră, stăruind pe partea decorată de Steph, şi suspină dramatic la peisajul întunecat.

– Bine, şuieră spre surprinderea mea. Dar trebuie să avem o mică discuţie înainte să plec.

3

O oră mai târziu, după ce am ascultat-o avertizându-mă despre primejdiile petrecerilor şi ale bărbaţilor de la facultate, folosind un limbaj stânjenitor pentru urechile mele şi ale lui Noah, mama dă semne că ar vrea să plece. În stilul ei obişnuit, cu îmbrăţişări şi sărutări rapide, iese din cameră, anunţându-l pe Noah că îl aşteaptă în maşină.

– O să-mi lipsească prezenţa ta din fiecare zi, spune el blând şi mă ia în braţe.

Îi inhalez colonia, cea pe care i-am cumpărat-o două Crăciunuri la rând, şi oftez. Parfumul exagerat s-a mai dus şi îmi dau seama că îmi va fi dor de acest miros, de confortul şi familiaritatea pe care le emană, chiar dacă m-am plâns de multe ori de el în trecut.

– Şi tu o să-mi lipseşti, dar putem vorbi în fiecare zi, îi promit şi îmi pun braţele în jurul trupului său şi mă ghemuiesc aproape de gâtul lui. Aş fi vrut să fii aici încă de anul acesta.

Noah este cu doar câţiva centimetri mai înalt decât mine, dar îmi place că diferenţa dintre noi nu este atât de mare. Mama obişnuia să mă necăjească în copilărie, susţinând că bărbaţii cresc câte un centimetru la fiecare minciună pe care o spun. Tata era un bărbat înalt, deci nu aveam cum s-o contrazic.

Noah îşi atinge buzele de ale mele... şi apoi se aude un claxon din parcare.

Noah râde şi se desprinde de mine.

– Mama ta. E pisăloagă. Mă sărută pe obraz şi se grăbeşte înspre uşă strigând: Te sun diseară, după care dispare.

Rămasă singură, mă gândesc la plecarea lui intempestivă doar pentru un moment şi apoi încep să-mi despachetez bagajele. În scurt timp, jumătate din hainele mele sunt împăturite şi aşezate ordonat într-unul din micuţele dulapuri; restul sunt agăţate ordonat în debara. Mi se face jenă văzând numeroasele haine de piele cu imprimeuri de animale care umplu celălalt şifonier. Totuşi, curiozitatea mă învinge şi mă trezesc plimbându-mi degetele de-a lungul unei rochii făcute dintr-un fel de metal, apoi de-a lungul alteia care e atât de străvezie încât parcă nici nu există.

Simţind că mă cuprinde oboseala de peste zi, mă întind pe pat. Mi se strecoară în suflet o singurătate nefamiliară şi nu mă ajută deloc faptul că e plecată colega mea de cameră, indiferent de cât de ciudat m-au făcut să mă simt prietenii ei. Am sentimentul că va fi plecată mult timp sau, şi mai rău, ar putea avea musafiri prea des. De ce nu puteam nimeri şi eu o colegă de cameră căreia să-i placă să citească şi să studieze? Presupun că poate fi însă un lucru bun să am toată camera numai pentru mine, dar nimic din toate astea nu-mi miroase a bine.

Deocamdată facultatea nu e nici pe departe ce am visat sau am sperat.

Îmi reamintesc că de-abia au trecut câteva ore. Mâine va fi mai bine. Trebuie să fie.

Îmi iau agenda şi caietul de notiţe, îmi scriu orarul pentru acest semestru şi posibilele întâlniri la clubul de literatură în care intenţionez să mă înscriu. Încă nu m-am hotărât, dar am citit câteva impresii de la studenţi şi vreau să văd cum e acolo. Vreau să încerc să găsesc un grup de oameni care să-mi semene şi cu care să vorbesc. Nu mă aștept să-mi fac prea mulţi prieteni, doar cât să am pe cineva cu care să mănânc din când în când. Mâine plănuiesc o excursie în afara campusului ca să-mi mai cumpăr câte ceva pentru cameră. Nu vreau să-mi aglomerez jumătatea de cameră, cum a făcut-o Steph, dar aş vrea să mai adaug câteva lucruri ca să mă simt mai acasă într-un loc atât de nefamiliar. Faptul că nu am maşină îmi va îngreuna puţin demersul. Cu cât îmi voi lua una mai curând, cu atât va fi mai bine. Am destule resurse din banii primiţi la absolvire şi din economiile din salariul de la slujba de vară pe care am avut-o la librărie, dar nu sunt sigură că îmi doresc stresul de a avea o maşină chiar acum. Faptul că locuiesc în campus îmi garantează acces gratuit la transportul în comun şi am învăţat deja liniile de autobuz. Cu gândul la orare, fete cu păr roşu aprins şi băieţi neprietenoşi, plini de tatuaje, adorm cu agenda în mână.

În dimineaţa următoare, Steph nu e la ea în pat. Mi-ar fi plăcut s-o cunosc mai bine, dar asta e cam greu, căci ea nu e niciodată pe aici. Poate că unul din cei doi băieţi pe care i-am văzut este prietenul ei? Pentru binele ei, sper că e cel blond.

Îmi iau trusa de toaletă şi pornesc către duşuri. Pot deja să spun că unul dintre cele mai puţin plăcute aspecte ale vieţii la cămin este problema duşului; mi-aş dori ca fiecare cameră să aibă propria baie. E ciudat, dar bine că măcar nu sunt mixte.

Sau... am presupus că nu vor fi; nu aşa aţi fi crezut şi voi? Dar când am ajuns la uşă, destul de sigură pe mine, am văzut două abţibilduri, unul reprezentând un băiat, celălalt o fată. Uf! Nu-mi vine să cred că se întâmplă astfel de lucruri aici. Nu-mi vine să cred că nu am descoperit acest amănunt când mă documentam despre WCU.

Ochesc o cabină de duş deschisă, îmi croiesc drum printre băieţii şi fetele pe jumătate dezbrăcaţi, trag perdeaua strâns în urma mea, mă dezbrac, apoi îmi agăţ hainele pe umeraşul din afară, bâjbâind ca un orb, cu o mână dincolo de perdea. Durează prea mult până se încălzeşte apa şi în tot acest timp mă înnebuneşte gândul că va trage cineva perdeaua care îmi separă trupul gol de restul băieților şi fetelor de afară. Băieţii şi fetele par relaxaţi fâţâindu-se pe acolo goi puşcă; viaţa la facultate e foarte ciudată deocamdată şi de-abia e a doua zi.

Cabina de duş e mică, dotată cu un umeraş micuţ pe care să-mi agăţ lucrurile cât timp mă spăl şi de-abia am spaţiu să-mi

întind mâinile în faţă. Mă trezesc gândindu-mă la Noah şi la viaţa mea de acasă. Distrasă, mă întorc şi dau cu cotul peste umeraş, trântindu-mi hainele pe podeaua udă. Apa curge peste ele, făcându-le leoarcă.

– Îţi baţi joc de mine! mârâi către mine însămi, închizând repede apa şi înfăşurându-mi prosopul pe mine.

Îmi iau grămada de haine grele şi ude şi fug pe hol, sperând cu disperare că nu mă vede nimeni. Ajung la cameră şi răsucesc: cheia în broască, relaxându-mă instantaneu după ce închid uşa în urma mea.

Asta până când mă întorc şi îl văd pe băiatul cel brunet, nepoliticos şi tatuat, tolănit pe patul lui Steph.

4

– Ăăă... Unde e Steph?

Mă străduiesc să par autoritară, dar vocea mea e mai degrabă un scârţâit jalnic. Strâng cu mâinile prosopul moale, iar privirea fuge în jos, ca să fiu sigură că nu rămân în pielea goală.

Băiatul mă priveşte, iar colţurile gurii i se ridică uşor, da un rosteşte niciun cuvânt.

– Nu auzi? Te-am întrebat unde este Steph, repet eu, încercând să fiu un pic mai politicoasă de data asta.

Expresia lui se schimbă şi într-un final mormăie:

– Habar n-am.

Apoi îşi întoarce privirea către micul ecran plat de pe şifonierul lui Steph. Ce căută el aici? Nu are camera lui? Îmi muşc limba, făcând eforturi să-mi păstrez comentariile pentru mine.

– Ok? Deci, crezi că se poate... să ieşi din cameră ca să mă pot îmbrăca?

Nici nu a observat că sunt înfăşurată în prosop. Sau poate a observat, dar nu-l impresionează.

– Nu te flata, nici nu am de gând să mă uit la tine, mă ia el peste picior şi se întoarce, acoperindu-şi faţa cu mâinile.

Are un accent englezesc pronunţat pe care nu l-am observat înainte. Probabil pentru că nu s-a obosit să-mi vorbească până acum.

Neştiind exact cum să răspund replicii sale răutăcioase, oftez și mă îndrept către şifonier. Poate că e gay, poate asta a vrut să însemne "nici nu am de gând să mă uit la tine". Fie asta, fie nu mă consideră atrăgătoare. Îmi pun repede sutienul şi chiloţii, apoi un tricou alb simplu şi o pereche de pantaloni scurţi kaki.

– Gata, ai terminat? întreabă el, ştergând până şi ultima urmă de răbdare pe care o mai aveam.

– Poţi fi mai nesimţit de atât? Nu ţi-am făcut nimic. Care e problema ta?! ţip eu, mult mai tare decât aş fi intenţionat, dar, judecând după mutra surprinsă a intrusului, cuvintele mele au avut efectul dorit.

Pentru o clipă, se holbează la mine în tăcere. Şi în timp ce eu aştept scuze din partea lui... el izbucneşte în râs. Râsul lui este profund și ar fi aproape plăcut dacă momentul n-ar fi atât de nepotrivit. Continuă să hohotească şi face gropiţe în ambii obraji, iar eu mă simt ca o idioată, neavând habar ce să fac sau ce să zic. În general, evit conflictele, iar acest tip este ultima persoană cu care aş vrea să mă cert.

Ușa se deschide și Steph dă buzna înăuntru.

– Scuze de întârziere. Sunt mahmură ca dracu', spune ea dramatic, uitându-se de la unul la altul. Scuze, Tess, am uitat să-ţi spun că o să treacă Hardin pe aici.

Ridică din umeri cerându-şi scuze.

Mi-ar plăcea să cred că eu şi Steph vom putea locui împreună, ba chiar că vom deveni prietene, dar cu prietenii ei şi cu nopţile ei pierdute, parcă nu mai sunt atât de sigură.

– Iubitul tău e nepoliticos.

Cuvintele mi-au ieşit din gură înainte să le pot opri.

Steph se uită înspre băiat. Şi amândoi izbucnesc în râs. Ce au toți de râd de mine? Devine de-a dreptul enervant.

– Hardin Scott nu e iubitul meu! zice ea aproape înecându-se. Se calmează, apoi se întoarce şi se răsteşte la Hardin ăsta. Ce i-ai spus? Apoi se uită din nou la mine. Hardin are... un fel unic de a face conversaţie.

Superb, deci şi ea spune, de fapt, că Hardin este, în esenţa lui, o persoană prost-crescută. Englezul ridică din umeri şi schimbă canalul cu telecomanda.

– E o petrecere diseară, ar trebui să vii şi tu, Tessa, spune Steph.

Acum este rândul meu să râd.

– Petrecerile nu sunt deloc punctul meu forte. Plus că mai am câteva lucruri de cumpărat pentru birou şi pentru pereţi.

Mă uit la Hardin, care, desigur, se poartă de parcă ar fi singur în cameră.

– Haide... e doar o petrecere! Eşti la facultate acum, o petrecere nu o să-ţi strice, mă imploră ea. Stai, cum ajungi la magazin? Credeam că nu ai maşină.

– Mă gândeam să iau autobuzul. În plus, nu pot să merg la nicio petrecere, nu cunosc pe nimeni pe aici, spun eu, iar Hardin râde din nou, un semn subtil că e atent la mine, suficient cât să mă ia peste picior.

Voiam să citesc şi să vorbesc pe Skype cu Noah.

– Doar nu vrei să iei autobuzul sâmbăta! E prea mare aglomeraţia. Hardin te poate duce şi pe tine când pleacă la el acasă... nu-i aşa, Hardin? Şi la petrecere mă cunoşti pe mine. Vino... te rog!

Steph îşi împreunează mâinile într-o rugăminte teatrală.

O cunosc numai de o zi; ar trebui să am încredere în ea? Îmi aduc aminte de avertismentul mamei în legătură cu petrecerile. Steph pare destul de simpatică, din cât am interacţionat până acum cu ea. Dar oare să merg la o petrecere?

– Nu ştiu ce să zic... şi nu, nu vreau să mă lase Hardin la niciun magazin, răspund eu.

Hardin se rostogoleşte pe patul lui Steph, amuzându-se brusc.

– O, nu! Şi eu care de-abia aşteptam să o ard cu tine, răspunde el sec, cu o voce atât de sarcastică încât îmi vine să-i arunc cu o carte în cap. Pe bune, Steph, ştii bine că fata asta nu

o să vină la nicio petrecere, spune el râzând; accentul său este atât de aspru!

Latura mea curioasă, care este destul de puternică, mă împinge cu disperare să-l întreb de unde este. Latura mea competitivă vrea să-i demonstreze însă că se înşală în privinţa mea.

– Până la urmă, o să vin, spun eu cu cel mai dulce zâmbet de care sunt capabilă. Se pare că o să ne distrăm.

Hardin scutură neîncrezător din cap, iar Steph chiţăie de bucurie şi mă copleşeşte cu o îmbrăţişare puternică.

– Da! O să vezi cât o să ne distrăm! ţipă ea.

Iar o parte importantă din mine se roagă să aibă dreptate.

5

Mă simt uşurată când Hardin se cară în sfârşit, iar eu și Steph avem ocazia să discutăm despre petrecere. Am nevoie de mai multe amănunte ca să scap de încordare, iar faptul că el se afla prin preajmă nu mă ajuta deloc.

– Unde e petrecerea? Putem merge pe jos până acolo? O ntreb, încercând să par calmă în timp ce-mi aranjez cărţile pe raft.

– Tehnic vorbind, este petrecerea unei frăţii, la cea mai mare casă de acest gen din zonă. Stă cu gura larg căscată în timp ce-şi pune şi mai mult rimel pe gene. Este undeva în afara campusului, deci nu avem cum să mergem pe jos până acolo. Dar o să ne ia Nate cu maşina.

Zic mersi că nu ne duce Hardin, deşi ştiu că va fi şi el acolo. Mi se pare că a merge alături de el în maşină este insuportabil. De ce o fi atât de nesimţit? Ar trebui să fie mulţumit că nu-l judec pentru felul în care şi-a distrus corpul cu toate găurile şi tatuajele alea. Ok, cred că îl judec puţin, dar măcar nu i-o zic în faţă. Cel puţin eu sunt politicoasă când vine vorba despre diferenţele dintre noi. La mine acasă, tatuajele şi piercing-urile nu sunt privite drept ceva normal. Eu am fost mereu obligată să mă pieptăn, să-mi pensez sprâncenele, să port haine curate şi călcate. Aşa am fost crescută.

– Mă auzi? întreabă Steph, întrerupându-mi gândurile.

– Scuze... ce ziceai?

Nu-mi dădusem seama că îmi fugise mintea la tipul acela nesimţit.

– Ziceam să ne pregătim, poate mă ajuţi să aleg cu ce mă îmbrac.

Rochiile pe care le probează sunt atât de nepotrivite încât mă uit în jur după o cameră ascunsă şi după cineva care să sară dintr-un colţ şi să-mi spună că totul e o glumă proastă. Mă strâmb la toate, iar ea râde, distrându-se cu protestele mele.

Rochia – mai bine zis, bucăţica de material – pe care o alege este o plasă neagră, prin care i se vede sutienul roşu. Singurul lucru care îi ascunde trupul este un slip mare şi negru. Rochia de-abia îi ajunge până în partea superioară a coapselor, iar Steph trage de ea în sus, ca să se vadă şi mai mult din picior, după care îşi dezvelește puțin şi bustul. Tocurile ei măsoară cel puţin 10 centimetri. Îşi ridică părul roşu aprins într-un coc spectaculos, cu câteva bucle lăsate pe umeri. Își machiază ochii cu fard albastru şi cu creion dermatograf negru, mult mai intens decât înainte.

– Te-a durut când ţi-ai făcut tatuajele? o întreb, îmbrăcându-mă cu rochia mea cafenie favorită.

– Prima dată da, dar nu aşa de tare cum crezi. E ca şi cum te-ar înţepa la nesfârşit o albină, zice ea ridicând din umeri.

– Păi, asta pare nasol, îi zic eu şi ea râde.

Îmi trece prin cap că şi ea crede despre mine că sunt o ciudată, aşa cum cred eu despre ea. Faptul că nu suntem obişnuite una cu alta este bizar de reconfortant.

Se strâmbă când îmi vede rochia.

– Nu ai de gând să porţi aşa ceva, nu?

Mâna mea mângâie materialul rochiei. Asta e cea mai drăguţă rochie pe care o am, e rochia mea preferată şi nu am foarte multe.

– Păi, ce are rochia asta? o întreb, încercând să nu mă arăt jignită.

Materialul cafeniu este moale, dar viguros, exact ca materialele din care sunt făcute costumele business. Gulerul se opreşte aproape de linia gâtului, iar mânecile sunt trei sferturi, acoperindu-mi coatele.

– Nimic... doar că e... atât de lungă, spune ea.

– De-abia îmi depăşeşte genunchii.

Nu ştiu dacă ea simte sau nu că m-am supărat, dar nu vreau să-şi dea seama.

– E drăguţă. Doar că e prea oficială pentru o petrecere. Vrei să îţi împrumut ceva de la mine? mă întreabă cu toată sinceritatea.

Mă crispez la ideea că aş putea purta vreo rochie minusculă de-a ei.

– Mulţumesc, Steph. O să o port pe asta, zic şi bag fierul de călcat în priză.

6

Mai târziu, după ce îmi aranjez perfect buclele pe spate, îmi prind câte o agrafă în fiecare parte, ca să nu-mi cadă vreo şuviţă pe faţă.

– Vrei să foloseşti fardurile mele? mă întreabă Steph, iar eu mă uit din nou în oglindă.

Comparaţi cu faţa, ochii mei sunt prea mari, de aceea preferg mă machiez cât mai puţin şi, de obicei, îmi dau doar cu puţin rimel şi balsam de buze.

– Poate puţin dermatograf? zic încă nesigură.

Cu un zâmbet, îmi întinde trei creioane: unul violet, unul negru şi unul maroniu. Le plimb printre degete, încercând să mă decid între negru şi maroniu.

– Violetul ar arăta senzaţional pe ochii tăi, spune ea, dar eu zâmbesc şi scutur din cap. Ai ochi atât de deosebiţi! Vrei să facem schimb? glumeşte Steph.

Dar Steph are şi ea nişte ochi verzi nemaipomeniţi; de ce să-mi propună, fie şi în glumă, să facem schimb? Iau creionul negru şi îmi conturez ochii cu cea mai subţire linie posibilă, obţinând un zâmbet mândru din partea lui Steph.

Îi sună telefonul şi îşi ia geanta.

– A venit Nate, zice ea.

Îmi iau şi eu geanta, îmi netezesc rochia, îmi pun espadrileie albe, pe care Steph le vede, dar nu mai comentează.

Nate ne aşteaptă în faţa clădirii, iar din maşina cu geamurile deschise se aud cât se poate de tare acorduri de muzică rock. Mă uit în jur şi văd cum toată lumea se zgâieşte la mine. Îmi ţin capul în pământ, iar când îl ridic îl văd pe Hardin înălţându-se în scaunul din faţă. Probabil era aplecat de nu l-am văzut. Uff.

– Doamnelor, ne salută Nate.

Hardin se uită urât la mine, iar eu urc în spatele lui Steph şi mă trezesc aşezată exact în spatele lui.

– Ştii că mergem la o petrecere, Theresa, nu la biserică? zice el, în timp ce eu mă uit în oglinda laterală şi îi surprind un rânjet pe mutră.

– Te rog, nu-mi spune Theresa. Mai bine Tessa, îl previn eu.

Cum de mi-a reţinut numele? Numele de Theresa îmi aduce aminte de tata, de aceea prefer să nu-l aud.

– Bine, Theresa.

Mă las pe spate şi îmi dau ochii peste cap. Aleg să nu mă cert cu el; timpul meu e preţios.

Mă uit fix pe fereastră, încercând să resping din urechi muzica zgomotoasă. În cele din urmă, Nate parchează pe o stradă aglomerată, cu clădiri mari şi identice. Numele frăţiei studenţeşti este pictat cu litere negre, dar nu reuşesc să-l citesc din cauza plantelor agăţătoare care acoperă casa masivă din faţa noastră. Panglici din hârtie igienică împodobesc clădirea

albă, iar gălăgia care vine dinăuntru completează stereotip atmosfera petrecerilor din sediile frăţiilor.

– E o casă foarte mare. Câţi oameni vor fi la petrecerea asta? mă mir eu.

Peluza este plină de oameni care au în mâini pahare roşii, iar unii dintre ei dansează, chiar acolo, pe iarbă. Nu mă simt deloc în largul meu aici.

– Mulţi de tot, grăbeşte-te, răspunde Hardin şi iese din mașină, trântind portiera în urma lui.

De pe bancheta din spate, văd cum oamenii îl salută şi îi strând mâna lui Nate, ignorându-l pe Hardin. Ceea ce mă surprinde este faptul că, în afară de Hardin, Nate şi Steph, nimeni nu mai este plin de tatuaje. Poate că până la urmă o să-mi fac şi eu câţiva prieteni în seara asta.

– Vii? zâmbeşte Steph, deschizând portiera şi sărind afară din maşină.

Dau din cap, mai mult aşa pentru mine, şi cobor din maşină, având grijă să-mi netezesc din nou rochia cu mâinile.

7

Hardin a dispărut deja în casă, ceea ce e grozav, pentru că poate nu o să-l mai văd tot restul serii. Având în vedere numărul oamenilor înghesuiţi în această clădire, cel mai sigur nu va mai apărea. Îi urmez pe Steph şi pe Nate în livingul supraaglomerat şi primesc şi eu un pahar roşu. Încerc să refuz cu un politicos "nu, mulţumesc", dar e prea târziu şi habar n-am cine mi l-a dat. Pun paharul pe tejghea şi continui să mă ţin după ei prin casă. Ne oprim când ne întâlnim cu un grup de persoane strânse în jurul unei canapele, despre care presupun, după cum arată, că sunt prieteni cu Steph. Toţi sunt tatuaţi ca şi ea şi stau unul lângă altul pe canapea. Din nefericire, Hardin ocupă mânerul drept al canapelei, dar evit să mă uit la el atunci când Steph mă prezintă găştii.

– Ea e Tessa, colega mea de cameră. De-abia a venit ieri, aşa că m-am gândit că trebuie s-o distrez în primul ei weekend la WCU, explică ea.

Unul câte unul îmi zâmbeşte sau mă salută dând din cap. Toţi par prietenoşi, cu excepţia lui Hardin, de bună seamă. Un tip foarte atrăgător, cu pielea măslinie, îmi întinde mâna și mă salută. Are mâinile reci de la paharul cu băutură, dar are un zâmbet cald. Lumina i se reflectă pe dinţi şi cred că i-am văzut o bucăţică de metal pe limbă, dar închide prea repede gura ca să fiu sigură.

– Eu sunt Zed. La ce eşti studentă? mă întreabă el.

Văd cum îmi măsoară din priviri rochia cea voluminoasă și zâmbeşte, dar nu spune nimic.

– La limba engleză, spun eu cu mândrie, zâmbind.

Hardin râde zgomotos, dar îl ignor.

– Minunat, zice el. Eu unul sunt cu florile, surâde el şi îi zâmbesc şi eu.

Cu florile? Ce vrea să spună cu asta?

– Vrei să bei ceva? mă întreabă Zed, înainte să apuc să-l întreb despre ce flori vorbeşte.

– O, nu, eu nu beau, îi răspund, iar el încearcă să-şi ascundă un zâmbet.

– Emisiunea lui Steph s-o aducă pe Mica Fandosită la petrecere, spune în şoaptă o fată micuţă cu părul roz.

Mă prefac că nu o aud ca să evit acest gen de confruntare. Mica Fandosită? Nu sunt deloc fandosită, dar am muncit şi am învăţat din greu ca să ajung aici. În plus, de când tata a plecat, mama a muncit toată viaţa ei ca să-mi asigure un viitor strălucit.

– Mă duc să iau puţin aer, spun şi ies.

Trebuie să evit scenele de la petrecere cu orice preţ. Nu am chef să-mi fac duşmani când încă nu mi-am făcut nici prieteni.

– Vrei să vin cu tine? strigă Steph după mine.

Clatin din cap că nu şi mă îndrept către uşă. Ştiam eu că un trebuia să vin. Trebuia să-mi pun pijamaua şi să citesc o carte.

Aș fi putut sta pe Skype cu Noah, de care îmi e groaznic de dor. Chiar și somnul ar fi fost o idee mai bună decât să mă aflu aici, la petrecerea asta oribilă, alături de o turmă de străini beți. Mă hotărăsc să-i scriu lui Noah. Mă duc spre marginea curții, pentru că acolo nu este atât de aglomerat.

Mi-e dor de tine. Facultatea nu e deloc distractivă deocamdată. Dau send şi mă aşez pe zidul de piatră aşteptând răspunsul. Un grup de fete bete trec pe lângă mine hlizindu-se şi bălăngănindu-se.

Răspunde repede: **De ce nu e? Şi mie mi-e dor de tine, Tessa. Mi-ar plăcea să fiu acolo cu tine**, iar eu zâmbesc la vorbele lui.

– Rahat, pardon! se aude o voce de bărbat şi o secundă mai târziu simt un lichid rece cum mi se prelinge pe rochie. Tipul se împiedică şi apoi se sprijină de zidul micuţ. Îmi cer scuze, pe bune, mormăie el şi se aşază.

Petrecerea asta nu avea cum să fie mai nasoală de atât. Mai întâi fata aia care m-a numit fandosită, acum rochia care e udă leoarcă de la naiba ştie ce fel de băutură foarte urât mirositoare. Oftând, îmi iau telefonul şi mă duc înăuntru, să găsesc o baie. Îmi fac loc pe holul înghesuit şi încerc fiecare uşă, dar niciuna nu se deschide. Încerc să nu mă gândesc la ce fac oamenii ăia prin camere.

Urc scările şi caut în continuare o baie. Într-un final, una dintre uşi se deschide. Din păcate, nu dau peste nicio baie. Este

un dormitor şi, mai rău, în el îl găsesc pe Hardin trântit pe pat, în timp ce o fată cu părul roz îi stă în poală, sărutându-l.

8

Fata se întoarce şi se uită la mine cum încerc să mă mişc de acolo, dar picioarele mele nu vor să o ia din loc.

– Te ajut cu ceva? se răsteşte ea.

Hardin se ridică în capul oaselor, cu fata încă agăţată de el. Faţa lui nu exprimă nimic: nici amuzament, nici stânjeneală. Cred că face asta de câte ori prinde ocazia. Cred că e obişnuit să fie surprins în casele frăţiilor studenţeşti făcând practic sex cu necunoscute.

– Oh... nu. Îmi pare rău, eu... căutam o toaletă, cineva şi-a scăpat băutura pe mine, explic repede.

E o situație foarte jenantă. Fata îl sărută pe Hardin pe gât, iar eu mă uit în altă parte. Ăştia doi par a se potrivi. Amândoi tatuaţi, amândoi nesimţiţi.

– Atunci du-te şi găseşte o toaletă.

Își dă ochii peste cap, iar eu clatin din cap, părăsind încăperea. După ce se închide uşa, mă sprijin de ea. Până acum facultatea nu e deloc amuzantă. Nu-mi pot explica de ce o petrecere ca asta este considerată distractivă. În loc să mai încerc să caut o baie, mă hotărăsc să caut bucătăria şi să mă curăţ acolo. Ultimul lucru pe care mi-l doresc e să mai deschid vreo uşă şi să dau peste nişte studenţi plini de hormoni călărindu-se. Din nou.

Bucătăria nu este greu de găsit, dar e aglomerată, de vreme ce toată rezerva de alcool se află în găleţile cu gheaţă de pe tejghea şi toate cutiile de pizza sunt îngrămădite pe mese. Trebuie să mă întind peste o brunetă care vomită în chiuvetă ca să iau un şerveţel de hârtie şi să-l umezesc. Mă şterg cu el pe rochie şi scamele mici şi albe ale hârtiei ieftine acoperă locul ud, înrăutăţind situaţia. Plină de frustrare, oftez şi mă sprijin de tejghea.

– Te distrezi? mă întreabă Nate, apropiindu-se.

Mă bucur să văd o faţă cunoscută. Zâmbeşte amabil şi ia o sorbitură din băutură.

– Nu chiar... cât durează de obicei petrecerile astea?

– Toată noaptea... şi jumătate din ziua următoare.

Râde şi mie îmi cade faţa. Când o vrea Steph să plecăm? Sper că repede.

– Stai. Încep să intru în panică. Cine ne va duce înapoi la cămin? îl întreb uitându-mă la ochii lui împăienjeniţi.

– Nu ştiu... poţi să iei maşina mea dacă vrei, spune el.

– Foarte drăguţ din partea ta, dar eu nu ştiu să-ţi conduc maşina. Dacă fac un accident sau dacă sunt trasă pe dreapta cu minori băuţi în maşină intru în bucluc rău de tot.

Îmi imaginez faţa mamei când va trebui să achite cauţiunea.

– Nu, nu, nu ai mult de condus, ar trebui să iei maşina. Nici măcar nu ai băut. Dacă nu, va trebui să rămâi aici sau aş putea să rog pe cineva...

– Nu, e în regulă. Mă descurc eu, spun înainte ca cineva să dea muzica tare şi totul să se înece într-un ritm de bass şi nişte versuri practic urlate.

Decizia de a veni la petrecerea asta se dovedeşte a fi din ce în ce mai proastă, pe măsură ce orele nopţii se scurg.

9

În cele din urmă, după ce mă agit şi strig "Steph!" de vreo zece ori înspre Nate, muzica se mai potoleşte şi începe un cântec mai liniştit, iar el dă din cap şi râde. Gesticulează cu mâna prin aer şi mă trimite în camera alăturată. E un tip foarte drăguț, de ce oare îşi pierde vremea cu Hardin?

Îndreptându-mă către locul indicat, tot ce aud este propria respiraţie, dar o zăresc pe Steph. Ea, împreună cu alte două fete, dansează pe o masă din living. Un tip beat se urcă lângă ele, apucând-o de şolduri. Mă aştept să-i dea mâinile la o parte, dar ea zâmbeşte şi îşi lipeşte sânii de el. Bine.

– Doar dansează, Tessa, spune Nate şi chicoteşte când îmi vede faţa neliniştită.

Dar ei nu dansează pur şi simplu; se pipăie şi se freacă unul de altul.

– Da... ştiu.

Ridic din umeri, deşi priveliştea nu mi-e deloc familiară. Eu nu am dansat niciodată aşa, nici măcar cu Noah, şi suntem împreună de doi ani. Noah! Bag mâna în geantă şi-mi verific mesajele de la el.

Mai eşti, Tess?
Hello? Eşti bine?
Tessa? S-o sun pe mama ta? Sunt îngrijorat.

Îl sun cât pot de repede, rugându-mă să nu o fi sunat pe mama.

Nu răspunde, dar îi scriu asigurându-l că sunt ok şi că nu e nevoie s-o sune pe mama. Se va enerva rău dacă se va gândi că mi s-a întâmplat ceva în primul meu weekend de studenţie.

– Heeeei... Tessa! bolboroseşte Steph şi îşi pune capul pe umărul meu. Te distrezi, colega? Se hlizeşte şi se vede clar că este beată. Cred că... trebuie... camera începe să se întâlnească, Tess... adică să se învârtească, zice ea şi începe să se bălăngăne.

– O să i se facă rău, îi spun lui Nate.

El dă din cap şi o ia în braţe, aruncându-i trupul peste umărul său.

– Vino cu mine, îmi ordonă el şi pleacă sus pe scări.

Deschide o uşă de pe la jumătatea coridorului, găsind, desigur, o baie foarte repede. Exact când o aşază pe podea, Steph începe să vomite. Mă uit în altă parte, dar îi apuc părul roşu şi i-l îndepărtez de față.

În cele din urmă, după mai multă vomă decât pot suporta să văd, se opreşte, iar Nate îmi întinde un prosop.

– Hai s-o ducem în camera de pe cealaltă parte a holului şi s-o întindem în pat. Va trebui să doarmă puţin, zice el.

Încuviinţez, dar mă gândesc că nu o putem lăsa singură şi leşinată.

– Poţi să stai şi tu acolo, spune el, părând că-mi ghiceşte gândurile.

O ridicăm amândoi de pe podea şi o ajutăm să meargă de partea cealaltă a holului, într-un dormitor întunecat. O

întindem uşor pe pat pe Steph care geme şi Nate dispare repede, spunându-mi că va veni mai târziu să vadă ce facem. Mă aşez pe pat lângă Steph şi mă asigur că şi ea stă confortabil.

Trează, cu o fată beată lângă mine şi cu o petrecere dezlănţuită în jurul meu, simt că am atins un nou punct critic. Aprind o lampă şi mă uit prin cameră, privirea oprindu-mi-se pe rafturile cu cărţi, aflate pe unul dintre pereţi. Acest lucru mă animă, mă dau mai aproape de ele şi mă uit peste titluri. Biblioteca asta, oricine i-ar fi proprietarul, este impresionantă; sunt mulţi clasici, multe tipuri de cărţi, inclusiv favoritele mele. Ochesc *La răscruce de vânturi* și o scot din raft. E într-o stare proastă, coperta dând-o de gol că a fost deschisă de multe ori până acum.

Sunt atât de adâncită în scrierea lui Emily Brontë că nici măcar nu observ că lumina se schimbă când se deschide uşa şi nici nu sesizez prezenţa celei de-a treia persoane în încăpere.

– Ce dracu' căutaţi în camera mea? bubuie o voce supărată în spatele meu.

Deja cunosc acest accent.

E Hardin.

– Te-am întrebat ce naiba căutaţi la mine în cameră, repetă el, la fel de aspru ca prima dată.

Mă întorc şi îi văd picioarele lungi apropiindu-se de mine. Îmi smulge din mână cartea şi o aruncă înapoi pe raft.

Gândurile mi se învălmăşesc. Credeam că petrecerea asta nu poate fi mai nasoală, dar iată-mă, captivă în locuinţa personală a lui Hardin. Îşi drege vocea cu nesimţire şi îmi flutură o mână prin faţa ochilor.

– Nate mi-a spus să o aduc pe Steph aici...

Vocea îmi sună slab, de-abia se aude. Se apropie şi mai mult şi respiră adânc. Îi arăt patul, iar el îmi urmăreşte mâna cu privirea.

– A băut prea mult şi Nate a spus...

– Te-am auzit de prima dată.

Îşi trece mâna prin părul ciufulit, vădit supărat.

De ce îi pasă atât de mult că am intrat în camera lui? Stai...

– Faci parte din frăţie? îl întreb.

Şocul din vocea mea e imposibil de ascuns. Hardin este foarte departe de cum îmi imaginasem eu că arată un băiat dintr-o frăție studenţească.

– Da, şi ce dacă? răspunde şi se mai apropie puţin.

Spaţiul dintre noi măsoară mai puţin de jumătate de metru şi, când încerc să mă îndepărtez de el, mă lovesc de bibliotecă.

– Asta te surprinde, Theresa?

– Nu-mi mai spune Theresa.

M-a încolţit.

– Aşa te cheamă, nu-i aşa?

Rânjeşte şi se binedispune puţin.

Oftez şi mă întorc cu spatele la el, practic cu faţa la peretele plin de cărţi. Nu am idee unde să mă duc, dar trebuie să plec de lângă Hardin înainte să-l plesnesc. Sau să plâng. A fost o zi lungă, aşa că o să plâng, cel mai probabil, înainte să-l plesnesc. Şi ce mai privelişte ar fi asta!

Mă întorc şi încerc să scap pe lângă el.

– Nu poate sta aici, zice el.

Când mă răsucesc, văd că are inelul mic din limbă vârât printre dinţi. Ce l-o fi făcut să-şi dea găuri în buză şi în sprânceană? Trebuie să fi fost dureros... deşi recunosc că mica bijuterie îi accentuează rotunjimea buzelor.

– De ce nu? Credeam că sunteţi prieteni,

– Suntem, spune el, dar nimeni nu stă în camera mea.

Îşi încrucişează mâinile peste piept şi, pentru prima dată de când îl cunosc, îmi dau seama de forma unuia dintre tatuaje. Este o floare, desenată în mijlocul antebraţului său plin de tatuaje. Hardin, cu o floare tatuată? Desenul negru şi gri seamănă de la distanţă cu un trandafir, dar în jurul lui este ceva care îi ia din frumuseţe, adăugând întuneric delicatei forme.

Simţindu-mă curajoasă şi iritată în acelaşi timp, las să-mi scape un hohot de râs.

– O... înţeleg. Deci numai fetele care îşi fac de cap cu tine au voie în camera ta?

Zâmbetul i se lărgeşte la auzul vorbelor mele.

– Aia nu era camera mea. Dar dacă încerci să-mi comunici că vrei să ţi-o pui cu mine, îmi pare rău, nu eşti genul meu, spune el.

Nu ştiu exact de ce, dar vorbele lui mă rănesc. Hardin nu e nici genul meu, dar eu nu i-aş fi spus niciodată aşa ceva.

– Eşti... eşti...

Nu-mi găsesc cuvintele ca să exprim cât de tare mă enervează.

Muzica pătrunde prin zid şi-mi dă o stare de agitaţie. Sunt stânjenită, iritată, enervată şi extenuată din cauza petrecerii. Nu merită să mă cert cu el.

– Bine... atunci du-o tu în altă cameră şi eu o să mă întorc la cămin, zic şi mă îndrept spre uşă.

Fac ce mi-am propus şi trântesc uşa după mine, chiar dacă prin zgomotul petrecerii îl aud pe Hardin luându-mă peste picior:

– Noapte bună, Theresa.

10

Ajung în capătul scărilor şi nu-mi pot stăpâni lacrimile care-mi cad pe obraji. Deja urăsc facultatea şi nici măcar nu am început cursurile. De ce nu am nimerit şi eu o colegă de cameră care să-mi semene mai mult? Acum ar trebui să dorm, pregătindu-mă pentru ziua de luni. Nu am ce căuta la petreceri de genul acesta şi cu siguranţă nu am ce căuta cu genul acesta de oameni. Îmi place de Steph, dar pur şi simplu nu sunt obişnuită să am de-a face cu scene ca asta şi nici cu persoane ca Hardin. Mă intrigă foarte tare, de ce trebuie să fie întotdeauna atât de măgar? Dar următorul lucru care îmi vine în cap este biblioteca lui plină de cărţi; de ce le are? Nu e posibil ca un nesimţit nepoliticos, lipsit de respect şi tatuat, cum e Hardin, să aprecieze asemenea capodopere. Singurul lucru pe care îl cred în stare să-l citească este eticheta de pe sticlele de bere.

Îmi pipăi obrajii uzi de lacrimi şi îmi dau seama că habar nu am unde se află casa asta sau cum aş putea ajunge înapoi la cămin. Cu cât mă gândesc mai mult la deciziile pe care le-am luat în seara asta, cu atât devin mai frustrată şi mai stresată.

Ar fi trebuit să reflectez mai mult la asta; iată de ce planific eu totul: ca să nu se întâmple lucruri din astea. Casa geme în continuare de lume şi muzica este dată prea tare. Nate nu e de găsit; nici Zed. Poate că ar trebui să găsesc la etaj un dormitor la întâmplare şi să mă culc pe jos. Sunt cel puţin cincisprezece

camere acolo sus și poate sunt norocoasă şi găsesc una liberă. În ciuda eforturilor de a-mi ascunde emoţiile, nu pot şi nici nu vreau să mă duc jos și să mă vadă toată lumea în halul ăsta. Mă întorc, găsesc baia în care am stat cu Steph şi mă aşez pe jos ţinând capul între genunchi. Îl sun din pe Noah şi de data asta îmi răspunde aproape imediat.

– Tess? E târziu, eşti ok? mă întreabă el cu vocea adormită

– Da. Ba nu. M-am dus la o petrecere cretină cu fata aia, colega mea de cameră şi acum am rămas blocată în casa unei frăţii studenţeşti, nu am unde să dorm şi nici nu am cum să ajung la camera mea, oftez eu la telefon. Ştiu că nu sunt într-o situaţie de viaţă și de moarte, dar sunt extrem de supărată pe mine pentru că am intrat într-un astfel de bucluc.

– Petrecere? Cu fata roşcată?

Pare surprins.

– Da, cu Steph. Dar ea s-a îmbătat şi zace la etaj.

– Uau, păi, de ce îţi pierzi vremea cu ea? Pare aşa... genul de persoană cu care tu nu ţi-ai petrece niciodată timpul, spune el şi dojana din tonul lui mă irită.

Voiam să-mi spună că totul o să fie în regulă, că mâine e o nouă zi, ceva optimist şi încurajator. Ceva nu atât de moralizator şi de dur.

– Nu asta-i problema, Noah... oftez eu, dar imediat observ cum mânerul se mişcă şi mă ridic. Doar un minut! strig la persoana de dincolo de uşă şi îmi şterg ochii cu nişte hârtie

igienică, dar tot ce reuşesc să fac este să-mi întind şi mai mult rimelul.

Uite de-asta nu mă machiez eu cu chestii din astea.

– Te sun eu din nou, are cineva nevoie la baie, îi zic eu lui Noah şi îi închid înainte să aibă timp să protesteze.

Persoana aflată de cealaltă parte a uşii începe să ciocănească, iar eu oftez şi mă reped să-i deschid, ştergându-mă la ochi.

– Un minut, am sp...

Dar mă opresc când dau de o pereche de ochi verzi uitându-se fix la mine.

11

Pierzându-mă în ochii aceia verzi nemaipomeniţi, constat ca înainte nu mi-am dat seama ce culoare au. Şi apoi înţeleg că asta s-a întâmplat din cauză că Hardin nu s-a uitat niciodată în ochii mei până acum. Nişte ochi superbi, profunzi şi surprinşi. Hardin se uită repede în altă parte, iar eu mă grăbesc să trec pe lângă el. Mă apucă debraţ şi mă trage înapoi.

– Nu mă atinge! ţip eu smucindu-mi mâna.

– Ai plâns? mă întreabă el pe un ton curios.

Dacă nu ar fi fost vorba de Hardin, aş fi crezut că e într-adevăr îngrijorat din pricina mea.

– Lasă-mă în pace, Hardin.

Se postează în faţa mea, iar silueta lui înaltă îmi blochează orice mişcare. Nu îi mai suport jocurile, nu în seara asta.

– Hardin, te rog. Te implor, dacă ai măcar un strop de decenţă în tine, lasă-mă în pace. Orice comentariu răutăcios ai avea, păstrează-l pentru mâine. Te rog.

Nu-mi mai pasă dacă-mi aude stânjeneala şi disperarea din glas. Vreau doar să mă lase în pace.

O licărire de confuzie îi apare în privire înainte să apuce să deschidă gura. Mă priveşte o clipă înainte să înceapă să vorbească.

– E o cameră mai jos pe hol unde poţi dormi. Acolo unde am dus-o şi pe Steph, spune el hotărât.

Aştept o secundă ca să-l aud spunând şi altceva, dar el nu o face. Doar mă priveşte fix.

– Ok, zic eu încet, iar el se dă la o parte din calea mea.

– Ea treia uşă pe stânga, îmi indică şi se îndreaptă spre dormitorul lui.

Ce naiba a mai fost şi asta? Hardin fără niciun comentariu deplasat? Stiu că mă va lua peste picior dacă ne vom vedea mâine. Probabil are şi el o agendă cu toate comentariile răutăcioase, aşa cum am eu una pentru cursuri, şi sunt sigură că mă aflu pe agenda lui de mâine.

Cea de-a treia cameră pe stânga este una simplă, mult mai mică decât cea a lui Hardin şi cu două paturi identice. Seamănă cu o cameră de cămin mai mult decât spaţiul imens ocupat de Hardin. Poate că el e liderul sau ceva de genul ăsta? Cea mai probabilă explicație e că tuturor le e teamă de el şi că şi-a făcut loc cu cea mai mare cameră. Steph zace pe patul de lângă fereastră, așa că îmi arunc pantofii din picioare şi o învelesc cu pătura înainte de a încuia uşa şi de a mă întinde în celălalt pat.

Am gândurile vraişte înainte de a adormi şi imaginile unor trandafiri neclari şi ale unor ochi verzi supăraţi îmi invadează visele.

12

Când mă trezesc, îmi ia o secundă să-mi amintesc evenimentele de astă-noapte care mi-au croit drum către camera asta ciudată. Steph încă doarme, sforăind urât, cu gura larg căscată. Mă decid să-i amân trezirea până mă prind cum ajungem înapoi la cămin. Îmi pun repede pantofii, îmi iau geanta şi ies din cameră. Oare să bat la uşa lui Hardin sau să încerc să-l găsesc pe Nate? Oare Nate face măcar parte din frăţie? Nu m-aş fi gândit niciodată că Hardin s-ar putea integra într-un grup social organizat, deci şi Nate ar putea face parte din aşa ceva, la fel de bine.

Cobor scările, călcând printre trupurile adormite de pe hol.

– Nate? strig, sperând să capăt un răspuns.

Sunt pe puţin douăzeci şi cinci de oameni dormind numai în living. Podeaua e îngropată sub un strat de pahare roşii şi gunoi, ceea ce îmi îngreunează înaintarea, dar mă face totodată să-mi dau seama cât de curat e sus, în ciuda faptului că şi acolo dorm oameni. Când ajung în bucătărie, cu greu mă abţin să nu mă apuc să fac curăţenie. Va dura o zi întreagă să se facă ordine în toată casa. Mi-ar plăcea să-l văd pe Hardin cum curăţă tot gunoiul şi gândul ăsta mă face să chicotesc un pic.

– Ce e aşa de amuzant?

Mă răsucesc şi-l văd pe Hardin intrând în bucătărie, cu o pungă de gunoi în mână. Îşi trece mâna peste tejghea, măturând toate paharele în sac.

– Nimic, mint eu. Şi Nate locuieşte aici?

Mă ignoră şi continuă să cureţe.

– Locuieşte? întreb din nou, de data asta mai nerăbdătoare. Cu cât îmi răspunzi mai repede dacă Nate locuieşte aici, cu atât mai curând pot pleca.

– Ok, acum mi-ai captat atenţia. Dar nu, el nu locuieşte aici. Ţi se pare că are faţă de frăţie studenţească?

Zâmbeşte cu subînţeles.

– Nu, dar nici tu nu pari a avea, ripostez eu şi văd cum maxilarul i se încordează.

Se învârte pe lângă mine şi deschide dulapul de lângă şoldul meu, scoţând o rolă de şerveţele de hârtie.

– E vreun autobuz care trece prin apropiere? întreb, fără să aştept vreun răspuns.

– Da, la o stradă distanţă.

Mă ţin după el prin bucătărie.

– Poţi să-mi spui şi mie unde e?

– Sigur. La o stradă distanţă.

Colţurile gurii i se ridică, în încercarea de a mă necăji.

Îmi dau ochii peste cap şi ies din bucătărie. Politeţea trecătoare de aseară a lui Hardin fusese, în mod evident, un

moment singular, iar azi mă va ataca din răsputeri. După noaptea pe care am avut-o, nu mai suport să-i stau în preajmă.

Mă duc s-o trezesc pe Steph, care se scoală surprinzător de uşor şi îmi zâmbeşte. Mă bucur că e la fel de pregătită ca şi mine să plece din casa asta afurisită.

– Hardin mi-a spus că e o staţie de autobuz chiar după colţ, îi zic eu pe când coborâm amândouă scările.

– Nu luăm niciun autobuz. Unul dintre tâmpiţii ăştia o să ne ducă la cămin. Cred că ţi-a făcut viaţa un iad, spune punându-mi mâna pe umăr. Intrăm în bucătărie şi îl găsim pe Hardin scoţând nişte cutii de bere din cuptor, iar ea îl abordează cu autoritate. Hardin, eşti gata să ne duci şi pe noi înapoi? Mă doare capul de mor.

– Da, sigur, stai numai un minut, zice el, ca şi cum exact pe noi ne-ar fi aşteptat.

Pe drumul spre cămin, Steph fredonează cântecul heavy metal care răsună din boxe şi Hardin deschide toate geamurile maşinii, în ciuda rugăminţii mele politicoase de a le închide. Tace din gură tot drumul, bătând necontenit ritmul cu degetele pe volan. Nu că i-aş fi dat atenţie.

– Trec mai târziu pe la tine, Steph, îi spune el în timp ce ea coboară de pe locul din faţă.

Steph încuviinţează din cap şi îi face cu mâna, iar eu îmi deschid portiere.

– Pa, Theresa, zice el cu un rânjet.

Îmi dau ochii peste cap şi o urmez pe Steph în cameră.

13

Ce a mai rămas din weekend trece repede şi reuşesc să-l evit pe Hardin. Duminică dimineaţa plec devreme la cumpărături, înainte să apară el în cameră, şi mă întorc când se pare că s-a cărat deja.

Îmi umplu dulăpiorul cu hainele noi pe care mi le-am cumpărat, dar, în timp ce le aranjez, îmi răsună în minte vocea enervantă a lui Hardin: *Să ştii că mergem la o petrecere, nu la biserică.*

Presupun că ar fi spus acelaşi lucru şi despre noile mele ţinute, dar m-am hotărât că oricum nu mai merg la petreceri cu Steph sau în oricare alt loc unde aş putea da de Hardin. Nu este o companie plăcută, iar ciorovăiala cu el devine obositoare.

În sfârşit, vine dimineaţa de luni, prima mea zi de cursuri, şi mă simt foarte pregătită pentru ea. Mă trezesc în zori ca să pot face un duş, fără băieţi în preajmă şi fără să mă grăbesc. Cămaşa mea albă cu nasturi până la gât şi fusta plisată sunt călcate impecabil şi gata să fie îmbrăcate. Le pun pe mine, îmi prind părul şi îmi agăț geanta pe umăr. Sunt gata de plecare – cu vreo cincisprezece minute mai devreme, ca să fiu sigură că nu întârzii –, moment în care alarma lui Steph începe să sune. Apasă butonul *snooze*[1], dar mă întreb dacă nu ar fi totuşi cazul s-o trezesc. Poate cursurile ei încep mai târziu decât ale mele

[1] Aţipeală, moţăială (în engl., în orig.) (n. red.).

sau poate că nu are de gând să se ducă la ele. Ideea că aş putea lipsi de la prima zi de facultate mă scoate din minţi, dar ea e în anul doi, deci poate se descurcă mai bine.

Cu o ultimă privire în oglindă, mă îndrept spre primul meu curs. Faptul că am studiat harta campusului se dovedeşte a fi o idee bună. Găsesc în douăzeci de minute prima clădire unde voi învăța. Când intru în sala unde voi studia istoria în anul I, nu este nimeni în ea, cu excepţia unui singur tip.

De vreme ce acestui băiat îi place cu siguranţă să fie punctual, ca și mie, mă aşez lângă el. Ar putea deveni primul meu nou prieten.

– Unde e toată lumea? îl întreb eu, iar el surâde.

Zâmbetul lui mă linişteşte.

– Probabil ca aleargă bezmetici prin campus ca să ajungă cu greu în ultimul moment, glumeşte el, iar eu îl plac instantaneu.

Exact aşa mă gândeam şi eu.

– Tessa Young, spun şi îi arunc un zâmbet prietenos.

– Landon Gibson, zice el, cu un surâs la fel de adorabil ca şi primul.

Petrecem timpul dinaintea începerii cursului discutând. Aflu că studiază limba engleză, ca şi mine, şi că are o iubită pe nume Dakota. Landon nu face mişto de mine şi nici nu întrerupe conversaţia noastră lejeră când îi spun că Noah e cu un an mai mic decât mine. Decid că este o persoană cu care aş

vrea să mă mai întâlnesc. Clasa începe să se umple, iar eu şi Landon ne propunem să ne prezentăm singuri profesorului.

După aceea, pe măsură ce trece ziua, încep să regret că m-am înscris la cinci cursuri în loc de patru. Mă grăbesc spre ora opţională de literatură britanică – îi mulţumesc lui Dumnezeu că e ultimul curs pe ziua de azi – şi de-abia ajung la timp. Mă bucur din tot sufletul când îl văd pe Landon stând în primul rând, iar locul de lângă el este liber.

– Salutare din nou, spune el zâmbind, iar eu mă aşez.

Profesorul îşi începe cursul, ne dictează programa pentru acest semestru şi se prezintă scurt; ne explică de ce a devenit profesor şi cât de mult îi place ceea ce predă. Îmi place faptul că facultatea e diferită de liceu şi că profesorii nu te pun să stai în faţa clasei şi să te prezinţi sau să faci alte chestii stânjenitoare şi inutile.

Chiar în timp ce profesorul ne detaliază lista de lecturi, uşa se deschide cu un scârţâit şi mă trezesc scăpând un oftat când îl văd pe Hardin intrând în sala de curs.

– Superb, zic eu în barbă, sarcastic.

– Îl ştii pe Hardin? întreabă Landon.

Se pare că Hardin este foarte cunoscut în campus dacă şi cineva atât de simpatic ca Landon a auzit de el.

– Să zicem. Colega mea de cameră e prietenă cu el. Nu e deloc personajul meu preferat, şoptesc eu.

În acest timp, ochii verzi ai lui Hardin poposesc asupra mea şi mă tem că m-ar fi putut auzi. Şi dacă m-a auzit, ce poate să facă? Căci, sincer, nu-mi pasă dacă m-a auzit sau nu, nu e ca şi cum nu ar ști că nu ne suportăm reciproc.

Aş vrea să aflu ce ştie Landon despre el, aşa că mă trezesc întrebând:

– Îl cunoşti?

– Mda... e...

Se opreşte din vorbit şi se întoarce uşor, uitându-se în spatele nostru. Ridic privirea şi îl văd pe Hardin aşezându-se în banca de lângă mine. Landon rămâne tăcut tot restul orei, uitându-se tot timpul la profesor.

– Asta e tot pentru astăzi. Ne vedem din nou miercuri, spune profesorul Hill şi încheie cursul.

– Cred că acesta va fi cursul meu preferat, îi zic lui Landon la ieşire, iar el e de acord cu mine.

Dar expresia i se schimbă când ne dăm seama că Hardin merge în paralel cu noi.

– Ce vrei, Hardin? îl întreb, purtându-mă cu el cum se poartă și el cu mine

Asta nu funcţionează sau nu am eu tonul potrivit, pentru că lui i se pare foarte amuzant.

– Nimic. Nu vreau nimic. Doar mă bucur că suntem împreună la un curs, zice el la mişto şi îşi trece mâna prin păr, scuturându-l și ridicându-și-l de pe frunte.

Observ un tatuaj mic şi ciudat, în formă de simbol al infinitului, desenat deasupra încheieturii, dar când încerc să-l studiez mai mult își coboară mâna.

– Ne vedem mai târziu, Tessa, spune Landon dispărând.

– Ai găsit cd mai jalnic student din clasă şi te-ai împrietenit cu el, spune Hardin, privindu-l cum se îndepărtează.

– Nu spune aşa ceva despre el. E un tip simpatic. Nu ca tine.

Mă şochez la auzul propriilor mele vorbe. Hardin scoate la iveală tot ce e mai rău în mine.

Se întoarce spre mine.

– Devii din ce în ce mai arţăgoasă cu fiecare discuţie pe care o avem, Theresa.

– Dacă îmi mai spui Theresa o singură dată... spumeg eu şi el râde.

Încerc să-mi imaginez cum ar arăta fără tatuaje şi piercinguri. Chiar și cu ele este foarte atrăgător, dar personalitatea lui acră îl strică rău de tot.

Mergem unul lângă altul către camera mea. După vreo douăzeci de pași, brusc, Hardin urlă:

– Nu te mai holba la mine!

Api, la prima cotitură, dispare pe o potecă înainte ca mie să-mi vină în minte vreo replică deşteaptă.

14

Deși câteva zile obositoare, dar palpitante, a venit în cele din urmă ziua de vineri și prima mea săptămână de studentă se apropie de sfârșit. Sunt mulţumită de felul în care mi-a decurs săptămâna şi plănuiesc să mă uit la nişte filme, căci Steph va fi cel mai probabil plecată la vreo petrecere și pe aici va fi linişte. Îmi uşurează misiunea faptul că am strâns toate programele de studiu şi pot să învăţ, dacă am chef, în avans. Îmi iau geanta şi plec devreme, oprindu-mă mai întâi la cafenea, pentru un plus de energie la început de weekend.

– Tessa, corect? se aude o voce de fată în spatele meu, în timp ce stau la coadă.

Mă întorc și o văd pe fata cu păr roz de la petrecere. Molly, parcă așa i-a zis Steph

– Da, eu sunt, răspund şi mă întorc spre tejghea, evitând să continui această conversaţie.

– Vii la petrecerea de diseară? mă întreabă ea. Probabil că face mișto de mine, aşa că mă răsucesc şi mă pregătesc să dau din cap că nu, dar ea continuă: Ar trebui să vii, o să fie tare de tot. Îşi trece degetele micuţe peste zâna tatuată pe antebraţ.

Fac pauză o clipă, dar până la urmă scutur din cap și spun:

– Îmi pare rău, am alte planuri.

– Păcat. Ştiu că Zed voia să te vadă. La asta nu mă pot abține să un râd, dar ea se mulţumeşte să zâmbească. Ce? Vorbea ieri despre tine.

– Mă îndoiesc... dar chiar dacă e aşa, eu am prieten, îi spun, iar zâmbetul ei se lărgeşte.

– Păcat, puteam să ieşim în patru, zice ea echivoc, iar eu îi mulţumesc în sinea mea lui Dumnezeu când barmanul îmi aduce comanda.

În graba, apuc paharul prea brutal şi un strop de cafea sare peste magme și mă arde pe mână. Înjur, sperând că nu o s-o ţin aşa tot weekendul. Moliv îşi ia la revedere şi eu îi zâmbesc politicos ieşind din cafenea. Replicile ei mi se învârt în minte; să ieşim în patru în ce formulă? Ea cu Hardin? Sunt împreună pe bune? Oricât de atrăgător şi de simpatic ar fi Zed, Noah este iubitul meu şi nu aş face nimic care să-l rănească. Ştiu că nu prea am vorbit cu el săptămâna aceasta, pentru că amândoi am fost foarte ocupaţi. Îmi propun să-l sun diseară şi să recuperăm, să văd cum s-a descurcat fără mine.

După arsura cu cafea şi întâlnirea dubioasă cu Domnişoara Păr-Roz, ziua mi se înseninează. Eu şi Landon am stabilit să ne vedem la cafenea înainte de cursurile comune, aşa că îl găsesc sprijinindu-se de un zid de cărămidă şi întâmpinându-mă cu un zâmbet larg când ajung.

– O să plec cu vreo jumătate de oră înainte să se termine cursul de azi. Am uitat să-ţi spun că zbor acasă în weekendul ăsta, zice el.

Mă bucur pentru el că se va întâlni cu Dakota, dar detest ideea de a da sta la cursul de literatură britanică nu cu el, ci cu Hardin, în cazul în care catadicseşte să apară. Miercuri nu a venit, nu că m-ar fi interesat foarte tare.

Mă întorc către el.

– Aşa de curând? De-abia a început semestrul.

– E ziua ei şi i-am promis încă de acum câteva luni că o să fiu prezent.

Ridică din umeri.

În sală, Hardin se aşază lângă mine, dar nu scoate niciun cuvânt, nici măcar atunci când Landon pleacă, aşa cum a zis, la jumătatea cursului. Acest lucru mă face să fiu şi mai conştientă de prezenţa lui Hardin în apropierea mea.

– Luni începem tema săptămânală, vom discuta *Mândrie și prejudecată* a lui Jane Austen, anunţă profesorul Hill la finalul orei.

Nu-mi ascund entuziasmul şi sunt destul de sigură că las să-mi scape un chiţăit. Am citit acest roman de cel puţin zece ori şi este unul dintre favoritele mele.

Deşi nu mi-a adresat nicio vorbă tot cursul, Hardin se apropie de mine. Jur că aş putea prezice ce o să-mi spună, cu expresia aceea batjocoritoare pe faţă.

– Lasă-mă să ghicesc, eşti îndrăgostită lulea de domnul Darcy.

– Toate femeile care citesc cartea asta sunt îndrăgostite de el, îi răspund, fără să mă uit în ochii lui.

Ajungem la intersecţie şi mă uit în ambele direcţii înainte să traversez.

– Sigur că eşti, râde el, ţinându-se în continuare după mine pe trotuarul aglomerat.

– Sunt convinsă că nu eşti capabil să înţelegi farmecul domnului Darcy.

Mintea îmi zboară la colecţia imensă de cărţi din camera lui Hardin. Nu pot fi ale lui. Nu-i aşa?

– Un bărbat nepoliticos şi greu de suportat care se transformă în erou romantic? E ridicol. Dacă Elizabeth ar fi fost mai inspirată, i-ar fi spus să se ducă dracului de la bun început.

Râd la înşiruirea lui de cuvinte, dar îmi acopăr gura, abţinându-mă. Îmi plăceau tachinarea aceasta şi prezenţa lui, dar era doar o chestiune de timp – trei minute, dacă sunt norocoasă – până avea sa spună ceva jignitor. Ridicându-mi privirea, îi întâlnesc surâsul cu gropiţe şi nu mă pot abţine să nu recunosc că arată foarte bine. În ciuda piercing-urilor.

– Deci eşti de acord că Elizabeth e o idioată?

Ridică o sprânceană.

— Nu, este unul dintre cele mai puternice şi mai complexe personaje create vreodată, o apăr eu, alegându-mi cuvintele dintr-unul dintre filmele mele preferate.

Râde din nou şi râd şi eu. Dar, după câteva secunde, dându-şi seama că tocmai s-a distrat decent cu mine, se opreşte brusc şi râsul se termină. Ceva îi licăreşte în ochi.

– Ne mai vedem, Theresa, zice el şi se răsuceşte pe călcâie, dispărând înapoi în direcţia de unde am venit împreună.

Ce o fi cu el? Înainte să apuc să-i analizez gesturile, îmi sună telefonul. Numele lui Noah îmi apare pe ecran şi mă simt bizar de vinovată când îi răspund.

– Hei, Tess, mă gândeam să-ţi scriu, dar apoi m-am hotărât să te sun.

Vocea lui Noah e sacadată, puţin distantă.

– Ce faci? Pari ocupat.

– Nu, eram pe drum, mă duc la un grătar cu nişte prieteni, explică el.

– Ok, bine, nu te mai ţin. Mă bucur că e vineri. Sunt gata de weekend!

– Te mai dud la vreo petrecere? Mama ta e încă dezamăgită.

Stai aşa, a pomenit-o cumva pe mama? Îmi place că au o relaţie apropiată, dar uneori mi se pare că am un frate mai mic şi enervant care mă pârăşte. Urăsc să fac această comparaţie, dar e adevărat.

Decât să intru în amănunte pe această temă, mai bine îi spun:

– Nu, stau în cameră weekendul acesta. Mi-e dor de tine.

– Şi mie mi-e dor de tine, Tess. Tare mult. Sună-mă mai încolo, bine?

Îi promit că aşa am să fac şi schimbăm câte un "Te iubesc" înainte de a închide.

Când revin în dormitor, Steph se pregăteşte de altă petrecere, probabil cea menţionată de Molly, de la sediul frăţiei lui Hardin. Mă loghez pe Netflix şi îmi caut nişte filme.

– Chiar mi-ar plăcea să vii şi tu. Jur că nu rămânem acolo peste noapte de data asta. Vino măcar puţin. Să te uiţi la filme în camera asta mică e ceva îngrozitor! se văicăreşte Steph, iar eu izbucnesc în râs.

Continuă să mă implore, în timp ce îşi aranjează părul şi se schimbă în trei ţinute diferite, decizându-se în cele din urmă pentru o rochie verde, care mai mult o descoperă decât o acoperă. Culoarea stridentă se potriveşte foarte bine cu părul roşu, trebuie să recunosc. Îi invidiez încrederea în sine. Şi eu am încredere în mine într-o oarecare măsură, dar sunt conştientă că am şoldurile şi sânii mai mari decât majoritatea fetelor de vârsta mea. Eu tind să port haine care să-mi ascundă bustul generos, în vreme ce ea încearcă să atragă cât mai mult atenţia asupra ei.

– Ştiu, îi cânt eu în strună.

Dar pe urmă laptopul meu se închide şi, deşi apăs pe butonul Start şi aştept o vreme, ecranul rămâne negru.

– Vezi? E un semn că trebuie să vii cu mine. Laptopul meu e acasă la Nate, deci nu ţi-l pot împrumuta.

Surâde cu subînţeles şi glumeşte cu mine din nou.

Uitându-mă la ea, îmi dau seama că nu vreau să stau în cameră de una singură, fără să am ce face, fără niciun film la care să mă uit.

– Bine, zic eu, iar ea sare în sus şi în jos, bătând din palme. Dar plecăm de acolo înainte de miezul nopţii.

15

Mă schimb de pijamale şi îmi pun o pereche nouă de jeans, pe care nu am mai purtat-o niciodată.

Sunt puţin mai strâmţi decât pantalonii mei obişnuiţi, dar trebuie să mă duc neapărat la o spălătorie automată, deci nu prea am de ales. Am o cămaşă neagră, încheiată până sus şi cu dantelă pe umeri.

– Uau, îmi place mult cum te-ai îmbrăcat, îmi spune Steph.

Îi zâmbesc şi ea încearcă să-mi ofere din nou creionul dermatograf.

– De data asta nu, îi spun eu, aducându-mi aminte cât rímel mi s-a scurs pe faţă de la lacrimi data trecută.

De ce am acceptat oare să merg la casa frăţiei din nou?

– Ok. Vine Molly să ne ia în locul lui Nate; mi-a scris acum că ajunge din minut în minut.

– Nu cred că mă place, spun eu studiindu-mă în oglindă.

Steph îşi înclină capul într-o parte.

– Ce? Ba te place. E doar afurisită şi uneori prea directă. Și cred că o intimidezi.

– O intimidez? Eu? De ce naiba aş intimida-o eu? râd.

Steph vede lucrurile pe dos, cu siguranţă.

– Pentru că eşti diferită de noi, spune ea şi zâmbeşte. Ştiu că sunt diferită de ei, dar pentru mine, ei sunt cei "diferiţi". Nu îţi face griji din cauza ei; va fi ocupată diseară.

– Cu Hardin? întreb fără să mă pot controla.

Mă privesc în continuare în oglindă, dar nu pot să nu observ că Steph se uită la mine ridicând o sprânceană.

– Nu, cu Zed probabil. Ea schimbă tipii în fiecare săptămână.

E dur să spui asta despre o prietenă, dar Steph râde şi îşi aranjează partea de sus a rochiei.

– Păi, nu iese cu Hardin?

Îmi revine în minte imaginea lor tăvălindu-se pe pat.

– Nicidecum, Hardin nu iese eu nimeni. Şi-o pune cu o grămadă de fete, dar de ieşit, nu iese cu nimeni. Niciodată.

– Aha, e tot ce sunt în stare să spun.

Petrecerea din seara asta este la fel ca aceea de săptămâna trecută. Peluza şi casa sunt pline de beţivi peste tot. De ce un am stat eu în cameră să mă uit în gol la tavan?

Molly dispare de îndată ce ajungem şi sfârşesc prin a-mi găsi un loc pe canapea, unde stau cel puţin o oră, înainte ca Hardin să-și facă apariţia.

– Arăţi... altfel, zice el după o scurtă pauză.

Ochii săi îmi studiază trupul şi apoi se ridică şi se fixează asupra chipului meu. Nici măcar nu încearcă să fie subtil în privinţa felului în care mă analizează. Rămân tăcută până când se uită în ochii mei.

– Îţi stă bine în seara asta îmbrăcată aşa.

Mă strâmb şi-mi aranjez cămaşa, dorindu-mi brusc să fi purtat hainele mele lălâi obişnuite.

– E o surpriză să te văd aici.

– Şi eu sunt surprinsă că am ajuns din nou aici, zic şi mă îndepărtez de el.

Nu vine după mine, dar oarecum mi-aş fi dorit să o facă.

Câteva ore mai târziu, Steph e din nou beată. Cam ca toată lumea de aici.

– Hai să jucăm Adevăr sau Provocare, bolboroseşte Zed și micuţa gaşcă se adună în jurul canapelei.

Molly îi pasează sticla plină cu băutură lui Nate, care trage o duşcă din ea. Mâna lui Hardin este atât de mare încât acoperă întregul pahar roşu când bea din el. În joc intră şi o altă fată cu înfăţişare punk. Până acum s-au alăturat Hardin, Zed, Nate, Tristan – colegul de cameră al lui Nate – Molly, Steph şi fata cea nouă.

Eu mă gândesc că un joc ca Adevăr sau Provocare organizat la beţie nu are cum să se termine bine şi tocmai atunci Molly spune cu un zâmbet răutăcios:

– Poţi să joci şi tu, Tessa.

– Nu, mai bine nu, zic eu şi îmi concentrez întreaga atenţie asupra unei pete maronii de pe covor.

– Ca să joace, ar trebui să nu mai fie atât de mironosiţă timp de cinci minute, spune Hardin şi toţi râd, în afară de Steph.

Cuvintele lui mă înfurie. Nu sunt mironosiţă. Da, recunosc că nu sunt nici vreo libertină, dar nici vreo călugăriţă de la mănăstire. Mă uit ţintă la Hardin şi mă aşez în micul lor cerc cu picioarele încrucişate, între Nate şi cealaltă fată. Hardin râde şi îi şopteşte ceva lui Zed înainte să înceapă jocul.

În primele runde Zed dă o cutie de bere peste cap, Molly e provocată să-şi arate sânii în faţa întregului grup, ceea ce şi face, și Steph recunoaşte că are piercing-uri şi în sfârcuri.

– Adevăr sau provocare, Theresa? întreabă Hardin, iar eu înghit în sec.

– Adevăr? chiţăi eu.

El râde şi mormăie:

– Sigur că da.

Dar eu îl ignor, iar Nate îşi freacă mâinile.

– Ok. Mai eşti... virgină? întreabă Zed, iar eu mă sufoc.

Nimeni nu pare deranjat de întrebarea indiscretă în afară de mine. Simt cum obrajii mi-au luat foc şi văd cum toată lumea se amuză.

– Ei? insistă Hardin.

În ciuda faptului că aş vrea s-o iau la goană şi să mă ascund, încuviinţez dând din cap. Sigur că sunt virgină. Cu Noah, cel mai departe am mers până la a ne săruta şi a ne pipăi uşor, peste haine, de bună seamă.

Cu toate acestea, cei prezenţi nu par complet surprinşi de răspunsul meu, ci doar intrigaţi.

– Deci te vezi cu Noah de doi ani şi nu aţi făcut sex? întreabă Steph, iar eu mă foiesc stânjenită.

Îmi scutur capul.

– E rândul lui Hardin, zic eu repede, sperând să le distrag atenţia de la persoana mea.

16

– Provocare, răspunde Hardin, înainte să-l întreb eu ceva.

Ochii lui verzi privesc prin mine cu o intensitate care spune că eu sunt cea condamnată, eu sunt cea care va fi provocată.

Şi ezit, pentru că nu m-am gândit deloc la asta şi nici nu m-am aşteptat să fiu întâmpinată cu o astfel de reacţie. Oare ce să-l provoc să facă? Ştiu că va face orice îi voi spune eu, doar pentru că nu va da niciodată înapoi în faţa mea.

– Te... hmm. Te provoc să...

– Să ce? zice el nerăbdător.

Aproape că-mi vine să-l provoc să spună ceva drăguţ despre fiecare persoană din grup, dar mă decid să nu fac aşa ceva, oricât de amuzant ar fi.

– Scoate-ţi tricoul şi rămâi aşa tot jocul! ţipă Molly, iar eu mă bucur. Nu pentru că Hardin şi-ar scoate tricoul, desigur, ci pentru că nu mă pot gândi la ceva şi pentru că mi-a luat mie sarcina de a-i da ordine.

– Cât de infantil, se plânge el, dar îşi trage tricoul peste cap.

Fără să vreau, privirea mi se îndreaptă direct către torsul său prelung şi către felul în care cerneala neagră a tatuajelor i se întinde de-a lungul pielii surprinzător de bronzate. Sub păsările de pe piept are desenat un copac pe tot abdomenul. Crengile îi sunt dezgolite şi obsedante. Braţele sale au mai multe tatuaje decât m-aş fi aşteptat; imagini şi simboluri mici,

aparent aleatorii, sunt împrăştiate pe umeri şi pe şolduri. Steph îmi dă un ghiont şi îmi dezlipesc ochii de la el, rugându-mă să nu mă fi văzut nimeni cum mă holbam.

Jocul continuă. Molly îi sărută şi pe Tristan, şi pe Zed. Steph ne povesteşte cum a făcut ea prima oară sex. Nate o sărută pe cealaltă fată.

Cum am ajuns eu în mijlocul acestui grup de studenţi inadaptaţi, dominaţi de hormoni şi de rock and roll?

– Tessa, adevăr sau provocare? întreabă Tristan.

– De ce o mai întrebi? Ştim cu toţii că va alege adevărul, începe Hardin.

– Provocare, spun, surprinzându-i pe ei şi pe mine deopotrivă.

– Hmm... Tessa, te provoc să... iei o gură de votcă, zice Tristan zâmbind.

– Eu nu beau.

– Păi, asta e ideea provocării.

– Uite, dacă nu vrei s-o faci... începe Nate să vorbească, iar eu mă uit la Hardin şi la Molly cum râd de mine cot la cot.

– Bine, o gură, spun eu.

Mă gândesc că Hardin îmi va arunca din nou o privire dispreţuitoare, dar când se uită în ochii mei, descopăr că mă priveşte ciudat.

Cineva îmi dă sticla plină cu votcă. Greşesc punându-mi nasul pe vârful sticlei, mirosind lichidul oribil, care îmi arde

nările. Strâmb din nas, încercând să ignor chicotelile din jurul meu. Încerc să nu mă gândesc la toate perechile de buze care au atins gura sticlei înaintea mea, o dau pe spate şi iau o înghiţitură. Votca pare fierbinte şi-mi arde limba, până ajunge în stomac, dar reuşesc s-o înghit. Are un gust îngrozitor. Grupul bate din palme şi râde puţin – toţi în afară de Hardin. Dacă nu l-aş cunoaşte aş crede că e supărat sau dezamăgit. Este foarte bizar.

În scurt timp, simt o fierbinţeală în obraji şi, un pic mai târziu, puţinul alcool din vene devine din ce în ce mai mult cu fiecare înghițitură pe care sunt provocată s-o beau la fiecare rundă. Mă supun şi trebuie să recunosc că sunt, în sfârşit, destul de relaxată. Mă simt bine. Cu acest sentiment, totul pare mai uşor. Oamenii din jurul meu par mai distractivi decât înainte.

– Aceeaşi provocare, zice Zed râzând şi ia o sorbitură din sticlă înainte să mi-o paseze mie pentru a cincea oară.

Nici nu-mi mai amintesc provocările sau adevărurile care s-au petrecut în ultímele runde. De data aceasta iau două înghiţituri mari de votcă înainte ca sticla să-mi fie smulsă din mână.

– Cred că ai băut destul, zice Hardin şi îi dă sticla lui Nate, care ia o gură din ea.

Cine naiba e Hardin Scott ca să-mi spună mie că am băut destul? Toată lumea încă bea, deci pot şi eu. Iau sticla înapoi

de la Nate şi mai beau o înghiţitură, aruncându-i lui Hardin un rânjet în clipa în care buzele mele ating gura sticlei.

– Nu pot să cred că nu ai mai băut niciodată, Tessa. E distracție, nu? mă întreabă Zed, iar eu chicotesc.

Imaginea mamei care îmi ţine predici despre iresponsabilitate îmi umple mintea, dar o resping. E doar o noapte.

– Hardin, adevăr sau provocare? întreabă Molly.

Zice "provocare", evident.

– Te provoc s-o săruţi pe Tessa, spune ea şi îi aruncă un zâmbet fals.

Ochii lui Hardin se dilată şi, deşi alcoolul face toate lucrurile mai palpitante, îmi doresc doar să fug departe de el.

– Nu, am prieten, zic eu, făcându-i pe toţi să râdă pentru a mia oară în seara asta.

Oare de ce îmi pierd vremea cu oamenii ăştia care râd de mine?

– Şi ce dacă? E doar o provocare. Fă-o şi gata, zice Molly, presându-mă.

– Nu, nu sărut pe nimeni, mă enervez eu şi mă ridic.

Fără să se uite la mine, Hardin soarbe din pahar. Sper că se simte jignit. De fapt, nu-mi pasă cum se simte. M-am săturat să interacţionez în felul acesta cu el. Nu mă suportă şi e prea nesimţit.

Când mă ridic în picioare, alcoolul îşi spune cuvântul. Mă împiedic, dar reuşesc să mă adun şi să mă îndepărtez de grup. Cumva mă orientez şi găsesc uşa de la intrare prin toată aglomeraţia. Când ies, aerul toamnei mă loveşte în faţă. Închid ochii şi respir aerul curat înainte de a mă aşeza pe bine-cunoscutul zid de piatră. Înainte de a-mi da seama ce fac, mă trezesc cu telefonul în mână, sunându-l pe Noah.

– Alo? spune el.

Intimitatea vocii lui şi votca din organismul meu mă fac să-mi fie şi mai dor de el.

– Hei... iubitule, zic eu şi îmi trag genunchii la piept.

Trece o secundă de tăcere.

– Tessa, eşti cumva beată?

Vocea lui musteşte de morală. Nu cred că ar fi trebuit să-l sun.

– Nu... nicidecum, mint eu şi închid.

Închid şi telefonul de tot. Nu am chef să mă sune. Îmi strică buna dispoziţie dată de votcă mai rău decât mi-a stricat-o Hardin.

Mă întorc înăuntru împleticindu-mă, ignorând fluierăturile şi comentariile nemiloase ale tipilor beţi din frăţie. Apuc o sticlă cu un lichid maroniu de pe tejghea şi iau o gură din ea, o înghiţitură foarte mare. Are un gust mai oribil decât votca şi simt că mi-a luat foc gâtul. Bâjbâi cu mâinile după un pahar cu orice ar putea să mă scape de gustul ăsta din gură. Deschid un

dulap şi iau un pahar în care îmi torn nişte apă de la chiuvetă. Îmi trece puţin arsura, dar nu cine ştie ce. Printr-o deschizătură în mulţime, îmi zăresc grupul de "prieteni" cum încă stau în cerc şi îşi continuă jocul tâmpit.

Îmi sunt prieteni? Nu prea cred asta. Doar mă vor în preajmă ca să facă mişto de lipsa mea de experienţă. Cum îndrăzneşte Molly să-i spună lui Hardin să mă sărute? Ştie că am un iubit. Spre deosebire de ea, eu nu mă giugiulesc peste tot cu toată lumea. În toată viaţa mea m-am sărutat numai cu doi băieţi, cu Noah şi cu Johnny, un băiat pistruiat din clasa a treia, care după aceea mi-a tras una în fluierul piciorului. Oare Hardin ar fi mers mai departe cu provocarea? Mă îndoiesc. Buzele îi sunt atât de roz şi de pline, iar în capul meu se derulează imaginea lui Hardin aplecându-se să mă sărute și pulsul începe sa mi se accelereze.

Ce naiba? De ce mă gândesc la el în felul ăsta ? Eu jur ca un mai beau nidodată.

Câteva minute mai târziu, camera începe să se învârte și mă simt ameţită. Picioarde mă poartă la etaj în baie şi mă aşez în fața toaletei, aşteptându-mă să vomit. Nu se întâmplă asta. Oftez şi mă ridic. Sunt gata să mă întorc la cămin, dar ştiu că Steph nu va vrea să se întoarcă pentru câteva ore bune. Nu trebuia să vin aici. Nici de data asta.

Înainte de a mă putea opri, mâna mea răsuceşte mânerul singurei uşi oarecum familiare din întreaga casă. Uşa

dormitorului lui Hardin se deschide fără nici cel mai mic efort. Pretinde că îşi încuie mereu uşa, dar nu o face. Arată ca mai înainte, doar că întreaga cameră se mişcă sub picioarele mele nesigure. *La răscruce de vânturi* nu este acolo unde am lăsat-o pe raft, dar o găsesc pe noptieră, lângă *Mândrie şi prejudecată*. Îmi revin în minte comentariile lui Hardin despre roman. Cu siguranţă l-a citit şi înainte – şi l-a înţeles – ceea ce e rar întâlnit la vârsta noastră, mai ales la un băiat. Poate că a fost nevoit să-l citească pentru curs, de-aia. Dar de ce e acolo *La răscruci de vânturi*? Iau cartea şi mă aşez pe pat, deschizând-o pe la jumătate. Ochii mei parcurg paginile şi camera se opreşte din învârtit.

Sunt atât de pierdută în lumea lui Catherine şi a lui Heathcliff încât, atunci când se deschide uşa, eu nu o aud.

– Când ţi-am spus că nimeni nu intră în camera mea, ce nu ai priceput? răcneşte Hardin.

Chipul lui furios mă sperie, dar în acelaşi timp mă şi binedispune.

– S-scuze. Eu...

– Ieşi de aici, se răsteşte el, iar eu îl fixez cu privirea.

Votca îmi este încă proaspătă în trup, prea proaspătă ca să-l las pe Hardin să zbiere la mine.

– Nu trebuie să fii atât de nesimţit.

Vocea mi se aude mai tare decât aș fi vrut.

– Ești din nou la mine în cameră, deşi ţi-am spus să nu mai intri. Deci ieşi! strigă el, apropiindu-se de mine.

Cu Hardin stând războinic în faţa mea, nervos, spumegând de mânie și purtându-se de parcă aş fi cea mai rea persoană din lume, ceva din mine se revoltă. Orice aparenţă pe care aş fi vrut s-o păstrez se dizolvă și îi pun o întrebare pe care o ţineam în minte, dar pe care un recunoșteam că o am acolo.

– De ce nu mă placi? întreb, uitându-mă fix la el.

E o întrebare pertinentă, dar, să fiu sinceră, nu cred că ego-ul meu rănit poate suporta răspunsul.

17

Hardin se uită urât la mine. E agresiv, dar nesigur pe el.

– De ce mă întrebi aşa ceva?

– Nu ştiu. Pentru că eu am fost tot timpul drăguţă cu tine, iar tu ai fost mereu nesimţit cu mine. Apoi adaug: Şi am crezut la un moment dat că putem fi prieteni.

Această frază sună atât de stupid încât îmi ciupesc vârful nasului în aşteptarea unui răspuns.

– Noi? Prieteni? Râde şi ridică o mână. Nu e clar că noi doi nu putem fi prieteni?

– Mie nu.

– Păi, pentru început, eşti prea preţioasă, probabil ai crescut într-o căsuţă perfectă, la fel ca alte căsuţe perfecte de pe strada ta. Probabil că părinţii ţi-au cumpărat tot ce ţi-ai dorit vreodată şi nu ai fost nevoită să te plângi de lipsuri. Uită-te la fustiţele tale plisate idioate, cine se mai îmbracă aşa la 18 ani?

Rămân cu gura căscată de uimire.

– Nu ştii nimic despre mine, nesimţit îngâmfat! Viaţa mea nu a fost deloc aşa cum ai descris-o tu. Tatăl meu era alcoolic şi ne-a părăsit când aveam 10 ani, iar mama a muncit pe brânci toată viaţa ca să ajung eu la facultate. Şi eu munceam deja la 16 ani ca s-o ajut cu bani. În plus, mie îmi plac hainele mele, scuze dacă nu mă îmbrac ca o târfă, la fel ca fetele cu care o arzi tu!

Încerci din răsputeri să pari diferit şi să ieşi în evidenţă, dar nu ai decât prejudecăţi pentru oamenii care sunt altfel decât tine! îi strig şi simt cum lacrimile îmi inundă ochii.

Mă întorc cu spatele ca să nu mă vadă plângând şi observ cum îşi strânge pumnii. Ca şi cum ar avea dreptul să se înfurie pentru aşa ceva.

– Ştii ceva, nici eu nu vreau să fim prieteni, Hardin, îi spun şi mă întind către clanţă.

Votca, ceea ce îmi dăduse mai întâi curaj, mă face în acelaşi timp conştientă de tristeţea situaţiei, de urletele noastre.

– Unde te duci? mă întreabă.

E atât de imprevizibil! Atât de schimbător!

– La staţia de autobuz ca să mă întorc acasă şi ca să nu mai revin în viaţa mea aici. Eu cu tine nu voi mai încerca să fiu prietenă.

– E prea târziu ca să iei autobuzul de una singură.

Mă întorc cu faţa la el.

– Doar nu ai senzaţia că te cred că ţi-ar păsa de mine dacă aş păţi ceva.

Mă apucă râsul. Nu pot ţine pasul cu schimbările din tonul său.

– Nu am zis că-mi pasă... Doar te avertizam. E o idee proastă.

– Ei bine, Hardin, nu am altă variantă. Toată lumea e beată, inclusiv eu.

Iar apoi îmi dau din nou lacrimile. Mă simt mai mult decât umilită că Hardin, dintre toţi oamenii de pe pământ, mă vede plângând. Din nou.

– Tu plângi mereu la petreceri? mă întreabă, aplecându-şi puţin capul şi zâmbind uşor.

– Aşa se pare, când eşti şi tu prin preajmă. Şi cum sunt singurele petreceri la care am fost vreodată... Mă întind către ușă din nou şi reuşesc s-o deschid.

– Theresa, spune el atât de încet încât aproape că nici nu-l aud.

Chipul său este impenetrabil. Camera începe să se rotească și mă apuc de cuierul de lângă uşă.

– Eşti ok? mă întreabă el.

Dau din cap că da, deşi simt cum mi se face greaţă.

– Mai bine stai jos câteva minute, apoi poţi pleca la autobuz.

– Credeam că nu are voie nimeni în camera ta, zic, apoi mă aşez pe jos.

Sughit, iar el mă avertizează imediat:

– Dacă vomiţi la mine în cameră...

– Cred că îmi trebuie nişte apă, spun eu şi încerc să mă ridic.

– Stai, zice el, punându-mi o mână pe umăr pentru a mă opri şi oferindu-mi paharul lui roşu.

Mă strâmb şi-l împing într-o parte.

– Apă am spus, nu bere.

– Apă e. Eu nu beau, spune el.

Îmi scapă un sunet între oftat şi hohot de râs. Nu are cum să nu bea.

– Nostim. Sper că nu ai de gând să stai aici cu mine şi să mă dădăceşti? Vreau să rămân eu cu mine în starea asta jalnică. Beţia începe să-mi treacă, aşa că mă simt vinovată că am ţipat la Hardin. Stârneşti în mine tot ce e mai rău, murmur destul de tare, fără să vreau.

– Asta e dură, spune el, pe un ton serios. Da, o să stau aici cu tine şi o să te dădăcesc. Eşti beată pentru prima oară în viaţa ta şi ai şi obiceiul de a-mi atinge lucrurile când nu sunt prin preajmă.

Se aşază pe pat, întinzându-şi picioarele. Iau paharul cu apă și sorb o înghiţitură. Simt o urmă de mentă pe gura paharului şi mă gândesc ce gust au buzele lui Hardin. Apoi apa îmi ajunge în stomac şi nu mă mai simt atât de înfierbântată.

Dumnezeule mare, un o să mai beau niciodată, îmi reamintesc în timp ce stau întinsă pe podea.

După câteva minute de tăcere, Hardin se hotărăşte să vorbească:

– Pot să te întreb ceva?

Expresia de pe faţa lui îmi spune că ar fi mai bine să nu accept, dar camera nu pare să se fi stabilizat complet, aşa că mă

gândesc că întrebarea lui m-ar putea ajuta să mă adun şi îi răspund:

– Desigur.

– Ce vrei să faci după ce termini facultatea?

Îl privesc într-o altă lumină. Acesta este ultimul lucru la care mă aşteptam să mă întrebe vreodată. Mă gândeam că o să întrebe de ce sunt încă virgină sau de ce nu beau.

– Vreau să devin scriitoare sau editor, cum mi-o fi norocul.

Probabil nu ar fi trebuit să fiu sinceră cu el; o să-şi bată joc de mine. Dar el nu îmi mai răspunde, iar eu mă simt curajoasă şi îi pun aceeaşi întrebare, dar nu primesc niciun răspuns, ci doar o strâmbătură exasperată.

În cele din urmă, îl întreb:

– Astea sunt cărţile tale? chiar dacă replica mea poate părea inutilă.

– Ale mele, şopteşte el.

– Care e preferata ta?

– Nu am preferate.

Oftez şi îmi culeg o scamă mică de pe jeanşi.

– Domnul Rogers ştie că eşti din nou la petrecere?

– Domnul Rogers?

Mă ridic şi mă uit la el. Nu înţeleg ce vrea să spună.

– Prietenul tău. E cel mai mare fraier pe care l-am văzut vreodată.

– Nu spune aşa ceva despre el, este... este... drăguţ, mă bâlbâi ea.

Hardin începe să râdă, iar eu mă ridic în picioare. Nu-l cunoaşte deloc pe Noah.

– Nici în vise nu ai putea fi atât de drăguţ ca el, îi zic eu tăios.

– Drăguţ? Asta e primul cuvânt care îţi vine în minte când vorbeşti despre prietenul tău? Când spui drăguţ vrei, de fapt, să spui plictisitor.

– Nici nu-l cunoşti.

– Nu, dar ştiu că e plictisitor. Pot spune asta văzându-i puloverul încheiat în faţă şi mocasinii.

Hardin râde şi-şi dă capul pe spate, iar eu nu-i pot ignora gropiţele din obraji.

– Nu poartă mocasini, zic eu, dar trebuie să fac eforturi să nu râd şi eu pe seama iubitului meu.

Iau paharul cu apă şi mai beau o înghiţitură din el.

– Păi, se întâlneşte cu tine de doi ani şi nu ţi-a tras-o încă, deci e cam bătut în cap, aş spune eu.

Scuip apa la loc în pahar.

– Ce naiba spui acolo?

Chiar când credeam că începem să ne înţelegem, el îmi trânteşti ceva de genul ăsta.

– Ce-ai auzit, Theresa.

Afişează un zâmbet nemilos.

– Eşti un măgar, Hardin, mârâi eu şi arunc în el cu paharul pe jumătate gol.

Iar el are exact reacţia la care am sperat: şoc total. Îşi şterge apa de pe faţă, iar eu încerc să mă ridic folosind ca sprijin rafturile bibliotecii. Câteva cărţi cad pe podea, dar le ignor şi o zbughesc din cameră. Cobor scările în goană şi îmi croiesc drum printre tinerii adunaţi ciorchine în bucătărie. Furia îmi depăşeşte cu mult greaţa și tot ce vreau să fac este să-mi şterg din cap rânjetul lui Hardin. Observ ciuful brunet al lui Zed prin mulţimea din cealaltă cameră şi mă duc acolo, unde stă alături de un băiat frumuşel de la şcoala preparatorie.

– Hei, Tessa, acesta e prietenul meu, Logan, zice Zed, prezentându-ne.

Logan îmi zâmbeşte şi-mi întinde sticla pe care o ţine în mână.

– Vrei? mă întreabă el pasându-mi-o.

Arsura deja cunoscută îmi face bine; îmi reaprinde trupul şi mă face să uit pe moment de Hardin.

– Ai văzut-o pe Steph? întreb eu, dar Zed scutură din cap.

– Cred că ea şi Tristan au plecat.

A plecat? Ce naiba? Ar trebui să îmi pese mai mult de asta, dar votca îmi distorsionează judecata şi mă trezesc gândindu-mă că Steph şi Tristan ar forma un cuplu simpatic. După alte câteva înghiţituri, mă simt extraordinar.

Acesta trebuie să fie motivul pentru care oamenii beau mai mereu. Îmi amintesc vag că la un moment dat mi-am jurat că nu mai beau, dar nu e aşa de rău.

Un sfert de oră mai târziu, Zed şi Logan mă fac să râd atât de tare încât mă doare stomacul. Sunt o companie mult mai plăcută decât Hardin.

– Să ştiţi că Hardin e un nemernic ordinar, le spun eu, ceea ce le stârneşte câte un rânjet larg pe chipuri.

– Da, poate fi uneori, spune Zed şi-şi petrece braţul pe după umerii mei.

Vreau să i-l dau la o parte, dar nu am chef să pară o mişcare ciudată, deoarece ştiu că nu are nicio intenţie rea. În curând mulţimea începe să se potolească, iar eu mă simt obosită. Mă apucă iarăşi stresul că nu am cum să ajung la cămin.

– Autobuzele merg toată noaptea? bolborosesc eu.

Zed ridică din umeri, exact în momentul în care în faţa mea apare brusc explozia de bucle a lui Hardin.

– Deci o arzi cu Zed?

Vocea lui are în ea o emoţie pe care nu o desluşesc exact.

Mă ridic şi îl împing din calea mea, dar el mă prinde de mână. Nu are nicio limită.

– Lasă-mă în pace, Hardin. Uitându-mă în jur după un alt pahar pe care să i-l arunc în faţă, îi spun: încerc doar să aflu dacă circulă autobuzul.

– Calmează-te... e ora 3 dimineaţa. Nu mai e niciun autobuz. Noul tău stil de viaţă pe bază de alcool te-a blocat din nou aici. Ochii lui sunt atât de batjocoritori când spune asta, încât îmi vine să-l plesnesc. Doar dacă nu cumva ai vrea să pleci acasă cu Zed...

Când îmi dă drumul braţului, mă întorc pe canapea lângă Logan, pentru că ştiu că asta o să-l enerveze. Rămâne pe loc și dă din cap pentru o secundă, după care se întoarce iute cu spatele.

Sperând că voi găsi goală aceeaşi cameră de weekendul trecut, îi spun lui Zed să vină cu mine la etaj, ca s-o căutăm împreună.

18

Găsim camera. Din păcate, unul din paturi este ocupat de un tip beat, care sforăie.

– Măcar patul ăsta e liber! zice Zed şi râde. Să ştii că eu vreau să merg acasă, poți veni cu mine dacă vrei. Am o canapea pe care poţi să dormi, spune el.

Dându-mi ceaţa din minte şi încercând să gândesc limpede, conchid că Zed, ca și Hardin, se cuplează cu o grămadă de fete. Dacă accept să plec cu el, înseamnă că mă ofer să-l sărut. Şi am senzația că, arătând aşa de bine, este foarte uşor pentru Zed să găsească fete cu care să facă mult mai mult decât să se sărute.

– Eu cred că o să rămân aici, în caz că se întoarce Steph, îi răspund.

Pare puțin dezamăgit, dar îmi aruncă un zâmbet înţelegător. Îmi spune să am grijă şi mă îmbrăţişează la despărţire. Uşa se închide în urma lui şi mă duc s-o încui. Cine ştie cine mai intră? Mă uit la beţivul care sforăie şi mă simt liniştită la gândul că nu se va trezi curând. Oboseala pe care o simţeam la parter acum a pălit întru câtva şi gândurile mi se întorc la Hardin şila cum a subliniat el că Noah nu s-a culcat cu mine încă. Poate părea ciudat pentru Hardin, care e cu altă fată în fiecare weekend, dar Noah e un gentleman. Noi doi nu trebuie să facem sex; noi ne distrăm împreună făcând multe alte lucruri... ăăă... cum ar fi să mergem la filme şi la plimbare.

Cu acest lucru în minte, mă întind, dar mă trezesc holbându-mă la tavan şi numărând grinzile în încercarea de a adormi. Din când în când, beţivul de lângă mine se foieşte în patul alăturat, dar în cele din urmă închid ochii şi aţipesc.

– Nu te-am mai văzut... pe aici, îmi bolboroseşte o voce profundă în ureche.

Sar în sus şi mă lovesc cu bărbia de capul lui, ceea ce mă face să-mi muşc limba. Are mâna pe pat, la câţiva centimetri distanţă de coapsa mea. De-abia răsuflă şi miroase a vomă şi alcool.

– Cum te cheamă, ffumuşico? gâfâie el, iar mie îmi vine să vomit. Îmi întind mâna subţire pentru a-l îndepărta de mine, dar el râde. Nu am de gând să-ţi fac nimic rău, vreau doar să ne distrăm puţin, zice el şi îşi linge buzele, iar balele îi curg pe bărbie.

Mi se întoarce stomacul pe dos şi singurul lucru la care mă pot gândi este să-l lovesc cu genunchiul, tare de tot. Tare şi exact acolo unde trebuie. Se apucă de partea din faţă a pantalonilor, oferindu-mi şansa de a scăpa. De îndată ce degetele mele tremurătoare reuşesc să descuie uşa, alerg pe hol, acolo unde câţiva tineri mă privesc ciudat.

– Haide, întoarce-te! îi aud vocea dezgustătoare, nu foarte departe de mine.

În mod bizar, nimeni nu este şocat că o fată este urmărită pe hol. Îl simt la numai câţiva centimetri în spatele meu, dar, din fericire, este atât de beat încât se tot împiedică şi se izbeşte de pereți. Picioarele îşi fac de cap, purtându-mă pe hol înspre singurul loc pe care îl cunosc din întreaga casă a frăţiei studenţeşti.

– Hardin! Hardin, te rog, deschide uşa! strig eu, cu o mână bătând în uşă şi cu cealaltă încercând să răsucesc clanţa încuiată. Hardin! ţip din nou şi uşa se deschide.

Nu ştiu ce m-a făcut să vin în camera lui, dintre toate locurile posibile, dar prefer prejudecăţile lui Hardin decât pe beţivanul care încearcă să mă înghesuie când are chef.

– Tess? întreabă Hardin, părând nedumerit.

Se şterge cu mâna la ochi. Poartă doar o pereche de boxeri negri, iar părul îi este ciufulit în tot capul. În mod ciudat, sunt mai surprinsă că arată atât de bine decât pentru că mi-a spus "Tess" o dată, în loc de "Theresa".

– Hardin, te rog, pot să intru? E un tip... spun şi mă uit în spate.

Hardin mă dă la o parte şi se uită pe hol. Îl vede pe urmăritorul meu, iar monstrul nu mai pare înfricoşător, ci înspăimântat. Îmi mai aruncă o privire înainte să schimbe direcţia şi să dispară pe hol.

– Îl cunoşti?

Vocea mea sună tremurătoare şi slabă.

– Da, treci înăuntru, spune el şi mă trage de mână în camera lui.

Nu pot să nu-i observ muşchii mişcându-i-se pe sub pielea tatuată, când se duce înapoi în pat. Pe spate nu are tatuaje, ceea ce e puţin ciudat, de vreme ce pieptul, braţele şi abdomenul îi sunt pline. Se freacă din nou la ochi.

– Te simţi bine?

Are vocea mai răguşită ca niciodată, fiind trezit din somn.

– Mda... da. Îmi cer scuze că am venit aici şi că te-am trezit. Nu ştiam ce să...

– Nu-ţi face griji. Hardin îşi trece mâna prin părul ciufulit şi oftează. Te-a atins cumva? întreabă el, fără urmă de sarcasm sau de umor.

– Nu, deşi a încercat. Am fost suficient de tâmpită să mă închid singură într-o cameră cu un străin beat, deci presupun că e vina mea.

Ideea că monstrul acela ar fi putut pune mâna pe mine mă face să plâng din nou.

– Nu e vina ta că el s-a purtat aşa. Tu nu eşti obişnuită cu astfel de... situaţii.

Glasul lui este amabil şi total diferit de tonul lui obişnuit. Mă duc înspre patul lui, cerându-i din ochi permisiunea să mă așez. El loveşte uşor patul cu mâna, iar eu mă aşez cu mâinile în poală.

– Nici nu am de gând să mă obişnuiesc cu aşa ceva. Aceasta chiar e ultima oară când mai vin aici, la orice petrecere, de fapt. Nici măcar nu ştiu de ce mi-am bătut capul. Iar acel tip... era atât de...

– Nu plânge, Tess, şopteşte Hardin.

Lucrul cel mai ciudat este că nici nu mi-am dat seama că plâng. Hardin ridică o mână, iar eu tresar şi mă feresc, dar nu înainte ca el să-mi şteargă cu degetul mare o lacrimă de pe obraz. Buzele mi se dezlipesc surprinse de gestul lui blând. Cine e băiatul ăsta şi unde a dispărut Hardin cel certăreţ şi nesimţit? Mă uit în ochii lui verzi, iar pupilele i se dilată.

– Nu observasem cât de gri sunt ochii tăi, zice el, atât de încet încât trebuie să mă aplec ca să-l aud.

Îi simt mâna în continuare pe faţă, iar mintea mea o ia razna. Își trage jumătate din buza de sus înăuntrul gurii şi îşi bagă inelul din buză printre dinți. Ne privim ochi în ochi, apoi mă uit în jos, nefiind sigură de ceea ce se petrece. Dar atunci când el îşi ia mâna de pe faţa mea, mă uit la buzele lui încă o dată şi simt cum se încinge bătălia dintre şi conştiinţă.

Dar conştiinţa pierde, iar eu îmi apăs buzele pe ale lui, luându-l prin surprindere.

19

Habar nu am ce fac aici, dar nu mă pot opri. Buzele mele ating buzele lui Hardin şi simt cum el inspiră adânc. Gura lui Hardin are exact gustul pe care mi-l imaginam. Pot simţi aroma subtilă de mentă în momentul în care îşi întredeschide buzele şi mă sărută. Mă sărută de-adevăratelea. Limba lui caldă o caută pe a mea şi simt în colţul gurii metalul rece al inelului din buză. Corpul meu parcă a luat foc; nu am simţit niciodată aşa ceva. El îşi pune palma pe faţa mea, atingându-mi obrajii înflăcăraţi, după care mâinile îi coboară pe şoldurile mele. Se trage înapoi un pic şi îmi dă un sărut delicat pe buze.

– Tess, răsuflă el, apoi gurile noastre se apropie din nou, iar limba lui se insinuează din nou înăuntru.

Mintea mea nu mai guvernează; senzaţiile au pus cu totul stăpânire pe mine. Hardin îmi trage şoldurile mai aproape, întinzându-se pe pat fără să întrerupă sărutul.

Neştiind exact ce să fac cu mâinile, îl ating pe abdomen, apoi urc către piept. Are pielea fierbinte, iar pieptul i se ridică şi îi coboară cu fiecare respiraţie rapidă. Îşi dezlipeşte gura de a mea, iar eu tremur când nu-l mai simt, dar, înainte să mă pot plânge de asta, îi simt răsuflarea pe gât. Simt fiecare mişcare pe care o face cu limba. Îi simt respiraţia deasupra mea. Mă apucă de păr pentru a-mi ţine capul sus şi continuă să mă sărute pe gât. Dinţii lui îmi zgârie umărul și eu gem, trupul meu

experimentând o senzaţie extraordinară când el începe să-mi sărute uşor pielea. Aş fi stânjenită dacă nu aş fi ameţită, de Hardin şi de alcool deopotrivă. Nu m-am sărutat cu nimeni așa, nici măcar cu Noah.

Noah!

– Hardin... opreşte-te, spun, dar nu-mi recunosc vocea. E înceată şi răguşită, iar gura îmi e uscată.

Dar el nu se opreşte. “Hardin!” zic din nou, cu un glas clar și ascuţit, iar el îmi dă drumul la păr. Mă uit în ochii lui, care par mai întunecaţi, dar mai blânzi, iar buzele lui sunt mai roz şi umflate de la atâta sărutat. “Nu putem”, spun. Deşi îmi doresc din tot sufletul să-l sărut în continuare, ştiu că nu pot merge mai departe.

Blândeţea din ochi îi dispare şi se desprinde de mine, aruncându-mă în partea cealaltă a patului. Ce s-a întâmplat?

– Îmi pare rău, îmi pare rău, zic şi astea sunt singurele cuvinte la care mă pot gândi.

Inima stă să-mi explodeze dintr-o clipă în alta.

– Îţi pare rău pentru ce? întreabă el şi se îndreaptă către dulap.

Ia un tricou negru şi şi-l trage pe el. Ochii mi se opresc asupra boxerilor lui, care sunt vizibil umflaţi în partea din faţă. Mă înroşesc şi mă uit în altă parte.

– Pentru că te-am sărutat... spun, deşi ceva din mine un vrea să-şi ceară scuze pentru asta. Nu ştiu de ce am făcut asta.

– A fost doar un sărut; oamenii se sărută tot timpul, îl aud spunând.

Vorbele lui mă rănesc aparent fără niciun motiv. Nu că mi-ar fi păsa că el nu s-a simţit aşa cum m-am simţit eu... Oare cum m-am simţit? Ştiu că, de fapt, nu-mi place de el. Sunt doar beată, iar el e atrăgător. A fost o noapte lungă şi l-am sărutat din cauza alcoolului. În mintea mea încerc sa-mi înfrâng dorinţa de a-l săruta din nou. A fost atât de drăguţ cu mine, atâta tot.

– Am putea să nu exagerăm ce s-a întâmplat? îl întreb.

Aş fi umilită dacă ar spune cuiva. Aceasta nu sunt eu. Eu nu mă îmbăt şi nu-mi înşel prietenul pe la petreceri.

– Crede-mă, nici eu nu vreau să afle nimeni despre asta. Acum nu mai vorbi despre asta, se răsteşte el.

Aroganţa lui loveşte din nou.

– Deci acum te-ai întors la vechea ta personalitate, să înţeleg?

– Nu am fost niciodată altcineva; să nu crezi că pentru că m-ai sărutat, practic împotriva voinţei mele, există ceva între noi.

Au! Împotriva voinţei lui? Încă îi mai simt mâna înfiptă la mine în păr şi felul în care m-a tras deasupra lui şi felul în care buzele lui au rostit "Tess", înainte să mă sărute din nou.

Ripostez din pat.

– Puteai să mă opreşti.

– Cu greu, glumeşte el şi mie îmi vine iarăşi să plâng.

Mă face să fiu foarte sensibilă. E prea umilitor, prea dureros felul în care insinuează că l-am sărutat cu forţa. Îmi îngrop capul în mâini pentru o clipă şi mă îndrept spre uşă.

– Poţi să rămâi aici în seara asta, că nu ai unde să te duci, spune el uşor, dar eu scutur din cap.

Nu vreau să mă mai aflu în preajma lui. Aceasta este doar o altă parte a jocului. Îmi va propune să stau în camera lui ca să cred că are intenţii bune, apoi îmi va desena probabil ceva vulgar pe frunte.

– Nu, mulţumesc, zic şi ies.

Când ajung la scări, îl aud strigându-mi numele, dar merg mai departe. Afară, briza răcoroasă îmi atinge pielea, iar eu mă aşez pe vechiul zid de piatră şi îmi deschid telefonul. E aproape 4 dimineaţa, într-o oră ar trebui să mă trezesc, să fac un duş şi să mă apuc de învăţat. În loc de asta, eu stau pe un zid distrus de piatră, singură în întuneric.

Cu numai câţiva oameni rătăciţi în jurul meu şi neavând habar ce să fac, îmi scot telefonul şi mă uit după mesajele de la Noah și de la mama. Bineînţeles că i-a spus. Exact asta a făcut...

Dar nici măcar nu mă pot supăra pe el. Tocmai l-am înșelat. Cu ce drept să mă supăr?

20

La o stradă distanţă de sediul frăţiei studenţeşti, zona e întunecoasă şi liniştită. Celelalte case nu sunt atât de mari ca a lui Hardin. După o oră şi jumătate de mers pe jos şi consultat GPS-ul până am obosit, ajung în cele din urmă în campus. Trează complet şi gândindu-mă că aş putea să nu mă mai culc deloc, mă opresc la magazinul 7-Eleven şi-mi iau o cafea.

După ce cafeina îşi face efectul, îmi dau seama că simt foarte multe lucruri la Hardin pe care nu le înţeleg. Cum ar fi: de ce se află într-o frăţie cu o grămadă de puşti bogaţi dacă el e un golan şi de ce trece de la amabilitate la răceală atât de repede? E doar o contemplare teoretică a situaţiei totuşi, de vreme ce nu ştiu dacă îmi voi mai pierde vreodată timpul gândindu-mă la el, iar după seara trecută cu siguranţă nu voi mai încerca să mă împrietenesc cu el. Nu-mi vine sa cred că l-am sărutat. A fost cea mai mare greşeală pe care aş fi putut s-o fac, iar în secunda în care am lăsat garda jos a atacat, mai rău ca niciodată. Nu sunt atât de proastă încât să cred că nu va spune nimănui, dar sper să-l stânjenească suficient faptul că a sărutat-o pe "virgină" şi să tacă din gură. Voi nega până la moarte dacă mă întreabă cineva.

Acum trebuie să inventez o explicaţie credibilă pentru pentru mama și pentru Noah care să justifice purtarea mea de

azi-noapte. Nu pentru sărut – nu vor afla niciodată despre asta –, ci despre ce căutam la petrecere. Din nou.

Dar trebuie să am şi o discuţie cu Noah despre ce anume vorbeşte cu mama; dacă tot sunt adult, nu trebuie să ştie ea ce fac eu tot timpul.

Când ajung la cămin, mă dor picioarele şi oftez uşurată când apăs pe clanţă.

Apoi însă sunt în pragul unui atac de cord când îl descopăr pe Hardin aşezat pe patul meu.

– Cred că faci mişto de mine! ţip eu cu jumătate de gură când îmi vin un pic în fire.

– Unde ai fost? mă întreabă el calm. Te-am căutat cu maşina aproape două ore.

Ce?

– Ce? De ce?

Adică, dacă tot a făcut asta, de ce nu s-a oferit mai devreme să mă ducă acasă? Mai mult decât atât, de ce nu l-am rugat să facă asta când am aflat că nu băuse nimic?

– Cred doar că nu e o idee bună să te plimbi singură, noaptea, pe străzi.

Şi pentru că nu mai sunt în stare să-i citesc expresiile de pe chip, şi pentru că Steph e plecată naiba ştie pe unde şi sunt singură cu el, persoana care pare să fie principalul pericol cu care mă confrunt, tot ce fac e să râd. E un râs sălbatic, răguşit,

nu tocmai al meu. Şi nu râd pentru că ar fi ceva amuzant la mijloc, ci pentru că sunt prea obosită ca să reacţionez altfel.

Hardin îşi strâmbă sprâncenele, încruntându-se la mine, ceea ce mă face să râd şi mai tare.

– Ieşi de aici, Hardin, ieşi odată!

Hardin se uită la mine şi-şi flutură mâinile prin aer. Măcar e o reacție; în puţinul timp în care mi-am dat seama ce om frustrat este acest Hardin Scott, am învăţat că face aşa când este stresat sau stânjenit. Acum sper să fie şi una, şi alta.

– Theresa, eu... începe, dar vorbele îi sunt întrerupte de o bătaie înfiorătoare în uşă, însoţite de un răcnet:

– Theresa! Theresa Young, deschide uşa!

Mama. E mama. La 6 dimineaţa, iar la mine în cameră este un băiat.

Intru imediat în priză, aşa cum fac de fiecare dată când trebuie să dau piept cu furia ei.

– Doamne Dumnezeule, Hardin, intră în dulap, şoptesc eu și îl apuc de mână, smulgându-l de pe pat şi surprinzându-ne pe amândoi cu forţa de care dau dovadă.

Mă priveşte amuzat.

– Nu mă ascund în niciun dulap. Ai optsprezece ani.

O spune – şi ştiu că are dreptate –, dar el nu o cunoaşte pe mama. Oftez de nervi, iar ea bate din nou în uşă. Dispreţul cu care măinile-i sunt încrucişate pe piept îmi spune că nu o să-l mişc de acolo, aşa că mă uit în oglindă, dându-mi cu palmele

peste pungile de sub ochi, şi îmi iau pasta de dinţi, punându-mi un strop pe limbă, pentru a ascunde mirosul de votcă amestecat cu cel de cafea. Poate că aromele astea trei o vor induce în eroare sau ceva de genul ăsta.

Deschid uşa, cu o mină zâmbitoare şi cu o urare de întâmpinare pe buze, dar observ cu stupoare că mama nu a venit de una singură. Lângă ea este Noah, cum altfel? Ea pare furioasă. Iar el pare... îngrijorat? Rănit?

– Hei! Ce căutaţi aici? le spun eu, dar mama mă împinge şi se duce direct la Hardin.

Noah se furişează în cameră pe tăcute, lăsând-o pe ea să dirijeze situaţia.

– Deci de-aia nu răspundeai tu la telefon? Pentru că îl ai pe... Își flutură mâinile în direcţia lui. Pe scandalagiul ăsta tatuat în camera ta la 6 dimineaţa!

Îmi fierbe sângele în vine. De obicei, sunt timidă şi mi-e oarecum frică atunci când am de-a face cu ea. Nu m-a pocnit niciodată sau ceva asemănător, dar nu este deloc reţinută când vine vorba să-mi scoată în evidenţă greşelile:

Doar nu ai de gând să porţi aşa ceva, nu-i aşa, Tessa?

Ar trebui să te mai piepteni o dată, Tessa.

Cred că te-ai fi putut descurca mai bine la teste, Tessa.

Pune mereu atâta presiune pe mine ca să fiu perfectă tot timpul, încât este obositoare.

În ceea ce-l priveşte, Noah stă băţ fixându-l pe Hardin, iar mie îmi vine să urlu la amândoi – de fapt, la toţi trei. La mama pentru că mă tratează ca pe un copil. La Noah pentru că m-a pârât. Şi la Hardin pentru că e, pur şi simplu, Hardin.

– Asta faci tu la facultate, domnişoară? Stai trează toată noaptea şi aduci băieţi în cameră? Bietul Noah era mort de grijă din cauza ta şi am bătut amândoi drumul ăsta doar ca să te găsim pe tine stând şi pierzându-ţi vremea cu străinii ăştia, spune ea, iar eu şi Noah oftăm la unison.

– De fapt, eu de-abia am ajuns. Şi ea nu a făcut nimic rău, zice Hardin, iar eu sunt şocată.

Habar nu are cu cine se pune. El este un obiect care nu se mişcă din loc, ea e o forţă de neoprit. Cred că va fi o luptă pe cinste. Subconştientul mă împinge să îmi iau o pungă de popcorn, să mă aşez pe podea în faţa lor şi să-i privesc.

Mama face o faţă răutăcioasă.

– Mă scuzi? Nu cred că vorbeam cu tine. Nici măcar nu ştiu ce caută o persoană ca tine în preajma fiicei mele.

Hardin primeşte lovitura pe tăcute şi rămâne nemişcat holbându-se la mama.

– Mamă, îi zic printre dinţi.

Habar nu am de ce îl apăr pe Hardin, dar o fac. Poate pentru că purtarea mamei seamănă foarte mult cu purtarea mea faţa de Hardin, atunci când l-am întâlnit prima oară. Noah se uită la mine, apoi la Hardin, apoi din nou la mine. Oare

poate să-şi dea seama că l-am sărutat pe Hardin? Amintirea sărutului îmi e proaspătă în minte, iar pielea mi se furnică numai gândindu-mă la asta.

– Tessa, ai luat-o razna. Pot mirosi de aici că ai băut şi pot să ghicesc că totul s-a întâmplat la sugestia minunatei tale colege de cameră şi a lui, zice ea, subliniind totul cu un deget acuzator.

– Am optsprezece ani, mamă. Nu am mai băut niciodată şi nu am făcut nimic rău. Fac şi eu ce fac toţi studenţii. Îmi pare rău că mi s-a descărcat bateria de la telefon şi că aţi venit până aici, dar totul este în regulă.

Mă aşez pe scaunul biroului, brusc obosită după ultimele ore şi după discursul meu, iar ea oftează.

Văzând cum capitulez, mama se calmează un pic; nu e totuşi un monstru. Spune, întorcându-se către Hardin:

– Tinere, poţi să ne laşi singuri puţin?

Hardin se uită la mine, întrebându-mă din ochi dacă voi fi în regulă. Încuviinţez din cap, el face la fel şi iese din încăpere. Noah închide cu repeziciune uşa după Hardin, urmărindu-l tot timpul cu privirea. E o senzaţie ciudată, eu şi Hardin împotriva mamei şi a prietenului meu. Într-un fel, sunt sigură că va aştepta undeva, dincolo de uşă, până ce ei vor pleca.

Următoarele 20 de minute mama stă la mine pe pat şi îmi explică faptul că e îngrijorată că o să dau cu piciorul şansei de a primi o educaţie extraordinară şi îmi spune că nu vrea să mai

beau niciodată. Îmi mai spune şi că nu este de acord cu prietenia mea cu Steph, Hardin sau oricare altul din grupul lor. Mă face să-i promit că nu-mi voi mai petrece timpul cu ei, iar eu sunt de acord. După tot ce s-a întâmplat aseară, oricum nu mai vreau să-l văd pe Hardin şi nici nu o să mai merg la petreceri cu Steph, deci mama nu o să ştie dacă sunt prietenă cu ea sau nu.

În cele din urmă, mama se ridică şi bate din palme.

– Dacă tot suntem aici, hai să mergem să luăm micul dejun şi poate să facem ceva cumpărături.

Dau din cap aprobator, iar Noah zâmbeşte sprijinindu-se de uşă. Pare o idee bună, mai ales că mor de foame. Gândurile îmi sunt puţin sufocate de alcool şi de oboseală, dar drumul pe jos, cafeneaua și predica mamei m-au înviorat mult. Mă îndrept către uşă, dar mama mă opreşte, tuşind cu subînţeles.

– Trebuie să te speli puţin şi să te schimbi, desigur.

Zâmbește condescendent.

Îmi iau nişte haine curate din şifonier şi mă schimb. Mă șterg de machiajul de aseară şi sunt gata de plecare. Noah ne deschide uşa şi toţi trei îl vedem pe Hardin stând pe jos, sprijinindu-se de uşa de vizavi. Când se uită la noi, Noah mă apucă de mână strâns și protector.

Cu toate acestea, mă surprind dorind să-mi smulg mâna dintr-a lui. Ce se întâmplă cu mine?

– Noi mergem în oraş, îi spun lui Hardin.

În replică, Hardin dă din cap de câteva ori, ca şi cum şi-ar fi răspuns unei întrebări care îl măcina. Şi pentru prima dată pare vulnerabil şi poate un pic rănit.

Te-a umilit, îmi reaminteşte subconştientul. Ceea ce e adevărat, dar mă simt oricum vinovată în momentul în care Noah mă trage după el trecând pe lângă Hardin, iar mama îi aruncă un zâmbet triumfător, care îl face să se uite în altă parte.

– Mie nu prea-mi place de băiatul ăsta, zice Noah, iar eu scutur din cap.

– Nici mie, şoptesc.

Dar ştiu că mint.

21

Micul dejun cu Noah şi cu mama se desfăşoară agonizant de încet. Mama continuă să aducă vorba despre "noaptea mea furtunoasă" și găseşte tot felul de ocazii ca să mă întrebe dacă sunt obosită sau mahmură. Pe bune, noaptea trecută a fost neobişnuită pentru una ca mine, dar nu simt nevoia să-mi repete asta la nesfârşit. O fi fost mereu aşa? Ştiu că şi-a dorit mereu să am tot ce e mai bun pe lume, dar acum, când sunt la facultate, e mai rea ca înainte; sau poate faptul că am stat o săptămână departe de ea mi-a schimbat perspectiva în ceea ce o priveşte.

– Unde să mergem la cumpărături? întreabă Noah cu gura plină de clătite, iar eu ridic din umeri.

Mi-aş fi dorit să fi venit singur. Mi-ar fi plăcut să stau cu el. Trebuie să discut cu el ca să nu-i mai povestească mamei fiecare amănunt din viaţa mea, mai ales cele neplăcute, şi, dacă am fi fost noi doi, mi-ar fi fost mai uşor să fac asta.

– Poate că la mallul de după colţ. Nu prea cunosc zona, le zic eu, tăindu-mi ultimele felii de pâine prăjită în bucăţele.

– Te-ai gândit unde vrei să lucrezi? mă întreabă Noah.

– Nu sunt încă sigură. Poate la o librărie. Mi-ar plăcea să fac, practică undeva, poate la o editură, le spun, ceva ce îi stârnește mamei un zâmbet mândru, demn de un premiu.

– Ar fi minunat, undeva unde să lucrezi până termini facultatea și apoi să te angajeze cu normă întreagă, zice zâmbind din nou.

Încerc să-mi ascund sarcasmul cu un "desigur, asta ar fi ceva ideal", dar Noah se prinde şi mă apucă de mână, strângându-mă conspirativ.

Băgând furculiţa în gură, gustul de metal îmi aduce aminte de inelul din buza lui Hardin. Şi mă opresc pentru o clipă. Noah se prinde şi de data asta şi mă priveşte cu ochi întrebători.

Trebuie să încetez să mă mai gândesc le la Hardin. Îi zâmbesc lui Noah şi îi apropii mâna ca să i-o sărut.

După ce mâncăm mama ne duce la Benton Mall, care e imens şi aglomerat.

– Mă duc la Nordstrom, vă sun când termin acolo ne zice ea, spre uşurarea mea.

Noah mă ia din nou de mână şi mergem prin multe magazine. Îmi povesteşte despre meciul lui de fotbal de vineri, în care a marcat golul victoriei. Îl ascult cu atenţie şi îi spun cât de grozav mi se pare totul.

– Arăţi bine azi, îi zic, iar el zâmbeşte.

Surâsul lui perfect este adorabil. Poartă un pulover maroniu, pantaloni kaki şi pantofi de costum. Da, poartă mocasini, dar sunt drăguţi şi se potrivesc cu personalitatea lui.

– Şi tu, Tessa, spune el, iar eu mă crispez.

Ştiu că arăt ca naiba, dar este neşovăitor de amabil când îmi spune asta. Spre deosebire de Hardin, care mi-ar trânti adevărul fără să clipească. Ah, Hardin!

Vrând din tot sufletul să mi-l scot din minte pe Domnul Nesimţit, îl apuc pe Noah de gulerul puloverului. Când vreau să-l sărut, zâmbeşte, dar se trage înapoi.

– Ce te-a apucat, Tessa? Se uită lumea la noi.

Arată către un grup de oameni care probează ochelari de soare la un chioşc.

Ridic jucăuş din umeri.

– Nu se uită nimeni. Şi dacă s-ar uita, ce? Chiar nu-mi pasă; în mod obişnuit mi-ar păsa, dar acum chiar vreau să mă sărute. Sărută-mă, te rog, îl implor eu.

Cred că-mi citeşte disperarea în ochi, pentru că mă apucă de bărbie şi mă sărută. Uşor şi încet, fără nicio grabă. Limba lui de-abia o atinge pe a mea, dar e plăcut. Familiar şi cald. Aştept să se aprindă în mine o flacără, dar nu se întâmplă asta.

Nu pot să-l compar pe Noah cu Hardin. Noah e prietenul meu, pe care îl iubesc, iar Hardin e un nemernic care are o turmă de fete cu care se cuplează.

– Ce e cu tine? mă tachinează Noah, când încerc să-l trag cu totul înspre mine.

Mă înroşesc şi clatin din cap.

– Nimic, mi-a fost dor de tine, atâta tot, îi spun. *Ah... şi te-am înşelat azi-noapte*, completează subconştientul meu. Ignor

asta şi îi zic: Dar, Noah, ai putea să nu-i mai spui mamei tot ce fac? Mă simt tare prost. Îmi place mult faptul că sunteţi apropiaţi, dar mă simt ca un copil când mă pârăşti.

Mă simt uşurată după ce scap de povara aceasta.

– Tessa, îmi pare rău. Eram doar îngrijorat pentru tine. Îţi promit că nu se va mai întâmpla. Pe cuvânt.

Îşi pune mâna pe umărul meu şi mă sărută pe frunte, aşa că îl cred.

Restul zilei este mult mai frumos decât dimineaţa, mai ales pentru că mama mă duce la coafor, unde mă tund în scări. Părul încă îmi curge pe spate, dar cu noua tunsoare are mai mult volum şi arată mai bine. Noah mă copleşeşte de complimente pe tot drumul de întoarcere la cămin şi totul pare să reintre în normal. Îmi iau la revedere de la ei la poarta de la intrare, promiţându-le încă o dată să mă ţin departe de orice persoană tatuată pe o rază de 150 de kilometri. Când ajung în cameră, mă simt oarecum dezamăgită că nu e nimeni acolo, dar nu sunt sigură dacă mă aşteptam s-o văd pe Steph sau pe cu totul altcineva.

Nici nu îmi mai bat capul să-mi scot pantofii înainte de a mă urca în pat, sunt prea obosită şi trebuie neapărat să dorm. Dorm toată noaptea şi nu mă trezesc decât la prânz. Când mă trezesc, o găsesc pe Steph dormind la ea în pat. Mă duc să învăţ tot restul zilei de duminică şi, când mă întorc, ea este iarăşi

plecată. Luni dimineața încă nu s-a întors şi mă simt dintr-odată foarte curioasă să aflu ce a făcut tot weekendul.

22

Înainte de a ajunge la cursuri, mă opresc să-mi iau cafeaua obişnuită de la cantină, acolo unde mă aşteaptă Landon, zâmbitor. După ce ne salutăm, ne întrerupe o fată care ne roagă s-o ajutăm să se orienteze, aşa că nu avem timp să povestim ce am făcut până înainte de ultimul curs al zilei. Cursul de care îmi fusese frică toată ziua, dar pe care îl aşteptam din tot sufletul.

– Cum a fost weekendul? întreabă Landon, iar eu oftez.

– Groaznic, să fiu sinceră. Iar am mers la o petrecere cu Steph, îi spun eu, iar el face o faţă acră, apoi râde. Sunt sigură că al tău a fost mult mai plăcut. Ce mai face Dakota?

Zâmbetul i se lărgeşte când îi aude numele, iar eu îmi dau seama că nu i-am spus că m-am văzut sâmbătă cu Noah. Landon îmi povesteşte că Dakota s-a înscris la o companie de balet din New York şi că e foarte fericit pentru ea. În tot acest timp, mă întreb dacă ochii lui Noah se luminează aşa când vorbeşte despre mine.

Când intrăm în sală, Landon îmi povesteşte cât de mult s-au bucurat să-l vadă tatăl şi mama sa vitregă, dar eu mă trezesc uitându-mă prin încăpere şi neascultându-l cu cea mai mare atenție; locul lui Hardin este gol.

– Nu îţi va fi greu dacă Dakota va pleca atât de departe? Reușesc totuşi să-l întreb, aşezându-ne.

– Păi, suntem deja la distanță unul de celălalt și văd că funcționează. Îmi doresc ce e mai bine pentru ea şi, dacă vrea să se ducă la New York, asta vreau şi eu.

Profesorul intră în sală, făcându-ne să ne întrerupem conversaţia. Unde o fi Hardin? Nu cred că ar chiuli de la un curs doar ca să mă evite, nu-i aşa?

Plonjăm în *Mândrie şi prejudecată,* o carte magică pe care mi-aș dori s-o fi citit toată lumea, şi ora se sfârşeşte pe nesimţite.

– Te-ai tuns, Theresa.

Mă răsucesc şi îl văd pe Hardin în spatele meu, zâmbind. El și Landon se uită ciudat unul la altul şi eu mă gândesc ce ar trebui să spun. Nu o să-l apuce să vorbească despre sărut de faţă cu Landon, nu? Acele gropiţe din obraji, mai adânci ca niciodată, îmi spun însă că da, ar face-o.

– Buna, Hardin, zic.

– Ce ai făcut în weekend?

Are o expresie atât de înfumurată!

Îl trag pe Landon de braţ.

– Ok, bine, ne mai vedem! ţip nervoasă şi Hardin începe să râdă.

Când ieşim, Landon mă întreabă:

– Ce a mai fost şi asta? prinzându-se în mod evident de purtarea mea dubioasă.

– Nimic. Doar că nu-l suport pe Hardin.

– Cel puţin, nu eşti obligată să-l vezi foarte des.

Dar e ceva în vocea lui. De ce ar spune aşa ceva? Oare ştie despre sărut?

– Ă... da. Mulţumesc lui Dumnezeu!

E tot ce pot să bolborosesc.

El face o pauză.

– Nu voiam să-ţi spun nimic, pentru că nu am chef să mă asociezi cu el, dar – zâmbeşte el nervos – tatăl lui Hardin şi mama mea ies împreună.

Poftim?

– Poftim?

– Tatăl lui Hardin...

– Da, da, am înţeles asta, dar tatăl lui Hardin locuieşte aici? Cum a ajuns Hardin aici? Credeam că e britanic. Dacă tatăl lui trăieşte aici, de ce nu locuiesc împreună? îl asaltez pe Landon cu întrebările mele, înainte să mă pot controla.

Mă priveşte confuz, dar mai puţin agitat decât acum câteva clipe.

– Este din Londra; tatăl lui şi mama locuiesc aproape de campus, dar Hardin şi taică-său nu sunt în relaţii bune. Deci, te rog, nu-i spune că ştii ceva din toate astea. Nu ne suportăm reciproc.

Dau din cap, încuviinţând.

– Sigur, ok.

O mie de alte întrebări îmi vin în minte, dar rămân tăcută, în timp ce prietenul meu vorbeşte iar despre Dakota, iar ochii i se luminează la fiecare cuvânt pe care îl rosteşte despre ea.

Mă întorc în cameră şi remarc că Steph iar nu este acolo, dar cursurile ei durează cu două ore mai mult decât ale mele. Încep să-mi scot cărţile şi notiţele pentru a mă apuca de învăţat, dar mă hotărăsc că mai bine îl sun pe Noah. Nu răspunde şi îmi dau seama cât mi-aş dori să fie aici, la colegiu, cu mine. Totul ar fi mult mai simplu şi mai comod. Am putea învăţa împreună acum sau am putea vedea un film.

Cu toate acestea, ştiu că mă gândesc la toate astea pentru că vina de a-l fi sărutat pe Hardin mă consumă; Noah este atât de scump şi nu merită să fie înşelat. Sunt atât de norocoasă că îl am! Mă sprijină mereu şi mă cunoaşte mai bine decât oricine. Ne ştim practic de când ne-am născut. Când părinţii lui s-au mutat la noi pe stradă, eram fericită că am pe cineva de vârsta mea cu care să-mi petrec timpul, iar sentimentele au devenit de altă natură când l-am cunoscut mai bine şi mi-am dat seama că este şi el la fel de conservator ca și mine. Ne petreceam vremea citind, uitându-ne la filme şi crescând plante în sera din spatele casei mamei. Sera a fost mereu refugiul meu; când tata bea mă ascundeam acolo şi nimeni, în afară de Noah, un știa unde să mă găsească. Noaptea în care tatăl meu a plecat de acasă a fost îngrozitoare, iar mama nu vrea să vorbească de ea, niciodată. Procedând aşa îşi cimentează faţada pe care şi-a construit-o,

dar eu tot voi dori să discutăm despre asta într-o bună zi. Deşi îl uram pentru că bea arăt de mult şi pentru că o brusca pe mama, simțeam totuşi nevoia de a avea un tată. În noaptea aceea, adăpostită în seră, în timp ce tata urla ca un nebun, am auzit paharele spărgându-se în bucătărie, iar apoi, când totul s-a domolit, am auzit nişte paşi. Eram îngrozită că tata venea după mine, dar era Noah. În toată viața mea nu m-am simţit mai uşurată să văd o faţă dragă mai mult decât atunci. Din ziua aceea, am fost de nedespărţit. De-a lungul anilor, prietenia noastră a devenit ceva mai mult şi niciunul din noi nu a mai avut o altă relaţie.

Îi scriu lui Noah că îl iubesc şi mă hotărăsc să dorm puţin înainte de a mă apuca de învăţat. Îmi scot agenda şi îmi mai trec o dată în revistă temele. Îmi permit să aţipesc douăzeci de minute.

Nu trec nici zece minute din somnul meu şi cineva bate la uşă. Mă gândesc că e Steph care şi-a uitat cheia şi deschid uşa ameţită.

Bineînţeles, nu e ea. E Hardin.

– Steph nu s-a întors, zic eu şi mă duc iar în pat, lăsându-i ușa deschisă.

Sunt puţin surprinsă că s-a obosit să bată la uşă, fiindcă ştiu că Steph i-a lăsat o cheie. Trebuie să vorbesc cu ea despre asta.

– Pot să aştept, spune el şi se trânteşte pe patul lui Steph.

– Fă ce vrei, îi zic, ignorându-i chicoteala, şi îmi trag pătura peste mine, închizând ochii. Sau, mai degrabă, încerc să-i ignor chicoteala.

Nu am cum să dorm ştiind că Hardin este în cameră, dar mai bine mă prefac că dorm decât să mă bag în discuţia ciudată și nepoliticoasă pe care e clar că o vom avea. Încerc să nu bag în seamă felul în care bate uşor cu degetele pe noptiera lui Steph până când îmi sună alarma.

– Te duci undeva? mă întreabă el, iar eu mă strâmb, deşi el nu mă vede.

– Nu, am vrut să aţipesc douăzeci de minute, îi spun şi mă ridic.

– Îţi pui alarma ca să te asiguri că dormi doar douăzeci de minute? întreabă el, amuzat.

– Da, aşa fac. Şi de ce te interesează pe tine?

Îmi iau cărţile şi le aşez organizat, în ordinea cursurilor din orar, şi pun notiţele de la fiecare curs deasupra lor.

– Ai cumva sindrom obsesivo-compulsiv?

– Nu, Hardin. Nu toată lumea e nebună pentru că face lucrurile într-un anumit fel. Nu e nimic rău în a fi ordonat, mă răstesc eu.

Iar el, desigur, râde. Refuz să mă uit la el, dar cu coada ochiului îl văd ridicându-se de pe pat.

Te rog nu veni aici, te rog, nu veni...

Dar s-a apropiat, căutând un loc pe patul meu unde să se poată aşeza. Îmi ia notiţele de la literatură şi dă câteva pagini exagerat de atent, de parcă ar avea în faţă un artefact valoros. Mă întind după ele, dar – ca un măgar enervant ce e – el le ridică şi mai sus, ca să mă ridic şi să mă întind după ele. Şi le aruncă în aer, iar foile cad pe podea alandala.

– Ridică-le! îi cer.

Rânjeşte şi spune:

– Ok, ok, dar îmi ia şi notiţele de la sociologie şi face acelaşi lucru.

Mă năpustesc să le ridic înainte să calce pe ele, dar pe el îl amuză grozav toată treaba.

– Hardin, încetează! strig eu, dar el procedează la fel şi cu următorul teanc de notiţe.

Nervoasă, mă ridic şi-l împing de pe patul meu.

– Vrei să spui că nu-ți place să ți se umble printer lucruri? întreabă, încă râzând.

De ce râde tot timpul de mine?

– Nu! Nu-mi place! strig eu şi-l împing din nou.

Se apropie de mine şi mă apucă de încheietură, împingându-mă în perete. Faţa lui se află la numai câţiva centimetri distanţă de a mea şi îmi dau seama brusc că respir greu. Vreau să ţip la el să mă lase şi să-mi puni notiţele la loc. Vreau să-l plesnesc, să-l alung. Dar nu sunt te stare. Am îngheţat lipită de zid şi vrăjită de ochii lui verzi, care se uită fix

în ochii mei. Hardin, te rog, sunt singurele cuvinte pe care le găsesc, într-un final. Dar sunt slabe. Şi nu sunt sigură dacă îl rog să mă lase în pace sau să mă sărute. Respiraţia nu mi s-a potolit încă. O simt şi pe a lui accelerându-se, iar pieptul i se ridică spectaculos. Secundele mi se par ore, iar el îşi ia o mână de pe încheieturile mele, pe când cealaltă e destul de puternică pentru a mi le imobiliza pe amândouă.

Timp de o clipă, îmi imaginez că o să mă pocnească. Da mâna lui îmi urcă pe obraz şi îmi dă uşor părul după ureche. Jur că îi simt pulsul când îşi lipeşte buzele de ale mele, iar focul mi se adună tot sub piele.

Acesta este lucrul după care tânjeam de sâmbătă noapte încoace. Dacă aş putea simţi un singur lucru pentru tot restul vieţii, acesta mi-aş dori să fie.

Nu stau să mă gândesc de ce îl sărut din nou sau ce mojicie va spune după aceea. Tot ce pot să fac este să mă concentrez asupra felului în care trupul său se uneşte cu al meu atunci când îmi eliberează încheieturile mâinilor şi mă fixează de perete şi asupra mirosului de mentă pe care îl degajă. Limba mea o urmează pe a lui, iar mâinile îmi alunecă peste umerii lui laţi. Mâinile sale mă apucă de partea din spate a coapselor şi mă ridică, iar picioarele mi se înfășoară în jurul taliei sale. Mă simt uimită de felul în care trupul meu știe cum să-i răspundă. Îmi îngrop degetele în părul lui, trăgându-l ușor, în timp ce el se îndreaptă către pat, cu buzele încă lipite de ale mele.

Vocea responsabilităţii dinăuntrul meu se trezeşte, reamintindu-mi că e o idee extrem de proastă, dar o resping. De data aceasta nu mă opresc. Îl trag şi mai tare de păr, iar el îmi oferă un geamăt. La rândul meu, gem şi eu, cele două sunete combinându-se în cel mai dumnezeiesc fel cu putinţă. Este cel mai sexy sunet pe care l-am auzit vreodată şi aş face orice să-l mai aud. Stă întins pe spate la mine în pat, trăgându-mă la el în poală. Degetele lui lungi mi se înfig în piele, dar durerea asta este minunată. Trupul meu începe să se mişte uşor înainte şi înapoi, iar strângerea lui devine şi mai intensă.

– Doamne, îmi suflă el în gură şi experimentez o senzaţie pe care nu am mai trăit-o înainte: îi simt mădularul întărindu-se.

Cât de departe o să meargă asta? mă întreb eu, dar nu am niciun răspuns.

Mâinile lui îmi găsesc marginea bluzei şi trag de ea, ridicând-o. Nu-mi vine să cred că îl las să facă asta, dar nu vreau să se oprească. Se rupe de sărutul meu pătimaş pentru a-mi scoate bluza peste cap. Ochii ni se întâlnesc, apoi privirea lui îmi coboară pe piept.

– Eşti atât de sexy, Tess.

Ideea de a vorbi vulgar nu m-a atras niciodată, dar aceste cuvinte rostite de Hardin devin cel mai senzual lucru pe care l-am auzit vreodată. Eu nu-mi cumpăr niciodată lenjerie sofisticată pentru că nimeni, literalmente nimeni, nu apucă s-o vadă vreodată, dar în acest moment mi-aş dori să port altceva

decât sutienul simplu şi negru. *Probabil că până acum el a văzut toate felurile de sutiene existente*, se trezeşte din nou vocea cea enervantă din capul meu să-mi reamintească. Ca să scap de gândurile astea, mă legăn şi mai tare la el în poală, iar braţele lui mă strâng şi mă trag mai aproape, până ce piepturile ni se ating...

Clanţa uşii se aude zdrăngănind. Mă dau jos de pe Hardin şi-mi caut bluza, ieşită brusc din transa de până acum.

Steph intră în cameră şi se opreşte brusc când ne vede, pe mine și pe Hardin. Văzând scena din faţa ochilor ei, gura i se rotunjeşte de uimire.

Știu că obrajii îmi sunt roşii ca focul un numai de stânjeneală, dar și din cauza sentaţiilor pe care le-am trăit în braţele lui Hardin.

– Ce dracu' am ratat? răsuflă ea privindu-ne pe amândoi cu un zâmbet imens, cu subânțeles.

Aş putea să jur că, practic, aplaudă cu ochii.

– Nimic important, zice Hardin şi se ridică.

Se îndreaptă către ușă și nici nu se uită înapoi când iese din cameră, lăsându-mă pe mine gâfâind și pe Steph râzând.

– Ce naiba a fost asta?! mă întreabă ea, acoperindu-și fața cu o groază disimulată. Dar e prea entuziasmată de bârfa aceasta, așa că își revine repede. Tu şi Hardin... tu şi cu Hardin vă prostiţi?

Mă întorc și mă prefac că pun la punct dezordinea de pe birou.

– Nu. Nici vorbă! Nu ne prosteam deloc, îi răspund.

Asta făceam? Nu, doar s-a întâmplat să ne sărutăm, de două ori. Și mi-a scos și bluza şi practic eu îl călăream, dar nu, în mod oficial, nu ne prostim deloc.

– Am un iubit, ţii minte?

Vine și se propteşte în faţa mea.

– Asta nu înseamnă că nu te poţi prosti cu Hardin; nu pot să cred așa ceva. Credeam că vă urâţi reciproc. Bine, Hardin urăşte pe toată lumea. Dar credeam că te urăşte mai mult decât îi urăşte pe alții, zice ea, apoi râde. Când s-a întâmplat aşa ceva... cum s-a ajuns aici?

Mă așez pe patul ei și-mi trec degetele prin păr.

– Nu știu cum. De fapt, sâmbătă, când ai plecat de la petrecere, am ajuns la Hardin în cameră, pentru că un idiot se tot dădea la mine, și acolo l-am sărutat. Am promis că nu vom vorbi niciodată despre asta, dar azi a venit pe aici și a început să se ia de mine, nu în felul acela. Arăt către pat, ceea ce o face să zâmbească și mai larg. Îmi arunca lucrurile peste tot şi l-am împins şi nu ştiu cum am ajuns în pat.

Toate astea sună foarte prost povestite. Mă comport total necaracteristic, aşa cum a spus şi mama. Îmi pun mâinile pe față. Cum am putut să-i fac așa ceva lui Noah, iarăşi?

– Uau, sună sexy de tot, zice Steph, iar eu îmi dau ochii peste cap.

– Nu e; e oribil şi greşit. Îl iubesc pe Noah, iar Hardin e un nenorocit. Nu vreau să fiu doar o altă cucerire de-a sa.

– Ai putea să înveţi multe de la Hardin... sexual vorbind, vreau să zic.

Îmi cade faţa. Vorbeşte serios? Oare asta ar face ea... stai puţin, a făcut-o deja? Ea şi Hardin?

– Nici vorbă, nu vreau să învăţ nimic de la Hardin. Şi de la nimeni, în afară de Noah, îi spun eu.

Nici nu pot să îmi imaginez că eu şi Noah ne-am putea freca în felul ăla. În mintea mea se repetă cuvintele lui Hardin: *Eşti atât de sexy, Tess*. Noah nu ar spune niciodată aşa ceva; nimeni nu mi-a mai spus cât sunt de sexy. Îmi simt obrajii luând foc când mă gândesc la asta.

– Tu ai învăţat de la el? întreb eu puţin ruşinată.

– De la Hardin? Nu. Şi dintr-odată mă face să mă simt mai bine. Dar apoi continuă. Adică... nu m-am culcat cu el, dar am avut o aventură când ne-am cunoscut, trebuie să mărturisesc asta, oricât de stânjenitor ar fi. N-a ieşit nimic însă; am fost un fel de prieteni cu avantaje timp de o săptămână.

O spune de parcă nu e mare lucru, dar gelozia deja începe să-mi clocotească pe dinăuntru.

– A... cu avantaje? întreb.

Gura mi s-a uscat complet şi îmi dau seama brusc că Steph mă enervează la culme.

– Mda, nimic prea important. Au fost doar câteva şedinţe de pupat la greu, o pipăială ici-colo. Nimic serios, zice ea, iar eu simt o durere în piept.

Nu sunt surprinsă cu adevărat, dar îmi doresc să nu fi întrebat nimic.

– Hardin are multe prietene cu avantaje?

Nu vreau să aud răspunsul, dar nici nu mă pot abţine să nu întreb.

Pufneşte în râs şi se aşază pe pat, vizavi de mine.

– Da, cam are. Vreau să spun, nu are cu sutele, dar este un tip... destul de activ.

Pot să-mi dau seama că a văzut cum reacţionez şi că încearcă să îndulcească povestea de dragul meu. Iau pentru a mia oară decizia de a sta departe de el. Nu vreau să fiu prietena cu avantaje a nimănui niciodată.

– Nu o face ca să fie răutăcios sau ca să se folosească de fete; mai mult ele se dau la el, iar el le anunţă din start că nu iese cu nimeni, spune ea.

Îmi amintesc că Steph mi-a mai spus asta. Dar el nu a adus ala ceva în discuţie când...

– Dar de ce nu iese cu nimeni?

De ce nu mă pot opri din pus întrebări?

– Chiar nu ştiu... Ascultă, zice ea cu o voce îngrijorată. Cred că te-ai putea distra de minune cu Hardin, dar mai cred şi că poate fi periculos pentru tine. Dacă nu eşti sigură că-ţi poţi controla sentimentele pentru el, atunci stai deoparte. Am văzut o grămadă de fete moarte după el şi nu e deloc o imagine simpatică.

– A, crede-mă, nu simt nimic pentru el. Nu ştiu ce am avut în cap, râd eu şi sper să nu pară fals.

Steph clatină din cap.

– Bine. Deci, ai avut multă bătaie de cap cu mama ta şi cu Noah!

Îi povestesc despre predica mamei, dar sar peste partea în care i-am promis că nu o să mai fiu prietenă cu ea. Ne petrecem restul serii vorbind despre cursuri, despre Tristan şi despre orice alt subiect la care mă pot gândi, în afară de Hardin.

23

A doua zi, mă întâlnesc cu Landon la cafenea înainte, de începerea cursurilor ca să ne confruntăm notiţele de la sociologie. Mi-a luat o oră să-mi aranjez toate hârtiile după cascadoria enervantă de ieri a lui Hardin. Aş vrea să-i povestesc lui Landon ce s-a întâmplat, dar nu am chef să-şi facă idei greşite despre mine, mai ales acum, că ştiu că mama lui şi tatăl lui Hardin sunt împreună. Cred că Landon ştie o grămadă de lucruri despre Hardin şi trebuie să-mi tot reamintesc să nu-l mai întreb nimic. În plus, chiar nu mă interesează ce face Hardin.

Ziua trece şi vine şi momentul cursului de literatură. Ca de obicei, Hardin s-a aşezat lângă mine, dar nu pare deloc dornic să se uite în direcţia mea.

– Azi e ultima zi în care studiem *Mândrie şi prejudecată*, ne informează profesorul. Sper că v-a plăcut şi, de vreme ce aţi citit cu toţii finalul, cred că ar trebui să ne concentrăm discuţia de azi pe felul în care Austen foloseşte procedeul prefigurării. Permiteţi-mi să vă întreb: în calitate de cititor, v-aţi fi aşteptat ca ea şi Darcy să formeze un cuplu la final?

Mai mulţi studenţi murmură şi răsfoiesc aiurea prin cărți, ca şi cum ar găsi acolo un răspuns imediat, dar numai eu și Landon ridicăm mâinile, ca de obicei.

– Domnişoară Young, mă strigă profesorul.

– Ei bine, prima dată când am citit acest roman, am stat cu sufletul la gură neştiind dacă vor rămâne sau nu împreună la sfârșit. Chiar şi acum, şi am citit cartea de cel puţin zece ori, încă mă simt agitată la începutul relaţiei dintre ei. Domnul Darcy este atât de crud şi spune lucruri atât de oribile despre Elizabeth şi despre familia ei, încât nu ştiu dacă îl poate ierta vreodată, darămite să-l mai iubească.

Landon îmi aprobă răspunsul dând din cap, iar eu zâmbesc.

– E un punct de vedere, se aude o voce care sfidează liniştea.

E vocea lui Hardin.

– Domnule Scott? Ai ceva de adăugat? îl întreabă profesorul, surprins în mod clar de participarea lui Hardin.

– Sigur. Am spus că e un punct de vedere. Femeile îşi doresc ce nu pot avea. Atitudinea nepoliticoasă a domnului Darcy a atras-o pe Elizabeth, deci era clar că aveau să sfârşească împreună, zice Hardin, apoi se scobește în unghii ca şi cum nu ar fi deloc interesat de discuţie.

– Nu e adevărat, mă refer la afirmaţia despre femeile care îşi doresc ce nu pot avea. Domnul Darcy era rău cu ea doar pentru că era prea mândru să recunoască faptul că o iubeşte. În clipa în care ura lui a încetat, ea şi-a dat seama că o iubeşte cu adevărat, spun eu, mai tare decât aş fi vrut.

Mult prea tare. Mă uit în sală şi observ că toată lumea se holbează la mine şi la Hardin.

Hardin expiră.

– Nu ştiu ce tipi îţi plac ţie în general, dar eu cred că, dacă ar fi iubit-o cu adevărat, nu ar fi fost rău cu ea. Singurul motiv pentru care a cerut-o de nevastă este faptul că ea nu se putea abţine să nu i se ofere, zice el cu nesaţ, iar inima mea cade pe jos. Dar în cele din urmă o să ajungem şi la ce crede el cu adevărat.

– Ba nu i se oferea! El o manipula făcând-o să creadă că e de treabă şi, de fapt, profita de slăbiciunea ei! strig eu şi întreaga sală e redusă la tăcere.

Fața lui Hardin se înroşeşte de furie şi cred că nici eu nu arăt altfel.

– El o "manipula"? Mai încearcă o dată, ea de fapt... adică, ea era plictisită de viaţa ei monotonă şi voia să găsească oriunde ceva palpitant, deci cu siguranţă i se oferea! strigă el la mine, apucându-se cu o mână de bancă.

– Păi, dacă el nu ar fi fost o târfă masculină, s-ar fi oprit de prima dată, în loc să intre la ea în cameră!

După ce rostesc aceste vorbe, îmi dau seama că am fost descoperiţi, iar chicotelile şi gâfâielile umplu sala de curs.

– Ok, iată ce discuţie vie. Cred că am dezbătut suficient pe această temă astăzi... începe profesorul, dar eu îmi iau geanta şi fug din sală.

Pe hol, de undeva din spatele meu, îl aud pe Hardin urlând furios:

– De data asta nu mai apuci să fugi de mine, Theresa!

Ies din clădire şi străbat peluza înverzită şi, când ajung la colţul străzii, el mă apucă de mână, iar eu mă trag din strânsoare.

– De ce simţi mereu nevoia să pui mâna pe mine aşa? Mai apucă-mă o dată de mână şi o să te pocnesc! strig eu.

Sunt şi eu uimită de propriile vorbe dure, dar pur şi simplu m-am săturat de aiurelile astea.

Mă apucă de braţ din nou şi nu reuşesc să mă ţin de promisiune.

– Ce vrei, Hardin? Să-ţi spun cât de disperată sunt? Să-mi bat joc de mine lăsându-te să mă mai enervezi o dată? M-am săturat de jocul ăsta cu tine, nu vreau să-l mai joc. Am un prieten care mă iubeşte, iar tu eşti o persoană înfiorătoare. Ar trebui să te duci la un medic, să-ţi prescrie medicamente pentru schimbările tale de dispoziţie! Nu pot ţine pasul cu tine. Acum eşti drăguţ, apoi eşti detestabil. Nu vreau să am de-a face cu tine, deci fă-ţi o favoare şi găseşte-ţi altă fată cu care să te joci, pentru că eu am terminat!

– Chiar trezesc ce e mai rău în tine, nu-i aşa? întreabă el.

Mă îndepărtez şi încerc să fiu mai atentă la trotuarul aglomerat din apropierea noastră. Privirile confuze ale câtorva se opresc asupra mea şi a lui Hardin cam mult timp. Când mă uit iar la el, văd cum îşi bagă degetele printr-o gaură din tricoul negru și uzat.

Mă aştept să-l prind zâmbind sau râzând, dar nu e aşa. Dacă un l-aș cunoaşte atât de bine, aş crede că e... rănit? Dar îl cunosc și știu că nu îi pasă.

– Nu încerc deloc să mă joc cu tine, spune el şi îşi trece mâna prin păr.

– Atunci ce faci? Pentru că schimbările tale de dispoziţie îmi dau dureri de cap, mă răstesc eu.

În jurul nostru s-au adunat câţiva oameni, iar eu vreau să mă fac mică și să dispar. Dar trebuie să aflu ce mai spune.

De ce nu pot sta departe de el? Ştiu că e primejdios şi toxic. Nu am fost cu nimeni atât de răutăcioasă cum sunt cu el. O merită, ştiu, dar mie nu-mi place să fie răutăcioasă cu nimeni.

Hardin mă ia din nou de mână şi mă trage pe o alee mică dintre două clădiri, departe de lume.

– Tess, eu... Nu ştiu ce să fac. Tu m-ai sărutat prima, îţi aduci aminte? îmi spune el.

– Da... eram beată, mai ştii? Iar tu m-ai sărutat primul ieri.

– Mda... Iar tu nu m-ai oprit. Face o pauză. Trebuie să fie obositor.

Ce anume?

– Ce să fie obositor?

– Să pretinzi că nu mă vrei, când amândoi ştim că nu e adevărat, spune şi se apropie.

– Ce? Nu te vreau. Am prieten.

Cuvintele imi ies prea repede din gură şi indică absurditatea situaţiei, făcându-l să zâmbească.

– Un prieten de care te-ai plictisit. Recunoaşte, Tess. Nu mie, ci ție. Te-ai plictisit de el. Vocea lui coboară şi are un ritm lent şi senzual. Te-a tăcut vreodată să te simţi aşa cum te-am făcut eu?

– P-poftun? Sigur că da, mint eu.

– Ba nu... deloc. Pot spune că nu te-a atins nimeni... aşa cum trebuie.

Cuvintele lui îmi transmit o fiebinţeală deja cunoscută în tot corpul.

– Nu e treaba ta, spun eu şi mă dau în spate, determinându-l să facă trei paşi către mine.

– Nici nu ai idee cât de bine te pot face să te simţi, zice, iar eu oftez.

Cum poate trece de la ţipete la asta? Şi de ce îmi place atât de mult? Nu mai am cuvinte. Tonul lui Hardin şi vorbele sale vulgare mă fac slabă, vulnerabilă şi confuză. Sunt un iepure în vizuina unei vulpi.

– Pe bune, nici nu trebuie să recunoşti. Se vede, spune el, iar vocea lui are o notă arogantă.

Iar eu nu pot decât să clatin din cap. Zâmbetul i se lărgeşte şi mă lipesc instinctiv de zid. Face un pas către mine, iar eu respir adânc şi plină de speranţă. Nu din nou.

– Ţi s-a accelerat pulsul, nu-i aşa? Ţi s-a uscat gura. Te gândeşti la mine și simți ceva... acolo jos. Nu-i aşa, Theresa?

Tt ceea ce spune e adevărat şi, cu cât îmi vorbeşte mai mult în felul acesta, cu atât mai mult îl doresc. E foarte ciudat să tânjeşti după cineva și să-l deteşti în acelaşi timp. Atracţia pe care o simt este pur fizică, lucru surprinzător, având în vedere cât de diferit este Hardin de Noah. Nici nu-mi amintesc să fi fost atrasă de altcineva în afară de Noah. Ştiu că dacă nu spun ceva acum, va avea câştig de cauză. Nu vreau să aibă această putere asupra mea şi să mai şi câştige.

– Te înşeli, bolborosesc.

Dar el zâmbeşte. Şi chiar şi acest lucru îmi transmite un curent electric prin trup.

– Eu nu mă înşel niciodată, zice el. Mai ales la lucrurile astea.

Fac un pas într-o parte înainte să mă încolţească lângă zid.

– De ce tot spui că eu mă dau la tine dacă tu eşti cel care m-a încolţit acum? îl întreb, simţind cum furia îmi depăşeşte dorința în privinţa acestui băiat cu tatuaje.

– Pentru că tu ai făcut prima mişcare. Nu mă înţelege greșit, am fost la fel de surprins ca şi tine.

– Eram beată şi avusesem o noapte lungă, după cum știi deja. Eram confuză pentru că te purtaseşi frumos cu mine; mă rog, în felul tău.

O șterg pe lângă el şi mă aşez pe caldarâm, ca să scap de apropierea lui. Conversaţia cu el e obositoare.

– Nu sunt atât de rău cu tine, zice el, lungindu-se spre mine, dar sună mai degrabă ca o întrebare, nu ca o afirmaţie.

– Ba da, eşti. Ai face orice ca să fii rău cu mine. Nu doar cu mine, ci cu toată lumea. Dar tot mi se pare că la mine adaugi mai multă răutate.

Nu-mi vine să cred cât de sinceră sunt cu el. Ştiu că e o chestiune de timp până când se va porni iar împotriva mea.

– Nu e adevărat. Nu mă port mai urât cu tine decât cu restul populației.

Simt că explodez. Știam eu că un pot avea o discuţie normală cu el.

– Nu înțeleg de ce-mi irosesc timpul! strig eu.

O iau îmapoi către aleea principală şi peluză.

– Hei, îmi pare rău. Întoarce-te.

Oftez, dar picioarele reacţionează înaintea creierului și mă trezesc la câțiva centimetri distanță de el. Se așază pe bordură, acolo unde am stat eu înainte.

– Stai jos, îmi ordonă el.

Iar eu execut.

– Te-ai așezat foarte departe de mine, spune el, iar eu mă strâmb. Nu ai încredere în mine?

– Nu, sigur că nu am. De ce aş avea?

Îşi schimbă puţin expresia la auzul vorbelor mele, dar îşi revine repede. De ce îi pasă dacă am încredere în el sau nu?

– Oare putem să ajungem la o concluzie: fie să stăm departe unul altul, fie să fim prieteni? Nu mai am energie să mă tot cert cu tine.

Oftez, iar el se apropie puţin de mine. Inspiră profund înainte să vorbească.

– Nu vreau să stau departe de tine.

Poftim? Inima bate să-mi iasă din piept.

– Vreau să zic... Nu cred că putem sta departe unul de altul, pentru că una dintre cele mai bune prietene de-ale mele este colega ta de cameră. Deci cred că merită să încercăm să fim prieteni.

Dezamăgirea loveşte din senin, dar asta este ceea ce îmi doresc, nu-i aşa? Nu mai pot continua aşa, sărutându-mă cu Hardin şi înşelându-l pe Noah.

– Bine, atunci suntem prieteni? spun eu, înăbuşindu-mi acest sentiment.

– Prieteni, aprobă el şi îmi întinde mâna ca să i-o strâng.

– Nu prieteni cu avantaje, îi amintesc eu strângându-i mâna și-mi simt obrajii înroşindu-se.

Chicotește și își duce mâna la sprânceană, jucându-se cu inelul.

– Ce te face să spui asta?

– Parcă nu ai şti. Steph mi-a spus deja.

– Ce anume, despre mine şi ea?

– Despre tine şi ea, despre tine şi oricare altă fată.

Încerc că mimez un surâs tuşind, apoi tuşesc şi mai tare, încercând să-l ascund.

Îşi ridică sprânceana, dar îl ignor.

– Cu Steph... chiar a fost distracţie.

Zâmbeşte ca şi cum şi-ar fi amintit ceva, iar eu îmi înghit valul de fiere care mi s-a urcat în gât

– Şi da, sunt fete cu care mă culc. Dar de ce te-ar privi asta pe tine, prieteno?

El este foarte nonşalant, dar eu sunt şocată.

Faptul că recunoaşte că se culcă şi cu alte fete nu ar trebui să mă deranjeze, dar mă deranjează. Nu e al meu: Noah este. Noah este. Noah este al meu, îmi reamintesc.

– Nu mă priveşte. Nu vreau să crezi că voi fi una dintre celelalte fete.

– Ooo... eşti geloasă, Theresa? face el mişto de mine, iar eu îl împing.

Nu o să recunosc nici moartă aşa ceva.

– Nu, nicidecum. Îmi pare rău pentru fetele alea.

Își ridică sprâncenele jucăuş.

– O, nu e cazul. Le place, crede-mă.

– Bine, bine. Am înţeles. Putem să schimbăm subiectul, te rog?

Oftez și îmi ridic capul ca să mă uit la cer. Trebuie să-mi scot imaginea lui Hardin și a haremului său din minte.

– Deci o să încerci să fii mai drăguţ cu mine?

– Sigur. O să încerci şi tu să nu mai fii atât de băţoasă şi de afurisită?

Uitându-mă la nori, spun visătoare:

– Eu nu sunt afurisită; tu eşti enervant.

Mă uit la el și încep să râd; din fericire, râde şi el. E o schimbare plăcută față de țipetele de mai devreme. Ştiu că nu am rezolvat mari problema aici, cum ar fi dacă am sau nu sentimente pentru el, dar dacă îl pot convinge să nu mă mai sărute, mă pot concentra din nou asupra lui Noah şi pot opri acest vârtej înainte să divină mai grav.

– Uită-te la noi, suntem prieteni.

Accentul lui e foarte simpatic când nu e nesimțit.

La dracu', e simpatic și când e nesimţit, dar când vocea îi e mai caldă, accentul i-o face și mai blândă, aşa, ca mătasea. Felul în care cuvintele i se rostogolesc pe limbă, printre buzele acelea roz... Nu am voie să mă mai gândesc la buzele lui. Îmi iau ochii de la chipul lui și mă ridic, ștergându-mă pe fustă.

– Fusta aia e oribilă, Tess. Dacă vrei să fim prieteni, va trebui să renunţi la ea.

Mă simt jignită pentru o clipă, dar când mă uit la el observ că zâmbeşte.

Acesta este modul lui de a glumi; încă nepoliticos, dar prefer varianta asta decât maliţiozitatea sa obişnuită.

Îmi vibrează alarma telefonului.

– Trebuie să mă întorc la învăţat, îi spun.

– Îţi pui alarma ca să înveţi?

– Îmi pun alarma pentru mai multe lucruri; aşa fac eu.

Sper să nu mai insiste cu asta.

– Atunci pune alarma ca să facem ceva distractiv împreună mâine după cursuri, zice el.

Cine e băiatul ăsta şi unde e adevăratul Hardin?

– Nu cred că lucrurile care mi se par mie distractive ţi se par şi ţie.

Nici nu-mi pot imagina ce i se poate părea amuzant lui Hardin.

– Păi, o să sacrificăm câteva pisici, o să dăm foc câtorva clădiri...

Nu-mi pot stăpâni o chicoteală, iar el îmi zâmbeşte.

– Totuşi, pe bune, ţi-ar prinde bine ceva distracţie şi, de vreme ce tocmai ne-am împrietenit, ar trebui să facem ceva amuzant împreună.

Am nevoie de câteva clipe ca să mă gândesc dacă ar trebui să fiu singură cu Hardin înainte să-i răspund. Dar nu apuc să zic nimic, pentru că se întoarce şi dă să plece.

– Bine, mă bucur că eşti de acord. Ne vedem mâine.

Şi dispare.

Nu spun nimic; am rămas aşezată pe trotuar. Capul mi se învârteşte din cauza ultimelor douăzeci de minute. Mai întâi, practic mi-a oferit sex, spunându-mi că nici nu am idee cât de bine m-aş simţi; apoi, câteva minute mai târziu, a fost de acord că poate încerca să fie mai amabil cu mine; după care râdeam şi glumeam şi ne simţeam ok împreună. Sunt atât de multe întrebări pe care aş vrea să i le pun, dar chiar cred că pot fi prietenă cu Hardin, aşa cum e Steph. Bine, nu cum e Steph, dar aşa cum e Nate sau unul dintre ceilalţi amici cu care îşi pierde vremea. Acesta este cel mai bun lucru. Gata cu sărutatul, gata cu avansurile sexuale din partea lui. Doar prieteni.

Dar pe când mă întorc spre camera mea, trecând pe lângă puștii aceia care umblă fără să-l cunoască pe Hardin sau felul lui de-a fi, un reuşesc să scap de teama că tocmai am picat din nou într-una dintre numeroasele sale capcane.

24

Odată întoarsă în cameră încerc să învăţ, dar nu mă pot concentra. După ce mă uit degeaba la notiţe câteva ore şi nu sunt capabilă să citesc nimic, mă gândesc că un duş m-ar putea ajuta. Când sunt aglomerate, duşurile mixte încă mă fac să mă simt stânjenită, dar nu m-a deranjat nimeni niciodată, aşa că încep să mă obişnuiesc cu ele.

Apa fierbinte este senzaţională şi îmi detensionează muşchii încordaţi. Ar trebui să mă simt uşurată şi fericită că am ajuns la un soi de armistiţiu cu Hardin, dar acum furia şi enervarea au fost înlocuite de agitaţie şi confuzie. Am fost de acord să-mi petrec ziua de mâine cu Hardin, să facem ceva "distractiv", şi sunt îngrozită. Sper să iasă totul bine; nu mă aştept să-i devin cea mai bună prietenă, dar trebuie să ajungem într-un punct în care să nu ne mai certăm de fiecare dată când discutăm.

La duş e atât de bine încât rămân acolo o vreme, iar când revin în cameră, îmi dau seama că Steph a trecut pe acolo şi a şi plecat deja. Găsesc un bileţel de la ea în care îmi scrie că Tristan o scoate la cină, undeva în afara campusului. Îmi place de Tristan; pare drăguţ, în ciuda faptului că exagerează cu creionul dermatograf. Dacă Steph şi Tristan vor continua să iasă împreună, poate că atunci când vine Noah în vizită putem merge undeva toţi patru. Pe cine păcălesc eu aici? Noah nu o să vrea să-şi petreacă timpul cu oameni cae i, dar, pe de altă

parte, ştiu bine că nici eu nu m-aş fi închipuit într-o astfel de companie, acum trei săptămâni.

Înainte de culcare îl sun pe Noah; nu am vorbit toată ziua.

Este foarte politicos, mă întreabă cum mi-a mers azi de cum răspunde la telefon. Îi spun că mi-a mers bine; ar trebui să-i zic că mâine am program cu Hardin, dar mă abţin. El îmi povesteşte că echipa lui de fotbal i-a bătut pe Seattle High la mustaţă, deşi cei de la Seattle sunt foarte buni. Şi mă bucur pentru el, pare fericit că a jucat atât de bine.

Ziua următoare trece mult prea repede. Eu şi Landon mergem la cursul de literatură, iar Hardin este deja aşezat la locul său.

– Eşti gata pentru întâlnirea noastră de diseară? mă întreabă el, iar eu rămân cu gura căscată. La fel şi Landon.

Nici nu ştiu ce mă deranjează mai tare: felul în care a pus Hardin problema sau modul în care mă va privi Landon de aum încolo. Prima zi a încercării noastre de a deveni prieteni nu decurge prea bine, deocamdată.

– Nu e deloc o întâlnire, îi zic, apoi mă întorc către Landon, îmi dau ochii peste cap şi adaug cu nonşalanţă, ignorându-l pe Hardin: Ieşim şi noi ca prietenii.

– E acelaşi lucru, replică Hardin.

Îl evit tot restul cursului... ceea ce e uşor de făcut, pentru că nici nu încearcă să intre în vorbă cu mine după faza asta.

După curs, Landon îşi înghesuie lucrurile în rucsac, se uită spre Hardin, apoi îmi spune încet:

– Ai grijă diseară.

– Ah, încercăm să ne înţelegem bine deoarece colega mea de cameră este bună prietenă cu el, îi răspund eu, sperând că Hardin nu mă aude.

– Ştiu, tu eşti o prietenă de nădejde. Nu sunt sigur că Hardin merită bunătatea, zice el, intenţionat cu voce tare, şi îmi ridic privirea spre el.

– Tu nu ai ceva mai bun de făcut decât să mă bârfeşti pe mine? Dispari, amice, se răsteşte Hardin de undeva din spatele meu.

Landon se încruntă şi se uită la mine din nou.

– Doar ţine minte ce ţi-am spus.

Se îndepărtează şi mă îngrijorează faptul că poate l-am supărat.

– Hei, nu ar trebui să fii atât de rău cu el, practic sunteţi fraţi, spun.

Ochii lui Hardin se dilată.

– Ce ai spus tu acolo? mormăie el.

– Ştii tu, tatăl tău şi mama lui Landon?

Să mă fi minţit Landon? Sau poate nu trebuia să aduc asta în discuţie. Landon m-a avertizat să nu vorbesc despre relaţia lui Hardin cu tatăl său, dar nu credeam că se referă la întreaga situaţie.

– Asta nu e treaba ta. Hardin se uită furios la uşa prin care a dispărut Landon. Nici măcar nu ştiu de ce idiotul ăla ţi-a povestit aşa ceva. O să fiu nevoit să-l fac să-şi ţină gura, se pare.

– Lasă-l în pace, Hardin. Nici măcar nu a vrut să-mi spună, practic eu am scos povestea de la el. Imaginea lui Hardin pocnindu-l pe Landon îmi întoarce stomacul pe dos. Trebuie să schimb subiectul. Deci unde mergem azi? îl întreb, iar el mă fixează cu privirea.

– Nu mergem nicăieri; a fost o idee proastă, se răsteşte el, se răsuceşte pe călcâie şi pleacă.

Rămân acolo un minut, aşteptând să văd dacă Hardin se răzgândeşte şi se întoarce.

Ce naiba are? Chiar e bipolar, acum sunt sigură de asta.

Revenind la mine în dormitor, îi găsesc pe Zed, pe Tristan şi pe Steph stând pe patul ei. Tristan nu-şi poate lua ochii de la Steph, iar Zed îşi tot trece degetul mare peste butonul unei brichete metalice. În mod normal aş fi deranjată de prezenţa atâtor musafiri nepoftiţi, dar chiar îmi place de Zed şi de Tristan şi am nevoie de ceva care să-mi distragă atenţia.

– Hei, Tessa! Cum a fost la cursuri? mă întreabă Steph și-mi zâmbeşte generos.

Nu pot să nu observ cum i se luminează chipul lui Tristan când se uită la ea.

– A fost bine. La tine?

Îmi aşez cărţile pe dulap, iar ea îmi povestește cum și-a vărsat profesorul ei cafea pe haine, încheind astfel ora mai devreme.

– Arăţi tare bine azi, Tessa, îmi spune Zed.

Eu îi mulţumesc şi mă aşez pe patul lui Steph, lângă ei. Patul e cam mic pentru toţi, dar ne simţim bine. După ce vorbim despre diversele ciudăţenii ale profesorilor, uşa se deschide şi ne întoarcem cu toţii să vedem cine e.

E Hardin. Ah!

– Frate, pe bune, ai putea bate la uşă măcar o dată în viaţa ta, îl ceartă Steph, iar el ridică din umeri. Puteam să fiu dezbrăcată sau altceva.

Râde, de fapt nu e supărată pe lipsa lui de maniere.

– Nimic din ce nu am văzut, glumeşte el, iar Tristan se schimbă la faţă pe când ceilalţi trei chicotesc.

Nici mie nu mi se pare nimic amuzant; urăsc faptul că Steph și Hardin au fost împreună.

– Ah, taci din gură, zice ea, încă râzând, şi îl ia pe Tristan de mână.

Lui îi revine surâsul şi se mută mai aproape de ea.

– Ce faceţi aici? întreabă Hardin şi se aşază în faţa noastră, pe patul meu.

Vreau să-i spun să se care de acolo, dar prefer să tac. Pentru o secundă am crezut că a venit ca să-mi ceară scuze, dar de fapt

s-a înfiinţat pentru a-şi pierde vremea cu prietenii lui, iar eu un mă număr printre ei.

Zed zâmbeşte.

– Voiam să mergem la film. Tessa, vino şi tu cu noi.

Înainte să apuc să răspund, Hardin spune repede:

– De fapt, eu şi Tessa avem deja planuri.

Are un tăiş misterios în glas. Doamne, e atât de capricios!

– Poftim? întreabă Zed şi Steph la unison.

– Da, venisem s-o iau. Hardin se ridică şi îşi bagă mâinile în buzunare, făcând semn către uşă cu întregul trup. Hai, eşti gata sau mai aştept?

Mintea mea strigă *Nu*, dar aprob din cap şi mă ridic din patul lui Steph.

– Bine, ne vedem mai târziu! îi anunţă Hardin şi practic mă împinge pe uşă.

Odată ajunşi afară, mă conduce la maşină şi, cu un gest total surprinzător, îmi deschide portiera. Rămân nemişcată cu braţele încrucişate, privindu-l.

– Data viitoare o să-mi amintesc să nu-ţi mai ţin deschisă nicio ușă...

Clatin din cap.

– Ce naiba a fost asta? Ştiu că nu ai venit să mă iei pe mine, tocmai ce îmi spuseseși că nu ai chef să îţi petreci timpul cu mine! țip eu.

Și iată cum ne întoarcem la certuri şi la urlete. Pur şi simplu, mă înnebuneşte.

– Ba da, de-aia am venit. Acum treci în maşină.

– Nu! Dacă nu recunoşti că nu ai venit ca să te întâlneşti cu mine, mă întorc în cameră şi mă duc la film cu Zed, spun eu, iar fălcile i se încleştează.

Ştiam eu. Nici nu ştiu exact cum trebuie să mă simt după ce am această descoperire, dar cumva mi-am dat seama că Hardin nu voia ca eu să merg la film cu Zed şi acesta e singurul motiv pentru vrea să iasă cu mine acum.

– Recunoaşte, Hardin, sau plec.

– Ok, bine. Recunosc. Acum treci naibii în maşină. Nu te mai rog încă o dată, zice el şi se îndreaptă către locul şoferului.

Mă urc, împotriva raţiunii mele.

Hardin pare în continuare mânios când iese din parcare. Dă cât poate de tare muzica lui stridentă. Mă întind şi o închid.

– Nu pune mâna pe aparatul meu de radio, mă ceartă el.

– Dacă ai de gând să fii tot timpul nesimţit, nu vreau să îmi petrec ziua cu tine.

Şi chiar vorbesc serios. Dacă se poartă aşa, nu-mi pasă unde mă duce, mă întorc cu autostopul la cămin sau văd eu ce fac.

– Nu sunt. Doar nu mai pune mâna pe aparatul de radio.

Mă gândesc din nou la modul în care Hardin îmi arunca notițele prin cameră şi-mi vine să-i smulg radioul din ţâţâni şi

să-l arunc pe geam. Dacă aş fi sigură că pot să-l scot de acolo, aş face-o.

– Şi oricum, de ce îţi pasă ţie dacă mă duc sau nu la film cu Zed? Mergeau şi Steph cu Tristan.

– Nu cred că Zed are cele mai bune intenţii, zice el încet, cu ochii aţintiţi la şosea.

Izbucnesc în râs, iar el se încruntă.

– Ah, și tu ai? Cel puțin Zed se poarta frumos cu mine.

Nu mă pot opri din râs. Încercarea lui Hardin de a mă proteja în orice fel mi se pare nostimă. Zed e un prieten, nimic mai mult. Exact ca Hardin.

Hardin îşi dă ochii peste cap, dar nu-mi răspunde. Dă din nou drumul la muzică, iar chitara şi bassul îmi sparg pur şi simplu urechile

– Poţi să dai mai încet? îl rog eu.

Spre surprinderea mea, mă ascultă, dar îl lasă deschis ca fundal.

– Muzica asta e îngrozitoare.

Râde şi bate ritmul eu degetele pe volan.

– Nu, nu e. Deşi tare mi-ar plăcea să aflu ce consideri tu a fi muzică bună.

Când zâmbeşte aşa, arată total lipsit de griji, mai ales cu geamul maşinii deschis şi cu vântul suflându-i prin păr. Ridică o mână și-și dă părul pe spate. Îmi place cum îi stă aşa. Îmi alung aceste gânduri din cap.

– Îmi plac Bon Iver, trupa The Fray, răspund eu în cele din urmă.

– Sigur că-ţi plac, spune el, râzând pe înfundate.

Îmi apăr muzicienii preferaţi.

– Ce ţi se pare rău la ei? Au talent cu carul, muzica lor e minunată.

– Da... au talent. Talent să adoarmă oamenii.

Când îmi întind mâna şi îl lovesc uşor în joacă pe umăr, se fereşte la mişto şi râde.

– Asta e, mie îmi plac, zic surâzând.

Dacă am putea păstra dispoziţia asta glumeaţă, chiar m-aş distra. Mă uit pe fereastră pentru prima dată, dar nu-mi dau seama deloc unde ne aflăm.

– Unde mergem?

– Într-unul dintre locurile mele preferate.

– Care e acesta?

– Chiar vrei să ştii totul dinainte, nu-i aşa?

– Da... îmi place să...

– Deţii controlul absolut?

Rămân tăcută. Ştiu că are dreptate, dar pur şi simplu aşa sunt eu.

– Nu-ţi spun până nu ajungem acolo... adică peste vreo cinci minute.

Mă las pe spătarul scaunului şi îmi întorc privirea către bancheta din spate. Într-o parte se află o grămadă dezordonată

de manuale şi hârtii aruncate, iar în partea cealaltă zace un hanorac negru şi gros.

– Vezi ceva ce-ţi place pe acolo? mă prinde Hardin asupra faptului.

– Ce fel de maşină e asta? întreb eu.

Trebuie să-mi abat atenţia de la faptul că nu ştiu unde mergem, iar lui de la faptul că m-a prins băgându-mi nasul unde nu-mi fierbe oala.

– Ford Capri, un clasic, se făleşte el, mândru peste măsură.

Îmi povesteşte despre maşină, deşi eu nu am idee ce tot spune acolo. Cu toate acestea, îi privesc gura în timp ce vorbește, buzele i se mișcă atât de încet, iar cuvintele ies şi mai încet. După ce îmi aruncă mai multe priviri în timp ce vorbim, îmi spune destul de dur:

– Nu-mi place să te uiţi fix la mine.

Dar apoi îmi zâmbește.

25

Intrăm pe un drum cu pietriş, iar Hardin închide muzica, aşa că singurul zgomot care se aude sunt pietricelele scrâşnind sub cauciucuri. Dintr-odată îmi dau seama că suntem la naiba în praznic. Sunt de-a dreptul agitată; ne aflăm aici singuri-singurei. Nu sunt alte maşini, nu sunt clădiri, nu e nimic.

– Nu-ţi face griji, nu te-am adus aici ca să te omor, glumeşte el, iar eu înghit în sec.

Mă îndoiesc că îşi dă seama că îmi e mai teamă de ce i-aş putea face eu, odată rămaşi singuri, decât că m-ar putea omorî.

După încă vreo doi kilometri, Hardin opreşte maşina. Mă uit pe gram şi nu văd decât iarbă şi copaci. Văd flori sălbatice galbene crescând peste tot, iar vântul adie călduţ şi plăcut. De bună seamă, acesta este un loc frumos şi senin. Dar de ce să mă aducă aici?

– Ce facem aici? îl întreb eu coborând din maşină.

– Păi, la început ne plimbăm puţin.

Ofez. Deci m-a adus aici ca să facem mişcare?

Observându-mi expresia acră, adaugă:

– Nu ne plimbăm foarte mult.

Şi începe să meargă de-a lungul unei porţiuni cu iarbă alatizată de la atâta călcat pe ea.

Amândoi păstrăm liniştea pe durata plimbării, cu excepția câtorva remarci nepoliticoase ale lui Hardin cum că aş merge

prea încet. Îl ignor şi analizez împrejurimile. Încep să pricep de ce îi place acest loc, aparent ales la întâmplare. E foarte multă linişte. Calm. Aş putea să stau aici pentru totdeauna dacă aş avea o carte la mine. Hardin părăseşte poteca şi intră în pădure. Firea mea bănuitoare se activează, dar mă ţin după el. Câteva minute mai târziu, ajungeam prin pădure la un izvor, mai curând un pârâu. Habar nu am unde suntem, dar apa pare destul de adâncă.

Hardin nu spune nimic, dar îşi scoate tricoul negru.

Privirea mi se opreşte pe trunchiul său plin de tatuaje. Felul în care îi simt desenate pe piele crengile goale ale copacului uscat este mai degrabă atrăgător decât tulburător, în lumina strălucitoare a soarelui. Apoi se apleacă să-şi dezlege bocancii negri murdari, aruncându-mi o privire şi surprinzându-mă cum mă holbez la trupul lui pe jumătate gol.

– Stai puţin, de ce te dezbraci? îl întreb eu uitându-mă la pârâu. O, nu. Ai de gând să înoţi? În chestia asta? zic eu arătând spre apă.

– Da, da, şi o să înoţi şi tu. Eu fac asta tot timpul.

Îşi descheie nasturii de la pantaloni şi trebuie să mă forţez să nu mă uit fix la muşchii de pe spatele său gol, care se mişcă atunci când Hardin se apleacă şi-şi dă jos pantalonii.

– Eu nu înot în chestia aia.

Nu mă deranjează să înot, dar nu într-un loc aiurea din mijlocul necunoscutului.

– Şi de ce, mă rog? Arată către pârâu. E atât de curat încât poți să vezi fundul apei.

– Deci... probabil că sunt peşti şi cine mai ştie ce acolo. Îmi dau seama ce ridicolă par, dar nu-mi pasă. În plus, nu mi-ai spus mergem să înotăm, aşa că nu am în ce să înot.

Cu siguranţă nu are ce să mai zică la asta.

– Vrei să-mi spui că eşti genul acela de fată care nu poartă deloc lenjerie? Rânjeşte, iar eu mă uit cu gura căscată la el şi la gropiţele din obrajii lui. Deci, rămâi în sutien şi chiloţi.

Stai aşa, deci credea că vin aici cu el, îmi scot toate hainele şi înotăm împreună? Simt o agitaţie pe dinăuntru şi mă apucă fierbinţeala când mă gândesc că m-aş putea băga dezbrăcată în apă cu Hardin. Ce vrea să-mi facă? Nu m-am gândit niciodată la aşa ceva înainte să-l întâlnesc pe el.

– Nu înot în lenjeria intimă, ciudatule. Mă aşez pe iarba moale. Doar mă uit la tine, îi spun.

Se încruntă. Acum a rămas doar în boxeri, iar materialul negru i se strânge pe corp. Este a doua oară când îl văd aproape dezbrăcat şi arată şi mai bine aici, în natură.

– Nu eşti deloc amuzantă. Şi nici nu ştii ce pierzi, zice el plat, apoi sare în apă.

Îmi aţintesc ochii asupra ierbii şi rup câteva fire, jucându-mă cu ele între degete. Îl aud pe Hardin strigând din pârâu:

– Apa e caldă, Tess!

Din locul meu de pe iarbă, observ picăturile de apă cum i se preling de pe părul său, acum negru ca smoala. Zâmbeşte şi îşi dă pe spate părul ud leoarcă, ştergându-şi faţa cu o singură mână.

Pentru o clipă îmi doresc să fi fost altcineva, o persoană mai curajoasă. Ca Steph. Dacă aş fi fost Steph, m-aş fi dezbrăcat şi aş fi sărit în apa călduţă alături de Hardin. L-aş fi stropit cu apă şi m-aş fi suit înapoi pe mal ca să sar la loc şi să-l fac ciuciulete.

Dar nu sunt deloc Steph. Sunt Tessa.

– Până acum asta e o prietenie foarte plictisitoare... zice Hardin și se apropie înotând de mal. Mă strâmb, iar el chicoteşte. Măcar dă-ţi jos pantofii şi bagă-ţi picioarele în apă. E o senzaţie mişto, iar în curând se va face prea frig ca să mai poţi înota.

Să-mi vâr picioarele în apă nu are cum să-mi strice. Aşa că îmi scot pantofii şi îmi suflec jeanşii, ca să-mi trec picioarele peste marginea malului şi să le bag în apă. Hardin avea dreptate, apa e călduță şi curată. Dau din degetele de la picioare şi nu pot să nu zâmbesc.

– E plăcut, nu-i aşa? mă întreabă el, iar eu clatin din cap, Hai, intră cu totul!

Scutur din cap a dezaprobare, iar el mă stropeşte cu apă. Mă retrag şi mă încrunt la el.

– Dacă vii în apă, îţi răspund la una dintre întrebările tale enervante. Poţi pune orice întrebare vrei, dar să fie una singură, mă avertizează el.

Curiozitatea mă învinge şi îmi înclin capul, gândindu-mă. Sunt multe enigme legate de Hardin şi iată o şansă de a rezolva măcar una dintre ele.

– Această oferta expiră într-un minut, spune el şi dispare sub apă.

Îi văd trupul zvelt sub apa limpede. Pare distractiv, în plus Hardin ştie să negocieze. Ştie să-mi folosească surplusul de curiozitate împotriva mea.

– Tessa, zice el scoţându-şi capul la suprafaţă, nu o mai întoarce pe toate părţile şi sări odată în apă.

– Nu am cu ce sa mă schimb. Dacă sar îmbrăcată, va trebui să merg la maşină şi să ajung acasă udă leoarcă, mă văicăresc eu.

Aproape că vreau să intru în apă. Ok, recunosc, vreau.

– Pune-ţi tricoul meu, se oferă el, ceea ce mă şochează, aşa că aştept o clipă ca să-mi spună că a glumit, dar el nu face asta. Hai pune-ţi tricoul meu. E destul de lung pentru tine şi-ţi poţi păstra sutienul şi chiloţii, dacă vrei, zice el, cu un zâmbet.

Îi urmez sfatul şi nu mai exagerez cu gândirea.

– Bine, dar întoarce-te cu spatele şi nu te uita la mine cât nu schimb; vorbesc serios!

Încerc să-l intimidez, dar el râde. Se întoarce şi se uită în direcţia opusă, aşa că îmi trag tricoul peste cap şi mi-l pun pe al lui, cât de repede pot. Odată îmbrăcată cu el, văd că a avut dreptate, îmi vine până undeva la mijlocul coapsei. Nu pot să nu admir felul în care îi miroase tricoul, a colonie slabă şi o aromă pe care aş denumi-o, simplu, Hardin.

– Grăbeşte-te naibii sau mă întorc, zice el, iar eu mi-aş dori să am un băţ pe care să i-l arunc în cap.

Îmi desfac nasturii de la jeanşi şi mă dezbrac de ei. Îmi împăturesc ordonat jeanşii şi tricoul şi le aşez pe iarbă, alături de pantofi. Hardin se întoarce, iar eu trag în jos de tivul tricoului său negru cât pot de tare.

Pupilele i se dilată şi privirea lui îmi cercetează trupul. Îşi scoate din nou inelul din limbă printre dinţi, iar eu observ cum i se înroşesc obrajii. Cred că trebuie să-i fie frig, căci nu e posibil să reacţioneze astfel văzându-mă.

– Ăăă... vii odată în apă? zice el, cu un glas mai aspru decât de obicei.

Dau din cap şi mă îndrept încet spre mal.

– Sări odată!

– Sar! Sar! strig eu nervoasă, iar el râde.

– Ia-ţi puţin avânt.

– Bine.

Fac un pas în spate şi încep să alerg uşor. Mă simt puţin prostuţă, dar nu am de gând să las tendinţa mea de a exagera

cu gândirea să strice acest moment. Când ajung la ultimul pas, mă uit la apă şi mă opresc cu tălpile chiar pe margine.

– Ah, haide odată! Porniseşi atât de bine!

Îşi dă capul pe spate râzând şi arată adorabil.

Hardin, adorabil?

– Nu pot!

Nu ştiu exact ce mă opreşte; apa este suficient de adâncă încât să pot sări în ea, dar nu foarte adâncă. În locul unde stă Hardin apa îi vine doar până la piept, ceea ce înseamnă că mie mi-ar ajunge până la bărbie.

– Ţi-e frică?

Tonul lui este calm, dar serios.

– Nu... nu ştiu. Oarecum, recunosc eu, iar el vine prin apă spre mine.

– Aşază-te pe mal şi te ajut eu să intri.

Mă aşez şi îmi apropii picioarele ca să nu-mi vadă chiloţoo. Observând acest detaliu, el zâmbeşte cu subînţeles în timp ce se întinde să mă prindă. Mâinile lui mă apucă de coapse şi simt din nou că iau foc. De ce trupul meu reacţionează aşa când vine vorba de el? Încerc să devenim prieteni, aşa că ignor această senzaţie. Își mută mâinile pe talia mea şi mă întreabă:

– Eşti gata?

De îndată ce încuviinţez din cap, mă ridică şi mă trage în apa caldă, care mă mângâie pe pielea fierbinte. Hardin îmi dă

drumul mult prea curând şi rămân în picioare în apă. Suntem aproape de mal aşa că apa de-abia îmi ajunge sub piept.

– Nu sta acolo, se maimuţăreşte el, iar eu îl ignor, înaintând totuşi în apă.

Tricoul lui se umflă plutind de la apa care a intrat în el, iar eu ţip scurt şi îl trag în jos. După ce-l aranjez, promite să stea acolo, acoperindu-mi cea mai mare parte din trup.

— Ai putea să-l scoţi de tot, rânjeşte el, iar eu îl stropesc cu apă. Ai îndrăznit să mă stropeşti?

Râde, iar eu dau din cap, stropindu-l din nou. Îşi scutură părul ud şi sare după mine pe sub apă. Braţele sale lungi mă apucă de talie şi mă trag în adâncuri. Mâna îmi zboară în sus pentru a-mi bloca nările; nu mă pricep la înot dacă nu am nasul astupat. Când ne ridicăm la suprafaţă, Hardin moare de râs şi nici eu nu mă pot abţine. Chiar mă distrez, de-adevăratelea, nu doar un pic, aşa cum m-aş fi distrat la film.

– Nu mă pot decide ce este mai amuzant; că te distrezi sau ţi-ai astupat nările sub apă, zice el, printre hohote de râs.

Mă simt curajoasă şi mă mişc către el, neluând în seamă tricoul care pluteşte din nou la suprafaţă, şi încerc să-l bag cu capul sub apă. Desigur, este mult prea puternic pentru mine şi nici măcar nu se mişcă, ci doar râde şi mai tare, arătându-şi dinţii frumoşi şi albi. De ce oare nu poate fi aşa tot timpul?

– Cred că îmi eşti dator cu un răspuns la o întrebare, îi reamintesc.

Se uită către mal.

– Sigur, dar doar una singură.

Nu sunt sigură ce întrebare să-i pun, am prea multe. Înainte să mă pot hotărî, îmi aud vocea luând decizia în locul meu:

– Pe cine iubeşti cel mai mult în lume?

De ce l-am întrebat aşa ceva? Eu vreau să ştiu lucruri mai precise, de exemplu de ce e atât de nesimţit? De ce a venit în America?

Se uită la mine bănuitor, ca şi cum ar fi fost încurcat de întrebarea mea.

– Pe mine însumi, răspunde el şi se bagă sub apă pentru câteva secunde.

Apare din nou, iar eu clatin din cap.

– Nu poate fi adevărat, spun eu, provocator. Ştiu că e un arogant, dar trebuie să iubească şi el pe cineva... nu-i aşa? Nici pe părinţii tăi? întreb şi regret imediat că am făcut asta.

Faţa i se strâmbă, iar ochii îşi pierd blândeţea care începuse să-mi placă aşa de mult.

– Să nu mai deschizi niciodată discuţia despre părinţii mei, ai înţeles? se răsteşte el, iar mie-mi vine să-mi trag o palmă pentru că am stricat toată distracţia.

– Îmi pare rău, eram curioasă. Ai spus că-mi răspunzi la orice întrebare, îi aduc aminte încetişor.

Chipul i se îmblânzeşte puţin şi face un pas spre mine, iar apa din jurul nostru se ondulează în valuri mici.

– Îmi pare rău de tot, Hardin, nu mai deschid niciodată acest subiect, îi promit eu.

Chiar nu vreau să mă cert cu el aici; probabil că m-ar lăsa de una singură prin pustietate dacă îl supăr prea tare.

Mă ia prin surprindere apucându-mă de talie şi ridicându-mă în aer. Dau din picioare şi îmi agit braţele, strigând la el să mă lase jos, dar el nu mă ascultă, ci râde şi mă aruncă în apă. Aterizez la câțiva paşi de el şi, când apar la suprafaţă, ochii săi sclipesc de satisfacție.

– Vei plăti pentru asta! ţip eu.

Ţipă şi el, fals speriat, aşa că înot către el, iar el mă prinde din nou, dar de data aceasta îmi înfăşor coapsele în jurul mijlocului său înainte să-mi dau seama ce fac. Un geamăt şocat îi scapă de pe buze.

– Scuze, murmur eu şi îmi desfac picioarele.

Dar el mi le prinde şi mi le pune înapoi în jurul taliei sale. Acel impuls electric între noi apare din nou, de data aceasta mai dezlănţuit decât înainte. De ce mi se întâmplă asta mereu cu el? Îmi alung orice fel de gând din minte şi îmi pun mâinile în jurul gâtului său, ca să mă echilibrez.

– Ce îmi feci, Tess, îmi zice el uşor şi îmi trece degetul peste buza de sus.

– Nu ştiu... răspund eu sincer, răsuflând peste degetul lui care încă îmi mângâie buzele.

– Buzele astea... şi ce ai putea să faci cu ele, îmi spune încet, seducător.

Simt o arsură profundă în stomac şi devin ca plastilina în mâinile lui.

– Vrei să mă opresc?

Se uită în ochii mei; pupilele îi simt atât de dilatate încât se vede doar un cerc subţire în jurul ochilor săi de un verde-închis.

Înainte ca mintea mea să-şi dea seama ce fac, neg din cap şi îmi lipesc trupul de al lui, sub apă.

– Noi nu putem fi doar prieteni, ştii asta, nu-i aşa?

Buzele sale îmi ating bărbia, făcându-rnă să tremur. Continuă cu o serie de sărutări pe barbă, iar eu clatin din cap. Ştiu că are dreptate. Habar nu am cum se poate descrie relaţia dintre noi, dar știu că niciodată nu voi putea să fiu prietenă cu Hardin. Când buzele sale mă sărută chiar sub ureche, scot un geamăt, determinându-l pe Hardin s-o mai facă o dată, de data asta lingându-mi pielea cu gura.

– Ah, Hardin, gem eu şi îl strâng cu picioarele.

Îmi pun mâinile pe spatele său şi îi înfig unghiile în piele. Aş putea să explodez când mă sărută numai pe gât.

– Vreau să te fac să-mi şopteşti numele la nesfârşit, Tessa. Mă lași?

Vocea lui sună disperată la culme.

Şi ştiu că undeva, ceva din interior îmi spune că nu am cum să zic nu.

– Spune-o, Tessa.

Îmi prinde cu dinţii lobul urechii. Dau din nou din cap, de data aceasta mai tare.

– Am nevoie să aud asta de la tine, iubito, spune-o cât de tare poți ca să ştiu că vrei asta.

Mâinile lui ajung pe sub propriul lui tricou, pe care însă îl port eu.

– Vreau... îmi aud cuvintele, iar el râde lipit de gâtul meu şi gura lui îşi continuă atacul cel blând.

El nu spune nimic, dar în schimb mă apucă de coapse, urcându-le mai sus pe trupul lui şi ieşind uşor din apă. Când ajunge la mal, mă lasă jos, iar el urcă pe margine. Protestez, lucru care îi place la nebunie, dar acum chiar nu-mi pasă. Tot ce ştiu e că îl doresc şi că am nevoie de el. Îmi întinde mâinile şi mă ajută să mă caţăr şi eu pe malul pârâului.

Neştiind ee să fac, rămân în picioare pe iarbă, simţind tricoul lui Hardin greu şi ud pe umeri şi gândindu-mă că el a rămas prea departe de mine.

Din locul în care se află, se apleacă puţin pentru a se uita în ochii mei.

– Vrei să se întâmple aici? Sau la mine în cameră?

Dau din umeri agitată. Nu vreau să merg până în camera lui, pentru că e prea departe de aici; drumul îmi va oferi prea

mult timp și mă voi gândi prea intens la ceea ce sunt pe cale să fac.

– Aici, zic şi mă uit în jur.

Nu e nimeni în apropiere şi mă rog nici să nu apară cineva.

– Ești nerăbdătoare?

Zâmbeşte, iar eu încerc să mă strâmb, dar probabil doar că imi iese doar o fâlfâială disperată din gene. Căldura din trup se duce, puțin câte puţin, atâta timp cât Hardin nu mă atinge.

– Vino încoace, spune el cu o voce joasă, iar febra mi se întoarce.

Picioarele îmi înaintează încetişor prin iarba moale până ajung la numai câţiva centimetri distanţă de Hardin.

Mâinile lui înhaţă tricoul şi mi-l trage în sus, peste cap. Numai felul în care se uită la mine mă înnebuneşte; hormonii mei au luat-o razna. Pulsul îmi accelerează când îmi studiază trupul, înainte de a mă lua de mână.

Aşază tricoul pe iarbă ca pe o pătură.

– Întinde-te, zice el, lăsându-se la pământ odată cu mine.

Mă întind pe materialul ud, iar el se propteşte într-un cot, pe o parte, privindu-mă cum stau pe spate. Nu m-a văzut nimeni vreodată atât de dezbrăcată, în timp ce Hardin a văzut atât de multe fete, care arată mult mai bine decât mine. Tind să-mi acopăr trupul cu mâinile, dar Hardin se ridică şi mă apucă de ambele încheieturi, dându-mi-le la o parte.

– Nu le acoperi, nu te jena de mine, zice el şi se uită fix în ochii mei.

– Doar că... încep să-i explic, dar el mă întrerupe.

– Nu, nu te feri, nu are de ce să-ţi fie ruşine, Tess. Chiar vorbește serios? Uită-te la tine, continuă el, părând să-mi ghicească gândurile.

– Tu ai fost cu atât de multe fete, îmi scapă mie, iar el se încruntă.

– Cu niciuna ca tine.

Şi îmi dau seama că pot să înţeleg atât de multe din asta, dar prefer să nu mai despic firul în patru.

– Ai vreun prezervativ la tine? îl întreb eu, amintindu-mi puținele lucruri pe care le cunosc despre sex.

– Prezervativ? Se amuză. Nu am de gând să fac sex cu tine, spune el, iar eu încep să mă panichez.

Totul e doar un joc ca să mă umilească?

– Oh, e tot ce pot să rostesc şi mă ridic de jos.

Dar el mă apucă de umeri și mă împinge ușor înapoi. Sunt sigură că am obrajii roșii ca focul și nu vreau să mă expun așa privirii lui sarcastice.

– Unde te duci? începe el să vorbească, dar îşi dă seama: Oh... Nu, Tess, nu am vrut să sune aşa. Voiam doar să spun că tu nu ai făcut niciodată ceva... de genul acesta, de aceea nu o să fac sex cu tine. Mă privește fix pentru un moment Astăzi,

adaugă el, iar un strop din presiunea pe care o simt în capul pieptului dispare.

– Sunt multe alte lucruri pe care aş vrea să ţi le fac mai întâi.

Se urcă pe mine, sprijinindu-şi toată greutatea pe mâini. Ca într-o poziție de flotare. Din părul lui ud îmi cad picături de apă pe față și scot un geamăt.

– Nu-mi vine să cred că nu ţi-a pus-o nimeni până acum, șoptește el și își schimbă poziţia, aşezându-se din nou pe o parte.

Îmi pune o mână pe gât, apoi o plimbă în jos, atingându-mă doar cu vârfurile degetelor, pe adâncitura dintre sâni, până pe abdomen în jos, oprindu-se în dunga lenjeriei. Chiar am ajuns în acest punct, eu și Hardin? Oare ce are de gând să-mi facă? O să mă doară? O sută de gânduri îmi trec prin minte, dar dispar toate când Hardin îmi bagă mâna în chiloți. Îl aud inspirând profund printre dinţi şi apropiindu-și gura de a mea.

Degetele i se mișcă puţin, ceea ce mă şochează.

– E bine? mă întreabă, cu gura lipită de buzele mele.

Mă mângâie doar; cum e posibil să mă simt atât de bine? Dau din cap, iar degetele lui își încetinesc ritmul.

– E mai bine decât atunci când faci asta singură?

Poftim?

– E mai bine? întreabă el iarăși.

– Ce... ce să fie? reuşesc să zic, deşi nu deţin niciun control asupra trupului sau asupra minţii mele.

– Când te atingi de una singură? E la fel de bine ca acum?

Nu sunt sigură ce ar trebui să răspund şi, când mă uit la ei, își dă seama.

– Stai aşa... tu nu ai făcut aşa ceva niciodată, nu-i aşa?

Vocea lui e plină de surprindere şi de altceva... poate dorință? Mă sărută din nou şi degetele i se mişcă de sus în jos.

– Trupul tău îmi răspunde atât de bine, eşti atât de umedă, spune el, iar eu gem.

Oare de ce cuvintele astea vulgare sună atât de sexy când le rosteşte Hardin? Simt o pişcătură uşoară, care îmi trimite un șoc în întregul corp.

– Ce a fost... asta? întreb eu, pe jumătate gemând.

El chicoteşte şi nu-mi răspunde, dar simt cum îmi face din nou acelaşi lucru, iar spinarea mea se arcuieşte deasupra ierbii. Buzele lui îmi coboară pe gât, apoi pe sâni. Limba i se scufundă sub sutien, cu mâna îmi mângâie unul din sâni. Simt o apăsare în stomac şi e fericirea supremă. Îmi închid ochii şi-mi muşc uşor buza; spatele mi se ridică din nou din iarbă, iar picioarele încep să-mi tremure.

– Aşa, Tessa, dă-ţi drumul, spune el, ceea ce îmi dă senzaţia că ameţesc. Uită-te la mine, iubito, mârâie el.

Deschid ochii. Când îi observ buzele muşcându-mi uşor pielea, mă pierd şi văd alb în faţa ochilor pentru câteva secunde.

– Hardin, zic, apoi îi repet numele şi, după felul în care i se înroşesc obrajii, pot să spun că îi place la nebunie.

Încetişor, îşi retrage mâna şi o odihneşte la mine pe burtă, iar eu încerc să-mi readuc respiraţia la normal. Nu mi-am simţit niciodată trupul atât de energizat şi niciodată nu m-am simţit mai relaxată.

– Îţi dau un minut să te refaci, râde el mai mult pentru sine şi se îndepărtează de mine.

Mă încrunt. Aş vrea să rămână lângă mine, dar, ciudat, nu mă simt în stare să vorbesc. După cele mai frumoase câteva minute din viaţa mea, mă ridic şi mă uit către Hardin. Deja s-a îmbrăcat cu jeanşii şi s-a încălţat.

– Deja plecăm?

Stânjeneala din vocea mea este evidentă. Mă gândisem că acum o să vrea şi el să fie atins; chiar dacă nu ştiu exact ce ar trebui să fac, mi-ar fi putut explica.

– Da, de ce, voiai să mai rămâi?

– Mă gândeam... nu ştiu. Mă gândeam că poate vrei şi tu ceva...

Habar nu am cum să spun aşa ceva. Noroc că el se prinde repede.

– Ah, nu. Sunt la regulă deocamdată, zice el şi îmi zâmbeşte scurt.

Are de gând să fie din nou răutăcios cu mine? Sper că nu, nu după faza asta. Tocmai am împărtăşit cu el cea mai intimă

experienţă pe care am avut-o vreodată. Nu cred că aş putea suporta să mă trateze mizerabil din nou. A spus "deocamdată", deci vrea ceva mai târziu? Deja încep să regret ce am făcut. Îmi pun hainele peste sutienul ud și peste chiloți și încerc să nu bag în seamă umezeala dintre coapse. Hardin își ridică tricoul ud şi mi-l dă mie.

Îmi observă expresia nedumerită şi îmi spune: "Ca să te ştergi". Privirea lui fixează locul unde coapsele mele se unesc.

Ah. Mă desfac la pantaloni, iar el nici măcar nu se oboseşte să se întoarcă cu spatele cât îmi trec tricoul pe pielea sensibilă. Nu-mi scapă nici felul în care îşi trece limba peste buza de jos în timp ce se uită la mie. Își scoate telefonul din buzunarul jeanşilor şi atinge cu degetul mare de mai multe ori ecranul. Termin de făcut ce mi-a spus să fac și îi dau tricoul înapoi. Mă încalţ, iar între timp atmosfera pasională a devenit distantă și mă trezesc dorindu-mi să mă aflu cât mai departe de el cu putință.

Aștept să-mi vorbească pe drumul spre maşină, dar el nu spune nimic. Mintea mea deja inventează cei mai prost scenariu care ar urma să se întâmple. Îmi deschide portiera şi îi mulţumesc dând din cap.

– S-a întâmplat ceva? mă întreabă el, conducând înapoi pe drumul cu pietriş.

– Nu știu. De ce te porţi aşa de ciudat acum? îl întreb, deşi mi-e teamă de răspuns și nici nu mă pot uita la el.

– Nu eu, tu te porţi ciudat.

– Nu, tu un ai spus nicio vorbă de când... ştii tu.

– De când ți-am oferit primul tău orgasm?

Rămân cu gura căscată şi obrajii mi se înflăcărează. De ce încă mă mai şochează vorbele sale vulgare?

– Ăăă, da. De atunci, nu ai mai spus nimic. Te-ai îmbrăcat și am plecat. Adevărul pare în acest moment cea mai bună opţiune, așa că mai adaug; Mă simt folosită sau ceva de genul ăsta.

– Poftim? Nu te folosesc. A te folosi de cineva înseamnă a obţine ceva de pe urma persoanei respective, zice el, atât de nonșalant încât îmi vine instantaneu să plâng.

Mă străduiesc din răsputeri să îmi reţin lacrimile, dar una îmi scapă totuşi.

– Plângi? Ce am spus? Se întinde şi îmi pune o mână pe coapsă. Spre surprinderea mea, mă liniştește. Nu am vrut să te supăr, îmi pare rău. Nu sunt obişnuit cu ce trebuie să se întâmple după ce îmi fac de cap cu cineva, în plus nu aveam de gând să te las în cameră şi apoi să ne vedem fiecare de drumul lui. Mă gândeam că poate mergem să mâncăm ceva. Sunt sigur că mori de foame.

Mă strânge uşor de coapsă.

Îi zâmbesc şi eu, uşurată de vorbele sale. Îmi şterg lacrima care mi-a căzut prea devreme şi, odată cu ea, mi se risipeşte şi îngrijorarea.

Habar nu am ce are Hardin de mă face atât de sensibilă, în toate felurile posibile. Ideea că m-ar putea folosi mă supără mai mult decât ar trebui. Sentimentele pentru Hardin îmi sunt foarte contradictorii. Îl urăsc acum şi peste un minut îmi doresc să-l sărut. Mă face să simt lucruri pe care nu credeam că le pot simţi şi nu numai din punct de vedere sexual. Mă face să râd şi să plâng, să zbier şi să ţip, dar, mai ales, mă face să simt că trăiesc.

26

Mâna lui Hardin se află încă pe coapsa mea şi sper să un şi-o ia de acolo niciodată. Profit de ocazia asta ca să îi studiez tatuajele care îi acoperă braţele. Semnul infinitului de deasupra încheieturii îmi captivează privirea din nou şi nu pot sa nu mă gândesc dacă înseamnă ceva anume pentru el. Pare foarte personal, desenat acolo, pe partea dezgolită a mâinii. Mă uit şi pe cealaltă încheietură după un semn pereche, dar nu găsesc niciunul.

Simbolul infinitului este destul de folosit, mai ales de către femei, dar cele două jumătăţi sunt nişte inimi, şi asta mă face şi mai curioasă.

– Ce fel de mâncare îţi place? întreabă el.

Ce întrebare surprinzător de normală din partea lui. Îmi strâng părul încâlcit şi aproape uscat într-un coc şi mă gândesc o secundă ce aș vrea să mănânc.

– Păi, îmi place orice, atâta vreme cât ştiu ce mănânc şi nu are ketchup.

El râde.

– Nu-ţi place ketchup-ul? Nu sunt toţi americanii înnebuniți după chestia asta? mă necăjeşte el.

– Nu am idee, dar e dezgustător.

Râdem amândoi şi mă uit la Hardin, care spune:

– Hai să mergem la un restaurant obişnuit, da? încuviinţez din cap, iar el întinde mâna să dea drumul la muzică, dar se opreşte şi pune din nou mâna pe mine.

– Și ce ai de gând să faci după ce termini facultatea? Mă întreabă.

M-a mai întrebat asta o dată, la el în cameră.

– O să mă mut la Seattle cât de curând şi sper să lucrez la o editură sau să devin scriitoare. Ştiu că e aiurea, îi spun, brusc jenată de ambiţiile mele înalte. Dar m-ai mai întrebat asta şi înainte, ții minte?

– Nu, nu e aiurea. Cunosc pe cineva la Editura Vance; e destul de departe, dar poate că ar trebui să te înscrii la ei la stagiatură. Aș putea vorbi cu acea persoană.

– Poftim? Faci tu asta pentru mine?

Vocea mi se piţigăie, pentru că simt destul de surprinsă; chiar dacă a fost drăguţ cu mine în ultima oră, nu este ceva la care să mă fi aşteptat.

– Sigur, nu e mare lucru.

Pare puţin stânjenit. Sunt convinsă că nu e obişnuit să facă gesturi frumoase.

– Uau, îţi mulţumesc. Pe bune. Oricum în curând îmi trebuie o slujbă sau să intru undeva în practică, iar acesta ar fi un vis îndeplinit, spun eu şi bat din palme.

Chicoteşte şi clatină din cap.

– Cu plăcere.

Intrăm într-o mică parcare amplasată lângă o clădire veche din cărămidă.

– Mâncarea e foarte bună aici, zice el şi coboară din maşină.

Se duce înspre portbagaj, îl deschide... şi scoate un alt tricou negru. Cred că are rezerve nelimitate. Îmi plăcea atât de mult de el fără tricou, încât uitasem că până la urmă trebuie să-şi pună ceva pe el.

Când intrăm, ne aşezăm într-o zonă destul de izolată. O femeie în vârstă vine la masă şi ne dă meniurile, dar el le refuză, comandând hamburger şi cartofi prăjiţi şi făcându-mi semn că ar trebui să cer şi eu tot la fel. Am încredere în el şi comand la fel, fără ketchup, desigur.

În timp ce aşteptăm, îi povestesc lui Hardin cum am crescut eu în Richland, loc de care, el venind din Anglia, nu a auzit niciodată. Nici nu a ratat multe; oraşul e mic şi toată lumea face mereu aceleaşi lucruri şi nimeni nu pleacă niciodată de acolo. Nimeni, în afară de mine; eu nu mă voi întoarce niciodată acolo. El nu-mi oferă prea multe amănunte despre trecutul lui, dar rămân optimistă şi răbdătoare. Pare foarte curios în ceea ce priveşte copilăria mea şi se încruntă când îi spun că tata obişnuia să bea. Îi mai vorbisem despre asta şi înainte, când ne certam, dar de data asta îi ofer mai multe detalii.

Într-una dintre pauzele din conversaţie, ospătăriţa apare cu mâncarea noastră, care arată delicios.

– Bun, nu? mă întreabă Hardin după ce iau prima îmbucătură.

Dau din cap şi mă şterg la gură. Mâncarea este nemaipomenită şi nu lăsăm nimic în farfurie, eu fiind mai înfometată ca niciodată.

Drumul de întoarcere către cămin e relaxant. Degetele lui lungi desenează cercuri pe piciorul meu şi mă simt oarecum dezamăgită când văd semnul WCU odată ajunşi în parcarea studenţilor din campus.

– Te-ai distrat? îl întreb.

Mă simt mult mai apropiată de el decât eram acum câteva ore. Poate fi foarte drăguţ când îşi propune.

– Da, m-am distrat. Pare surprins. Uite ce e, te-aş conduce la cameră, dar nu am chef să mă joc de-a întrebările cu Steph...

Zâmbeşte şi se întoarce către mine.

– Nu e nimic. Ne vedem mâine, îi zic.

Nu sunt sigură dacă trebuie sau nu să mă aplec ca să-l sărut de despărţire, aşa că mă simt uşurată când îmi mângâie cu degetele câteva şuviţe rebele de păr şi mi le aşază după ureche. Îmi aplec faţa pe palma sa, iar el se întinde şi îşi atinge buzele de ale mele. Începe ca un sărut simplu şi blând, dar simt din nou o căldură în întregul trup şi vreau mai mult. Hardin mă apucă de mână și mă trage, făcându-mi semn să trec peste despărţitorul de la mijlocul maşinii. Mă conformez iute şi mă urc la el în poală, simţind cum mă lovește volanul în spinare.

Simt cum scaunul se dă pe spate, făcându-ne mai mult loc, iar eu îi ridic puţin tricoul strecurându-mi mâinile sub el. Are abdomenul tare şi pielea fierbinte. Îmi plimb degetele pe tatuajele de acolo.

Limba lui se împreunează cu a mea, iar mâinile lui mă cuprind strâns. Senzaţia este aproape dureroasă, dar e o durere pe care o îndur cu bucurie, numai ca să fiu aproape de el. Îl aud cum geme şi îmi ridic mâinile sub tricoul lui. Îmi place la nebunie că-l fac să geamă, că am acest efect asupra lui. Sunt pe punctul de a mă pierde din nou în această senzaţie, când ne trezim întrerupţi de telefonul meu.

– Altă alarmă? mă necăjeşte el.

Zâmbind, deschid gura să-i răspund ceva isteţ, dar când mă uit la ecran şi văd că e Noah, mă opresc. Mă uit la Hardin şi văd că şi-a dat seama. Expresia i se schimbă şi, temându-mă că-l pierd şi pe el, şi starea, resping apelul şi arunc telefonul pe scaunul din dreapta. Nu mă gândesc la Noah acum, îl împing într-un colţ al minţii şi trag ușa după mine.

Mă aplec din nou să-l sărut pe Hardin, dar el mă opreşte și se lasă pe spate.

– Mai bine plec.

Tonul său este tăios şi îmi transmite îngrijorare. Când mă îndepărtez puţin ca să-l privesc, expresia lui distantă şi îngheţată înlocuieşte focul din trupul meu.

– Hardin, i-am respins apelul. Am de gând să-i povestesc despre noi. Nu ştiu cum sau când, dar va fi curând, îţi promit.

Undeva în mintea mea ştiu că ar fi trebuit să o termin cu Noah în momentul în care l-am sărutat pe Hardin pentru prima dată. Nu mai pot fi cu el, pentru că deja l-am înşelat. Deasupra mea va atârna mereu vina ca un nor negru şi niciunul din noi nu vrea aşa ceva. Ceea ce simt pentru Hardin ar fi un alt motiv pentru care nu aş mai putea fi cu Noah. Îl iubesc pe Noah, dar dacă l-aş fi iubit aşa cum ar fi meritat, nu aş fi avut niciodată aceste sentimente pentru Hardin. Nu vreau să-l rănesc pe Noah, dar acum nu mai este cale de întoarcere.

– Să-i povesteşti ce anume? se răsteşte el.

– Despre tot. Dau din mâini aiurea. Despre noi.

– Noi? Vrei să-mi spui că îi vei zice că te desparţi de el... pentru mine?

Începe să mă ia ameţeala. Ştiu că ar trebui să mă urc la el în poală, dar sunt paralizata.

– Nu vrei... să fac asta?

Vocea îmi e mai mult o şoaptă.

– Nu, de ce s-o faci? Adică, desigur, dacă vrei să-i dai papucii, fă-o, dar nu o face din cauza mea.

– Eu... credeam...

Mă împotmolesc în propriile vorbe.

– Ți-am spus deja că eu nu ies cu nimeni, Theresa, zice el.

Trupul meu şi-ar dori să înţepenească exact ca o căprioară în lumina unor faruri; singurul lucru care mă ajută să mă dau jos de pe el este faptul că nu am chef să-l las să mă vadă din nou plângând.

– Îmi provoci silă, spun eu cu amărăciune şi îmi iau lucrurile de pe jos.

Hardin vrea să spună ceva, dar renunţă.

– Să stai departe de mine de acum încolo, vorbesc serios! ţip eu, iar el închide ochii

Merg cât pot de repede spre clădirea mea, spre camera mea, reuşind cumva să-mi stăpânesc lacrimile până ajung înăuntru şi închid uşa. Mă bucur că Steph e plecată şi mă preling pe uşă, izbucnind în plâns. Cum am putut să fiu atât de proastă? Ştiam cum este atunci când am acceptat să rămân singură cu el, ba chiar m-am folosit de această ocazie. Doar pentru că a fost drăguţ cu mine azi mi-a intrat cumva în cap ce? Că va fi iubitul meu? Râd printre lacrimi când mă gândesc ce proastă şi ce naivă sunt. Nici măcar nu mă pot supăra prea tare pe Hardin. Mi-a spus clar că el nu iese cu nimeni, dar chiar am crezut că azi ne-am simţit atât de bine împreună că a fost atât de bun şi de amabil şi că putem clădi o relaţie de orice fel.

Dar pentru el a fost doar un rol, ca să îşi facă de cap cu mine. Iar eu l-am lăsat.

27

Lacrimile mi se usucă, fac duş şi îmi revin oarecum atunci când Steph se întoarce de la film.

– Deci, cum a fost... ieşirea cu Hardin? întreabă ea şi îşi ia pijamalele din dulap.

– A fost ok, Hardin a fost la fel de... fermecător ca de obicei îi zic şi reuşesc să râd.

Aş vrea să-i spun ce am făcut, dar mi-e şi ruşine. Ştiu că nu mă va judeca, dar, în ciuda faptului că mi-aş dori să pot povesti cuiva, nu vreau, pe de altă parte, să afle nimeni.

Steph mă priveşte cu o îngrijorare evidentă în ochi, iar eu mă uit în altă parte.

– Ai grija, ok? Eşti prea de treabă pentru cineva precum Hardin.

Aş vrea s-o îmbrăţişez şi să-i plâng pe umăr, dar, ca să schimbăm subiectul, prefer s-o întreb:

– Cum a fost filmul?

Îmi povesteşte că Tristan a hrănit-o cu popcorn şi că începe să-l placă de-a binelea. Mie îmi vine să vomit, dar ştiu că sunt doar geloasă pentru că Tristan o place pe Steph într-un fel în care Hardin nu mă place pe mine. Dar îmi aduc aminte că am pe cineva iubeşte şi că trebuie să încep să mă port mai frumos cu el şi să stau departe de Hardin; pe bune de data asta.

Dimineaţa următoare mă simt epuizată, nu am energie deloc și îmi vine să plâng tot timpul. Ochii îmi sunt roşii şi umflaţi de la cât am plâns cu o seară înainte, aşa că mă duc la dulapul lui Steph să îi iau trusa de machiaj. Scot creionul dermatograf maro şi trag o linie subţire sub ochi şi una pe pleoape. Aşa arăt mult mai bine. Îmi pun nişte pudră sub ochi ca să capete şi pielea mea culoare. Câteva tușe de rimei şi deja arăt altfel. Sunt mulţumită de cum arăt şi mă îmbrac cu jeanşii şi cu un tricou fără mâneci. Mă simt în continuare dezbrăcată, aşa că îmi scot din dulap şi un pulover alb. Acesta este cel mai mare efort pentru aspectul meu pe care l-am făcut pentru o zi obişnuită de şcoală de la momentul pozei de sfârşit de clasa a douăsprezecea încoace.

Landon îmi scrie să ne întâlnim direct în sala de curs, aşa ca mă opresc la cafenea şi îi cumpăr şi lui o băutură. Sunt destul de matinală, așa că merg mai încet decât de obicei.

– Hei, Tessa, nu? aud o voce masculină.

Mă uit și văd un băiat care vine înspre mine.

– Da, Logan, corect? îl întreb eu, iar el dă din cap.

– Mai vii pe la noi în weekendul ăsta? întreabă el.

Cred că face parte din frăţia studenţească; mai mult ca sigur că face, e student şi arată senzaţional.

– O, nu, în weekendul ăsta, nu.

Râdem amândoi.

– Ce păcat, m-am distrat cu tine. Păi, dacă te răzgândeşti, ştii drumul. Trebuie să plec, dar ne mai vedem. Îşi ridică de pe cap o pălărie imaginară şi se îndepărtează.

În sala de curs, Landon e deja la locul lui şi-mi mulţumeşte de mai multe ori că i-am adus cafeaua.

– Arăţi altfel astăzi, zice el în timp ce mă aşez.

– M-am machiat, glumesc eu şi el surâde.

Nu mă întreabă ce am făcut aseară cu Hardin şi îi sunt recunoscătoare. Nu sunt sigură ce ar trebui să-i povestesc.

Exact în momentul în care ziua devine plăcută şi nu mă mai gândesc la Hardin, vine ora de literatură.

Hardin stă la locul obişnuit din faţă. Poartă un tricou alb de data asta, care e destul de subţire încât să i se vadă tatuajele prin el. Mă uimește cât de atrăgătoare mi se par tatuajele şi piercingurile lui, de care înainte nu-mi păsa deloc. Mă uit repede în altă parte, mă aşez pe scaunul obişnuit de lângă el şi-mi scot notiţele. Nu renunţ eu la locul meu excepţional din cauza unui nesimţit. Cu toate acestea, sper ca Landon să sosească mai repede, ca să nu mă simt atât de singură în preajma lui Hardin.

– Tess? şopteşte Hardin, în timp ce sala începe să se umple.

Nu. Nu-i răspunde. Ignoră-l, îmi tot repet.

– Tess? face el din nou, de data aceasta mai tare.

– Nu mai vorbi cu mine, Hardin, spun eu printre dinţi.

Nu mă uit la el. Nu o să-i cad iar în capcană.

– Haide, zice şi-mi dau seama că el crede că totul e o glumă.

Tonul meu e aspru, dar nu-mi mai pasă.

– Vorbesc serios, Hardin, lasă-mă în pace.

– Bine, cum doreşti, zice el, la fel de aspru, iar eu oftez.

Landon intră în clasă, ceea ce mă bucură. Simţind tensiunea dintre mine şi Hardin, mă întreabă pe un ton amabil:

– Te simţi bine?

– Da, da, mă simt bine, mint eu şi cursul începe.

Eu şi Hardin continuăm să ne ignorăm toată săptămâna şi fiecare zi care trece fără să-i vorbesc îmi uşurează misiunea de a nu mă mai gândi la el atât de mult. Steph şi Tristan au fost plecaţi împreună toată săptămâna, aşa că am avut camera numai pentru mine, ceea ce a fost şi bine, şi rău. A fost bine, pentru că am apucat să învăţ destul de mult, dar şi rău, pentru că am rămas singură cu gândurile mele referitoare Hardin. În fiecare zi m-am machiat din ce în ce mai mult, dar mi-am păstrat hainele mele largi şi conservatoare. Vineri dimineaţă, simt că am depăşit total aiureala asta cu Hardin. Asta până când toată lumea începe să vorbească despre petrecerea de la sediul frăţiei studenţeşti. Serios, acolo e câte o petrecere în fiecare vineri – şi de obicei şi în fiecare sâmbătă – nu pricep de ce simte toată lumea nevoia să se entuziasmeze peste măsură în fiecare weekend.

După ce mă întreabă cel puţin zece persoane dacă mă duc la petrecere, mă hotărăsc să fac singurul lucru care m-ar putea ține departe de acel loc. Îl sun pe Noah.

– Hei, Tessa! ciripeşte el în telefon.

Nu am mai vorbit de câteva zile şi mi-a fost dor de vocea lui.

– Hei, crezi că ai putea veni să mă vizitezi? îl întreb eu.

– Da, sigur. Ce-ar fi să vin weekendul viitor?

Oftez.

– Nu, azi ar fi mai bine. Acum, poţi veni chiar acum?

Ştiu că îi place să planifice din timp ce are de făcut, dar am nevoie de el chiar acum.

– Tessa, am antrenament după ore. Acum sunt încă la şcoală, la masa de prânz, îmi explică el.

– Te rog, Noah, mi-e dor rău de tine. Nu poţi să pleci acum și să stai cu mine în weekend? Te rog!

Ştiu că îl implor, dar nu-mi pasă.

– Îhm, da, bine, Tessa. O să vin acum. E totul în regulă?

Mă inundă fericirea; sunt foarte surprinsă că Noah cel programat a fost de acord, dar mă bucur din tot sufletul.

– Mi-e foarte dor de tine. Nu te-am mai văzut de aproape două săptămâni, îi reamintesc eu.

Râde.

– Şi mie mi-e dor de tine. O să mă învoiesc şi o să plec de aici în câteva minute, deci ne vedem peste vreo trei ore. Te iubesc, Tess.

– Şi eu te iubesc, îi spun şi închid.

Aşa, s-a aranjat. Orice şansă de a ajunge la petrecere s-a spulberat. O senzaţie de uşurare mă pătrunde când intru la cursul de literatură, în clădirea superbă de cărămidă veche unde se află sala. Această senzație dispare însă când intru în clasă şi îl găsesc pe Hardin aplecat banca lui Landon.

Ce naiba?

Mă reped la ei exact în momentul în care Hardin loveşte cu pumnul în bancă şi urlă:

– Să nu te prind că mai spui vreodată o porcărie ca asta, cretinule!

Landon încearcă să se ridice, dar ar fi o nebunie să vrea să se pună cu Hardin. Landon e musculos şi arată bine, dar este atât de bun la suflet, încât cu greu mi-l pot imagina pocnind pe cineva.

Îl apuc pe Hardin de braţ şi-l trag de lângă Landon. Ridică şi cealaltă mână în aer, iar eu tresar, dar, când îşi dă seama că sunt eu, lasă braţul în jos şi înjură printre dinţi.

– Lasă-l în pace, Hardin! ţip şi mă întorc spre Landon.

Pare la fel de furios ca Hardin, dar rămâne aşezat.

– Ar trebui să-ţi vezi de treburile tale, Theresa, zice Hardin batjocoritor şi se duce la locul lui.

Chiar ar trebui să se aşeze în spatele clasei.

Așezată între ei, mă aplec spre Landon şi îi şoptesc:

– Te simți bine? Ce a fost asta?

Se uită la Hardin şi oftează.

– E un cretin, atât. Cam despre asta e vorba, spune el în gura mare şi rânjeşte vesel.

Chicotesc un pic şi mă îndrept la locul meu. Îi aud respiraţia sacadată a lui Hardin lângă mine şi îmi vine o idee. O idee infantilă, pe care o pun totuşi în aplicare.

– Am nişte veşti grozave! îi spun lui Landon, cu o voce veselă și la mişto.

– Pe bune? Ce veşti?

– Vine Noah în vizită astăzi şi o să stea tot weekendul! spun şi bat din palme în acelaşi timp.

Ştiu că exagerez, dar simt că Hardin se uită la mine şi ştiu că aude ce spun.

– Chiar aşa? Asta e minunat! zice Landon serios.

Ora începe şi se termină fără ca Hardin să-mi adreseze vreo vorbă. Aşa va fi relaţia noastră de acum înainte şi sunt împăcată cu asta. Îi urez lui Landon un weekend plăcut şi mă întorc la mine în cameră ca să-mi refac machiajul şi să mănânc ceva înainte să ajungă Noah. Râd un pic de mine când îmi retuşez machiajul. De când am devenit genul acela de fată care trebuie să-şi "refacă machiajul" în aşteptarea iubitului? Probabil că din ziua aceea petrecută la pârâu cu Hardin, o experienţă care m-a

schimbat, deşi faptul că m-a rănit apoi m-a schimbat mai mult. Machiajul e doar o modificare minoră, dar ştiu că ea există.

Mănânc şi fac puţină ordine prin cameră, strângându-i hainele lui Steph şi punându-le deoparte; sper să nu se supere. Noah îmi scrie că a ajuns şi sar din patul unde mă odihneam ca să-i ies alergând în întâmpinare. Arată mai bine ca niciodată în pantalonii bleumarin şi în puloverul crem, cu acea cămaşă albă pe dedesubt. Poartă o grămadă de pulovere, dar mie chiar îmi plac. Zâmbetul lui familiar îmi încălzește inima. Mă ia în braţe şi-mi spune cât de mult se bucură să mă vadă. Pe drumul către cameră, mă priveşte pentru o secundă şi mă întreabă:

– Eşti cumva machiată?

– Da, puţin. Experimentez şi eu niţel, îi explic.

Zâmbeşte.

– Îţi stă bine, zice el şi mă sărută pe frunte.

În cameră, ne trezim parcurgând comedii romantice pe Netflix, în căutarea unui film. Steph îmi scrie, spunându-mi că e cu Tristan şi că nu se întoarce în seara asta, deci închid luminile şi stăm sprijiniţi de capul patului. Noah mi-a pus braţul în jurul umerilor, iar eu mi-am lăsat capul pe pieptul lui.

Asta sunt eu, mă gândesc, *nu vreo fată zăludă care înoată îmbrăcată doar în tricoul unui derbedeu.*

Începem să ne uităm la un film de care nu am auzit niciodată, dar nu trec nici cinci minute şi uşa se deschide

violent. Mă gândesc imediat că este Steph, care a uitat ceva de care are nevoie.

Dar bineînţeles, este Hardin. Ochii i se opresc exact asupra noastră, a mea şi a lui Noah, ghemuiţi în pat, luminaţi de strălucirea televizorului. Mă înroşesc; a venit ca să-i povestească totul lui Noah, știu eu. Panica pune stăpânire pe trupul meu şi mă desprind de prietenul meu, sărind ca şi cum aş fi surprinsă.

– Ce faci aici? mă răstesc eu. Nu poţi să dai buzna aici pur şi simplu!

Hardin zâmbeşte.

– Mă întâlnesc cu Steph, răspunde el şi se aşază. Hei, Noah, mă bucur să te reîntâlnesc.

Zâmbeşte cu subînţeles, iar Noah pare stânjenit. Probabil că se întreabă de ce are Hardin o cheie de la camera mea şi de ce nu se oboseşte să bată la uşă.

– E cu Tristan, probabil la tine acasă, îi spun uşor, implorându-l tăcut să plece.

Dacă îi spune acum lui Noah, nu am idee cum aş putea să mă reabilitez.

– Serios? face el.

După rânjetul lui, pot spune că a venit aici doar ca să mă tortureze. Probabil are de gând să stea până când îi recunosc singură lui Noah ce am făcut.

– Voi doi nu veniţi la petrecere?

– Nu... nu venim. Încercăm să ne uităm la un film, îi zic eu, iar Noah îmi ia mâna într-a lui.

Chiar şi în întuneric văd cum privirea lui Hardin se concentrează pe mâna lui Noah care o strânge pe a mea.

– Mare păcat. Mai bine plec... Se răsuceşte către uşă şi mă simt oarecum uşurată. Dar apoi se întoarce la loc. Ah, Noah, începe el, făcându-mă să îngheţ. Ai un pulover foarte drăguţ.

Las să-mi scape un geamăt pe care nu ştiam că-l ţin în mine.

– Mulţumesc. E de la Gap, spune Noah.

Este inocent şi habar nu are că Hardin râde de el.

– Mi-am dat seama. Distracţie plăcută! ne urează Hardin şi părăseşte încăperea.

28

– Văd că tipul ăsta nu e chiar atât de rău, zice Noah după ce se închide uşa.

Râd nervos.

– Poftim? Şi continui, când observ că şi-a ridicat o sprânceană. Nimic, mă surprinde că spui aşa ceva.

Mă întind la loc pe pieptul lui. Fiorul electric care a umplut încăperea s-a risipit.

– Nu spun că mi-aş dori să-mi petrec vremea cu băiatul ăsta, dar pare destul de prietenos.

– Hardin nu e deloc prietenos, spun eu, iar Noah chicoteşte şi mă ia în braţe.

Dacă ar şti el ce s-a întâmplat între mine şl Hardin, cum ne-am sărutat, cum îi şopteam numele în timp ce... Doamne, Tessa, opreşte-te. Îmi aplec capul şi-l sărut pe Noah pe obraz, făcându-l să zâmbească. Îmi doresc ca Noah să mă facă să mă simt cum mă face Hardin. Mă ridic şi mă întorc cu faţa la el. Îi iau faţa între palme şi îmi apăs buzele de ale lui. Gura i se deschide şi mă sărută şi el. Buzele îi sunt moi... aşa cum e şi sărutarea lui. Nu îmi e de ajuns. Îmi trebuie flacără, îmi trebuie pasiune. Îmi înfăşor mâinile în jurul gâtului lui şi mă urc la el în poală.

– Uau, Tessa, ce faci? mă întreabă el şi mă împinge blând la o parte.

– Poftim? Nimic, doar... vreau să-mi fac de cap cu tine, cred, spun eu şi privesc în jos.

De obicei, nu mă ruşinez în faţa lui Noah, dar de regulă nu vorbim despre lucrul acesta.

– Bine, spune el şi îl sărut din nou.

Simt căldură din partea lui, dar nu acel foc. Încep să-mi legăn şoldurile, sperând să aprind ceva. Mâinile sale îmi coboară pe talie, dar mă împinge deoparte, oprindu-mi mişcările. Ştiu că am stabilit să aşteptăm până la căsătorie, dar nu facem altceva decât să ne sărutăm. Îi apuc mâinile şi i le îndepărtez, continuând să mă legăn deasupra lui. Nu contează de câte ori încerc să-l sărut mai apăsat, buzele lui rămân moi şi timide. Simt că e excitat, dar nu face nimic în acest sens.

Ştiu că fac asta din motive greşite, dar nu-mi pasă în acest moment; am nevoie să ştiu că Noah poate să-mi facă tot ce îmi face Hardin. Nu pe Hardin îl vreau de fapt, ci doar această senzaţie... nu-i aşa?

Nu-l mai sărut pe Noah şi alunec de la el din poală.

– A fost plăcut, Tessa.

Zâmbeşte şi îi zâmbesc şi eu.

A fost "plăcut". E atât de prudent, prea prudent, dar îl iubesc. Dau drumul la film şi în câteva minute aţipesc.

– Ar trebui să plec, zice Hardin.

Ochii lui verzi mă ţintuiesc.

– Unde să pleci?

Nu vreau să se ducă nicăieri.

– Stau la un hotel în apropiere; mă întorc mâine-dimineaţă, zice și, după ce mă holbez la el o clipă, faţa lui se transformă în cea a lui Noah.

Mă cutremur şi mă şterg la ochi. Noah, ăsta e Noah. Nu a fost niciodată Hardin.

– Eşti foarte adormită, iar eu nu pot rămâne aici peste noapte, spune Noah cu blândeţe şi mă mângâie pe obraz.

Îmi doresc să rămână, dar acum îmi e frică de ce aș putea vedea sau crede oricum că ar fi decent să rămână la mine în camera. Hardin și Noah se află la polii opuşi. În toate sensurile.

– Ok, mulţumesc din nou că ai venit, mormăi eu şi mă sărută uşor pe obraz înainte să alunece de sub mine.

– Te iubesc, zice el, iar eu clatin din cap, îmi îngrop capul înapoi în perne şi plonjez în nişte vise pe care nu mi le mai amintesc.

A doua zi de dimineaţă, mă trezeşte Noah cu telefonul. Îmi spune că se află pe drum, deci mă dau jos din pat şi mă grăbesc la duş, întrebându-mă ce ar trebui să fac azi, împreună cu Noah. Nu sunt prea muie lucruri de făcut pe aici, mai bine am merge în oraş; o să-i scriu lui Landon să-l întreb cum ne putem distra pe aici, în afară de petrecerile de la casa confreriei. Se pare că e singurul meu prieten care ar putea şti aşa ceva.

Mă decid să pun pe mine fusta gri plisată şi o bluză simplă albastră şi mă îmbrac cu ele în cabina de duş, ignorând în mintea mea vocea lui Hardin, care îmi spune că arăt naşpa.

Noah este pe culoar, aşteptându-mă la uşă când mă întorc cu prosopul pe cap.

– Arăţi minunat, spune el cu un zâmbet şi îmi pune mâna pe umăr când deschid uşa.

– Trebuie doar să-mi aranjez părul şi să mă machiez puţin, îi zic și iau trusa de farduri a lui Steph, bucurându-mă că nu şi-a luat-o cu ea.

Va trebui să-mi cumpăr şi câte ceva, acum, când îmi dau seama că îmi place cum arăt.

Noah se aşază răbdător pe patul meu, aşteptând să-mi usuc părul şi să-mi întorc vârfurile. Mă opresc şi îi dau un sărut pe obras înainte de a mă machia.

– Ce vrei să facem azi?

Termin cu rimelul şi-mi scutur părul.

– Își prieşte facultatea, Tessa. Nu ai arătat niciodată mai bine, spune Noah. Nu ştiu, poate mergem într-un parc sau ceva, apoi luăm cina?

Mă uit la ceas. Când s-a făcut ora 1 după-amiaza? Îi scriu lui Steph și îi spun că voi fi plecată cam toată ziua şi ea îmi răspunde că nu se întoarce până mâine. În weeekenduri ea locuieşte practic la casa confreriei lui Hardin.

Noah îmi deschide portiera Toyotei sale. Părinţii lui au avut grijă să-i cumpere cea mai sigură maşină şi cel mai nou model. Interiorul nu are nicio pată, nici mormane de cărţi, nici haine murdare. Mergem să căutăm un parc, lucru care ne ia puţin timp. Găsim un loc mic şi destul de liniștit, cu iarba jumătate verde, jumătate galbenă, şi cu câţiva copaci.

Aşezându-ne într-un colţ, Noah mă întreabă:

– Hei, când ai de gând să începi să-ţi cauţi o maşină?

– Cred că săptămâna asta. Cred că tot săptămâna asta o să-mi caut şio slujbă.

Nu-i pomenesc despre stagiatura de la Editura Vance pe care mi-a fluturat-o Hardin prin faţă. Nu ştiu dacă o mai pot căpăta sau cum să-i spun lui Noah că am obţinut-o.

– Asta e o veste grozavă. Să mă anunţi dacă ai nevoie de ajutor, spune el.

Dăm roată parcului şi apoi ne aşezăm la o masă de picnic. Noah vorbește aproape încontinuu, iar eu încuviinţez din cap. Mă trezesc concentrându-mă şi nu prea la conversaţie, dar el nu pare să observe. Ne mai plimbăm puţin şi ajungem la un mic pârâu. Râd zgomotos în fața acestei ironii, iar Noah se uită la mine întrebător.

– Vrei să înotăm? îl întreb, fără să ştiu exact de ce forţez acest moment.

– Acolo? Nici gând, spune el râzând, iar eu mă dezumflu şi mă plestesc în mintea mea.

Trebuie să încetez să-l mai compar pe Noah cu Hardin.

– Glumeam doar, mint eu şi-l trag după mine pe potecă.

Se face ora 7 când plecăm din parc, aşa că ne hotărâm să ne întoarcem în camera mea, să comandăm pizza şi să ne punem un film clasic: Meg Ryan îndrăgostindu-se de Tom Hanks prin intermediul unui radio show. Sunt înfometată rău când soseşte pizza, așa că mănânc aproape jumătate din ea de una singură. În apărarea mea pot spune că nu am mâncat nimic toată ziua.

Pe la jumătatea filmului, îmi sună telefonul şi Noah se întinde după el ca să mi-l dea.

– Cine e Landon? întreabă el.

Nu e nicio urmă de suspiciune în vocea lui, doar curiozitate. Nu a fost niciodată gelos; nu a avut motive.

Până acum, îmi reaminteşte subconştientul.

– E un prieten de la facultate, îi spun şi răspund la telefon.

De ce m-ar sima Landon atât de târziu? Nu m-a sunat niciodată pentru altceva decât ca să ne comparăm notiţele.

– Tessa? spune Landon tare.

– Da, s-a întâmplat ceva?

– Îhm, nu chiar. Ştiu că eşti cu Noah, dar...

Ezită.

– Ce s-a întâmplat, Landon? Inima mea începe s-o ia la goană. Eşti în regulă?

– Da, nu e vorba de mine. E vorba de Hardin.

Panica pune stăpânire pe mine.

– H-Hardin? mă bâlbâi eu.

– Da, dacă îţi dau adresa, poţi veni până aici, te rog?

Aud ceva spărgându-se pe fundal. Sar din pat şi mă încalţ înainte să-mi dau seama ce fac. Noah se ridică şi el, aproape empatic.

– Landon, Hardin încearcă să te rănească?

Creierul meu un îşi poate da seama ce se întâmplă acolo.

– Nu, nu, zice el.

– Trimite-mi adresa, îi spun şi apoi se aude altă izbitura.

Mă întorc către Noah.

– Noah, îmi trebuie maşina ta.

Îşi răsuceşte capul în lateral.

– Ce s-a întâmplat?

– Nu ştiu... e vorba despre Hardin. Dă-mi cheile, îi cer eu.

Bagă mâna în buzunar şi scoate cheile, dar spune stăruitor:

– Vin şi eu cu tine.

Dar îi smulg cheile din mână şi dau din cap:

– Nu, tu... Trebuie să mă duc singură.

Cuvintele mele îl lovesc. Pare rănit Şi ştiu că e urât din partea mea să-l abandonez aici, dar acum singurul lucru la care mă pot gândi este cum să ajung la Hardin.

29

În mesajul de la Landon scrie strada Corneli 2875, ceea ce copiez şi eu pe GPS, care îmi spune că drumul durează 15 minute. Ce se poate întâmpla acolo de are Landon nevoie de ajutor?

Când ajung la adresă, sunt la fel de nedumerită ca atunci când am plecat din cameră. Noah m-a sunat de două ori, de ambele dăţi l-am ignorat; am nevoie să-mi rămână navigaţia pe ecran și, sincer, faţa lui contrariată din momentul în care l-am lăsat acolo mă bântuie.

Casele de pe stradă sunt toate mari şi arată mai degrabă ca nişte vile. Casa aceasta, în special, este de cel puţin trei ori mai mare decât a mamei mele. E o clădire în stil vechi, de cărămidă, cu o curte înclinată, care o face să pară cocoţată pe un deal. Chiar şi în lumina de pe stradă mi se pare frumoasă. Presupun că e casa tatălui lui Hardin, de vreme ce, fără îndoială, nu aparţine unui puşti de colegiu şi este singurul motiv pentru care şi Landon se află aici. Respir adânc, cobor din maşină şi urc treptele de pe trotuar. Bat cu putere în uşa întunecată de mahon şi aceasta se deschide în câteva secunde.

– Tessa, mulţumesc că ai venit. Îmi cer scuze, ştiu că aveai musafiri. E și Noah cu tine? mă întreabă Landon şi se uită către maşină, în timp ce mă pofteşte, cu un gest, înăuntru.

– Nu, a rămas la cămin. Ce se petrece? Unde e Hardin?

– În curtea din spate. A luat-o razna, oftează el.

– Iar eu mă aflu aici pentru...? întreb cât de amabil pot.

Ce are de-a face nebunia lui Hardin cu persoana mea?

– Nu ştiu, ştiu că-l urăşti, dar tu măcar vorbeşti cu el. E complet beat şi total pus pe harţă. A apărut aici şi a deschis o sticlă de scotch dintr-ale tatălui său. A băut mai mult de jumătate din ea! Şi apoi a început să spargă lucruri: toate farfuriile mamei, un dulap de sticlă, practic tot ce ce a putut pune mâna.

– Poftim? De ce?

Hardin mi-a spus că nu bea; şi asta a fost o minciună?

– Tatăl lui tocmai i-a spus că el şi mama se căsătoresc...

– Aşa, şi? Sunt încă nelămurită. Deci Hardin nu vrea ca ei să se căsătorească? întreb eu, în timp ce Landon mă conduce prin bucătăria spaţioasă, unde oftez când văd dezastrul pe care l-a făcut Hardin.

Farfurii sparte sunt împrăştiate pe toată podeaua şi un dulap mare din lemn a fost dărâmat de-a binelea, cu geamurile distruse.

– Nu, dar e o poveste lungă. Imediat după ce tatăl lui l-a sunat să-i dea vestea, au plecat din oraş în weekend pentru a sărbători. Cred că de aceea a venit Hardin aici, să se certe cu tatăl lui. El nu vine aici niciodată, îmi explică Landon şi deschide uşa din spate.

Văd o umbră stând la o măsuţă din curtea interioară. E Hardin.

– Nu ştiu ce crezi tu că pot face eu, dar o să încerc.

Landon dă din cap. Se apleacă şi-mi pune mâna pe umăr.

– Striga după tine, îmi spune el încet, iar inima mea se opreşte.

Mă îndrept către Hardin, iar el îşi ridică privirea spre mine. Ochii îi sunt injectaţi, iar părul îi e ascuns sub o căciuliţă cenuşie. Pupilele i se dilată, apoi i se întunecă, şi îmi doresc să fac un pas în spate. Arată aproape înfricoşător în lumina palidă a curţii interioare.

– Cum ai ajuns aici, zice Hardin tare şi se ridică.

– Landon... el... răspund, apoi îmi doresc să fi tăcut.

– Ai sunat-o, nenorocitule? urlă el la Landon, care intră înapoi în casă.

– Lasă-l în pace, Hardin, e îngrijorat din cauza ta, îl cert eu.

Se aşază înapoi, făcându-mi semn să iau şi eu loc. Mă aşez în faţa lui şi văd cum ia sticla aproape goală de alcool şi şi-o pune la gură. Observ cum mărul lui Adam i se mişcă în timp ce înghite. Când termină, aruncă recipientul pe masa de sticlă din curte şi mă face să sar de pe locul meu, gândindu-mă că sticla sau masa sau amândouă se vor face ţăndări.

– O, voi doi sunteţi ceva deosebit. Amândoi sunteţi atât de previzibili. Săracul Hardin e supărat, deci vă aliaţi împotriva

mea și încercaţi să mă faceţi să regret că am spart nişte porţelan de rahat, zice el tărăgănat, cu un rânjet răutăcios.

– Credeam că tu nu bei, îi spun şi-mi încrucişez braţele.

– Nu beau. Până acum, presupun. Nu încerca să-mi vorbești de sus; nu eşti cu nimic mai bună decât mine cu un deget şi apucă iar sticla pentru a mai lua o înghiţitură.

Şi e ceva de speriat, dar nu pot să neg că faptul că mă aflu lângă el, chiar dacă e beat, mă umple de viaţă. Mi-au lipsit senzaţiile pe care mi le oferă Hardin.

– Nu am spus niciodată că aş fi mai bună decât tine. Vreau doar să ştiu ce te-a împins acum să bei.

– Ce-ţi pasă ţie? Unde ţi-e prietenul?

Ochii lui se uită cu furie în ai mei, iar emoţia din spatele privirii lui este atât de puternică încât mă simt obligată să mă uit în altă parte.

Măcar de-aş şti exact ce emoţie este aceasta; ură, presupun.

– A rămas la cămin. Vreau să te ajut, Hardin.

Mă aplec puţin peste masă ca să-l prind de mână, dar se ferește de atingerea mea.

– Să mă ajuţi? răcneşte el.

Vreau să-l întreb de ce îmi striga numele dacă tot are de gând să împrăştie ură, dar nu vreau să-l bag pe Landon în bucluc din nou.

– Dacă vrei să mă ajuţi, cară-te.

– De ce nu vrei să-mi spui ce ţi se întâmplă?

Privesc în jos şi-mi ciugulesc unghiile.

Oftează, îşi scoate căciuliţa şi îşi trece mâna prin păr înainte să și-o pană înapoi.

– Tata s-a hotărât să-mi spună exact acum că se însoară cu Karen, iar nunta este programată luna viitoare. Ar fi trebuit să-mi spună mai de mult şi nu la telefon. Sunt convins că micuţul şi perfectul de Landon ştia de ceva vreme.

Ah. Nu credeam că o să-mi povestească, aşa că nu prea ştiu ce să-i zic.

– Sunt sigură că a avut motivele lui ca să nu-ţi spună.

– Nu-l cunoşti; nu dă doi bani pe mine. Ştii de câte ori am vorbit cu el în ultimul an? Cred că de zece ori! Îi pasă numai de casa lui enormă, de viitoarea lui nevastă şi de fiul său cel nou şi perfect.

Hardin bolboroseşte ceva şi mai bea din sticlă. Nu zic nimic, iar el continuă.

– Ar trebui să vezi cocioaba din Anglia în care locuieşte mama. Ea spune că îi place acolo, dar eu ştiu că nu-i adevărat. E mai mică decât dormitorul lui tata de aici! Mama m-a obligat practic să vin aici la facultate, să fiu mai aproape de el şi vedem cu toţii ce bine merg lucrurile!

Împărtăşindu-mi aceste puţine informaţii, simt că pot să-l înţeleg mult mai bine. Hardin suferă; de asta se poartă aşa cum se poartă.

– Câţi ani aveai când a plecat? îl întreb.

Mă priveşte cu precauţie, dar îmi răspunde.

– Zece. Dar nu stătea pe acasă nici înainte de a ne părăsi. În fiecare noapte era în câte o cârciumă. Acum e Domnul Perfecţiune şi are toate chestiile astea, spune Hardin şi îşi flutură mâna către casă.

Tatăl lui a plecat de acasă când Hardin avea zece ani, ca şi tatăl meu, amândoi erau beţivi. Avem în comun mai multe decât aş fi crezut. Acest Hardin rănit şi beat pare mult mai tânăr, mult mai frágil decât persoana puternică pe care am cunoscut-o până acum.

– Îmi pare rău pentru voi că v-a părăsit, dar...

– Nu, nu am nevoie de mila ta, mă întrerupe el.

– Nu e milă. Încerc doar să...

– Ce încerci?

– Să te ajut. Să fiu lângă tine, îi spun blând.

Iar el zâmbeşte. E un zâmbet frumos şi obsedant, care mă face să sper că-l pot ajuta să treacă peste asta, dar ştiu, de fapt, ce urmează să se întâmple în realitate.

– Eşti atât de jalnică! Nu vezi că nu te vreau aici? Nu vreau să fii lângă mine. Doar pentru că mi-am făcut de cap cu tine nu înseamnă că vreau să am de-a face cu tine. Cu toate astea, îţi părăseşti simpaticul iubit, care te poate suporta în preajma lui, ca să vii aici şi să "încerci" să mă ajuţi. Asta, Theresa, înseamnă să fii jalnic, zice el, accentuându-şi vorbele cu ghilimele desenate în aer.

Vocea lui e plină de venin, exact aşa cum ştiam că o să fie, dat îmi ignor durerea din capul pieptului şi mă uit la el.

– Nu vorbeşti serios.

Mă gândesc că acum o săptămână râdea și mă aruncă în apă. Nu pot să-mi dau seama dacă e un mare actor sau un mare mincinos.

– Ba da, vorbesc serios; du-te acasă, îmi spune el şi ridică sticla pentru a mai lua o sorbitură.

Întinzându-mă peste masă, i-o smulg din mână şi o arunc în curte.

– Ce dracu' faci? urlă el, dar îl ignor şi mă îndrept către uşa din spate.

Îl aud năpustindu-se şi îl văd cum se postează în faţa mea.

– Unde te duci?

Faţa sa e doar la câţiva centimetri distanţă de a mea.

– Mă duc să-l ajut pe Landon să cureţe mizeria pe care ai făcut-o tu, după care mă întorc acasă.

Glasul mi se aude mult mai calm decât mă simt pe dinăuntru.

– De ce să-l ajuţi?

Dispreţul din vocea sa este foarte clar.

– Pentru că el, spre deosebire de tine, merită să fie ajutat, îi spun și văd schimbă expresia.

Ar trebui să-i spun mult mai multe lui Hardin, ar trebui să ţip la el pentru toate lucrurile jignitoare pe care mi le-a spus,

dar sunt sigură că exact asta își dorește. La asta se pricepe el cel mai bine: îi răneşte pe toţi cei apropiați, apoi se distrează la culme cu haosul pe care îl lasă în urmă.

Hardin se fă din calea mea, în tăcere.

Când intru în casă, îl găsesc pe Landon ghemuit, încercând să așeze dulapul în picioare.

– Unde e mătura? întreb când termină, iar Landon îmi aruncă un zâmbet recunoscător.

– Uite acolo, îmi arată el. Mulţumesc pentru tot.

Clatin din cap și încep să mătur farfuriile făcute zob. Sunt foarte multe cioburi. Mă gândesc cu groază că mama lui Landon se va întoarce acasă și-și va găsi toate vasele la gunoi. Sper că nu aveau nicio valoare sentimentală pentru ea.

– Au! scut un geamăt în clipa în care un ciob mic de sticlă îmi intră în deget.

Picături de sânge cad pe podeaua de lemn şi mă grăbesc să ajung la chiuvetă.

– Ai păţit ceva? întreabă Landon, îngrijorat.

– Sunt în regulă, e doar un ciob micuţ, nu înţeleg de unde curge atât de mult sânge.

Nici măcar un mă doare atât de rău. Închid ochii, lăsând apa rece să curgă peste deget şi, după câteva minute, aud uşa din spate deschizându-se. Deschid ochii brusc şi mă întorc, zărindu-l pe Hardin stând în prag.

– Tessa, pot să vorbesc cu tine, te rog? întreabă el.

Știu că ar trebui să-l refuz, dar ceva din roşeaţa pe care o are în jurul ochilor mă face să încuviinţez. Privirea i se opreşte pe mâna mea și pe sângle de pe podea. Vine repede înspre mine.

– Te simți bine? Ce s-a întâmplat?

– Nu e nimic, doar un ciob, îi zic.

Îmi ia mâna şi mi-o mai pune puţin sub apă. Şi când mă atinge, simt iar şocul electric. Uitându-se la degetul meu, se încruntă, îi dă drumul şi se îndreaptă către Landon. Tocmai mi-a spus că sunt jalnică, acum se poartă de parcă e îngrijorat de soarta mea? O să mă înnebunească, literalmente, de o să ajung într-o celulă capitonată.

– Unde sunt bandajele? îl imploră el practic pe Landon, iar acesta îi spune că sunt în baie.

Hardin se întoarce într-un minut şi îmi apucă din nou mâna. Mai întâi îmi pune nişte gel antibacterian pe rană, după care îmi bandajează degetul cu blândeţe. Rămân calmă, la fel de nedumerită de gesturile lui Hardin pe cât pare a fi şi Landon.

– Pot să vorbesc cu tine, te rog? spune el din nou şi ştiu că un ar trebui.

Dar de când îl cunosc pe Hardin fac oricum numai ce nu trebuie. Clatin din cap, iar el mă ia de încheietura mâinii şi mă conduce afară.

30

Revenind la masa din curtea interioară, Hardin îmi eliberează mâna și îmi trage un scaun. Simţind cum pielea îmi frige pur şi simplu de la atingerea lui, îmi frâng degetele, în timp ce el ia celălalt scaun şi îl aduce pe asfalt, aşezându-se chiar în faţa mea. Când se aşază, este atât de aproape, încât genunchii lui sunt pe punctul de a se atinge de ai mei.

– Despre ce vrei să discutăm, Hardin? îl întreb cu cel mai dur ton de care sunt în stare.

Inspiră adânc şi îşi scoate din nou căciuliţa, aşezând-o pe masă. Îl privesc cum îşi trece degetele lungi prin părul des, iar el se uită în ochii mei.

– Îmi pare rău, spune el cu o intensitate care mă face să mă uit în altă parte şi să mă concentrez asupra unui copac mare din curte. Se apleacă spre mine. M-ai auzit? întreabă el.

– Da, te-am auzit, mă răstesc eu şi mă uit din nou la el.

E mai nebun decât credeam dacă îşi imaginează că îşi poate cere scuze, iar eu îl voi ierta pentru toate lucrurile oribile pe care continuă să mi le facă aproape în fiecare zi.

– Eşti al naibii de greu de gestionat, zice şi se lasă pe spate în scaun.

Sticla pe care o aruncasem în curte e din nou la el în mână și ia o înghiţitură din ea. Cum de nu a leşinat încă?

– Eu sunt dificilă? Cred că îţi baţi joc de mine! Ce vrei să fac, Hardin? Eşti crud cu mine, atât de crud, spun şi îmi muşc buza de sus.

Nu am de gând să plâng din nou în faţa lui. Noah nu m-a făcut niciodată să plâng; ne-am certat de câteva ori de-a lungul anilor, dar nu am fost niciodată atât de supărată încât să plâng.

Vocea îi este joasă şi parcă face parte din aerul nopţii.

– Nu vreau să fiu.

– Ba da, vrei, şi ştii că vrei. O faci intenţionat. Nu am fost tratată atât de rău de nimeni în toată viaţa mea.

Îmi muşc buza şi mai tare. Simt un nod în gât. Dacă plâng, a câştigat. Asta e ceea ce-şi doreşte.

– Atunci de ce te tot întorci? De ce nu te laşi păgubaşă?

– Dacă aş... habar nu am. Dar te asigur că după seara asta nu se va mai întâmpla. O să renunţ şi la cursul de literatură şi o să-l reiau în semestrul viitor.

Nu plănuisem să fac asta până acum, dar este exact lucrul pe care trebuie să-l fac.

– Nu, te rog, nu face asta.

– Ce-ţi pasă ţie? Nu ai chef să fii în preajma cuiva atât de jalnic cum sunt eu, corect?

Îmi fierbe sângele. Dacă aş şti ce să spun ca să-l rănesc atât de tare cum mă răneşte el mereu pe mine, aş spune-o.

– Nu am vrut să zic asta... Eu sunt cel demn de milă.

Mă uit direct la el.

– Ei bine, nu o să te contrazic.

Mai ia o înghiţitură de alcool şi, când mă întind să-i iau sticla, o trage înapoi.

– Deci crezi că eşti singurul în stare să se îmbete? îl întreb şi un zâmbet ironic îi apare pe chip.

Lumina din curtea interioară se reflectă în inelul său din sprânceană în clipa când îmi întinde sticla.

– Credeam că vrei s-o arunci iarăşi.

Aşa ar trebui să fac, dar, în loc de asta, pun sticla la gură. Băutura e caldă şi are gust de lemn dulce ars, înmuiat în carmol. Îmi vine să vomit şi Hardin chicoteşte.

– Cât de des bei? Ai dat de înţeles înainte că nu bei niciodată, spun eu.

Trebuie să mă enervez din nou pe el după ce-mi răspunde.

– Înainte de astă-seară nu am mai băut de şase luni.

Priveşte în jos ca şi cum s-ar ruşina.

– Păi, nu ar trebui să bei deloc. Alcoolul te face şi mai rău decât eşti în mod obişnuit.

Faţa îi este serioasă şi se uită în continuare în pământ.

– Tu crezi că sunt un om rău?

Poftim, e atât de beat încât se consideră un om bun?

– Da.

– Nu sunt. Adică, poate că sunt. Vreau ca tu... începe el, dar apoi se opreşte, se îndreaptă de spate şi se lasă din nou în scaun.

– Ce anume vrei să fac eu?

Trebuie să aflu ce avea de gând să spună. Îi dau înapoi sticla, dar el o pune pe masă. Nu vreau să beau; gura pe care am luat-o a fost destul de rea, dată fiind judecata mea alterată când Hardin e oricum prin preajmă.

– Nimic, minte el.

Oare de ce mă aflu eu aici? Noah e în camera mea de cămin așteptându-mă, iar eu sunt aici, irosind şi mai mult timp cu Hardin.

– Ar trebui să plec.

Mă ridic şi mă îndrept către uşa din spate.

– Nu pleca, spune el încet.

Şi picioarele mi se opresc din drum când îi aud tonul rugător. Mă răsucesc şi îl găsesc pe Hardin la mai puţin de jumătate de metru distanţă de mine.

– De ce nu? Mai ai câteva jigniri pe care vrei să mi le arunci în faţă? ţip eu şi mă întorc.

Mâna lui îmi prinde brațul și mă trage înapoi.

– Nu-mi întoarce spatele! ţipă el mai tare decât mine.

– Trebuia să-ţi întorc spatele de multă vreme! urlu eu și îl împing în piept. Nid măcar nu ştiu de ce mă aflu aici! Am venit până aici în clipa în care m-a sunat Landon! Mi-am lăsat baltă pritenul, care, cum ai spus, este singurul care mă poate suporta, și am venit aici pentru tine! Ştii ceva? Ai dreptate,

Hardin. Sunt jalnică pentru că am venit aici, sunt jalnică pentru că încerc...

Dar mă întrerup buzele lui lipite de ale mele; îl împing pentru a-l opri, dar el nici nu se mişcă. Fiecare părticică din mine vrea să-l sărute, dar mă opresc. Simt cum limba lui vrea să îşi facă loc printre buzele mele, iar braţele sale puternice se înfăşoară în jurul meu, trăgându-mă mai aproape de el, în ciuda împotrivirii mele. Nu are rost; e mai puternic decât mine.

– Sărută-mă, Tessa, spune el lângă buzele mele.

Scutur din cap, iar el mârâie de frustrare.

– Te rog, sărută-mă. Am nevoie de tine.

Cuvintele lui mă răvăşesc. Bărbatul acesta vulgar, beat şi oribl tocmai a spus că are nevoie de mine, iar asta, într-un fel, sună ca o poezie pentru urechile mele. Hardin este ca un drog; de câte ori am parte de un pic din el, îmi doresc din ce în ce mai mult. Îmi devorează gândurile şi îmi invadează visele.

În clipa în care buzele mi se despart, gura lui este din nou lângă gura mea, dar de data aceasta nu mai rezist. Nu pot. Ştiu că nu e o soluţie la problemele mele şi ştiu că mă adâncesc de una singură, dar astea nu mai contează acum. Tot ce contează sunt cuvintele lui și felul în care le-a rostit: *am nevoie de tine*.

E posibil ca Hardin să aibă nevoie de mine aşa cum am eu nevoie disperată de el? Mă îndoiesc, dar în acest moment vreau să mă prefac că are. Una din mâinile lui îmi cuprinde obrazul şi-şi plimbă limba pe buza mea de jos. Mă cutremur, iar el

zâmbeşte şi inelul din limbă îmi gâdilă colţul gurii. Aud un foşnet şi mă desprind de el. Mă lasă să mă opresc, dar îşi păstrează braţele încolăcite strâns în jurul meu și trupul lipit de al meu. Mă uit înspre uşa din spate şi mă rog ca Landon să nu fi fost martor la teribila mea sincopă de judecată. Slavă Domnului, nu-l zăresc.

– Hardin, chiar trebuie să plec. Nu mai putem continua aşa; un e bine pentru niciunul din noi, îi spun şi privesc în jos.

– Ba da, putem, zice el şi îmi ridică bărbia, obligându-mă să mă uit în ochii lui verzi.

– Nu, nu putem. Mă urăşti şi eu nu mai vreau să fiu sacul tău de box. Mă bagi în ceaţă. Acum îmi spui că nu mă suporţi sau mă umileşti, după ce am trecut prin cea mai intimă experienţă. Deschide gura cu gândul de a mă întrerupe, dar îi pun un deget peste buzele lui roz şi vorbesc mai departe: Şi imediat mă săruţi şi îmi spui că ai nevoie de mine. Nu-mi place în ce mă transform când sunt cu tine şi nu pot suporta starea pe care o am după ce îmi spui lucrurile acelea oribile.

– Cine eşti atunci când eşti cu mine?

Ochii lui verzi îmi studiază chipul, în aşteptarea unui răspuns.

– O persoană care-mi displace să fiu, o persoană care îşi înşală prietenul şi care plânge mai mereu, îi explic.

– Ştii cine cred eu că eşti atunci când eşti cu mine?

Îşi trece degetul mare pe obrazul meu şi încerc să rămân concentrată.

– Cine?

– Tu însăţi. Cred că aceasta eşti tu cea adevărată, iar tu eşti prea ocupată să te gândeşti la ce cred alţii despre tine ca să conştientizezi acest lucru.

Nu ştiu ce să cred despre asta, dar el pare atât de sincer, atât de sigur de răspunsul său, încât îmi iau răgaz o secundă ca să mă gândesc la vorbele lui.

– Şi sunt conştient de ceea ce ţi-am făcut după ce ţi-am băgat degetul. Observă că mă crispez şi continuă: Scuze... după experienţa noastră, ştiu că am greşit. M-am simţit îngrozitor după ce ai coborât din maşină.

– Mă îndoiesc, mă răstesc eu, aducându-mi aminte cât am plâns în seara aceea.

– E adevărat, îţi jur. Ştiu că tu crezi că sunt un om rău... dar tu mă faci... Se opreşte brusc. Nu contează.

De ce se tot opreşte?

– Termină-ţi fraza, Hardin, sau plec chiar acum, îi spun. Şi vorbesc serios.

Felul în care ochii par să-i strălucească atunci când se uită la mine, felul în care buzele i se dezlipesc încet, ca şi cum fiecare vorbă ar avea ceva înăuntru, o minciună sau un adevăr, toate astea mă fac să-i aştept răspunsul.

– Mă faci... mă faci să vreau să fiu bun, pentru tine... vreau să fiu bun cu tine, Tess.

31

Încerc să fac un pas în spate, dar mă ţine prea strâns. Cred că nu l-am auzit bine. Cred că emoţiile mă debusolează, aşa că mă întorc şi ţintesc cu privirea bezna din curte, încercând să înţeleg sensul ascuns al acestor cuvinte. Hardin vrea să fie mai bun de dragul meu? În ce fel? Vrea să spună că... Asta vrea să spună?

Mă uit la el cu ochii nedumeriţi.

– Poftim?

Pare ferm... sincer? Optimist? Cum?

– M-ai auzit bine.

– Nu. Sunt convinsă că am înţeles greşit.

– Nu, nu ai înţeles greşit. Mă faci să mă simt... neobişnuit. Nu ştiu cum să gestionez asemenea sentimente, Tessa, deci fac singurul lucru pe care ştiu să-l fac. Face o pauză şi inspiră scurt. Adică să fiu un imbecil.

Mă simt din nou ca într-o transă.

– Lucrurile nu au cum să meargă, Hardin, suntem atât de diferiţi... Mai întâi de toate, tu nu ieşi cu nimeni, îţi aduci aminte?

– Nu suntem atât de diferiţi, ne plac aceleaşi lucruri; amândoi iubim cărţile, de pildă, spune el, cu urme de miros de alcool în respiraţie.

Stau în faţa lui şi tot nu-mi vine să cred că Hardin încearcă să mă convingă că noi doi putem fi împreună.

– Tu nu ieşi cu nimeni, îi aduc aminte încă o dată.

– Ştiu, dar nu putem... să fim prieteni?

Iată-ne. Ne-am întors de unde am plecat.

– Credeam că ai spus că noi doi nu putem fi prieteni. Şi nici nu vreau să fiu prietenă cu tine; ştiu ce înseamnă asta pentru tine. Tu îţi doreşti toate avantajele pe care le-ar avea un iubit fără să fii obligat să îţi iei vreun angajament.

Trupul i se leagănă, se apleacă peste masă şi slăbeşte strânsoarea.

– Şi de ce ar fi atât de rău? De ce ai nevoie de etichete?

Nă bucur că ne-am îndepărtat puţin unul de altul şi că aerul este curat şi nu conţine aromă de scotch.

– Pentru că, Hardin, chiar dacă în ultima vreme nu prea am dat dovadă de reţinere, să ştii că am respect faţă de mine însămi. Nu am de gând să fiu jucăria ta, mai ales când te apucă să mă tratezi ca naiba. Îmi ridic mâinile în aer. În plus, sunt deja luată, Hardin.

Gropiţele răutăcioase ale lui Hardin îi apar pe chip odată cu un rânjet

– Cu toate astea, uite unde te afli tu acum.

În mod reflex, îmi scapă:

– Îl iubesc și mă iubește.

Și văd apoi cum expresia de pe chipul lui Hardin se schimbă. Îmi dă drumul și se împiedică de scaun.

– Nu-mi spune asta mie.

Bolboroseşte, iar vorbele îi ies din gură mai repede ca înainte. Aproape că uitasem cât este de beat.

– Spui asta doar pentru că eşti beat; mâine mă vei urî la loc.

– Nu te urăsc.

Înaintează puţin pe iarbă.

Aş vrea să nu aibă efectul acesta asupra mea, aş vrea să pot pleca, pur şi simplu. În loc să fac asta, rămân pe loc şi îl aud spunând:

– Dacă te poţi uita în ochii mei şi îmi poţi spune că vrei să te las în pace și să nu-ţi mai vorbesc niciodată, te voi asculta, îţi jur, şi din acest nu mă voi mai apropia de tine. Doar spune aceste cuvinte.

Deschid gura ca să-i spun exact asta: să stea departe de mine, să-i spun că nu vreau să mai dau ochii cu el niciodată.

Se răsuceşte şi se apropie de mine.

– Spune-mi, Tessa, spune-mi că nu mai vrei să mă vezi niciodată. Apoi mă atinge. Îşi plimbă mâinile de-a lungul braţelor mele și imediat mă trec fiorii. Spune-mi că nu mai vrei să simţi aşa ceva niciodată, şopteşte el, ducându-şi o mână la gâtul meu. Îşi plimbă degetul arătător pe umărul meu, în sus şi în jos, pe gât. Îmi aud respirația accelerând când îi simt buzele la numai câţiva centimetri distanţa de ale mde. Că nu mai vrei

să te sărut niciodată, zice el, iar eu îi simt alcoolul şi căldura din respiraţie. Spune-mi, Theresa, murmură el, iar eu scot un scâncet.

– Hardin, şoptesc eu.

– Nu-mi poţi rezista, Tessa, aşa cum nici eu nu-ţi pot rezista.

Buzele îi sunt foarte aproape de ale mele; aproape că se ating.

– Rămâi cu mine în noaptea asta? mă întreabă, făcându-mă să-mi doresc să mă supun lui în totalitate.

Observ o mişcare lângă uşă şi mă smulg de lângă Hardin. Privind în sus, îl descopăr pe Landon cu chipul contorsionat de confuzie, înainte de a se întoarce şi de a dispărea din dreptul uşii.

Mă trezesc la realitate.

– Trebuie să plec, spun şi Hardin înjură în barbă.

– Te rog, te rog să stai. Rămâi cu mine în seara asta şi dacă mâine de dimineaţă decizi că nu mai vrei să mă vezi... te rog, rămâi. Te implor, iar eu nu implor pe nimeni, Theresa.

Mă trezesc încuviinţând din cap înainte să mă pot controla.

– Şi ce o să-i spun lui Noah? Mă aşteaptă şi maşina lui e la mine.

Nu-mi vine să cred că mă gândesc să fac aşa ceva.

– Spune-i că trebuie să rămâi pentru că... habar nu am. Nu-i spune nimic, ce poate să facă în cel mai rău caz?

Mă cutemur. Îi va spune mamei. Fără nicio îndoială. Prezența lui Noah începe să mă irite; nu ar trebui să-mi fac griji că prietenul meu mă pârăşte mamei, chiar dacă fac ceva greşit.

– Probabil că s-a culcat deja, spune Hardin.

– Nu, nu are cum să se întoarcă la hotel.

– La hotel? Stai puţin, nu stă la tine?

– Nu, are o cameră la un hotel din apropiere.

– Şi tu stai acolo cu el?

– Nu, el stă acolo, zic eu ruşinată, iar eu stau la mine în cameră.

– Sigur e heterosexual? întreabă Hardin, cu ochii lui injectați strălucind de amuzament.

Fac ochii mari.

– Sigur că e!

– Îmi cer scuze, dar ceva nu se leagă aici. Dacă ai fi fost a mea, nu aş fi putut să stau departe de tine. Ţi-aş trage-o ori de câte ori mi s-ar ivi ocazia.

Deschid gura surprinsă. Cuvintele vulgare ale lui Hardin au cel mai ciudat efect asupra mea. Mi se înroşesc obrajii şi mă uit în altă parte.

– Hai înăuntru, îl aud spunând.

Copacii se mişcă în faţă şi în spate. Cred că ăsta e semnalul de alarmă care îmi spune că am băut mult prea mult.

– Tu rămâi aici?

Credeam că se va întoarce la casa confreriei.

– Da, şi tu tot aici. Hai să mergem.

Mă ia de mână şi ne îndreptăm spre uşa din spate.

Trebuie să-l găsesc pe Landon şi să încerc să-i explic ceea ce a văzut din uşă. Nici eu nu ştiu exact ce se petrece, deci nu sunt foarte sigură cum o să-i explic lui, dar trebuie să îl fac să înţeleagă cumva. Când trecem prin bucătărie, observ că tot dezastrul de mai devreme este aproape complet curăţat.

– Trebuie să cureţi mâine ce a mai rămas de curăţat, îi spun, iar el dă din cap.

– Așa am să fac, promite el.

Altă promisiune de care sper să se țină.

Mă ține de mână şi mă conduce pe scara imensă. Mă tot rog să nu ne întâlnim cu Landon pe culoar şi mă bucur că nu se întâmplă așa ceva.

Hardin deschide uşa unei camere cufundată în întuneric şi mă trage blând înăuntru.

32

Ochii mi se obişnuiesc cu bezna, iar singura lumină este o rază subţire a lunii care pătrunde prin fereastra cu arcadă.

– Hardin? şoptesc eu.

Îl aud înjurând când se împiedică de ceva şi mă străduiesc să nu râd.

– Sunt aici, zice el şi aprinde o lampă de birou.

Cercetez din priviri camera imensă, care îmi aminteşte mai degrabă de un hotel. Un pat cu baldachin şi cu aşternuturi închise la culoare este aşezat în mijloc, lângă peretele îndepărtat, şi pare enorm, cu cel puţin douăzeci de perne pe el. Biroul este şi el supradimensionat şi făcut din lemn de cireş, iar computerul de pe el are un monitor mai mare decât televizorul din camera mea de cămin. Fereastra cu arcadă are o băncuţă lipită de ea, pe când celelalte ferestre sunt mascate cu draperii bleumarin groase, care nu permit luminii lunii să pătrundă.

– Aceasta este... camera mea, spune el şi se scarpină cu mâna pe ceafă.

Pare aproape stânjenit.

– Ai o cameră aici? îl întreb, dar e evident că are.

Este casa tatălui său şi Landon locuieşte aici cu siguranţă. Landon spusese că Hardin nu vine niciodată aici, deci poate de aceea camera arată ca un muzeu, neatinsă şi impersonală.

– Da... însă nu am mai dormit niciodată în ea... până acum.

Se aşază pe cufărul de la picioarele patului şi îşi dezleagă bocancii. Îşi scoate şosetele şi le înghesuie în bocanci. Inima îmi creşte la gândul că fac parte dintr-o premieră în viaţa lui Hardin.

– Ah. De ce?

Profit de onestitatea lui de om beat.

– Pentru că nu vreau. Urăsc locul ăsta, răspunde încet şi îşi descheie pantalonii negri, tragându-i în jos.

– Ce faci?

– Mă dezbrac? spune el, subliniind ceea ce era deja evident.

– Da, dar de ce? Deşi o parte din mine de-abia aşteaptă să-i simtă din nou atingerea, sper să nu creadă că am de gând să fac sex cu el.

– Păi, un dorm în jeanşi strâmţi şi în bocanci, zice el râzând pe jumătate.

Îşi trece mâna prin părul de pe frunte, făcându-l să stea aproape drept. Tot ce face îmi transmite o senzaţie nebunească în întregul corp.

– Ah.

Îşi trage tricoul peste cap, iar eu nu-mi pot lua privirea de la el. Abdomenul lui tatuat este perfect. Îşi aruncă tricoul în direcţia mea, dar eu nu-l prind, lăsându-l să cadă pe podea. Îmi ridic sprânceana la el, iar el zâmbeşte.

– Poţi dormi în el. Presupun că nu ai chef să dormi în chiloţi. Dar desigur, dacă te hotărăşti s-o faci, eu sunt de acord.

Îmi face semn cu ochiul, iar pe mine mă bufneşte râsul.

De ce m-a apucat râsul? Nu pot să dorm în tricoul lui, tot dezbrăcată o să mă simt.

– O să dorm în astea, îi spun.

Se uită la hainele mele. Nu a făcut nici măcar un singur comentariu despre fusta mea lungă sau despre bluza mea albastră și largă, așa că sper să nu înceapă acum.

– Bine. Cum dorești. Dacă ai chef să te simți incomod, ești invitata mea.

Se apropie de pat, doar în boxeri, şi începe să arunce pernele din pat pe podea.

Mă îndepărtez şi deschid cufărul care, exact cum bănuiam, este gol.

– Ah, nu mai arunca pernele pe jos. Pune-le aici, îi zic, dar el râde şi mai aruncă una pe jos.

Oftând, adun pernele şi le înghesui în cufăr. El chicoteşte încă o dată şi trage cuvertura înainte de a se trânti în pat. Îşi încrucişează braţele sub cap, apoi pune picioarele unul peste celălalt şi îmi zâmbeşte. Cuvintele tatuate pe coaste îi sunt deformate din cauza poziţiei braţelor sale. Trupul său zvelt şi lung arată senzaţional.

– Nu o să te plângi acum că dormi în acelaşi pat cu mine, nu-i aşa? mă întreabă el, iar eu îmi dau ochii peste cap.

Nu aveam de gând. Ştiu că e greşit, dar vreau să dorm în acelaşi pat cu Hardin mai mult decât orice altceva.

– Nu, patul ăsta este destul de mare pentru amândoi, îi spun şi zâmbesc.

Nu ştiu dacă e de vină zâmbetul lui Hardin sau faptul că poartă doar boxeri, dar starea mea de spirit este mult mai bună acum.

– Asta e Tessa pe care o iubesc eu, mă necăjeşte el, iar inima mea tresare la cuvintele lui.

Ştiu că nu mă iubeşte şi nu mă va iubi niciodată, dar sună foarte bine ieşind din gura lui.

Mă urc în pat şi mă refugiez într-o margine, cât mai departe posibil de trupul lui Hardin. Mai am puţin şi cad din pat. Îl aud chicotind şi mă răsucesc cu faţa la el.

– Ce ţi se pare atât de amuzant?

– Nimic, minte el şi-şi muşcă buza încercând să nu râdă.

Îm place de Hardin ăsta cel simpatic; umorul lui e contagios.

– Spune-mi! mă bosumflu eu şi îmi ţugui buzele.

Privirea lui se opreşte pe gura mea şi îşi trece limba peste buze înainte de a-şi prinde inelul din buză între dinţi.

– Nu ai mai dormit niciodată cu un tip în pat, aşa-i?

Se rostogolește puțin şi se mută mai aproape de mine.

– Nu, îi răspund eu simple, iar zâmbetul lui devine şi mai larg.

Suntem despărţiţi de câţiva centimetri şi, înainte să-mi dau seama ce fac, îmi întind mâna şi îl mângâi pe gropiţa din obras.

Ochii lui mă privesc surprinşi. Încerc să-mi trag mâna, dar el mi-o prinde și o pune la loc pe faţa sa. Apoi o mişcă în sus şi în jos, uşor, pe obras.

– Nu pricep cum de nu ţi-a pus-o nimeni până acum; toate planificările alea pe care ţi le faci tu trebuie să te fi ajutat să reziști eroic, spune el, iar eu înghit în sec.

– Nu am fost pusă în situaţia de a rezista cuiva, recunosc eu.

Băieţii din liceu credeau că sunt drăguţă şi îmi făceau destule avansuri, dar nimeni nu a încercat vreodată să se culce cu mine. Toți știau că sunt cu Noah; eram populari şi votaţi de colegi la fiecare serbare anuală.

– Asta fie este o minciuni, fie ai mers la o şcoală de nevăzători. Numai când mă uit ia buzele tale am o erecţie.

Îl aud spunând asta, iar el chicoteşte. Îmi ia mâna și o duce înspre gura sa, plimbând-o peste buzele lui umede. Îi simt respiraţia fierbinte pe degete şi mă ia prin surprindere când își dezvelește dinţii şi mă muşcă uşor de pernuţa arătătorului, o senzație pe care o simt în străfundurile stomacului. Îmi ia mâna și o așază pe gâtul lui, iar vârfurile degetelor mele desenează un vârtej exact pe creanga de iederă tatuată acolo. Mă priveşte cu mare atenție, dar nu mă opreşte.

– Îți place să-ţi vorbesc în felul ăsta, nu-i aşa?

Expresia sa este întunecată, dar foarte sexy. Respiraţia mi-o ia la trap, iar el zâmbeşte din nou.

– Văd că te-ai înroşit în obraji şi aud că respiraţia ţi s-a schimbat. Răspunde-mi, Tessa, pune-ţi buzele alea frumoase la treabă, zice el, iar eu mă hlizesc, habar nu am ce altceva să fac.

Nu o să recunosc niciodată faptul că vorbele lui mă ating până în adâncul sufletului.

Îmi dă drumul la mână, dar îşi înfăşoară degetele în jurul încheieturii mele şi înlătură astfel distanţa dintre noi. Mi-e cald, foarte cald. Trebuie să mă răcoresc sau voi începe în curând să transpir.

– Putem porni ventilatorul? îl întreb, iar el îşi încruntă sprâncenele. Te rog.

Oftează, dar se dă jos din pat.

– Dacă îţi e aşa de cald, de ce nu scapi de hainele alea groase de pe tine? Fusta aia pare oricum că îţi provoacă mâncărimi.

Mă tot aşteptam să mă ia la mişto pentru hainele mele, dar această remarcă mă face doar să zâmbesc, pentru că îmi dau seama de adevăratele motive din spatele ei.

– Ar trebui să te îmbraci cu haine care se potrivesc corpului tău, Tessa. Hainele acestea îţi ascund toate rotunjimile. Dacă nu te-aş fi văzut în sutien şi în chiloţi, nu mi-aş fi dat seama cât de sexy şi de apetisant e trupul tău. Fusta asta arată exact ca un sac de cartofi.

Izbucnesc în râs, deşi mă insultă şi totuşi reuşeşte să îmi facă în acelaşi timp un compliment.

– Şi ce propui să port? Haine de plasă sau bluze fără bretele?

– Nu, deşi mi-ar plăcea să te văd îmbrăcată în aşa ceva, dar nu. Te poţi acoperi, dar măcar poartă haine pe măsura ta. Bluza asta îți ascunde mult pieptul, iar ţâţele tale nu merită deloc să le ascunzi.

– Nu mai folosi astfel de cuvinte! îl cert eu, iar el zâmbeşte.

Revenind lângă mine în pat, îşi înghesuie trupul practice dezbrăcat în al meu.

Încă mi-e cald, dar modul ciudat de a mă complimenta al lui Hardin mi-a insuflat puţină încredere. Mă ridic din pat.

– Unde te duci? bombăne el, cu o voce uşor panicată.

– Să mă schimb, îi spun şi mă îndrept către tricoul lui aruncat pe podea. Acum întoarce-te cu spatele şi nu trage cu ochiul.

Îmi pun mâinile în şolduri.

– Nu.

– Cum adică, "nu"?

Cum poate să-mi spună că nu?

– Nu mă întorc. Vreau să te văd.

– Ah, bine.

Zâmbesc, clatin din cap şi sting lumina.

Hardin se vaită, iar eu zâmbesc în sinea mea, în timp ce-mi deschid fermoarul fustei. Îmi cade la picioare exact în momentul în care cealaltă lumină se aprinde.

– Hardin!!

Mă grăbesc să-mi ridic fusta înapoi. Hardin se sprijină pe coate ca să mă privească, iar ochii săi neruşinaţi îmi studiază corpul de sus până jos. M-a văzut şi mai dezbrăcată de atât şi ştiu că nu mă va asculta, aşa că inspir adânc şi îmi trag bluza peste cap. Recunosc că îmi place la nebunie acest joculeţ pe care îl jucăm acum. În adâncul sufletului meu chiar vreau să se uite la mine, vreau să mă dorească. Port un sutien simplu alb şi chiloţi albi, nimic prea ieşit din comun sau special, dar expresia de pe chipul lui Hardin mă face să mă simt sexy. Iau tricoul şi îl îmbrac. Miroase atât de bine, exact ca Hardin.

– Vino încoace, şopteşte el din locul său, iar eu îmi ignor subconştientul care îmi spune să fug cât pot de repede şi mă îndrept câte pat.

33

Privirea scânteietoare a lui Hardin nu mă slăbeşte în timp ce mă îndrept spre el. Îmi sprijin un genunchi de pat şi mă las pe el. În acest timp, Hardin se ridică proptindu-şi spatele de tăblia patului şi îmi întinde mâna. În clipa în care mâna mea mică ajunge în mâna lui, îşi încolăceşte degetele în jurul ei şi mă trage înspre el. Genunchii mei îl încadrează şi mă urc la el în poală. Am mai făcut asta cu el şi înainte, dar nu eram atât de dezbrăcată. Mă ţin deasupra lui ajutându-mă de genunchi, astfel încât nu ne atingem, dar Hardin nu acceptă aşa ceva. Își pune mâinile pe şoldurile mele şi mă împinge încetişor în jos. Tricoul lui se ridică în părţi, dezgolindu-mi complet coapsele şi mă bucur dintr-odată că m-am depilat pe picioare azi de dimineaţă. În clipa în care trupurile noastre se ating, simt un taifun în stomac. Ştiu că această fericire pe care o simt nu va dura mult şi mi se pare că sunt Cenuşăreasa, aşteptând să bată ceasul şi astfel să mi se termine noaptea fermecată.

– E mult mai bine aşa, spune el şi îmi zâmbeşte strâmb.

Ştiu că e beat şi că de asta se poartă atât de frumos – mă răg, cât poate el de frumos –, dar în acest moment o să profit de ofertă. Dacă asta chiar e ultima oară când mă mai aflu în preajma lui, atunci așa vreau să petrec aceste clipe. Îmi tot repet că mă pot purta oricum în seara asta cu Hardin pentru că, odată cu ivirea zorilor, o să-i spun să nu se mai apropie de

mine, iar el se va conforma. Aşa e cel mai bine și știu că asta îşi va dori şi el, când nu va mai fi beat. În apărarea mea, pot spune că sunt la fel de îmbătată de Hardin cum este el după e a consumat sticla cu scotch. Şi îmi tot repet asta.

Hardin continuă să mă privească în ochi, iar eu încep să mă simt agitată. Ce ar trebui să mai fac acum? Habar n-am unde doreşte să ajungă şi nu am de gând să mă fac de râs încercând să iau eu inițiativa.

Pare să-mi observe expresia stânjenită.

– Ce s-a întâmplat? mă întreabă el şi îmi pune o mână pe obraz.

Degetul lui îmi urmează linia pometelui şi închid fără să vreau ochii când îi simt atingerea plăcută.

– Nimic... dar chiar nu ştiu ce să fac, recunosc eu şi privesc în jos.

– Fă ce vrei să faci, Tess. Nu te gândi prea mult.

Mă las puţin pe spate, despârţind puţin trupurile noastre şi îmi aşez o mână pe pieptul lui gol. Îi cer permisiunea din priviri, iar el încuviinţează. Îmi pun încet ambele mâini pe pieptul lui, iar el închide ochii. Degetele mele urmează desenele cu păsări de pe trupul lui, coborând pe copacul fără viaţă de pe abdomen. Genele îi lutură când îi ating literele tatuate pe coaste. Are o expresie atât de calmă, dar pieptul i se mişcă în sus şi în jos mai repede decât acum câteva clipe. Nu

mă pot controla şi mâna îmi coboară, iar arătătorul se plimbă pe elasticul boxerilor. Deschide ochii brusc şi pare agitat.

Hardin, agitat?

– Aş putea... ăăă... să te ating? îl întreb, sperând să înţeleagă ce vreau să spun fără să fiu nevoită să rostesc cuvintele.

Mă simt detaşată de mine însămi. Cine e fata cocoţată pe băiatul derbedeu, care îi întreabă dacă poate să-l atingă... acolo jos? Mă gândesc la ce mi-a spus mai devreme Hardin, despre faptul că în prezenţa lui eu mă dezvălui pe mine, cea adevărată. Poate că are dreptate. Îmi place la nebunie felul în care mă simt acum. Îmi place la nebunie electricitatea care îmi străbate trupul când facem asta.

Clatină din cap.

– Te rog.

Aşa că îmi cobor mâna pe partea din faţă a boxerilor lui şi ating uşor mica umflătură care se întrezăreşte. El inspiră adânc când îmi trec mâna peste trupul lui. Nu ştiu ce trebuie să fac, aşa că îl ating în continuare, plimbându-mi degetele în sus şi în jos. Sunt prea emoţionată ca să mă uit la el, aşa că îmi aţintesc privirea pe umflătura din boxeri.

– Vrei să-ţi arăt eu ce să faci? întreabă el încetişor, cu vocea tremurându-i.

Obişnuita atitudine plină de îngâmfare este înlocuită de un aer misterios.

Clatin din cap, iar el îşi pune mâna pe a mea, făcându-mă să-l ating din nou acolo jos. Îmi deschide palma şi mă ajută să-mi fac degetele căuş ca să-l cuprind. Când respiră printre buze, îl privesc printre gene. Îmi eliberează mâna, lăsându-mă pe mine.

– La naiba, Testa, nu face asta, geme el.

Confuză, îmi opresc mâna şi sunt pe punctul de a mă retrage, dar el spune:

– Nu, nu, nu asta. Continuă, voiam să-ţi spun să nu te mai uiți la mine aşa.

– Așa cum?

– În felul ăsta inocent, cu privirea asta care mă face să-mi doresc să fac foarte multe drăcii cu tine.

Îmi doresc să mă arunc pe spate în pat şi să-l las să-mi facă tot ceea ce vrea. Vreau să fiu a lui, să mă eliberez pentru un moment de tot ceea ce mă sperie uneori. Îi zâmbesc uşor şi încep să-mi mișc iarăşi mâna. Aş vrea să-i scot boxerii, dar mi-e teamă. Un geamăt îi scapă de pe buze, iar eu îl strâng puţin mai tare; îmi doresc să aud din nou acel sunet. Habar nu am dacă ar trebui să-mi mișc mâna mai repede sau nu, deci continui cu mişcări încete şi strânse, iar lui pare să-i placă. Mă aplec şi îmi aşez buzele pe pielea transpirată de pe gât, făcându-l să geamă din nou.

– La dracu', Tess, mâna ta face atât de bine ce face! Îl strâng puțin mai mult, iar el tresare. Nu atât de tare, iubito,

zice el cu o voce plăcută, care nu are nimic în comun cu glasul care mă batjocorea înainte.

– Scuze, spun eu şi îl sărut din nou pe gât.

Limba mea i se plimbă pe zona din jurul urechii, iar trupul lui sare ca un arc. Mâinile lui mi se opresc pe piept şi îmi ia sânii în palme.

– Pot să-ţi scot... sutienul?

Glasul i se aude atât de nestrunit şi răguşit; simt uimită de efectul pe care îl am asupra lui. Clatin din cap, iar ochii îi scânteiază de excitare. Mâinile îi tremură când ajung sub bluza mea, pe spate, desfăcându-mi sutienul cu o dexteritate care mă face pentru o clipă să mă întreb de câte ori a mai făcut asta. Resping aceste gânduri, iar Hardin îmi coboară bretelele sutienului pe braţe, ajutându-mă să-l scot. După ce îmi aruncă sutienul cât colo pe pat, îşi bagă din nou mâinile pe sub bluza mea, aşezându-mi-le pe sâni. Degetele lui mă ciupesc uşor de sfârcuri, iar el se ridică puţin pentru a mă săruta. Gem lângă buzele lui şi îi bag din nou mâna în boxeri.

– Ah, Tessa, o să-mi dau drumul, zice el, iar eu simt cum mi se umezesc chiloţii chiar dacă el nu face altceva decât să-mi atingă sânii.

Sunt că şi la mine orgasmul e aproape, doar datorită gemetelor şi felului blând în care îmi mângâie sânii. Picioarele i se încordează sub greutatea mea, iar sărutările îi devin dezordonate. Mâinile i se lasă moi în lateral şi simt ceva ud

răspândindu-se în boxeri aşa că îmi retrag mâna. Până acum, nu am provocat nimănui un orgasm.

Pieptul mi se încinge, umplându-se de senzaţia proaspătă că sunt cu un pas mai aproape de a deveni femeie. Mă uit la pata uda de pe boxerii lui Hardin, îmi place sentimentul de control pe care îl am asupra lui. Îmi place faptul că pot să-i ofer plăcere trupească, așa cum îmi oferă şi el mie.

Hardin înhide ochii și inspiră profund de câtva ori, în vreme ce eu rămân aşezată pe coapsele lui, neştiind ce să fac. După un moment, deschide ochii şi îşi înalţă capul pentru a mă privi. Un zâmbet leneş i se întinde pe chip şi se ridică pentru a mă săruta pe frunte.

– Nu am avut niciodată un orgasm ca ăsta, spune el, iar eu mă simt din nou jenată.

– Aşa de rău a fost? îl întreb şi încerc să mă dau jos de pe picioarele lui.

Mă opreşte.

– Poftim? Nu, ai fost foarte bună. De obicei, îmi trebuie mai mult decât să-mi umble cineva în boxeri.

Mă loveşte gelozia. Nu vreau să mă gândesc la toate celelalte fete care l-au făcut pe Hardin să se simtă așa. El îmi remarcă tăcerea şi îmi ia obrazul în palmă, mângâindu-mi tâmpla cu degetul mare. Mă consolez cu faptul că fetele acelea au avut de făcut mai mult decât a trebuit să fac eu, dar tot îmi doresc să nu fi existat altcineva. Nu ştiu de ce mă obosesc să

simt așa ceva; eu şi Hardin avem multe probleme nerezolvate. Nu o să ieşim niciodată împreună şi nu vom avea niciodată mai mult decât ce avem acum, dar în acest moment vreau să trăiesc clipa, doar eu și el. Râd puţin la acest gând. Eu nu sunt deloc genul de persoană care trăieşte clipa.

– La ce te gândeşti? întreabă el, dar eu dau din cap.

Nu vreau să-i destăinui geloziile mele. Nu e cinstit şi nu am chef de discuţia asta.

– Hai, Tessa, spune-mi, zice el, iar eu clatin din cap din nou.

Cu o mişcare foarte necaracteristică, Hardin mă apucă de şolduri şi începe să mă gâdile. Râd şi ţip în acelaşi timp şi cad de pe el în patul moale. El continuă să mă gâdile până când nu mai pot să repir. Râsul lui răsună în încăpere şi este cel mai frumos sunet pe care l-am auzit vreodată. Nu l-am auzit niciodată râzând aşa şi ceva îmi spune că nimeni nu prea l-a auzit. În ciuda defectelor lui, mă simt foarte norocoasă că sunt cu el în acest moment.

– Bine... bine! Îţi spun! scârţâi eu, iar el se opreşte.

– Bună alegere, zice el. Dar, uitându-se în jos, adaugă: Dar nu-ţi uita gândul, trebuie să-mi schimb boxerii.

Mă înroşesc toată.

34

Hardin se îndreaptă către dulap şi trage sertarul de sus, scoţând de acolo o pereche de boxeri albastru cu alb, pe care îi ridică în aer cu o expresie dezgustată pe faţă.

– Ce? întreb eu, proptindu-mi capul pe cot şi uitându-mă la el.

– Sunt hidoşi, zice el.

Râd, dar mă şi bucur că dilema pe care o aveam mai devreme – dacă sunt sau nu sunt haine în dulap – este acum rezolvată. Mama lui Landon sau tatăl lui trebuie să fi cumpărat toate hainele din camera lui Hardin. Ceea ce e trist, pe bune, pentru că înseamnă că au umplut şifonierele cu ţoale, în speranţa că Hardin va mai trece din când în când şi pe la ei.

– Nu sunt atât de răi, îi spun, iar el îşi dă ochii peste cap.

Mă îndoiesc că îi vor sta la fel de bine ca boxerii cei negri obişnuiţi, dar, pe de altă parte, nu-mi pot imagina că i-ar sta urât în ceva anume.

– Ei, calul de dar nu se caută la dinţi. Mă întorc într-un minut, zice el şi iese din cameră, îmbrăcat numai cu boxerii cei uzi.

O, Doamne, dacă îl vede Landon? O să fiu umilită. Mâine de dimineaţă, trebuie să-l găsesc de îndată pe Landon ca să-i explic această întorsătură pe care au luat-o lucrurile. Dar, sincer, ce ar trebui să-i spun? Că nu e ceea ce pare. Doar

stăteam de vorbă şi apoi am acceptat să îmi petrec noaptea aici, după care am rămas nu ştiu cum doar în chiloţi şi într-un tricou şi l-am masturbat cât m-am priceput eu de bine? Sună îngrozitor.

Îmi las capul pe perne şi mă uit ţintă în tavan. Mă gândesc să mă ridic şi să-mi verific telefonul, dar decid până la urmă să nu o fac. Ultimul lucru de care am nevoie acum e să citesc SMS-urile de la Noah al meu. Probabil că a intrat în panică, dar, sincer, atâta vreme cât nu-i spune mamei, nu-mi pasă pe cât ar trebui. Dacă aş fi cinstită cu mine însămi, aş recunoaşte că nu am mai simţit acelaşi lucru pentru Noah de când l-am sărutat pe Hardin pentru prima dată.

Ştiu că îl iubesc pe Noah; pe Noah l-am iubit întotdeauna. Dar încep să mă întreb dacă îl iubesc ca pe jumătatea mea, ca pe persoana cu care aş vrea să-mi petrec întreaga viaţă, sau îl iubesc pentru că a fost o persoană atât de stabilă în existenţa mea. A fost întotdeauna alături de mine – şi teoretic suntem perfecţi unul pentru celălalt –, dar nu pot ignora felul în care mă simt când sunt cu Hardin. Înainte nu am mai simţit aşa ceva. Nu doar când suntem urcaţi unul peste altul, dar până şi felul în care mă înfior când mă priveşte şi felul în care vreau să-l întâlnesc cu orice preţ, chiar şi atunci când mă enervează la culme şi, mai ales, felul în care îmi invadează gândurile chiar şi atunci când încerc să mă conving că îl urăsc.

Hardin mi-a intrat pe sub piele, oricât de tare aş încerca să neg asta. Sunt cu el în pat, în loc să fiu cu Noah. Exact când reflectez la asta, se deschide uşa şi mă trezesc la realitate. Mă uit şi îl văd pe Hardin în boxerii cei curaţi şi chicotesc. Sunt cam mari pentru el şi sunt mai lungi decât ai lui, dar tot arată grozav.

– Îmi plac.

Zâmbesc, iar el se uită urât la mine, înainte de a stinge lumina şi de a aprinde televizorul. Se urcă înapoi în pat şi se întinde aproape de mine.

– Deci, ce voiai să-mi spui? mă întreabă el, iar eu mp crispez; speram să nu mai aducă vorba despre asta. Nu fi timidă acum, tocmai m-ai făcut să-mi dau drumul în boxeri, glumeşte şi mă trage și mai aproape de el.

Îmi îngrop capul în perne, iar el izbucneşte în râs. Îmi ridic capul, iar Hardin îmi dă părul după ureche, înainte să mă sărute ușor pe buze. Este pentru prima dată când mă sărută atât de tandru și totuşi pare mult mai intim decât atunci când ne sărutăm cu limba. Își pune capul pe o pernă şi schimbă canalul. Aş vrea să mă ţină în brațe până adorm, dar am oarecum senzaţia că Hardin nu e exact genul de tip care să mă dezmierde.

Vreau să fiu bun cu tine, Tess. Cuvintele de mai devreme ale lui Hardin îmi răsună în minte şi mă întreb dacă a vorbit serios sau dacă a fost doar efectul beţiei.

– Tot beat eşti? îl întreb şi îmi las capul pe pieptul lui.

Corpul îi rămâne nemişcat, dar măcar nu mă împinge la o parte.

– Nu, cred că micul nostru meci de urlete din curte m-a treazit, spune el.

Îşi ţine una din mâini pe telecomandă, iar cealaltă agăţată ciudat în aer, ca şi cum nu ar şti ce să facă cu ea.

– Ah, măcar a ieşit ceva bun de pe urma certei.

Îşi întoarce capul şi se uită spre mine.

– Mda, aşa cred, zice şi îmi pune în sfârşit mâna pe spate.

E o senzaţie minunată să mă ţină în braţe. Nu contează ce lucruri îngrozitoare o să-mi spună mâine, nu are cum să-mi ia acest moment. Acesta este noul meu loc preferat, cu capul la el pe piept și cu mâna lui pe spate.

– Cred că îl prefer pe Hardin cel beţiv, casc eu.

– Serios? face el şi se răsuceşte ca să se uite la mine.

– Poate, îl necăjesc şi închid ochii.

– Nu te pricepi să-mi distragi atenția; acum spune-mi.

I-aș putea spune și gata. Știu că nu are de gând s-o lase baltă.

– Păi, mă gândeam la toate fetele cu care... ştii tu, cu care ai făcut diverse lucruri. Încerc să-mi ascund faţa în pieptul lui, dar el dă drumul telecomenzii şi îmi ridică bărbia ca să îl privesc.

– De ce te gândeai tu la aşa ceva?

– Nu ştiu... pentru că eu nu am deloc experienţă, iar tu ai din plin. Inclusiv cu Steph, îi răspund.

Imaginea lor împreună încă mă umple de greaţă.

– Eşti geloasă, Tess?

Vocea lui e plină de umor.

– Nu, sigur că nu, mint eu.

– Deci nu te deranjează dacă îţi povestesc câteva detalii, nu?

– Nu! Te rog, nu! îl implor eu, iar el izbucneşte în râs şi mă strânge şi mai tare în braţe.

Nu mai spune nimic altceva şi mă simt de-a dreptul uşurată. Nu aş fi suportat să ascult detalii din relaţiile lui trecute. Îmi simt ochii tot mai somnoroşi şi încerc să mă concentrez la televizor. Mă simt atât de bine la el în braţe!

– Nu ai de gând să te culci, aşa-i? E încă devreme, spune el, pătrunzând cu greu prin ameţeala mea.

– Este? Mie mi se pare că e două dimineaţa. Am ajuns aici pe la nouă.

– Da, de-abia e miezul nopţii.

– Păi, nu e chiar aşa devreme, casc eu din nou.

– Pentru mine e. În plus, vreau să-ţi întorc favoarea.

Poftim?

Ah.

Simt deja furnicături pe piele.

– Vrei, nu-i aşa? mârâie el, iar eu înghit în sec.

Sigur că vreau. Mă uit la el şi încerc să-mi ascund zâmbetul nerăbdător. El observă acest amănunt şi, cu o mişcare rapidă, dar delicată, mă răstoarnă astfel încât ajunge deasupra mea. Se sprijină cu o mână, iar cealaltă se duce în jos. Îmi pun piciorul lângă el, iar când îmi îndoi genunchiul, el îşi plimbă mâna de la gleznă până la coapsă.

– Atât de moale, spune el şi repetă mişcarea.

Mă strânge puţin de coapsă, iar pielea mea se furnică numai câteva secunde. Hardin se apleacă şi mă sărută o singură dată pe genunchi, făcându-mă să-mi retrag piciorul. El îl apucă și râde, punându-şi braţul peste el.

Ce are de gând să-mi facă? Aşteptarea asta mă înnebuneşte.

– Vreau să te gust, Tessa, zice el, cu privirea aţintită pe ochii mei, pentru a-mi surprinde reacţia.

Îmi simt gura uscată într-o secundă. De ce mă mai întreabă dacă are voie să mă sărute, când ştie că poate face asta oricând? Îmi desfac buzele şi aştept să mă sărute.

– Nu. Aici, jos, mă corectează el, băgându-şi mâna între picioarele mele.

Lipsa mea de experienţă cred că-l uimeşte, dar măcar încearcă să-şi acundă zâmbetul. Mă încrunt la el, iar degetul lui îmi atinge chiloții, făcându-mă să inspir zgomotos. Îmi mângâie uşor sexul şi continuă să se uite în ochii mei.

– Deja te-ai udat.

Are vocea mai aspră decât de obicei. Respiraţia lui fierbinte îmi înțeapă urechea, iar el îşi plimbă limba peste lobul meu.

– Vorbeşte-mi, Tessa. Spune-mi cât de mult vrei să-ţi fac asta.

Zâmbeşte cu subînţeles, iar eu mă foiesc haotic, în timp ce el mă apasă puţin mai tare.

Nu-mi găsesc glasul, pentru că întregul meu trup a luat foc din cauza atingerii lui. După câteva secunde îşi retrage mâna, iar eu oftez.

– Nu voiam să te opreşti, mă smiorcăi eu.

– Păi, nu ai spus nimic, se răsteşte el, iar eu mă feresc.

Nu îl vreau pe acest Hardin, îl vreau pe acela zâmbitor şi ghiduş.

– Nu ţi-ai dat seama? îl întreb şi încerc să mă ridic.

Se ridică şi el şi mi se aşază pe coapse, lăsându-şi greutatea pe genunchii desfăcuţi. Îşi plimbă degetele pe partea de sus a coapselor mele, iar corpul meu reacţionează instantaneu, făcându-mă să-mi ridic şoldurile pentru a le atinge pe ale lui.

– Spune-o, îmi ordonă Hardin.

Sunt conştientă că ştie că îmi doresc asta; vrea s-o spun însă în gura mare. Dau din cap, iar el îşi flutură degetul prin faţa mea.

– Nu vreau să dai din cap, vreau să-mi spui odată ce vrei, iubito, zice şi se dă jos de pe genunchii mei.

Cântăresc în minte avantajele şi dezavantajele acestei situaţii. Oare merită să mă umilesc într-atât încât să-i spun lui Hardin că vreau să... mă sărute acolo jos? Dacă e apropiat ca senzaţie de ce mi-a făcut Hardin cu degetele zilele trecute, atunci merită cu siguranţă. Întind mâna şi îl apuc de umăr ca să-l împiedic să se îndepărteze de mine. Iar mă gândesc prea mult la asta, ştiu că asta fac, dar mintea mea nu e în stare să se oprească.

– Vreau.

Mă mişc mai aproape de el.

– Ce vrei să-ţi fac, Tessa?

Cred că-şi bate joc de mine; ştie exact ce face.

– Ştii tu... să mă săruţi, spun eu, iar el surâde larg.

Se apleacă şi mă sărută pe buze. Mă strâmb, iar el mă sărută din nou pe buze.

– Asta îţi doreai? rânjeşte el, iar eu îl lovesc uşor pe braţ.

Are de gând să mă facă să-l implor.

– Sărută-mă... acolo.

Mă înroşesc şi-mi acopăr faţa cu mâinile. Mi le dă la o parte, râzând, iar eu mă încrunt.

– Mă faci să mă simt aiurea intenţionat.

Mă strâmb. Mâinile lui sunt încă pe mine.

– Nu vreau să te fac să te simţi prost. Vreau doar să aud ce vrei de la mine.

– Nu contează, Hardin, zic eu şi oftez zgomotos.

Pentru că mă simt stânjenită şi poate pentru că hormonii mei au luat-o razna şi emoţiile îmi joacă feste, dar acum momentul a trecut și egoismul lui şi nevoia lui constantă de a mă hărţui mă scot din minţi. Mă rostogolesc şi mă aşez pe o parte, cu spatele la el, şi mă acopăr singură cu pătura.

– Hei, îmi pare rău, spune el, dar îl ignor.

Ştiu că parţial sunt supărată pe mine pentru că prezenţa lui Hardin m-a transformat într-o adolescentă tipică torturată de hormoni.

– Noapte bună, Hardin, mă răstesc şi îl aud oftând.

Bombăne ceva numai pentru el şi mi se pare că a zis "bine", dar nu am de gând să-i cer să repete. Mă forţez să închid ochii și să mă gândesc şi la altceva în afară de limba lui Hardin sau de felul în care îşi înfăşoară mâinile în jurul trupului meu, după care adorm.

35

Mi-e cald, prea cald. Încerc să dau la o parte pătura de pe mine, dar e imposibil de mişcat. Când deschid ochii, noaptea trecută îmi inundă mintea: Hardin urlând la mine în curte, mirosul de scotch din respiraţia lui, farfuriile sparte din bucătărie, Hardin sărutându-mă, Hardin gemând sub atingerile mele, boxerii lui uzi. Încerc să mă ridic, dar el e prea greu, ţinând capul aşezat pe pieptul meu şi cu un braţ încolăcit în jurul mijlocului meu, cu trupul lui acoperindu-mă. Sunt surprinsă că am ajuns să dormim aşa; probabil s-a mişcat în somn. Recunosc, nu vreau să mă dau jos din pat, nu vreau să-l las pe Hardin, dar trebuie. Trebuie să mă întorc la mine în cameră. Acolo e Noah. Noah. Noah.

Îl împing pe Hardin uşurel, scuturându-l de umăr şi întorcându-l cu faţa în sus. Se rostogoleşte pe burtă şi mârâie, dar nu se trezeşte.

Mă ridic repede în picioare şi îmi strâng hainele împrăştiate pe toată podeaua. Fiind o laşă, îmi doresc să plec de aici înainte ca el să se trezească. Nu că s-ar supăra; dacă plec de una singură, cel puţin nu va trebui să-şi irosească energia cu jigniri intenţionate. Aşa e cel mai bine pentru amândoi. Nu are nicio importanță cât am râs împreună aseară, nimic nu mai e la fel la lumina zilei. Hardin își va aminti că ne-am înțeles destul de bine aseară, apoi va simți nevoia să fie mai nesuferit decât de

obicei, ca să compenseze. Sigur o să exagereze din nou, iar eu nu am chef să mă aflu prin preajmă de data asta. Pentru o clipă mi-a trecut prin cap că poate noaptea asta petrecută împreună l-ar putea schimba, l-ar putea face să-şi dorească mai multe de la mine. Dar ar trebui să mă trezesc la realitate.

Îi împăturesc tricoul ordonat şi i-l aşez pe dulap, după care îmi trag pe mine fusta. Bluza mea e şifonată, aruncată pe podea, dar, sincer, aceasta este ultima dintre grijile mele. Mă încalţ şi, când ajung la clanţă, mă gândesc: *O ultimă privire nu o să strice nimănui.*

Mă uit peste umăr la Hardin cel adormit. Părul lui răvăşit este împrăştiat pe toată perna, iar braţul îi atârnă acum pe lângă pat. Pare atât de liniştit, atât de frumos, în ciuda tuturor bucăţilor de metal de pe faţă.

Mă întorc şi apuc mânerul uşii.

– Tess?

Îmi sare inima. Mă răsucesc încet către Hardin, aşteptându-mă să-i văd ochii verzi şi supăraţi uitându-se urât la mine. În loc de asta, are ochii închişi; chipul îi este un pic încruntat, dar încă doarme. Nu mă pot hotărî dacă trebuie să mă bucur că încă doarme sau să mă îngrijorez că îmi rosteşte numele în somn. Asta a făcut, nu? Sau am început să aud aiureli?

Ies repede din cameră şi închid încetişor uşa în urma mea. Nu am nici cea mai vagă idee cum trebuie să ies din casă. Merg pe culoar şi mă bucur că găsesc scările cu uşurinţă. Cobor încet

scările şi aproape că mă izbesc de Landon. Pulsul mi se accelerează şi încerc să găsesc ceva de spus. Ochii lui îmi examinează chipul şi rămâne în tăcere, aşteptând o explicaţie, presupun.

– Landon... eu...

Habar nu am ce ar fi de spus.

– Te simţi bine? mă întreabă el îngrijorat.

– Da, sunt bine. Ştiu că tu crezi că...

– Nu cred nimic. Îţi mulţumesc sincer că ai venit. Ştiu că nu-ţi place de Hardin şi pentru mine înseamnă foarte mult că ai venit şi l-ai ajutat să se potolească.

Ah. E amabil, poate prea amabil. Aproape că îmi doresc să-mi spună cât e de scârbit că mi-am petrecut noaptea cu Hardin, că mi-am lăsat iubitul singur în cameră toată noaptea, după ce i-am luat maşina, ca să-i sar lui Hardin în ajutor, ca să mă simt şi eu prost, așa cum ar trebui.

– Deci tu şi Hardin sunteţi din nou prieteni? întreabă el, iar eu ridic din umeri.

– Nu ştiu ce suntem. Habar nu am ce fac. El...

Izbucnesc în plâns.

Landon mă ia în braţe, încercând să mă consoleze.

– E totul în regulă, ştiu că poate fi îngrozitor, zice Landon încet.

Stai aşa... el crede că plâng pentru că Hardin mi-a făcut ceva oribil. Landon nu şi-ar imagina niciodată că plâng din

cauza sentimentelor pe care le am pentru Hardin. Trebuie să plec de aici înainte ca Landon să-şi strice părerea despre mine şi Hardin să se trezească.

– Trebuie să plec. Mă aşteaptă Noah, zic eu, iar Landon îmi zâmbeşte înţelegător, înainte să-şi ia la revedere.

Mă urc în maşina lui Noah şi mă întorc la cămin cât pot de repede, plângând aproape tot drumul. Cum o să-i explic eu toate astea lui Noah? Ştiu că va trebui, nu pot să-l mint. Nici măcar nu-mi pot închipui cât de mult îl voi răni.

Sunt o persoană îngrozitoare pentru că îl fac să treacă prin aşa ceva. De ce nu m-am putut ţine departe de Hardin?

M-am calmat cât am putut înainte să ajung în parcarea rezervată studenţilor. Merg cât pot de încet, nefiind sigură cum o să dau ochii cu Noah.

Când deschid uşa camerei, îl găsesc pe Noah zăcând pe patul meu mic şi holbându-se la tavan. Sare în sus când mă vede intrând.

– Dumnezeule, Tessa! Unde ai fost toată noaptea? Te-am sunat non-stop! ţipă el.

Este prima dată când Noah ridică vocea la mine. Ne-am mai ciorovăit noi înainte, dar acum chiar mă sperie un pic.

– Îmi pare foarte, foarte rău, Noah. M-am dus acasă la Landon pentru că Hardin se îmbătase şi începuse să spargă obiecte. Iar timpul a trecut foarte repede, cred, şi când am

terminat de curățat se făcuse foarte târziu, iar telefonul meu se descărcase, mint eu.

Nu-mi vine să cred că-l mint în faţă, el a fost mereu alături de mine, iar eu îl mint pur şi simplu. Ştiu că ar trebui să-i mărturisesc, dar nu mă văd rănindu-l.

– De ce nu ai folosit telefonul altcuiva? zice el tare, apoi se opreşte. Nu are nicio importanţă; Hardin a spart lucruri? Eşti ok? De ce ai rămas acolo dacă era violent?

Mi se pare că îmi pune o mie de întrebări în acelaşi timp, ceea ce mă dezorientează.

– Nu era violent; era doar beat. Nu mi-ar face niciun rău, spun eu şi-mi acopăr gura, dorindu-mi cu disperare să nu fi spus niciodată acele cuvinte.

– Cum adică nu ţi-ar face niciun rău? Nici măcar nu-l cunoşti, Tessa, ce răsteşte el şi face un pas spre mine.

– Voiam să spun că nu mi-ar face rău din punct de vedere fizic. Îl cunosc destul de bine ca să ştiu asta. Doar încercam să-l ajut pe Landon, care se afla şi el acolo, răspund eu.

Dar Hardin ar putea să-mi facă rău, din punct de vedere emoţional, mi-a făcut deja şi sunt sigură că va mai încerca. Iar eu stau aici şi îi iau apărarea.

– Credeam că nu-ţi vei mai pierde vremea cu astfel de oameni! Nu cumva ne-ai promis, mie şi mamei tale, că te vei ţine departe de el? Tessa, ei nu sunt o influenţă bună pentru tine. Ai început să bei şi să dispari nopţile şi m-ai lăsat aici

singur o noapte întreagă; nici măcar nu ştiu de ce m-ai mai chemat aici dacă tot aveai de gând să pleci.

Se aşază pe pat şi îşi ia capul în mâini.

– Nu sunt oameni răi; nici măcar nu-i cunoşti. Când ai devenit atât de moralist? îl întreb.

Ar trebui să-l implor să mă ierte pentru cât de oribil m-am purtat cu el, dar nu fac altceva decât să mă enervez pentru că vorbeşte urât despre prietenii mei. *Mai ales despre Hardin*, îmi reaminteşte subconştientul şi mi-aş dori să-l pot pocni.

– Nu sunt deloc moralist, dar chiar nu ar trebui să îţi pierzi timpul cu barbarii ăştia Emo.

– Poftim? Nu sunt Emo deloc, Noah, sunt doar ei înşişi, zic eu.

Sunt la fel de surprinsă de discursul meu sfidător cum este şi Noah.

– Ei bine, mie nu-mi place să te ştiu în preajma lor; te schimbă. Nu eşti aceeaşi Tessa de care m-am îndrăgostit.

Îmi dau seama că tonul său nu e deloc maliţios. E pur şi simplu trist.

– Păi, Noah... încep eu în timp ce uşa se deschide, dându-se de perete.

Privirea mea îl urmăreşte pe Noah, care îşi fixează ochii asupra lui Hardin, ce se năpusteşte furios în cameră.

Mă uit la Hardin, apoi la Noah, apoi din nou la Hardin. Chestia asta nu are cum să meargă bine.

36

– Ce cauţi aici? îl întreb pe Hardin, deşi nu vreau să aud niciun răspuns, mai ales de faţă cu Noah.

– Tu ce crezi? Te-ai strecurat şi ai fugit de lângă mine când dormeam; ce dracu' a fost faza aia? tună el.

Îmi ţin respiraţia, iar vocea lui se loveşte de zid. Chipul lui Noah este străfulgerat de mânie şi îmi dau seama că începe să pună lucrurile cap la cap.

Iar eu sunt împărţită între a încerca să-i explic lui Noah ce se întâmplă şi lui Hardin de ce am plecat.

– Răspunde-mi! ţipă Hardin şi se postează în faţa mea.

Sunt surprinsă să-l văd pe Noah intervenind între noi.

– Nu ţipa la ea, îl avertizează pe Hardin.

Eu un rămas paralizată, iar chipul lui Hardin e schimonosit de furie. De ce e atât de supărat că am plecat? Şi-a bătut joc azi-noapte de lipsa mea de experienţă, iar dimineaţă m-ar fi dat probabil afară. Trebuie să spun ceva înainte ca toată povestea asta sa se întoarcă împotriva mea rău de tot.

– Hardin... te rog să nu începi chiar acum, îl implor eu.

Dacă pleacă, aş putea să-i explic lui Noah ce se petrece.

– Ce anume să nu încep, Theresa? mă întreabă Hardin şi se îndreaptă spre Noah.

Sper ca Noah să stea departe de el. Nu cred că Hardin va ezita să-l pocnească. Noah e destul de musculos datorită

fotbalului, mai ales prin comparaţie cu trupul slab al lui Hardin, dar nu mă îndoiesc că Hardin îl poate imobiliza şi învinge.

Ce naiba se întâmplă în viaţa mea de am ajuns să mă îngrijorez pentru o eventuală bătaie între Noah şi Hardin?

– Hardin, te rog, pleacă şi o să vorbim despre asta mai târziu, îi spun eu, încercând să aplanez situaţia.

Dar Noah scutură din cap.

– Despre ce anume să vorbiţi? Ce naiba se întâmplă aici, Tessa?

Oh, Doamne Dumnezeule!

– Spune-i; hai, fă-ţi curaj şi spune-i, zice Hardin.

Nu-mi vine să cred că face aşa ceva. Ştiam cât de crud poate fi, dar cu asta deja a depăşit orice limită.

– Ce să-mi spui, Tessa? mă întreabă Noah, iar eu îi observ agresivitatea pe care i-o provoacă Hardin, care se îmblânzeşte însă când vorbeşte cu mine.

– Nimic, ceea ce ştii şi tu, că am rămas acasă la Hardin şi Landon noaptea trecută, mint eu.

Încerc să-mi potrivesc privirea cenuşie cu a lui Hardin, sperând să înceteze imediat, dar el se uită în altă parte.

– Spune-i, Tessa, sau îi spun eu, mormăie Hardin.

Ştiu că s-a dus totul naibii. Ştiu că nu mai pot ascunde nimic şi încep să plâng. Dar vreau ca Noah să afle de la mine, nu de la nesimţitul ăsta care zâmbeşte superior şi care ne-a adus pe toţi în situaţia asta. Mă simt umilită, nu atât din

punctul meu de vedere, cât mai ales dintr-al lui Noah. El nu merită nimic din toate astea şi mi-e ruşine de felul în care m-am purtat cu el şi de mărturisirile pe care sunt obligată să i le fac de faţă cu Hardin.

– Noah... eu... eu şi Hardin am... încep eu.

– Ah, Dumnezeule, se bâlbâie Noah, iar ochii încep să i se umezească.

Cum pot să-i fac așa ceva? Ce naiba a fost în capul meu? Noah este atât de bun, iar Hardin este suficient de crud încât să-i frângă inima lui Noah în prezenţa lui.

Noah își duce mâinile la frunte și își clatină capul.

– Cum ai putut, Tessa? După tot ce am trăit împreună? Când a început totul?

Lacrimile i se scurg pe obraji din ochii lui albaştri. Nu m-am simţit niciodată atât de oribil; eu sunt cauza acelor lacrimi. Mă uit către Hardin, iar ura mea este atât de puternică încât îl împing, în loc să-i răspund lui Noah. Hardin e prins pe picior greşit și se dezechilibrează aproape prăbuşindu-se pe spate, dar se stabilizează şi nu cade.

– Noah, îmi pare atât de rău! Nu ştiu ce am avut în cap.

Mă năpustesc către prietenul meu şi încerc să-l îmbrăţişez, dar el nu îmi permite să-l ating. Şi probabil are dreptate. Dacă e să fiu cinstită, de la o vreme nu m-am purtat frumos cu Noah. Nu ştiu ce naiba am avut în cap. Cred că mi-am imaginat că nebunul de Hardin va deveni un om civilizat, iar eu mă voi

despărţi de Noah ca să mă pot vedea cu el; cât de cretin e scenariul ăsta? Sau mi-am închipuit că mă voi ţine departe de Hardin, iar Noah nu va afla niciodată ce s-a întâmplat între noi?

Problema e că eu nu pot sta departe de Hardin. Sunt ca o molie atrasă de flacără, iar flacăra asta mă arde în permanenţă. Ambele idei sunt stupide şi naive, dar, de când a apărut Hardin în viaţa mea, nu am luat nici măcar o decizie corectă.

– Habar nu am la ce te-ai gândit, spune Noah, cu o umbră de regret şi de durere în ochi. Nici măcar nu te mai cunosc.

Şi cu asta iese pe uşă. Iese din viaţa mea.

– Noah, te rog! Stai! strig eu şi mă năpustesc după el, dar Hardin mă apucă de mână şi încearcă să mă tragă înapoi.

– Nu pune mâna pe mine! Nu-mi vine să cred ce-ai făcut! E o josnicie, Hardin, chiar şi din partea ta, ţip eu şi-mi trag braţul din strânsoarea lui.

Îl împing din nou, cu putere. Nu am mai împins pe nimeni în viaţa mea înainte de ziua de azi şi îl urăsc atât de mult.

– Dacă te duci după el, am terminat-o cu tine, spune el, iar mie îmi cade faţa.

– Ai terminat? Ce să termini? Să-ţi baţi joc de sentimentele mele? Te urăsc! Dar fiindcă nu vreau să-i alimentez furia, mă domolesc și îi vorbesc mult mai calm: Nu poţi termina ceva ce nu am început niciodată.

Mâinile îi cad pe lângă corp şi deschide gura să vorbească, dar niciun cuvânt nu-i iese.

– Noah! strig eu şi mă năpustesc pe uşă.

Alerg pe culoar şi de-a lungul peluzei, prinzându-l în cele din urmă în parcare. El începe să mărească pasul.

– Noah, te rog ascultă-mă. Îmi parte foarte, foarte rău. Am băut, ştiu că nu este o scuză, dar...

Îmi şterg ochii, iar trăsăturile lui se îmblânzesc.

– Nu mai pot să te ascult... spune el.

Încerc să-l iau de mână, dar el se fereşte.

– Noah, te rog, îmi pare atât de rău. Te rog, iartă-mă. Te rog.

Nu-mi permit să-l pierd. Pur şi simplu nu-mi permit.

Odată ajuns la maşină, îşi trece mâna prin părul lui perfect aranjat, apoi se întoarce cu faţa la mine.

– Am nevoie de timp, Tessa. Nu ştiu ce să cred în acest moment.

Oftez înfrântă, neavând habar ce să zic. Are nevoie de timp să treacă peste asta şi să revenim la normal. Are nevoie de puţin timp, îmi tot repet.

– Te iubesc, Tessa, spune Noah, apoi mă ia prin surprindere sărutându-mă pe frunte înainte de a se urca în maşină şi de a demara.

37

Pentru că e un tip dezgustător, Hardin stă pe patul meu când mă întorc. Îmi imaginez cum iau veioza şi îl pocnesc cu ea în cap, dar nu am energia să mă lupt cu el.

– Nu am de gând să-mi cer scuze, îmi spune Hardin în timp ce eu mă îndrept către patul lui Steph.

Nu vreau să stau pe acelaşi pat cu el.

– Ştiu că nu ai de gând, îi spun şi mă întind pe spate.

Nu mă voi lăsa provocată să încep cearta asta și nici nu am pretenţii să-şi ceară scuze. De acum îl cunosc bine. Pe de altă parte, evenimentele recente demonstrează că nu-l cunosc deloc. Noaptea trecută credeam că este doar un băiat furios, pe cate tatăl l-a părăsit și care a încercat să îmfrângă această durere, ţinând oamenii la distanţă cu orice preţ. Dimineaţă însă, nu văd altceva decât o persoană oribilă şi detestabilă. Nu e nimic de admirat la Hardin. De câte ori am crezut că are și părţi bune a fost doar pentru că m-a păcălit.

– Trebuia să afle, zice el.

Mă muşc de buza de jos ca să nu încep din nou să plâng. Rămân în tăcere până îl aud pe Hardin ridicându-se şi venind spre mine.

– Pleacă, Hardin, îi spun, dar îl văd stând în picioare lângă mine.

Când se așază pe pat, eu sar cât colo.

– Trebuia să afle, repetă el, iar eu încep să fierb de furie.

Știu că nu vrea altceva decât să mă scoată din minţi.

– De ce Hardin? De ce trebuia să afle? Cum poate durerea lui să fie un lucru bun? Nu te afecta cu nimic dacă el nu ar fi aflat; puteai să-ți continui ziua ca și cum nimic nu s-ar fi întâmplat. Nu aveai niciun drept să-i faci una ca asta lui Noah, şi nici mie.

Simt cum îmi vine iar să plâng şi de data asta nu mă mai pot abține.

– Eu aș fi vrut să aflu dacă aş fi fost în locul lui, spune cu o voce egală și rece.

– Cu toate astea, tu nu eşti el şi nici nu vei fi vreodată. Am fost suficient de proastă să cred că poţi să te compari cu el. Şi de când îţi pasă ție ce e corect şi ce nu?

– Să au îndrăzneşti cumva să mă compari cu el, se răsteşte.

Urase felul cum selectează o singură afirmaţie de-a mea pentru a sări în sus și faptul că folosește ceea ce spun pentru a se alimenta şi mai tare. Se ridica şi vine către mine, dar mă feresc şi trec pe cealaltă parte a patului.

– Nu există comparaţie. Nu ai înţeles asta până acum? Eşti un nemernic crud şi scârbos care nu dă doi bani pe altcineva în afară de tine însuți. Iar el, el mă iubeşte. Şi vrea din tot sufletul să-mi ierte greșelile. Mă uit în ochii lui. Greşelile mele enorme, adaug.

Hardin face un pas înapoi de parcă l-aş fi împins.

– Să te ierte?

– Da, mă va ierta pentru toate astea. Ştiu că o va face. Pentru că mă iubeşte, aşa că planul tău jalnic de a mă face să mă despart de el numai ca să te amuzi tu nu o să meargă. Acum ieşi din camera mea.

– Nu a fost... eu, începe el, dar i-o tai scurt.

Deja mi-am pierdut destui timp cu el.

– Ieşi afară! Ştiu că deja plănuieşti următoarea mişcare ca să mă faci praf, dar ştii ceva, Hardin? Nu o să-ţi mai meargă. Acum ieși dracului din camera mea!

Sunt surprinsă de cât de urâte sunt cuvintele care-mi ies din gură, dar nu-mi pare rău că îi sunt adresate lui Hardin.

– Nu asta aveam de gând să fac, Tess. Am crezut că după azi-noapte... nu ştiu, am crezut că tu şi cu mine...

Pare că a rămas fără replică, iar asta e ceva nou. O parte din mine, una uriaşă, moare de curiozitate să audă ce are de spus, dar ăsta e modul în care m-am încurcat în pânza lui de păianjen de la bun început. Îmi foloseşte propria curiozitate împotriva mea, totul e ca un joc pentru el. Mă şterg la ochi cu mânie şi mă bucur m-am machiat ieri.

– Sper că nu te aştepţi să cred una ca asta, nu-i aşa? Că simți ceva pentru mine?

Trebuie să mă opresc, iar el trebuie să plece înainte să-şi înfigă ghearele şi mai adânc în mine.

– Sigur că simt, Tessa. Mă faci să mă simt atât de...

– Nu! Nu vreau să aud, Hardin. Ştiu că minţi şi că ăsta e felul tău pervers de a scăpa basma curată. Să mă faci să cred că şi tu simți același lucru pe care îl simt şi eu pentru tine, ca apoi să întorci foaia. Deja ştiu cum merge asta şi eu mă retrag.

– Să simt același lucru ca şi tine? Vrei să spui că tu... tu simți ceva pentru mine?

Ochii îi scânteiază cu o rază de speranţă. E un actor mult mai bun decât credeam.

Sunt sigură că ştie asta, nu are cum să nu o ştie. Ce alt motiv aş avea să menţin starea asta perpetuă şi nesănătoasă? Cu o teamă pe care nu am mai simţit o niciodată, îmi dau seama nu dar că tocmai mi-am recunoscut că am sentimente faţă de Hardin, dar că i-am arătat şi lui acest lucru, dându-i ocazia să le facă praf. Mult mai rău decât a făcut-o până acum.

Simt cum fortăreaţa începe să mi se prăbuşească din cauza felului în care mă privește Hardin şi nu pot să permit să se întâmple aşa ceva.

– Pleacă, Hardin, nu te mai rog încă o dată. Dacă nu ieşi o să chem agenții de pază din campus.

– Tess, te rog, răspunde-mi, mă imploră el.

– Nu-mi mai spune Tess; numele ăsta e rezervat pentru familie, prieteni, pentru oamenii cărora le pasă de mine; acum pleacă! ţip eu, mult mai tare decât mi-am propus.

Trebuie să iasă de aici şi să se îndepărteze de mine. Îl urăsc când îmi spune Theresa, dar îl urăsc şi mai tare când îmi spune

Tess. Felul în care i se mișcă buzele când îmi spune aşa îmi face numele să sune atât de intim, atât de minunat. La dracu', Tessa. Opreşte-te.

– Te rog, vreau să ştiu dacă tu...

– Ce weekend lung, dragilor, sunt epuizată! spune Steph năpustindu-se în cameră, cu o surmenare ghiduşă în voce. Dar se opreşte când observă că am obrazul ars de lacrimi, iar privirea ei se aţinteşte asupra lui Hardin.

– Ce se întâmplat? Ce i-ai făcut?! strigă ea la el. Unde e Noah? îmbreabă uitându-se la mine.

– A plecat, ceea ce pregăteşte să facă şi Hardin, îi spun.

– Tessa... începe Hardin.

– Steph, te rog, fă-l să dispară, o implor eu, iar ea dă din cap.

Hardin este vizibil deranjat de faptul că o folosesc pe Steph împotriva lui. Credea că m-a prins iar în capcană.

– Hai să mergem, Copil Minune, zice ea şi îl apucă de braţ, târându-l spre uşă.

Mă holbez la pereţi până ce aud uşa închizându-se, dar imediat vocile lor răzbat de pe coridor.

– Ce naiba ai, Hardin? Ţi-am spus să te ţii departe de ea; e colega mea de cameră şi nu e ca toate celelalte fete cu care îţi faci tu de cap. E drăguță, inocentă şi, sincer vorbind, e prea bună pentru tine.

Sunt plăcut surprinsă de felul în care ea îmi ţine partea. Dar tot nu-mi alină durerea din capul pieptului Mă doare inima la propriu. Credeam că mi se frânsese de tot în ziua în care fusesem cu Hardin la pârâu, dar ce am simţit atunci e nimic faţă de ceea ce simt acum. Urăsc să admit că e adevărat, dar ştiu că faptul că mi-am petrecut noaptea cu Hardin mi-a întărit sentimentele faţă de el. Râsul lui în timp ce mă gâdila, felul în care m-a sărutat blând pe buze, brațele lui pline de tatuaje încolăcite în jurul meu, ochii lui închiși și genele fluturânde când îmi plimbam degetele pe pielea lui dezgolită, toate acestea m-au făcut să mă îndrăgostesc şi mai mult de el. Aceste momente intime dintre noi care m-au făcut să-mi pese de el mai mult sunt cele care mă fac acum să sufăr atât de tare. În plus, l-am rănit pe Noah atât de rău încât trebuie să mă rog din răsputeri ca să mă ierte.

– Nu e chiar aşa.

Când e nervos, accentul îi devine mai evident, iar vorbirea îi e sacadată.

– Rahat, Hardin, te cunosc. Găseşte-ţi pe altcineva de care să-ți baţi joc; mai sunt o grămadă de alte fete. Ea nu e genul de fată căreia să-i faci aşa ceva; are un iubit şi nu e în stare să gestionere situaţia asta.

Nu-mi place s-o aud spunând despre mine că sunt prea sensibilă, de parcă aş fi slabă sau ceva asemănător, dar cred că are dreptate. Nu m-am oprit din plâns de când l-am cunoscut

pe Hardin, iar acum a încercat să-mi distrugă şi relaţia cu Noah. Nu am ce trebuie ca să devenim prieteni cu avantaje, în ciuda sentimentelor mele pentru el. Am prea mult respect faţă de mine însămi ca să fac asta și sunt prea emotivă.

– Bine. O să stau departe de ea. Dar nici tu nu o mai aduce la petrecerile de la mine de acasă, se răsteşte el şi îl aud plecând cu pași apăsaţi. Se îndepărtează pe culoar, dar vocea încă i se mai aude strigând: Vorbesc serios, nu vreau s-o mai văd niciodată. Şi dacă îmi mai apare în faţa ochilor, o s-o distrug.

38

Steph intră în cameră fi imediat mă ia în braţe, cu mâinile ei micuţe. E ciudat cât de liniştitoare pot fi braţele ei fragile.

– Mulţumesc că l-ai făcut să plece, suspin eu, iar ea mă strânge în brațe și mai tare.

Lacrimile îmi curg acum din belşug şi nu văd nicio ieşire.

– O fi Hardin prieten cu mine, dar şi tu eşti, şi nu vreau să te supere. Îmi pare rău, e numai vina mea. Ştiu că ar fi trebuit să nu-i dau lui Nate şi să nu-i permit să vină pe aici tot timpul, în preajma ta. Câteodată e un mare imbecil.

– Nu, nu e deloc vina ta. Îmi pare rău, nu vreau să intervin în prietenia voastră.

– Ah, te rog frumos, spune ea.

Mă retrag din îmbrăţişarea ei şi îi observ expresia îngrijorată. Îi sunt foarte recunoscătoare că mă ajută, mai recunoscătoare decât va ști ea vreodată. Mă simt total singură: Noah are nevoie de puţin timp ca să se hotărască dacă se desparte de mine sau nu, Hardin e un cretin, mama ar înnebuni dacă aş vorbi cu ea despre toate astea, iar Landon ar fi dezamăgit dacă ar afla culisele poveștii mele cu Hardin. Pur şi simplu nu am pe nimeni în afara acestei fete cu părul de foc și cu multe tatuaje, pe care nu mă aşteptam niciodată să mi-o fac prietenă. Dar acum mă bucur că îmi este prietenă.

– Vrei să vorbim despre asta?

Chiar vreau să discutăm, vreau să-mi iau povara de pe suflet. Îi povestesc totul, despre prima dată când l-am sărutat pe Hardin, ziua petrecută la pârâu, orgasmul pe care i l-am provocat și faptul că-mi rostea numele în somn, până la felul în care a distrus și ultima urmă de respect pe care o aveam pentru el atunci când m-a forţat să-i povestesc totul lui Noah. Expresia ei se schimbă, trecând de la îngrijorare şi şoc la tristeţe, în timp ce eu relatez povestea. Când termin de vorbit, bluza mi-e udă de atâtea lacrimi, iar Steph mă ține de mână.

– Uau, habar nu aveam că s-au întâmplat atât de multe. Ai fi putut să-mi spui imediat. Ştiam eu că se va petrece ceva în seara în care a apărut Hardin, iar noi voiam să plecăm la film. Tocmai ce vorbisem cu el la telefon şi a apărut imediat, aşa că am bănuit că a venit să te vadă pe tine. Ascultă-mă, Hardin e băiat bun, uneori. Adică, în străfundul sufletului său nu ştie să aibă grijă de cineva așa cum ai nevoie tu şi, de ce nu, majoritatea fetelor. Dacă aş fi în locul tău, aş încerca să îndrept lucrurile cu Noah, pentru că Hardin nu e în stare să fie iubitul nimănui, zice ea şi mă strânge de mână.

Ştiu că tot ce spune e adevărat şi că are dreptate. Atunci de ce mă doare atât de rău?

Luni dimineaţă, Landon se sprijină pe zidul de cărămidă al cafenelei, aşteptându-mă. Îi fac cu mâna când îl văd, dar apoi observă un cerc albastru-vineţiu în jurul ochiului său stâng şi, când mă uit mai de aproape, văd şi o vânătaie pe obraz.

– Ce-ai pățit la ochi?! întreb eu, alergând către el.

Apoi îmi dau scama imediat.

– Landon! Hardin ți-a făcut asta?

Vocea îmi tremură.

– Da... recunoaşte el, iar eu sunt oripilată.

– De ce? Ce s-a întâmplat?

Aş vrea să-l omor pe Hardin pentru că l-a bătut pe Landon.

– S-a năpustit afară din casă după ce ai plecat, apoi s-a întors, peste vreo oră. Era extrem de ofticat. Începuse să caute alte obiecte pe care să le spargă, aşa că am vrut să-l opresc. Adică m-am luptat cu el. Nu a fost atât de rău, să ştii. Cred că amândoi am acumulat multă ură unul faţă de celălalt. L-am pocnit şi eu de câteva ori, se făleşte el.

Nici nu mai ştiu ce să spun. Mă surprinde tonul lejer al lui Landon când vorbeşte despre bătaia cu Hardin.

– Eşti sigur că te simţi bine? Pot să te ajut cu ceva? îl întreb.

Într-un fel, simt că e vina mea. Ştiu că Hardin era furios din cauza mea, dar chiar aşa, să-l ia la bătaie pe Landon?

– Nu, pe bune, mă simt bine, zâmbeşte el.

În drumul spre curs îmi povesteşte cum tatăl lui Hardin a pus capăt bătăii, ajungând acasă, din fericire, chiar înainte să se omoare între ei, şi cum mama lui a plâns când şi-a dat seama că Hardin i-a spart toate farfuriile. Chiar dacă nu aveau nicio valoare sentimentală, gestul lui Hardin a făcut-o să sufere.

– În altă ordine de idei, am veşti mult mai bune. Dakota vine în vizită weekendul viitor şi mergem împreună la focul de tabără!

Zâmbeşte.

– Ce foc de tabără?

– Da, nu ai văzut afişele din tot campusul? E o chestie anuală, ca să marcheze începutul noului an şcolar. Toată lumea merge. Pe mine nu mă prea pasionează lucrurile astea, dar chiar e distracţie. Ar trebui să vină şi Noah. Putem ieşi toţi patru.

Zâmbesc şi încuviinţez din cap. Dacă l-aş invita pe Noah i-aş putea demonstra că am şi prieteni normali, cum e Landon. Ştiu că Hardin şi Landon, adică Noah şi Landon s-ar înţelege de minune, iar eu de-abia aştept s-o cunosc pe Dakota.

Acum că Landon a adus vorba despre focul de tabără, observ şi eu afişele care acoperă practic toţi pereţii. Cred că am fost prea preocupată de altceva toată săptămâna ca să le bag în seamă.

Nici nu-mi dau seama când ajung la cursul de literatură și încep să mă uit prin sală după Hardin, în ciuda faptului că subconștientul meu îmi spune că ar fi mai bine să mă abţin. Deși un-l văd, îmi răsună în minte: *O s-o distrug*.

Ce poate să facă mai rău decât să mă batjocrească în fața lui Noah? Nu știu, dar încep să-mi închipui diverse lucruri până ce Landon mă scoate din ale mele.

– Nu cred că a venit. L-am auzit vorbind cu tipul ăla, Zed, și spunându-i că vrea să-şi schimbe cursurile. La naiba, mi-aș fi dorit să-i vezi ochiul învinețit, zâmbește Landon, în timp ce ochii mei cercetează sala de curs.

Aş vrea să pot nega faptul că mă uitam după Hardin, dar știu că nu pot face una ca asta. Hardin are un ochi vânăt? Sper că se simte bine; nu, de fapt nu, sper că îl doare ca naiba.

– Ah, bine, mormăi eu şi îmi îndepărtez câteva scame de pe fustă.

Landon nu mai aduce vorba de Hardin tot restul cursului.

Bntri căptimânii trece exact la fel: eu nu vorbesc despre Hrib j u mmraa u nimeni nu-mi pomeneşte numele lui. Tristan t sa şt ui m» şanu ijtmtti toată săptămâna, dar nu mă deranjettă. tiu ţi» muh 4k«i|s,io piua, o face pe Steph să râdă, uneori chiar ţi penaţi dMfo Îic'-C" prin cea mai nasoală săptămână din viaţi MS

Restul săptămânii trece exact la fel: eu un vorbesc despre Hardin cu nimeni și nimeni nu-mi pomenește numele lui. Tristan a stat pe la noi prin cameră toată sămpămâna, da un mă deranjează. Îmi place mult de el și, în plus, o face pe Steph să râdă, uneori chiar și pe mine, în ciuda faptului că trec prin cea mai nasoală săptămână din viața mea. Am pus pe mine doar ce am găsit la îndemână curat și mi-am prins în fieare zi părul în

coc. Scurta mea pasiune pentru creionul dermatograf s-a terminat şi m-am întors la programul meu obișnuit.

Somn, cursuri, învăţat, mâncare, somn, cursuri, învăţat, mâncare.

Când vine ziua de vineri, Steph se străduieşte vizibil să mă facă să ies din starea asta.

– Haide, Tessa, e vineri. Vino cu noi şi te aducem înapoi înainte să mergem la Har... la petrecem, mă roagă ea, dar scutur din cap.

Nu am chef de nimic. Trebuie să învăț şi s-o sun pe mama. I-am tot ignorat apelurile toată săptămâna. Trebuie să-l sun pe Noah să aflu dacă a luat o hotărâre. L-am lăsat în pace toată săptămâna, i-am trimis doar câteva mesaje prietenoase, în speranţa că va reveni la sentimente mai bune.

Chiar mi-aș dori să vină vinerea viitoare la focul de tabără.

– Cred că zic pas... mâine vreau să-mi caut maşină, deci trebuie să mă odihnesc, mint eu pe jumătate. Chiar mă duc mâine să mă uit la maşini, dar ştiu că nu o să-mi priască să stau singură pe aici cu gândurile mele referitoare la nehotărârea lui Noah, la decizia lui Hardin de a se ţine departe de mine, ceea ce mă bucură sincer. Nu pot să mi-l scot din minte, *mai am nevoie de timp ca să reuşesc asta*, îmi tot repet.

Dar prin felul în care s-a purtat ultima oară când ne-am văzut, de parcă voia ceva de la mine, mi-a intrat sub piele.

Îmi imaginez că Hardin ar putea fi simpatic şi amuzant şi că ne-am putea înţelege bine. Că am putea ieşi împreună şi că m-ar scoate la filme sau la cină. Că m-ar lua în braţe şi ar fi mândru de mine; că mi-ar pune jacheta lui pe umeri dacă mi-ar fi frig şi m-ar săruta de noapte bună, promiţându-mi că ne vedem a doua zi.

– Tessa? face Steph, iar gândurile mele dispar ca o dâră de fum.

Nu era nimic real şi băiatul din închipuirea mea nu are cum să fie Hardin.

– Ah, haide, nu ai ieşit din pantalonii ăştia ciudaţi toată săptămâna, mă necăjeşte Tristan, iar eu râd.

Aceştia sunt pantalonii mei preferaţi de purtat prin casă, mai ales când sunt bolnavă sau când trebuie să îndur vreo despărţire, sau poate chiar două. Încă nu înţeleg exact cum eu şi Hardin am reuşit performanţa de a pune punct unei relaţii care nu a început niciodată.

– Bine. Bine, dar trebuie să mă lăsaţi acasă imediat după ce mâncăm, pentru că trebuie să mă trezesc cu noaptea în cap, le atrag eu atenţia.

Steph bate din palme şi ţopăie de bucurie.

– Ura! Mă laşi să-ţi fac un serviciu? mă întreabă ea cu un zâmbet nevinovat şi fluturând din gene.

– Ce anume? mă alint eu, bănuind că are o idee dubioasă.

– Mă laşi să te machiez un pic? Te roooooog! Apelează ea la cuvintele pentru situaţii disperate.

– Nici pomeneală.

Mă și imaginez cu părul roz și cu o tonă de dermatogra pe ochi, îmbrăcată doar cu un sutien pe post de tricou.

– Nimic prea dramatic, vreau doar să te fac să arăți... ca și cum nu ai fi hibernat în pijamale toată săptămâna.

Surâde, iar Tristan încearcă să-şi înăbuşe un hohot de râs.

Iar eu cedez şi zic:

– Bine, iar ea începe din nou să bată din palme.

39

După ce Steph îmi pensează sprâncenele, lucru mai dureros decât mi-am imaginat., mă întoarce cu faţa la ea şi nu mă lasă să mă uit în oglindă până nu termină. Mă lupt cu nodul din stomac, iar ea mă pudrează pe faţă. Îi tot reamintesc să nu mă machieze prea strident, iar ea îmi tot promite că nu va face asta. Îmi perie părul şi mi-l ondulează, după care îl îneacă în fixativ, aşa cum face cu întreaga cameră.

– Gata cu machiajul şi coafura! Hai să-ţi schimbăm şi hainele, de-abia după aceea te poţi vedea. Am câteva haine care ţi se potrivesc.

În mod clar e mândră de opera ei. Sper să nu arăt ca un clovn. O urmez la şifonier şi încerc să trag cu ochiul în oglinda ei micuţă, dar Steph mă smuceşte de acolo.

– Uite, pune-ţi asta, spune ea, scoţând o rochie neagră de pe umeraş. Tu, ieşi de aici! ţipă ea la Tristan, iar el izbucneşte în râs, dar părăseşte discret încăperea.

Rochia nu are bretele şi pare incredibil de scurtă.

– Nu pot purta aşa ceva!

– Bine... atunci asta?

Mai scoate o rochie neagră. Cred că are pe puțin zece. Aceasta pare mai lungă decât cea de dinainte şi în plus are două bretele groase. Decolteul mă nelinişteşte pentru că este adânc, în formă de inimă, iar bustul meu nu este atât de micuţ ca al ei.

Mă vede că mă gândesc prea mult şi-mi spune:

– Probeaz-o, te rog!

Mă supun şi îmi dau jos pijamalele confortabile, împăturindu-le ordonat. Steph îşi dă ochii peste cap jucăuş şi zâmbeşte, în timp ce eu mă strecor în rochie. Mi-o ridic pe corp şi simt că mă strânge un pic înainte să-i trag fermoarul. Eu şi Steph nu avem măsuri diferite, dar ea e mai înaltă, iar eu sunt mai voluptuoasă. Materialul rochiei este puţin strălucitor şi mătăsos la pipăit. Partea de jos a rochiei îmi ajunge până la jumătatea coapsei. Nu este atât de scurtă pe cât credeam, dar este oricum mai scurtă decât orice am purtat eu până acum. Mă simt aproape dezbrăcată din cauza picioarelor dezgolite. Trag cu degetele de material, încercând să-l mai lungesc un pic.

– Vrei niște colanţi? întreabă ea.

– Da, mă simt atât de... goală, râd eu.

Steph caută prin sertare şi scoate două perechi de colanţi.

– Ăştia sunt negri fără model, iar ăştilalţi sunt din dantelă.

Colanţi din dantelă ar fi prea mult pentru mine, mai ales dar fiind faptul că probabil am cinci kilograme de farduri deja pe față. Îi iau pe cei simpli şi îi îmbrac, în vreme ce Steph scotoceşte prin dulap după o pereche de pantofi.

– Eu nu pot purta tocuri! îi readuc aminte. Chiar nu pot, merg pe ele ca un pinguin rănit.

– Stai, că am și pantofi cu tocuri joase, am şi platforme. Tessa, îmi pare rău, dar espadrilele tale chiar nu merg cu rochia asta.

Mă încrunt la ea în glumă. Mă simt excelent purtând espadrile în fiecare zi. Scoate o pereche de pantofi negri cu tocuri, cu mărgele argintii în față, și trebuie să recunosc că mă uit cu jind la ei. Nu aș putea să-i port niciodată, dar mi-aș dori.

– Îți plac?

Încuviințez dând din cap.

– Da, dar nu sunt în stare să-i port, îi spun şi mă încrunt.

– Ba da, poţi, se prind în jurul gleznei cu o cureluşă ca să un casi.

– Pentru asta e cureluşa? întreb eu.

Steph râde.

– Nu, dar te ajuta. Râde iarăşi. Probează-i.

Mă așez pe pat şi îmi întind piciorul, făcându-i semn să mă încalțe cu pantofii.

Mă ajută să mă ridic în picioare şi fac câţiva paşi. Cureluşele chiar mă ajută să-mi păstrez echilibrul.

– Nu mai pot aştepta! Uită-te la tine, zâmbeşte ea şi deschide cealaltă uşă a şifonierului.

Mă privesc în oglinda cea mare şi oftez.

Cine naiba e asta? Reflexia mea seamănă cu mine, dar arată mult mai bine. Mi-era teamă că Steph va exagera cu machiajul, dar nici pomeneală. Ochii mei cenuşii par mai deschişi la

culoare datorită fardului maroniu de pleoape, iar fardul roz din obraji îmi face pometii mai proeminenți. Părul meu pare strălucitor şi este ondulat în bucle mari, nu în bucle mici și rigide, aşa cum mi-am imaginat eu că va fi.

– Sunt impresionată, zâmbesc şi mă uit mai de aproape.

Mă ciupesc de obraz ca să fiu sigură că tot ce văd este adevărat.

– Vezi, tot tu eşti. Doar că un pic mai sexy şi mai îngrijită, chicotește ea şi îl strigă pe Tristan.

Acesta deschide uşa şi rămâne cu gura căscată.

– Unde e Tessa? întreabă şi se uită prin cameră la mişto.

Ridică o pernă şi se iută sub ea.

– Ce părere ai? îl întreb eu şi trag din nou în jos de rochie.

– Arăți mişto, mişto de tot, zâmbeşte el şi o ia pe Steph de mijloc. Ea se apleacă înspre ei, iar eu mă uit în altă parte.

– Ah, încă un lucru, spune ea şi scotoceşte prin dulap, scoțând un tub de gloss şi întinzându-şi-l pe buze.

Închid ochii, iar Steph îmi dă şi mie cu luciul de buze.

– Sunteți gata? întreabă Tristan, iar ea aprobă din cap.

La ieşire, îmi iau geanta şi arunc în ea o pereche de espadrile, aşa, să fie acolo.

În maşină stau pe bancheta din spate şi mă uit pe geam, lăsându-mi mintea să zboare. Când ajungem la restaurant, mă crispez văzând atâtea motociclete parcate afară. Credeam că o să mergem undeva de genul T. G. l. Friday sau Applebee, nu la

un local pentru motocicliști. Când intrăm am senzaţia că toată lumea se holbează la mine, chiar dacă, probabil, nu se uită nimeni.

Steph mă apucă de mână şi mă trage după ea până la un separeu din spatele restaurantului.

– Vine şi Nate. E în regulă, nu? mă întreabă ea în timp ce luăm loc.

– Da, desigur, îi zic.

Atâta vreme cât nu apare Hardin, nu-mi pasă cine vine. În plus, e bine-venit un alt amic, pentru că acum mă cam simt ca a cincea roată la căruţă.

O femeie mult mai tatuată decât Steph şi Tristan se apropie de masa noastră și ne ia comanda. Steph şi Tristan îşi comandă câte o bere. Cred că de aia le place să vină aici, pentru că nu îţi cere nimeni actele de identitate. Femeia ridică din sprânceană când comand o Cola, dar chiar nu vreau să beau. Am de învățat în cameră. Câteva minute mai târziu ne aduce băuturile, iar eu iau o înghiţitură și aud în acelaşi timp o fluierătură puternică, în vreme ce Nate şi Zed se îndreaptă spre masa noastră. Când ajung în dreptul nostru descopăr și părul roz al lui Molly, care este... urmată de Hardin.

Scuip înghiţitura de Cola înapoi în pahar. --■d

Ochii lui Sieph se măresc când îl vede pe Hardin şi se uită înspre mine.

– Jur că habar n-aveam că vine. Putem să plecăm când vrei, îmi șoptește ea, în timp ce Zed se strecoară în separeu lângă mine.

Trebuie să fac eforturi ca să nu mă uit la Hardin.

– Uau Tessa, arăţi trăsnet, anunţă Zed, iar eu mă înroşesc. Pe bun! Nu te-am văzut niciodată atât de aranjată.

Îi mulţumesc cu un zâmbet palid. Nate, Molly şi Hardin se aşază în separeul din spatele nostru. Aş vrea s-o rog pe Steph să facem schimb de locuri ca să stau cu spatele la Hardin, dar nu sunt în stare. Voi evita să mă uit în ochii lui şi gata. Pot s-o fac.

– Arăţi fabulos, Tessa, spune şi Nate peste peretele despărțitor, iar eu zâmbesc pentru că nu sunt obişnuită să primesc atâta atenţie.

Hardin nu a comentat nimic despre noul meu look, dar nici nu aşteptam s-o facă. Mă bucur că nu m-a jignit.

Hardin şi Molly stau chiar în dreptul ochilor mei. Îi văd toată fața lui Hardin în spaţiul dintre umerii lui Steph şi ai lui Tristan.

O privire nu o să mă omoare... Mă uit pe furiş fără să mă pot controla şi îmi regret instantaneu gestul. Mâna lui Hardin se odihneşte pe umerii lui Molly.

Gelozia mă sfâşie; e pedeapsa mea pentru că m-am uitat la el când nu ar fi trebuit. Probabil că se vor da în spectacol din nou. Sau în continuare. Probabil că nu au încetat niciodată. Îmi aduc aminte cât de nonşalant îl călărea Molly la petrecere şi îmi

înghit fierea care mi s-a ridicat până în gât. Hardin e liber să facă exact ce doreşte şi să şi-o tragă cu cine are chef.

– Arată super, nu credeţi? îi încurajează Steph şi toţi încuviinţează.

Simt ochii lui Hardin cum mă fixează, dar nu pot privi către el iarăşi. Poartă un tricou alb prin care sunt sigură că i se văd tatuajele, iar părul îi este minunat răvăşit, dar nu-mi pasă. Nu-mi pasă cât de bine arată Hardin sau cât de ieftin este îmbrăcată Molly.

Este atât de enervantă cu părul ei idiot de roz şi cu hainele ei de târfuliţă. E o curvă.

Sunt surprinsă de propriile gânduri şi de furia care m-a cuprins, dar este adevărat; chiar nu-mi place de ea. Cred că nu am spus despre nimeni până acum că e curvă, nici măcar în gând. În plus îşi găseşte momentul cel mai potrivit să îmi facă un compliment.

– Arăţi bine, fato, mai bine decât înainte! zice ea apropiindu-se de pieptul lui Hardin.

Mă uit în ochii ei și mimez un zâmbet.

– Te superi dacă iau o înghițitură de la tine? mă întreabă Zed și îmi ia paharul înainte să pot să-i răspund.

Îl las să bea din paharul meu, deși în general nu suport asta, dar mă simt atât de incomoda cum, încât nu pot gândi normal. Îmi bea jumătate din Cola, iar eu îl înghiontesc.

– Scuze, păpușă, o să-ți comand alta, zice el încet.

Este foarte atrăgător și arată mai degrabă a fotomodel decât a student. Dacă un ar avea atâtea tatuaje, ar fi, probabil, model.

Se aude un zgomot din celălalt separeu și privirea mi se oprește asupra lui Hardin. Își drege glasul, tare, dărâmă solnița pe masă și mă fixează cu ochii lui strălucitori. Vreau să mă uit la în altă parte, dar nu pot, mă simt captivă în privirea sa, iar în acest timp Zed își ridică brațul și-l lasă apoi pe spătarul separeului, fix în spatele meu.

Ochii lui Hardin se îngustează și atunci mă hotărăsc să mă distrez puțin.

Îmi amintesc că Hardin a fost destul de vehement când mi-a spus să nu mă împrietenesc prea mult cu Zad și mă înclin foarte puţin către acesta. Ochii lui Hardin se măresc, dar îşi revine repede. Ştiu cât de imatură, cât de ridicolă este întreaga fază, dar nu-mi pasă. Dacă nu am încotro şi trebuie să mă aflu în preajma lui, vreau să se simtă la fel de prost ca mine.

Motociclista se întoarce şi ne ia comanda de mâncare. Eu îmi iau un burger cu cartofi prăjiţi, fără ketchup, toţi ceilalți comandă aripioare picante. Îi aduce lui Hardin o Cola, iar celorlalți un rând de bere. Eu încă îmi mai aştept Cola, dar nu vreau să fiu atât de nesimțită și să îi atrag atenţia femeii.

– Au cele mai bune aripioare de pe aici, mă informează Zed, iar eu îi zâmbesc.

– Deci te duci la focul de tabără de săptămâna viitoare? îl întreb.

– Nu știu, nu e chiar ce-mi plae mie. Ia o sorbitură din bere și își mută brațul de pe spătarul scaunului pe umărul meu. Tu te duci?

Nu mă uit la Hardin, dar pot să-mi imaginez iritarea lui la auzul acestor lucruri. adevărul e că mă simt vinovată că flirtez așa cu Zed. Nu am mai flirtat cu nimeni niciodată, deci probabil că nici nu mă prea pricep.

– Da, cu Landon.

Toată lumea izbucnește în râs.

– Cu Landon Gibson? întreabă Zed, încă râzând.

– Da, este amicul meu, mă răstesc eu.

Nu îmi place deloc că râd de el.

– El e genul care se duce la focul de tabără! E atât de plictisitor, spune Molly, iar eu mă uit urât la ea.

– Nu, nu e deloc. Este un tip foarte mișto, spun eu în apărarea lui Landon.

Știu că ei nu înțeleg prin mișto ceea ce înțeleg eu, dar definiția mea este mai bună.

– Landon Gibson și cuvântul "mișto" nu au cum să facă parte din aceeași propoziție, spune Molly și își trece mâna prin părul lui Hardin.

O urăsc.

– Îmi pare rău că nu e destul de mișto ca să facă parte din gașca voastră, dar este... încep eu să strig în separeu și mă îndrept de spinare aruncând brațul lui Zed de pe umerii mei.

– Oau, Tessa, potolește-te. Făceam și noi mișto, spune Nate, iar Molly rânjește la mine.

Am senzația că nici ei nu-i place prea mult de mine.

– Nu-mi plac oamenii care se iau de prietenii mei, mai ales când aceștia un sunt de față ca să se poată apăra.

Trebuie să mă calmez... Nu-mi controles emoțiile pentru că Hardin e aici și pentru că se urcă practic pe Molly, în fața mea.

– Bine, bine, îmi cer scuze. În plus, trebuie să-i acord puțin credit pentru că i-a învinețit ochiul lui Hardin, spune Zed punându-și din nou brațul în jurul meu.

Toată lumea, în afară de Hardin, izbucneşte în râs.

– Da, bine că a intervenit profesorul şi a pus capăt scandalului, că altfel Hardin o încasa zdravăn de la ratatul ăla, zice Nate, apoi se uită la mine. Scuze, mi-a scăpat, spune el şi îşi cere iertare cu un zâmbet.

Profesorul? Bătaia dintre ei nu a fost întreruptă de vreun profesor, ci de tatăl lui Hardin., Fie Landon a minţit, fie... Stai puţin, mă întreb dacă vreunul dintre oamenii ăştia ştie că în curând Hardin şi Landon vor deveni fraţi vitregi. Mă uit la Hardin, care acum pare neliniștit. I-a minţit. Ar trebui să-l dau de gol în faţa tuturor.

Dar nu pot să fac asta. Eu nu sunt ca el. Mie îmi e mai greu să rănesc oamenii decât îi e lui.

Cu excepţia lui Noah, îmi aminteşte subconştientul şi încerc să nu-l mai ascult.

– Eu cred că va fi distracţie la focul de tabără, zic.

Zed mă priveşte cu interes.

– Păi, poate totuşi o să îmi fac şi eu apariţia pe acolo.

– Eu mă duc, adaugă Hardin ca din întâmplare, din separeul vecin.

Toată lumea îşi întoarce privirea spre el şi Molly izbucneşte în râs.

– Da, cum să nu!

Îşi dă ochii peste cap şi mai râde o dată.

– Nu, pe bune, nu o să fie atât de rău, insistă Hardin uşor, cea ce o face pe Molly să-şi mai dea o dată ochii peste cap.

Hardin merge pentru că a spus Zed că se va duce acolo. Poate că, de fapt, mă pricep la flirt mai bine decât aş fi crezut.

Ospătăriţa ne aduce mâncarea şi îmi oferă burgerul. Arată senaţional, cu excepţia ketchup-ului care se scurge dinăuntru. Strâmb nas şi încerc să şterg cât pot cu un şerveţel. Nu-mi place să refuz comanda şi deja sunt într-o situaţie dificilă în această seară. Ultimul lucru de care am nevoie este să atrag atenția asupra mea.

Toată lumea își face de lucru cu aripioarele picante, iar eu ciugulesc din cartofi, în timp ce în separeuri se discută despre petrecerea din seara asta. La un moment dat, ospătăriţa revine în separeurile noastre și ne întreabă dacă mai dorim ceva.

– Nu, cred că suntem în ordine, începe să spună Tristan, iar ea se îndepărtează.

– Aşteptaţi. Ea a comandat un burger fără ketchup, zice Hardin în gura mare, iar eu îmi scap cartoful înapoi în farfurie.

Ospătăriţa mă priveşte agitată.

– Îmi pare rău. Vrei să duc burgerul înapoi?

Sunt atât de stânjenită, încât nu pot decât să scutur din cap.

– Da. Vrea, răspunde Hardin în locul meu.

Ce naiba vrea să facă? Şi cum de ştie că avea ketchup? Nu vrea decât să mă facă să mă simt prost.

– Gata, drăguţă, dă-mi farfuria. Ospătăriţa zâmbeşte şi îmi întinde mâna. Îți aduc altul.

Îi dau farfuria şi îi mulţumesc, uitându-mă în jos.

– Ce a fast asta? o aud pe Molly întrebându-l pe Hardin.

Ar trebui să înveţe să şoptească.

– Nimic, nu-i place ketchup-ul, asta-i tot, zice el plat, iar ea oftează înainte de a mai lua o gură de bere.

– Aşa, și? zice Molly, iar Hardin se uită urât la ea.

– Şi nimic. Las-o baltă.

Măcar ştiu că nu sunt singura cu care e nesimţit.

Îmi soseşte burgerul cel nou fără ketchup şi îl mănânc aproape pe tot, în ciuda faptului că nu mi-e foame. Zed se oferă să-mi plătească masa, ceea ce e amabil şi ciudat în acelaşi timp. Enervarea lui Hardin pare ajunsă la culme când observă că Zed îşi pune iar mâna pe umerii mei când ne îndreptăm către ieşire.

– Logan spune că la petrecere este foarte aglomerat! zice Nate citind un mesaj.

– Poţi să vii cu mine cu maşina, se oferă Zed, care se încruntă când clatin din cap.

– Ah, eu nu merg la nicio petrecere, Tristan mă duce înapoi la cămin.

– Pot s-o duc eu, tot sunt cu maşina, spune Hardin.

Aproape că mă împiedic în propriile picioare, dar din fericire Steph mă prinde şi îi zâmbeşte lui Hardin.

– Nu, eu şi Tristan o conducem. Poate să vină şi Zed cu noi.

Dacă privirile ar putea ucide, Steph ar cădea moartă pe podea chiar acum.

Hardin se răsuceşte către Tristan.

– Nu cred că îţi arde să conduci beat prin campus; poliția de-abia aşteaptă să dea amenzi, pentru că e vineri.

Steph se uită la mine, aşteptând să zic şi eu ceva, dar eu habar n-am ce ar trebui să spun. Nu vreau să merg singură în maşină Hardin, dar nici nu vreau să mă ducă Tristan, care a băut. Ridic din umeri şi mă las pe Zed, pe când ceilalţi încă mai discută problema.

– Minunat, hai s-o lăsăm odată și să mergem la distracţie, îi spune Molly lui Hardin, dar el scutură din cap.

– Nu, tu te duci cu Tristan şi Steph, zice el tăios, iar Molly se face mică.

– Pentru numele lui Dumnezeu, hai să ne suim odată în mașini şi să plecăm de aici! se plânge Nate în timp ce îşi scoale cheile de la maşină.

– Da, hai să mergem, Tessa, zice Hardin uitându-se la Zed, apoi la Steph.

– Tessa! latră din nou Hardin şi deblochează portiera maşinii.

Se uită înapoi la mine, iar eu am senzaţia că, dacă nu-l urmez, mă va târî practic în maşină. Dar de ce vrea să fie pe lângă mine dacă i-a spus lui Steph că ar fi mai bine să nu mai dau niciodată ochii cu el? Dispare în maşină şi porneşte motorul.

– Va fi totul în ordine, dă-mi un mesaj când ajungi în camera, îmi spune Steph, iar eu dau din cap şi mă îndrept către maşina lui Hardin.

Curiozitatea mea este imensă, trebuie să aflu care îi sunt intenţiile. Pur şi simplu trebuie să aflu.

40

Indiferent de cât de mult am încercat să-l evit toată săptămâna, iată cum am sfârşit tot în maşina lui, alături de el. Nu mă priveşte nici când mă urc în maşină, nici când îmi pun centura. Trag din nou de rochie, încercând să-mi acopăr coapsele. Rămânem amândoi tăcuţi pentru un moment, apoi ieşim din parcare. Una dintre părţile bune este faptul că nu i-a permis lui Molly să vină cu noi; mai degrabă aş fi mers pe jos până acasă decât s-o văd cum se dă pe lângă el.

– Ce e cu schimbarea asta de înfăţişare? întreabă el într-un final, când suntem deja pe autostradă.

– Ăăă... păi, Steph a făcut experimente noi cu mine, cred.

Îi răspund, dar privirea mea este aţintită asupra clădirilor care se derulează de cealaltă partea a geamului. În maşină se aude muzica gălăgioasă obişnuită a lui Hardin, dar este dată încet.

– E cam exagerat, nu ţi se pare? întreabă el şi eu îmi strâng pumnii în poală.

Deci ăsta este planul de azi, să mă insulte tot drumul până la cămin.

– Nu erai obligat să mă conduci acasă, să ştii.

Îmi sprijin capul de fereastră, încercând să mă îndepărtez de el cât pot.

– Nu e nevoie să te aperi, spuneam doar că mica ta transformare e cam radicală.

– Ce să zic, e un lucru bun atunci că nu-mi pasă de părerile tale, dar dacă stau să mă gândesc cât de mult îmi deteşti înfăţişarea obişnuită, sunt surprinsă că nu crezi că arăt mai bine aşa, mă răstesc eu şi închid ochii.

Deja simpla lui prezenţă m-a extenuat, simt că îmi stoarce și ultimul strop de energie care mi-a mai rămas. Îl aud chicotind pe înfundate, după care închide radioul de tot.

– Nu am spus niciodată că e ceva în neregulă cu felul în care arăţi. Hainele tale au o problemă, da, dar mai degrabă te-aş vedea în fustele tale lungi şi hidoase decât în ţoalele astea.

Încearcă o explicaţie, dar răspunsul lui nu are niciun sens. Se pare că îi place când Molly se îmbracă astfel, doar că mult mai desfrânat, dar când mă îmbrac eu nu?

– M-ai auzit, Tessa? întreabă el când vede că nu-i răspund și simt cum mâna lui îmi atinge coapsa.

Mă smucesc ca să nu mă atingă, deschizând ochii,

– Da, te-am auzit. Doar că nu am ce să spun. Dacă nu-ţi place felul în care sunt îmbrăcată nu te uita la mine.

Un alt lucru bun care decurge din conversaţiile cu Hardin este faptul că măcar o dată în viaţa mea pot spune exact ceea ce-mi trece prin cap, fără să mă tem că i-aş putea răni sentimentele, de vreme ce e clar că el nu are aşa ceva.

– Păi, exact asta este problema, nu-i aşa? Că nu pot să nu mă uit la tine.

Cuvintele îi ies lejer din gură, iar eu mă gândesc să deschid portiera maşinii şi să mă arunc din mers pe autostradă.

– Ah! Te rog! râd eu.

Ştiu că este în stare să spună lucruri simpatice, deşi obscure, ca să i se pară şi mai sadic mai târziu, când îmi va arunca şi mai multe insulte.

– Ce vrei? E adevărat. Sunt de acord cu hainele cele noi, dar nu ai nevoie de atâta machiaj. Fetele obişnuite folosesc tone de farduri ca să arate cât de bine arăţi tu fără machiaj.

Poftim? Cred că a uitat că noi doi nu vorbim, că a încercat să-mi distrugă viaţa în urmă cu mai puţin de o săptămână şi că ne disprețuim reciproc.

– Sper că nu te aştepţi să-ţi mulţumesc, nu-i aşa? râd eu cu îndoială.

Mă bagă în ceaţă rău de tot; acum pare gânditor şi supărat, după care brusc îmi spune că nu se poate abţine să se uite la mine.

– De ce nu le-ai spus adevărul despre mine şi Landon? întreabă el schimbând subiectul.

– Pentru că, în mod evident, nu voiai să-l afle.

– Chiar și aşa, de ce mi-ai proteja secretele?

– Pentru că nu sunt ale mele.

Îmi aruncă o privire cu ochii semideschişi şi zâmbeşte abia schițat.

– Nu te-aş fi condamnat dacă m-ai fi dat de gol, având în vedere ce i-am făcut eu lui Noah.

– Mda, ce să zic, eu nu sunt ca tine.

– Nu, nu eşti, spune el, iar glasul lui este mult mai liniştit.

Și după asta păstrează tăcerea tot restul drumului, şi la fel fac şi eu. Nu am ce să-i spun.

Ajungem în cele din urmă în campus, iar el parchează cât mai departe posibil de camera mea. Bineînţeles.

Întind mâna către mânerul portierei, dar Hardin îmi atinge coapsa din nou.

– Nu ai de gând să-mi mulţumeşti?

Zâmbeşte, iar eu dau din cap.

– Mulţumesc că m-ai adus, spun sarcastic. Du-te repede înapoi, te aşteaptă Molly, adaug cu şi cobor.

Sper că nu m-a auzit. De fapt, nici nu sunt foarte sigură că am spus așa ceva.

– Da... trebuie, este foarte distractivă când se îmbată, spune el rânjind.

Încercând să ascund faptul că mă simt de parcă m-ar fi pocnit direct în stomac, mă aplec şi mă uit la el prin geamul din dreapta, iar Hardin îl coboară.

– Mda, sunt sigură că aşa e. Oricum vine şi Noah în curând, mint eu în timp ce observ cum i se îngustează ochii.

– Vine?

Hardin îşi roade unghiile, un tic nervos, presupun.

– Da, curând.

Îi zâmbesc şi mă îndepărtez. Aud cum iese din maşină închizând portiera.

– Aşteaptă! zice el, iar eu mă întorc. Ăăă... nu contează, credeam că, ăăă, ţi-a căzut ceva în maşină, dar m-am înşelat.

Obrajii i se înroşesc. Minte în mod evident, iar eu vreau să văd ce mai are de spus, dar trebuie să plec şi exact asta fac.

– La revedere, Hardin.

Cuvintele astea înseamnă mult mai mult decât las eu să pară. Nu mă uit în urmă să văd dacă vine după mine, pentru că ştiu că nu o face.

Îmi scot pantofii cu toc mult înainte de a ajunge în cameră şi merg desculţă prin campus. În clipa în care ajung în dormitor îmi pun pijamalele pufoase şi îl sun pe Noah. Răspunde la al doilea ţârâit.

– Hei, scârţâi eu.

Vocea mea sună prea piţigăiat. E doar Noah, de ce sunt atât de emoţionată?

– Hei, Tessa, cum ţi-ai petrecut ziua? mă întreabă el blând.

Nu seamănă deloc cu Noah acela care toată săptămâna a fost atât de distant. Oftez uşurată.

– A fost bine, să ştii. În seara asta mi-am propus să stau în cameră. Tu ce faci?

Nu pomenesc despre ieşirea mea cu Steph şi cu ceilalţi, inclusiv cu Hardin. Nu ar ajuta deloc la încercarea mea de a mă ierta.

– Tocmai am terminat antrenamentul. Am de gând să învăţ în seara asta ca să am timp mâine să-i ajut pe vecinii cei noi să taie un copac.

El îi ajută întotdeauna pe toţi. E prea bun pentru mine.

– Și eu vreau să învăţ în seara asta.

– Mi-ar plăcea să învăţăm amândoi, zice el, iar eu zâmbesc, culegându-mi scamele de pe şosetele pufoase.

– Serios?

– Da, desigur, Tessa. Eu încă te iubesc şi mi-e dor de tine. Dar trebuie să fiu sigur că nu se va mai întâmpla niciodată aşa ceva. Sunt gata să dau uitării trecutul, dar trebuie să-mi promiţi că vei sta departe de el, spune Noah.

Nici nu trebuie să-i rostească numele.

– Desigur, aşa o să fac, jur, te iubesc!

O parte din mine ştie că vreau cu disperare ca Noah să mă ierte pentru că nu am chef să rămân singură şi tânjind după Hardin, dar trec repede peste acest lucru.

După ce ne mai spunem de câteva ori "Te iubesc", Noah acceptă să mă însoţească la focul de tabără săptămâna viitoare şi închidem telefoanele. Caut pe internet cei mai apropiaţi dealeri de maşini şi, din fericire, se pare că există multe saloane cu maşini la mâna a doua care de-abia aşteaptă să-i lase fără

bani pe studenţi. După ce notez câteva adrese, caut prin trusa de machiaj a lui Steph, găsesc şerveţelele demachiante și şterg tot machiajul. Îmi ia o grămadă de timp, iar acest proces enervant în sine mă face să nu-mi mai doresc să mă fardez niciodată, indiferent de cât de bine aş arăta.

41

Îmi scot notiţele şi manualele şi mă adâncesc în studiu. Lucrez la temele pentru săptămână viitoare. Îmi place să îmi fac referatele cu cel puţin o săptămână în avans, aşa că nu e nicio şansă să rămân în urmă. Dar gândurile mele plutesc către Hardin şi către toanele lui, deci nu sunt cu adevărat atentă la eseul pe care ar trebui să-l scriu. Au trecut de-abia două ore de când am vorbit la telefon cu Noah, dar mie mi se pare că au trecut vreo patru.

Mă hotărăsc să mă uit la un film şi să stau în pat până când adorm şi aleg *The vow*, în ciuda faptului că l-am văzut de câteva ori. După mai puţin de zece minute din film, aud pe cineva înjurând pe coridor. Dau sonorul laptopului mai tare şi ignor gălăgia; e vineri, ceea ce înseamnă că sunt studenţi beţi peste tot în cămin. Câteva minute mai târziu, aud din nou înjurături; o voce bărbătească, căreia i se alătură un glas feminin. Băiatul ţipă mai tare şi îl recunosc după accent. Este Hardin.

Sar din pat şi deschid larg uşa. Îl găsesc stând pe podea cu spatele sprijinit de zidul exterior al camerei mele. O fată supărată, cu părul blond decolorat, stă în picioare lângă el, încruntată şi cu mâinile în șolduri.

– Hardin? zic eu, iar el se uită la mine.

Un rânjet uriaş i se lăţeşte pe toată faţa.

– Theresa... spune el şi încearcă să se ridice în picioare.

– Poţi, te rog, să-i spui iubitului tău să plece de la uşa mea? A vărsat votcă pe toată podeaua! ţipă fata.

Mă uit la Hardin.

– Nu e deloc... încep eu, dar Hardin mă apucă de mână trâgându-mă către uşa camerei mele.

– Îmi pare rău că am vărsat băutură, zice el şi se strâmbă la blondă.

Aceasta oftează şi intră nervoasă la ea în cameră, trântind uşa.

– Ca cauţi aici, Hardin? îl întreb.

El încearcă să se strecoare pe lângă mine, dar îi blochez drumul.

– De ce nu mă laşi să intru, Tessa? O să mă port frumos cu tătăiţul tău, râde el, iar eu mă strâmb.

Ştiu că îşi bate joc de Noah.

– Nu e aici.

– De ce nu e? Bine, atunci lasă-mă să intru, mormăie el.

– Nu, eşti cumva beat?

Ochii mei îi cercetează chipul. Are ochii roşii, iar zâmbetul târnp îl dă de gol. Îşi muşcă buza şi îşi bagă mâinile în buzunare.

– Credeam că nu bei, dar eu te-am văzut bând destul de mult.

– Doar de două ori, calmează-te, zice el, mă împinge la o parte şi se aruncă la mine în pat. De ce nu a venit Noah?

– Nu ştiu, mint eu.

Dă din cap de câteva ori, de parcă s-ar gândi serios la ceva.

– Desigur. Cred că erau reduceri la pulovere la Gap, de-asta ţi-a dat ţeapă, zice el şi izbucneşte în râs, iar atmosfera din încăpere este de aşa natură încât fac şi eu, fără să vreau, acelaşi lucru.

– Şi Molly unde e? întreb eu. La vreo acţiune a Micilor Târfe Cercetaşe?

Hardin se opreşte pentru o clipă și apoi râde și mai zgomotos.

– Să ştii că a fost o replică îngrozitor de slabă, Theresa, glumește el, iar eu îi dau un şut uşor în picioarele care îi atârnă peste marginea patului.

– Oricum, nu ai cum să rămâi. Oficial, eu şi Noah ne-am împăcat.

Observ cum zâmbetul i se stinge şi cum îşi freacă mâinile de genunchi.

– Frumoase pijamale, zice el, iar eu îmi las privirea în jos.

De ce e atât de cavaler? Nu am rezolvat conflictul dintre noi și rămăsesem cu ideea că ne ţinem departe unul de celălalt.

– Hardin, trebuie să pleci.

– Lasă-mă să ghicesc: una dintre condiţiile împăcării cu Noah a fost să stai departe de mine?

Tonul său a devenit mult mai serios.

– Da, şi rămăsesem cu impresia că noi doi nu mai suntem prieteni şi nici măcar nu ne mai vorbim. De ce ai renunţat la cursul de literatură şi de ce l-ai pocnit pe Landon?

– Dar tu de ce pui de fiecare dată atâtea întrebări? se vaită el. Nu vreau să vorbesc despre nimic din toate astea! Deci ce făceai tu și pijamalele tale mişto înainte să vin eu şi de ce ţii luminile stinse?

Hardin este mult mai glumeţ când bea, dar mă întreb de ce a început din nou să tragă la măsea din moment ce renunţase la acest obicei.

– Mă uitam la un film, îi zic; poate că dacă sunt drăguţi cu el, o să-mi răspundă la o parte din întrebări.

– La ce film?

– *The vow*, îi răspund aruncându-i o privire.

Mă aştept să râdă de mine şi, după câteva secunde, chiar astă face.

– Numai ţie poate să-ţi placă filmul ăsta siropos. Este atât de nerealist.

– E bazat pe o întâmplare reală, îl corectez eu.

– Tot tâmpit rămâne.

– L-ai văzut măcar? îl întreb eu, iar el dă din cap.

– Nu trebuie să-l văd ca să-mi dau seama că e o tâmpenie. Pot să-ți spun de pe acum cum se termină: ea îşi recapătă

memoria şi trăiesc fericiţi până la adânci bătrâneţi, spune el cu o voce piţigăiată.

– Nu, nu se termină deloc aşa, râd eu.

Hardin mă enervează rău de tot de cele mai multe ori, dar mai sunt şi ocazii, ca asta, când mă face să uit cât de îngrozitor poate să fie. Uit că ar trebui să-l urăsc şi mă trezesc aruncând după el cu una dintre pernele lui Steph. Se lasă lovit, chiar dacă ar fi putut să se ferească, apoi se văicăreşte ca şi cum ar fi fost rănit, aşa că izbucnim dn nou în râs amândoi.

– Lasă-mă să rămân aici să mă uit şi eu la film, zice el, pe jumătate implorandu-mă.

– Nu cred că este o idee bună, îi zic, iar el ridică din umeri.

– Cele mai proaste idei sunt de cele mai multe ori cele mai bune. În plus, nu vrei să conduc în stare de ebrietate, nu-i aşa?

Zâmbeşte, iar eu nu-i pot rezista, deşi ştiu că asta ar trebui să fac.

– Bine, dar tu stai pe podea sau pe patul lui Steph.

Se bosumfiă, dar nu mă răzgândesc. Dumnezeu ştie ce s-ar putea întâmpla dacă am sta amândoi în patul ăsta minuscul. Mă înroşesc la ideea asta şi mă cert de una singură că mă gândesc la aşa ceva, deşi tocmai i-am promis lui Noah că o să stau departe de Hardin. Părea o promisiune simplu de respectat, dar într-un fel sau altul găsesc mereu calea către Hardin. Sau, cum ar fi în seara aceasta, el găseşte calea spre mine.

Hardin alunecă pe podea şi, pentru o clipă, îl admir cât de bine arată în tricoul său alb. Contrastul dintre tatuajele negre şi bluza albă e perfect şi îmi place la nebunie cum ramurile de iederă desenate la baza gâtului i se iţesc pe la guler şi cum cerneala întunecată i se întrezăreşte pe sub material.

Apăs Play şi el mă întreabă imediat:

– Ai cumva popcorn?

– Nu, trebuia să-ţi aduci de acasă, îl necăjesc eu și întorc ecranul ca să vadă şi el mai bine de pe podea.

– Aş putea alege şi un alt fel de gustare, zice el, iar eu îi dau una uşor în cap.

– Uită-te la film şi nu mai vorbi, că te dau afară.

Hardin se preface că-şi închide buzele cu un fermoar și îmi dă o cheie invizibilă, ceea ce mă face să mă hlizesc și să mă prefac că arunc cheia undeva în spatele meu. Hardin îşi pune capul pe pat, iar eu mă simt mai calmă şi mai liniştită decât m-am simțit toată săptămâna.

Hardin se uită mai mult la mine decât la film, dar nu-mi pasă. Observ cum surâde când râd la vreo replică amuzantă, cum se încruntă când oftez din cauză că Paige şi-a pierdut memoria și cum oftează el când Paige şi Leo sunt iarăşi împreuna la sfârşit.

– Deci ce părere ai? îl întreb căutând un alt film.

– O porcărie desăvârşită.

Dar zâmbeşte şi eu îmi trec mâna prin părul lui înainte să-mi dau seama ce fac. Mă ridic, iar el se întoarce către perete.

Bravo Tessa, pentru că te-ai băgat iar în necaz.

– Lasă-mă pe mine să aleg următorul film, spune el şi se întinde spre laptop.

– Cine a spus că mai poţi rămâne la încă unul? întreb eu dându-mi ochii peste cap.

– Nu pot să conduc. Sunt încă beat, zice el cu un zâmbet răutăcios.

Știu că minte. S-a trezit în mare parte, dar are dreptate. Chiar trebuie să rămână. O să-mi asum mâine orice o să vrea să facă Hardin cu mine, numai ca să petrec puţin timp cu el. Chiar sunt jalnică, așa cum a spus el. Şi, în acest moment, nici nu-mi pasă.

Aș vrea să-l întreb de ce a venit aici și de ce nu e la petrecerea lui de la sediul frăției studențești, dar decid să aştept până când se termină filmul, pentru că știu că se va supăra dacă mă apuc să-l interoghez. Hardin alege un film cu Batman pe care nu l-am văzut și se jură că e cel mai bun film din toate timpurile. Mă distrează entuziasmul lui, iar el încearcă să-mi povestească filmele celelalte din trilogie, dar habar n-am despre ce vorbeşte acolo. Eu şi Noah ne uităm mereu împreună la filme, dar nu e nici pe departe atât de distractiv ca atunci când sunt cu Hardin. Noah se uită la ecran în linişte, în timp ce

Hardin bate câmpii, inventând din plin replici amuzante şi sarcastice.

– Mi-a amorţit fundul de la podeaua asta tare, se plânge Hardin de îndată ce începe filmul.

– Patul lui Steph este bun şi moale, îi zic eu, iar el se încruntă.

– Nu am cum să văd ecranul de acolo. Haide, Tessa, o să-mi ţin mâinile acasă.

– Bine, mormăi eu şi mă dau la o parte.

Zâmbeşte şi se aşază lângă mine pe burtă, îndoindu-şi ca şi mine genunchii şi ridicându-şi picioarele în sus. Hardin îşi pune faţa pe mâinile împreunate, amănunt care îi şterge toate asperităţile şi îl face să arate adorabil. Filmul este mai bun decât m-am aşteptat şi cred că mi-a plăcut mult mai mult decât lui Hardin, pentru că mă uit la el pe genericul de final, iar el doarme adânc.

Arată perfect, atât de liniştit în somn. Îmi place la nebunie cum îi flutură pleoapele în timp ce pieptul i se mişcă în sus şi în jos şi cum buzele lui pline oftează înduioşător. Aş vrea să mă întind şi să-i ating faţa, dar nu o fac. În ciuda faptului că ar trebui să-l trezesc şi să-l fac să plece, îl acopăr cu pătura mea, mă duc să încui uşa, iar apoi mă bag în patul lui Steph. Mă uit din nou la el şi îmi place la nebunie felul în care lumina palidă a televizorului îi luminează chipul. Arată mai tânăr şi mult mai fericit în somn.

Între vis şi realitate, mi-am dat seama că mi-am petrecut noaptea cu Hardin de câteva ori, dar niciodată cu Noah. Subconştientul meu îmi aminteşte grijuliu că am mai făcut multe alte lucruri cu Hardin, pe care nu le-am făcut niciodată cu Noah.

42

Un sunet slab ca un bâzâit îmi pătrunde prin vis, constant şi egal. De ce nu se opreşte? Mă rostogolesc, nevrând să mă trezesc, dar enervantul sunet mă obligă s-o fac. Sunt dezorientată şi uit unde mă aflu. Chiar când îmi dau seama că sunt în patul lui Steph, aproape că uitasem că Hardin a înnoptat în camera mea.

Cum de ajungem noi doi mereu împreună? Şi, mai important, de unde vine zgomotul ăsta enervant? Sub lumina palidă a felinarelor de afară, chiar de sub fereastra mea, urmăresc zgomotul şi mă duce la buzunarul lui Hardin. Simt că acest sunet mă ispiteşte, în starea mea somnoroasă. Mă frământ întrebându-mă dacă să-i bag sau nu mâna în buzunar, iar ochii mi se lipesc de forma telefonului vârât în buzunarul din faţă al jeanşilor strâmţi. Se opreşte până ajung la pat, aşa că mai profit o dată de ocazie ca să admir cât de liniştit arată. Hardin când doarme. I-a dispărut până şi cel mai mic rid de pe fruntea lui de la încruntătura permanentă şi nici buzele lui roz nu mai sunt ţuguiate. Oftez şi mă întorc din drum, dar telefonul începe vă bâzâie din nou. O să i-l iau repede, nu se va trezi. Îmi bag mâna adânc și mă căznesc să dibui buzunarul lui Hardin. Dacă pantalonii nu ar fi atât de strâmţi, aş putea să-l scot de acolo... dar aşa nu am eu norocul ăsta.

– Ce faci? bombăne el.

Mă îndepărtez câţiva paşi de pat.

– Telefonul tău a început să sune şi m-a trezit, şoptesc eu, deşi suntem singuri în încăpere.

Îl privesc în tăcere cum se caută în buzunar, încercând să scoată telefonul cu mâna sa mare.

– Ce e? se răsteşte el în microfon când reuşeşte să-l scoată şi îşi trece mâna peste frunte ascultând ce spune celălalt vorbitor.

– Nu mă întorc în seara asta, sunt acasă la un prieten.

Suntem prieteni? Desigur că nu, e doar o scuză convenabilă ca să nu se întoarcă la petrecere. Rămân stânjenită şi-mi trec greutatea de pe un picior pe altul.

– Nu, nu te poţi duce la mine în cameră. Ştiu asta, hai că mă culc la loc, nu mă mai trezi. Şi uşa mea e încuiată, nu te chinui, că îţi pierzi vremea.

Închide, iar eu mă dau instinctiv în spate. Proasta lui dispoziţie e vizibilă şi nu am chef să-şi verse nervii pe mine. Mă târăsc în patul lui Steph şi trag pătura peste mine.

– Îmi pare rău că te-a trezit telefonul meu, zice el încet. Era Molly.

– Ah, oftez eu şi mă întind pe o parte cu faţa înspre patul meu.

Hardin îmi zâmbeşte uşor, ca şi cum ar şti ce gândesc eu despre Molly. Nu pot să nu fiu măcar un pic entuziasmată că e

aici, cu mine, în loc să fie cu Molly, deşi gesturile sale nu au niciun sens pentru mine.

– Nu-ţi place de ea, nu-i aşa?

Se rostogoleşte cu tot trupul pe o parte şi are părul ciufulit şi împrăştiat pe perna mea.

Dau din cap.

– Nu prea, dar te rog să nu-i spui. Nu am chef de drame, îl implor.

Știu că nu pot avea încredere în el, dar să sperăm că nu-şi va aminti să stârnească o controversă cu această informaţie.

– Nu-i spun, nici mie nu-mi prea pasă de ea, murmură el.

– Mda, cred ca îţi displace de-a binelea, spun eu cât de pot de sarcastic.

– Nu chiar. Adică e amuzantă, dar e şi destul de enervantă, recunoaşte el, făcând ca entuziasmul meu să mai sporească puţin.

– Atunci poate ar trebui să nu-ţi mai faci de cap cu ea, îi sugerez eu şi mă răsucesc pe spate ca să nu-mi vadă faţa.

– Există vreun motiv pentru care nu ar mai trebui să îmi fec de cap cu ea?

– Nu. Adică, dacă tu crezi că e enervantă, de ce mai pierzi timpul cu ea?

Ştiu că nu trebuie să primesc răspuns la asemenea întrebare, dar nu mă pot abţine.

– Ca să am o preocupare, cred.

Închid ochii şi inspir adânc. Discuţia despre Hardin care îşi face de cap cu Molly mă deranjează mai mult decât ar trebui.

Vocea lui calmă îmi întrerupe gândurile geloase.

– Vino încoace şi întinde-te lângă mine.

– Nu.

– Haide doar stai aici cu mine. Dorm mai bine când eşti lângă mine, spune el ca și cum mi-ar face o mărturisire.

Mă ridic în fund și mă uit la el.

– Poftim?

Nu îmi pot ascunde mirarea la auzul vorbelor sale. Nu ştiu dacă vorbește serios sau nu, dar mă topesc pe dinăuntru.

– Dorm mai bine când eşti lângă mine. Nu se mai uită în ochii mei, ci priveşte în jos. Weekendul trecut am dormit mult mai bine decât în ultima vreme.

– Probabil că datorită scotchului, nu datorită mie.

Vreau să nu îi iau mărturisirile în serios. Nu ştiu ce să fac sau să spun.

– Nu, datorită ţie, mă asigură el.

– Noapte bună, Hardin.

Mă întorc cu spatele. Dacă mai continuă să spună astfel de lucruri și eu să le ascult, mă voi înmuia din nou ca plastilina în mâinile lui.

– De ce nu mă crezi? aproape şopteşte el.

– Pentru că tu mereu faci aşa: spui câteva lucruri inimoase şi apoi te suceşti, iar eu mă trezesc plângând.

– Eu te fac să plângi?

Nu e conştient de lucrul ăsta? M-a văzut plângând mai mult ca oricine altcineva.

– Da, frecvent, spun eu, apucând strâns pătura lui Steph.

Aud cum patul lui scârţâie uşor şi închid ochii, pe de o parte de frică, pe de altă parte din altă cauză. Hardin s-a aşezat pe marginea patului lui Steph, iar degetele lui mă ating uşor pe braș și îmi spun că e prea târziu, sau mă rog, prea devreme pentru aşa ceva, e 4 dimineaţa.

– Nu vreau să te fac să plângi.

Deschid ochii şi îl privesc.

– Ba da. Ba da, vrei. Asta este intenţia ta de fiecare dată când îmi spui lucruri jignitoare. Şi când m-ai obligat să-i mărturisesc lui Noah despre noi. Şi când m-ai umilit în pat pentru că nu am putut să spun exact ceea ce îţi doreai să mă auzi zicând. În seara asta îmi spui ce bine dormi tu când eşti cu mine, dar dacă m-aş întinde lângă tine, când ne-am trezi, mi-ai spune că sunt urâtă sau că nu poţi să mă suporţi. După ce am fost la pârâu, am crezut că... nu contează. O să am foarte multe ocazii să port această discuţie cu tine.

Respir adânc de câteva ori, panicată că m-am descărcat în faţa lui.

– Te ascult acum.

Nu pot citi nimic în ochii lui, dar îmi spun că ar trebui să continuu.

– Nu înţeleg de ce îţi place atât de mult jocul ăsta de-a şoarecele și pisica. Eşti drăguţ, apoi devii răutăcios. Îi spui lui Steph că mă vei distruge dacă mă apropii de tine, apoi te oferi să mă conduci acasă cu maşina. Eşti haotic.

– Nu am vorbit serios. Că te-aş distruge, doar că... nu mai ştiu. Câteodată spun lucruri aiurea, zice el trecându-şi mâinile prin păr.

– De ce ai renunţat la cursul de literatura? îl întreb eu în cele din urmă.

– Pentru că vrei să stau departe de tine și pentru că trebuie să o fac.

– Şi atunci de ce nu stai?

Îmi dau oarecum seama că atmosfera din jurul nostru s-a schimbat. Ne-am apropiat unul de altul, iar trupurile noastre sunt doar la câţiva centimetri distanţă.

– Nu ştiu, oftează el. Îşi freacă mâinile, apoi şi le pune pe genunchi.

Aş vrea să spun ceva, orice, dar ar trebui să-i zic lui Hardin că nu vreau să stau departe de el şi că mă gândesc la el în fiecare zi, în fiecare secundă.

În cele din urmă, el rupe tăcerea.

– Pot să te întreb ceva, iar tu să fii absolut sinceră cu mine?

Dau din cap.

– Ţi-a fost... ţi-a fost dor de mine săptămâna asta?

Asta este ultima întrebare la care mă aşteptam.

Clipesc de câteva ori pentru a-mi limpezi mintea ameţită. Îi zic că i-aş răspunde cu sinceritate, dar că îmi este frică.

– Deci?

– Mda, mormăi eu şi îmi ascund faţa în mâini, iar el mi le dă la o parte, atingerea făcându-mă să simt că-mi ia pielea foc.

– Mda, ce?

Are glasul tensionat, ca şi cum ar tânji disperat după răspunsul meu.

– Mi-a fost dor de tine, înghit eu în sec, aşteptându-mă la ce e mai rău.

Nu mă aşteptam însă la oftatul lui de uşurare şi la zâmbetul care i se întinde pe chipul frumos. Vreau să-l întreb dacă şi lui i-a fost dor de mine, dar începe să vorbească înainte ca eu să apuc s-o fac.

– Pe bune? întreabă el, de parcă nu m-ar crede.

Încuviinţez din cap, iar el îmi zâmbeşte timid. Hardin timid? Mai degrabă aş crede că e încântat de mărturisirea mea, deoarece acum e sigur că mă are la degetul cel mic.

– Acum pot să mă culc la loc? mă văicăresc eu.

Știu că nu voi auzi de la el ceva asemănător, în plus e şi foarte târziu.

– Numai dacă te culci cu mine. Adică, dacă dormi cu mine în același pat.

Zâmbeşte.

Oftez și mormăi:

– Hardin, de ce nu ne culcăm şi gata? şi mă răsucesc, atentă să nu-l ating.

Dar o smucitură bruscă la nivelul picioarelor mă face să scâncesc de uimire și imediat mă trezesc cu Hardin care mă ridică de pe pat și mă aruncă peste umăr. Ignoră faptul că-l lovesc şi că-l implor să mă lase jos până când ajungem la patul meu, unde se sprijină pe un genunchi şi mă pune uşor pe o parte, la perete, după care se aşază lângă mine. Îl privesc în tăcere, temându-mă că, dacă mă împotrivesc prea tare, chiar va pleca, iar eu nu-mi doresc aşa ceva.

Se întinde și ridică perna cu care am aruncat în el mai devreme și o pune între noi ca pe o barieră, zâmbind larg cu subînţeles.

– Uite, acum poţi să dormi în siguranţă.

Îi zâmbesc şi eu, nu mă pot abţine.

– Noapte bună, spun eu hlizindu-mă.

– Noapte bună, Tessa, râde şi el, iar eu mă răsucesc pe o parte.

Dar dintr-odată constat că somnul mi-a fugit, nu mă mai simt obosită, mă holbez pur şi simplu la perete, sperând că tensiunea dintre noi va dispărea şi voi putea adormi. Adică, sper doar pe jumătate.

Câteva minute mai târziu simt cum perna se mişcă şi cum brațele lui Hardin mă cuprind de mijloc şi mă trag lângă

pieptul lui. Nu încerc s-o aşez la loc şi nici nu-i atrag atenţia că face ceva rău. Îmi place foarte mult senzaţia asta.

– Şi mie mi-a fost dor de tine, îmi şopteşte el în păr.

Zâmbesc, ştiind că nu mă poate vedea. Îi simt apăsarea uşoară a buzelor pe ceafă, iar stomacul mi se strânge. Oricât de mult mi-ar plăcea ce se întâmplă, mă simt mai confuză ca niciodată şi alunec ușor către somn.

43

Alarma mi se declanşează prea devreme Şi mă răsucesc. Îmi întind o mână, încercând să opresc bipăiala oribilă care îmi asaltează urechile. Mâna mi se opreşte într-o suprafaţa moale şi plăcută la atingere și deschid ochii văzându-l pe Hardin privindu-mă fix. Întind mâna după pernă pentru a-mi acoperi stânjeneala, dar Hardin o trage cât poate.

– Bună dimineaţa şi ţie, spune el zâmbind, frecându-se pe mână.

Mă uit la el, croindu-mi în minte o încercare de a-mi cere scuze.De cât timp mă priveşte oare?

– Eşti atât de drăguţă când dormi, mă necăjeşte el și mă ridic cât pot de repede, convinsă că arăt oribil, ca în fiecare dimineață.

Îmi dă telefonul.

– Pentru ce ai pus alarma?

Opresc alarma şi mă dau jos din pat.

– Vreau să-mi caut maşină azi, deci poţi pleca exact când ai chef, îi zic, iar el se încruntă.

– În mod clar un își plac prea mult dimineţile.

Îmi strâng părul într-o coadă, încercând din răsputeri să nu mai semăn cu o sperietoare de ciori.

– Nu vreau... nu vreau să te reţin.

Mă simt puțin vinovată că am fost nepoliticoasă, dar, sinceră să fiu, mă așteptam să fie el politicos primul.

– Nu mă reții. Pot să vin cu tine?

Mă tot învârt prin cameră, întrebându-mă dacă l-am auzit bine. În cele din urmă, mă întorc spre el privindu-l cu suspiciune.

– Ca să ne uităm la mașini? De ce vrei să faci așa ceva?

– De ce îmi trebuie un motiv? Te porți de zici că plănuiesc să te omor sau ceva de genul.

Râde și se ridică, răvășindu-și părul.

– Păi, sunt puțin depășită de dispoziția ta veselă din dimineața asta... și pentru că vrei să mergi cu mine undeva... și pentru că un mă jignești, recunosc eu.

Mă îndepărtez de el și îmi iau hainele și trusa de toaletă. Trebuie să fac un duș înainte să plec. Netulburat de sinceritatea mea, Hardin mai insist un pic.

– O să fie distractiv, îți pornit. Lasă-mă să-ți arăt că putem... că pot fi simpatic. E doar o zi din viața ta.

Are un zâmbet atrăgător și convingător. Dar Noah se va despărți cu siguranță de mine și nu-mi va mai vorbi niciodată dacă va afla că Hardin și-a petrecut noaptea la mine, în patul meu, dormind cu mine în brațe. Nu știu de ce îmi e tot timpul atât de teamă să nu-l pierd pe Noah; poat că mi-e frică de reacția mamei dacă ne despărțim sau poate fosta mea personalitate este încă foarte legată de Noah. M-a sprijinit

mereu şi mă simt obligată faţă de el şi faţă de mine însămi să continuăm această relaţie. Dar cred că motivul cel mai important este că știu că Haidin nu poate și nu vrea să-mi ofere genul de relaţie pe care mi-o doresc cu el.

Cât timp îmi scrutrz gândurile, ajung totuşi la concluzia că respirația liniștită a lui Hardin în urechea mea în timp ce doarme nu este ceva ce trebuie menționat în faţa lui Noah.

– Pământul către Tessa! strigă Hardin din colțul celălalt al camerei şă mi trezesc.

Stătusem acolo îngheţată, certându-mă cu mine însămi, și uitasem cu desăvârşire că Hardin se afla în camera mea.

– S-a întâmplat ceva? întreabă el şi păşeşte către mine.

Ah, nu, nimic, doar că în sfârşit recunosc şi eu că am sentimente faţă de tine şi că vreau mai mult de la tine, deşi ştiu că ție nu o să-ți pese niciodată de nimeni, cu atât mai puţin de mine.

– Mă gândeam cu ce să mă îmbrac, mint eu.

Privirea lui se mută pe hainele din mâinile mele şi scutură din cap, dar se mulţumeşte să spună:

– Deci, pot să vin cu tine? Ţi-ar fi şi ţie mai uşor, un mai trebuie să iei autobuzul.

Dacă mă gândesc puţin, ar putea fi distractiv. Şi ar fi, într-adevăr, mai uşor.

– Da, bine, spun. Doar lasă-mă puţin să mă pregătesc.

Mă îndrept spre uşă, iar el vine după mine.

– Ce faci? îl întreb.

– Vin cu tine.

– Ăăă, eu mă duc să fac un duş.

Îi flutur prin faţă trusa de toaletă, iar el mi-o smulge din mâini.

– Ce coincidenţă! Şi eu la fell

Ale naibii toalete mixte! Trece pe lângă mine şi deschide uşa fără să se uite înapoi. Mă grăbesc să-l prind din urmă şi-l trag de tricou.

– Drăguţ din partea ta să mi te alături, glumeşte el şi eu mă strâmb.

– Nici nu a început bine ziua şi deja mă enervezi, îl necăjesc și eu.

Un grup de fete trece pe lângă noi şi intră la duşuri; nici măcar nu încearcă să fie subtile când se zgâiesc la Hardin.

– Doamnelor, le salută Hardin, iar ele se hlizesc ca nişte şcolărițe.

Tehnic, chiar suni şcolăriţe, dar sunt şi adulte în acelaşi timp, aşa că ar trebui să se comporta ca atare.

44

Mă opresc pentru a folosi toaleta, iar când ies nu-l văd şi nici nu-l aud pe Hardin la dușuri, așa că, desigur, încep să mă îngrijorez dacă nu cumva a dispărut pe undeva cu fetele acelea. Nici măcar nu şi-a adus haine cu el, deci dacpă se va spăla va trebui să-şi pună pe el tot hainele murdare. Hardin ar putea purta ţoale pline de noroi şi tot ar arăta mai bine decât oricare alt băiat pe care îl cunosc. În afară de Noah, îmi reamintesc.

După un duș rapid, mă usuc, mă îmbrac şi mă întorc în cameră, unde respir ușurată găsindu-l pe Hardin aşezat la mine pe pat. *Luaţi de aici, școlărițelor*, strigă o parte din mine. Nu are tricou pe el, iar apa i-a închis și mai mult părul castaniu. Închid gura ca să fiu sigură că nu-mi atârnă limba pe afară.

– Ți-a luat destul de mult, spune el şi se apleacă pe spate.

Mușchii i se încordează când îşi pune braţele în spatele capului ca să se sprijine de perete.

– Trebuie să fii drăguţ, mai ţii minte? îi zic eu îndreptându-mă către șifonierul lui Steph şi deschizând uşa pentru a mă uita în oglindă.

Iau trusa ei de machiaj şi mă aşez pe podea, cu picioarele încrucişate.

– Aşa ştiu eu să fiu drăguţ.

Rămân liniştită şi încerc să mă machiez un pic. După trei încercări de a trage o linie dreaptă pe pleoapa de sus, arunc creionul dermatograf în oglindă, iar Hardin râde.

– Oricum nu ai nevoie de aşa ceva, îmi spune el.

– Mie îmi place, spun eu, iar el îşi dă ochii peste cap.

– Bine, atunci putem sta aici toată ziua ca să încerci tu să-ți colorezi faţa, spune el.

S-a zis cu Hardin cel drăguţ.

Se prinde şi el şi îşi cere repede "Scuze, scuze", în timp ce eu mă şterg la ochi. Dar renunţ la povestea cu machiajul. E cam greu să mă fardez având ca spectator pe cineva ca Hardin.

– Sunt gata, îi spun şi el sare în pidoare. Ai de gând să pui un tricou pe tine? îl întreb.

– Da, am unul în portbagaj.

Aveam dreptate: cred ca are acolo o rezerva infinită. Nici un vreau sămă gândesc de ce.

Ţinându-se de cuvânt, Hardin scoate un tricou negru din portbagaj şi-l îmbracă în parcare.

– Nu te mai holba și urcă-te în maşină, mă necăjeşte el.

Neg bâlbâindu-mă și mă supun.

– Îmi place de tine când porţi tricouri albe, îi spun când urcăm amândoi în maşină și realizez că vorbele mi-au ţâşnit înainte de a-mi da seama ce spun.

Aplecându-și capul într-o parte, îmi rânjeşte înfumurat.

– Chiar aşa? Ridică o sprânceană. Şi mie îmi place cum arăți în jeanșii ăștia. Îți scot minunat în evidenţă, spune el, iar eu rămân mută de uimire.

Hardin și vocabularul lui vulgar!

Îi trag una în gluma, iar el râde, dar în mintea mea mă felicit călduros că m-am îmbrăcat cu pantalonii aceștia. Vreau ca Hardin să se uite după mine chiar dacă nu am chef să recunosc aşa ceva şi mă simt flatată de modul lui ciudat de a-mi face compliment.

– Deci unde mergem? întreabă el, iar eu îmi scot telefonul.

Îi citesc lista de dealeri de maşini la mâna a doua aflaţi pe o rază de 8 kilometri și câteva recenzii despre fiecare.

– Îți faci mult prea multe planuri. Nu mergem în niciunul dintre locurile astea.

– Ba da, mergem. Am planificat deja; e un Prius pe care vreau să-l văd la Bob's Super Cars, îi zic eu şi mă strâmb la auzul numelui de prost gust.

– Un Prius? face el dezgustat.

– Da. Au cel mai convenabil consum, sunt maşini sigure şi...

– Plictisitoare, mă gândeam eu că o să vrei un Prius. Pur şi simplu asta îmi inspiri, o doamnă cu o agendă într-un Prius! spune el cu o voce falsă de femeie, apoi izbucneşte în râs.

– Râzi de mine cât vrei, dar o să economisesc sute de dolari în fiecare an, îi reamintesc eu râzând, iar el se apleacă şi mă ciupeşte ușor de obraz.

Mă uit la el, șocată de gestul acesta al lui neînsemnat, dar adorabil; și el pare la fel de surprins de ce a făcut ca şi mine.

– Ești tare drăgălașă uneori, îmi zice.

Privesc din nou în față.

– Vai, mulțumesc.

– În sensul bun al cuvântului, uneori faci lucruri drăguţe, mormăie el.

Pare stânjenit că rostește aceste cuvinte şi îmi dau seama că nu e obișnuit să spună lucruri din astea.

– Bine... spun și privesc pe geamul din dreapta.

Fiecare secundă pe care o petrec cu Hardin îmi sporeşte sentimentele pentru el și ştiu că e periculos pentru mine să las să se petreacă astfel de momente aparent nesemnificative, dar nu mă pot controla când vine vorba de Hardm. Parcă devin o spectatoare în toată această furtună.

Hardin ajunge în cele din urmă la magazinul lui Bob, iar eu îi mulţumesc. Bob se dovedeşte a fi un om scund, transpirat și dat cu exagerat de mult gel, care miroase a nicotină şi căptuşeală de piele şi al cărui zâmbet este accentuat de un dinte de aur. Cât vorbește cu mine, Hardin stă deoparte, strâmbându-se când acesta nu se uită el. Omuleţul pare intimidat de înfăţişarea dură a lui Hardin, dar nu-l pot învinovăţi. Verific starea maşinii Prius la mâna a doua și hotărăsc să nu o cumpăr. Când o scot din parcare, am

sentimentul că se va strica în curând, iar Bob nu primeşte maşinile înapoi.

Mai vizităm câteva parcuri de maşini şi toate sunt la fel de jalnice. După o dimineaţă plină de nenumăraţi oameni cu chelie, mă hotărăsc să-mi suspend căutările. Trebuie să merg mai departe de campus ca să găsesc o maşină cât de cât acceptabilă şi azi chiar nu mai am chef de asta. Hotărâm să mâncăm la un *drive-through* şi cât luăm prânzul în maşină Hardin îmi spune o poveste surprinzătoare despre cum a fost arestat Zed anul trecut, pentru că a vomitat din răsputeri pe podeaua unui restaurant Wendy. Ziua se desfăşoară mai bine decât mi-aş fi imaginat şi deodată simt că am putea trece de semestrul ăsta fără să ne omorâm reciproc.

Pe drumul de întoarcere în campus, trecem pe lângă o rulotă drăguţă cu iaurt îngheţat şi îl rog pe Hardin să oprească. Mormăie şi se preface că nu vrea să tragă pe dreapta, dar eu observ un zâmbet aproape imperceptibil în spatele trăsăturilor lui aspre. Hardin îmi spune să găsesc un loc la masă, iar el se duce după iaurturi, punând pe ele toate bomboanele şi prăjiturelele posibile. Arată dezgustător, dar mă convinge că doar aşa îşi merită banii. Pe cât arată de scârbos, pe atât este de delicios. Nu pot să termin nici jumătate din iaurt, dar Hardin isprăveşte bucuros bolul lui şi ce a rămas dintr-al meu.

– Hardin? se aude o voce de bărbat.

Capul lui Hardin se ridică brusc şi ochii i se îngustează. Am auzit oare un accent? Străinul cară o pungă şi o tăviţă plină cu pahare cu iaurt.

– Ăăă... hei, spune Hardin şi din instinct îmi dau seama că e tatăl lui.

E un bărbat înalt şi suplu, exact ca Hardin, şi are ochii de aceeaşi formă, numai că ai lui sunt căprui-închis, şi nu verzi. În afară de asta, se află la polii opuşi. Tatăl său e îmbrăcat cu pantaloni gri şi o vestă tricotată. Părul său castaniu are câteva fire cărunte împrăştiate pe tâmple, iar aerul său este unul rece şi profesional. Asta până când zâmbește și arată o căldură asemănătoare cu cea a lui Hardin, atunci când nu se străduieşte atât de tare să fie nesimţit.

– Bună, eu sunt Tessa, zic eu politicos şi îi întind mâna.

Hardin se uită urât la mine, dar nu-i dau atenţie. Nu e ca şi cum ar fi intenţionat să facă vreo prezentare.

– Bună, Tessa, eu sunt Ken, tatăl lui Hardin, spune el şi-mi strânge mâna. Hardin, nu mi-ai spus niciodată că ai o prietenă; ar trebui să veniţi amândoi la cină diseară. Karen o să gătească sigur ceva bun pentru toată lumea. E o bucătăreasă excelentă.

Îmi doresc să-i ţin furia lui Hardin sub control şi să-i spun tatălui său că nu sunt prietena lui, dar el vorbeşte înaintea mea.

– Nu putem diseară. Eu trebuie să merg la o petrecere şi ea nu vrea să vină la voi, se răsteşte el.

Mie îmi scapă un oftat când aud cum vorbeşte Hardin cu tatăl lui. Expresia lui Ken exprimă dezamăgire, iar mie îmi pare foarte rău pentru el.

– De fapt, mi-ar plăcea să vin. Sunt prietenă şi cu Landon; avem cursuri comune, mă bag eu în discuţie, iar zâmbetul prietenos al lui Ken reapare.

– Serios? Păi, atunci e minunat. Landon e un puşti de treabă. Ne-ar plăcea să vii diseară, spune Ken, iar eu zâmbesc.

Simt cum ochii lui Hardin mă străfulgeră când întreb:

– La ce oră să fim acolo?

– "Să fim?", întreabă tatăl lui, iar eu dau din cap. Ok... să zicem șapte. Trebuie s-o avertizez un pic pe Karen, că altfel îmi taie capul, glumeşte el, iar eu surâd.

Hardin priveşte mânios prin peretele de sticlă.

– Sună grozav! Ne vedem diseară!

Îşi ia la revedere de la Hardln, care îl ignoră cu nesimțire, deși eu îi fac semn cu piciorul pe sub masă. La un miut după ce tatăl său părăseşte magazinul, Hardin se ridică brusc și trânteşte cu scaunul în masă. Scaunul se rostogoleşte, iar el îl mai loveşte o dată trimițându-l cât colo şi se năpusteşte afară, lăsându-mă singură să mă descurc cum pot sub privirile celor prezenţi. Neştiind exact ce să fac, îmi las iaurtul acolo unde e, bâigui că îmi cer scuze și îndrept neîndemânatică scaunul înainte să fug afară după el.

45

Îl strig pe Hardin, dar el mă ignoră. Pe la jumătatea drumului către mașină se întoarce atât de brusc că aproape mă lovesc de el.

– Ce naiba, Tessa! Ce dracului a fost asta? ţipă el la mine.

Oamenii care se plimbă pe acolo se opresc şi se holbează la noi, dar el continuă.

– Ce joc încerci tu să joci aici?

Vine înspre mine. Este nervos, teribil de nervos.

– Nu e nici un joc, Hardin, nu ai văzut cât de mult îşi dorea să vii în vizită? Încerca să comunice cu tine, iar tu ai fost atât de insolent!

Nu ştiu exact de ce ţip, dar nu am de gând să-l las pur şi simplu să urle la mine.

– Să comunice cu mine? Îţi baţi cumva joc de mine? Poate că ar fi trebuit să încerce să comunice cu mine atunci când şi-a abandonat familia!

Vende de la gât i se încordează pe sub piele.

– Nu îmi mai vorbi urât! Poate că încearcă să recupereze cumva timpul pierdut! Oamenii fac greşeli, Hardin, iar lui cu siguranţă îi pasă de tine. Are o cameră pentru tine, plină de haine dacă te hotărăşti si...

– Nu ştii nimic despre el, Tessa! urlă el și tremură de furie. Trăieşte în nenorocita aia de vilă cu noua lui familie, în timp ce

mama munceşte până nu mai poate, cincizeci de ore pe sătămână, ca să-şi poată plăti facturile! Deci nu mai încerca să-mi ții mie predici, vezi-ţi naibii de treburile tale!

Se urcă în maşină, trântind portiera după el. Mă furișez și eu înăuntru, temându-mă să nu mă lase pe aici, atât e de mânios. S-a zis cu ziua noastră fără certuri.

Spumegă de nervi, dar, din fericire, tace din gură până ieșim în drumul principal. Dacă aș putea păstra şi eu tăcerea până la sfârșitul călătoriei, aş fi mulţumită. Dar o parte din mine încă mai crede că Hardin trebuie să înţeleagă că nu voi accepta să mai țipe la mine; asta este una dintre calităţile salvatoare pentru care trebuie să-i mulțumesc mamei. Ea mi-a arătat exact cum nu trebuie să te lași tratată de un bărbat.

– Bine, spun eu, prefăcându-mă calmă. O că-mi văd de treburile mele, dar accept invitaţia la cină de diseară, fie că tu mă însoțești sau nu.

Se întoarce spre mine de parcă aş fi eliberat un animal sălbatic prins într-o cuşcă.

– O, nu, nu accepţi nimic!

Păstrându-mi calmul aparent, îi zic:

– Nu ai nimic de spus în ceea ce mă priveşte, Hardin, și în caz că nu ai observat, am fost invitată. Poate ar trebui să-l invit pe Zed să mă însoţească?

– Ce ai spus?!

Noroiul şi praful sar în toate părţile când Hardin bruschează volanul și trage pe dreapta pe marginea șoselei agglomerate.

Știu că l-am enervat prea tare, dar acum sunt la fel de furioasă ca el, așa că țip:

– Ce dracu' ai? Să ieși în halul ăsta de pe drum!

– Ce dracu' ai, asta este întrebarea! Îi zici tatălui meu că te duci acasă la el la cină, şi apoi ai şi obrăznicia de a-mi spune că vrei să te duci cu Zed?

– O, da, scuze, prietenii tăi cei mişto nu ştiu că Landon este fratele tău vitreg şi îţi e teamă că vor afla? îi spun eu şi încep să de râd cât de ridicol a devenit.

– Nu e fratele meu vitreg, una la mână, şi, doi la mână, ştii bine că nu ăsta este motivul pentru care nu-l vreau pe Zed acolo.

Vocea lui e mult mai calmă acum, dar încă pare îngroşată de furie.

Dar în tot haosul din maşină, speranţele îmi cresc din nou când îşi manifestă gelozia. Ştiu că sentimentele lui sunt legate mai degrabă de competiţie decât de grija reală dacă sunt cu el sau nu, totuși stomacul mi se zbate de emoţie.

– Păi, dacă tu nu vrei să vii cu mine, o să-l invit pe el.

Nu aş fece niciodată aşa ceva, dar Hardin nu ştie asta.

Hardin se uită fix pentru câteva secunde spre stradă şi apoi oftează, eliminând din tensiune.

– Tessa, chiar nu vreau să merg. Chiar nu vreau să stau cu familia perfectă a tatălui meu. Am motive să-i evit.

Și eu îmi îndulcesc tonul.

– Bine, nu vreau să te forţez să mergi dacă asta te doare, dar mi-ar plăcea foarte mult să poţi veni cu mine. Eu mă duc oricum.

Am ajuns de la a mânca iaurt la a urla unul la altul, iar acum suntem din nou calmi. Mintea mea se învârte exact aşa cum face şi inima.

– Să mă doară?

Pare neîncrezător.

– Da, dacă te deranjează atât de tare să mergi acolo, nu o să mai încerc să te conving să vii, îi răspund.

Ştiu că nu l-aş putea determina niciodată pe Hardin să facă un lucru pe care nu-l doreşte; nici în trecut nu a fost prea cooperant.

– De ce îţi pasă ţie dacă mă doare?

Ochii ni se întâlnesc şi încerc să mă uit în altă parte, dar din nou mă aflu sub vraja lui.

– Sigur că-mi pasă. De ce să nu-mi pese?

– Întrebarea este de ce ţi-ar păsa.

Privirealiui este una rugătoare, ca și cum ar vrea să rostesc acele cuvinte, doar că eu nu sunt în stare. Le va folosi împotriva mea și apoi probabil nu va mai vrea să stea în preajma mea

niciodată. O să devin încă o fată enervantă care îl place, genul de fată de care mi-a povestit Steph.

– Îmi pasă cum te simţi, spun și sper să fie de ajuns pentru urechile lui.

Telefonul meu sună, întrerupându-ne momentul din mașină. Îl scot din geantă și văd că este Noah. Fără să mă gândesc, îi resping apelul şi nici măcar nu-mi dau seama ce fac.

– Cine e?

Hardin este atât de băgăcios.

– Noah.

– Nu ai de gând să-i răspunzi?

Pare surprins.

– Nu, vorbeam cu tine.

Şi prefer să vorbesc cu tine, adaugă subconștientul meu.

– Ah, e tot ce spune el, dar zâmbetul îi este atât de evident.

– Deci vii cu mine? A trecut cam mult timp de când un am mai mâncat o cină gătită în casă şi nu am de gând să refuz așa ceva.

Zâmbesc; atmosfera din maşină s-a mai înseninat puțin, dar rămâne încordată.

– Nu. Am oricum alte planuri, mormăie el.

Habar nu am dacă planurile acestea o includ pe Molly.

– A, bine. O să te înfurii dacă eu mă duc?

Este puţin cam ciudat să mă duc aşa pur şi simplu în casa tatălui lui Hardin, dar şi Landon îmi este prieten şi, în plus, am fost invitată.

– Eu sunt întotdeauna furios pe tine, Tess, spune el, cu o urmă de amuzament în privire când se uită la mine.

Izbucnesc în râs.

– Şi eu sunt întotdeauna furioasă pe tine, îi zic, iar el se hlizește. Putem să ne întoarcem acum? Dacă vine vreun polițist, sigur ne amendează.

Dă din cap, pornește mașina şi revenim pe şosea. Cearta cu Hardin s-a terminat mai repede decât m-aș fi aşteptat. Presupun că el este mult mai obișnuit cu starea de conflict permanent decât sunt eu; aș fi preferat să-mi petrec timpul cu el fără să ne certăm.

Mi-am promis că nu o să-l întreb, dar trebuie să aflu...

– Deci, tu ce planuri... ai astăzi?

– De ce mă întrebi?

Îi simt privirea aţintită asupra mea, dar mă uit în continuare pe geam.

– Mă întrebam și eu, ai spus că oricum ai planuri pentru diseară, așa că mă întrebam și eu așa.

– Avem din nou petrecere. Cam asta facem noi în fiecare vineri și sâmbătă, cu excepția nopții trecute și cu excepția sâmbetei trecute...

Desenez cu degetul un cerc pe fereastră.

– Nu vă plictisiţi? Să faceţi acelaşi lucru în fiecare weekend cu aceeași oameni beţi?

Sper ca replica mea nu-l va supăra.

– Ba da... cred că da. Dar suntem la colegiu, iar eu fac parte dintr-o frăție studenţească; ce altceva am putea face?

– Nu ştiu... pare obositor, să cureţi mizeria după toată lumea, în fiecare weekend, mal ales când tu nici nu bei.

– Este, dar nu am găsit nimic mai bun de făcut cu timpul meu, așa că...

Se opreşte.

Ştiu că încă mă priveşte, dar ochii mei îl evită cât pot.

Restul drumului îl parcurgem în tăcere. Nimic ciudat la mijloc, doar tăcere.

Mergând de una singură de la maşină până în dormitor, mă simt agitată. Emoţiile mele au luat-o razna. Tocmai mi-am petrecut noptea şi mare parte din după-amiază cu Hardin şi, în majoritatea timpului, m-am înţeles bine. Chiar ne-am distrat, mult. De ce nu mă pot distra aşa grozav cu cineva care mă place? Cum ar fi Noah. Ştiu că ar trebui să-l sun, dar acum vreau să-mi dau seama ce simt.

Când ajung în cameră sunt surprinsă s-o găsesc acolo pe Steph, de obicei, este plecată tot weekendul.

– Pe unde ai umblat, domnişoară? mă necăjește ea cu gura plină de popcom cu gust de caşcaval.

Râd şi îmi scot pantofii înainte să mă arunc în pat.

– Mi-am căutat maşină.

– Şi ai găsit? mă întreabă ea şi mă apuc să-i povestesc despre parcurile de maşini hârbuite pe care le-am vizitat, fără să-i menționez prezenţa lui Hardin.

După câteva minute, se aude o bătaie la uşă şi Steph se duce să deschidă.

– Ce cauţi aici, Hardin? bombăne ea.

Hardin. Privesc în jur nervoasă, iar el vine înspre patul men. Își ţine mâinile în buzunare şi se leagănă pe călcâie.

– Am uitat ceva în maşină? întreb eu şi o aud pe Steph oftând.

Va trebui să-i explic mai târziu, deşi nici eu nu sunt tocmai sigură cum am ajuns să-mi petrec timpul cu Hardin.

– Ăăă... nu. Ăăă, mă gândeam că te pot duce eu diseară acasă la tata. Ştii tu, dacă tot nu ţi-ai găsit maşină, şuieră el, nepărând să observe sau să îi pese că Steph stă în încăpere adunându-şi practic falca de pe covor. Dacă nu... e ok, m-am gândit să mă ofer.

Mă aşez, iar el îşi scoate inelul din buză printre dinţi. Îmi place la nebunie când face asta. Sunt atât de surprinsă de oferta lui, încât aproape că uit să-i răspund.

– Da... ar fi minunat. Mulţumesc.

Surâd, iar el îmi zâmbeşte calm şi evident uşurat. Scoate o mână din buzunar şi şi-o trece prin păr, după care o bagă înapoi.

– Bine... o să vin pe la şase şi jumătate, ca să ajungi acolo în timp.

– Mulţumesc, Hardin.

– Tessa, zice el calm şi iese pe uşă, închizând-o în urma lui.

– Ce naiba a fost asta?! chiţăie Steph.

– Nu ştiu, pe bune, recunosc eu.

Exact atunci când mă gândesc că Hardin nu poate deveni mai derutant, face ceva de genul acesta.

– Nu-mi vine să cred ce s-a întâmplat! Adică Hardin... cum a venit aici, de parcă era nervos sau ceva de genul ăsta! Doamne Dumnezeule! Și s-a oferit să te conducă acasă la tatăl... Stai puțin, de ce te duci acasă la taică-său? Și tu credeai că ți-ai uitat ceva la el în mașină? Cum de am ratat atâtea lucruri! am nevoie de detalii!

Practic țipă la mine și se lipește de patul meu.

Deci îi povestesc toată tărășenia, explicându-i cum a apărut Hardin aici noaptea trecută, cum ne-am uitat la filme și cum el a adomit, cum am căutat azi mașină împreună și cum nu i-am spus nimic mai devreme pentru că m-am gândit că, dacă tot a insistat atât de mult să stau departe de el, ar fi fost bizar să recunosc că am stat tot timpul împreună. Nu-i zic mare lucru despr tatăl lui Hardin, doar că mă duc la cină la el acasă, dar pare oricum mai degrabă interesată de ce s-a întâmplat noaptea trecută.

– Nu-mi vine să cred că a rămas aici, e mare lucru. Hardin nu rămâne niciodată nicăieri. Și nu lasă pe nimeni să stea cu el. Am auzit că are coșmaruri sau cam așa ceva, nu știu exact. Dar pe bune, ce i-ai făcut? Aș fi vrut să fi înregistrat video felul în care arăta când a intrat aici! Steph țipă și râde. Tot nu cred că e o idee bună, dar tu pari să te descurci cu el mai bine decât majoritatea oamenilor. Totuși, ai grijă, mă avertizează ea din nou.

Ce i-am făcut? Nimic, sunt convinsă. Nu e încă obișnuit să se poarte frumos, dar, dintr-un motiv oarecare, cu mine se poartă frumos. Poate că esta este strategia sa de a mă învinge la nu știu ce joc de-al lui sau de a-mi demonstra că poate mima manierele frumoase? Nu sunt sigură și mă doare creierul de la cât încerc să-mi dau seama.

Îl pomenesc pe Tristan, iar Steph continuă conversația de aici. Încerc să fiu atentă la poveștile ei de la petrecerea de azi-noapte, despre cum Molly s-a trezit fără trico (imaginează-ți!) și despr cum Logan l-a bătut pe Nate la un concurs de skanderberg între beți (Steph se jură că a fost una dintre fazele acelea care sunt mult mai amuzante în realitate decât povestite). Gândurile mele zboară din nou la Hardin, desigur, şi-mi verific ceasul să mă asigur că am suficient timp ca să mă pregătesc pentru diseară. E ora patru acum, deci pe la cinci ar trebui să încep să mă pregătesc.

Steph vorbeşte până la cinci şi jumătate şi e în extaz când o rog să-mi aranjeze părul şi să mă machieze. Nu sunt sigură de ce fac atâtea eforturi să arăt bine la o cină în familie la care nu ar trebui să mă duc, dar totuşi le fac. Îmi aplică un strat atât de subţire de machiaj că nici nu îţi dai seama că e acolo, dar arată grozav. Natural, dar drăguț. Apoi îmi ondulează părul aşa cum a mai făcut-o şi înainte. Mă decid să mă îmbrac cu rochia mea preferată cafenie, în ciuda încercărilor lui Steph de a mă convinge să port ceva din şifonierul ei. Rochia mea cafenie e simpatică şi conservatoare, perfectă pentru o cină în familia.

– Măcar pune-ţi colanţii de dantelă pe dedesubt sau lasă-mă să-i tai mânecile, bombăne ea.

– Bine, dă-mi colanţii de dantelă, cred. Nu e atât de urâtă, totuşi, îmi subliniază formele, mă apăr eu.

– Ştiu, e doar... plictisitoare.

Strâmbă din nas.

Pare mai mulţumită când îmi pun colanţii şi accept şi pantofii cu toc. Încă am perechea de espadrile înghesuită în geanta de ieri, dacă e cazul.

Când se face aproape şase şi jumătate îmi dau seama că sunt mai emoţionată din cauza drumului către cină decât de cină în sine. Mă tot trag de colanţi şi exersez mersul pe tocuri prin cameră de câteva ori până când Hardin bate la uşă, în cele din urmă. Steph îmi zâmbeşte ciudat şi deschide uşa.

– Uau, Tessa... ăăă, arăţi minunat, mormăie el şi zâmbeşte.

De când a început să zică “ăăă” în fiecare propoziţie?

Steph ne conduce până la uşă, face semn cu ochiul şi exclamă ca un părinte mândru:

– Să vă distraţi, voi doi!

Hardin îi arată degetul din mijloc, iar ea îi întoarce gestul vulgar, exact în momentul în care el îi închide uşa în nas.

46

Drumul către casa tatălui lui Hardin este plăcut. Muzica în surdină din fundal pare doar o iluzie şi observ că Hardin ţine volanul mai crispat decât de obicei. Pare agitat în timpul călătoriei, dar sunt convinsă că, dacă ar vrea să vorbească despre ce îl supără, nu s-ar sili s-o facă.

Mă dau jos din maşină și urc treptele care pornesc de pe trotuar. Soarele este încă sus pe cer și văd cum iedera se caţără pe pereţii caselor, împletindu-se cu mici flori albe. Brusc, aud cum portiera lui Hardin se deschide și apoi se închide, după care îi aud cizmele pe trotuar. Mă răsucesc și observ că se află la câţiva paşi distanţă de mine.

– Ce faci? îl întreb.

– În mod evident vin cu tine.

Îşi dă ochii peste cap şi face un pas mare, ajungând lângă mine, în vârful scărilor.

– Pe bune?

Mi s-a părut că nu aveai de gând să...

– Mda. Acum hai să intrăm și să petrecem cea mai enervantă seară a vieților noastre.

Faţa i se schimonoseşte în cel mai fals zâmbet pe care l-am văzut vreodată. Îi trag un cot şi apăs pe sonerie.

– Eu nu sun niciodată la uşi, zice el şi apasă pe clanță.

Presupun că e în regulă, pentru că e casa tatălui său, dar tot mă simt un pic stânjenită.

Intrăm şi trecem prin hol, iar atunci apare tatăl lui. Pe chip i se citeşte surprinderea, dar zâmbeşte cuceritor şi merge să-ţi îmbrăţişeze fiul. Cu toate astea, Hardin îi evită gestul şi îl ocoleşte, trecând chiar pe lângă el. Stânjeneala îmbujorează trăsăturile atrăgătoare ale domnului Scott, dar eu mă uit în altă parte ca să creadă că nu i-am văzut acest gest subtil.

– Mulţumesc foarte mult că ne-aţi invitat, domnule Scott, spun eu când îi trecem pragul casei.

– Mulţumesc foarte mult că aţi venit, Tessa, Landon mi-a povestit câte ceva despre tine. Pare că ţine mult la tine. Şi, te rog, spune-mi Ken.

Zâmbeşte, iar eu îl urmez în living.

Când intru, îl găsesc pe Landon stând pe canapea cu un roman în braţe. Faţa i se luminează şi îşi închide cartea, iar eu mă apropii și mă aşez lângă el. Habar nu am unde s-a dus Hardin, dar va apărea el mai devreme sau mai târziu.

– Deci tu şi Hardin mai încercaţi o dată să fiţi prieteni? întreabă Landon, încruntându-se uşor.

Aş vrea să-i explic ce anume se petrece între mine şi Hardin, dar sincer nici eu nu am habar.

– E complicat.

Încerc să zâmbesc, dar nu reuşesc decât să mă strâmb.

– Încă eşti cu Noah, corect? Te întreb asta deoarece Ken pare să creadă că tu şi Hardin formaţi un cuplu.

Râde.

Sper că râsul meu nu sună la fel de fals precum îl percep eu. Mi-e prea milă de el ca să-i spun adevărul, dar cred că o va face Hardin. Mă foiesc iritată, neavând idee ce să-i răspund.

– Mda, încă sunt cu Noah, doar că...

– Tu trebuie să fii Tessa! se aude o voce de femeie.

Mama lui Landon se apropie de mine, iar eu mă ridic şi dau mâna cu ea. Are ochi strălucitori şi un zâmbet adorabil. Poartă o rochie asemănătoare cu rochia mea cafenie şi are pe deasupra rochiei un şorţ imprimat cu banane mititele şi căpşuni.

– Mă bucur mult să vă întâlnesc; mulţumesc că m-aţi invitat. Aveţi o casă foarte frumoasă, îi spun eu.

Zâmbetul i se lărgeşte şi îmi strânge mâna.

– Bine ai venit, draga mea, plăcerea e de partea noastră, spune ea radiind.

De la bucătărie se aude o alarmă şi Karen se precipită un pic.

– Bine, mă duc să termin la bucătărie, dar ne vedem în sufragerie în câteva minute.

– La ce lucrezi? îl întreb pe Landon, iar el scoate o mapă.

– La temele de săptămâna viitoare. Eseul despre Tolstoi o să mă omoare.

Râd şi încuviinţez din cap; mi-a luat ore întregi să scriu acel eseu.

– Da, a fost criminal. Eu l-am terminat acum câteva zile.

– Ei bine, tocilarilor, să-mi spuneţi şi mie când isprăviţi să vă comparaţi notiţele, că mi-ar plăcea să mănânc până la anul, spune Hardin.

Mă uit urât la el, dar Landon râde şi pune jos cartea, ducându-se apoi în sufragerie. Se pare că bătaia aceea le-a prins bine.

Îi urmez pe amândoi şi ajung în sufrageria spaţioasă. Acolo se află o masă lungă, decorată superb, cu seturi complete de tacâmuri și nenumărate platouri cu mâncare în mijloc. Karen s-a dat peste cap să facă toate astea; sper că Hardin se va comporta frumos sau îl voi ucide.

– Tessa, tu şi Hardin staţi pe partea asta, ne ordonă Karen, arătând spre stânga mesei.

Landon stă în faţa lui Hardin. Ken şi Karen se aşază lângă Landon.

Îi mulţumesc şi mă aşez lângă Hardin, care este tăcut şi pare stânjenit. Văd cum Karen îi pregăteşte farfuria lui Ken, iar el îi mulţumeşte cu un sărut scurt pe obraz. Este un gest atât de intim, încât mă simt obligată să mă uit în altă parte. Îmi umplu farfuria cu fripturi de vită, cartofi şi piure de dovlecel, apoi îngrămădesc și-o chiflă în vârf. Hardin chicotește în barbă când vede mormanul meu de mâncare.

– Ce vrei? Mi-e foame, şoptesc eu.

– Nimic, fetele înfometate sunt cele mai mişto.

Râde din nou și apoi îşi face o farfurie şi mai plină decât a mea.

– Spune-ne, Tessa, îţi place la Washington Central deocamdată? întreabă Ken.

Îmi mestec repede mâncarea, ca să pot răspunde.

– Îmi place foarte mult. E de-abia primul meu semestre, deci mai întrebaţi-mă peste câteva luni, glumesc eu și toată lumea râde, în afară de Hardin.

– Foarte bine. Eşti înscrisă în vreun club din campus? Mă întreabă Karen şi se şterge la gură cu un şerveţel.

– Nu încă, dar plănuiesc să mă înscriu în clubul de literatura din semestrul viitor.

– Serios? Hardin a fost membru al acelui club, adaugă Ken, iar eu mă uit la Hardin.

Ochii i s-au îngustat şi pare iritat.

– Vouă cum vi se pare să locuiţi lângă WCU? întreb eu, ca să le abat atenţia de la Hardin.

Privirea i se înseninează şi îmi închipui că acesta este felul lui de a-mi mulţumi.

– Ne place. Înainte să devină Ken rector, locuiam într-o casă mult mai mică. Apoi am găsit casa asta şi ne-am îndrăgostit imediat de ea.

Îmi scapă furculița din mână pe farfuria de porţelan.

– Rector? La WCU? oftez eu.

– Da. Nu ți-a spus Hardin? întreabă Ken privindu-şi fiul.

– Nu... nu i-am spus.

Karen și Landon se uită la Ken, care își mută privirea asupra lui Hardin și se foiește nervos.

În ceea ce-l privește, Hardin se uită și el la tatăl său cu o ură evidentă. Sare în picioare, strigând:

– Nu. Bine, nu, nu i-am spus şi nici nu ştiu de ce dracu' contează așa ceva. Nu am nevoie să mă folosesc de numele sau de poziţia ta!

Pleacă de la masă ca o vijelie, Karen arată de parcă urmează să izbucnească în plâns, iar lui Ken i s-a înroşit faţa.

– Îmi pare atât de rău, nu ştiam că e... încep eu.

– Nu, nu-ți cere scuze pentru proasta lui creştere, îmi spune Ken.

Aud ușa din spate trântindu-se şi mă ridic.

– Vă rog să mă scuzaţi, zic şi mă ridic de la masă, ieşind să-l caut pe Hardin.

47

Mă reped la uşa din spate și-l găsesc pe Hardin mărșăluind în sus şi în jos prin curte. Nu sunt sigură cum aş putea să îndrept situația, dar prefer să mă aflu aici cu Hardin decât să fiu nevoită să-i înfrunt familia în sufragerie, după acea izbucnire. Mă simt oricum vinovată pentru tot ce se întâmplă, de vreme ce am fost de acord să vin aici unde Handin nu avea chef să vină. Dacă el ar începe dintr-odată să-și petreacă timpul cu mama mea, și eu m-aș simţi ciudat.

Ha, de parcă mama ar accepta vreodată așa ceva, îmi strigă subconştientul.

Ca şi cum mi-ar fi citit gândurile, Hardin mă săgetează cu o privire iritată. Mă duc înspre el, dar el se îndepărtează de mine.

– Hardin...

– Nu, Tessa, nu, zice el tăios. Ştiu că o să-mi spui că trebuie să intru înapoi acolo şi să-mi cer iertare. Dar aşa ceva nu se va întâmpla niciodată, aşa că nu-ţi răci gura de pomană! De ce nu te întorci tu înăuntru să-ţi continui cina şi pe mine lasă-mă dracului în pace.

Mă apropii puţin, dar tot ce reuşesc să spun este:

– Nu vreau să mă întorc înăuntru.

– De ce nu? Te potriveşti perfect cu personalităţile lor puritane și plictisitoare.

Au! De ce-am venit eu aici? Oh, da, mi-am amintit: ca să fiu sacul de box al lui Hardin.

– Știi ceva! Bine! Eu o să plec, nu ştiu de ce îmi tot bat capul cu tine! strig, dar sper ca oamenii dinăuntru să nu mă fi auzit.

– Pentru că nu eşti în stare să pricepi o aluzie, de-aia, cred.

În timp ce rosteşte aceste cuvinte, simt cum nodul din gât mi se mărește.

– Am priceput exact aluzia.

Mă uit la curtea decorată cu piatră şi încerc să îndepărtez veninul din vorbele lui, dar îmi este imposibil. Privesc în sus către Hardin, iar ochii lui reci îi întâlnesc pe ai mei.

– Asta e tot? Aşa te aperi tu?

Râde şi îşi trece mâinile prin păr.

– Nu mai meriţi nicio secundă din timpul meu. Nu meriţi nici măcar să-ți vorbesc, iar oamenii aceia de treabă dinăuntru nu merită să le strici cina pe care au pregătit-o cu atâta drag! Atât te pricepi să faci: să distrugi lucruri, să distrugi totul! Iar eu refuz să fiu unul dintre acele lucruri.

Lacrimile îmi inundă faţa, iar Hardin face un pas către mine. Mă feresc şi mă împiedic de ceva. Hardin întinde mâna ca să nu cad, dar eu mă agăț de un scaun din curte. Nu vreau ajutorul lui şi nici nu am nevoie de el.

Privindu-l, îmi dau seama că expresia de pe chipul lui denotă epuizare. Aşa îi este şi vocea, când rosteşte, încet:

– Ai dreptate.

– Ştiu că am.

Mă întorc cu spatele la el.

Mai repede decât mi-aş fi putut închipui vreodată, îşi încolăceşte mâna pe încheietura mea şi mă trage la pieptul lui. Mă sprijin pe el fără nicio ezitare, îmi doresc atât de mult să-l ating! Dar deja cunosc scenariul; aud avertismentul în ritmul rapid al inimii mele. Mă întreb dacă şi Hardin îmi poate auzi sau simţi bătaia pulsului sub strânsoarea sa. Ochii îi sunt plini de mânie și știu că privirea mea se reflectă în a lui.

Nu primesc însă niciun avertisment în clipa în care buzele lui se lipesc de ale mele, iar forţa gurii sale este aproape dureroasă. Gestul său este de o asemenea disperare şi aviditate încât pur și simplu mă pierd. Rătăcită printre lacrimile sărate de pe buzele amândurora, pierdută printre degetele lui care îmi răvăşesc părul. Mâinile sale se mută din păr pe mijlocul meu şi mă ridică pe balustradă. Îmi desfac picioarele pentru el, iar el se mişcă între acestea, sărutându-mă în continuare. Suntem amândoi înfierbântaţi şi gâfâim, urcaţi unul pe celălalt. Dinții mei îi muşcă uşor buza de sus, făcându-l să geamă și să mă tragă și mai aproape.

Ușa se deschide cu un scârţâit, rupând vraja. Întorcându-mă să văd cine e, mă trezesc îngrozită sub ochii blânzi ai lui Landon. Are faţa roșie și ochii căscaţ. Îl resping pe Hardin de

lângă mine și sar de pe balustradă, aranjându-mi rochia când ajung cu picioarele pe pământ.

– Landon, eu... eu, încep să mă bâlbâi.

El își ridică o mână făcându-mă să tac şi vine înspre noi. Respirația lui Hardin se aude atât de tare încât pot să jur că răsună între casă și copaci. Obrajii îi sunt roşii, iar privirea – de om nebun.

– Nu înțeleg. Credeam că voi doi vă urâţi, când, de fapt...Tu ai un iubit, Tessa, nu credeam că poţi fi aşa.

Cuvintele lui Landon sunt dure, dar tonul vocii îi este cald.

– Nu sunt... Habar nu am ce este asta.

Gesticulez înspre mine şi Hardin. Hardin rămâne în tăcere, lucru care mă bucură.

– Noah știe, mă rog, despre ce a-a întâmplat înainte. Voiam să-ți spun și ție, doar că nu vreau să îţi schimbi părerea despre mine, spun eu, aproape cerându-i iertare.

– Nici nu știu ce să mai cred... răspunde Landon şi pornește înapoi către ușă.

Apoi, exact ca într-un film, bubuitul unui tunet se rostogolește prin aer.

– Se pare că vine furtuna, spune Hardin, privind atent cerul care se înnegrește.

În ciuda înfățișării răvășite, vocea îi rămâne calmă.

– O furtună? Landon tocmai ne-a prins... sărutându-ne, zic eu, simțind cum pasiunea dintre noi se stinge încetișor.

– Va fi bine.

Îl privesc, așteptându-mă să văd o expresie batjocoritoare pe fața lui, dar nu e deloc așa. Își pune mâna pe spatele meu și mă mângâie bland.

– Vrei să te întorci înăuntru sau vrei să te duc acasă? mă întreabă.

Este uimitor cât de brusc i se schimbă dispoziția, de la mânie crescând la desfrânare și sfârșind prin a se calma.

– Mi-ar plăcea să mă întorc în casă și să-mi termin mâncarea. Tu ce vrei să faci?

– Cred că putem să mergem înăuntru; mâncarea e destul de gustoasă, spune el zâmbind, iar eu chicotesc. Ăsta e un sunet minunat, îmi spune el și se uită în ochii mei.

– Ești într-o dispoziție mult mai bună, îi zic eu, iar el îmi zâmbește din nou.

Se freacă pe ceafă, așa cum face de obicei.

– Nici eu nu înțeleg multe, să știi.

Deci și el este la fel de confuz ca mine? Mi-aș dori să nu-mi trezească sentimente atât de puternice; aș putea să mă descurc mult mai bine cu el. Când spune astfel de lucruri mă face să-mi pese și mai mult de soarta lui. Îmi dorsc să simtă și el la fel pentru mine, dar deja am fost avertizată, de Steph și de Hardin însuși, că acest lucru un se va întâmpla niciodată.

Tunetul bubuie din nou și Hardin mă ia de mână.

– Hai înăuntru până nu începe ploaia.

Dau din cap, iar el mă conduce înăuntru. Nu-și ia mâna de pe mâna mea când intrăm în sufragerie. La Landon observă acest detaliu, dar nu spune nimic. Oricât de mult mi-aș dori să nu-l vadă Landon, îmi place la nebunie ca Hardin să mă țină de mână. Îmi place prea mult ca să mă retrag. Landon se concentrează din nou asupra farfuriei sale, iar noi ne reluăm locurile la masa. Dându-mi drumul mâinii, Hardin îi privește pe tatăl său și pe Karen.

– Îmi cer iertare că am țipat la voi în halul ăla, mormăie el.

Surprinderea de pe fața tuturor este atât de evidentă, încât Hardin își mută privirea spre masă.

– Sper că nu v-am stricat cina asta pentru care ați făcut atâtea eforturi, continuă el.

Nu mă pot abține. Întind mâna pe sub masă și îl iau de mână pe Hardin, strângându-l ușor.

– Este în regulă, Hardin, înțelegem. Hai să un stricăm toată seara; încă ne mai putem bucura de această cină.

Karen zâmbește și Hardin se uită la ea. Îi zâmbelte chiar, slab, ceea ce știu că pentru el e un adevărat efort. Ken un spune nimic, dar clatină din cap, fiind de acord cu ideea în sine.

Îmi retrag încet mâna, dar Hardin își înlănțuie degetele cu ale mele și se uită într-o parte, către mine. Sper că nu arăt atât de tâmpă pe cât mă simt pe dinăuntru. Pentru prima oară în viața mea nu mai exagerez cu gândirea, deși aș putea să mă

întreb de ce mă țin de mână cu el în timp ce am o relație cu Noah.

Cina continuă lin, dar mă simt puțin intimidată de Ken, acum când știu că este rector. Este foarte important. Ne povestește cum s-a mutat din Anglia, cât de mult îi place America și, în particular, statul Washigton. Hardin încă mă ține de braț și amândoi ne chinuim să mâncăm folosind o singură mână, dar nimeni nu pare să fi observant acest lucru.

– Nu m-aș supăra dacă vremea ar fi mai bună, dar este superb aici, cugetă Ken, iar eu îl aprob dând din cap.

– Ce planuri ai după ce termini facultatea? mă întreabă Karen pe când ceilalți termină de mâncat.

– Mă voi muta la Seattle și sper să ajung să lucrez la o editură cât timp voi scrie prima mea carte, spun eu încrezătoare.

– Editură? Te gândești la vreuna anume? mă întreabă Ken.

– Nu chiar. Voi profita de orice ocazie care mi se iveşte pentru a pătrunde undeva.

– Minunat. Se întâmplă să am nişte relaţii la Vance. Ai auzit de editura asta? întreabă el, iar eu mă uit către Hardin.

El spusese mai demult că are cunoştinţe acolo.

– Da, am auzit numai lucruri grozave despre ea.

Zâmbesc.

– Pot să dau un telefon să te recomand, dacă vrei; ar fi o oportunitate uriașă pentru tine. Pari o tânără foarte inteligentă şi mi-ar plăcea să te sprijin.

Îmi trag mâna dintre degetele lui Hardin şi mi-o împreunez cu cealaltă, sub sub bărbie.

– Serios? Ar fi foarte frumos din partea dumneavoastră! Vă mulțumsc mult, zic eu.

Ken îmi răspunde că îşi va suna cunoştinţa luni, iar eu îi mulţumesc de câteva ori la rând. El mă asigură că nu e niciun deranj şi că îi place să ajute de câte ori poate. Îmi bag mâna la loc sub masă, dar Hardin și-a retras mâna de acolo, iar când Karen se ridică şi începe să stângă masa, el se scuză şi se duce sus, la etaj.

48

Karen mi-a zâmbit recunoscătoare când m-am oferit s-o ajut cu strânsul mesei şi a părut puţin surprinsă de acest lucru. Pun farfuriile în mașina de spălat vase, în timp ce ea spală platourile mari. Îmi dau seama că toate farfuriile par nou-nouţe şi îmi amintesc câtă pagubă a făcut Hardin în acea seară. Poate să fie atât de crud uneori.

– Dacă nu te superi că te întreb, de cât timp te vezi cu Hardin?

Roşeşte la propria ei întrebare, dar eu îi zâmbesc călduros.

Îmi dau seama că ar fi cel mai bine să evit vreun răspuns despre o relaţie amoroasă și îi spun:

– Păi, ne cunoaştem cam de o lună; e prieten bun cu Steph, colega mea de cameră.

– I-am cunoscut doar pe câţiva dintre prietenii lui Hardin. Tu eşti... ei bine, tu eşti diferită de cei peste care am dat până acum.

– Da, suntem foarte diferiţi.

Fulgerele brăzdează cerul şi ploaia începe să bată în ferestre.

– Uau, plouă cu găleata afară, spune ea şi închide ferestruica de deasupra chiuvetei. Hardin nu este atât de rău pe cât pare, continuă să vorbească, deşi pare că mai degrabă îşi aminteşte ei însăşi acest detaliu. Doar suferă. Mi-ar plăcea să

cred că nu va fi mereu aşa. Trebuie să-ţi mărturisesc că am fost foarte surprinsă că a venit aici în seara asta şi nu pot să cred altceva decât că este vorba de influenţa ta.

Luându-mă prin surprindere, îşi pune mâinile în jurul meu şi mă îmbrăţişează. Nefiind sigură ce ar trebui să spun, o îmbrăţişez şi eu. Ea se retrage, dar îmi pune mâinile sale cu manichiură impecabilă pe umeri.

– Îţi mulţumesc din suflet, zice ea, după care îşi şterge ochii cu un şerveţel şi se întoarce la vase.

Este prea drăguţă ca să-i spun că eu nu am nicio influenţă asupra lui Hardln. A venit în seara asta aici pentru că a vrut să mă enerveze. După ce termin de pus farfuriile în maşina de spălat vase, mă uit cum cad picăturile de ploaie pe fereastră. Este absolut incredibil cum Hardin, care urăşte pe toată lumea, în afară de el însuşi şi poate de maică-sa, are atâţia oameni cărora le pasă de el şi totuşi el refuză să se apropie de ei. E norocos că îi are, că ne are. Știu că sunt unul dintre acei oameni. Aş face orice pentru Hardin, chiar dacă m-aş apuca să neg, știu că este adevărat. Eu nu am pe nimeni. În afară de Noah şi mama, şi amândurora la un loc nu le pasă de nimeni aşa cum viitoarei mame vitrege îi pasă de Hardin.

– Mă duc să văd ce face Kcn. Simte-te ca acasă, draga mea, îmi spune Karen.

Clatin din cap şi mă hotărăsc să-l găsesc fie pe Hardin, fie pe Landon, pe oricare din ei îmi iese în cale primul.

Landon nu e de găsit la parter, aşa că urc către camera lui Hardin. Dacă nu e acolo, mă gândesc, o să stau singură la parter. Apăs pe clanţă, dar uşa este încuiată.

– Hardin?

Încerc să vorbesc în şoaptă, ca să nu mă audă nimeni. Bat cu degetele în uşă, dar nu aud nimic. Exact când mă întorc să plec, uşa ţăcăne şi Hardin o deschide.

– Pot să intru? îl întreb, iar el dă din cap scurt şi deschide larg ușa ca să îmi facă loc.

În cameră este o adiere de vânt şi pot simţi mirosul răcoros al ploii intrând prin fereastra cu ancadă. El se duce și se așază pe băncuţa de sub fereastră şi îşi ridică genunchii la gură. Se uită lung pe geam, dar nu-mi adresează niciun cuvânt. Mă aşez în fața lui și aştept ca picăturile constante de ploaie să-şi creeze propriul lor ritm liniştitor.

– Ce s-a întâmplat? întreb eu în cele din urmă. Când se uită la mine cu o privire confuză, îi explic: La parter, vreau să spun. Mă ţineai de mână şi apoi... de ce te-ai retras?

Mă simt jenată de disperarea din vocea mea. Par prea plângăcioasă, dar cuvintele deja au fost rostite.

– Despre stagiatură era vorba, ai vreun motiv pentru care nu vrei s-o accept? Pentru că tu te-ai oferit primul să mă ajuți? îl interoghez eu.

– Exact ăsta e motivul, Tessa, zice el, privind din nou pe fereastră. Voiam să fiu eu cel care te ajută, nu el.

– De ce? Nu e o competiţie, iar tu ai fost primul care s-a oferit, deci îţi mulţumesc.

Vreau să-i iau această povară de pe umeri, deşi nu-mi dau seama de ce îi acordă atâta importanţă.

El lasă să-i scape un oftat de exasperare şi își îmbrățișează genunchii. Între noi pluteşte tăcerea şi amândoi ne uităm pe fereastră. Vântul s-a înteţit, legănând copacii dintr-o parte în alta, și fulgerele sclipesc din ce în ce mai des.

– Vrei să plec? Pot s-o sun pe Steph să văd dacă Tristan mă poate lua cu maşina? şoptesc eu.

Nu vreau să plec, dar mă înnebuneşte să stau alături de Hardin şi să nu vorbim.

– Să pleci? Cum ai tras tu concluzia că aş vrea să pleci duoă ce ţi-am spus că vreau să te ajut?

Ridică tonul.

– N-nu ştiu. Nu vorbeşti cu mine şi furtuna se întețește... mă bâlbâi eu.

– Ești exasperantă, absolut exasperantă, Theresa.

– În ce sens? scâncesc eu.

– Încerc să-ţi spun că... că vreau să te ajut şi te ţin de mână, dar asta nu folosește la nimic... nu pricepi nimic. Nu ştiu ce să mai fac.

Își pune mâinile pe faţă.

Asta nu poate să însemne ce cred eu că înseamnă, nu-i aşa?

– Ce să pricep? Ce nu pricep, Hardin?

– Că te vreau. Mai mult decât am vrut pe oricine în toată viaţa mea.

Își privirea de la mine.

Stomacul mi se strânge la nesfârşit, iar capul începe să mi se învârtească. Atmosfera dintre noi s-a schimbat iarăşi. Confesiunea nepremeditată a lui Hardin mă loveşte puternic. Pentru că şi eu îl vreau. Mai mult decât orice altceva.

– Știu că tu nu... tu nu simţi la fel, dar eu... începe el şi, de data asta, eu suut cea care îl întrerupe.

Îi îndepărtez mâinile de pe genunchi şi i le trag, ca să-l simt mai aproape de mine. Ajunge lângă mine, cu o expresie de incertitudine în ochii lui verzi. Îmi prind degetul în gulerul tricoului său şi îl trag şi mai aproape. Ne privim în ochi. Îşi pune genunchiul lângă coapsa mea pe băncuță și mă uit din nou la el. Inspiră de câteva ori, iar privirea i se mută de la buzele mele la ochi. Își trece limba peste buza de jos, iar eu mă mai apropii câțiva centimetri. M-aş fi aşteptat să mă sărute până acum.

– Sărută-mă, îl implore u.

Își apropie capul, aplecându-se spre mine, îşi pune un braţ pe spinarea mea şi mă împinge uşor în jos, astfel încât ajung cu spatele pe băncuța capitonată. Îmi desfac picioarele în faţa lui, a doua oară pe ziua de azi, iar trupul i se aşază între ele. Faţa lui este la câţiva centimetri distanță de a mea şi îmi ridic capul să-l sărut, nu mai pot aștepta. Gurile noastre se ating, după

care el se retrage uşor, îmi bagă capul în scobitura gâtului, lăsând acolo un sărut delicat, apoi își ridică din nou buzele. Îmi sărută colţul gurii, apoi obrazul, transmițându-mi în trup valuri de plăcere. Gura lui o mângâie pe a mea încă o dată, apoi îşi trece limba peste buza mea de jos, închizând și deschizând buzele peste ale mele. Sărutul este plăcut şi lent, iar limbile noastre se împreunează. Una din mâinile lui rămâne pe șoldul meu, încurcată în materialul rochiei, acolo unde mi s-a ridicat deasupra coapselor. Cealaltă mână îmi mângâie obrazul în timp ce mă sărută; brațele mele îi sunt încolăcite pe spate, îmbrățișându-l strâns. Fiecare fibră din mine ar vrea să muşte, să-l dezbrace de tricou, dar felul ușor și blând în care mă sărută mi se pare mult mai satisfăcător decât fierbinţeala obişnuită.

Buzele lui Hardin se mulează pe ale mele, iar mâinile i se mișcă pe spatele meu. Şoldurile lui înguste coboară pe şoldurile mele și un scâncet îmi scapă de pe buze. Îmi absoarbe gemetele cu buzele lui, care trec peste ale mele, mişcare după mişcare.

– Ah, Tessa, ce-mi faci tu mie... mă faci să mă simt minunat, îmi şopteşte el aproape de buze.

Cuvintele lui mă răvăşesc şi mă agăţ de partea de jos a tricoului său. Mâna lui îmi părăsește obrazul și coboară pe piept şi pe abdomen, acolo unde pielea mi se furnică. Îşi duce măna în micul spaţiu dintre trupurile noastre, acolo unde picioarele îmi sunt desfăcute, iar eu gâfâi când începe să mă

mângâie prin dantela colanţilor. Apasă puţin mai tare, iar eu gem și spinarea mi se arcuiește, ridicându-se de pe băncuţă.

Nu contează cât de mult mă enervează sau mă necăjeşte, o atingere din partea lui este suficientă ca să mă domine din nou. Dar calmul și stăpânirea sa par să se diminueze; încearcă din răsputeri să și le păstreze, dar văd cum hotărârea lui se năruie. Îşi freacă nasul de obrazul meu, iar eu îl prind de tricou şi i-l trag peste cap, i se oprește puțin în păr, dar Hardin scoate o mână şi-şi dă jos tricoul cu o smucitură, ridicându-se puţin de pe mine. Îşi aruncă tricoul și imediat își coboară din nou capul pentru a-mi găsi încă o dată buzele. Îi apuc mâna, i-o pun din nou între coapsele mele; îl cutremură o chicoteală subtilă și mă privește.

– Ce vrei să-ți fac, Tessa?

Hardin are vocea răguşită.

– Orice, îi spun și vorbesc serios.

Aș face orice cu el și nu-mi pasă de consecințele care vor apărea mâine. A spus că mă vrea și sunt a lui. Am fost de când l-am sărutat prima oară.

– Nu spune *orice*, pentru că sunt o mulţime de lucruri pe care ţi le-aș putea face, geme el și mă mângâie cu degetul prin colanți și chiloţi.

Imaginația mea o ia razna.

– Tu hotărăști, gâfâi eu, iar el îşi mişcă degetul în cercuri.

– Te-ai udat atât de tare, pot să simt prin colanţi. Îşi linge buzele, iar eu gem din nou. Hai să scoatem colanţii ăştia, da? întreabă el şi se ridică de pe mine înainte să-i răspund.

Mâinile îi alunecă pe sub rochie şi apucă de colanţi, trăgându-i în jos, în același timp cu chiloții. Simt aerul rece şi îmi retrag şoldurile fără să vreau.

– La naiba, mormăie el, parcurgându-mi cu privirea tot corpul și oprindu-se la locul dintre picioare.

Neputând să se abțină, se apleacă şi împinge un deget în cea mai intimă parte a mea. Apoi își duce degetul la buze şi-l suge cu ochii închiși. Ah. Când îl văd că face asta tot trupul îmi ia foc.

– Își aduci aminte când ţi-am spus că vreau să te gust? întreabă el, iar eu dau din cap. Ei bine, asta vreau să-ţi fac acum. Bine?

Expresia de pe chipul lui e înflăcărată. Sunt un pic stânjenită de idee, dar dacă va fi la fel de bine ca atunc când m-a mângâiat la pârău, vreau s-o facă. Își linge buzele din nou şi îşi lasă privirea asupra mea. Ultima dată când l-am lăsat să-mi facă asta, am sfârşit prin a ne certa pentru că a fost nemilos. Sper că nu va strica din nou momentul.

– Vrei să-ți fac asta? mă întreabă, iar eu gem.

– Te rog, Hardin, nu mă pune să spun asta, îl implor.

Își pune din nou mâna pe trupul meu, iar degetele lui desenează cercuri largi pe șoldurile mele.

– Nu te pun, promite el.

Mă simt ușurată, aprob din cap și îmi scapă un oftat de pe buze.

– Ar trebui să ne mutăm în pat ca să avem mai mult loc, sugerează el și mă ia de mână.

Îmi trag rochia în jos când mă ridic, iar el rânjește la mine. el se duce lângă fereastra cu arcadă și trage de un arc, lăsând în jos draperiile grele bleumarin și făcând în cameră și mai mult întuneric.

– Scoate-o, îmi cere el liniştit, iar eu fac ce mi se spune.

Rochia îmi cade la picioare şi rămân doar în sutien. Am un sutien alb simplu, cu o mică fundiţă pe adâncitura dintre cupe. Ochii i se măresc şi rămân fixaţi pe pieptul meu, după care întinde mâna și ia între degetele lui lungi funda micuţă.

– Drăguţ, zâmbeşte el, iar eu mă crispez.

Trebuie să investesc nişte bani în lenjerie dacă Hardin continuă să mă vadă aproape dezbrăcată. Încerc să-mi acopăr trupul gol în fața lui. Mă simt mai dezinhibată cu Hardin decât am fost vreodată cu oricine altcineva, dar tot mă simt ruşinată stând aici, îmbrăcată doar în sutien. Mă uit către uşă, iar el se duce până acolo să vadă dacă e încuiată.

– Râzi cumva de mine? îl cert eu, iar el scutură din cap.

– Niciodată, se hlizeşte el şi mă duce la pat. Aşază-te pe marginea patului, cu picioarele pe podea, ca să pot sta în genunchi în fața ta, mă instruieşte el.

Mă întind pe spate pe patul imens şi el mă trage în jos de coapse. Picioarele îmi atârnă, dar nu ajung la podea.

– Nu mi-am dat niciodată seama cât de înalt e patul ăsta, spune el şi râde. Deci mai bine întinde-te mai sus.

Mă trag înspre vârful patului şi Hardin mă urmează. Îşi pune mâinile în jurul coapselor mele şi îşi îndoaie puţin genunchii, cât să ajungă ghemuit în faţa mea, între picioarele mele. Aşteptarea senzaţiei mă înnebuneşte. Aş vrea să am mai multă experienţă ca să ştiu la ce să mă aștept.

Buclele lui Hardin îmi gâdilă coapsele când îşi coboară capul acolo jos.

– O să te fac să te simţi atât de bine, mormăie el cu buzele pe abdomenul meu.

Îmi aud pulsul în urechi şi, pentru scurt timp, uit că mă aflu într-o casă unde mai sunt şi alţi oameni.

– Desfă-ţi picioarele, iubito, şopteşte, iar eu mă supun.

Îmi zâmbește amețit și mă sărută chiar sub buric. Limba lui desenează vârtejuri pe pielea mea albă ca frișca, iar ochii mei se închid fluturând. Îmi mușcă ușor pielea moale de pe șold, iar eu scâncesc surpinsă. Îmi suge pielea prinsă între buzele lui. Mă ustură, dar este ceva atât de senzual, încât durerea nu mă deranjează.

– Hardin, te rog, gâfâi eu.

Trebuie să scap cumva din tortura asta lentă şi dulce-supărătoare.

Apoi, fără niciun avertisment, limba lui mă apasă direct în mijloc, făcându-mă să ţip de plăcere. Mă mângâie uşor cu limba, iar eu mă prind cu mâinile de cuvertura de pe pat. Mă răsucesc sub limba lui pricepută, iar el mă ţine şi mai strâns cu mâinile, fixându-mă într-un loc. Simt cum degetul lui Hardin mă mângâie laolaltă cu limba şi simt cum fierbinţeala mi se adună în stomac. Îi simt metalul rece al inelului din buză, care adaugă o textură şi o temperatură diferite întregii senzații.

Fără permisiunea mea, Hardin îmi strecoară încet un deget înăuntru, cu mişcări uşoare. Închid ochii strângându-i și așteptând ca înţepătura neplăcută să dispară.

– Te simţi bine?

Îşi ridică puţin capul, iar buzele lui pline se desprind de mine. Dau din cap, incapabilă să găsesc cuvintele potrivite, iar el își retrage încet degetul, după care îl introduce înapoi. Este o senzaţie incredibilă, degetul în combinaţie cu limba. Gem şi îmi pun mâna pe părul său moale, trecându-mi degetele prin el şi trăgându-l de şuviţe. Degetul lui continuă să intre în mine şi să se retragă inert. Tunetul bubuie afară, făcând pereţii şi împrejurimile să se umple de ecou, dar eu sunt prea absorbită ca să-mi pese.

– Hardin, gem eu când limba lui găseşte acel loc atât de sensibil și îl suge uşor.

Nu am ştiut niciodată că mă pot simţi în felul ăsta, atât de bine. Trupul meu a cedat senzaţiei şi plăcerii şi trag cu ochiul la

Hardin, care arată incredibil de sexy între picioarele mele, cu muşchii lui tari încordându-se sub piele atunci când îşi plimbă degetul înăuntru şi în afară.

– Vrei să te fac să ai orgasm aşa? întreabă el.

Scâncesc când îşi scoate limba de acolo şi dau frenetic din cap. El rânjeşte şi mă atinge din nou cu limba, de data asta cu mişcări mai bruște în locul acela pe care am ajuns să-l iubesc.

– Ah, Hardin, gâfâi eu, iar el geme deasupra mea, trimițând o mulţime de senzaţii exact prin mijlocul trupului meu.

Picioarele mi se încordează şi îi rostesc numele de mai multe ori în timp ce îmi pierd controlul. Privirea mi se înceţoşează și strâng tare din ochi. Hardin mă ţine şi îşi mişcă limba din ce în ce mai repede. Îmi iau o mână din părul lui şi îmi acopăr gura cu ea, muşcând-o ca să fiu sigură că nu ţip. Câteva secunde mai târziu, capul meu se trânteşte pe pernă, iar pieptul meu se ridică şi se coboară sacadat, în timp ce încerc să-mi regăsesc suflul. Trupul meu încă mai tresare datorită stării euforice din care tocmai am ieşit.

Cu greu îmi dau seama că Hardin s-a suit în pat şi s-a întins lângă mine. Se sprijină pe un cot şi mă mângâie cu degetul mare pe obraz. Mă lasă să-mi revin înainte să mă facă să vorbesc.

– Cum a fost? mă întreabă şi detectez în vocea lui un strop de nesiguranţă.

Îmi răsucesc capul şi îl privesc.

– Mmmmmm, dau din cap, iar el se hlizeşte.

A fost incredibil, dincolo de cuvinte. Acum ştiu de ce toată lumea face genul ăsta de lucruri.

– Te-am anesteziat, ha? mă necăjeşte el.

Îmi mângâie buza de jos cu degetul mare. Scot limba ca să-mi umezesc buzele şi îi ating şi degetul lui Hardin.

– Mulţumesc, îi zâmbesc eu timidă.

Nu ştiu de ce mă simt ruşinată după ce am făcut asta, dar aşa mă simt. Hardin m-a văzut în cele mai vulnerabile momente din viaţa mea, momente în care nu m-a surprins nimeni niciodată și mă înspăimântă cât de tare mă excită lucrul ăsta.

– Ar fi trebuit să te anunţ înainte să-mi folosesc degetele. Am încercat să fiu blând, spune el, cerându-şi oarecum scuze.

Scutur din cap.

– E în regulă, m-am simţit bine.

Roşesc în obraji. El zâmbeşte şi îmi dă părul după ureche.

Un mic frison mă zguduie pe spate, iar sprâncenele lui Hardin coboară.

– Ți-e frig? mă întreabă, iar eu încuviinţez din cap.

Mă ia prin surpindere trăgând marginea cuverturii şi învelindu-mi trupul aproape dezgolit.

Curajul mă face să mă apropii de el. Privirea lui mă urmăreşte cu atenție cum îmi unduiesc trupul şi-mi pun capul pe suprafaţa tare a abdomenului său. Pielea îi e mai rece decât

mă aşteptam, deşi adierea de vânt încă pluteşte în cameră din cauza furtunii. Trag cearșafurile și îi acopăr pieptul, ascuzându-mi şi capul acolo. El le ridică, descoperindu-mi faţa, iar eu mă feresc de el, râzând veselă de micul nostru joc de-a v-aţi ascunselea.

Mi-ar plăcea să pot să zac aici, întinsă alături de el, cu orele, să-mi simt ritmul inimii lipit de obrazul lui.

– Cât mai avem până trebuie să coborâm din nou la parter? îl întreb

Dă din umeri.

– Cred că ar trebui si coborâm acum, ca nu cumva să creadă că ne-o tragem, glumeşte el degajat şi amândoi râdem puţin.

Mă obişnuiesc din ce în ce mai mult cu gura lui spurcată, dar încă e puțin şocant uneori să-l aud rostind aceste cuvinte cu atâta nonșalanță. Lucrul care mă şochează cel mai tare este însă felul în care mi se furnică pielea când vorbeşte urât.

Mormăi și mă dau jos din pat. Îi simt privirea lui Hardin cum mă urmărește în timp ce mă aplec să-mi adun hainele de pe jos. Îi arunc și lui tricoul, iar el şi-l trage peste cap, după care îşi trece mâinile prin părul răvăşit. Îmi pun chiloţii şi mi-i aranjez sub privirea lui. Urmează colanţii şi aproape mă împiedic când mi-i trag pe mine.

– Nu te mai uita la mine, mă emoţionez, îi zic, iar el zâmbeşte.

Gropițele lui sunt mai evidente ca niciodată.

Își stecoară mâna în buzunar şi se uită spre tavan. Chicotesc şi reuşesc în cele din urmă să-mi pun colanţii.

– Poți să mă ajuţi cu fermoarul rochiei când o îmbrac? îl întreb.

Ochii lui îmi cercetează trupul şi îi văd pupilele dilatându-se de la un metru distanţă. Privesc în jos şi văd motivul. Sânii mei ies din sutien, iar colanţii de dantelă îmi trec de şolduri; dintr-odată, mă simt ca un fotomodel.

– D-da. Te ajut, înghite el în sec.

Este uimitor cum cineva atât de frumos, atât de sexy ca Hardin poate fi atras de cineva ca mine aşa cum este el. Ştiu că oamenii mă consideră atrăgătoare, dar nici nu mă compar cu fetele cu care umblă de obicei. Nu am tatuaje, nici piercing-uri, şi mă îmbrac conservator.

Îmi pun rochia şi mă îndepărtez de el, expunându-mi spatele şi aşteptând să vină să-mi închidă fermoarul. Îmi ridic părul şi mi-l ţin deasupra capului. Îşi duce degetul de-a lungul şirei spinării mele, trecând peste breteaua sutienului înainte să-mi închidă fermoarul rochiei. Tremur şi mă las pe spate spre el. Îmi împing intenţionat fundul în el şi-l aud respirând greu. Mâinile sale se mută mai jos, pe şoldurile mele şi mă strânge uşor. Simt cum i se întăreşte, iar fiorul electric trece prin mine pentru a suta oară pe ziua de azi.

– Hardin?

De pe culoar se aude vocea lui Karen, apoi şi o bătaie delicată în uşă şi mă bucur foarte mult că suntem amândoi îmbrăcaţi.

Hardin îşi dă ochii peste cap şi îşi lipeşte buzele de urechea mea.

– Mai târziu, promite el şi se duce către uşă.

Aprinde lumina înainte de a-i deschide lui Karen.

– Îmi cer iertare că deranjez, dar am făcut şi desert şi mă gândeam că poate vreţi şi voi, spune ea dulce.

Hardin nu-i răspunde, dar se uită înspre mine, aşteptând să spun eu ceva.

– Sigur, ar fi minunat, îi spun cu un zâmbet, iar ea surâde la rândul ei.

– Perfect! Ne vedem jos, ne zice ea şi pleacă.

– Eu am mâncat deja desertul, spune Hardin răutăcios, iar eu îl lovesc uşor peste braţ.

49

Karen ne-a pregătit o mulţime de dulciuri. Mănânc câteva și discut cu ea despre pasiunea ei pentru prăjituri. Landon nu ni s-a alăturat în sufragerie, dar asta nu pare să trezească suspiciunile nimănui. Mă uit înspre canapeaua pe care stă ţinând cartea în poală şi îmi reamintesc că trebuie să-i vorbesc cât se poate de repede Nu vreau să-l pierd ca prieten.

– Şi mie îmi place să fac prăjituri, doar că nu mă pricep deloc, îi zic lui Karen, iar ea râde.

– Mi-ar plăcea să te învăţ, zice ea mândră şi eu îi zâmbesc.

Ochii căprui îi sclipesc de speranţă, iar eu clatin din cap.

– Ar fi minunat.

Nu am inimă s-o refuz. Îmi pare rău pentru ea; chiar își dă silinţa să mă cunoască. Crede că sunt iubita lui Hardin şi nu pot să-i spun adevărul. Hardin nu s-a obosit să-i spună nici ei, nici tatălui său, ceea îmi oferă un dram de speranţă. Mi-ar plăcea ca toată viaţa mea să fie ca seara asta, să îmi petrec timpul cu Hardin, să mă urmărească cu privirea pe când discut cu tatăl său şi cu viitoarea sa mamă vitregă.

A fost de treabă, cel puţin în ultima oră, și degetul lui mare îmi mângâie mâna, cu un gest blând care îmi dă fiori. Afară continuă să plouă şi vântul vuieşte.

După ce isprăvim desertul, Hardin se ridică de la masă. Mă uit la el întrebător, iar el se apleacă şi-mi şopteşte ceva la ureche.

– Mă întorc imediat, mă duc la toaletă, zice el și îl văd cum dispare pe culoar.

– Nu ai habar cât îţi suntem de recunoscători. A fost grozav să-l avem pe Hardin în vizită, chiar şi pentru o simplă cină, spune Karen şi Ken o ia de mână peste masă.

– Are dreptate, e minunat pentru un tată să-şi vadă unicul fiu îndrăgostit. Am fost foarte îngrijorat că nu e capabil de aşa ceva... a fost... un copil furios, mormăie Ken şi se uită la mine. Cred că observă că mă foiesc stânjenită pe scaun, pentru că spune repede: îmi cer scuze, nu am vrut să te foc să te simţi prost, doar că ne place să-l vedem fericit.

Fericit? Îndrăgostit? Mă înec şi încep să tuşesc; apa rece din pahar îmi alunecă pe gât calmându-mă şi îi privesc din nou. Ei cred că Hardin este îndrăgostit de mine? Aş fi incredibil de nepoliticoasă să le râd în faţă, dar este evident că ei nu-şi cunosc fiul.

Înainte să pot răspunde, Hardin se întoarce şi eu mulţumesc Cerului că nu mai sunt nevoită să găsesc o replică în faţa presupunerilor lor atât de plăcute, dar atât de greşite. Hardin nu se mai aşază, ci stă în picioare în spatele meu, cu mâinile pe spătarul scaunului.

– Ar trebui să plecăm. Trebuie s-o duc pe Tessa înapoi la cămin, zice el.

– Ah, nu fi prostuţ. Ar trebui să rămâneţi aici la noapte. Afară e furtună şi noi avem o grămadă de spaţiu, nu-i aşa, Ken?

Tatăl lui Hardin încuviinţează dând din cap.

– Desigur, amândoi sunteţi bineveniţi să rămâneţi.

Hardin se uită la mine. Eu una vreau să rămân. Ca să-mi prelungesc timpul petrecut cu Hardin în ceea ce mi se pare a fi o lume departe de lumea mea, mai ales că el are o dispoziţie atât de bună.

– Nu mă deranjează, răspund eu.

Dar nici nu vreau să-l supăr rămânând aici mai mult decât e cazul. Nu-i citesc nimic în ochi, dar nici nu pare mânios.

– Minunat! Atunci aşa rămâne. O s-o conduc pe Tessa în camera ei... asta dacă nu vrei să stai cu Hardin în camera lui? întreabă ea.

Nu e niciun fel de morală în vocea ei, ci doar bunătate.

– Nu, mi-ar plăcea o cameră separată, vă rog. E ok?

Hardin se uită urât la mine.

Deci voia să stau în cameră cu el? Gândul ăsta mă excită, dar mă stânjenește ideea ca ei să afle că eu şi Hardin am avansat deja până în punctul acela. Subconştientul meu arţăgos îmi reaminteşte că noi nu suntem împreună deloc, nici măcar nu suntem pe-aproape, deci acel "punct" nu există. Că am un iubit care nu e Hardin. Îl ignor ca de obicei și o urmez pe

Karen la etaj. Mă întreb de ce ne trimite direct la culcare, dar nu mă simt destul de sigură pe mine ca să pun vreo întrebare.

Îmi arată o cameră chiar vizavi de cea a lui Hardin. Nu e la fel de mare, dar este la fel de frumos decorată. Patul este puţin mai mic și are un cadru alb sprijinit de perete. Pe pereţi sunt foarte multe tablouri cu bărci şi ancore. Îi mulţumesc de mai multe ori, iar ea mă îmbrățișează înainte să iasă din cameră.

Mă plimb prin încăpere şi ajung lângă fereastră. Curtea din spate e mult mai mare decât credeam eu; văzusem doar platforma şi copacii din partea stângă. Pe partea dreaptă se află o clădire micuţă care arată ca o seră, dar nu pot fi sigură, din cauza ploii torenţiale.

Mă uit fix la ploaie, iar gândurile mele încep s-o ia razna. În ciuda numeroaselor crize, azi a fost cea mai frumoasă zi pe care am petrecut-o alături de Hardin. M-a ţinut de mână, ceea ce el nu face niciodată; şi-a pus mâna pe spatele meu când ne plimbam şi a făcut tot ce a putut să mă liniştească atunci când am fost îngrijorată din cauza lui Landon. Este cel mai îndepărtat punct pe care l-am atins în... prietenia noastră sau ce-o fi asta. Aceasta este partea tulbure: știu că nu putem şi nu vom avea vreodată o relaţie, dar poate ceea ce facem acum va fi suficient? Nu mi-am imaginat niciodată că aş putea deveni prietena cu avantaje a cuiva, dar sunt conştientă că un voi putea sta departe de el. Deja am încercat de multe ori şi nu a funcționat niciodată.

O bătaie uşoară în uşă mă trezeşte din gândurile mele. Mă aşteptam să fie Karen sau Hardin, dar când deschid uşa dau peste Landon. Are mâinile în buzunar şi pe chipul lui atrăgător este întipărit un zâmbet palid şi ciudat.

– Hei, spune el, iar eu îi zâmbesc.

– Hei, vrei să intri? îl întreb, iar el dă din cap.

Mă îndrept spre pat şi mă aşez; el îşi trage un scaun de la masa micuţă din colţ şi ia loc, la rândul său.

– Eu... spunem amândoi în acelaşi timp şi izbucnim în râs.

– Tu prima, cedează el.

– Bine, îmi pare rău că ai aflat despre mine şi Hardin în felul acesta. Când am ieşit după el nu aveam aceste intenţii. Voiam să mă asigur că se simte bine; toată povestea cu cina acasă la tatăl său îl enervase şi într-un fel sau altul ne-am trezit... sărutându-ne. Ştiu că e urât din partea mea şi mai ştiu că sunt o persoană josnică pentru că îl înşel pe Noah, dar sunt foarte confuză şi chiar am încercat să mă ţin departe de Hardin. Chiar am încercat, răsuflu eu.

– Eu nu te judec, Tessa. Am fost doar surprins să vă văd giugiulindu-vă în curte. Când ai ieşit, am crezut că o să vă găsesc ţipând unul la altul. Râde şi apoi continua: îmi dădusem seama că se întâmplă ceva cu voi doi atunci când v-aţi certat la cursul de literatură şi când ai rămas aici weekendul trecut şi când s-a întors acasă şi s-a luat la harţă cu mine. Toate semnele

erau evidente, dar m-aşteptam să-mi fi spus, deşi să ştii că înţeleg de ce nu ai făcut-o.

Simt că mi s-a luat o mare povară de pe umeri.

– Nu eşti supărat pe mine? Şi nici nu ţi-ai schimbat părerea despre mine? îl întreb, iar el scutură din cap.

– Nu, sigur că nu. Sunt totuşi îngrijorat pentru tine și Hardin. Nu vreau să te facă să suferi şi cred că asta se va întâmpla. Îmi pare rău că zic asta, dar, ca prieten, trebuie să te avertizez că aşa va fi.

Vreau să mă apăr şi chiar si mă enervez, dar o parte din mine știe că Landon are dreptate. Doar că sper să nu aibă.

– Deci ce ai de gând să faci cu Noah?

Oftez.

– Habar n-am. Mi-e teamă că dacă mă voi despărţi de el voi regreta, dar ceea ce îi fac nu e deloc corect. Mai am nevoie de puţin timp ca să pot lua o hotărâre.

Dă din cap.

– Landon, mă simt toarte uşurată că nu eşti supărat pe mine. Am fost nesimțită mai devreme, pur şi simplu nu ştiam ce să spun. Îmi pare rău.

– Şi mie, te înţeleg în totalitate.

Ne ridicăm amândoi în picioare şi ne luăm în braţe. O îmbrăţișare caldă și plăcută în timp ce se deschide uşa.

– Ăăă... v-am întrerupt?

Vocea lui Hardin răsună în încăpere.

– Nu, intră, îi spun, iar el îşi dă ochii peste cap.

Sper că e într-o dispoziţie acceptabilă.

– Ți-am adus nişte haine în care să dormi, îmi spune el.

Pune un morman de haine pe pat şi vrea să iasă.

– Mulţumesc, dar poţi sta şi tu.

Nu vreau să plece.

– Nu, mulțumesc.

Şi pleacă din cameră.

– E atât de irascibil! mă plâng eu şi mă trântesc pe pat.

– Da, irascibil e doar unul dintre cuvintele care-l descriu.

Amândoi izbucnim în râs, apoi Landon începe să vorbească despre Dakota și despre faptul că de-abia o aşteaptă să vină weekendul viitor. Aproape că uitasem de focul de tabără. Vine şi Noah. Poate ar trebui să-i spun să nu mai vină. Dar dacă schimbările dintre mine şi Hardin sunt doar în capul meu? Simt că astăzi s-a schimbat ceva între noi şi ştiu că mi-a spus că mă doreşte mai mult decât a dorit vreodată pe cineva. Dar nu mi-a mărturisit exact ce sentimente îi trezesc, nu mi-a spus decât că mă vrea. După o oră în care eu şi Landon vorbim câte-n lună şi-n stele, de la Tolstoi la cerul din Seattle, el îmi urează noapte bună şi se retrage în camera lui, lăsându-mă cu gândurile mele şi cu sunetul ploii.

50

Iau hainele pe care mi le-a adus Hardin: unul dintre faimoasele lui tricouri negre, o pereche de pantaloni ecosez negru cu roșu și niște şosete mari şi negre. Zâmbesc la gândul că Hardin ar putea purta aşa ceva în realitate, dar apoi îmi dau seama că hainele provin cel mai probabil din dulapul cu ţoale nepurtate. Ridic tricoul care are mirosul lui Hardin. Pe acesta l-a purtat, şi încă de curând. Mirosul este înnebunitor, mentolat şi de nedescns în cuvinte, dar este noul meu parfum favorit din întreaga lume. Mă schimb cu hainele aduse de el şi, deşi pantalonii sunt mult prea mari, mi se par foarte comozi.

Mă întind în pat şi mă acopăr cu pătura până la gât, îmi fixez ochii în tavan şi retrăiesc în minte întreaga zi. Simt cum adorm, ca să visez numai ochi verzi şi tricouri negre.

– NU!!

Vocea lui Hardin mă trezeşte din somn. Am început să aud sunete?

– Te rog! strigă el din nou.

Sar din pat și fug în camera de vizavi. Mâinile mele nimeresc metalul rece al clanței de la camera lui Hardin, care, Slavă Domnului!, se deschide.

– NU! Te rog... ţipă iarăşi.

Un am analizat deloc situaţia; dacă dau nas în nas cu cineva care îl rănește, habar nu am ce trebuie să fac. Bâjbâi după

lampă şi o aprind. Hardin nu are tricou pe el şi este încâlcit în cuvertura cea groasă, zbătându-se violent. Fără să mă gândesc prea mult, mă aşez pe pat și îmi pun mâna pe umărul lui. Pielea îi e fierbinte, fierbinte de tot.

– Hardin! spun eu încet, încercând să-l trezesc.

Capul i se zbate dintr-o parte în alta şi scânceşte, dar nu se trezeşte.

– Hardin, trezeşte-te! ţip eu şi-l scutur mai tare, în timp ce mă urc peste el.

Îi pun ambele mâini pe umeri încă o dată şi îl zgudui iarăşi.

Ochii i se deschid brusc; pentru o clipă, îi sunt umpluţi de teroare, apoi de confuzie, apoi de uşurare. Broboane de transpiraţie îi acoperă fruntea.

– Tess, se îneacă el.

Felul în care îmi rosteşte numele îmi frânge inima, apoi o vindecă.

În câteva clipe reuşeşte să-şi descurce mâinile şi să mi le aşeze pe spate, făcându-mă să mă întind pe pieptul lui. Umezeala de pe pieptul lui mă sperie, dar rămân acolo, liniştită. Aud cum îi bate inima, pompând iute chiar lângă obrazul meu. Săracul Hardin! Îl iau în braţe. El mă mângâie pe păr şi îmi repetă numele la nesfârşit, de parcă aş fi talismanul lui din întuneric.

– Hardin, te simţi bine?

Vocea îmi e mai liniştită decât o şoaptă.

– Nu, recunoaşte el.

Pieptul i se ridică şi coboară mai încet decât înainte, dar respirația încă îi e superficială. Nu vreau să-l oblig să vorbească despre coșmarul pe care tocmai l-a avut. Nici nu-l întreb dacă vrea să rămân cu el; într-un fel îmi dau seama că vrea. Când mă ridic să închid lampa, trupul i se încordează.

– Voiam doar să închid lumina sau vrei s-o las aprinsă? îl întreb.

Când îşi dă seama care îmi sunt intenţiile se relaxează, lăsându-mă să mă întind în continuare către lampă.

– Închide-o, te rog, spune el.

În clipa în care camera se cufundă în beznă, îmi aşez capul la loc pe pieptul lui. Mă calmează să-i aud bătăile inimii sub carcasa dură a pieptului, mă calmează mai mult decât răpăiala ploii pe acoperiş. Aș face orice, aş da orice ca să-mi pot petrece fiecare noapte cu Hardin, să stau aşa lângă el, cu braţele lui înfăşurate în jurul meu şi respirându-mi încet în ureche.

Mă trezesc pentru că Hardin se mişcă sub mine. Încă sunt aşezată deasupra lui, cu genunchii călare pe el. Îmi ridic capul de pe pieptul lui şi îi întâlnesc ochii uimitor de verzi. În lumina zilei nu sunt sigură că mă doreşte la fel de mult ca noaptea trecută. Nu-i pot desluşi expresia de pe chip şi, din cauza asta, emoţiile pun stăpânit pe mine. Mă dau jos de pe el, pentru că mi-a amorţit gâtul dormind pe pieptul lui tare şi oricum trebuie să-mi întind şi picioarele.

– Bună dimineaţa.

Îmi zâmbeşte cu gropiţe cu tot, iar teama mea se mai risipeşte.

– Bună dimineaţa.

– Unde te duci? mă întreabă.

– Mă doare gâtul, spun eu, iar Hardin mă pune lângă el, cu spatele la el.

Mă sperie puţin ducându-şi mâna la gâtul meu, făcându-mă sar în sus. Îmi revin repede când începe să mă maseze pe gât. Închid ochii şi tresar la contactul cu locul dureros, dar durerea dispare încet-încet datorită masajului.

Vorbeşte înainte să apuc să o fac eu.

– Mulţumesc.

Îmi întorc capul şi mă uit la el.

– Pentru ce anume?

Poate că îmi sugerează să-i mulţumesc pentru masajul de pe gât?

– Pentru că... ai venit aici. Şi pentru că ai rămas.

Obrajii i se înroşesc şi ochii i se dezlipesc de ai mei. Se simte stânjenit. Hardin stânjenit; nu încetează să mă surprindă şi să mă deruteze.

– Nu trebuie să-mi mulţumeşti. Vrei să vorbim despre asta?

Sper să vrea. Îmi doresc să aflu ce a visat.

– Nu, spune el plat, iar eu clatin din cap.

Aş vrea să-l forţez puţin, dar ştiu ce se va întâmpla dacă fac asta.

– Vreau să vorbesc despre cât de incredibil arăţi îmbrăcată în tricoul meu, îmi şopteşte el în ureche.

Mă mângâie pe cap cu capul lui şi îşi pune buzele pe pielea mea. Închid ochii ca răspuns la senzaţia pe care mi-o dau buzele lui trăgându-mă de lobul urechii. Simt cum i se întăreşte, ceea ce îmi dă o stare incredibilă de ameţeală. Această schimbare de dispoziţie îmi convine.

– Hardin, scâncesc eu, iar el izbucneşte în râs aproape de gâtul meu.

Mâinile lui mi se mişcă pe tot trupul; îşi trece degetul cel mare peste elasticul pantalonilor mei largi de pijama. Pulsul mi se accelerează şi scot un geamăt când mâna îi alunecă în partea din faţă a pantalonilor. Are întotdeauna acelaşi efect asupra mea; în numai câteva secunde mă trezesc umedă în chiloţi. Cu mâna cealaltă mă apucă de sâni şi îmi şuieră în ureche în timp ce îmi trece degetul mare peste sfârcul sensibil, făcându-mă să mă bucur pentru faptul că nu am dormit cu sutienul pe mine.

– Nu mă satur de tine, Tess.

Vocea lui răguşită este şi mai profundă, plină de dorinţă.

Mâinile i se împreunează peste chiloţii mei şi mă trage cât poate de aproape. Erecţia lui mă apasă. Îi iau mâna şi i-o dau la o parte de pe pantalonii mei. Când mă întorc cu faţa la el, văd cum se încruntă.

– Vreau... vreau să fac ceva pentru tine, îi şoptesc încet, cu stânjeneală.

Un zâmbet ia locul încruntării pe chipul lui şi îmi ridică bărbia cu degetele, obligându-mă să mă uit la el.

– Ce vrei să faci? mă întreabă el.

Nici eu nu ştiu exact, ştiu doar că vreau să-l fac să se simtă pe cât de bine mă face el să mă simt. Vreau să-l văd cum îşi pierde controlul de sine, aşa cum mi s-a întâmplat mie, în această cameră.

– Nu ştiu... ce vrei să fac?

Lipsa de experienţă mi se citeşte din tonul vocii.

Hardin îmi ia mâinile lui mâna lui şi le pune pe umflătura din pantaloni.

– Vreau să-ţi simt buzele alea pline cum mă sărută aici.

Scot un geamăt când aud ce spune şi simt o presiune între coapse.

– Vrei şi tu să faci asta? întreabă el, mângâindu-se circular pe organele genitale.

Ochii lui întunecaţi mă privesc, încercând să-mi soarbă reacţia. Dau din cap şi înghit în sec, iar el îmi zâmbeşte. Se ridică şi mă trage şi pe mine odată cu el. Emoţiile şi dorinţa îmi inundă trupul. Soneria telefonului lui Hardin izbucneşte zgomotoasă în cameră, iar el mormăie în timp ce-l smulge de pe masă. Se uită la ecran şi oftează.

– Mă întorc imediat, mă informează el şi dispare din cameră.

Revine peste câteva minute, iar dispoziţia îi este din nou schimbată.

– Karen pregătește micul dejun. E aproape gata.

Deschide șifonierul, îşi ia un tricou, pe care îl îmbracă fără să se uite în direcția mea.

– Bine.

Mă ridic și mă îndrept către uşă, pentru că trebuie să-mi pun un sutien înainte de a coborî să întâlnesc întreaga familia.

– Ne vedem jos.

Vocea lui nu are nicio inflexiune.

Îmi înghit nodul care mi-a apărut în gât. Hardin cel prudent nu-mi place deloc, mai degrabă îl prefer pe Hardin cel furios. Cine l-a sunat și de ce a devenit atât de distant? De ce nu poate rămâne pur și simplu în toane bune?

Clatin din cap și merg pe culoar, iar mirosul de șuncă îmi face stomacul să chiorăie.

Îmi pun sutienul și strâng șiretul pantalonilor ecosez cât pot de tare. Mă gândesc să-mi pun rochia la loc pe mine, dar parcă nu-mi doresc să mă simt atât de incomod la prima oră a dimineţii. Mă uit în oglinda imensă de pe perete, îmi trec degetele prin părul rebel şi îmi alung somnul de pe pleoape.

Când închid uşa dormitorului, Hardin o deschide pe a lui. În loc să mă uit la el, mă concentrez la modelul de pe tapet şi

înaintez pe culoar. Îi aud paşii în spatele meu şi, când ajung la scări, mă prinde de cot, trăgându-mă uşor.

– Ce s-a întâmplat? întreabă el cu un aer îngrijorat pe chip.

– Nimic, Hardin, mă răstesc eu.

Sunt deja foarte instabilă emoţional şi nici măcar nu am luat micul dejun.

– Spune-mi, îmi cere el, lăsându-şi capul în jos ca să-i văd întreaga faţă.

Mă predau.

– Cine te-a sunat?

– Nimeni

Minte.

– Molly te-a sunat?

Nici nu vreau să aud răspunsul.

Nu răspunde nimic, dar expresia lui îmi spune că am avut dreptate. A plecat din cameră când eu eram pe punctul să... să-i fac... ca să-i răspundă la telefon lui Molly? Ar trebui să fiu şi mai surprinsă decât sunt în realitate.

– Tessa, nu e.... începe el.

Îmi trag mâna din strânsoarea lui, iar el îşi încleştează maxilarul.

– Hei, copii!

Landon îşi face apariţia pe culoar şi eu îi zâmbesc. Părul îi stă ciufulit în sus şi poartă pantaloni ecosez asemănători cu ai mei. Arată adorabil şi adormit. Îl las pe Hardin şi mă duc lângă

Landon. Refuz să-i permit lui Hardin să afle cât de jenată şi rănită mă simt pentru că el i-a răspuns lui Molly când eram împreună în situaţia aia intimă.

– Cum ai dormit azi-noapte? mă întreabă Landon, iar eu îl urmez pe scări, lăsându-l singur pe frustratul de Hardin.

Karen a făcut un mic dejun perfect, exact aşa cum bănuiam. Hardin ni se alătură la masă câteva minute mai târziu, dar eu deja mi-am îngrămădit pe farfurie ouă, șuncă, o napolitană și câteva boabe de strugure.

– Mulţumim mult că ne-ai pregătit micul dejun, îi zic lui Karen din partea mea și a lui Hardin; știu că el un se va deranja să-i mulțumească.

– E plăcerea mea, scumpo; cum ai dormit? Sper că nu te-a ținut trează furtuna.

Îmi zâmbește.

Hardin se încordează lângă mine, probabil îngrijorat că voi povesti despre coşmarul lai. Ar trebui să ştie până acum că nu aș face niciodată una ca asta, aşa că lipsa lui de încredere mă enervează şi mă tare.

– Am dormit minunat, să ştiţi. Cu siguranţă nu mi-a lipsit patul din camera de la cămin!

Râd eu şi toată lumea face la fel, toată lumea în afară de Haedm, desigur. El ia o înghiţitură din sucul de portocale și se uită fix la un perete. Discuţii neînsemnate de mic dejun răsură

prin sufragerie, Ken şi Landon ciorovăindu-se pe tema unui meci de fotbal american.

După micul dejun, o ajut pe Karen să cureţe din nou bucătăria, Hardin se postează în pragul uşii, fără să se ofere să ne ajute, dar zgâindu-se la mine.

– Dacă nu te superi că întreb, aveţi o seră în curtea din spate? o întreb pe Karen.

– Da, exact. Nu am mai făcut mare lucru cu ea anul acesta, dar ador să grădinăresc. Trebuia să vezi cum arăta vara trecută, zice ea. Îți place să lucrezi în grădină?

– Desigur, mama are și ea o seră în curtea din spate și acolo mi-am petrecut mare parte din timpul liber când eram copil.

– Serios. Păi atunci, dacă voi doi treceți mai des pe aici, putem lucra împreună și în sera mea, spune ea.

Este atât de amabilă, atât de iubitoare! Tot ceea ce mi-aș fi dorit de la o mamă.

Zâmbesc.

– Ar fi minunat.

Hardin dispare pentru câteva clipe, iar când revine îşi drege vocea zgomotoasă. Amândouă ne întoarcem şi-l privim.

– Ar trebui să plecăm, zice el, iar eu mă încrunt.

Îmi ține în mâini hainele şi geanta, din care mi-a scos espadrilele. E un pic ciudat că nu mă lasă să mă schimb de pijamale şi un pic stânjenitor pentru că mi-a umblat prin

lucruri, dar trec cu vederea, iar eu îi îmbrăţişez pe Karen şi pe Ken, în timp ce Hardin mă așteaptă nerăbdător în uşă.

Le promit ca ne vom întoarce în curând şi chiar sper să se întâmple așa. Ştiu că timpul petrecut aici s-a terminat, dar a fost o deviere atât de plăcută de la viaţa mea, fără liste, fără alarme, fără obligații. Nu sunt pregătită să te termine.

51

Drumul cu maşina este bizar. Îmi ţin hainele în poală şi mă zgâiesc pe fereastră, aşteptând să văd dacă Hardin va rupe tăcerea dintre noi. Nu dă niciun semn că vrea să deschidă discuţia, aşa că îmi scot telefonul din geantă. E închis; probabil s-a descărcat azi-noapte. Încerc oricum să-l deschid, iar ecranul se aprinde. Mă simt uşurată când văd că nu am nici apeluri ratate, nici mesaje. Singurul zgomot din maşină este răpăiala uşoară a ploii şi scârţâitul lent al ştergătoarelor pe parbriz.

– Încă eşti supărată? mă întreabă el în cele din urmă când intrăm în campus.

– Nu, mint eu.

Nu sunt neapărat supărată, dar sunt rănită.

– Ba mie mi se pare că eşti. Nu te purta ca un copil.

– Ba nu sunt. Nu mi-ar păsa nici dacă vrei să mă laşi în drum ca să te duci să te cuplezi cu Molly.

Cuvintele mi se rostogolesc de pe buze înainte să le pot opri. Nu-mi place deloc ceea ce simt faţă de el şi Molly. Mi se face rău de la stomac când mă gândesc la ei doi împreună.

Ce îi place la ea? Părul roz? Tatuajele?

– Nu o să fac asta. Oricum, nu e treaba ta, se răsteşte el.

– Păi, ai sărit să-i răspunzi la telefon când eu eram gata să... ştii tu, mormăi eu.

Trebuia să tac din gura. Nu vreau sa mă cert cu Hardin chiar acum. Mai ales că nu ştiu când îi voi revedea. Mi-aş fi dorit să nu renunțe la cursul de literatura. Mă provoacă şi mă aţâţa, din toate punctele de vedere.

– Nu e chiar aşa, Theresa, spune el.

Deci am revenit la Theresa?

– Pe bune, Hardin? Mie mi se pare că exact aşa stau lucrurile. Oarecum nu-mi pasă. Ştiam că nu are cum să dureze, recunosc, în faţa lui și a mea.

Motivul pentru care nu voiam să plec de acasă de la tatăl lui este că, în momentul în care aveam să rămân singură cu Hardin, aveam să ne întoarcem din nou la asta. Mereu se întâmplă aşa.

– Ce nu va dura?

– Asta... ce e între noi. Purtarea ta decentă faţă de mine.

Nu îndrăznesc să mă uit la el; aşa de mult mă transformă în plastilină de fiecare dată.

– Deci acum ce se va întâmpla? O să mă eviți iar toată sâptămâna? Ştim amândoi că până weekendul viitor o să ajungi iar la mine în pat, izbucneşte el.

Nu-mi vine să cred că a spus aşa ceva.

– Ce ai spuuus?! urlu eu.

Am rămas fără cuvinte. Nimeni nu mi-a vorbit niciodată în felul ăsta, nimeni nu a fost atât de insolent cu mine. Ochii mi se umplu de lacrimi, chiar înainte să parcăm maşina.

Înainte ca el să poată reacţiona, deschid aşa, îmi iau lucrurile și mă năpustesc către camera mea. O tai prin iarba udă şi mă blestem că nu am luat-o pe trotuar, dar trebuie să mă îndepărtez cât mai mult de Hardin. Când a spus că mă vrea, se referea la partea sexuală. Știam asta, dar doare când vine confirmarea.

– Tessa! îl aud strigându-mă.

Unul din tocurile pantofilor lui Steph se rupe şi cade, dar eu continui să alerg. O să-i cumpăr o pereche nouă de pantofi.

– La naiba, Tessa! Opreşte-te! Urlă el din nou.

Nu mă aşteptam să vină după mine. Mă forţez să alerg mai repede, ajung la clădire şi o iau la goană pe coridor. Când ajung în camera mea, plâng de-a binelea, deschid uşa cu o zmucitură şi o trântesc în urma mea. Lacrimile mi se amestecă laolaltă cu picăturile de ploaie și mă răsucesc să-mi caut prosopul de baie ca să mă șterg...

Și îngheţ pe loc când îl văd pe Noah stând pe patul meu.

Doamne Dumnezeule, un acum. Hardin se va năpusti pe ușă din clipă în clipă.

Noah se ridică şi vine precipitat către mine.

– Tessa, ce s-a întâmplat? Unde ai fost?

Încearcă să-mi prindă obrazul în palmă, dar eu îmi feresc capul. Durerea îi străfulgeră privirea când eu îi resping mângâierea.

– Este... îmi pare atât de rău, Noah, strig eu, în momentul în care Hardin trânteşte uşa, şi toate balamalele chițăie și trosnesc din cauza forţei lui.

Ochii lui Noah se măresc, apoi se îngustează, când privirea lui o întâlneşte pe a lui Hardin. Se îndepărtenză de mine cu o expresie înspăimântată. Hardin aruncă tocul pe care l-am pierdut pe peluză și intră în cameră fără să ia în seamă deloc prezenţa lui Noah.

– Nu voiam să spun ce am spus mai devreme.

Hardin se apropie de mine.

– Acolo erai? Ai fost cu el toată noaptea? Astea sunt hainele lui? Am încercat să te sun şi ti-am dat mesaje toată noaptea şi toată dimineaţa, ţi-am lăsat nenumărate mesaje vocale şi tu erai cu el?

În vocea lui Noah se desluşeşte ura.

– Poftim? Eu... încep să vorbesc, dar apoi mă întorc către Hardin. Mi-ai umblat prin telefon, nu-i aşa? Mi-ai şters mesajele! strig eu la el.

Mintea mă îndeamnă să-i răspund lui Noah, dar inima se concentrează doar asupra lui Hardin.

– Da... le-am şters, recunoaşte el.

– De ce naiba faci aşa ceva? Tu ai voie să-i răspunzi lui Molly, dar îmi ștergi mesajele de la prietenul meu din telefon?!

Tresare când îl numesc pe Noah “prietenul meu”.

– Cum îndrăznești să te joci aşa cu mine, Hardin? strig eu, izbucnind din nou în plâns.

Noah mă apucă de încheietură şi mă întoarce cu faţa spre el, ceea ce îl face pe Hardin să-l tragă pe Noah înapoi de umeri.

– N-o atinge, mârâie el.

Nu-mi vine să cred ce se întâmplă. Privesc cum telenovela în care s-a transformat viaţa mea se desfăşoară chiar sub ochii mei.

– Nu-mi spune tu mie ce să fac cu prietena mea, cretinule, zice și Noah nervos și îl împinge pe Hardin.

Hardin se apropie încă o dată de Noah, dar îl apuc de tricou şi îl trag înapoi. Poate că ar trebui să-i las să se bată. Hardin merită un pumn zdravăn în falcă.

– Încetați! Hardin, pleacă!

Îmi şterg lacrimile.

Hardin se uită din nou urât la Noah şi se aşază în faţa mea. Întind mâna și o pun pe spatele lui Hardin, sperând să-l ajut să se calmeze.

– Nu, de data asta nu plec nicăieri, Tessa. Am plecat de prea multe ori până acum.

Oftează și-și trece degetele prin păr.

– Tessa, fă-l să plece! mă imploră Noah, dar îl ignor.

Trebuie să aflu ce are Hardin de spus.

– Nu am vorbit serios în maşini şi nu ştiu de ce i-am răspuns la telefon lui Molly. Din obişnuinţă, cred; te rog, mai

acordă-mi o șansă. Știu că mi-ai dat prea multe şanse până acum, dar îmi mai trebuie una singură. Te rog, Tess.

Răsuflă adânc. Pare epuizat.

– De ce să fac asta, Hardin? Ţi-am acordat la nesfârşit şansa de a-mi fi prieten, îi spun. Nu cred că mai am puterea să încerc din nou.

Sunt vag conștientă de faptul că Noah se uită la noi cu gura căscată, dar în momentul ăsta nici nu-mi pasă. Ştiu că e greşit, că eu greșesc, dar niciodată în viaţa mea nu mi-am dorit ceva atât de mult.

– Nu vreau să fim doar prieteni... vreau mai mult.

Cuvintele lui mă fac să rămân fără aer.

– Nu, nu vrei.

Hardin nu iese cu nimeni, mă avertizează subconștientul.

– Ba da, ba da. Vreau.

– Spuneai că tu nu ieşi cu nimeni şi că eu un sunt genul tău, îi reamintesc.

Mintea mea nu poate procesa faptul că am această conversație cu Hardin în faţa lui Noah.

– Nu eşti genul meu, cum nici eu nu sunt genul tău. Dar de aceea ne potrivim, suntem atât de diferiţi şi totuşi suntem la fel. Mi-ai spus mai demult că trezesc ce ai mai rău în tine. Ei bine, tu trezeşti ce am mai bun în mine. Ştiu că şi tu simţi la fel, Tessa. Şi da, nu ieşeam cu nimeni, înainte de tine. Mă faci să vreau să fiu cu tine, mă faci să-mi doresc să fiu mai bun.

Vreau să crezi că te merit. Vreau să mă doreşti aşa cum te doresc eu pe tine. Vreau să mă cert cu tine, să ţipăm unul la celălalt până când unul din noi recunoaşte că greşim. Vreau să te fac să râzi, să te ascult cum baţi câmpii despre romane clasice, pur şi simplu... am nevoie de tine. Ştiu că sunt rău uneori... bine, mai tot timpul, dar asta pentru că habar n-am cum să mă port altfel. Vocea lui devine pe jumătate şoaptă şi are un strop de nebunie în ochi. Aşa am fost eu atât amar de vreme, nu am vrut niciodată să mă schimb. Până acum, până la tine.

Sunt stupefiată. A spus tot ceea ce îmi doream să aud, doar că nu mi-am imaginat vreodată că o va face. Asta nu este Hardin pe care îl cunosc, dar felul în care a rostit aceste cuvinte, într-un ritm rapid, și respirația grea care a însoțit cuvintele fac ca totul să pară şi mai adevărat, şi mai natural.

Nu înţeleg cum de nu am leşinat după declaraţiile lui.

– Ce naiba? Tessa? spune Noah panicat.

– Ar trebui să pleci, șoptesc eu, fără să-mi iau privirea din ochii lui Hardin.

Noah face un pas în faţă şi îşi însuşeşte victoria.

– Mulţumesc! Credeam că nu se mai termină.

Hardin pare deznădăjduit, absolut zdrobit.

– Noah, ar trebui să pleci, repet eu.

Ambii băieţi trag aer în piept. Hardin pare cuprins de uşurare, iar eu îl apuc mâini, împletindu-mi degetele mele mici cu degetele lui tremurătoare.

– Poftim? ţipă Noah. Nu vorbeşti serios, Tessa! Ne cunoaştem de atâta timp, tipul ăsta doar te foloseşte. Te va arunca atunci când va termina cu tine, în schimb eu te iubesc. Nu face greşeala asta, Tessa, mă imploră el.

Îmi pare rău pentru el şi mă doare că îi fac una ca asta, dar ştiu că nu mai pot fi cu Noah. Îl vreau pe Hardin. Mai mult decât orice altceva mi-am dorit în toată viaţa mea.

Şi Hardin mă vrea. Vrea mai mult de la mine.

Inima îmi bate foarte tare din nou şi privesc către Noah, care deschide gura pentru a spune ceva.

– În locul tău, aş tăcea din gură.

Acum îl avertizează Hardin.

– Îmi pare foarte rău că s-a întâmplat aşa, extrem de rău, îi spun eu.

Nu mai zice nimic. Pare distrus când îşi ia rucsacul pe care l-a adus cu el şi iese din cameră.

– Tessa... Eu... Chiar simţi ceea ce simt şi eu? gâfaie Haidin, iar eu încuviinţez din cap.

Cum de nu şi-a dat seama până acum?

– Nu mai da din cap, te rog, spune-o.

Disperarea se citeşte în cuvintele lui.

– Da, Hardin, simt la fel, spun.

Nu am pregătit un discurs la fel de frumos sau de plin de înţeles ca al lui, dar vorbele mele simple par de ajuns pentru el.

Zâmbetul pe care mi-l trimite îmi vindecă o părticică din suferinţa prin care trec pentru că i-am zdrobit inima lui Noah.

– Deci ce facem acum? întreabă el. Nu mă pricep la de-astea.

Se înroşeşte în obraji.

– Sărută-mă, îi zic, iar el mă trage la pieptul lui, în timp ce îmi mototoleşte eu mâna tricoul cu care sunt îmbrăcată.

Are buzele răcoroase şi limba lui caldă îmi intră în gură.

În ciuda haosului care tocmai s-a dezlănţuit la mine în cameră, mă simt liniştită. Totul pare un vis. Într-un fel, îmi dau seama că ăsta este calmul dinaintea furtunii, dar în acest moment Hardin este ancora mea. Tot ce mă rog este să nu mă tragă în străfunduri.

52

Când Hardin se desprinde în cele din urmă din sărut, se aşază pe patul meu, iar eu mă cuibăresc lângă el.

Păstrăm tăcerea pentru câteva minute, aşa că încep să mă simt agitată, ca și cum ar trebui să mă port altfel acum, când suntem... mai mult, dar habar nu am ce suntem.

– Ce program ai făcut pentru restul zilei? mă întreabă el.

– Nimic, doar să învăţ, zic eu.

– Super.

Îşi plesneşte limba de cerul gurii. Şi el pare agitat şi mă bucur că nu sunt singura care se simte aşa.

– Vino încoace, îmi face semn Hardin şi îşi desface braţele.

În clipa în care mă aşez la el în poală, uşa se deschide, iar el oftează. Steph, Tristan şi Nate pătrund în cameră şi se zgâiesc la noi. Mă dau jos de pe Hardin şi mă aşez pe cealaltă parte a patului.

– Deci acum sunteţi parteneri de sex? întreabă Nate direct.

– Nu! Nu suntem! scâncesc eu.

Nu ştiu ce să le zic, aşa că îl aştept pe Hardin să spună ceva. El rămâne însă tăcut, în timp ce Tristan şi Nate încep să-i povestească despre ce s-a întâmplat azi-noapte la petrecere.

– Mi se pare că nu am ratat nimic, le zice Hardin, iar Nate dă din umeri.

– Asta până când Molly ne-a oferit un spectacol de striptease, s-a dezbrăcat în întregime, trebuia să fii acolo, răspunde Nate.

Mă crispez şi mă uit la Steph, care se zgâieşte la Tristan, sperând probabil ca acesta să nu comenteze nimic despre goliciunea lui Molly. Hardin zâmbeşte.

– Adică nimic din ce nu am mai văzut.

Scot un oftat pe care încerc să-l ascund tuşind. Nu-mi vine să cred că a spus așa ceva.

Se schimbă la faţă, dându-şi seama ce a făcut.

Poate că a fost o idee extrem de proastă; am un sentiment ciudat, şi acum, că s-a umplut camera, acest sentiment se dilată. De ce nu le-a spus că suntem împreună? Suntem împreună? Eu una chiar no înțeleg nimic. După confesiunea lui, am crezut că suntem, dar niciunul din noi nu a spus aşa ceva niciodată. Poate că nu e nevoit s-o spunem cu voce tare? Această stare de incertitudine mă înnebunește deja; tot timpul cât am fost cu Noah nu am fost nevoită să-mi fac griji în legătură cu sentimentele lui pentru mine. Nu am avut de-a face cu foste prietene cu avantaje; eu sunt singura fată pe care a sărutat-o Noah în viața lui şi, sinceră să fiu, îmi plăcea asta. Mi-aș dori ca Hardin să nu fi făcut niciodată nimic cu nicio altă fată sau măcar să fi fost mai puţine pe listă.

– Mergem să jucăm bowling după ce mă schimb. Vrei să vii? întreabă Steph, iar eu scutur din cap.

– Trebuie să mai recuperez cu studiul. Aproape că nu am învățat nimic în weekendul ăsta , îi spus și privesc în altă parte, căci amintirile din acest sfârșit de săptămână îmi invadează mintea.

– Ar trebui să vii, o să fie distractiv, spune Hardin, dar eu refuz dând din cap.

Chiar trebuie să rămân în camera şi, într-un fel, speram să stea şi el cu mine, Steph se duce la şifonier şi se întoarce după câteva minute cu alte haine.

– Gata copii? Eşti sigură că nu vrei să vii? mă întreabă, iar eu clatin din cap.

– Sunt sigură.

Se ridică toți ca să plece, iar Hardin îmi face semn cu mâna şi îmi zâmbește scurt înainte să iasă din cameră. Sunt dezamăgită de felul lui Hardin de a-şi lua la revedere şi sper că avea aceste planuri făcute înainte de acest weekend petrecut împreună şi înainte de drama de azi.

Dar oare la ce mă aşteptam? Să se repeadă la mine şi să mă sărute, să-mi spună că îi va fi dor de mine? Râd şi eu la acest gând. Habar n-am dacă se va schimba într-adevăr ceva între mine şi Hardin, în afară de faptul că nu vom mai încerca din răsputeri să ne ocolim. Eu sunt obișnuită cu felul în care se desfăşurau lucrurile cu Noah, deci habar n-am cum va fi și urăsc făptul că nu voi putea controla tot ce se va întâmpla.

După o oră de învăţat și după ce încerc să dorm un pic, îmi iau telefonul ca să-i trimit un mesaj lui Hardin. Stai aşa, nici măcar nu am numărul lui de telefon. Nici măcar nu m-am gândit la asta; nu am vorbit niciodată cu el la telefon şi nici nu ne-am trimis mesaje. Nu am avut nevoie să facem asta; nu ne puteam suporta. Totul va fi mult mai complecat decât credeam eu.

O sun pe mama să văd ce mai face şi, mai ales, să văd dacă Noah i-a spus deja ce s-a întâmplat. Ar trebui să fi ajuns înapoi acasă după drumul de două ore și sunt sigură că nu va ezita să-i povestească totul. Mama răspunde cu un simplu "Alo", deci îmi dau seama că încă nu a aflat nimic. Îi povestesc despre încercarea nereuşită de a-mi cumpăra mașină și despre posibila stagtatură la Vance. Desigur, ea îmi reamintește că sunt la facultate de mai bine o lună şi încă un am găsit maşină. Îmi dau ochii peste cap și o las să bată câmpii mai departe despre lucrurile pe care le-a făcut săptămâna trecută. Telefonul mi se luminează în timp ce o ascult. O pun pe speaker și citesc mesajul.

Ar fi trebuit să vii cu noi, cu mine, spune mesajul. Îmi crește inima; e Hardin.

Prefăcându-mă că o ascult pe mama, mormăi: "Aham... ah... Hmm... oh" de câteva ori și îi răspund lui Hardin la mesaj.

Tu ar fi trebuit să rămâi cu mine, îi scriu eu. Mă holbez la ecran în aşteptarea răspunsului său.

Vin să te iau, răspunde el după o veşnicie.

Poftim? Nu, nu vreau să merg la bowling, tu eşti deja acolo. Rămâi acolo.

Am plecat deja. Pregăteşte-te. E istovitor şi când scrie mesaje.

Mama încă vorbeşte şi eu habar n-am despre ce. Am încetat s-o ascult în clipa în care Hardin a început să-mi scrie mesaje.

– Mamă, te sun eu în scurt timp, o întrerup.

– De ce? întreabă surprinsă și dispreţuitoare.

– Ăăă... păi... mi-am vărsat cafeaua pe notițe. Trebuie să te las.

Închid telefonul şi mă duc repede la șifonier, dându-mi jos pijamalele lui Hardin şi luându-mi jeanşii cei noi și un tricou violet. Îmi perii părul, care arată decent, având în vedere că nu a fost spălat. Mă uit la ceas şi mă duc până la baie să mă spăl pe dinți și, când mă întorc, îl găsesc pe Hardin aşteptându-mă pe pat.

– Unde ai fost? mă întreabă.

– Să mă spăl pe dinţi, îi zic şi pun deoparte trusa de toaletă.

– Eşti gata?

Se ridică şi vine către mine.

Mă aştept oarecum să mă ia în braţe, dar nu o face. Doar se îndreaptă către uşă.

Dau din cap şi-mi iau geanta şi telefonul.

Ajungem la maşină, iar Hardin nu dă drumul la radio cât timp conduce. Chiar nu am chef să merg la sala de bowling.

Urăsc bowlingul, dar vreau să îmi petrec timpul cu Hardin. Nu-mi place deloc cât de dependentă am devenit.

– Cât timp crezi că o să stăm pe aici? îl întreb după câteva minute de tăcere.

– Nu ştiu... de ce?

Mă priveşte.

– Nu ştiu... nu prea mă omor după bowling.

– Nu e prea rău. E toată lumea acolo, mă asigură el.

Sper că asta nu o include şi pe târfa cu jumătate de normă, Molly.

– Bănuiam eu, mormăi şi mă uit pe fereastră.

– Nu vrei să mergi acolo?

Vocea îi este liniştită.

– Nu chiar, de asta am spus că nu merg de prima dată.

Râd, dar nu e râsul meu.

– Atunci vrei să mergem în altă parte?

– Unde?

– Hardin mă enervează puţin, dar nu sunt sigură de ce.

– La mine acasă, sugerează el, iar eu zâmbesc şi dau din cap. Surâde mai larg, arătându-şi gropiţele care mi-au devenit atât de dragi. Atunci la mine acasă mergem.

Se întinde şi-mi pune mâna pe coapsă. Pielea mi se încălzește și îmi aşez mâna peste a lui.

Cincisprezece minute mai târziu parcăm lângă casa enormă a frăţiei studenţeşti. Nu am mai fost aici de când m-am certat

cu el şi m-am întors pe jos la cămin. Mă conduce la etaj şi observ că niciunul dintre băieţi nu se oboseşte să se uite insistent la noi; probabil că sunt obişnuiţi să-l vadă pe Hardin aducând o fată acasă. Stomacul mi se strânge la acest gând. Trebuie să încetez să mai gândesc aşa, deoarece o să înnebunesc şi nu am nicio cale de a schimba ce s-a întâmplat deja.

– Am ajuns, spune Hardin şi îşi descuie uşa.

O urmez înăuntru, iar el aprinde lumina, îşi scoate bocancii şi îi aruncă pe podea. Se aşază pe pat şi-mi face semn să mă duc lângă el.

Îndreptându-mă spre el, curiozitatea mă învinge din nou.

– Molly era acolo? La sala de bowling? îl întreb uitându-mă pe fereastră.

– Da, sigur că era, răspunde el degajat. De ce?

Mă aşez pe patul moale şi Hardin mă trage de glezne mai aproape de el. Râd şi alunec lângă el, cu spatele lipit de pat, ridicând genunchii şi punându-mi picioarele lângă picioarele sale.

– Mă întrebam şi eu... îi zic, iar el rânjeşte.

– Va fi mereu prin preajmă; face parte din grupul nostru.

Știu că e o prostie din partea mea să fiu geloasă pe ea, dar pur și simplu mă enervează. Se poartă ca și cum m-ar plăcea, deși știu că nu mă suferă, și sunt conștientă că-l place pe

Hardin. Acum că suntem... ce suntem, nu o vreau în prejma noastră.

– Sper că nu-ţi faci griji că o să mi-o trag cu ea, da?

Îl lovesc uşor peste braţ la auzul acestor cuvinte. Îmi place la nebunie când vorbeşte vulgar, dar nu şi când vorbeşte despre ea.

– Nu, de fapt, eu... e posibil. Ştiu că v-aţi tras-o înainte şi un vreau să se repete, spun eu.

Sunt sigură că o să facă mişto de gelozia mea, aşa că îmi întorc capul într-o parte.

Îmi pune mâna pe genunchi şi mă strânge uşor.

– Nu aş face aşa ceva... în niciun caz acum. Nu-ţi mai face griji din cauza ei, ok?

Cuvintele lui sunt blânde şi prefer să-l cred.

– De ce nu ai spus găştii că suntem împreună?

Ştiu că ar trebui să-mi ţin gura, dar pur şi simplu mă obsedează.

– Nu ştiu... nu eram sigur că vrei să fac asta. În plus, ce facem noi e treaba noastră. Nu a lor, explică el.

Răspunsul lui este mult mai bun decât acela care îmi trece mie prin minte.

– Presupun că ai dreptate. Credeam că ţi-e ruşine cu mine sau ceva semănător, spun eu, iar el râde.

– De ce să-mi fie ruşine cu tine vreodată? Uită-te la tine.

Ochii i se întunecă şi îşi pune mâna pe abdomenul meu. Degetele lui îmi trag tricoul în sus și apoi desenează cercuri pe pielea mea. Carnea mi se furnică, iar ei zâmbeşte.

– Îmi place la nebunie cum îmi răspunde corpul tău, răsuflă el.

Ştiu ce urmează şi nu mai am răbdare.

53

Degetele lui Hardin urcă şi mai mult pe sub bluza mea, făcând ca respirația să mi-o ia la goană. Un zâmbet îi înfloreşte pe faţa lui frumoasă când își dă seama de lucral ăsta.

– De-abia te ating şi gâfâi, şopteşte cu vocea lui răguşită.

Se apleacă, mutindu-mi picioarele din poala lui ca să-şi poată apropia gura de gâtul meu. Limba lui îmi trage o dungă dreaptă pe gât, iar eu freamăt toată. Îmi bag degetele în buclele lui, iar el mă mușcă ușor de piele. Una din mâini îi alunecă între picioarele mele, dar îl apuc de încheietură ca să-l opresc.

– Ce s-a întâmplat? întreabă el.

– Nimic... mă gândeam că de data aceasta aş putea face eu ceva pentru tine.

Mă uit în altă parte, dar el mă apucă de bărbie cu degetele ca să mă oblige să îl privesc în ochi. Încearcă să-şi ascundă rânjetul, dar i-l deslușesc.

– Şi ce ai putea să faci tu pentru mine?

– Păi... mă gândeam că pot face, ştii tu, ce spuneai tu mai deunăzi?

Nu înţeleg de ce sunt atât de ruşinată când vine vorba de aceste cuvinte, mai ales că Hardin spune orice îi trece prin cap, dar pur și simplu cuvintele “sex oral” nu fac parte din vocabularul meu.

– Vrei să-mi sugi pula? întreabă el, sincer surprins.

Sunt de-a dreptul oripilată. Cu toate astea, sunt și excitată.

– Aha... da. Dacă vrei şi tu.

Sper că pe măsură ce relaţia noastră va progresa voi fi și eu capabilă să-i spun astfel de lucruri. Mi-ar plăcea să fiu atât de relaxată în prezenţa lui Hardin ca să am curajul să-i spun exact ce aș vrea să-i fac.

– Sigur că vreau, am vrut să-ţi simt buzele acolo de prima dată când te-am văzut. Mă simt flatată într-un mod ciudat de remarca lui necizelată, dar apoi mă întreabă: Totuşi, eşti sigura? Ai văzut... vreo pulă vreodată?

Sunt sigură că ştie răspunsul la această întrebare; poate doar încearcă să mă facă pe mine s-o spun?

– Sigur că am văzut. Nu una adevărată, dar odată am intrat peste un vecin care se uita la un film porcos, îi spun, iar el îşi înăbuşă râsul. Nu mai râde de mine, Hardin, îl avertizez.

– Nu râd, iubito, îmi cer scuze. Doar că nu am întâlnit încă pe nimeni atât de puţin experimentat. E un lucru bun, să ştii, îţi jur. Câteodată inocenţa ta mă dă peste cap. Dar în ciuda tuturor lucrurilor, mă excită rău de tot faptul că sunt singurul care ţi-a provocat vreodată un orgasm, nici măcar tu nu ai făcut asta până acum.

De data asta nu mai râde, ceea ce mă face să mă simt mai bine.

– Bine... păi, hai să începem.

Zâmbeşte şi îşi trece degetul peste obrazul meu.

– Obraznică, aşa îmi place, spune el şi se ridică în picioare.

– Unde te duci? îl întreb, iar el zâmbeşte.

– Nicăieri, îmi scot doar pantalonii.

– Voiam să fac eu asta, spun bosumflându-mă, iar el se hlizește şi-şi trage pantalonii la loc.

– Poftim, iubito.

Îşi pune mâinile în şolduri

Zâmbesc și mă apropii, trăgându-i pantalonii în jos. Oare să-i dau și boxerii jos? Hardin face un pas înapoi şi se lipeşte cu călcâiele de pat înainte de a se aşera. Îngenunchez în faţa lui, iar el inspiră adânc.

– Vino mai aproape, iubito.

Mă apropii și îmi pun mâinile pe genunchii lui îndoiţi.

– Te simți bine? mă întreabă el grijuliu.

Dau din cap, iar el mă trage de coate.

– Hai să ne sărutăm puţin, bine? propune el şi mă trage deasupra lui.

Trebuie să recunosc că mă simt uşurată. Îmi doresc să-i fac asta, dar am nevoie de un minut ca să procesez toată situaţia, iar săruturile mă vor face să mă relaxez. Mă sărută, la început încet, dar apoi, în câteva secunde, fiorul electric se adună şi pune stăpânire pe mine. Îl apuc de brațe, îl fixez cu vârfurile degetelor şi mă legăn înainte şi înapoi în poala lui. Umflătura din boxeri i se măreşte şi îl trag uşor de păr. Mi-aş dori să port fustă ca să mi-o pot ridica şi ca să-l pot simţi mai bine... Sunt

şocată de propriile gânduri și îmi cobor mâna, băgându-i-o în boxeri.

– La naiba, Tessa. Dacă mai faci asta o să-mi dau drumul din nou în boxeri, geme el, iar eu mă opresc, dându-mă jos de pe el.

Mă ridic din nou în genunchi.

– Scoate-ți jeanșii, îmi ordonă el, iar eu dau din cap înainte să-i desfac și să-i dau jos.

Simţindu-mă curajoasă, îmi trag tricoul peste cap și îl arunc pe jos. Hardin îşi muşcă din nou buza, iar eu mă dau puțin în spate. Degetele mele apucă elasticul boxerilor şi trag de el, iar Hardin se ridică pe pat suficient de mult ca să-i pot scoate de tot.

Fac ochii mari şi îmi aud propria respiraţie la vederea bărbăţiei lui Hardin. Oau, ce mare e! Mult mai mare decât m-aş fi aşteptat. Cum o să pot băga aşa ceva în gură?

Mă holbez câteva secunde până să întind mâna şi s-o ating cu degetul arătător.

Hardin chicoteşte când i se mişcă puţin, apoi îi revine în aceeaşi poziție.

– Cum trebuie... adică... ce trebuie să fac la început? mă bâlbâi eu.

Sunt intimidată de dimensiune, dar chiar vreau s-o fac.

– Îţi arăt eu... pune-ţi degetele în jurul ei cum ai făcut data trecută...

Îmi pun degetele în jurul ei şi o mişc un pic. Pielea care o acoperă este mai moale decât aş fi crezut. Ştiu că o ating şi o examinez de parcă ar fi un proiect de la şcoală, dar totul este atât de nou pentru mine, încât exact asta mi se pare că e.

O apuc uşor şi îmi mişc mâna încet în sus şi în jos.

– Aşa? întreb eu, iar Hardin dă din cap şi pieptul îi tresaltă.

– Acum... pune-ţi buzele în jurul ei. Nu toată gura, bine, dacă ai putea... ci cât poţi tu.

Inspir adânc şi mă aplec. Îmi deschid gura şi o cuprind, cam până la jumătate. El şuieră şi îşi pune mâinile pe umerii mei. Mă retrag puţin şi am în gură un gust sărat. E deja spermă? Gustul dispare, iar eu îmi mişc capul în sus şi în jos. Un instinct pe care nu ştiam că îl am îmi spune să-mi mişc limba în sus şi în jos pe bărbăţia lui.

– La dracu'! Da, aşa, geme Hardin şi eu repet mişcarea.

Mă strânge şi mai tare de umeri, iar şoldurile i se ridică mai aproape de gura mea. Mă aplec şi mai mult, luându-i-o aproape pe toată în gură, şi mă uit la el. Ochii îi sunt daţi peste cap şi arată divin.

Muşchii supli de sub pielea tatuată se încordează, făcând ca literele înşirate pe coaste să se mişte încet. Mă concentrez din nou la supt și cresc ritmu.

– Foloseşte-ţi mâna... pe restul... gâfâie el, iar eu mă supun.

Ămi mişc mâna vertical pe partea de jos, în timp ce gura mea îl alintă pe vârf. Îmi sug obrajii, iar el geme din nou.

– La naiba... la naiba. Tessa. Sunt... sunt atât de aproape, se încordează el. Dacă vrei să nu-ţi ejaculez îi gură... atunci... trebuie... să te opreşti.

Mă uit la el, continuând să i-o ţin în gură. Îmi place la nebunie cum îşi pierde controlul din cauza mea.

– La naiba... uită-te... la mine.

Tot trupul i se tensionează când mă priveşte. Clipesc repede din gene pentru un efect total. Îmi repetă numele, atât de frumos, apoi simt în gură o smucitură uşoară şi un lichid călduţ şi sărat care îmi ajunge în gât în jeturi scurte. Mă înec şi mă retrag. Nu avea un gust atât de neplăcut pe cât îmi imaginam, dar nici unul bun. Mâinile i se mută de pe umerii mei pe obraji.

Nu mai are suflu şi pare ameţit.

– Cum... a fost?

Mă ridic pe genunchi şi mă aşez lângă el pe pat. Mă ia în braţe şi își așază capul pe umărul meu.

– Cred că a fost plăcut, spun, iar el râde.

– Plăcut?

– A fost distractiv, într-un fel. Să te văd aşa. Şi nici nu a avut un gust atât de neplăcut cum îmi închipuiam, îi mărturisesc.

Ar trebui să fiu stânjenită pentru că tocmai am recunoscut că mi-a plăcut, dar nu sunt.

– Pentru tine cum a fost? îl întreb emoţionată.

– Am fost plăcut surprins. A fost cel mai bun sex oral care mi s-a făcut vreodată.

Roşesc la vorbele lui.

– Sigur a fost.

Râd.

Apreciez că încearcă să mă simt mai bine în legătură cu lipsa mea de experienţă.

– Nu, serios. Felul tău de a fi... atât de pur, mă excită rău. Şi, Doamne, când te-ai uitat la mine...

– Bine! Bine! îl întrerup şi fac un gest cu mâna.

Nu vreau să retrăiesc toate amănuntele debutului meu. El se hlizeşte şi mă împinge uşor înapoi pe saltea.

– Acum lasă-mă şi pe mine să te fac să te simţi la fel de bine cum m-am simţit eu, îmi mârâie el în ureche şi îmi sărută pielea de pe gât. Degetele lui mi se prind de chiloţi şi îi trag jos. Vrei cu degetul sau cu limba? şopteşte el ademenitor.

– Cu amândouă, răspund, iar el zâmbeşte.

– Cum doreşti.

Își coboară capul. Scâncesc şi îl trag din nou de păr. Îi fac asta destul de frecvent, dar se pare că îi place. Spatele mi se arcuiește pe pat şi în câteva minute intru într-o stare total euforică, strigând numele lui în timp ce îmi dau drumul.

După ce respiraţia mi se domoleşte, mă ridic și îmi plimb degetele pe tatuajele întunecate de pe pieptul său. Mă privește

cu atenție, dar nu mă opreşte. Rămâne tăcut lângă mine, lăsându-mă să-mi trăiesc starea de extaz.

– Nimeni nu m-a mai atins vreodată în felul ăsta, spune el, iar eu îmi înghit toate întrebările pe care voiam să i le pun.

În loc să-l supun unui interogatoriu, îi zâmbesc uşor și îl sărut repede pe piept.

– Rămâi cu mine în noaptea asta? mă întreabă el, dar eu scutur din cap.

– Nu pot. Mâine e luni şi avem cursuri.

Îmi doresc să rămân la el, dar nu duminica.

Are o privire foarte dulce.

– Te rog.

– Nu am haine de schimb la mine.

– Le porţi pe astea; te rog, rămâi cu mine. Doar o noapte, îți promit că mâine ajungi la timp la cursuri.

– Nu ştiu...

– O să mă asigur că ajungi cu cincisprezece minute mai devreme şi o să ai timp destul să te opreşti la cafenea şi să te întâlnești cu Landon, spune el, iar eu rămăn cu gura căscată.

– De unde ştii că fac asta?

– Te observ... nu chiar tot timpul. Dar mă uit după tine mai mult decât crezi, îmi zice el şi simt cum îmi creşte inima.

Mă îndrăgostesc de el, profund şi repede.

– Rămân, îi spun, dar ridic o mână şi continui. Cu o condiție.

– Care?

Zâmbeşte.

– Întoarce-te la cursul de literatură, îi cer eu, iar el ridică o sprânceană.

– S-a făcut.

Zâmbesc când îi aud răspunsul atât de simplu, iar el mă trage mai aproape de pieptul lui.

54

După ce mă odihnesc câteva minute la pieptul lui Hardin, încep să mă gândesc la decizia de a rămâne cu el peste noapte.

– Și unde fac eu duş mâine-dimineaţă? îi reamintesc.

– Poți face aici, la toaleta de pe coridor.

Buzele i se lipesc de obrazul meu şi mă sărută de sus până jos. Atingerea lui pe pielea mea îmi întunecă raţiunea, iar el ştie exact ce face.

– În casa unei frăţii studenţeşti? Poate intra oricine peste mine.

– În primul rând, ușa se încuie, în al doilea rând, te voi însoți, de bună seamă, spune el printre săruturi.

Mă încrunt când îi aud tonul, dar mă hotărăsc să nu-l bag în seamă.

– Bine. Dar aș vrea să fac și acum un duş, până nu te face târziu.

Dă din cap, se ridică și își caută jeanșii. Mă dau jos din pat și mi-i trag și eu pe ai mei, fără să-mi mai pun chiloții.

– Fără chiloți? rânjește el.

Ignorându-l, îmi dau ochii peste cap şi spun:

– Ai șampon? Nu am nici măcar peria la mine. Încep să mă neliniștesc când mă gândesc la lucrurile pe care nu le am cu mine. Şi bețișoare de urechi? Aţă dentară? zic eu mai departe.

– Calmează-te, avem şi beţişoare de urechi, şi aţă dentară. Avem probabil şi o periuţă de dinţi în plus şi sunt sigur că există una sau două perii pe aici. Probabil că există şi câteva perechi de chiloţi de toate mărimile pe aici, pe undeva, dacă vrei, mă informează el.

– Chiloţi? întreb eu, înainte să-mi dau seama că vorbeşte despre perechile lăsate aici de alte fete. Nu contează, zic, iar el râde.

Sper că Hardin nu păstrează vreo colecţie ciudată de chiloţi de la fetele cu care s-a culcat

Mă conduce la baie. Mă simt mai relaxată aici decât îmi imaginam, doar pentru că am mai fost în baia asta de câteva ori.

Hardin dă drumul la apă şi îşi scoate tricoul.

– Ce faci? îl întreb.

– Fac un duş?

– Ah, credeam că fac eu prima.

– Hai să facem împreună, spune el lejer.

– Ăăă... nu! Nu fac!

Râd.

Nu pot să fac duş cu el.

– De ce nu? Te-am văzut, m-ai văzut deja. Ce e aşa mare scofală? gâfâie el.

– Nu ştiu... doar că nu vreau.

Ştiu că m-a văzut deja dezbrăcată, dar de data asta chiar e vorba de ceva foarte intim. Mult mai intim decât tot ce am făcut până acum.

– Bine. Intră tu prima, zice el, dar vocea i-a devenit deja un pic tăioasă.

Îi zâmbesc dulce şi nu-i bag în seamă tonul acru, apoi mă dezbrac. Privirea lui îmi cercetează trupul, apoi se mută în altă parte. Întind mâna prin perdea să testez temperatura apei, după care intru. Hardin rămâne tăcut, în timp ce eu îmi umezesc părul. Prea tăcut.

– Hardin? îl strig eu.

Oare a plecat din baie?

– Da.

– Credeam că ai plecat.

Trage puţin de perdea și își bagă capul cârlionțat sub duș.

– Nu, încă sunt aici.

– S-a întâmplat ceva? îl întreb, încruntându-mă preocupată.

Scutură din cap, dar nu spune nimic. Oare se bosumflă ca un copil pentru că nu am vrut să fac duș împreună cu el? Aproape că îmi vine să-i spun să intre și el lângă mine, dar voiam să priceapă ideea că un poate avea mereu tot ce vrea. Își scoate capul din duș și îl aud așezându-se pe toaletă.

Șamponul și gelul de duș miros a mosc. Mi-e dor de șamponul meu cu vanilie, dar pentru o noapte e bine și așa. Probabil ar fi fost mai bine să fi rămas Hardin la mine în

cameră, dar acolo ar fi fost Steph, și ar fi fost ciudat să îi explic totul, și nici nu mi-l imaginez pe Hardin atât de afectuos dacă s-ar afla și ea prin preajmă. Gândul ăsta mă deranjează, dar îl alung.

– Poți să-mi dai un prosop? îl rog eu și închid apa. Sau două, dacă ai suficiente.

Îmi place să am unul pentru păr și unul pentru corp.

Mâna lui pătrunde prin perdea întinzându-mi două prosoape. Îi mulțumesc, iar el bolborosește ceva de neînțeles.

Își dă jos jeanșii în timp ce eu mă șterg și dă drumul la apă. mâinile sale lungi trag la o parte perdeaua și nu pot să nu mă holbez la trupul său gol. Cu cât îl văd mai mult așa, cu atât mai frumoase mi se par desenele tatuate pe pielea sa. Mă tot zgâiesc, iar el intră în duș. Apa îi udă părul castaniu, iar el trage perdeaua. Ar fi trebuit să fac duș cu el, și nu pentru că s-ar fi supărat, ci pentru că acum chiar îmi doresc să fac asta.

– Mă duc înapoi în camera ta, îl anunț, crezând oricum că o să mă ignore.

Smucește perdeaua, făcând ca inelele să se hârșâie de tija pe care sunt agățate.

– Nu, nu te duci nicăieri.

– Ok, care-i problema? mă răstesc eu.

– Niciuna, doar că nu te întorci singură în cameră. Aici locuiesc treizeci de tipi, deci mai bine nu le plimbi singură pe coridoare.

– Nu, e altceva la mijloc; te-ai bosumflat de când ţi-am spus că nu pot face duş cu tine.

– Ba nu... nu-i adevărat.

– Spune-mi sau mă întorc în cameră acoperită numai cu prosopul, îl ameninţ eu, ştiind de fapt că nu aş face niciodată aşa ceva.

Ochii i se îngustează şi încearcă să mă apuce de mână ca să mă oprească, împrăştiind apă pe toată podeaua.

– Nu-mi place să fiu refuzat.

Are vocea joasă, dar mult mai îndulcită decât acum câteva clipe.

Îmi închipui că, atunci când vine vorba de fete, Hardin nu primește refuzuri decât foarte rar, poate niciodată. Mintea mă îndeamnă să-i spun că trebuie să se obişnuiască şi el cu ideea, dar nici eu nu i-am spus până acum "nu". Când mă atinge, fac tot ce vrea el.

– Ştii, eu nu sunt ca alte fete, Hardin, izbucnesc eu, stăpânită de gelozie.

Un mic zâmbet îi joacă pe buze în timp ce apa îi curge pe ele.

– Știu, Tess, ştiu.

Trage la loc perdeaua şi închide apa, iar eu mă îmbrac.

– Poți să te îmbraci pentru culcare cu haine de-ale mele. îmi epune el, iar eu încuviințez dând din cap.

Îl aud cu greu, pentru că mă concentrez foarte mult pe trupul lui strălucitor. Se şterge pe păr cu prosopul alb, lăsându-l puțin pe cap, apoi şi-l înfăşoară în jurul taliei. Felul în care şi-a legat prosopul atât de jos pe şolduri este pur și simplu plin de lascivitate. Mi se pare că temperatura din bate a crescut cu vreo zece grade. Aplecându-se spre un dulap, scoate o perie şi mi-o pune în mână.

– Vino încoace, spune cl, iar eu dau din cap, încercând să-mi alung din minte gânfurile murdare.

Mergem pe coridor şi, după un colţ, un tip înalt și blond aproape mă dărâmă... Mă uit la chipul lui și mă trec fiorii.

– Nu te-am mat văzut de mult timp, mârâie el, iar pe mine mă cuprinde greaţa.

– Hardin, scâncesc eu, iar el se întoarce.

Îi ia numai o secundă să-şi aducă aminte că e vorba de acelaşi tip care a încercat să se ia de mine acum câtva timp.

– Las-o în pace, Neil, se răsteşte el, iar Neil păleşte.

Cred că nu l-a văzut pe Hardin înainte să dea colţul. Greșeala lui.

– Îmi pare rău, Scott, spune el și se îndepăretează.

– Mulţumesc, îi şoptesc lui Hardin.

Mă ia de mână și descuie uşa camerei lui.

– Trebuia să-l bat de să-i sară capacele, nu? zice Hardin după ce eu mă aşez pe pat.

– Nu! Nu trebuia! îl implor eu.

Nu sunt sigură dacă vorbeşte serios sau nu, dar nici nu vreau să aflu. El ia telecomanda de pe dulap şi dă drumul la televisor înainte de a deschide un sertar din care îmi aruncă un tricou și o pereche de boxeri.

Îmi scot jeanşii şi îmi pun boxerii pe mine, rulându-le elasticul de câteva ori.

– Aş putea să pun pe mine tricoul pe care l-ai purtat tu astăzi?

Nu-mi dau seama cât de ciudat sună fraza până când un o aud cu urechile mele.

– Poftim?

Rânjeşte la mine.

– Păi... eu... nu contează. Habar n-am ce tot zic.

Mint. Vreau să-ți port tricoul murdar pentru că miroase frumos? Asta sună ciudat și nebunesc.

El se hlizește, ridică tricoul de pe podea și vine către mine.

– Uite-l, iubito, spune el și mi-l oferă.

Mă bucur că nu m-am făcut de râs și mai tare, dat tot mă simt un pic absurd.

– Mulţumesc, chiţâi eu, îmi dau jos sutienul, apoi mă îmbrac cu tricoul lui.

Inspir și regăsesc acelaşi miros uimitor pe care îl cunoşteam deja.

Văzându-mi reacţia, ochii i se înseninează.

– Ești frumoasă, spune el, iar eu mă uit în altă parte.

Am senzația că nu a intenţionat să spună aceste cuvinte cu voce tare, ceea ce îmi face inima să crească şi mai mult. Îi zâmbesc şi fac un pas spre el.

– Și tu la fel.

– Gata cu astea, râde el şi se înroşeşte în obraji. La ce oră trebuie să te trezești dimineață? mă întreabă el, schimbând canalele.

– La cinci, dar o să-mi pun alarma.

– La cinci? Cinci dimineaţa? Ai primul curs la cât, la nouă? De ce te trezești atât de devreme?

– Nu știu, ca să mă pregătesc, cred.

Îmi trec peria prin păr.

– Bine, hai să ne trezim la şapte, nu funcţionez deloc înainte zice de ora șapte, iar eu oftez.

Eu şi Hardin suntem atât de diferiți.

– Șase și jumătate? încerc eu să negociez.

– Bine, șase și jumătate, aprobă el.

Ne petrecem restul serii uitându-ne aiurea la televizor, înainte ca Hardin să adoarmă cu capul la mine în poală, cu degetele mele mângâindu-l prin păr. Îl dau la o parte şi mă întind lângă el, încercând să nu-l trezes din somn.

– Tess? mormăie el şi îşi întinde mâinile ca să mă atingă.

– Aici sunt, îi şoptesc din spate.

Se răsucește şi mă ia în braţe înainte de a adormi din nou. Spune că doarme mai bine când mă aflu prin preajmă şi eu cred că lucrul ăsta e valabil şi pentru mine.

În dimineaţa următoare, alarma sună la şase şi jumătate şi mă grăbesc să mă îmbrac cu hainele pe care le-am purtat şi ieri şi să-l trezesc pe Hardin. E foarte greu de trezit. Mă simt agitată şi nepregătită, dar ajungem în camera mea până la şapte şi un sfert şi am timp berechet să mă schimb și să mă spăl din nou pe dinţi. Steph doarme în continuare şi îl opresc pe Hardin să-i toarne un pahar de apă în cap ca s-o trezească. De asemenea, mă bucur din cale-afară că Hardin nu face niciun comentariu nepoliticos la adresa mea când mă îmbrac cu una dintre fustele mele lungi și cu un tricou albastru uni.

– Vezi, de-abia e opt; avem douăzeci de minute la dispoziție ca să ajungem la cafenea, se laudă Hardin.

– Avem?

– Da, credeam că te conduc. Dacă nu vrei, e în regulă, zic el și priveşte în altă parte.

– Ba da, sigur că este în regulă.

Doar că nu m-am obişnuit cu schimbările care au intervenit între mine şi Hardin. Va fi plăcut să nu mai fiu nevoită să-l ocolesc sau să mă simt îngrijorată că dau nas în nas cu el. Dar oare ce va crede Landon? O să-i povestim măcar ce se petrece?

– Ce să facem noi cu aceste douăzeci de minute? zâmbesc eu.

– Am eu câteva idei.

Zâmbeşte cu subînţeles şi mă trage lângă el.

– Steph e aici, îi reamintesc eu, în timp ce el mă sărută sub ureche.

– Ştiu, doar ne sărutăm, râde el şi îşi apasă buzele pe ale mele.

Plecăm înainte ca Steph să se trezească, iar Hardin se oferă să-mi ducă geanta, un gest frumos, dar total neaşteptat.

– Unde îţi sunt cărţile? îl întreb.

– Nu mi le iau niciodată, împrumut câte una, la fiecare curs. În felul ăsta, nu le car, spune el şi arată către geanta mea aflată pe umărul lui.

Dau ochii peste cap şi mă pufneşte râsul.

Când ajungem la cafenea, Landon se sprijină de zidul de cărămidă şi pare surprins când ne vede pe mine şi pe Hardin împreună. Mă uit la el, dându-o de înțeles din priviri că o să-i explic mai târziu, iar el îmi zâmbeşte.

– Ok, trebuie să mă car, am nişte cursuri la care trebuie să dorm, spune Hardin, iar eu dau din cap.

Ce ar trebui sa fac acum, să-l îmbrăţişez?

Dar înainte să mă hotărăsc eu ce să fac, îmi trânteşte geanta pe jos și mă prinde cu mâna de mijloc, trăgându-mă către el şi sărutându-mă. Nu mă aşteptam la aşa ceva. Îl sărut şi eu, apoi îmi dă drumul.

– Ne vedem mai târziu, rânjeşte el şi se uita la Landon.

Este o situaţie extrem de ciudată. Practic Landon își adună faţa de pe jos, iar eu sunt stânjenită de mişcarea îndrăzneață a lui Hardin.

– Ăăă... scuze pentru asta.

Mie nu-mi prea plac manifestările afectuoase în public. Cu Noah nu am făcut niciodată aşa ceva, în afară de atunci când am încercat să-l sărut la mall ca să mi-l scot din minte pe Hardin.

– Am multe să-ţi povestesc, îi spun lui Landon, care îmi ridică geanta de pe jos.

55

Landon păstrează tăcerea cât timp îi povestesc despre despărțiea de Noah și îl întreb şi pe el cum aş putea defini relaţia mea cu Hardin, de vreme ce eu sunt convinsă că suntem împreună, dar nu am discutat încă detaliile tehnice.

– Știu că te-am avertizat deja, așa că nu am de gând să mă repet. Dar te rog să ai grijă cu el. Deși trebuie să recunosc că pare îndrăgostit de tine, atât cât poate fi de îndrăgstit cineva ca el, spune Landon când ne așezăm în bănci.

Înseamnă foarte mult pentru mine că, în ciuda faptului că nu îl place pe Hardin, depune toate eforturile să fie înțelegător și de ajutor.

Când mă îndrept spre cel de-al doilea curs, profesorul de sociologie îmi face semn să mă duc la catedră.

– Tocmai mi-a transmis cineva că trebuie să te prezinți în biroul rectorului, îmi spune el.

Poftim? De ce? Un milion de temeri pun stăpânire pe mine, după care îmi amintesc că rectorul este tatăl lui Hardin. Mă mai relaxez un pic, dar peste câteva clipe emoțiile mă copleșesc din nou. De ce anume ar putea avea nevoie? Știu că la facultate nu e ca la liceu, dar mă simt de parcă aș fi chemată în biroul directorului, numai că directorul se întâmplă să fie... tatăl... iubitului meu?

Îmi pun geanta pe umăr şi merg prin campus până la clădirea administrativă. E o plimbare lungă şi îmi ia peste o jumătate de oră să ajung acolo. Îmi spun numele secretarei de la recepţie, iar ea ridică repede telefonul. Nu aud nimic în afară de "domnule Scott".

– Vă așteaptă, zâmbește ea profesional şi arată către uşa din lemn de pe coridor.

Mă duc acolo, dar înainte să apuc să ciocănesc, uşa se deschide cu un scârțâit și Ken mă întâmpină zâmbind.

– Tessa, mulțumesc că ai venit, spune el, primindu-mă înăuntru, și mă invită, cu un gest, să mă așez.

El se așază într-un imens scaun pivotant, chiar în spatele biroului supradimensionat din lemn de cireş. Mă simt mult mai intimidat de el în biroul său decât eram la el acasă.

– Îmi pare rău că te-am luat de la curs. Nu ştiam cum să dau de tine și știi și tu că ar fi fost difícil să încerc... prin Hardin.

– E în regulă. S-a întâmplat ceva? întreb eu emoţionată.

– Nu, deloc. Am câteva lucruri de discutat cu tine. Să începem cu stagiatura. Se apleacă și-și pune mâinile pe birou. Sunt foarte bucuros să te anunț că am vorbit cu prietenul meu de la Vance şi vrea să te întâlnească cât mai repede cu putință. Dacă ești liberă mâine ar fi excelent, spune el.

– Pe bune! chițăi eu, ridicându-mă în picioare de atâta entuziasm. Mă grăbesc să mă așez la loc când îmi dau seama că e cam ciudat să stau în picioare. Este minunat, mulţumesc

foarte mult! Nu aveți idee cât de mult vă mulțumesc! îi spun eu.

Este o veste minunată, nu-mi vine să cred că face asta pentru mine.

– Plăcerea este de partea mea, Tessa. Își ridică sprâncenele cu interes real. Deci să-i transmit că te duci mâine?

Nu vreau să ratez niciun curs, dar acum e o excepţie şi oricum sunt în avans cu învățatul.

– Da, este minunat. Vă mulțumesc din nou. Uau, spun eu, iar el râde.

– Acum, a doua chestiune, și dacă mă refuzi nu-i nicio problemă. Este mai mult o dorinţă personală, mai degrabă o favoare. Stagiatura ta la Vance nu va avea de suferit dacă mă refuzi, spune el, iar pe mine mă cuprind emoţiile. Încuviinţez din cap, iar el continuă să vorbească: Nu sunt sigur dacă Hardin ţi-a spus că eu şi Karen ne căsători weekendul viitor.

– Ştiam că se apropie nunta. A, şi felicitări, îi spun. Nu ştiam că este atât de curând.

Gândurile îmi fug imediat la felul în care Hardin le-a distrus casa și a băut aproape o sticlă întreagă de scotch.

Râde cu amabilitate.

– Mulţumesc foarte mult. Mă întrebam dacă tu crezi că exişti vreo cale... dacă tu poţi... să-l convingi pe Hardin să vină. Ochii i se desprind de mine şi i se fixează pe perete. Ştiu că acum depăşesc limita, dar nu mi-ar plăcea deloc să nu fie acolo

şi, sincer, cred că eşti singura persoană care l-ar putea convinge să apară la nuntă. L-am mai rugat de câteva ori şi a zis nu imediat.

Lasă să-i scape un oftat plin de frustrare.

Habar nu am ce să-i spun. Mi-ar plăcea să-l aduc pe Hardin la nunta tatălui său, dar mă îndoiesc că o să asculte de mine. De ce îşi imaginează toată lumea că o să mă asculte? Îmi amintesc momentul când Ken mi-a spus că el crede că Hardin este îndrăgostit de mine, un gând pe cât de absurd, pe atât de neadevărat.

– Cu siguranță voi vorbi cu el. Mi-ar plăcea să vină la nunți, îi spun eu cu toată sinceritatea.

– Serios? Îți mulţumesc mult, Tessa. Sper că nu te simţi obligară să spui da, deși de-abia aştept să vă văd pe amândoi acolo, zâmbeşte el.

O nuntă la care să merg cu Hardin? Ideea sună minunat, dar Hardin va fi greu de convins.

– Karen te place foarte mult și s-a bucurat foarte mult să te aibă în vizită weekendul aceata. Ești binevenită când vrei tu.

– Și mie mi-a plăcut mult să mă aflu acolo. Poate o s-o abordez în legătură cu lecţiile de gătit pe care s-a oferit să mi le predea.

Râd, iar el chicoteşte.

Seamănă atât de mult cu Hardin când zâmbeşte încât mi se încălzește brusc inima. Tatăl lui Hardin este atât de disperat să

îndrepte relația cu fiul său cel mânios şi fragil, încât simt o durere în piept de mila lui. Voi încerca să fac tot ce pot ca să-l ajut pe Ken.

– S-ar bucura foarte mult! Treci pe la noi când vrei, trâmbiţează el, iar eu ridic în picioare.

– Mulţumesc din nou că m-aţi ajutat cu stagiatura. înseamnă foarte mult pentru mine.

– M-am uitat peste cererea ta de înscriere şi peste scrisoarea de intenție și mărturisesc că sunt impresionante. Hardin ar avea multe de învățat de la tine, spune el, cu o sclipire de speranţă în ochii săi verzi.

Simt cum obrajii îmi iau foc când mă ridic şi spun la revedere. Când ajung la clădirea unde se ţine cursul de literatură, mai sunt doar cinci minute până să înceapă ora. Hardin stă pe locul său obişnuit, iar eu nu-mi pot stăpâni zâmbetul care mi-a înflorit pe chip.

– Te-ai ţinut de promisiune, aşa am făcut şi eu, spune el şi-mi zâmbește la rândul lui.

Îl salut pe Landon şi mă aşez între ei.

– De ce ai întârziat atât? şopteşte Hardin când profesorul îşi începe cursul.

– O să-ţi spun după oră.

Zâmbesc. Ştiu că dacă încep subiectul acum, o să facă o scenă în mijlocul cursului.

– Spune-mi.

– Am zis că o să-ţi spun după oră. Nu e mare lucru, îi promit eu.

El oftează, dar mă lasă în pace.

Când se termină cursul, Hardin şi Landon se ridică amândoi în picioare, iar eu nu sunt sigură cu care trebuie să vorbesc. De obicei, vorbesc cu Landon după curs şi ieşim împreună, dar acum, că s-a întors Hardin nu mai ştiu ce să fac.

– Mai vii vineri la focul de tabără cu mine și cu Dakota? Mă gândeam că mai întâi ai putea să vii la cină. Ştiu că mamei i-ar plăcea mult, spune Landon, înainte ca Hardin să deschidă gura.

– Da, desigur, voi veni. Ideea cu cina e grozavă; doar să îmi dai detaliile şi voi fi acolo.

Îi zâmbesc. De-abia aştept s-o întâlnesc pe Dakota, îl face fericit pe Landon şi de aceea deja simt că mi-e dragă.

– O să-ţi dau un mesaj, spune el şi pleacă.

– *O să-ţi dau un mesaj*, se maimuţăreşte Hardin imitându-l, iar eu îmi dau ochii peste cap.

– Nu mai face mişto de el, îl avertizez.

– Ah, da, am uitat cât de rău te înfurii. Îmi aduc aminte că aproape ai sărit peste separeu la Molly când a făcut mişto de el, râde, iar eu îi trag una în glumă peste umăr.

– Vorbesc serios, Hardin, lasă-l în pace, spun, după care adaug: Te rog, ca să îndulcesc puţin atmosfera.

– Locuieşte cu tatăl meu. Mi-am câştigat dreptul de a face mişto de el, îmi zâmbeşte, iar eu izbucnesc în râs.

Pe drumul de ieşire din clădire, mă gândesc că acum e momentul ori niciodată.

– Că tot veni vorba de tatăl tău... îl privesc pe Hardin şi îmi dau seama că deja s-a încordat. Ochii i-au devenit bănuitori în aşteptarea cuvintelor mele. La el am fost azi. În biroul lui. Mi-a stabilit un interviu la Van ce pentru mâine. Nu e grozav?

– Ce-a făcut? se răsteşte el.

Iar o luăm de la capăt.

– Mi-a stabilit un interviu. E o ocazie importantă, Hardin, pledez eu pentru pace şi armonie.

– Bine, oftează el.

– Mai e ceva, adaug eu.

– Bineînţeles că mai e ceva...

– M-a invitat la nuntă weekendul viitor... adică, pe amândoi ne-a invitat. Ne-a invitat la nuntă.

Cu greu pot trece peste privirea pe care mi-o aruncă.

– Nu, nu merg. Şi am încheiat discuţia.

Se întoarce și vrea să plece.

– Așteaptă-mă, ascultă-mă până la capăt. Te rog!

Îl apuc de încheietură, dar el îşi smuceşte mâna.

– Nu. Trebuie să te ţii departe de toate astea, Tessa. Nu glumesc. Vezi-ți dracului de treburile tale măcar o dată, izbucneşte el.

– Hardin... mai zic o dată, dar el nu mă bagă în seamă.

Se îndepărtează de mine şi se duce înspre parcare. Picioarele mi-au paralizat şi nu mă pot lua după el. Mă uit cum maşina lui albă iese din parcare. Exagerează, iar eu nu am de gând să-i fac jocul. Are nevoie de ceva timp ca să se calmeze înainte să-i pot vorbi din nou. Știam că un va dori să meargă la nuntă, dar speram măcar să putem discuta.

Pe cine păcălesc eu aici? Tocmai ce am început să fim "mai mult" unul pentru celalalt acum două zile. Nu ştiu de ce mă tot aştept ca lucrurile să fie mult mai diferite ca înainte. De fapt, ele sunt diferite, în multe aspecte: Hardin este mai drăguţ cu mine mare parte din timp și m-a sărutat în public, ceea ce a fost cu adevărat o surpriză. Cu toate acestea, Hanrdin rămâne în esenţă Hardin şi este încăpăţânat şi are probleme de comportament. Oftând, îmi arunc geanta pe umăr și mă întorc în camera mea.

Când intru în cameră, Steph stă cu picioarele încrucişate pe podea zgâindu-se la televizorul ei.

– Unde ai fost noaptea trecută? Nu e deloc genul tău să nu vii acasă într-o seară din timpul săptămânii, domnişoară, mă necăjeşte ea, iar eu îmi dau ochii peste cap tot în glumă.

– Am... ieşit, îi zic eu.

Nu știu dacă ar trebui să-i spun că am stat cu Hardin.

– Cu Hardin, completează ea în locul meu, iar eu mă uit în altă parte. Știu unde ai fost; mi-a cerut numărul tău de telefon,

apoi a plecat de la sala de bowling şi nu s-a mai întors. Zâmbetul ei este unul imens și plin de strălucire.

– Să nu spui nimănui. Nici eu nu ştiu ce se petrece cu mine, îi zic eu.

Steph promite să-şi ţină gura şi petrecem tot restul după-amiezii vorbind despre ea şi Tristan, înainte ca acesta să apară şi s-o scoată la cină. O sărută când ea îi deschide uşa, o ţine de mână pe când ea își strânge lucrurile şi îi zâmbeşte tot timpul. Hardin de ce nu se poate purta aşa cu mine?

Nu mai am nicio veste de la Hardin de câteva ore, dar nici nu vreau să îi dau eu prima vreun mesaj. Meschin din partea mea, știu, dar nu-mi pasă. După ce pleacă Steph şi Tristan, termin de învățat şi îmi strâng lucrurile pentru a mă duce la duş şi atunci îmi zbârnâie telefonul. Îmi sare inima din piept când văd numele lui Hardin pe ecran.

Stai cu mine la noapte? spune mesajul.

Nu mi-a vorbit de câteva ore, dar vrea să rămân la el? Din nou?

De ce? Ca să fii din nou nesimţit cu mine? îi răspund.

Vreau să-l văd, dar încă sunt supărată.

Sunt pe drum, pregăteşte-te.

Îmi dau ochii peste cap din cauza tonului său autoritar, dar recunosc că sunt entuziasmată pentru că urmează să-l văd.

Mă grăbesc să fac un duş ca să nu mai fiu nevoită să mă spăl la sediul frăţiei studenţeşti. Când termin, de-abia am timp să îmi iau hainele pentru mâine. Mi-e groază să iau autobuzul ca

să ajung la Vance, când e vorba de un drum doar de jumătate de oră, aşa că îmi propun să merg din nou să-mi caut maşină. Îmi împăturesc ordonat hainele şi le pun în geantă, exact când Hardin deschide uşa, fără să ciocănească, desigur.

– Eşti gata? mă întreabă şi îmi ia poşeta de pe dulap.

Dau din cap, îmi arunc geanta pe umăr şi ies după el. Mergem în linişte către maşină şi mă trezesc rugându-mă la nesfârşit în mintea mea ca restul serii să nu decurgă la fel.

56

Mă holbez pe geamul din dreptul locului din dreapta, nedorind să fiu prima care vorbeşte. După ce trecem de câteva străzi, Hardin deschide radioul şi apoi dă volumul prea tare. Îmi dau ochii peste cap, dar încerc să-l ignor în continuare, până nu mai rabd. Îi urăsc gusturile muzicale care îmi dau dureri instantanee de cap. Fără să-i cer voie, dau radioul mai încet, iar Hardin îmi aruncă o privire.

– Ce? mă răstesc eu.

– Uau, cineva e supărat rău de tot, zice el.

– Nu, doar că nu am chef să ascult aşa ceva și, dacă e cineva într-o dispoziție proastă, acela eşti tu. Ai fost nesimţit mai devreme, apoi mi-ai dat mesaj și m-ai rugat să rămân la tine; nu înţeleg nimic.

– M-am enervat pentru că ai adus vorba de nuntă. Acum că am stabilit că nu mergem, nu mai e nevoie că fiu supărat.

Tonul lui este calm și sigur.

– Nu am stabilit nimic, nici măcar nu am discutat despre asta.

– Ba da, am discutat. Ţi-am spus că nu merg nicăieri, așa că las-o baltă, Theresa.

– Poate tu nu mergi, dar eu mă duc. Şi săptămâna asta o să mă duc şi acasă la tatăl tău ca să mă înveţe Karen să gătesc, îi spun.

Își încleştează fălcile şi se uită urât la mine.

– Nu te duci la nicio nuntă şi, în plus, acum tu și Karen ați devenit cele mai bune prietene? De-abia ai cunoscut-o.

– Şi ce dacă de-abia am cunoscut-o? Şi pe tine de-abia te cunosc, îi zic.

Îi cade faţa, iar eu mă simt prost, dar ăsta e adevărul.

– De ce eşti atât de dificilă? zice el printre dinţii încleștați.

– Pentru că nu o să-mi spui tu ce să fac, Hardin. Nu se va întâmpla aşa ceva. Dacă vreau să mă duc la nunți, o să mă duc, iar tu ar trebui să vii cu mine. Ar putea fi amuzant, chiar te-ai putea distra. Ar însemna foarte mult pentru tatăl tău şi pentru Karen, dar pentru tine nu contează nimic din toate astea.

Nu spune nimic. Răsuflă adânc, iar eu mă uit din nou pe geam. Restul drumului rămâne cufundat în tăcere, amândoi suntem prea furioşi ca să mai vorbim. Când ajungem la sediul frăţiei studențești, Hardin îmi ia geanta de pe bancheta din spate şi și-o pune pe umăr.

– Și mă rog, de ce faci tu parte dintr-o frăţie? îl întreb.

Voiam să aflu răspunsul încă de când i-am descoperit prima dată camera.

Din nou respire adânc, în timp ca urcăm scările.

– Pentru că, atunci când am fost de acord să vin aici, căminele erau pline și eram al dracului de sigur că nu voi locui cu tata, așa că a fost una dintre puținele opțiuni pe care le aveam.

– Atunci de ce ai rămas?

– Pentru că nu vreau să stau cu tata, Tessa. În plus, uită-te la casa asta; e frumoasă și am căpătat și cea mai mare cameră.

Rânjește un pic și mă bucur că furia i-a mai trecut.

– De ce nu te muți în afara campusului? îl întreb, iar el dă din umeri.

Poate nu vrea să-și găsească o slujbă.

Îl urmez până în camera lui şi aştept să descuie uşa. De ce e atât de obsedat să nu-i intre nimeni în cameră?

– De ce nu laşi pe nimeni să intre la tine în cameră? îl întreb, iar el își dă ochii peste cap.

Îmi pune geanta pe podea.

– De ce pui mereu atâtea întrebări? oftează el şi se aşază pe un scaun.

– Nu ştiu, tu de ce nu îmi răspunzi niciodată? îl întreb, dar, desigur, el mă ignoră. Pot să-mi pun pe un umeraş hainele pentru mâine? Nu vreau să se șifoneze prea tare de la statul în geantă.

Pare să se gândească la ceva timp de o secundă înainte de a clătina din cap şi de a se ridica să-mi aducă un umeraş din şifonierul lui. Îmi scot fusta şi bluza şi le pun pe umeraş, nebăgându-i în seamă expresia dezaprobatoare la vederea hainelor mele.

– Mâine trebuie să mă trezesc mai devreme decât de obicei, ca să pot ajunge în staţia de autobuz până la opt patruzeci şi

cinci; stația aia aflat la trei străzi distanţă de aici este pe ruta care mă lasă la câteva blocuri de Vance, îl informez eu.

– Poftim? Te duci acolo mâine? De ce nu mi-ai spus?

– Ți-am spus... erai prea ocupat să te bosumfli ca să mă bagi în seamă, ripostez eu.

– Te duc eu cu maşina; nu e nevoie să iei autobuzul, e un drum de o oră până acolo.

Vreau să-i refuz oferta doar ca să-l enervez, dar decid să nu fac asta. Maşina lui Hardin este o variantă mult mai bună de ajuns acolo decât un autobuz aglomerat.

– O să-mi iau şi eu maşină în curând; nu mai rezist mult timp fără mașină. Dacă reuşesc să intru la stagiatură, ar trebui să iau autobuzul până acolo de trei ori pe săptămână.

– Te-aş duce eu, spune el, iar vocea lui e de-abia şoptită.

– O să-mi iau maşină, îi zic. Ultimul lucru pe care mi-l doresc e să fii supărat pe mine şi să nu mă duci.

– Nu aş face niciodată aşa ceva.

Tonul lui e foarte grav.

– Ba da, ai face. Apoi m-aș da de ceasul morții căutând o linie de autobuz. Nu, mulțumesc, zic eu, pe jumătate în glumă.

Sincer, cred că m-aş putea baza pe el, dar nu vreau totuși să risc. Are prea multe toane.

Hardin deschide televizorul şi se ridică să îşi schimbe hainele, iar eu mă uit atent la ce face el. Nu contează cât de supărată sunt pe el, nu aş rata niciodată şansa de a-l vedea cum

se dezbracă. Își trage tricoul peste cap, apoi observ cum i se încordează muşchii pe sub piele când îşi desface şi îşi scoate jeanşii negri strâmţi. Exact când mă gândeam că va rămâne iar în boxeri, ia din dulap o pereche subțire de pantaloni de bumbac şi îi îmbracă. Din fericire pentru mine, măcar nu-şi mai pune tricou.

– Uite, mormăie el şi-mi dă tricoul pe care tocmai şi l-a scos.

Nu-mi pot reţine un zâmbet când pun mâna pe el. Ăsta e deja obiceiul nostru; cred că şi lui îi place să-i port tricoul când dormim, cum şi mie îmi place să-i simt parfumul. Hardin se concentrează la televizor, iar eu îl imit şi mă schimb în tricoul lui şi într-o pereche de pantaloni de yoga. Pantalonii sunt mai degrabă nişte colanţi elastici, dar cont comozi. După ce îmi împăturesc sutienul şi hainele, Hardin se uită în cele din urmă la mine. Îşi drege vocea, iar privirea lui îmi scanează trupul.

– Pantalonii ăia... ăăă... sunt foarte sexy.

Mă înroşesc.

– Mulţumesc.

– Mult mai mişto decât pantalonii tăi scămoşaţi, mă necăjește el, iar eu izbucnesc în râs şi mă aşez pe podea.

Mă simt ciudat de relaxată în camera lui. Poate datorită cărților, poate datorită lui Hardin însuşi, nu sunt sigură.

– Vorbeai serios în maşină când mi-ai zis că de-abia mă cunoști? mă întreabă el încet.

Întrebarea lui vine pe neașteptate.

– Într-un fel. Nu ești o persoană tocmai ușor de pătruns, recunosc eu.

– Eu simt că te cunosc, spune el uitându-se în ochii mei.

– Da, pentru că te las să faci asta. Îți povestesc lucruri despre mine.

– Și eu îți povestesc. Poate că nu pare, dar tu mă cunoşti mai bine decât oricine altcineva. Se uită în podea, apoi din nou în ochii mei. Pare trist şi vulnerabil, atât de diferit de furia sa intensă obişnuită, dar la fel de captivantă.

Nu am idee ce ar trebui să răspund la confesiunea sa; simt că îl cunosc pe Hardin din punct de vedere intim, că avem legături mai adânci decât frânturile de informaţii pe care le-am schimbat unul despre celălalt, dar mie nu-mi ajunge. Trebuie să aflu mai multe.

– Și tu mă cunoşti mai bine decât oricine altcineva, îi zic.

Mă cunoaște pe mine, pe adevărata Tessa. Nu pe Tessa aceea care pretind eu că sunt în preajma mamei sau a lui Noah. I-am povestit lui Hardin cum ne-a părăsit tatăl meu, despre morala mamei şi despre temerile mele pe care nu le-am mai dezvăluit nimănui. Hardin pare mulțumit cu aceste informaţii; un zâmbet îi inundă chipul arătos şi se ridică de pe scaun ca să vină înspre mine. Mă ia de mână şi mă trage în sus.

– Ce vrei să afli, Tessa? mă întreabă el, iar inima mea se încălzeşte.

Hardin este în sfârșit dornic să-mi spună mai multe despre el. Sunt și mai aproape de a-l cunoaşte mai bine pe bărbatul ăsta compliat și forios, şi totuşi atât de afectuos.

Eu și Hardin stăm întinşi pe pat, cu ochii pe tavan, iar eu îi pu cel puțin o sută de întrebări. Îmi povesteşte despre locul în care a crescut, Hampstead, şi cât de frumos este să locuieşti acolo. Îmi povestește despre cicatricea de la genunchi, căpătată de când a învățat să meargă pe bicidetă fără roţi ajutătoare, şi cum mama lui a leșinat la vederea sângelui. Tatăl lui fusese la cârciumă în ziua aceea, toată ziua, așa că mama lui a fost cea care l-a învăţat. Îmi povesteşte despre școala primară şi despre cum îşi petrecea aproape tot timpul citind. Nu a fost niciodată foarte sociabil, iar când a mai crescut, tatăl său a început să bea din ce în ce mai mult şi părinţii lui se certau din ce în ce mai des. Îmi povesteşte cum a fost exmatriculat din școala generală pentru că s-a bătut cu nişte colegi şi cum mama lui l-a implorat pe director să-l primească înapoi. A început să se tatueze la şaisprezece ani; tatuajele i le-a făcut prietenul lui într-un subsol. Primul lui tatuaj a fost o stea şi după aceea a vrut din ce în ce mai multe. Îmi povesteşte ca nu are un motiv anume pentru care nu și-a tatuat spatele; pur şi simplu nu a ajuns acolo. Urăşte păsările, deși are două tatuate pe claviculă, şi iubeşte maşinile clasice. Cea mai grozavă din viaţa lui a fost aceea în care a învăţat să conducă, iar cea mai urâtă zi a fost aceea în care părinţii lui au divorţat. Tatăl lui s-a lăsat de

băutură când el avea paisprezece ani şi a încercat să compenseze cumva anii aceia oribili, dar Hardin nu l-a mai acceptat.

Am capul plin cu toate aceste informaţii noi despre el şi simt că, într-un tinal, sunt în stare să-l înţeleg. Mai sunt foarte multe lucruri pe care aş vrea să le aflu despre el, dar Hardin adoarme în timp ce-mi povesteşte despre teatrul de păpuşi confecţionat din cutii de carton, pe care el, mama lui şi prietena acesteia l-au făcut împreună când el avea opt ani. Mă uit la el cum doarme şi pare mai tânăr acum, că i-am aflat copilăria, care pare în mare măsură fericită până în momentul în care a fost otrăvită de alcoolismul tatălui său, ceea ce l-a făcut pe Hardin să devină fiinţa furioasă de astăzi. Mă aplec şi îl sărut pe acest rebel orgolios pe obraz, înainte de a mă strecura în pat ca să mă culc şi eu.

Nu vreau să-l trezesc, așa că trag cuvertura ca să mă învelesc. În noaptea aceea, visele îmi sunt bântuite de un băiețel cu părul cârlionțat care cade de pe biciletă.

– Oprește-te!

Mă trezesc ca arsă la auzul vocii suferinde a lui Hardin. Îl caut din priviri, apoi mă aplec peste pat și îi văd trupul zvârcolindu-se pe podea. Mă dau repede jos din pat și îl scutur încet de umeri, încercând să-l trezesc. Îmi aduc aminte cât de greu a fost data trecută, așa că mă aplec asupra lui și-l apuc de umeri cu mâinile mici, în timp ce el încearcă să mă

îndepărteze. Un geamăt îi scapă de pe buzele sale perfecte, apoi deschide brusc ochii.

– Tess, oftează el și mă ia în brat.

Transpiră din greu. Ar fi trebuit să-l întreb şi despre coşmarurile astea, dar nu am vrut să mă lăcomesc; mi-a spus multe, mai multe decât m-aș fi așteptat.

– Sunt aici, sunt aici, îi spun ca să-l liniştesc.

Îl trag de mână, făcându-i semn să se ridice şi să se întoarcă în pat. Când mă uit în ochii lui, confuzia şi teama dispar din ei.

– Credeam că ai plecat, şopteşte el.

Stăm amândoi întinşi şi mă trage cât poate de aproape. Îmi trec degetele prin părul său jilav şi rebel, iar ochii i se închid cu o fluturare.

Nu spun nimic. Doar continui să-l mângâi pe cap ca să-l liniştesc.

– Să nu mă părăseşti niciodată, Tess, şopteşte el şi adoarme din nou.

Inima aproape îmi explodează la auzul rugăminţii sale şi ştiu că voi fi lângă el cât timp va dori el să fiu.

57

A doua zi de dimineaţă mă scol înaintea lui Hardin, reuşesc să-l rostogolesc de pe mine şi să-mi descurc picioarele din ale lui fără să-l trezesc. Imaginea lui Hardin spunându-mi numele cu uşurare şi toate secretele pe care mi le-a dezvăluit despre el îmi fac stomacul să se strângă. A fost atât de sincer şi de lipsit de precauţie noaptea trecută, încât m-a făcut să ţin şi mai mult la el. Profunzimea sentimentelor mele pentru el mă sperie şi le simt prezenţa, doar că nu sunt pregătită deocamdată să le fac faţă. Îmi iau ondulatorul de păr şi micuţa trusă de machiaj pe care am împrumutat-o de la Steph cu permisiunea ei, desigur, şi mă duc la baie.

Coridorul este gol şi nu bate nimeni la uşa toaletei cât timp mă pregătesc. Nu sunt atât de norocoasă când mă întorc spre camera lui Hardin. Mă întâlnesc pe coridor cu trei tipi, dintre care unul este Logan.

– Hei, Tessa! ciripeşte el şi îşi etalează zâmbetul perfect.

– Hei, ce mai faci?

Mă simt ciudat înconjurată de cei trei care se zgâiesc la mine.

– Bine, tocmai ieşeam. Tu te-ai mutat aici sau ceva de genul ăsta? spune el râzând.

– Nu, sigur că nu. Sunt... ăăă... doar în vizită.

Habar nu am ce ar trebui să spun. Tipul cel înalt se apleacă şi șoptește ceva în urechea lui Logan. Nu am cum să aud ce spune, aşa că mă uit în altă parte.

– Bine, ne vedem mai târziu, băieţi, zic eu.

– Da, ne vedem diseară la petrecere, spune Logan şi se îndepărtează.

O petrecere? De ce nu mi-a pomenit Hardin de nicio petrecere? Poate că nu are de gând să meargă? *Sau poate nu vrea să mergi tu*, completează subconştientul meu. Oricum, cine dă o petrecere marţi seara?

Când ajung la uşa lui Hardin, aceasta se deschide înainte să ating clanța.

– Unde erai? spune el şi-mi deschide uşa larg ca să intru în cameră.

– Mi-am aranjat părul şi am vrut să te las să dormi, îi spun.

– Ți-am zis nu te mai plimbi aiurea pe coridoare, Tessa, mă ceartă el.

– Iar eu te-am rugat să nu mă mai dădăceşti, Hardin, adaug sarcastic, iar el se înmoaie.

– Mă dau bătut.

Râde și se apropie de mine. Îşi pune o mână pe spatele meu, iar cealaltă pe abdomen, pe sub bluză. Are degetele aspre de la bătături, dar ele se mişcă atât de uşor pe pielea mea, urcându-mi din ce în ce mai sus pe abdomen.

– Totuşi, ar trebui să porţi sutien când hoinăreşti pe coridoarele casei unei frăţii studenţeşti, Theresa.

Îşi apropie gura de urechea mea exact în momentul în care degetele sale îmi întâlnesc sânii. Îmi mângâie acea zonă sensibilă cu degetele sale mari, iar sfârcurile mi se întăresc sub atingerea lui. Trage adânc aer în piept, iar eu am încremenit, în timp ce inima mi-a luat-o la trap.

– Nu poţi să ştii niciodată ce perverşi umblă pe coridoarele astea, îmi şopteşte el încet în ureche.

Degetele sale mari se rotesc pe sfârcurile mele, după care Hardin le ciupeşte uşor. Capul îmi cade pe pieptul lui și nu-mi mai pot controla gemetele sub asaltul delicat ai mâinilor sale.

– Fac pariu că te-aş putea aduce la orgasm numai cu asta, spune el şi apasă mai tare.

Habar n-aveam că poate fi atât de... bine. Dau din cap și Hardin se hlizeşte, cu gura lipită de urechea mea.

– Vrei să fac asta? Să te fac să-ţi dai drumul? spune el, iar eu încuviinţez dând din cap din nou.

Chiar mai trebuie să mă întrebe? Respirația mea grea și genunchii mei nesiguri ar trebui să mă dea de gol.

– Cuminte fată, hai să ne mutăm în... începe el să vorbească, dar exact atunci mi se declanşează alarma telefonului.

Mă trezesc la realitate.

– Doamne sfinte! Trebuie să plecăm în zece minute, Hardin, și tu nici măcar nu te-ai îmbrăcat. Nici măcar eu nu m-am îmbrăcat.

Mă retrag, dar el scutură din cap şi mă aduce înapoi lângă el. De data asta dându-mi jos de pe mine pantalonii şi chiloții. Se întinde și îmi închide telefonul.

– Doar de două minute am nevoie; nerămân opt minute ca să ne îmbrăcăm.

Mă ridică în pat de pe podea. Mă aşază pe margine, îngenunchează în faţa mea şi mă trage de glezne.

– Desfă-ţi picioarele iubito, şopteşte el, iar eu mă supun.

Ştiu că asta nu era în programul meu din această dimineață, dar nu mă pot gândi la un mod mai bun de a-mi începe ziua. Hardin își urcă degetul lung pe coapsele mele şi cu o mână mă imobilizează. Capul îi coboară între picioarele mele și mă linge în sus și în jos și înăuntru, după care îşi adună buzele și începe să mă sugă. Iar mi-a găsit locul acela, Dumnezeule! Şoldurile mi se ridică de pe pat, iar el mă ţine în continuare nemişcată. Folosind cealaltă mână, își bagă un deget în mine, împingând mai repede ca niciodată.

– O să încerc cu două degete, bine? spune el, iar eu încuviinţez gemând.

Senzația este ciudată și un pic incomodă, ca și atunci când a strecurat un singur deget înăuntrul meu, dar când își pune

buzele la loc și suge din nou, uit durerea surdă. Scot un scâncet când Hardin își ia gura de acolo din nou.

– Doamne, ești atât de strâmtă, iubito. Vorbele lui mă fac să-mi pierd controlul. Te simți bine? mă întreabă.

Îl apuc de bucle și îi împing faţa în jos. El chicoteşte şi îşi pune buzele acolo din nou. Îi șoptesc numele şi îl trag de păr în timp ce experimentez cel mai puternic orgasm avut vreodată. Nu că aş fi avut prea multe, dar acesta a fost clar cel mai rapid și cel mai puternic dintre ele. Hardin mă sărută uşor pe şold, apoi se ridică şi se duce către șifonier. Îmi ridic capul şi încerc să-mi revin. El se întoarce şi mă șterge cu un tricou, lucru care ar fi fost mult mai stânjenitor dacă aș fi fost pe deplin rațională.

– Mă întorc imediat. Mă duc să mă spăl pe dinţi.

Îmi zâmbeşte și iese din cameră.

Eu mă ridic, mă îmbrac și mă uit la ceas. Mai avem trei minute până să plecăm. Când revine, Hardin se îmbracă repede şi ieşim pe uşă.

– Știi cum să ajungem acolo? îl înreb când ieşim din parcare.

– Da, Christian Vance este cel ma bun prieten al tatălui meu din facultate, îmi spune el. Am fost acolo de câteva ori.

– Ah... Uau. Știam că are Ken o cunoştinţă acolo, dar nu îmi imaginam că directorul executiv îi este cel mai bun prieten.

– Nu-ți face griji, e un tip de treabă. Un pic cam încuiat, dar de treabă; vă potriviți de minute. Zâmbetul lui e molipsitor. Arăţi minunat, apropo.

– Mulţumesc. Se pare că eşti în toane bune în dimineața asta, îl necăjesc eu puţin.

– Da, se pare că e un semn bun pentru întreaga zi dacă îmi bag capul între pidoarele tale dis-de-dimineaţă, râde el şi mă ia de mâini.

– Hardin! îl cert eu, dar el nu face altceva decât să mai izbucnească o dată în râs.

Drumul trece foarte repede şi ne trezim imediat în parcarea unei clădiri cu şase etaje, cu geamuri de oglindă şi cu un V imens plasat în faţa intrării.

– Am emoţii, recunosc eu, în timp ce îmi verific machiajul în oglindă.

– Nu are sens, o să meargă bine. Eşti atât de deşteaptă, iar el își va da seama de asta, mă asigură Hardin.

Doamne, îmi place la nebunie când se poartă atât de frumos.

– Mulţumesc, spun eu şi mă aplec să-l sărut.

Un sărut dulce şi simplu.

– Te aştept în maşină, zice el şi mă sărută iarăşi.

În interior, clădirea este la fel de elegantă ca şi pe dinafară. Când ajung la recepţie, primesc un permis de vizitator şi sunt

trimisă la etajul şase. Ajung la recepţia de la etajul şase şi îi spun tânărului de acolo numele meu.

El îmi aruncă un zâmbet desăvârşit înainte de a intra într-un birou uriaş şi de a spune:

– Domnule Vance, a sosit Theresa Young.

Vance este un bărbat între două vârste, cu petice mici de barbă pe faţă pe care îl pot vedea dincolo de prag.

Domnul Vance îmi face cu mâna şi se apropie de mine să mă întâmpine. Ochii săi verzi sunt vizibili din celălalt colţ al încăperii, iar zâmbetul lui mă liniştește și mă relaxează. Îmi spune să iau loc.

– Mă bucur foarte mult să te întâlnesc, Theresa. Mulțumesc că ai venit, zice el.

– Tessa, spuneţi-mi Tessa. Mulţumesc că m-ați primit, îi răspund zâmbind.

– Deci Tessa, eşti studentă în primul an la Limba Engleză? Întreabă el, iar eu încuviinţez dând din cap.

– Da, domnule, spun.

– Ken Scott te-a recomandat din tot sufletul, mi-a spus că aş pierde mult dacă nu ţi-aş acorda această stagiatură, zâmbeşte el.

– Ken este un om foarte amabil, spun eu, iar el aprobă din cap, mângâindu-şi barba cu degetele.

Mă întreabă ce am citit în ultima vreme şi care sunt autorii mei preferaţi, dar şi cei pe care nu-i sufăr, iar eu îi explic tot ce

vrea să ştie. Dă din cap şi mă aprobă la fiecare explicaţie, iar când termin zâmbeşte.

– Bine, Tessa, când poţi să începi? Ken spune că, având în vedere orarul tău, îţi va fi uşor să-ţi condensezi programul ca să poţi veni aici două zile pe săptămână şi să te duci la cursuri în celelalte trei, zice el, iar eu rămân cu gura căscată.

– Pe bune? e tot ce pot să spun.

Este dincolo de aşteptările mele. Mă gândeam că va trebui să mă mut la cursurile serale şi să vin aici în timpul zilei, dacă aş fi primit această slujbă.

– Da, şi vei primi şi puncte-credit pentru timpul petrecut aici.

– Mulţumesc foarte mult. Este o ocazie minunată, mulţumesc, mulţumesc din nou. Nu-mi vine să cred cât noroc am.

– Vom discuta despre salariul tău luni, când începi.

– Salariu?

Credeam că va fi o stagiatură neremunerată.

– Da, desigur, vei fi plătită pentru cât munceşti aici, zâmbeşte el.

Mă mulţumesc să dau din cap, fiindu-mi teamă că, dacă deschid gura, o să-i mulţumesc deja pentru a mia oară.

Practic alerg la maşină şi Hardin iese când mă apropii.

– Deci? face el, iar eu chiţăi.

– Am primit slujba! E plătită şi voi fi două zile aici şi trei zile la școală, și primesc și puncte-credit, și a fost atât de amabil cu mine, iar tatăl tău e minunat pentru că m-a ajutat, și tu la fel, desigur. Sunt atât de entuziasmată și... și... cred că asta e tot.

Râd, iar el mă ia în brațe, strângându-mă tare și ridicându-mă în aer.

– Mă bucur atât de mult pentru tine, spune el, iar eu îmi înfund degetele în părul său.

– Mulțumesc, îi zic, iar el mă pune jos. Îţi mulţumesc mult că m-ai adus aici şi că m-ai aşteptat cu nuşina.

Mă asigură că nu e nicio problemă şi, când ne urcăm împreună în mașină, mă întreabă:

– Ce vrei să facem cu ce a rămas din după-amiaza asta?

– Să mergem la școală, bineînţeles; încă putem ajunge la cursul de literatură.

– Pe bune? Cred că putem găsi ceva mai distractiv de făcut.

– Nu, deja am lipsit de la cursuri săptămâna asta; nu mai vreau să chiulesc. Mă duc la literatura și aşa ar trebui să faci şi tu.

Îi zâmbesc.

Își dă ochii peste cap şi aprobă din cap.

Ajungem chiar la timp pentru curs şi îi turui lui Landon despre stagiatură. Mă felicită ș mă strânge în brațe. Ca un nesimțit, Hardin se preface că vomită în spatele nostru, iar eu îi trag una în picior.

După curs, Hardin iese din sală, iar eu și Landon discutăm detaliile focului de tabără de vineri. Stabilim și ne întâlnim la ora cinci acasă la el pentru cină și să mergem la focul de tabără la ora şapte. Hardin păstrează tăcerea pe toată durata conversaţiei, iar eu mă întreb dacă mă va însoți. Spunea la un moment dat că va merge şi el, dar sunt destul de sigură că a apus asta numai ca să intre în competiție cu Zed. Landon își ia la revedere când ajungem în parcare și pleacă fluierând.

– Scott! strigă cineva.

Ne întoarcem amândoi și îi vedem pe Nate şi pe Molly venind către noi. Minuat, Molly! Poartă un tricou fără mâneci şi o fustă de piele roșie. E de-abia marți și și-a făcut toată norma de curvulită pentru toată săptămâna. Ar fi trebuit să păstreze puţin şi pentru weekend.

– Hei, spune Hardin și se îndepărtează de mine cu un pas.

– Hei, Tessa, zâmbeşte Molly.

Îi întorsc salutul şi începe să mi se pară ceva ciudat când Hardin și Nate se salută şi ei.

– Ești gata, nu? îl întreabă Nate şi devine din ce în ce mai clar că Hardin i-a chemat să se întâlnească aici.

Nu știu de ce mi s-a năzărit mie că o să petrecem ziua împreună, nu e ca şi când am face asta zilnic, dar măcar ar fi putut să-mi spună ceva.

– Da, sunt gata, le zice Hardin, apoi mă priveşte. Pe curând, Tessa, spune el nonşalant şi se îndepărtează cu ei.

Molly îmi aruncă o privire în spate, cu un zâmbet pervers pe fața ei machiată, şi se urcă în maşină în dreapta lui Hardin, în timp ce Nate se suie în spate.

Iar eu rămân pe trotuar şi mă tot întreb ce dracului s-a întâmplat.

58

Pe drumul către camera mea îmi dau seama cât de proastă am fost când m-am aşteptat ca Hardin să fie diferit faţă de înainte. Ar fi trebuit să îmi dau seama. Ar fi trebuit să ştiu că totul e prea frumos ca să fie adevărat. Hardin sărutându-mă în faţa lui Landon, Hardin fiind de treabă şi spunându-mi că vrea mai mult, Hardin povestindu-mi despre copilăria lui. Ar fl trebuit să ştiu că atunci când vor apărea prietenii lui se va întoarce şi el la acel Hardin de acum două săptămâni, pe care îl dispreţuiam.

– Hei, fetiţo! Vii diseară? mă întreabă Steph când intru în cameră.

Tristan stă pe patul ei uitându-se la ea cu adoraţia cu care aş vrea să se uite şi Hardin la mine.

– Nu, vreau să învăţ, spun eu.

E frumos să aflu că toată lumea este invitată, dar cu toate astea lui Hardin nu i s-a părut potrivit să aducă vorba despre petrecere în prezenţa mea. Probabil ca să se poată distra pe acolo cu Molly.

– Haide! O să ne distrăm. Va fi şi Hardin acolo.

Îmi zâmbește şi îi surâd şi eu forţat.

– Serios, e în regulă. Trebuie s-o sun pe mama să mai vorbesc cu ea și să-mi planific temele pentru săptămâna viitoare.

– Jaaaaalnic! mă necăjeşte Steph şi îşi ia geanta. Cum doreşti. O să fiu plecată toată noaptea, aşa că, dacă ai nevoie de ceva, te rog să-mi spui, zice ea și mă îmbrăţişează în semn de la revedere.

O sun pe mama şi îi povestesc despre stagiatură, iar ea pare mai mult decât încântată de această şansă. Nu pomenesc nimic despre Hardin, dar îi spun despre Ken, despre care îi menţionez că este viitorul tată vitreg al lui Landon, ceea ce e adevărat. Mă chestionează puțin în legătură cu Noah, dar îi evit întrebările. Sunt surprinsă și bucuroasă că Noah nu i-a povestit nimic mamei. Nu-mi datorează nimic, dar îi sunt recunoscătoare că nu m-a pârât. După ce o ascult vorbind mult prea mult timp despre noua ei colegă, despre care crede că se culcă cu şeful, îi spun într-un final că trebuie să învăţ şi închid tdefonul. Imediat, gândurile mi se întorc la Hardin, ca întotdeauna. Viaţa mea era mult mai simplă înainte de a-l întâlni pe Hardin, iar acum... e complicată şi stresantă şi acum ba freamăt de fericire, ba am o durere în capul pieptului când mă gândesc că e cu Molly.

O să înnebunesc dacă rămân aici şi e de-abia ora şase când renunț la orice tentativă de a învăţa. Poate ar trebui să fac o plimbare? Am nevoie de mai mulţi prieteni. Iau telefonul şi-l sun pe Landon.

– Hei, Ţessa!

Are o voce prietenoasă şi îmi mai alungă din neliniște.

– Hei. Landon, ai treabă? îl întreb.

– Nu, mă uitam la un meci. De ce, s-a întâmplat ceva?

– Nu, mă întrebam dacă ai putea să treci pe aici... sau poate că mama ta nu s-ar supăra dacă aş veni pe la ea să mă înveţe să gătesc.

Râd slab.

– Da, desigur, i-ar plăcea să vii, o anunţ că treci pe aici.

– Bine, autobuzul va veni de-abia peste o jumătate de oră, dar voi ajunge cât de repede pot, îi spun eu.

– Autobuz? Ah, da, uitasem că nu ți-ai găsit mașină. Vine u să te iau.

– Nu, serios, e în regulă. Nu e nicio problemă, nu vreau să-ți stric programul.

– Tessa, sunt doar 15 kilometri. Plec chiar acum, spune el, iar eu accept, în cele din urmă,

Îmi iau geanta şi îmi verific telefonul pentru ultima dată. Evdent că Hardin nici nu mi-a dat mesaj, nici nu m-a sunat. Urăsc faptul că mă simt dependentă de el, mai ales că e evident că nu ese de încredere.

Hotărâtă să fiu independenţă, îmi închid telefonul. Dacă îl las deschis, o să înnebunesc verificându-l din minut în minut. Gândindu-mă că poate ar trebui să-l las aici, îl arunc în sertarul de sus al dulapului meu, după care ies şi îl aştept Landou să vină să mă ia.

Câteva minute mai târziu parchează și claxonează uşor. Sar de pe trotuar surprinsă şi râdem amândoi după ce mă urc în maşină.

– Mama a luat-o razna în bucătărie acum, aşa că pregăteşte-te pentru o lecţie de gătit foarte amănunţită, spune el.

– Serios? Îmi plac la nebunie amănuntele!

– Ştiu că îţi plac, la asta ne asemănăm foarte mult, spune el şi da drumul la radio.

Aud sunetul familiar al uneia dintre melodiile mele preferate.

– Pot să dau mai tare? întreb, iar el aprobă din cap.

– Îţi place The Fray? întreabă el pe un ton surprins.

– Da! E trupa mea preferată, îi iubesc. Îţi plac şi ţie?

– Da! Cui nu-i plac? râde el.

Îmi vine să-i spun că lui Hardin nu-i plac, dar mă hotărăsc să mă abțin. Când ajungem la ei acasă, Ken ne întâmpină în ușă cu un zâmbet prietenos. Sper că nu se aștepta să vină și Hardin cu mine, dar nu văd nicio urmă de dezamăgire pe chpul lui, așa că îi zâmbesc și eu.

– Karen e la bucătărie; intră pe riscul tău, zice el ghiduș.

De fapt, nu glumea. Karen se află înconjurată de tigăi, vase pentru amestecat ingredientele şi o grămadă de alte lucruri pe care nu le recunosc.

– Tessa! Acum pregătesc tot ce ne trebuie!

Radiază şi face un gest cu mâna pentru a-mi arăta toate acele instrumente ciudate.

– Pot să te ajut cu ceva?

– Deocamdată nu. Aproape am încheiat... Gata, am terminat.

– Sper că nu te-am anunţat prea din scurt că vin pe aici, spun eu.

– Ah, nu, draga mea, tu eşti mereu bine-venită aici, mă asigură ea și nu pot fi sigură că vorbeşte serios.

Îmi dă un şorţ, iar eu îmi prind părul într-un coc. Landon stă pe băncuță şi vorbeşte cu noi câteva minute, în timp ce Karen îmi arată toate ingredientele din care putem face brioşe. Le pun în mixer şi le amestec la viteză redusă.

– Mă simt deja ca un cofetar profesionist.

Râd, iar Landon se apleacă, trecându-mi mâna peste obraz.

– Scuze, aveai faina pe faţă.

Se înroşeşte în obraji, iar eu îi zâmbesc.

Încep să torn aluatul de brioşe în formele de copt. Când le punem la cuptor şi începem să vorbim despre şcoală şi casă, Landon părăsește "conversaţia de fete" şi se duce în camera cealaltă să vadă sfârşitul meciului de fotbal.

Ne pierdem în conversaţie în timp ce operele noastre se coc şi se răcesc, iar când ea spune că e momentul să glazurăm brioşele mă uit la ele şi sunt foarte mulţumită de cum au ieşit ale mele. Karen îmi arată cum se foloseşte punga pentru

decorare ca să fac un "L" în vârful unei brioşe şi o pun deoparte pentru Landon. Karen desenează expertă flori şi fire verzi de iarbă pe brioşele ei, iar eu fac şi eu ce pot ca ale mele.

– Data viitoare cred că facem fursecuri.

Zâmbeşte şi pune brioşele într-o cutie metalică pentru dulciuri.

– Sună bine, îi spun eu şi iau o muşcătură din brioşele mele.

În timp ce aranjează cutia cu dulciuri, Karen mă întreabă:

– Și Hardin unde este în seara asta?

Îmi mestec prăjitura lent ca să-mi dau seama de ce mă întreabă așa ceva.

– Acasă la el, răspund simplu.

Ea se încruntă, dar nu insistă.

Landon vine din nou la bucătărie, iar Karen iese puţin să-i ducă biroșe lui Ken.

– Brioșa asta e pentru mine? mă întreabă Landon și apucă prăjitura care are un L tremurat scris cu glazură.

– Da, trebuie să mai lucrez la talentele mele de decorator.

Ia o înghiţitură mare.

– Cei mai important este că are gust bun, spune el cu gura plină.

Mă hlizesc, iar el se şterge la gură.

Mai mănânc o brioşă în timp ce Landon vorbeşte despre meci, lucru despre care nu prea îmi pasă, dar el e foarte amabil,

aşa că mă prefac că sunt atentă. Mintea mea zboară iarăşi către Hardin şi mă trezesc uitându-mă fix pe fereastră.

– Te simţi bine? mă scoate Landon din gândurile mele.

– Da, îmi cer iertare. Eram atentă... la început, îi zâmbesc eu în chip de scuze.

– E în regulă. E vorba despre Hardin?

– Da... cum ţi-ai dat seama? îl întreb.

– Unde e?

– La casa frăției studenţeşti. E o petrecere în seara asta.. încep eu, apoi îmi dau seama că pot avea încredere în el. Şi nu mi-a spus nimic despre petrecerea asta. Și-a dat întâlnire cu prietenii lui şi a zis doar atât, "Pe curând, Tessa".

Mă simt ca o idioată chiar şi, povestind lucrurile astea, îmi dau seama cât de absurd sună totul, dar situaţia mă înnebuneşte. Fata aia, Molly, se prostea cu ea tot timpul şi este cu ea şi acum, şi nici măcar nu le-a spus că eu și el suntem... ce om fi. Oftez adânc.

– Voi doi nu erați împreună? întreabă Landon.

– Ba da... mă rog, așa credeam și eu, dar acum nu mai sunt sigură.

– De ce un încerci să vorbeşti cu el? Sau să te duci la petrecere?

Mă uit la el.

– Nu pot să mă duc la petrecere aşa, pur şi simplu.

– De ce nu? Ai mai fost la petrecerile lor, tu şi Hardin sunteţi oarecum împreună, sau ce faceţi voi, şi colega ta de cameră se află acolo. Eu m-aş duce dacă aş fi în locul tău.

– Serios? steph chiar m-a invitat... nu ştiu ce să fac.

Vreau să ajung acolo doar ca să văd dacă Hardin este cu Molly, dar mi se pare stupis să apar acolo din senin.

– Cred că ar trebui să te duci.

– Vrei să vii cu mine? îl întreb.

– O, nu, nu. Îmi pare rău, Tessa. Suntem prieteni, dar nuuuu.

Ştiam că nu va veni, dar merita să-l întreb.

– Cred că mă voi duce. Să vorbesc cu el cel puțin.

– Bine. Doar şterge-ţi făina de pe faţă mai întâi.

Râde şi îl ating uşor pe braţ. Mai stau o vreme cu Landon; nu vreau să creadă că l-am folosit ca drum ocolitor pentru petrecere, deşi sunt convinsă că nu crede aşa ceva.

– Baftă, sună-mă dacă ai nevoie de mine, spune el când mă dau jos din maşină în faţa casei frăţiei.

După ce pleacă, mă gândesc la ironia faptului că mi-am lăsat telefonul în cameră ca să nu mă stresez din cauza lui Hardin, şi iată-mă în schimb făcându-mi apariţia acasă la el.

Un grup de fete sumar îmbrăcate stau în curte, făcându-mă să mă uit la cum sunt îmbrăcată: jeanşi şi un pulover. Am foarte puţin machiaj pe faţă şi am părul prins într-un coc în vârful capului. Ce naiba am avut în cap când am venit aici?

Îmi depăşesc starea de nelinişte şi intru. Nu văd nicio faţă cunoscută în afară de Logan, care se înfruptă dintr-o băutură de pe trupul unei fete îmbrăcate doar în sutien şi chiloţi. Trec prin bucătărie şi cineva îmi dă un pahar roşu plin cu alcool, pe care îl duc la buze. Dacă tot mă voi confrunta cu Hardin, îmi trebuie alcohol. Îmi croiesc drum prin livingul aglomerat până la canapeaua unde se adună de obicei gaşca lor. Printre trupuri şi umeri, îmi sare în ochi părul roz al lui Molly...

Şi mi se face rău când observ că nu stă pe canapea, ci în braţe la Hardin. El îşi ţine mâna pe coapsa ei, iar ea se apleacă peste el, râzând cu prietenii ei, ca şi cum ar face cel mai normal lucru din lume.

Cum am ajuns eu oare în această situaţie cu Hardin? Trebuia să stau departe de el. Ştiam acest lucru şi atunci, iar acum s-a întors să mă plesnească peste faţă. Ar trebui să plec. Nu am ce să caut aici și nici nu vreau să plâng din nou în faţa acestor oameni. M-am săturat să tot plâng din cauza lui Hardin şi nu mai am putere să încerc să-l transform în ceea ce nu e. De fiecare dată când cred că un e posibil să mă simt mai mizerabil, face el ceva ca să-mi demonstreze că, de fapt, nici nu aveam idee despre durerea pe care ţi-o pot genera sentimentele neîmpărtăşite. Mă uit cum Molly îşi pune mâna peste mâna lui Hardin; el se fereşte, dar numai pentru a-şi muta mâna pe șoldul ei, strângând-o uşor şi făcând-o să se hlizească. Încerc să mă forţez să mă mişc, să dau înapoi, să fug, să mă târăsc, să fac

orice ca să ies de acolo, dar nu pot să-mi iau ochii de pe băiatul de care m-am îndrăgostit, pentru că nici el nu-şi poate lua ochii de pe ea.

– Tessa! mă strigă cineva.

Capul lui Hardin se ridică brusc şi ochii lui verzi se uită fix în ai mei. Şocul i se citeşte în privire, iar Molly se uită înspre mine, apoi se apleacă şi mai mult peste Hardin. Buzele lui se despică de parcă ar vrea să spună ceva, dar nu o face.

Zed apare lângă mine şi, într-un final, îmi iau privirea de la ochii lui Hardin. Încerc să-i zâmbesc, dar îmi irosesc toată energia străduindu-mă din răsputeri să nu izbucnesc în plâns.

– Vrei ceva de băut? mă întreabă Zed, iar eu privesc în jos.

Aveam un pahar de bere în mână, nu-i aşa?

Găsesc paharul la picioarele mele, cu berea vărsată pe covor. Fac un pas în spate; în mod normal aş curăța și mi-aș cer scuze, acum o să mă prefac pur şi simplu că nu e paharul meu. E atât de aglomerat aici că nu îşi va da nimeni seama.

Am două variante; pot fugi de aici în lacrimi şi-l pot lăsa pe Hardin conștient că m-a învins sau pot să mă prefac că sunt curajoasă și să mă port ca şi cum nu-mi pasă de loc de el şi de felul în care o ține pe Molly în poală.

Optez pentru a doua variantă.

– Da, te rog. Mi-ar prinde bine să beau ceva, îi spun cu vocea plată.

59

Merg după Zed la bucătărie, pregătindu-mă mintal ca să rezist cu bine la această petrecere. Aş fi vrut să mă duc la canapea şi să-l înjur puţin pe Hardin, să-i spun să nu îmi mai vorbească în viaţa lui, să-l plesnesc, iar lui Molly să-i smulg părul ăla roz din cap. Dar probabil el doar ar fi rânjit tot timpul la mine, aşa că prefer să dau pe gât toată votka cherry pe care nu a preparat-o Zed şi să îi mai cer una. Hardin mi-a stricat prea multe seri până acum şi refuz să mă transform iar în acest personaj.

Zed îmi mai prepară o băutură, dar când îi arăt paharul gol câteva minute mai târziu, râde şi îşi ridică mâinile.

– Uau, mai încet, criminalo. Ai băut două deja!

– Are un gust foarte bun.

Râd şi ling ce a mai rămas din aroma de cireşe de pe buzele mele.

– Totuşi, hai să o luăm mai uşor, da?

Îl aprob, iar el îmi mai pregăteşte o băutură şi îmi spune:

– Cred că vom juca o nouă rundă de Adevăr sau Provocare.

Ce le place oamenilor ăstora atât de mult la jocul lor plictisitor de-a Adevărul sau Provocarea? Eu credeam că lumea încetează să mai joace jocurile ridicole din liceu. Durerea din piept îmi revine când mă gândesc din nou la lucrurile pe care

Hardin şi Molly au fost probabil provocați să le facă deja în seara aceasta.

– Ce-am ratat în runda trecută? îl întreb cu cel mai strălucitor zâmbet cuceritor pe care îl am în dotare.

Probabil că par nebună, dar el îmi surâde la rândul său, deci se pare că funcţionează.

– Doar nişte beţivi care s-au sărutat în cel mai indecent mod posibil.

Ridică din umeri. Nodul din gât reapare, dar îl fac să dispară cu o înghițitură de băutură. Râd fals şi continui să beau din pahar în timp ce ne întoarcem la ceilalţi. Zed se aşază pe jos pe diagonală față de Hardin şi Molly, care stau pe canapea, iar eu mă aşez lângă el, mai aproape decât în mod obişnuit, dar chiar ăsta este scopul. O parte din mine presupunea că până acum Hardin a scăpat de Molly din brațele lui, dar nu s-a întâmplat aşa. Prin urmare, mă aplec puţin ca să fiu și mai aproape de Zed.

Hardin mă ţintuieşte cu privirea, dar nu-l bag în seamă. Molly încă e cocoţată în poala lui ca o târfă ce e, iar Steph îmi zâmbeşte empatic și se uită urât la Hardin.

Votca începe să-şi faci efectul exact când îi vine rândul lui Nate.

– Adevăr sau provocare? întreabă Steph.

– Adevăr, răspunde el, iar ea își dă ochii peste cap.

– Păsărcă ce eşti! Limbajul ei colorat nu încetează să mă surpindă. Bine... E adevărat că te-ai pişat în dulapul lui Tristan weekendul trecut? întreabă ea și toţi izbucnesc în râs, în afară de mine. Habar n-am despre ce vorbesc.

– Nu! V-am mai spus o dată că nu am fost eu! oftează el, făcându-i pe toți să râdă și mai tare.

Zed se uită la mine și-mi face semn cu ochiul în mijlocul balamucului general.

Nu observasem asta înainte, dar, Dumnezeule, arată tare mișto! Mișto de tot.

– Tessa, joci? mă întreabă Steph, iar eu încuviințez dând din cap.

Mă uit la Hardin, care se holbează la mine. Îi zâmbesc, după care mă uit înapoi la Zed. Încruntătura de pe fața lui Hardin îmi mai ia puțin din povara de pe piept. Lasă-l să se simtă și el la fel de prost ca mine.

– Bine, adevăr sau provocare? întreabă Molly.

Bineînţeles că nu se putea să nu mă întrebe ea.

– Provocare, spun eu cu îndrăzneală.

Dumnezeu ştie ce mă va pune să fac.

– Te provoc să-l săruţi pe Zed.

Se aud câteva gâfâieli şi chicoteli.

– Ştim deja cu toţii ce părere are ea despre sărutat; alege altceva, zice Hardin printre dinţi.

– E în regulă, pe bune. Vrea să se joace, putem să ne jucăm.

– Nu cred că... începe Hardin să vorbească.

– Taci din gură, Hardin, spune Steph și îmi zâmbește încurajator.

Nu îmi vine să cred că am fost de acord să mă sărut cu Zed, chiar dacă este unul dintre cei mai atrăgători tipi pe care i-am văzut vreodată. Nu m-am sărutat decât cu Noah și cu Hardin; presupun că Johnny din școala primară nu contează, mai ales că avea gust de lipici.

– Eşti sigură? mă întreabă Zed.

Încearcă să pară grijuliu, dar îi pot citi entuziasmul pe trăsăturile perfecte.

– Da, sunt sigură.

Mai iau o înghiţitură din băutură, forţându-mă să un mă mai uit la Hardin, ca să nu mă răzgândesc. Toţi ochii sunt pe noi, iar Zed își linge buzele şi se înclină ca să mă sărute. Buzele îi sunt reci de la băutură și îi pot simți dulceața sucului de cireşe de pe limbă. Are buzele moi, dar mă sărută cu forță, iar limba i se joacă expert cu a mea. Simt cum mi se aprinde ceva în stomac, nu atât de fierbinte ca atunci când mă sărut cu Hardin, dar este tare bine când mâinile lui Zed mi se mută pe talie și ne ridicăm amândoi în genunchi...

– Bine... la naiba. A spus să vă sărutaţi, nu să v-o trageţi în faţa tuturor, zice Hardin, iar Molly îi spune să tacă din gură.

Îmi las privirea asupra lui Hardin, iar el pare furios, din cale-afară de furios. Dar și-a făcut-o cu mâna lui.

Mă dezlipesc de Zed şi simt cum obrajii îmi iau foc, în timp ce toată lumea se zgâieşte la noi. Steph îmi face un semn de încurajare, dar eu mă uit în pământ. Zed pare foarte mulţumit, iar eu sunt stânjenită, dar încântată de reacţia lui Hardin.

– Tessa, e rândul tău să-l întrebi pe Tristan, spune Zed.

Tristan alege provocare, aşa că îi dau cea mai puţin creativă dintre provocări şi-l pun să dea pe gât un shot.

– Zed, adevăr sau provocare? întreabă Tristan, după ce termină shot-ul.

Dau pe gât restul băuturii din pahar şi, cu cât beau mai mult, cu atât emoţiile îmi amorţesc mai tare.

– Provocare, răspunde Zed, iar Steph îi şopteşte ceva lui Tristan la ureche, făcându-l să rânjească.

– Te provoc s-o duci pe Tessa la etaj timp de zece minute, zice Tristan, iar eu simt că mă sufoc.

Asta este deja prea mult.

– Foarte bună provocare! spune Molly şi râde pe socoteala mea.

Zed se uită la mine ca şi cum m-ar întreba dacă am ceva împotrivă. Fără să mă gândesc, mă ridic şi-l iau pe Zed de mână. Pare şi el la fel de surprins ca toţi ceilalţi, dar se ridică.

– Asta nu mai e Adevăr sau Provocare, asta e... ăăă... o porcărie, spune Hardin.

– Ce contează? Niciunul nu e combinat şi e distractiv, ce-ţi pasă ţie? îl întreabă Molly.

– Nu... nu-mi pasă. Doar mi se pare o prostie, răspunde Hardin și durerea din piept îmi revine.

În mod clar, nu avea niciun gând să le spună prietenilor lui că noi doi... am fost... ce am fost. S-a folosit de mine în tot acest timp, pentru el nu sunt decât o fată oarecare şi am fost proastă, foarte proastă, să cred altceva.

– Ce bine că nu e treaba ta, Hardin, mă răstesc eu și îl trag pe Zed de mâni.

– Bravo! La naiba! aud câteva voci exclamând, iar Hardin protestează în timp ce eu și Zed ne îndepărtâm.

Găsim un dormit la întâmplare chiar în vârful scărilor, iar Zed deschide uşa şi aprinde lumina.

Acum că sunt departe de Hardin, încep să mă simt de-a dreptul emoţionată când mă aflu singură cu Zed. Un contează cât de supărată sunt pe Hardin, nu vreau să-mi fac de cap pe aici cu Zed. Nu spun că nu mi-ar plăcea, spun doar că nu ar trebui s-o fac. Un sunt acel gen de fată.

– Deci ce vrei să facem? scâncesc eu.

Chicoteşte puţin şi mă conduce la pat. Doamne Dumnezeule.

– Hai să vorbim, e ok? spune el, iar eu dau din cap și mă uit în podea. Nu că nu aş vrea să fac cu tine multe alte lucruri, dar ești beată şi nu vreau să profil de tine.

Oftez uşurată.

– Eşti surprinsă? întreabă el, iar eu surâd.

– Un pic, recunosc eu.

– De ce? Eu nu sunt un nenorocit, ca Hardin, spune el, iar eu mă uit din nou în altă parte. Ştii, pentru scurt timp, am crezut că e ceva între tine şi Hardin.

– Nu... suntem doar... eram prieteni, dar nu mai suntem.

Nu vreau să recunosc cât de proastă am fost că i-am crezut minciunile lui Hardin.

– Deci, încă eşti cu iubitul tău din liceu? mă întreabă el.

Uşuratică nu mai e vorba despre Hardin, mă relaxez și răspund:

– Nu, ne-am despărţit.

– Ah, ce păcat! A fost un tip norocos, spune el zâmbind dulce.

Zed este atât de fermecător! Mă trezesc uitându-mă fix în ochii lui de culoarea zahărului ars; genele lui sunt mai lungi decât ale mele.

– Mulţumesc.

– Crezi că am putea ieşi undeva vreodată? La o întâlnire aşa cum trebuie? Adică nu într-o cameră din casa unei frăţii studenţeşti, spune el și chicotește nervos.

– Ăăă...

Nu ştiu ce să răspund.

– Ce-ar fi să mai întreb o dată mâine, când vei fi trează?

Este mult mai amabil decât credeam că va fi. De obicei, tipii atât de arătoși sunt măgari... aşa, ca Hardin.

– S-a făcut.

Mă ia din nou de mână.

– Bine atunci! Hai să coborâm.

Când ne întoarcem la parter, Hardin şi Molly sunt încă pe canapea, dar Hardin bea ceva acum, iar Molly s-a mutat, astfel că acum îşi ţine picioarele într-o parte. Când privirea lui Hardin se îndreaptă către mâna mea lipită de a lui Zed, mă smucesc din strânsoare fără să mă gândesc, dar apoi îl iau din nou de mână. Hardin îşi încleştează maxilarul, iar eu privesc aiurea, către mulţimea petrecăreaţă.

– Cum a fost? rânjeşte Molly.

– Distractiv, răspund eu, iar Zed tace.

O să-i mulţumesc mai târziu pentru că nu m-a corectat.

– E rândul lui Molly, anunţă Nate când ne aşezăm iar pe podea.

– Adevăr sau provocare? o întreabă Hardin.

– Provocare, desigur.

Iar Hardin se uită fix în ochii mei şi spune:

– Te provoc să mi săruţi.

Inima mi se opreşte, la propriu. Nu mai bate: e un măgar mult mai mare decât mi-aş fi imaginat vreodată. Urechile mi-au luat foc și inima îmi explodează în momentul în care Molly îmi aruncă o privire plină de fală înainte de a se arunca pe Hardin. Toată furia pe care o simt faţă de Hardin dispare şi este înlocuită de durere, o durere intensă, şi de senzația

urmelor fierbinţi de lacrimi pe obraji. Nu mai pot să privesc aşa ceva, pur şi simplu nu pot.

În câteva secunde, mă ridic în picioare şi îmi croiesc drum prin mulțimea beată. Îi aud pe Zed și pe Steph strigându-mă, dar camera pare că se roteşte cu mine, iar când închid ochii nu văd nimic altceva decât pe Molly şi pe Hardin. Mă lovesc de lume şi nu privesc înapoi. În cele din urmă, ajung la uşă şi aerul curat îmi umple plămânii şi mă readuce la realitate.

Cum poate fi atât de crud? O iau la goană pe scările care dau în stradă. Trebuie să fug de aici. Mi-aş dori să nu-l fi întâlnit niciodată, mi-aş dori să am altă colegă de cameră. Mi-aş dori să nu fi venit niciodată la WCU.

– Tessa! aud şi mă răsucesc, convinsă că e doar imaginaţia mea, până nu-l văd pe Hardin alergând după mine.

60

Nu am fost niciodată prea sportivă, dar adrenalina acţionează și îmi mișc picioarele din ce în ce mai repede. Ajung în capătul străzii, dar încep să obosesc. Unde dracului mă duc? Nu-mi aduc aminte drumul pe care am mers data trecută până la cămin şi, ca o proastă ce sunt, mi-am lăsat telefonul în cameră. Ca să demonstrez ceva. Că sunt independentă de Hardin. Hardin, care vine după mine și urlă:

– Tessa, stai pe loc!

Iar eu mă opresc. Nu mai pot face niciun pas. De ce fug oare de el? Trebuie să-mi explice de ce se joacă atâta cu mine.

– Ce ți-a spus Zed?

Poftim? Când mă întorc cu faţa la el, se află la numai câţiva centimetri distanță de mine și are o expresie şocată pe chip; nu se aştepta să mă opresc.

– Ce vrei, Hardin? Ce poţi să mai vrei de la mine? ţip eu.

Inima îmi bate foarte tare din cauza alergatului şi din cauză că el mi-a frânt-o.

– Eu... Pentru prima data în viața lui, pare să un mai aibă cuvinte. Zed ţi-a spus ceva?

– Nu... De ce mi-ar fi spus?

Mai fac un pas şi acum stăm chiar față în față, iar furia curge în valuri din mine.

– Îmi pare rău, bine? spune el încet.

Se uită în ochii mă şi se întinde să mă ia de mână, dar eu mă retrag cât colo. Îmi ignoră întrebarea despre Zed, dar sunt prea furioasă ca să-mi mai pese.

– Îţi pare rău? Îți pare rău? repet, iar vocea mi se transformă într-un hohot de râs.

– Da, îmi pare rău.

– Du-te dracului, Hardin.

O iau din nou din loc, dar el mă apucă iar de mână. Mânia mea dă pe dinadară, iar mâna îmi zboară și îl pocnește cu putere. Sunt la fel de surprinsă ca și el de propria violenţă și aproape că-mi vine să-mi cer scuze că l-am lovit, dar durerea pe care mi-a cauzat-o el este mai puternică decât o palmă peste obraz.

Își duce mâna la față, frecându-se ușor peste obrazul înroșit. Mă privește, iar furia și confuzia i se amestecă în spatele ochilor.

– Ce dracului ai? Tu eşti cea care l-a sărutat pe Zed! urlă el.

Trece o mașină, iar șoferul se holbează la noi, dar îl ignor. Chiar nu-mi pasă deloc dacă fac o scenă.

– Nu-mi vine să cred că încerci să dai vina pe mine! M-ai mințit și m-ai prostit pe față, Hardin! Exact atunci când credeam că pot avea încredere în tine, m-ai umilit! Dacă voiai să fii cu Molly, de ce nu mi-ai spus să te las în pace? Nu, în loc să faci asta, mi-ai ținut discursul acela de rahat cum că tu vrei mai mult și m-ai implorat să stau cu tine peste noapte ca să mă

poți folosi! Care a fost scopul, ce ai obținut din asta? Ah, în afară de un sex oral? țip eu.

Aceste cuvinte ies foarte ciudat din gura mea.

– Poftim? Tu crezi că asta fac eu? Crezi că te folosesc? urlă el.

– Nu, nu asta cred, Hardin, asta sunt convinsă că faci. Dar ghici ce? Am terminat-o cu tine, pe bune am terminat-o. O să mă mut în altă cameră din cămin ca să nu mai fiu nevoită să te văd niciodată! îi spun și vorbesc serios.

Nu mai am nevoie de oamenii ăştia să-mi amărască viaţa.

– Exagerezi, spune el plat şi mă abţin cu greu să nu-l plesnesc din nou.

– Exagerez? Nu le-ai spus prietenilor tăi despre noi, nu mi-ai spus nici mie despre petrecerea asta şi m-ai lăsat în parcare ca pe o tâmpită şi ai plecat cu Molly, dintre toţi oamenii posibili! Apoi apar aici și te găsesc cu Molly căţărată pe tine şi apoi o săruţi. Chiar în fața mea, Hardin. Aş spune că reacţia mea este destul de justificată, zic eu, iar vocea mi se epuizează pe final şi sfârşesc fraza în şoaptă.

Îmi şterg lacrimile proaspete de pe chip şi clipesc în sus, către cerul nopții.

– Tu l-ai sărutat pe Zed chiar în faţa mea! Şi nu ţi-am spus despre petrecere pentru că nu sunt obligat! Oricum nu ai fi venit, ai fi fust prea ocupata cu învăţatul sau cu cine ştie ce altă plictiseală, se răstește el.

Mă uit la silueta lui tulbure prin ochii mei plânşi şi îl întreb simplu:

– Atunci de ce îţi mai iroseşti timpul cu mine? De ce ai venit după mine, Hardin? El nu-mi spune nimic, dar eu am deja răspunsul. Așa mă mă gândeam şi eu. Credeai că poţi ieşi din casă şi poţi să-ţi ceri scuze, iar eu să accept şi să rămân un secret, mica şi plicticoasa ta iubită secretă. Te înşeli; mi-ai interpretat bunătatea drept slăbiciune și ai greşit foarte mult.

– Iubită? Tu credeai că eşti iubita mea? hohoteşte el.

Durerea din piept mi se amplifică de o mie de ori şi de-abia mă mai ţin pe picioare.

– Nu... încep eu să spun.

Habar n-am ce să zic.

– Aşa credeai, nu-i aşa? spune el râzând.

– Da... așa am crezut, recunosc eu. Sunt deja extrem de umilită, așa că un mai am ce pierde. M-ai păcălit că vrei mai mult, iar eu te-am crezut. Am crezut toate prostiile pe care mi le-ai spus, toate lucrurile pe care ai pretins că nu le-ai spus nimănui, dar sunt sigură că și asta a fost tot praf în ochi. Sunt sigură că nimic din toate alea nici măcar nu s-a întâmplat. Dau din umeri, renunţând de tot. Dar știi ceva? Nici măcar nu sunt furioasă pe tine; sunt furioasă pe mine însămi că te-am crezut. Ştiam cum eşti înainte să mă îndrăgostesc de tine. Ştiam că mă vei răni. Care au fost cuvintele tale, o să mă faci praf? Nu, o să mă distrugi. Ei bine, felicitări, Hardin, ai câştigat, suspin eu.

Durerea i se citeşte în ochi... sau ceva ce seamănă cu durerea. Poate că este doar umor ieftin.

Nici nu-mi mai pasă cine câştigă şi cine pierde jocurile astea epuizante. Mă întorc cu spatele la el din nou şi o pornesc pe jos spre casă, sperând să găsesc pe cineva care să-mi împrumute un telefon pentru a-l suna pe Landon sau pe altcineva să mă ia cu maşina și să mă ducă la cămin.

– Unde te duci? întreabă el.

Mă doare că nu are nimic de spus, că nu-mi oferă nicio explicaţie. Nu a făcut altceva decât să-mi confirme ceea ce ştiam deja, că nu are niciun pic de suflet.

Grăbesc pasul, nebăgându-l în seamă. El vine după mine, strigându-mă pe nume de câteva ori, dar refuz să mă las fermecată din nou de sunetul vocii sale.

Când ajung înapoi pe scările din faţa casei, îi depistez imediat părul roz al lui Molly.

– Ooo, uită-te, te aşteaptă. Voi doi sunteţi perfecţi unul pentru celălalt, îi arunc eu peste umăr lui Hardin.

– Nu e aşa şi tu ştii lucrul ăsta, bombăne el.

– În mod evident, nu ştiu nimic, mă răstesc eu, urcând câte două trepte o dată.

Zed apare în pragul uşii, iar eu alerg lângă el.

– Pot să-ţi folosesc telefonul? Te rog! îl implor eu, iar el dă din cap.

– Te simți bine? Am încercat să vin după tine, dar un mai erai de găsit, spune el, iar eu dau din cap.

Hardin stă în faţa mea şi a lui Zed, în timp ce eu îl sun pe Landon și îl rog să vină să mă ia. Zed şi Hardin se privesc reciproc pentru o secundă când aud că îi rostesc numele lui Landon, apoi Zed se uită în altă parte și din nou la mine.

– Vine? întreabă el cu vocea plină de îngrijorare.

– Da, va ajunge în câteva minute. Mulţumesc că m-ai lăsat să-l sun de pe telefonul tău, îi zic ignorându-l pe Hardin.

– Nicio problemă. Vrei să îl aşteptăm împreună? mă întreabă el.

– Nu, stau eu cu ea, şuieră Hardin cu vocea plină de venin.

– Mi-ar plăcea să stai cu mine, Zed, zic eu şi cobor din nou scările alături de el.

Hardin, pentru că e măgarul pe care îl ştim cu toţii, ne urmează și stă ciudat de aproape de noi, în spatele nostru. Steph, Tristan şi Molly coboară şi ei scările.

– Te simţi bine? mă întreabă Steph.

– Da, spun eu dând din cap. Cu toate astea, plec. Nu trebuia să vin deloc aici.

Când Steph mă ia în braţe, Molly mârâie în barbă:

– Te-ai prins.

Îmi brusc capul la auzul vocii ei. De obicei, urăsc confruntările, dar pe Molly o urăsc şi mai tare.

– Ai dreptate! Nu ar trebui să fiu aici. Spre deosebire de tine, nu sunt atât de expertă în a mă îmbăta şi în a agăţa orice tip de aici.

– Pardon? spune ea.

– M-ai auzit.

– Care-i problema ta? Eşti supărată că l-am sărutat pe Hardin? Pentru că, fii pe faza, păpuşă, îl sărut pe Hardin tot timpul, se laudă ea.

Simt cum chipul mi se goleşte de sânge. Mă uit la Hardin, care nu spune nimic. Deci şi-a făcut de cap cu Molly în tot timpul ăsta? Nici măcar nu mă surprinde atât de mult cât ar trebui. Nici măcar nu am o replică pregălită pentru ea. Încerc să mă gândesc la ceva, la orice, dar pur și simplu nu reușesc. Sunt sigură că, după ce voi pleca de aici, îmi vor veni în cap zece astfel de replici, dar acum un am nimic pregătit.

– Haideţi să mergem înăuntru... sugerează Tristan, luându-le de braţ pe Molly şi pe Steph.

Încerc să-i mulţumesc cu un zâmbet recunoscător când pleacă.

– Şi tu, Hardin. Pleacă de lângă mine, îi spun eu şi mă uit în gol pe stradă.

– Nu am sărutat-o în ultima vreme. În afară de seara asta. Îți jur, zice el.

De ce spune aşa ceva în faţa tuturor?

Molly se întoarce.

– Nu îmi pasă absolut deloc pe cine săruţi tu. Acum pleacă de lângă mine, repet eu.

Simt cum mă cuprinde un val imens de uşurare când văd maşina lui Landou apropiindu-se.

– Mulţumesc din nou, îi zic lui Zed.

– Nicio problemă, nu uita despre ce am vorbit, spune el optimist, reamintinud-mi de presupusa noastră întâlnire.

– Tessa... mă strigă Hardin când mă îndrept spre maşină. Îl ignor, iar el strigă şi mai tare: Tessa!

– Ţi-am spus tot ce aveam de zis, Hardin. Nu mai vreau să te ascult pe tine și minciunile tale; acum lasă-mă dracului în pace! strig întorcându-mă cu fața la el.

Știu că toți sunt cu ochii pe noi, dar m-am săturat.

– Eu... Tessa, eu...

– Tu ce? Tu ce, Hardin? ţip eu și mai tare.

– Eu... te iubesc! urmă el.

Și din plămânii mei iese tot aerul.

Iar Molly pare că se sufocă.

Iar Steph arată de parcă ar fi văzut o stafie.

Şi pentru câteva momente toată lumea rămâne încremenită, de parcă printre noi ar fi trecut un extraterestru și ne-a lăsat paralizați. Când, în cele din urmă, pot vorbi din nou, îi spun repede:

– Eşti bolnav, Hardin, eşti un bolnav nenorocit.

În ciuda faptului că ştiu că totul face parte din jocul său, totuşi vorbele acelea ieşind din gura lui stârnesc ceva în mine. Mă întind și deschid portiera maşinii lui Landon, dar Hardin mă smuceşte de mână.

– E adevărat, te iubesc Ştiu că nu mă vei crede, dar e adevărat, te iubesc.

Ochii îi sunt scăldaţi în lacrimi. Buzele i-au devenit o linie palidă și îşi acoperă faţa cu mâinile. Face un pas înapoi, apoi unul în faţă, după care îşi dă mâinile la o parte şi ochii săi verzi se ivesc sinceri şi plini de panică.

Hardin... e un actor mai bun decât am crezut. Nu-mi vine să cred că face asta în faţa tuturor.

Îl împing şi deschid portiera maşinii, blocând-o înainte ca Hardin să-şi regăsească echilibrul. În timp ce Landon demarează, Hardin loveşte cu pumnii în geamuri, iar eu îmi acopăr faţa cu mâinile ca să nu mă vadă plângând.

61

În cele din urmă, când mă opresc din suspinat, Landon întreabă:

– L-am auzit cumva că spune că te iubeşte?

– Da. Nu ştiu... Voia doar să facă o scenă sau ceva de genul ăsta, îi răspund eu şi aproape că izbucnesc din nou în plâns.

– Nu crezi... să nu te superi pe mine... dar nu crezi că poate te iubește?

– Poftim? Sigur că nu. Nici măcar nu sunt convinsă că mă place. Adică, atunci când suntem singuri, se poartă atât de diferit şi cred că probabil îi pasă de mine. Dar ştiu că nu mă iubeşte. Nu e capabil să iubească pe altcineva decât pe el însuşi, îi explic eu.

– Sunt de partea ta, Tessa, chiar sunt, răspunde Landon. Dar expresia de pe faţa lui când am plecat... părea că are inima sfâşiată. Şi nu poţi avea inima sfâşiată dacă nu eşti îndrăgostit.

Nu poate fi adevărat. Şi eu mi-am simţit inima frântă când l-am văzut sărutându-se cu Moliy, dar asta nu înseamnă că-l iubesc.

– Îl iubeşti? mă întreabă el simplu.

– Nu. Nu-l iubesc... este... pe bune... e un nesimţit. Îl cunosc de mai puţin de două luni şi jumătate din timp... nu, tot acest timp l-am petrecut certându-ne. Nu poţi iubi pe cineva la

două luni după ce l-ai cunoscut. Vocea mea se aude gâtuită, iar cuvintele îmi ies prea repede. În plus, e un nesimţit.

– Ai mai spus asta, zice Landon şi observ un început de zâmbet pe buzele lui, deşi încearcă să-şi păstreze o expresie neutră.

Nu-mi place apăsarea pe care o simt în piept când vorbim despre iubirea mea pentru Hardin. Mă apucă ameţeala, iar spaţiul din mașină devine mult mai strâmt. Deschid puţin fereastra şi mă aplec în afară, simţind cum curentul fragil de aer îmi alunecă peste faţă.

– Vrei să ne întoarcem la mine acasă sau vrei să te duc la cămin? întreabă el.

Vreau să mă duc la cămin şi să mă fac ghem în pat, dar mi-e teamă că vor apărea Steph sau Hardin. Şansa ca Hardin să vină acasă la tatăl său este foarte mică, aşa că aceasta mi se pare cea mai bună idee.

– Acasă la tine, dar putem să trecem mai întâi pe la cămin ca să-mi iau nişte haine? Îmi cer scuze că te pun să mă duci în toate direcțiile.

– Tessa, drumul nu e lung, iar tu îmi eşti prietenă; nu-mi mai mulțumi și nu-ţi mai cere atâtea scuze, spune el serios, dar zâmbetul lui plăcut mă face să râd.

Este cea mai de treabă persoană pe care am întâlnit-o de când sunt aici şi sunt foarte norocoasă că îl am.

– Bine, lasă-mă să-ţi mulţumesc pentru ultima oară că îmi eşti un prieten atât de minunat, îi spun eu, iar el se încruntă în joacă.

– Cu plăcere. Acum hai să mergem.

Mă agit prin cameră strângându-mi hainele şi cărţile. Nu mai am niciun chef să locuiesc vreodată în camera asta. Aceasta va fi prima după nu ştiu câte nopţi în care voi dormi fără Hardin. Începusem să obişnuiesc cu asta, ce prostie din partea mea. Îmi scot telefonul din sertar şi mă întorc la maşina lui Landon.

Când ajungem acasă la el, ceasul e trecut de unsprezece. Sunt epuizată şi bucuroasă că atât Ken, cât și Karen dorm deja când sosim noi. Landon bagă o pizza la cuptor, iar eu mănânc una dintre brioșele pe care le-am făcut mai devreme. Sesiunea de gătit cu Karen pare că s-a întâmplat acum câteva săptămâni, nu acum câteva ore. Am avut o zi atât de lungă! Și începuse atât de bine cu dimineața petrecută împreună cu Hardin, cu stagiatura, apoi el a distrus totul, așa cum face de fiecare dată. După ce mâncăm pizza, eu și Landon urcăm la etaj, iar el îmi arată camera de oaspeți unde am stat ultima oară. Bine, nu am stat chiar aici, de vreme ce m-am trezit în altă cameră, cu Hardin țipând în somn. Trecerea timpului nu a avut niciun sens pentru mine de când l-am cunoscut; totul s-a petrecut atât de repede și acum mă cuprinde amețeala când mă gândesc la clipele frumoase pe care le-am petrecut și cum le-am risipit din

cauza certurilor. Îi mulţumesc din nou lui Landon, iar el își dă ochii peste cap exasperat, înainte să plece și să se duca în camera lui. Pe telefon mă aşteaptă multe mesaje de la Hardin, Steph şi mama. Le şterg fără să le citesc pe toate, în afară de cele de la mama. Ştiu deja ce scrie în ele și pe ziua de azi mi-a fost de-ajuns. Dau telefonul pe silenţios ca să nu mai aud notificările de mesai, îmi pun pijamalele şi mă urc în pat.

Este ora unu noaptea şi peste patru ore trebuie să mă trezesc. Mâine va fi o zi grea. Dacă nu aş fi lipsit de la cursuri şi azi, mâine aș fi stat acasă, adică aici. Sau m-aș fi dus înapoi la cămin. De ce l-am convins pe Hardin să se întoarcă la cursul de literatură? După ce mă sucesc și mă răsucesc, mă ridic să văd cât s-a mai făcut ceasul: aproape tri. În ciuda faptului că azi a fost una dintre cele mai frumoase şi cele mai proaste zile din viaţa mea, sunt prea obosită ca să adorm.

Înainte de a-mi da seama exact ce fac, mă trezesc în fața ușii dormitorului lui Hardin. Și intru. Nu mă vede și nu mă judecă nimeni în afară de mine însămi, așa că deschid al doilea sertar și scot un tricou alb. Îmi dau seama că a fost purtat, dar nu îmi pasă. Îmi dau jos tricoul pe care îl aveam pe mine și îl îmbrac pe cel nou. Mă întind pe pat și îmi îngrop capul într-o pernă. Parfumul mentolat al lui Hardin îmi umple nările și, în cele din urmă, adorm.

62

Când mă trezesc, îmi ia un minut să-mi aduc aminte că nu sunt în pat cu Hardin. Soarele străluceşte paşnic prin fereastra cu arcadă şi, când mă uit în jur, zăresc o siluetă şi mă ridic repede, ca să mă orientez mai bine. Ochii mi se adaptează la lumină şi sunt convinsă că îmi pierd minţile.

– Hardin? spun încet şi mă frec la ochi.

– Hei, zice el din balansoarul în care stă, ţinându-şi coatele pe genunchi.

– Ce naiba cauţi aici? mă răstesc eu.

Deja mă doare inima.

– Tessa, trebuie să vorbim, zice el, cu nişte cearcăne imense sub ochi.

– Ai stat aici şi te-ai uitat la mine cum dorm? îl întreb.

– Nu, sigur că nu. Am ajuns acum câteva minute, răspunde el.

Mă întreb dacă o fi avut coşmaruri fără mine lângă el în pat. Dacă nu le-aş fi văzut cu ochii mei, aş fi crezut că fac parte din jocurile lui, dar îmi amintesc cum i-am ţinut faţa în mâini și – am văzut în ochii verzi frica autentică.

Nu scot niciun cuvânt. Nu vreau să mă cert cu el. Tot ce vreau e să plece. De fapt, urăsc faptul că nu vreau să plece, dar știu că așa ar fi cel mai bine.

– Trebuie să vorbim, repetă el.

Când dau din cap că nu, îşi trece ambele mâini prin păr și respiră adânc.

– Trebuie să mă duc la cursuri, îi zic.

– Landon a plecat deja. Ți-am închis eu alarma. E deja ora unsprezece.

– Ce-ai făcut?

– Ai stat până târziu şi m-am gândit să.... începe el.

– Cum îndrăzneşti aşa ceva... ieşi afară.

Durerea cauzată ieri de gesturile lui este încă vie şi pe alocuri umbreşte furia pe care o simt din cauză că am ajuns să chiulesc de la şcoală, dar nu am voie să arăt nicio slăbiciune, căci el va profita. Așa face mereu.

– Eşti în camera mea, se apără el.

Mă dau jos din pat, fără să-mi pese că nu am pe mine decât tricou. Tricoul lui.

– Ai dreptate. O să plec eu, zic, cu nodul din gât crescându-mi din ce în ce mai mare şi cu lacrimile pe punctul de a izbucni.

– Nu, altceva voiam să spun...Voiam să spun: eşti în camera mea... De ce?

Are o voce mohorâtă.

– Nu ştiu... Pur şi simplu... nu puteam să dorm, recunosc. Trebuie să tac din gură. Şi nici măcar nu e camera ta. Am dormit aici cam de câte ori ai dormit şi tu. De fapt, de mai multe ori, îi atrag atenţia.

– Tricoul tău nu-ţi venea bine? întreabă el, cu ochit aţintiți pe tricoul alb.

Bineînţeles că face mişto de mine.

– Haide, râzi de mine, spun eu, simțind cum mi se adună lacrimile în colţul ochiului.

Se uită în ochii mei, dar eu privesc în altă parte.

– Nu râdeam de tine. Se ridică de pe scaun şi face un pas înspre mine. Mă trag înapoi și ridic mâinile ca să-l blochez, iar el se opreşte. Doar ascultă-mă, bine?

– Ce mai poți avea de spus, Hardin? Mereu facem aşa. Purtăm aceeași ceartă la nesfârșit, numai că e din ce în ce mai rău. Nu pot să mai continui aşa. Nu mai pot, răsuflu eu.

– Am spus că-mi cer iertare că am sărutat-o, zice el.

– Nu este vorba despre asta. Bine, asta e doar o parte, dar sunt multe alte lucruri. Faptul că tu nu înţelegi chestia asta demonstrează că ne pierdem vremea. Tu nu vei fi niciodată persoana de care am eu nevoie, iar eu nu voi fi niciodată cine vrei tu să fiu.

Mă şterg la ochi, iar el se uită pe fereastă.

– Dar tu ești cine vreau eu să fii, spune el.

Aș vrea să-l pot crede. Mi-aş dori să poată avea şi el sentimente.

– Tu nu ești, e tot ce pot să spun.

Nu voiam să plâng în fața lui, dar se pare că nu mă pot stăpâni. Am plând se atâtea ori de când îl cunosc şi, dacă mă încurc din nou în pânza lui de păianjen, acolo voi rămâne.

– Ce nu sunt?

– Cine vreau eu să fii; nu faci altceva decât să mă răneşti.

Trec pe lângă el și traversez coridorul până la camera de oaspeţi. Îmi trag repede pantalonii pe mine şi îmi adun lucrurile, cu ochii lui Hardin urmărindu-mă peste tot.

– Nu ai auzit ce ți-am spus ieri? întreabă el în cele din urmă.

Speram să nu deschidă subiectul ăsta.

– Răspunde-mi, zice.

– Da... te-am auzit, îi răspund eu, evitându-i privirea.

– Și nu ai nimic de spus?

– Nu, mint eu. Se proţăpeşte în faţa mea. Dă-te la o parte, îl rog.

Este primejdios de aproape de mine și știu ce are de gând să facă, întrucât încearcă să mă sărute. Încerc să mă feresc din calea lui, dar mă trage mai aproape cu mâinile sale puternice, țintuindu-mă locului. Buzele lui le ating pe de mele, iar limba sa încearcă să-mi pătrundă printre buze, dar eu îl resping.

Îşi dă puţin capul înapi.

– Sărută-mă şi tu, Tess, îmi cere el.

– Nu.

Îl împing pe piept.

– Spune-mi că tu nu simţi acelaşi lucru şi plec.

Chipul lui e la numai câţiva centimetri distanţă de al meu și îi simt respiraţia fierbinte pe pide.

– Nu simt.

Doare când spun aceste vorbe, dar trebuie să dispară.

– Ba da, simţi, zice el, cu un ton disperat. Ştiu că simţi.

– Nu simt, Hardin, şi nici tu nu simţi aşa ceva. Doar nu-ţi poți imagma că te cred, nu-i aşa?

Îmi dă drumul.

– Nu crezi că te iubesc?

Oftează.

– Sigur că nu. Cât de proasta crezi că sunt? şuier eu.

Se holbează la mine pentru o secundă înainte să deschidă gura și s-o închidă la loc.

– Ai dreptate, spune el.

– Poftim?

Ridică din umeri.

– Ai dreptate, nu te iubesc. Nu te iubesc, puneam un pic de dramă în toată tdenoveia.

Râde lejer. Ştiam că nu vorbea serios, dar asta nu înseamnă că această ieşire de sinceritate mă doare mai puţin. O parte din mine, o parte mai mare decât aş vrea, spera totuşi că Hardin mă iubeşte.

Rămâne pironit lângă perete, în timp ce eu ies din camera cu geanta în mână.

Când ajung la scări, o văd pe Karen care îmi zâmbeşte.

– Tessa, draga mea, nu ştiam că eşti aici! Zâmbetul îi piere când mă vede cât sunt de necăjită. Te simţi bine? S-a întâmplat ceva?

– Nu, sunt în reguli. Am rămas pe dinafară aseară la cămin și...

– Karen, se aude vocea lui Hardin din spatele meu.

– Hardin! Zâmbetul lui Karen revine uşor. Vreţi să vă fac un mic dejun, rapid? Adică prânz de fapt, că e deja prânzul.

– Nu, mulţumesc, mă întorc la cămin, spun eu coborând scările.

– Eu aş mânca ceva, zice Hardin din spatele meu.

Ea pare surprinsă, uitându-se pe rând la mine şi la Hardin.

– Bine, minunat! Mă găsiţi la bucătărie!

După ce ea se face nevăzută, mă îndrept către uşă.

– Unde te duci?

Mă apucă de încheietură. Mă lupt o secundă ca să mă eliberez.

– La cămin, după cum am spus.

– Şi ai de gând să mergi pe jos?

– Ce se petrece cu tine? Te porţi ca şi cum nimic nu s-ar fi întâmplat, ca şi cum nu ne-am fi certat până acum. Eşti grav bolnav la cap, Hardin, eşti caz de internat la balamuc, îţi trebuie medicamente şi pereţi capitonaţi. Spui lucruri oribile, după care te oferi să mă duci cu maşina?

Nu pot ţine pasul cu el.

– Nu am spus nimic oribil, de fapt; ţi-am spus doar că nu te iubesc, lucru pe care susţii că îl ştiai deja. Şi în al doilea rând, nu mă ofeream deloc să te duc cu maşina. Pur şi simplu, te întrebam dacă ai de gând să mergi pe jos până acolo.

Expresia lui sfidătoare mă ameţeşte. De ce ar fi venit până aici să mă găsească dacă nu-i pasă de mine? Nu are altceva mai bun de făcut decât să mă tortureze pe mine?

– Ce ţi-am făcut eu? întreb în cele din urmă.

Voiam să-i pun această întrebare de mai mult timp, dar mi-a fost mereu teamă de răspuns.

– Poftim?

– Ce ţi-am făcut eu ţie de mă urăşti atât? îl întreb încercând să vorbesc încet ca să nu mă audă Karen. Poţi fi practic cu orice fată pe care ți-o dorești, iar tu continui să-ți pierzi vremea – și pe a mea – ca să găsești noi moduri de a mă răni. Care e scopul? Mă detești atât de tare?

– Nu, nu e vorba despre aşa ceva. Nu te detest, Tessa. Doar că ai devenit o pradă uşoară; totul se rezumă la vânătoare, corect? zice el cu fală.

Înainte să mai aibă timp să adauge ceva, Karen îl strigă şi îl întreabă dacă vrea murături la sandvici.

Se duce la bucătărie ca să-i răspundă lui Karen, iar eu ies pe ușă.

Pe drumul către staţia de autobuz, mă gândesc că oricum am lipsit de la atâtea cursuri în ultima vreme că aş putea să-mi iau liber toată ziua şi să mă duc să-mi cumpăr maşină. Din fericire, autobuzul nu întârzie mult şi îmi găsesc un loc în spate de tot.

Mă trântesc pe scaun şi mă gândesc la ce spunea Landon despre inimile sfâşiate, că dacă nu iubeşti pe cineva, nu are cum să-ţi sfâşie inima. Hardin îmi frânge inima la nesfârşit, chiar şi atunci când mi se pare că nu mai e nimic de frânt.

Şi îl iubesc. Îl iubesc pe Hardin.

63

Vânzătorul e un ciudat şi miroase a ţigări statute, dar nu îmi mai permit să fiu pretenţioasă. După o oră de negocieri, îi scriu un cec pentru avans și îmi înmânează cheile unei Toyote Corolla acceptabile, model 2010. Vopseaua albă este zgâriată în câteva locuri, dar reușesc să negociez un preţ destul de bun ca să trec acest lecru cu vederea. O sun pe mama înainte să plec din parcare ca s-o anunţ, iar ea bineînțeles că îmi spune că ar fi trebuit să iau o maşină mai mare şi îmi da și motivele pentru care ar fi trebuit să fac asta. Închei conversația prefăcându-mă că nu mai am semnal şi îmi închid telefonul.

E nemaipomenit să am propria maşină. Nu mai trebuie să depind de transportul în comun şi de acum pot să mă duc singură la serviciu. Sper ca ruptura cu Hardin să nu-mi afecteze munca. Nu cred că este posibil, dar dacă se plictiseşte şi nu-i va mai fi suficient să mă facă să plâng şi va încerca să-mi facă rău la slujbă? Poate că ar trebui să vorbesc cu Ken și să încerc să-i explic că eu şi Hardin nu mai sutem... împreună? El crede că formăm un cuplu, deci va trebui să-i dau alte explicații în afară de: “Fiul dumneavoastră e cea mai crudă persoană din lume și este nociv pentru mine, așa că aș prefera să fug cât mai departe de el”.

Dau drumul la radio și volumul e mai tare decât îmi place mie de obicei, dar acum este exact ce îmi trebuie. Mă scoate

din gândurile mele şi mă concentrez pe fiecare vers al fiecărui cântec. Nu bag în seamă faptul că fiecare cântec îmi aduce aminte de Hanim.

Înainte de a porni înapoi către campus, mă hotărăsc să mă duc să-mi mai cumpăr nişte haine. Se face mai frig, deci mai am nevoie de niște jeanşi, în plus m-am săturat să port fuste lungi tot timpul. În cele din urmă, cumpăr câteva ţinute noi ca să le port la Vance, câteva cămăşi simple, câteva pulovere şi câteva perechi de jeanși. Sunt mai strâmţi decât jeanşii pe care îi port eu de obicei, dar îmi vin bine.

Steph nu se află în cameră când mă întorc, ceea ce este bine. Chiar cred că trebuie să-mi schimb colega de cameră. Îmi place de Steph, dar nu mai putem locui împreună atâta timp cât Harden e prin preajmă. Să văd cât voi câştiga cu stagiatura mea, poate o să-mi pot permite propriul apartament şi mă voi muta din campus. Mama s-ar enerva rău de tot, dar nu mai depinde de ea.

Îmi împăturesc hainele cele noi şi le pun deoparte, după care îmi iau trusa de toaletă și mă duc la duşuri. Când mă întorc, Steph şi Zed stau pe patul ei, uitându-se la computer.

Minunat!

Steph se uită la mine adormită.

– Hei, Tessa, te-a găsit Hardin azi-noapte? Dau aprobator din cap și ea întreabă: Deci ați rezolvat-o?

– Nu. Adică, da, așa cred. Am terminat-o cu el, îi spun.

Face ochii mari; probabil credea că Hardin a pus iar gheara pe mine.

– Ei bine, eu unul mă bucur, zâmbește Zed și Steph îl pocnește peste braț.

Telefonul ei bipăie și se uită la el.

– A venit Tristan, trebuie să plecăm. Vrei să vii şi tu? întreabă ea.

– Nu, mulțumesc. Trebuie să stau pe aici, dar să ştii că azi mi-am cumpărat mașină! îi spun, iar ea chițăie de bucurie.

– Pe bune! E extraordinar! spune, iar eu dau din cap. Trebuie să mi-o arăți când mă întorc, zice ea și amândoi se îndreaptă spre ușă.

Steph iese, dar Zed rămâne în prag.

– Tessa?

Are vocea catifelată.

Mă uit în sus, iar el îmi zâmbește.

– Te-ai mai gândit la întâlnirea noastră? mă întreabă, privindu-mă fix în ochi.

– Eu...

Sunt pe punctul de a-l refuza, dar de ce să fac asta? Este foarte atrăgător și pare de treabă. Nu a profitat de mine când ar fi putut s-o facă atât de ușor. Sunt convinsă că ar fi o companie mai plăcută decât Hardin.

– Sigur.

Îi zâmbesc.

– Adică mă laşi să te scot în oraş?

Zâmbetul i se lărgește.

– Da, de ce un? îi răspund.

– Atunci diseară? mă întreabă.

– Da, diseară e perfect.

De fapt, nu cred că e o idee bună, când văd cât am de învățat, dar încă sunt în avans cu studiul, în ciuda faptului că am lipsit de la câteva cursuri săptămâna asta.

– Super, vin să te iau la şapte?

– Bine.

Îmi mușcă buza de jos cu dinții săi perfecți.

– Ne vedem diseară, frumoaso, zice el, iar eu mă înroșesc, făcându-i cu mâna când iese din cameră.

Acum e ora patru, deci mai am trei ore. Îmi usuc părul și îmi ondulez vârfurile și, spre surprindrea mea, arată bine. Mă machiez puțin și îmi pun una dintre ținutele noi; o pereche de jeanși închiși la culoare, un tricoul alb fără mâneci și un pulover lung maroniu. Emoțiile mă copleșesc când mă uit în oglindă. Poate ar trebui să mă schimb? Îmi pun o bluză albastră și o cămașă închisă până sus. Nu-mi vine să cred că mă duc la o întâlnire cu Zed. Am avut un singur iubit toată viața mea, iar acum mă duc la o întâlnire cu Zed după tot balamucul cu Hardin. Oare băieții cu tatuaje și piercing-uri reprezintă noul meu gen de bărbat?

Scot ediţia mea vechea romanului *Mândrie și prejudecată* și încep să citesc ca să treacă timpul mai repede. Dar gândurile mele zboară în timpul lecturii şi imaginea lui Noah continuă să-mi invadeze mintea. Oare să-l sun? Întind mâna după telefon şi caut în agendă până dau de Noah. Mă zgâiesc la ecran; vinovăţia şi bunul-simţ se luptă în mine până arunc telefonul înapoi pe pat.

Peste puţin timp – mi se pare că au trecut doar câteva minute – se aude cineva ciocănind la uşă. Ştiu că trebuie să fie Zed, pentru că Hardin nu ar mai ciocăni. Ar da buzna pur şi simplu şi mi-ar arunca lucrurile peste tot.

Când deschid uşa, rămân cu gura căscată. Zed este îmbrăcat cu jeanşi negri strimţi, tenişi albi şi un tricou, cu o jachetă de blugi pe deasupra. Arată atât de sexy!

– Arăţi foarte bine, Tessa, îmi spune el şi îmi oferă o floare.

O floare? Sunt şi surprinsă, şi flatată de gestul atent al lui Zed.

– Mulţumesc.

Îi zâmbesc şi îmi apropii nufărul de nas.

– Eşti gata? întreabă el politicos.

– Da, unde vrei să mă duci? îl întreb în timp ce ieşim.

– Mă gândeam să mergem să mâncăm şi apoi la un film, ceva relaxant, fără stres, surâde el.

Întind mâna către portiera din dreapta, dar el mă opreşte.

– Dă-mi voie, spune cu o urmă de umor în voce.

– Oh. Mulţumesc.

Am încă emoţii, dar Zed este atât de drăguţ încât mă face, încet-încet, să mă relaxez. După ce intrăm în maşină, nu dă drumul radioului și face conversație, întrebându-mă despre familia mea și despre planurile de după terminarea facultății. Îmi povestește că el merge la WCU pentru cursurile de științe ale mediului, ceea ce mă surprinde foarte mult.

Ajungem la un restaurant nesofisticat, stil cafenea, și ne așezăm pe terasă. După ce comandăm, continuăm discuția până ni se aduce mâncarea. Zed își termină porţia şi începe să fure cartofi prăjiţi din farfuria mea.

Îmi ridic furculiţa amenințându-l.

– Dacă îmi mai iei un singur cartof, va trebui să te omor, glumesc eu.

Îmi aruncă o privire fals inocentă şi râde cu limba printre dinţi. Mă trezesc râzând din toată inima după o veşnicie şi mă simt foarte bine.

– Ai un râs adorabil, mă complimentează el, iar eu îmi dau ochii peste cap.

Ajungem să vedem o comedie siropoasă care nu ne distrează pe niciunul din noi. Dar nu e nicio problemă, căci ne distrăm reciproc cu diverse glumiţe în timpul filmului, iar spre final mă ia de mână. Nu e deloc stânjenitor, aşa cum credeam că va fi, dar nu e nici ca atunci când de mână mă ţine Hardin. Şi deodată îmi dau seama că au trecut ore întregi fără să mă fi

gândit la Hardin, ceea ce e o schimbare binevenită după ce mi-a ocupat mintea în fiecare zi, de dimineață până seara.

Când Zed mă aduce înapoi în campus, este aproape ora unsprezece. Mă bucur că e miercuri; mai sunt doar două zile până la weekend, când o să-mi pot recupera somnul.

Iese din maşină şi vine spre mine, în timp ce eu îmi aranjez geanta peste şold.

– M-am simţit foarte bine, mulţumesc că ai acceptat să ieşi cu mine, spune el.

– Şi eu m-am simţit bine.

Îi zâmbesc.

– Mă gândeam... mai ţii mine când m-ai întrebat dacă merg la focul de tabără? Când încuviinţez din cap, mă intreabă: Te superi dacă vin şi eu?

– Nu, nu mă supăr, ar fi drăguţ. Să ştii însă că eu mă duc cu Landon şi cu iubita lui.

Nu-mi aduc aminte ca Zed să se fi alăturat grupului care a făcut mișto de Landon, dar vreau să mă asigur că îşi dă seama că ăsta nu este un lucru frumos.

– Este în regulă, pare de treabă, spune el, iar eu zâmbesc.

– Atunci am stabilit. Ne vedem acolo? îi propun.

Nu am cum să-l duc la cină acasă la Landon.

– Sună bine. Mulţumesc încă o dată pentru seara asta.

Se apropie puţin de mine.

Oare mă va săruta? Încep să intru în panică. Dar în loc de asta, îmi ia mâna în mâna lui şi o duce la buze. Îmi aşază o singură sărutare pe mână, iar buzele îi sunt moi pe pielea mea fierbinte şi gestul lui este unul foarte romantic.

– Să ai o noapte frumoasă, Tessa, spune el şi se urcă în maşină.

Respir adânc, uşurată că nu a încercat să mă sărute de-adevăratelea. E drăguţ şi mi-a plăcut cum m-a sărutat când am jucat Adevăr sau Provocare, dar nu prea ne sincronizăm.

A doua zi de dimineaţă, Landon mă aşteaptă la cafenea, iar eu îi povestesc despre Zed.

În mod enervant, primul lucru pe care îl spune este:

– Hardin ştie despre asta?

– Nu, şi nici nu trebuie să afle. Nu e treaba lui. Îmi dau seama că tonul meu a fost cam prea aspru, aşa că adaug: Îmi cer scuze, e un subiect sensibil.

– Evident. Doar ai grijă, mă avertizează el amabil şi eu îi promit că voi avea.

Restul zilei trece în zbor, iar Landon nu mai aduce vorba nici de Hardin, nici de Zed.

În cele din urmă, mergem la cursul de literatură şi îmi ţin respiraţia. În momentul în care intru cu Landon în sală, acolo unde Hardin stă la locul lui obişnuit. Când dau cu ochii de el, pieptul începe să mă doară din nou. Se uită urât la mine, dar apoi se întoarce din nou cu faţa spre catedră.

– Deci ai ieşit cu Zed aseară? mă întreabă când mă așez.

Mă rugam să nu-mi vorbească.

– Nu este treaba ta, îi răspund încet.

Se întoarce în scaunul lui și își apropie fața de mine.

– Zvonurile circulă repede în gaşca noastră. Tessa, nu uita asta.

Oare încearcă să mă amenințe că le va spune prietenilor lui despre ce-am făcut împreună. Acest gând tot provoacă o stare de vomă.

Mă îndepărtez de el și sunt atentă la profesor, care îşi drege vocea și spune:

– Ok, oameni buni, să reluăm discuţia de unde am lăsat-o ieri, când am vorbit despre *La răscruce de vânturi.*

Simt un nod în stomac. Nu trebuia să discutăm despre *La răscruce de vânturi* până săptămâna viitoare; așa îmi trebuie dacă lipsesc de la cursuri. Simt că Hardin mă priveşte. Poate, ca şi mine, se gândeşte la prima dată când am intrat în dormitorul său si m-a prins citind din cartea lui.

Profesorul se plimbă prin faţa noastră, cu mâinile la spate.

– Deci, după cum știm, Catherine și Heathcliff aveau o relaţie foarte pasională, iar pasiunea lor are o forţă atât de mare în roman, încât a distrus practic viețile tuturor personajelor. Unii spun că cei doi nu se potrivesc deloc, în timp ce alţii sunt de părere că ar fi trebuit să se căsătorească, în loc să se

împotrivească iubirii lor de la bun început. Face o pauză, uitându-se lung la noi toți. Voi ce părere aveți? întreabă el.

În mod obișnuit, aș fi ridicat mâna imediat, mândră să-mi etalez cunoștințele de expertă în privința romanelor clasice, dar de data asta fulgerul a lovit prea aproape de casă.

O voce din fundul sălii răspunde:

– Eu cred că nu se potriveau deloc; se certau tot timpul, iar Catherine refuza să recunoască faptul că îl iubea pe Heathcliff. S-a măritat cu Edgar, deși știa că era îndrăgostită de Heathcliff în tot acest timp. Dacă ar fi fost împreună de la bun început, toată lumea ar fi fost mai puțin nefericită.

Hardin se uită la mine, iar eu simt că obrajii îmi iau foc.

– Eu cred că Catherine era o târfuliță egoistă și pretențioasă, șuieră el. Oftaturi de uimire răzbat din toată sala, iar profesorul se holbează la Hardin, dar el continuă: Îmi cer scuze, dar credea că e prea bună pentru Heathdiff, şi poate chiar era, dar știa că Edgar nu se poate compara cu Heathcliff şi, cu toate astea, s-a măritat cu el. Catherine şi Heathdiff erau doar foarte asemănători, de aceea le era foarte greu să se înţeleagă, doar dacă ea nu ar fi fost atât de încăpățânată, ar fi trăit împreună până la adânci bătrâneţi.

Mă simt ca o proastă pentru că încep să ne compar pe mine și pe Hardin cu personajele din roman. Diferența este că Heathcliff o iubea enorm pe Catherine, aşa că a asistat în tăcere la căsătoria ei cu alt bărbat, înainte să se însoare şi el cu

altcineva. Hardin nu mă iubeşte aşa – sau poate deloc – aşa că nu are niciun drept să compare cu Heathdiff.

Toată clasa pare să se uite la mine, aşteptând replica mea. Toți speră probabil la o dezbatere ca data trecută, dar eu nu spun nimic. Ştiu că Hardin încearcă să mă momească, dar eu nu mă voi lăsa păcălită.

64

După curs, îmi iau la revedere de la Landon şi mă duc direct la profesor să-i explic absenţele. El mă felicită pentru că am obţinut stagiatura și îmi spune că a schimbat puţin programa. Continui să discut cu el până când Hardin iese din sală.

Mă întorc în camera mea şi îmi aşez toate notiţele şi manualele pe pat. Încerc să învăţ, dar sunt un pachet de nervi, aşteptându-mă în orice moment ca Steph, Hardin sau oricare alta dintre persoanele care se află mereu prin cameră să-şi facă apariţia. Îmi adun materialele de studiu într-o geantă şi mă îndrept spre maşină. O să-mi găsesc un loc în afara campusului în care să învăţ, poate o cafenea.

Îndreptându-mă spre oraş, descopăr o mică bibliotecă la colţul unei străzi aglomerate. Nu sunt decât câteva maşini în parcare, aşa că opresc şi eu. Mă duc până în fundul bibliotecii şi mă aşez lângă fereastră, scoţându-mi toate cărţile şi notiţele ca să mă apuc de treabă. Pentru prima oară, pot să învâţ în linişte, fără să fiu distrasă. Acesta va fi noul meu sanctuar, locul perfect pentru studiu.

– Domnişoară, închidem în cinci minute, mă informează un bibliotecar mai în vârstă, apărut de nu ştiu unde.

Se închide? Uitându-mă pe fereastră, văd că s-a întunecat. Nici măcar nu am observat că a apus soarele. Eram atât de

adânciţi în cărţile mele, încât orele au trecut şi eu nici nu am remarcat asta. În mod categoric, trebuie să vin pe aici mai des.

– Ah, bine, vă mulţumesc, răspund eu şi îmi adun lucrurile.

Îmi verific telefonul şi găsesc un mesaj nou de la Zed.

Voiam doar să-ţi urez noapte bună, nu mai am răbdare până vineri.

Este chiar extrem de drăguţ, aşa că îi răspund: **Eşti foarte scump, mulţumesc. Şi eu de-abia aştept.**

Când ajung din nou în cameră, constat că Steph încă nu s-a întors, aşa că mă schimb în pijama şi iau *La răscruce de vânturi.* Adorm repede, visând la Heathdiff şi la luncile lui.

Ziua de joi trece lin, fără ca eu şi Hardin să ne băgăm în seamă la curs. Îmi petrec seara în micuţa bibliotecă până când se închide și merg devreme la culcare.

Vineri, când mă trezesc, găsesc un mesaj de la Landon în care îmi spune că nu va veni deloc în campus astăzi, pentru că Dakota soseşte mai devreme decât credea el. Îmi trece prin cap să nu mă duc la cursul de literatură, dar până la urmă decid să mă duc. Nu pot să-l las pe Hardin să-mi strice toate plăcerile.

Îmi pierd mai mult timp aranjându-mă astăzi şi îmi împletesc părul de pe frunte după care îl ondulez. S-a anunţat vreme caldă, așa că îmi pun jacheta de lână fără mâneci şi o pereche de jeanși. Înainte de a merge la cursuri mă duc la cafenea, iar în faţa mea la coadă mă trezesc cu Logan. Se întoarce spre mine şi nu apuc să plec neobservată.

– Bună, Tessa, spune el.

– Bună, Logan. Ce mai faci? îl întreb eu politicoasă.

– Eu sunt bine. Vii diseară?

– La focul de tabără?

– Nu, la petrecere. Focul de tabără va fi o porcărie, aşa cum e de fiecare dată.

– Ah, eu mă duc la focul de tabără.

Râd uşor, iar el chicoteşte.

– Bine, dacă te plictisești, poţi să treci pe la petrecere, zice şi îşi ia cafeaua.

Îi mulțumesc când se îndepărtează, uşurată că grupul din care face parte Hardin nu pare interesat de focul de tabără, ceea ce înseamnă că nu voi avea de-a face cu el diseară.

La cursul de literatură, mă duc direct la locul meu, fără să arunc vreo privire în direcţia lui Hardin. Discuţia pe marginea romanului *La răscruce de vânturi* continuă, dar Hardin nu mai zice nimic. Când vine pauza, îmi iau lucrurile şi practic ţâşnesc spre uşă.

– Tessa! îl aud pe Hardin strigând din spatele meu, dar grăbesc pasul.

Fără Landon în preajmă, mă simt vulnerabilă. Când ajung pe trotuar, simt o atingere fină pe braţ. Ştiu că este el de la furnicăturile pe care le simt pe piele.

– Ce vrei? ţip eu.

Face un pas înapoi şi are în mâini un caiet.

– Ţi-ai scăpat asta.

Uşurarea şi dezamăgirea se luptă înăuntrul meu. Aş vrea ca durerea din piept să-mi dispară mai repede. În loc să se estompeze, pare că se adânceşte pe zi ce trece. Nu ar fi trebuit să îmi recunosc mie însămi că îl iubesc, poate că, dacă aş fi ignorat adevărul, m-ar fi durut mai puţin.

– Ah, mulţumesc, mormăi şi îi iau caietul din mâini.

Mă priveşte fix în ochi şi stăm câteva secunde uitându-ne unul la altul, după care îmi amintesc că ne aflăm pe un trotuar aglomerat și mă uit în jur la toată lumea care trece pe lângă noi. Hardin îşi scutură părul şi şi-l dă peste cap înainte de a se întoarce cu spatele şi de a pleca.

Mă îndrept către maşină, iar apoi mă duc direct acasă la Landon. Nu aveam de gând să mă duc mai devreme de cinci; e de-abia ora trei, dar nu pot sta singură la mine în cameră. Am înnebunit de-a binelea de când Hardin a intrat în viaţa mea.

Când ajung, Karen îmi deschide uşa cu un zâmbet imens și mă invită înăuntru.

– Sunt numai eu acasă deocamdată. Dakota și Landon sunt la magazin, i-am trimis să cumpere diverse, spune ea și mă invită în bucătărie.

– E în regulă, îmi cer scuze că am venit atât de devreme.

– Ah, nu-ţi cere scuze. Mă poţi ajuta la gătit!

Îmi dă un fund de bucătărie şi câteva cepe şi cartofi să le tai și vorbim despre vreme şi despre iarna care se apropie.

– Tessa, mai vrei să mă ajuţi să pun sera pe picioaie? Are sistema de de control climatic, deci nu trebuie să ne fie teamă de iarnă.

– Da, desigur! Mi-ar plăcea la nebunie.

– Minunat, mâine atunci? Celălalt weekend va fi puțin aglomerat, glumeşte ea.

Nunta ei! Aproape că uitasem. Încerc să-i zâmbesc.

– Da, aşa e.

Mi-ar fi plăcut să-l fi convins pe Hardin să accepte să meargă la nuntă, dar era imposibil atunci şi e şi mai imposibil acum.

Karen bagă puiul în cuptor şi adună farfuriile şl tacânurile ca să aşezăm masa.

– Vine şi Hardin la cină diseară? întreabă ea când începem să aranjăm masa.

Încearcă în mod clar să pară nonşalantă, dar se vede că are emoții când pune această întrebare.

– Nu, nu vine, îi spun şi mă uit în podea.

Se opreşte din ce făcea.

– Copii, voi sunteţi tu regulă? Nu vreau să par băgăcioasă.

– Totul e în regulă. Ei pot să-i spun. Dar nu cred să noi doi suntem împreună.

– Ah, draga mea, îmi pare rău să aud așa ceva. Chiar credeam că între voi doi e ceva serios. Dar știu că e greu de tot să fii cu cineva căruia îi e teamă să-şi arate sentimentele.

Această replică mă face să mă simt puţin ciudat. Nu pot să vorbesc despre aşa ceva nici cu mama, dar firea deschisă a lui Karen mă ajută să pot purta astfel de discuţii.

– Ce vrei să spui?

– Păi, eu nu-l cunosc pe Hardin atât de bine pe cât mi-aş dori, dar știu că este foarte ermetic din punct de vedere emoţional. Ken stătea treaz nopţi întregi făcându-şi griji pentru el. A fost mereu un copil nefericit. Ochii i se umezesc. Nu i-ar spune nici mamei sale că o iubește.

– Poftim? spun eu din nou.

– Pur și simplu nu ar spune aşa ceva. Nu sunt sigură de ce. Kan nu-şi poate aminti nici măcar o singură ocazie când Hardin le-a spus că îi iubeşte. Este foarte trist, nu doar pentru Ken, ci şi pentru Hardin.

Își şterge ochii.

Pentru o persoană care nu spune nimănui, nici măcar părinţilor, că îi iubeşte, s-a grăbit să folosească aceste cuvinte împotriva mea într-un mod plin de ură.

– Este... Este foarte greu de înţeles, e tot ce pot să spun.

– Da, da, aşa este. Dar, Tessa, sper să mai vii pe la noi chiar dacă nu vă mai împăcaţi.

– Sigur că da, îi zic eu.

Probabil simţindu-mi dispoziţia, schimbă subiectul vorbind despre seră, în timp ce aşteptăm să fie gata mâncarea şi să aşezăm apoi totul pe masă. La un moment dat, Karen se

opreşte chiar în mijlocul unei fraze şi începe să zâmbească larg. Mă răsucesc şi-l văd pe Landon intrând în bucătărie, urmat de o fată frumoasă cu păr cârlionțat. Ştiam că trebuie să fie superbă, dar depăşeşte cu mult ceea mi-am imaginat eu.

– Bună, tu trebuie să fii Tessa, spune ea, înainte să apuce Landon să deschidă gura ca să ne prezinte.

Se apropie imediat și mă îmbrățișează, iar eu o plac instantaneu.

– Dakota, am auzit atât de multe lucruri despre tine, mă bucur mult să te întâlnesc! îi spun eu, iar ea îmi zâmbeşte.

Ochii lui Landon o urmăresc peste tot, iar ea se duce și o îmbrățișează pe Karen, după care se urcă pe blatul din bucătărie.

– Ne-am întâlnit cu Ken pe drum încoace. Cumpăra benzină, așa că trebuie să ajungă din clipă în clipă, îi spune Landon mamei sale.

– Grozav, eu şi Tessa am pus deja masa.

Landon se duce la Dakota, îşi pune braţul în jurul taliei ei și o conduce la masă. Eu mă așez vizavi de ei şi mă uit lung la locul gol de lângă mine, pe care Karen l-a aranjat "din motive de simetrie", și mă simt puțin trişt㠎. Într-o altă viață, Hardin ar sta lângă mine, ținându-mă de mână, așa cum o ține Landon pe Dakota, și m-aș putea lipi de el fără teamă şi fără să fiu respinsă. Încep să-mi doresc să-l fi invitat pe Zed, deși, în mod

clar, ar fi fost extrem de ciudat; să iei cina cu două cupluri profund îndrăgostite se poate dovedi însă mai rău.

Ken intră în casă, salvându-mă de propriile gânduri. Vine şi o sărută pe Karen pe obraz înainte de a se aşeza.

– Mâncarea arată delicios, iubito, spune el şi îşi pune ghiduș un șervețel în poală. Dakota, te faci din ce în ce mai frumoasă de fiecare dată când te văd. Îi zâmbește, apoi se întoarce către mine. Și Tessa, felicitări pentru stagiatura de la Vance, Christian m-a sunat și mi-a povestit. I-ai făcut o primă impresie senzațională.

– Mulțumesc mult că l-ați sunat; este o oportunitate uimitoare.

Îi zâmbesc și toată lumea de la masă face liniște pentru un moment, timp în care gustăm puiul lui Karen, care este delicios.

– Îmi cer scuze că am întârziat, se aude o voce din spatele meu și furculița îmi cade din mână pe farfurie.

– Hardin! Nu știam că vii! îi spune Karen cu amabilitate, apoi se uită la mine.

Eu privesc în altă parte. Pulsul deja mi-a luat-o la trap.

– Da, mai ții minte că am vorbit despre asta săptămâna trecută, Tess?

Are un zâmbet uşor amenințător şi se aşază lângă mine.

Ce naiba are? De e nu mă poate lăsa în pace? Ştiu că parţial e vina mea că îi permit să mă afecteze, dar îi place la nebunie să

se joace de-a șoarecele şi pisica. Ochii tuturor sunt aţintiţi asupra mea, așa că dau din cap și îmi ridic furculiţa. Dakota pare încurcată, iar Landon – îngrijorat.

– Tu ești Delilah? îi spune Hardin.

– Ah, de fapt Dakota, îl corectează ea cu amabilitate.

– Da, Dakota. Tot un drac, bombăne el, iar eu îi trag un picior pe sub masă.

Landon se uită urât la el, dar Hardin nu pare să observe asta. Ken și Karen încep să vorbească între ei, la fel şi Dakota cu Landon. Eu mă concentrez asupra mâncării din farfurie şi mă gândesc la o strategie de ieșire din această situaţie.

– Deci, cum ţi-ai petrecut seara până acum? mă întreabă Hardin cu o voce nonşalantă.

Știe că un o să fac o scenă, tocmai de aceea încearcă să mă enerveze.

– Bine, îi răspund eu încet.

– Nu mă întrebi cum mi-am petrecut-o eu pe a mea?

Zâmbeşte la mine cu subînțeles.

– Nu, mormăi eu și mai iau o înghiţitură din mâncare.

– Tessa, a ta e mașina de afară? mă întreabă Ken, iar eu încuviințez din cap.

– A, da, am şi eu în sfârşit maşina mea! spun cu prea mult entuziasm, în speranța că toți se vor alătura conversaţiei, ca să nu fiu obligată să vorbesc doar cu Hardin.

Hardin îşi ridică sprânceana la mine.

– Când?

– Alaltăieri, răspund eu.

Ştii, ziua aia când mi-ai spus că este vorba numai despre vânătoare?

– Ah. De unde ai luat-o?

– Dintr-un parc auto la mâna a doua, îi răspund și văd cum Dakota şi Karea încearcă să-şi ascundă câte un zâmbet. Simțind că am ocazia să atrag atenţia asupra mea, continui: Așadar, Dakota, Landon mi-a spus că ai de gând să mergi la New York la o școală de balet.

Ne povesteşte totul despre planurile ei de a se muta la New York, iar Landon pare sincer fericit pentru ea, în ciuda distanței care îi va despărţi.

Când termină de povestit, Landon se uită la telefon și spune:

– Ar fi cazul să plecăm în curând. Focul acela de tabără nu aşteaptă pe nimeni.

– Poftim? spune Karen. Bine, dar măcar luaţi puţin desert cu voi!

Landon aprobă dând din cap şi o ajută să pună câteva prăjituri într-o caserolă.

– Vrei să mergi cu mine în maşină? întreabă Hardin.

Măi uit în jur de parcă nu aş şti cui exact i se adresează.

– Cu tine vorbesc, zice el.

– Poftim? Nu, tu nu mergi, îi spun.

– Ba da, merg. Şi nu mă poţi opri, deci poţi la fel de bine să mergi cu mine în maşină.

Zâmbeşte şi încearcă să-mi pună mâna pe coapsă.

– Ce dracului se întâmplă cu tine? spun şuierând.

– Putem vorbi afară? mă întreabă el şi se uită la tatăl lui.

– Nu, spun eu tacit.

De câte ori eu și Hardin "vorbim", eu sfârşesc plângând.

Dar Hardin se ridică repede şi mă ia de mână, trăgându-mă în sus.

– Noi suntem afară, anunţă Hardin şi mă trage după el prin living până la ușa de la intrare.

Când ieşim, îmi trag mâna înapoi și îl avertizez:

– Nu mă mai atinge!

Ridică din umeri.

– Scuze, dar nu aveai de gând să vii cu mine.

– Pentru că nu vreau.

– Îmi pare rău. Pentru tot, ok?

Degetele lui se joacă cu inelul din buză şi evit să mă uit la gura lui. Mă holbez la felul în care ochii lui îmi cercetează faţa.

– Îți pare rău? Nu-ţi pare rău, Hardin, vrei doar să te joci cu mine. Oprește-te. Am obosit şi sunt epuizată de la atâta ceartă cu tine tot timpul. Nu mai pot. Nu există altcineva pe lume cu care să te joci? La naiba, te ajut eu să găseşti pe cineva, vreo sărmană fată nevinovată pe care s-o torturezi, atâta vreme cât mă laşi pe mine în pace.

– Nu fac asta. Ştiu că am avut suişuri şi coborâşuri şi nu ştiu de ce mă port aşa. Dar dacă îmi acorzi o şansă, încă una, nu mai fac așa. Am încercat să stau departe de tine, dar nu sunt în stare. Am nevoie de tine... spune el.

Priveşte în jos, frecându-şi vârfurile cizmelor unul de altul.

Îndrăzneala cu care îmi vorbeşte mă ajută să-mi stăpânesc lacrimile de data asta; Hardin, aşa plin de el cum este, a văzut prea multe lacrimi de la mine.

– Opreşte-te! Te rog, opreşte-te. Nu te-ai săturat de asta? Dacă ai fi avut nevoie de mine nu te-ai fi purtat aşa. Mi-ai spus cu gura ta că este vorba doar despre vânătoare, îţi aduci aminte? Nu poţi să apari aici după fiecare fază, ca şi cum nimic nu s-ar fi întâmplat.

– Nu vorbeam serios. Ştii că nu vorbeam serios.

– Deci, recunoşti că ai spus-o ca să mă răneşti?

Mă uit urât la el, încercând să ţin garda sus.

– Mda...

Se uită în jos.

Simt că mă ameţeşte; spune că vrea mai mult cu mine, apoi o sărută pe Molly, apoi îmi spune că mă iubeşte, după care îşi retrage cuvintele, iar acum îşi cere din nou iertare?

– Totuşi, de ce te-aş ierta? Tocmai ai recunoscut că ai făcut ceva numai şi numai ca să mă răneşti.

– Încă o şansă? Te rog, Tess. O să-ţi spun totul de acum, mă roagă el.

Aproape că mi se pare că durerea din ochii lui e reală când mă priveşte.

– Nu pot, trebuie să plec.

– De ce nu pot să vin cu tine? întreabă el.

– Pentru că... pentru că mă întâlnesc cu Zed acolo.

Văd cum expresia i se schimbă şi pare să se prăbuşească în faţa mea. Trebuie să mă stăpânesc serios ca să nu-l consolez. Dar Hardin şi-a făcut-o cu mâna lui. Chiar dacă i-ar păsa cu adevărat, acum e prea târziu.

– Zed? Voi doi acum... ieşiţi împreună?

Vocea sa este plină de dezgust.

– Nu, nu am discutat despre asta. Suntem doar... Nu ştiu, ne petrecem timpul împreună, cred.

– Nu aţi vorbit despre asta? Dar dacă ţi-ar cere, ai ieşi cu el?

– Nu ştiu...

Şi chiar nu ştiu.

– Este drăguţ şi politicos şi se poartă frumos cu mine.

Oare de ce îi dau eu explicaţii acestui băiat?

– Tessa, nici măcar nu-l cunoşti, habar n-ai...

Uşa de la intrare se deschide vijelios şi Landon întreabă exuberant:

– Eşti gata?

Ochii săi îl ţintesc pe Hardin, care, pentru prima dată, pare lipsit de apărare şi chiar... cu inima frântă.

Mă forţez să mă îndrept către maşină şi îl urmez pe Landon care iese de pe alee. Nu pot să nu privesc înapoi înspre Hardin, care a rămas încă pe verandă, uitându-se după mine cum mă îndepărtez.

65

După ce parchez în locul de lângă Landon, îi dau mesaj lui Zed ca să-l anunț că am ajuns. Îmi răspunde imediat, spunându-mi să ne întâlnim în colţul din stânga al terenului.

Îl anunţ pe Landon unde e Zed, când el şi Dakota ajung lângă mine.

– Sună bine, spune el, dar pare foarte puţin încântat.

– Cine e Zed? întreabă Dakota.

– E... un prieten. Mi-e doar prieten.

– Hardin e iubitul tău, nu? întreabă din nou.

Mă uit la ea. Nu pare să fie tendenţioasă, ci doar confuză. Bine ai venit în clubul nostru!

– Nu, scumpo, râde Landon. Niciunul nu este iubitul ei.

Râd şi eu.

– Nu e atât de grav pe cât pare.

Chiar când ne alăturăm celorlalți, fanfara şcolii începe să cânte, iar terenul se aglomerează din ce în ce mai mult. Mă simt uşurată când îl văd pe Zed sprijinindu-se de gard. Arăt înspre el şi ne ducem într-acolo.

– Ah, chiţăie Dakota când ne apropiem.

Nu sunt sigură dacă e surprinsă de tatuajele şi piercing-urile lui sau de faptul că arată atât de bine. Poate de amândouă.

– Bună, frumoaso, spune Zed zâmbind şi mă îmbrăţişează.

Îi zâmbesc şi eu, întorcându-i îmbrăţişarea.

– Bună, eu sunt Zed. Mă bucur să vă cunosc.

Dă din cap către Landon şi Dakota. Ştiu că îl cunoştea pe Landon dinainte, aşa că poate doar se străduie să fie politicos.

– Decât timp eşti aici? îl întreb.

– De vreo zece minute doar. E mai multă lume decât aş fi crezut.

Landon deschide drumul printr-o zonă mai puţin aglomerată şi ajungem aproape de imensa grămadă de lemne, unde ne aşezăm pe iarbă. Dakota stă între picioarele lui Landon şi se întinde pe pieptul lui. Soarele apune şi vântul începe să bată. Ar fi trebuit să-mi pun o bluză cu mânecă lungă.

– Da, ai mai parte la aşa ceva până acum? îl întreb pe Zed, care scutură din cap.

– Nu, nu face parte din pasiunile mele, spune el râzând înainte de a adăuga: Dar mă bucur că am venit aici în seara asta.

Zâmbesc auzindu-i complimentul, iar apoi cineva urcă pe podiumul din mijloc și ne urează un bun venit călduros din partea şcolii și a fanfarei. După alte câteva minute de pălăvrăgeală, se aude numărătoarea inversă înainte de aprinderea focului, și trei, doi, unu... flăcările se aprind și înghit furioase mormanul de lemne. E chiar frumos să fii atât de aproape de foc și cred că până la urmă mă voi încălzi.

– Cât timp stai pe aci? o întreabă Zed pe Dakota.

Ea se încruntă.

– Doar în weekendul ăsta. Mi-ar plăcea să vin și weekendul viitor la nuntă.

– Ce nuntă? întreabă Zed.

Mă uit la Landon, care răspunde:

– A mamei.

– Ah... face o pauză și se uită în jos, de parcă s-ar gândi la ceva.

– Ce e? îl întreb eu.

– Nimic. Încercam doar să-mi amintesc cine a mai pomenit ceva despre o nuntă weekendul viitor... A, da, Hardin, cred. Ne întreba cu ce ar trebui să se îmbrace la o nuntă.

Inima mi se opreşte. Sper că nu mi se observă asta pe faţă. Deci Hardin nu a spus niciunuia dintre prietenii săi că tatăl său este rectorul sau că acesta se însoară cu mama lui Landon.

– Ce mai coincidenţă, nu? întreabă el.

– Nu, nu e chiar... începe Dakota, dar eu o întrerup:

– Chiar că e o coincidenţă, dar într-un oraş de mărimea acestuia probabil că sunt mai multe nunţi într-un weekend.

Zed mă aprobă dând din cap, iar Landon şopteşte ceva în urechea Datatei.

Deci Hardin se gândea să meargă la nuntă, până la urmă?

Zed se hlizeşte.

– Oricum, nu mi-l pot imagina pe Hardin ducându-se la o nuntă.

– De ce nu?

Tonul meu este mai aspru decât aş fi vrut să fie.

– Nu ştiu de ce, pentru că e Hardin. Singura cale să-l aduci la o nuntă e să-l asiguri că va putea face sex cu domnişoarele de onoare. Cu toate, spune el şi se strâmbă.

– Credeam că tu şi Hardin sunteţi prieteni, zic eu.

– Păi, suntem. Nu spun nimic rău despre el, pur şi simplu aşa este Hardin. Face sex în fiecare weekend cu câte o fată diferită, câteodată și cu mai multe.

Urechile îmi ţiuie, iar focul aproape că îmi arde pielea. Mă ridic înainte să-mi dau seama ce fac.

– Unde te duci? Ce s-a întâmplat? întreabă Zed.

– Nimic, am... am nevoie de nişte aer curat. Nişte aer curat, bolborosesc eu.

Știu că sună absurd, dar nu-mi pasă.

– Mă întorc imediat, am nevoie de un minut.

Mă îndepărtez repede, înainte ca vreunul dintre ei să mă poată urma.

Ce e cu mine? Zed este de treabă şi mă place de-adevăratelea, se bucură de compania mea, cu toate astea e suficient să aducă cineva vorba despre Hardin ca eu să nu mă mai pot gândi decât la el. Mă plimb printre tribune şi respir adânc de câteva ori înainte de a mă întoarce la ei.

– Îmi cer scuze, focul era prea... prea fierbine, mint şi mă aşez la loc.

Zed şi-a scos telefonul şi îşi ascunde ecranul de privirile mele, după care îl bagă la loc în buzunar. Îmi spune că e în regulă şi facem conversaţie cu Landon şi Dakota în următoarea oră.

– Eu am cam obosit, zborul meu a fost foarte devreme, îi spuse Dakota în cele din urmă lui Landon, care încuviinţează dând din cap.

– Da, şi eu sunt obosit. Ar cam trebui să plecăm.

Landon se ridică şi o ajută şi pe Dakota.

– Vrei să mergem şi noi? mă întreabă Zed.

– Nu, mă simt bine. Tu vrei să plecăm?

Scutură din cap.

– Nu, şi mie mi-e bine.

Ne luăm la revedere de la Landon şi Dakota şi îi însoţim cu privirea până dispar în mulţime.

– Deci, care este motivul acestui foc de tabăra? îl întreb pe Zed, fără să fiu sigură că el ştie.

– Cred că e petrecerea de final a sezonului de fotbal, îmi spune el. Sau de mijloc al sezonului sau ceva de genul ăsta...?

Mă uit în jur şi, pentru prima oară, observ că mai multă lume poartă tricouri de fotbal

– Ah. Îl privesc pe Zed. Înţeleg acum, îi spun râzând.

– Da, zice el, după care se uită cruciş. Ala e Hardin?

Îmi răsucesc brusc capul în direcţia în care se uită el. Cu siguranță, cel care vine spre noi însoțit de o brunetă scundă cu fustă este chiar Hardin.

Mă dau mai aproape de Zed. Uite exact din cauza asta un l-am ascultat pe Hardin pe verandă; deja şi-a găsit o fată oarecare pe care s-o aducă aici ca să-mi facă mie în ciudă.

– Hei, Zed, spune fata cu o voce foarte piţigăiată

– Hei, Emma.

Zed îşi pune mâna peste umărul meu. Hardin se uită urât la el, dar se aşază lângă noi.

Știu că sunt nepoliticoasă pentru că nu m-am prezentat fetei, dar deja simt că nu pot s-o sufăr.

– Cum e focul de tabără? întreabă Hardin.

– Fierbinte. Şi pe sfârşite, cred, răspunde Zed.

Este o oarecare tensiune între ei doi, pot s-o simt. Nu ştiu de ce, Hardin a fost cât se poate de explicit în faţa prietenilor săi că nu dă doi bani pe mine.

– Au şi mâncare pe aici? spune fata, cu o voce enervantă.

– Da, e o tarabă mai încolo, îi spun.

– Hardin, hai cu mine să-mi iau ceva de mâncare, îi cere ea.

El îşi dă ochii peste cap, dar se ridică.

– Aduceţi-mi şi mie un covrig, da? ţipă Zed zâmbind, iar Hardin îşi încleştează fălcile.

Ce e în neregulă cu ei?

De îndată ce Hardin şi Emma dispar, mă întorc către Zed.

– Hei, putem pleca? Nu am chef să îmi pierd timpul cu Hardin; ne cam urâm, în caz că ai uitat.

Mă străduiesc să zâmbesc jucăuş, dar nu-mi iese.

– Da, sigur, sigur, spune el.

Ne ridicăm amândoi, iar el mă ia de mână. Ne ţinem de mână pe drum, iar eu mă trezesc uitându-mă după Hardin şi sperând să nu vadă aşa ceva.

– Vrei să mergem la petrecere? mă întreabă Zed când ajungem în parcare.

– Nu, nu aş vrea să merg nici acolo.

Acela e ultimul loc unde mi-aş dori să merg.

– Bine, atunci ne putem vedea altă... începe el.

– Nu, vreau să mai stăm împreună. Doar că nu vreau să mai rămân nici aici. Nici să mă duc la casa frăţiei studenţeşti, îi spun repede.

Pare luat prin surprindere şi se uită în ochii mei.

– Bine... atunci, vrei să mergem la mine acasă? Dacă vrei, dacă nu, putem merge în altă parte. Nu prea ştiu unde ne putem duce în altă parte în oraşul ăsta.

Izbucneşte în râs, iar eu fac la fel.

– La tine acasă e în regulă. Mă ţin după tine, îi spun.

Pe drum, nu pot să nu mă gândesc la faţa lui Hardin când o să-și dea seama că am plecat. A adus cu el o fată, deci nu are niciun drept să se supere, dar acest lucru nu-mi alungă nodul din stomac.

Apartamentul lui Zed se află chiar lângă campus şi este mic, dar curat. Îmi oferă ceva de băut, dar îl refuz, de vreme ce am de gând să mă întorc diseară la cămin cu maşina.

Mă trântesc pe canapea, iar el îmi dă telecomanda şi se duce la bucătărie ca să-şi toarne ceva de băut.

– Preia tu controlul; nu ştiu la ce îţi place să te uiţi.

– Locuieşti singur? îl întreb, iar el dă din cap.

Mă simt un pic ciudat când se aşază lângă mine şi îmi pune mâna pe mijloc, dar îmi ascund emoţiile sub un zâmbet. Telefonul lui Zed îi bâzâie în buzunar, iar el se ridică pentru a răspunde. Ridică un deget ca să-mi spună că se întoarce şi se duce către micuţa lui bucătărie.

– Am plecat, îl aud spunând. Deci... Corect. Păcat. Puţinele frânturi de conversaţie care ajung până la mine nu au niciun sens... în afară de "am plecat".

Oare e Hardin la telefon? Mă ridic şi mă duc la bucătărie chiar când Zed închide telefonul

– Cine era? îl întreb.

– Nimeni important, mă asigură el şi mă conduce înapoi la canapea. Mă bucur mult că începem să ne cunoaştem; eşti foarte diferită de restul fetelor de aici, spune el dulce.

– Şi ea mă bucur, îi zic. O cunoşti pe Emma? nu mă pot abține.

– Da, iubita ei e verişoara lui Nate.

– Iubita?

– Da, sunt împreună de câtva timp. Emma e o tipă mişto.

Deci Hardin nu era acolo cu ea, nu în felul în care m-am gândit eu. Poate venise acolo în încercarea de a mai vorbi o dată cu mine, nu ca să mă rănească făcându-şi apariţia cu altă fată.

Mă uit la Zed, care se apleacă să mă sărute. Are buzele reci de la băutură și gust de votcă. Îşi pune încet şi grijuliu mâinile pe braţele mele, apoi mă cuprinde de mijloc. În minte îmi apar chipul trist de mai devreme al lui Hardin, felul în care mă implora să-i mai dau o șansă, iar eu nu l-am crezut, felul în care se uita după mine când am plecat, izbucnirea de la curs cu Heathcliff şi Catherine, felul în care apare tot timpul acolo unde nu-mi doresc să apară, faptul că nu i-a spus niciodată mamei lui că o iubeşte, faptul că mie mi-a spus că mă iubeşte în faţa tuturor, felul dureros t n care şi-a retras declaraţia, felul în care sparge obiecte atunci când e furios, faptul că a venit în seara asta acasă la tatăl său, deşi urăşte acel loc, şi faptul că și-a întrebat prietenii ce să poarte la nuntă... totul are deodată sens şi în acelaşi timp nu are deloc.

Hardin mă iubeşte. În felul lui anormal, chiar mă iubeşte. Această revelaţie mă loveşte cu puterea unei furtuni.

– Ce-i? spune Zed şi se smulge din sărut.

– Ce-i? repet eu.

– Tocmai ai spus Hardin.

– Ba nu, nu am spus, mă apăr eu.

– Ba da, ba da, ai spus.

Se ridică în picioare şi se îndepărtează de canapea.

– Trebuie să plec... îmi pare rău, îi zic, îmi iau geanta şi mă năpustesc spre uşă, înainte ca el să mai poată rosti ceva.

66

Îmi iau răgaz o secundă ca să mă gândesc la ce am făcut. L-am părăsit pe Zed că să mă duc să-l caut pe Hardin, dar acum chiar trebuie să mă gândesc la ce se va întâmpla în continuare. Hardin fie îmi va spune lucruri oribile, mă va înjura şi mă va alunga, fie va recunoaşte că simte ceva pentru mine și toate aceste jocuri ale lui sunt doar felul său de a-și gestiona și exprima sentimentele într-un mod normal. Dacă se va întâmpla primul scenariu, ceea ce este cel mai probabil, nu am cum să mă simt mai rău decât mă simt acum. Dar dacă se va întâmpla a doua variantă, sunt eu oare pregătită să-i iert toate lucrurile groaznice pe care mi le-a spus şi mi le-a făcut? Dacă amândoi ne recunoaștem sentimentele, oare lucrurile se vor schimba? El se va schimba? Oare e în stare să aibă grijă de mine aşa cum am eu nevoie s-o facă, și dacă da, sunt oare eu capabilă să-i suport toanele?

Problema este că nu pot răspunde singură la niciuna dintre aceste întrebări. Nu-mi place deloc faptul că Hardin îmi întunecă judecata și mă face să mă simt nesigură pe propriile forţe. Urăsc faptul că habar n-am ce va face sau va spune el.

Ajung lângă nenorocita de casă a frăției studențești în care mi-am pierdut mult prea mult timp. Urăsc casa asta. Urăsc o mulțime de lucruri în acest moment, iar furia mea față de Hardin aproape că atinge punctul culminant. Parchez lângă

troruar și mă năpustesc pe scări, croindu-mi drum prin mulţimea din casă. Mă îndrept direct către bine-cunoscuta canapea unde își pierde vremea de obicei Hardin, dar, nezărindu-i ciuful de păr, mă pitesc în spatele unui tip masiv, înainte ca Steph sau altcineva să mă vadă.

Mă reped pe scări înspre camera lui şi bat cu pumnii în uşă, enervându-mă încă o dată că este încuiată.

– Hardin! Sunt eu, deschide uşa! ţip disperată şi continui să ciocănesc, dar nu răspunde nimeni.

Unde naiba este? Nu vreau să-l sun ca să aflu, deşi ar fi categoric mai ușor, dar sunt furioasă şi trebuie să mă menţin aşa ca să-i spun ce cred – ceea ce trebuie să-i spun — şi să nu-mi pară rău după aceea.

Îl sun pe Landon să văd dacă Hardin este acasă la tatăl său, dar nu este. Singurul loc unde îmi mai trece prin cap să-l caut este focul de tabără, dar mă îndoiesc că se mai află acolo. Cu toate astea, nu prea am alte opţiuni.

Deci, mă întorc la stadion şi parchet maşina, repetând la nesfârşit discursul furios pe care l-am pregătit pentru Hardin, ca să fiu sigură că nu-l uit, în caz că-l găsesc aici. Apropiindu-mă de teren, observ că toată lumea a plecat şi că focul aproape s-a stins. Dau un tur și strâng din ochi în lumina palidă, zgâindu-mă la diverse cupluri ca să văd dacă îi găsesc pe Hardin şi Emma, dar nu am noroc.

Exact când mă hotărăsc să încetez căutarea, îl văd în cele din urmă pe Hardin sprijinindu-se de gardul de lângă buturi. E singur și nu pare să mă observe când mă apropii de el, ci se aşază pe iarbă, ștergându-se la gură. Când își dă mâna la o parte, aceasta e roşie. Sângerează?

Dintr-odată Hardin își smucește capul ca și cum mi-ar fi simțit prezența și, da, sângerează pe la colțul gurii și umbra unei vânătăi i se formează deja pe obraz.

– Ce naiba... spun eu şi îngenunchez în fața lui. Ce ți s-a întâmplat? îl întreb.

Mă priveşte, iar ochii lui sunt atât de speriaţi, încât furia mi se dizolvă ca zahărul pe vârful limbii.

– Ce-ţi pasă ţie? Unde ţi-e partenerul? Mârâie el.

Plescăi uşor din limbă şi îi iau mâna de la gură, examinându-i buza lovită. Se fereşte de mine, dar îmi muşc limba.

– Spune-mi ce s-a întâmplat, îi cer.

El oftează şi îşi trece mâna prin păr. Are articulațiile degetelor lovite şi însângerate. Rana de pe degetul arătător pare adâncă și dureroasă.

– Te-ai bătut cu cineva?

– De unde ţi-a venit ideea asta? se răsteşte el.

– Cu cine? Te simţi bine?

– Da, mă simt bine, acum lasă-mă în pace.

– Am venit aici după tine, îi zic şi mă ridic, ştergindu-mi iarba de pe jeanși.

– Bine. Acum că m-ai găsit, dispari.

– Nu e nevoie să fii atât de nesimţit, suspin eu. Cred că ar trebui să te duci acasă şi să te speli. S-ar putea să ai nevoie de copci la degetul ăla.

Hardin nu-mi răspunde, dar se ridică şi trece pe lângă mine. Am venit aici ca să țip la el pentru că este atât de idiot şi să-i spun ce simt pentru el, iar el îmi îngreunează misiunea, aşa cum eran convinsă că o va face.

– Unde te duci? îș întreb ţinându-mă după el ca un cățeluș rătăcit.

– Acasă, adică o s-o sun pe Emma să văd dacă se poate întoarce să mă recupereze și pe mine.

– Te-a lăsat aici?

Nu-mi place deloc de ea.

– Nu. Adică practic da, dar la cererea mea.

– Lasă-mă pe mine să te duc, spun eu și îi iau jacheta.

Mă dă la o parte şi mi-aş dori să-l plesnesc. Furia îmi revine și sunt mult mai enervată decât înainte. Lucrurile s-au schimbat; relația noastră s-a modificat. De obicei, eu fugeam de el până acum.

– Nu mai fugi de mine! strig eu, iar el se întoarce, cu ochii arzând de mânie. Ţi-am spus să mă laşi să te duc acasă! ţip.

Aproape că zâmbeşte, dar repede se încruntă şi oftează.

–Bine. Unde n-e maşina?

Parfumul lui Hardin se propagă imediat în maşină, dar în el se simte și un strop de miros de metal; este în continuare aroma mea preferată din întreaga lume. Dau drumul la căldură şi îmi frec mâinile ca să mi se dezmorţească.

– De ce ai venit aici? întreabă el când plec din parcare.

– Ca să te găsesc

Încerc să-mi amintesc tot ce mi-am propus să spun, dar mintea mi s-a golit și nu mă gândesc decât cum să-l sărut pe buzele vătămate.

– Din ce motiv? întreabă el încet.

– Ca să vorbesc cu tine, avem atâtea de discutat.

Îmi vine să plâng și să râd în acelaşi timp şi nici măcar nu ştiu de ce.

– Credeam că ai spus că nu mai avem ce să discutăm, ripostează el și se întoarce ca să se uite pe geam cu o nonşalantă pe care o consider brusc mai mult decât enervantă.

– Mă iubeşti?

Cuvintele ies grăbite şi sufocate. Nu plănuiam să le rostesc.

Își smuceşte capul într-o parte ca să se uite la mine.

– Ce?

După voce, pare şocat.

– Mă iubeşti? repet eu, gândindu-mă că inima o să-mi sară din piept.

Se uită înainte.

– Nu cred că vorbeşti serios când mă întrebi așa ceva în timp ce mergem cu mașina pe străzi.

– Ce importanță are unde și când te întreb, tu fă bine și răspunde-mi, îl implor.

– Nu ştiu... Nu, nu te iubesc. Se uită în jur, aproape căutând o cale de a scăpa. Şi nu poţi întreba pe nimeni dacă te iubește atâta timp cât e blocat într-o maşină cu tine. Ce naiba ai? spune el tare.

Au.

– Bine, e tot ce reuşesc să zic.

– De ce mai vrei să ştii?

– Nu are importanţă.

Acum sunt confuză, atât de confuză, iar planul meu de a discuta toate problemele pe care le avem s-a prăbuşit şi a ars din temelii chiar în faţa mea, împreună cu orice urmă de demnitate pe care o mai aveam.

– Spune-mi de ce m-ai întrebat asta acum, îmi ordonă el.

– Nu-mi spune tu mie ce să fac! urlu şi eu.

Parchez lângă casa lui şi el priveşte către peluza plină de lume.

– Du-mă acasă la tata, spune.

– Poftim? Nu sunt nenorocitul tău de taxi!

– Du-mă până acolo şi gata, o să-mi recuperez maşina mâine-dimineață.

Dacă mașina lui e aici, de ce nu se duce singur? Nu vreau totuşi ca discuţia noastră să se termine, aşa că îmi dau ochii peste cap și pornesc către casa tatălui său.

– Credeam că nu poți suferi locul acela, spun eu.

– Nu îl suport. Dar nu am chef acum să fiu înconjurat de multă lume, zice el încet. Apoi continuă, cu un ton mai ridicat: Ai de gând să-mi spui de ce m-ai întrebat aşa ceva? Are de-a face cumva cu Zed? Ţi-a spus el cera?

Pare de-a dreptul agitat. De ce mă întreabă tot timpul dacă mi-a spus Zed ceva?

– Nu... Nu are nicio legătură cu Zed. Doar voiam să ştiu.

Nu are nimic de-a face cu Zed; are de-a face cu faptul că îl iubesc și, pentru o secundă, am crezut că și el mă iubește pe mine. Cu cât îmi petrec mai mult timp alături de el, cu atât această probabilitate devine mai absurdă.

– Unde te-ai dus cu Zed după ce aţi plecat de la focul de tabără? mă întreabă el când parchez pe aleea casei tatălui său.

– Acasă la el, spun eu.

Trupul lui Hardin se încordează şi îşi strânge pumnii însângerați, sfâșiindu-și şi mai tare pielea de pe articulaţii.

– Te-ai culcat cu el? mă întreabă, lăsându-mă cu gura căscată.

– Poftim? De ce naiba crezi una ca asta? Ar fi trebuit să mă cunoști mai bine până acum! În plus, cine te crezi de-ţi permiţi să îmi pui o întrebare atât de personală? Ai fost destul de clar

când mi-ai spus că nu-ţi pasă de mine, aşa că de ce te mai interesează dacă am făcut-o sau nu? ţip eu.

– Deci te-ai culcat cu el? întreabă el din nou, cu ochii împietriți.

– Dumnezeule, Hardin! Nu! M-a sărutat, dar nu aş face sex cu cineva pe care de-abia l-am cunoscut!

Se apleacă și-mi opreşte motorul, încleştându-şi mâna plină de sânge pe chei și scoţându-le din contact.

– L-ai săruiat şi tu?

Are ochii de-abia mijiţi şi pare că se uită prin mine.

– Da... ce să zic, nuu ştiu, cred că da.

Nu-mi amintesc nimic în afară de chipul lui Hardin în mintea mea.

– Cum adică nu ştii? Ai băut ceva?

Îşi ridică şi mai mult vocea.

– Nu, eu doar...

– Tu doar ce? urlă el şi se întoarce cu tot trupul către mine.

Nu-mi pot da seama ce se întâmplă între noi şi, pentru un moment, rămân acolo, încercând să revin la realitate.

– Nu m-am putut gândi decât la tine! recunosc într-un final.

Trăsăturile lui împietrite se îmblânzesc considerabil și se uită fix în ochii mei.

– Hai să intrăm, spune el și deschide portiera din dreapta. Hai înăuntru, zice el din nou.

Mă dau jos din mașină și-l urmez pe trotuar.

67

Karen și Ken stau pe canapea în living şi amândoi îşi ridică privirile când intrăm.

– Hardin! Ce ai păţit? întreabă tatăl său, panicat.

Sare în picioare şi vine către noi, dar Hardin îi face semn să-l lase în pace.

– Nu am nimic, mormăie Hardin.

– Ce i s-a întâmplat? mă întreabă Ken pe mine.

– S-a bătut cu cineva, dar nu mi-a spus nici cu cine, nici de ce.

– Sunt aici, lângă voi, și am spus că mă simt bine, la naiba, zice Hardas furios.

– Nu vorbi aşa cu tatăl tău! îl cert eu, iar ochii i se măresc.

În loc să ţipe la mine, mă apucă de încheietură și mă târăşte până în camera lui. Ken și Karen discută despre mutra însângerată a lui Hardin, în timp ce el mă trage la etaj și îl aud pe tatăl lui întrebându-se deschis de ce tot vine Hardin aici, dacă înainte nu venea niciodată.

Când ajungem la el în cameră, se întoarce spre mine, lipindu-mă cu ambele încheieturi de perete şi apropiindu-se la numai câţiva centimetri de mine.

– Să nu mai faci asta niciodată, spune el printre dinţi.

– Ce să nu fac? Dă-mi drumul, chiar acum, îi zic.

Îşi dă ochii peste cap, dar îmi dă drumul şi se duce la pat. Eu rămân aproape de uşă.

– Nu-mi spune cum să vorbesc cu tata. Vezi-ţi de relaţia ta cu propriul tău tată înainte să te amesteci în a mea.

Imediat după ce spune aceste cuvinte, Hardin îşi dă seama ce a zis şi se vede imediat că îi pare rău.

– Îmi cer iertare... Nu am vrut să spun aşa ceva... Pur şi simplu, aşa mi-a ieşit.

Face un pas către mine cu mâinile întinse, dar eu mă dau înapoi până în prag.

– Da... întotdeauna "aşa îţi iese", nu-i aşa?

Nu-mi pot stăpâni lacrimile care-mi înţeapă ochii. Să-l aducă pe tatăl meu în discuţie este deja prea mult, chiar şi pentru Hardin.

– Tess, eu... începe, dar se opreşte când eu ridic mâna.

Ce caut eu aici? De ce tot cred că îşi va încheia infinitul şir de insulte ca să aibă şi o conversaţie reală cu mine? Pentru că sunt o idioată, de-aia.

– Este în ordine, pe bune. Aşa eşti tu; asta faci tu. Găseşti slăbiciunile oamenilor şi le exploatezi. Le foloseşti în avantajul tău. Cât timp ai aşteptat să-mi spui ceva despre tata? Cred că ai aşteptat o ocazie de când m-ai cunoscut! ţip eu.

– Pe naiba! Nu am făcut aşa ceva! Pur şi simplu, nu m-am gândit ce spun! Nici tu nu eşti nevinovată de data asta, mă provoci cu bună ştiinţă! urlă şi el, chiar mai tare decât mine.

– Te provoc? Te provoc! Te rog, lămureşte-mă!

Știu că toată lumea din casă ne aude. Dar, de data aceasta, chiar nu-mi pasă.

– Mereu mă enervezi! Te cerți tot timpul cu mine! Te duci la întâlniri cu Zed, adică, la naiba! Crezi că mie îmi place că mă port aşa? Crezi că îmi convine să văd că ai atâta putere asupra mea? Nu-mi place deloc că mi-ai intrat pe sub piele. Mi-e silă de faptul că nu mă pot gândi decât la tine! Te urăsc... Pe bune! Eşti o mironosiță mică şi...

Se opreşte şi mă priveşte.

Mă forţez să mă uit la el, mirându-mi că şarada lui nu m-a făcut praf, cu fiecare silabă rostită de el.

– Uite, despre asta vorbesc! Îşi trece mâinile prin păr și se plimbă în susul şi în josul camerei. Mă înnebuneşti, o să mă trimiți dracului la balamuc! Şi mai ai tupeul să mă întrebi dacă te iubesc? De ce să mă mai întrebi aşa ceva? Pentru că ţi-am spus-o o singură dată, din greşeală? Ţi-am zis deja că nu am vorbit serios, de ce mă mai întrebi? Îţi place să fii respinsă, nu-i aşa? De asta te tot ţii după mine, nu-i aşa?

Tot ce-mi doresc este să fug, să fug din camera asta şi să nu mă mai uit înapoi niciodată. Trebuie să fug, trebuie să dispar.

Încerc să pun capăt discuţiei, dar m-a înfuriat atât de tare, încât replic ceva ce îl va atinge şi îl va dezechilibra:

– Nu, mă ţin după tine pentru că te iubesc!

Îmi acopăr gura imediat, dorindu-mi să îmi retrag cuvintele. Nu mă poate răni mai rău decât a făcut-o acum şi nu vreau să mă întreb ani în şir cum ar fi fost dacă i-aş fi mărturisit. Mă simt împăcată cu gândul că el nu mă iubeşte. Am intrat în povestea asta știind de la bun început cum este el.

Pare şocat.

– Poftim?

Clipeşte rapid, de parcă ar încerca să proceseze cuvintele mele.

– Haide, spune-mi cât de tare mă urăşti. Haide, spune-mi că sunt de proastă pentru că m-am îndrăgostit de cineva care nu mă suportă, îi zic, iar vocea parcă nu e a mea şi seamănă cu un scâncet.

Îmi șterg ochii şi mă uit din nou la el, simțind că am fost înfrântă la modul cel mai serios şi că trebuie să părăsesc peisajul pentru a-mi bandaja rănile dinăuntru.

– O să plec acum.

Mă întorc să plec, iar el face un pas lung pentru a reduce distanţa dintre noi. Refuz să-l privesc când îmi pune mâna pe umăr.

– La naiba, nu pleca, spune el, cu vocea plină de emoţie.

Cu ce emoţie? Asta e întrebarea.

– Mă iubeşti, şopteşte el şi îşi pune mâna rănită sub bărbia mea, ridicându-mi capul către el.

Îmi feresc privirea de ochii lui şi dau din cap încet, aşteptându-l să-mi râdă în faţă.

– De ce?

Răsuflarea lui îmi izbucneşte fierbinte în faţă.

În cele din urmă, mă uit în ochii lui şi mi se pare că este... speriat?

– Poftim? îl întreb încet.

– De ce mă iubeşti... cum e posibil să mă iubeşti?

Vocea i se frânge şi se uită fix la mine şi simt că vorbele pe care le voi spune în continuare o să-mi determine soarta mai mult decât orice altceva până acum.

– Tu cam de nu ştii că te iubesc? îl întreb în loc să-i dau un răspuns.

Nu crede că l-aş putea iubi? Nu am nicio explicaţie, îl iubesc pentru că îl iubesc. Mă înnebuneşte, mă înfurie mai mult ca niciodată, dar cumva mă îndrăgostesc şi mai tare de el.

– Tu mi-ai spus că nu mă iubeşti. Şi ai ieşit cu Zed. Mă părăseşti mereu; m-ai lăsat pe verandă mai devreme, când ţi-am cerut să-mi mai dai o şansă. Ţi-am spus că te iubesc şi m-ai respins. Ai idee cam cât de greu mi-a fost? spune el.

Cred că doar mi se pare că are lacrimi care i se adună la colţurile ochilor, deşi mă ţine ferm în continuare de bărbie cu degetele lui pline de bătături.

– Ai retractat tot ce ai spus înainte să pot înţelege. Ai făcut foarte multe lucruri care m-au rănit, Hardin, îi spun, iar el dă din cap.

– Ştiu... îmi pare rău. Mă laşi să repar lucrurile? Ştiu că nu te merit. Nu am dreptul nici măcar să te rog aşa ceva... dar, te rog, doar o şansă. Nu-ţi promit că nu mă voi mai certa cu tine sau că nu mă voi mai supăra pe tine, dar îţi promit că voi fi numai al tău, în întregime. Te rog, lasă-mă să fiu persoana de care ai tu nevoie.

Pare atât de nesigur pe el, încât simt că mă topesc pe dinăuntru.

– Aş vrea să cred că o să funcționeze, dar nu-mi dau seama acum, atât de multe dezamăgiri am avut deja.

Dar ochii mă dau de gol, pentru că îmi cad lacrimi. Hardin își ia degetele de pe bărbia mea şi le prinde, cu toate acestea o lacrimă îi scapă şi mi se prelinge pe obraz.

– Îți aduci aminte când m-ai întrebat pe cine iubesc cel mai mult pe lume? mă întreabă el, cu buzele foarte aproape de mine.

Clatin din cap, deşi pare să se fi întâmplat cu mult timp în urmă și nici nu credeam că a fost atent.

– Pe tine. Tu eşti persoana pe care o iubesc cel mai mult pe lume.

Cuvintele lui mă iau prin surprindere şi îmi alungă durerea și furia din capul pieptului.

Înainte de a-mi permite să-l cred și de a mă transforma în plastilina în mâinile lui, îl întreb:

– Nu e doar o parte din jocurile tale bolnave, nu-i așa?

– Nu, Tessa. Am terminat cu jocurile. Te vreau doar pe tine. Vreau să fiu cu tine, să avem o relație adevărată. Va trebui să mă înveți ce naiba înseamnă asta, desigur, râde el nervos și râd și eu, din tot sufletul. Mi-a fost dor de râsul tău. Nu l-am auzit destul de mult. Vreau să fiu acela care te face să râzi, nu să plângi. Știu că e greu să te descurci cu mine...

Îl întrerup lipindu-mi buzele de ale lui. Săruturile lui sunt grăbite și îi simt gustul sângelui de la tăietură. Mi se înmoaie genunchii din cauza fiorului electric care mă străbate, a trecut mult timp de când nu ne-am sărutat. Îl iubesc atât de mult pe nemernicul ăsta anormal și care se urăște pe sine, încât mi-e teamă că acest sentiment mă va strivi. Mă ridică și îmi încolăcesc coapsele în jurul lui, trecându-mi degetele prin părul lui. Oftează lângă buzele mele şi gâfâie, strângându-mă și mai tare. Îi trec limba peste buza de jos, iar când scâncește, mă retrag.

– Cu cine te-ai bătut? îl întreb, iar el râde.

– Asta mă întrebi tu acum?

– Da, vreau să știu.

Îi zâmbesc.

– Întotdeauna ai foarte multe întrebări, pot să îţi răspund mai târziu la ele? se îmbufnează el.

– Nu, spune-mi.

– Numai dacă rămâi cu mine. Mă ţine strâns lipită de el. Te rog! mă implore el.

– Bine, inspire și îl sărut din nou, uitând complet ce l-am întrebat.

68

În cele din urmă, ne oprim din sărutat, apoi mă aşez la picioarele patului, iar Hardin mă urmează, sprijinindu-se de tăblia patului.

– Bine, acum spune-mi cu cine te-ai bătut; cumva cu Zed? îș întreb, temându-mă de răspuns.

– Nu. Cu câţiva ţipi aşa, la întâmplare.

Mă simt uşurată că nu s-a încăierat cu Zed, dar apoi îmi dau seama ce a spus cu exactitate.

– Stai puţin, câţiva? Câţi au fost?

– Trei... sau patru. Nu mai ştiu exact.

Râde.

– Nu e amuzant, de ce te-ai bătut cu ei?

– Nu ştiu... Ridică din umeri. M-am enervat că ai plecat cu Zed şi mi s-a părut o idee bună la momentul respectiv.

– Să ştii că nu a fost deloc o idee bună şi uite cât de şifonat eşti. Mă încrunt, iar el îşi înclină capul într-o parte, cu o expresie mirată. Ce e?

– Nimic... vino încoace, zice el şi îşi întinde braţele către mine.

Străbat patul şi mă întind pe spate între picioarele sale.

– Îmi cer iertare pentru felul în care... pentru felul în care m-am purtat cu tine, îmi spune el încet în ureche.

Un fior îmi străbate corpul datorită răsuflării sale în ureche şi a scuzei spontane.

– E în regulă. Adică un, nu e în regulă. Dar am de gând să-ţi mai dau o șansă.

Sper că nu mă va face să-mi regret decizia. Nu cred că mai pot suporta altă serie de duşuri calde şi reci din partea lui.

– Mulțumesc, ştiu că nu o merit. Dar sunt suficient de egoist ca s-o accept, spune el, cu buzele în părul meu.

Mă înfășoară cu brațele sale şi felul în care stau aici cu el pare nefamiliar și nostalgic în același timp.

Cum nu mai zic nimic nimic, mă ia de umeri şi mă răsuceşte, ca să mă facă să-l privesc.

– Ce s-a întâmplat? întreabă el.

– Nimic. Doar că mi-e teamă că te vei răzgândi din nou, îi spun. Vreau să mă arunc cu capul înainte, dar sunt extrem de speriată că o să mă lovesc de fundul apei.

– Nu mă voi răzgândi. Până acum m-am împotrivit sentimentelor pe care mi le trezești. Știu că nu poți avea încredere numai în vorbele mele, dar vreau să-ți câștig încrederea. Nu te voi mai răni niciodată, îmi promete el și se sprijină cu fruntea de a mea.

– Te rog, nu face asta, îl implore.

Nu-mi pasă cât de jalnic sună vorbele mele.

– Te iubesc, Tessa, gâfâie el, iar mie îmi sare inima din piept.

Cuvitele astea sunt perfecte când ies din gura lui şi aş face orice ca să le aud din nou.

– Te iubesc, Hardin.

Este pentru prima dată când amândoi spunem aceste cuvinte deschis și mă apucă panica atunci când mă gândesc că şi le-ar putea retracta din nou. Și dacă o va face, voi păstra mereu în amintire felul în care au ajuns la mine aceste cuvinte și felul în care m-am simţit la auzul lor.

– Mai spune o dată, șoptește și mă întoarce cu fața spre el.

În ochi îi citesc mai multă vulnerabilitate decât aș fi crezut că se poate. Mă ridic în genunchi și îi iau fața în mâini, trecându-mi degetele mari peste barba ţepoasă de pe chipul său perfect. După expresia sa, pot spune că vrea să-i repet la nesfârșit aceste două cuvinte. O să i le spun de câte ori îşi doreşte, până ajunge să creadă că merită să-l iubească şi pe el cineva.

– Te iubesc, îi repet şi îi acopăr buzele cu gura mea.

Mormăie recunoscător, iar limbile noastre se ating ușor. De câte ori îl sărut pe Hardin, pare ceva nou şi diferit şi este ca un drog de care nu mă pot sătura. Mă cuprinde cu mâinile de mijloc, iar piepturile noastre se apropie. Mintea îmi spune să o iau încet, să-l sărut uşor şi să savurez fiecare clipă din această linişte care s-a lăsat între noi. Dar corpul îmi spune să îl apuc cu degetele de păr şi să-i scot tricoul de pe el. Buzele lui îmi alintă obrazul, după care mi se lipesc de gât.

De acum încolo, nu mă mai pot controla. Aşa suntem noi, plămădiți din furie și pasiune şi acum, din iubire. Un geamăt involuntar îmi scapă de pe buze, iar el gâfaie aproape de gâtul meu, luându-mă de talie şi întorcându-mă ca să se urce peste mine.

– Mi-a fost... tare... dor... de tine, spune el sacadat, în timp ce-mi sărută pielea de pe gât.

Nu-mi mai pot ține ochii deschişi; este atât de bine! Îmi desface fermoarul jachetei şi mă priveşte cu ochi flămânzi. Nici nu-mi mai cere permisiunea înainte de a-mi trage de haine şi de a-mi scoate bluza, după care inspiră adânc, când eu îmi arcuiesc spinarea ca să-mi poată desface sutienul.

– Mi-a fost dor de trupul tău... de cât de desăvârşit te potrivești în mâinile mele, mormăie el și îmi pune mâinile pe sâni.

Gem din nou, iar el mă strivește cu partea inferioară a corpului, astfel că îi simt erecția împungându-mă în abdomen. Respirațiile ne sunt rapide și necontrolate și nu l-am dorit niciodată mai mult decât acum. Se pare că faptul că ne-am mărturisit sentimentele nu a diminuat cu nimic pasiunea copleşitoare dintre noi şi mă bucur pentru asta. Mâinile îi alunecă peste pântecul meu dezgolit şi îmi desface nasturele jeanşilor. În clipa când îmi introduce degetele în chiloți, îmi şopteşte aproape de buze:

– Mi-a lipsit cât de tare te umezeşti pentru mine.

Vorbele lui au un efect drăcesc asupra mea şi îmi ridic din nou șoldurile, impiorându-l practic să mă atingă.

– Ce vrei, Tessa? îmi răsuflă din greu în adâncitura gâtului.

– Pe tine, îi răspund înainte să-mi dau seama ce am spus.

Dar ştiu că e adevărat: îl vreau pe Hardin în cel mai instinctiv şi mai profund fel cu putinţă. Îşi bagă din nou degetul în mine, iar capul îmi cade înapoi pe pernă în timp ce el face mişcări de du-te-vino.

– Îmi place să te privesc, să văd cât de bine te fac să te simţi, zice, iar eu îi răspund cu un geamăt.

Îl apuc cu mâinile de partea din spate a tricoului. Are prea multe haine pe el, dar nu sunt în stare să formulez o rugăminte coerentă ca să-l fac să şi le scoată. Cum am trecut de la "Te urăsc", la "Te iubesc", apoi la asta? Nici măcar nu mă interesează răspunsul, tot ce mă interesează este cum mă face să mă simt, întotdeauna. Îşi dezlipeşte trupul de al meu şi îşi ia mâna din pantalonii mei. Scâncesc când nu-i mai simt atingerea, iar el zâmbeşte.

Îmi scoate jeanşii şi chiloţii, iar eu fac un gest către trupul său în întregime îmbrăcat.

– Dezbracă-te, îi spun şi el se hlizeşte.

– Da, doamnă.

Rânjeşte şi îşi scoate tricoul, dezvelindu-şi pielea tatuată.

Îmi doresc să îmi trec limba peste fiecare linie a fiecărui tatuaj. Îmi place cum simbolul infinitului de deasupra încheieturii nu se potriveşte deloc cu flăcările desenate sub el.

– De ce ţi-ai făcut tatuajul ăsta, întreb, trecându-mi vârfurile degetelor peste desen.

– Poftim?

Pare surprins, cu mâinile și ochii concentrați pe mine.

– Tatuajul ăsta. Este atât de diferit de restul. Este mult mai... delicat şi oarecum feminin.

Degetele lui rătăcesc pe amândoi sânii mei și se apleacă peste mine, lipindu-şi erecţia de piciorul meu.

– Feminin, ha?

Zâmbeşte şi îşi trece buzele peste ale mele înainte de a se da în spate şi de a-şi ridica sprânceana.

Nu mă mai interesează ce e cu tatuajul şi de ce şi l-a făut. Vreau doar să-l ating, să-i simt gura lipită de gura mea.

Înainte ca vreunul din noi să strice momentul vorbind, îl apuc de păr şi îl trag cu faţa aproape de mine. Îl sărut din zbor pe buze și mă mut cu buzele pe gâtul lui. Din scurta dar totuşi aprofundata mea experienţă în a-l satisface pe Hardin, ştiu că are un punct pe gât, chiar deasupra claviculei, care îl înnebuneşte. Îi las acolo sărutări umede şi fierbinţi, simţind cum trupul i se smuceşte şi i se încordează când îmi împing şoldurile în el din nou. Senzaţia trupului său gol peste al meu este nemaipomenită. Pielea noastră începe să se acopere cu

mici broboane de transpirație. Dacă mai face cineva vreo mișcare, cât de mică, vom duce totul la un nou nivel. Un nivel pe care nu l-am atins până acum. Felul în care Hardin își încordează mușchii când își freacă trupul de al meu este prea mult pentru mine și nu-i pot rezista.

– Hardin... gem în timp ce mă mângâie.

– Da, iubito?

Se oprește.

Îmi pun călcâiele pe coapsele lui ca să-l oblig să se mişte din nou. Închide ochii bătând des din pleoape.

– La naiba, geme el.

– Vreau să... spun eu.

– Vrei să ce?

Are respirația grea și fierbinte și o simt peste pieptul meu transpirat.

– Vreau să... știi tu, zic eu, simțindu-mă deodată stânjenită, în ciuda poziției intime.

– Ah, spune el. Se opreşte din nou şi se uită în ochii mei. Pare că pe dinăuntrul său se dă o adevărată bătălie. Nu... nu cred că e o idee prea bună...

Poftim?

– De ce?

Îl împing jos de pe mine. Iar o luăm de la capăt.

– Nu... nu, iubito, în seara asta nu e o idee bună.

Mă ia în braţe şi mă aşază pe o parte, punându-se lângă mine. Nu mă pot uita la el, sunt prea umilită.

– Ascultă, uită-te la mine, spune el, ridicându-mi bărbia. Vreau, îmi doresc mult de tot. Mai mult decât orice altceva, crede-mă. Mi-am dorit să te simt aşa de când te-am cunoscut, dar... dar eu cred că după ziua de azi şi... tot ce îmi doresc este să fii pregătită pentru asta. Să fii sută la sută pregătită, pentru că, odată ce facem asta, rămâne făcută. Nu mai putem s-o desfacem.

Senzaţia de umilinţă mi se risipeşte şi îl privesc. Ştiu că are dreptate, ştiu că trebuie să mă gândesc mai mult la asta, dar un cred că mâine concluzia mea va fi diferită. Ar trebui să mă gândesc la asta când nu mă aflu sub influenţa trupului său gol frecându-se de al meu. E mai rău decât alcoolul când mi se propagă prin vene.

– Nu fi supărată pe mine, te rog, doar gândeşte-te puţin, iar când vei fi absolut sigură că asta vrei să faci, o să ţi-o trag bucuros. La nesfârşit, când şi unde o să vrei tu. Îmi doresc doar...

– Bine! Bine!

Îi acopăr gura cu o mână.

Îmi râde în palmă şi ridică din umeri ca şi cum ar spune: "Doar ziceam şi eu".

Când îmi iau mâna de pe gura lui, îmi muşcă palma în glumă şi mă trage spre el.

– Cred că ar trebui să punem nişte haine pe noi ca să nu mai simţim ispita, mă necăjeşte el, iar eu roşesc.

Nu ştiu ce mi se pare mai uimitor: faptul că tocmai i-am sugerat să facem sex sau faptul că mă respectă atât de mult încât m-a refuzat.

– Dar mai întâi lasă-mă să te fac să te simți bine, mormăie el și mă întoarce din nou pe spate dintr-o singură mișcare rapidă.

Își coboară gura între picioarele mele și, după câteva minute, picioarele îmi tremură şi îmi acopăr buzele cu mâna ca să nu audă toată lumea cum îi strig numele.

69

Mă trezesc în sforăitul uşor al lui Hardin, care are buzele chiar lângă urechea mea. Spatele meu este lipit de pieptul său, iar picioarele sale sunt încolăcite în jurul picioarelor mele. Amintirile serii trecute îmi aduc un surâs pe buze, înainte ca sentimentul de euforie să fie înlocuit de panică.

Oare va avea aceleaşi sentimente şi la lumina zilei? Sau mă va tortura şi mă va lua peste picior pentru că m-am oferit atât de uşor? Mă răsucesc încet cu faţa la el şi îi cercetez trăsăturile perfecte, iar încruntătura sa permanentă e îndulcită de somn. Întind mâna şi îmi trec degetul arătător peste inelul din sprânceană, apoi cobor pe vânătaia de pe obraz. Buza arată mai bine, la fel şi articulaţiile, pentru că m-a lăsat să-l ajut să îşi cureţe rănile aseară.

Ochii i se deschid brusc exact când degetul meu îi trece lacom peste buze.

– Ce faci aici? mă întreabă.

Nu pot să-i descifrez tonul vocii, ceea ce mă stânjeneşte.

– Scuze... eu doar...

Nu ştiu ce să spun. Habar n-am în ce dispoziție va fi după ce am adormit unul în braţele celuilalt.

– Nu te opri, şopteşte şi el şi închide din nou ochii.

Jumătate din greutatea de pe piept îmi dispare şi zâmbesc înainte de a-l mângâia mai departe pe buzele pline, atentă să-i ocolesc rana.

– Ce planuri ai pentru azi? întreabă el peste câteva minute, deschizând ochii.

– Am vorbit cu Karen să lucrăm la sera din curtea din spate, îi răspund, iar el se ridică.

– Pe bune?

Cred că se va înfuria. Ştiu că nu o place pe Karen, deşi ea este una dintre cele mai amabile persoane pe care le-am întâlnit vreodată.

– Da, bolborosesc eu.

– Păi, atunci presupun că nu mai trebuie să-mi fac probleme că nu te place familia mea. De fapt, cred că te plac mai mult decât mă plac pe mine. Chicoteşte şi mă mângâie cu degetul pe obraz, trimiţându-mi un fior pe şira spinării. Problema este că, dacă mai stam mult pe aici, tata o să înceapă să creadă că îmi place de el, spune Hardin, cu o voce nonşalantă, dar cu ochii întunecaţi.

– Poate că tu şi tatăl tău aţi putea sta de vorbă cât timp eu şi Karen ne ducem în seră? îi sugerez eu.

– Nu, în niciun caz, mârâie el. Mă duc înapoi acasă, la mine acasă, şi te aştept să termini.

– Voiam să stai aici, totuşi; s-ar putea să dureze. Sera e într-o stare destul de proastă, spun.

Pare că a rămas fără cuvinte şi mi se încălzeşte inima la gandul că nu vrea să fie prea mult timp departe de mine.

– Nu... nu ştiu ce să zic, Tessa. Probabil că tata nu are chef să-și petreacă timpul cu mine oricum, bolboroseşte el.

– Ba sigur că are chef. Când a fost ultima dată când aţi rămas singuri în aceeaşi încăpere?

– Habar n-am... de ani de zile. Nu știu dacă este o idee bună, zice el, trecându-și mâinile prin cap.

– Dacă devine incomod, ne găseşti afară, pe mine şi pe Karen, îl asigur.

Sincer, sunt uimită că e dispus să petreacă puţin timp cu tatăl său.

– Bine... dar să ştii că fac asta doar pentru că gândul de a te părăsi, chiar și pentru un timp scurt...

Se oprește. Ştiu că nu se pricepe să-şi exprime sentimentele, aşa că rămân în tăcere, lăsându-i un răgaz să se adune.

– Să spunem că pare a fi mai rău decât dacă aş sta puţin cu jigodia de taică-meu.

Zâmbesc, în ciuda cuvintelor dure la adresa tatălui său. Părintele pe care Hardin l-a cunoscut în copilărie nu mai este acelaşi om cu cel de la parter şi sper ca Hardin să-şi dea seama de asta. După ce mă dau jos din pat, îmi dau seama că nu am haine la mine, nici periuţă de dinți, nimic.

– Trebuie să trec prin cameră să-mi iau câteva lucruri, îi spun, iar el se încordează.

– De ce?

– Pentru că nu am haine şi trebuie să mă spăl pe dinţi, îi zic.

Îl privesc şi văd că are un zâmbet pe buze, dar ochii nu-i surâd deloc.

– Ce s-a întâmplat? îl întreb, temându-mă de răspuns.

– Nimic... cât lipseşti?

– Păi, mă gândeam că vii cu mine.

Când spun acest lucru, se relaxează în mod vizibil. Ce tot are?

– Ah!

– Vrei să-mi spui şi mie de ce te porţi atât de ciudat? îl întreb cu mâinile în şold.

– Nu mă port... Credeam că încerci să fugi. Să fugi de mine.

Vocea îi este slabă şi de necaracteristică lui Hardin, încât îmi vine să mă duc la el şi să-l iau în braţe. În loc să fac asta, îi fac semn să se apropie de mine, iar el clatină din cap, se ridică şi se pune în fața mea.

– Nu plec nicăieri. Doar am nevoie de nişte haine, îi spun din nou.

– Ştiu... doar că îmi ia un timp să mă adaptez. Sunt obișnuit să fugi de lângă mine, nu să pleci şi să te întorci.

– Ei bine, şi eu sunt obişnuită să mă respingi de lângă tine, așa că amândoi trebuie să ne adaptăm.

Îi zâmbesc şi îmi pun capul pe pieptul lui. Mă simt liniștită în mod ciudat la ideea că el este neliniştit. Eram îngrozită că se va răzgândi până dimineaţă şi îmi prinde bine să aflu că și lui îi era teamă.

– Da, cred că da. Te iubesc, spune el şi vorbele lui mă ating la fel de mult ca şi prima dată, ca şi a douăzecea oară când le-am auzit, azi-noapte.

– Şi eu te iubesc, îi răspund şi el se încruntă.

– Nu spune *şi eu*, îmi spune el.

– Poftim? De ce?

Îndoiala mea îşi intră în rol, aşteptându-l să îşi retragă declaraţiile şi totuşi sperând să nu o facă.

– Nu ştiu... mi se pare că spui ca şi cum ai vrea doar să fii de acord cu mine.

Se uită în jos.

Îmi aduc aminte promisiunea pe care mi-am făcut-o azi-noapte, că voi face tot ce pot să-l ajut să-şi recapete încrederea în sine.

– Te iubesc, îi zic, iar el ridică privirea spre mine.

Ochii i se îmblânzesc şi îşi pune uşor buzele peste ale mele.

– Mulţumesc, spune el când mă dau în spate.

Îmi dau ochii peste cap când văd cât de bine arată în tricoul său alb uni şi în jeanşii negri. Nu poartă niciodată altceva decât tricouri albe sau negre şi jeanşi negri în fiecare zi, dar arată perfect de fiecare dată. Nu trebuie să urmeze niciun trend din

modă; stilul lui simplu i se potriveşte atât de bine. Îmi pun hainele de seara trecută, iar el îmi ia geanta şi coborâm.

Karen şi Ken sunt în living când ajungem jos.

– V-am pregătit micul dejun, spune Karen veselă.

Mă simt uşor stânjenită în faţa lui Karen și a lui Ken pentru că am rămas iarăși cu Hardin peste noapte. Ştiu că ei par total de acord cu asta și știu că suntem adulţi, dar astea nu mă împiedică să mă înroșesc în obraji.

– Mulțumim.

Îi zâmbesc, iar ea se uită la mine curioasă; ştiu că mă va lua la întrebpri când o să mergem la seră. Intru în bucătărie şi Hardin mă urmează. Ne umplem amândoi farfuriile şi ne aşezăm la masă.

– Landon şi Dakota sunt aici? o întreb pe Karen când intră.

Dakota va fi probabil ameţită văzându-mă iar cu Hardin, după ce m-a văzut cu Zed seara trecută, dar încerc să nu gândesc pesimist.

– Nu, s-au dus la Seattle ca să viziteze oraşul, ne informează ea. Mai veio să lucrăm azi la seră?

– Da, desigur. Doar că trebuie să mă duc până la cămin ca să mă schimb, îi spun eu.

– Excelent! O să-l rog pe Ken să-mi aducă sacii cu pământ din magazie cât eşti tu plecată.

– Dacă poţi aştepta până ne întoarcem, îl poate ajuta Hardin? spun eu, pe jumătate întrebând, pe jumătate oferindumă, şi mă uit spre Hardin.

– Ah, o să stai și tu cu noi azi? Îl întreabă ea şi zâmbetul i se lărgește.

Cum poate să nu vadă că oamenilor le pasă de el?

– Ăăă... da. Voiam să stau azi pe aici... cred. Dacă eşti de acord, bolboroseşte el.

– Desigur! Ken! Ai auzit că Hardin va sta la noi toată ziua?

Entuziasmul ei mă face să zâmbesc şi pe Hardin să-şi dea ochii peste cap.

– Potoleşte-te, îi şoptesc în ureche, iar el îşi compune cel mai fals zâmbet pe care l-am văzut vreodată. Apoi chicotesc şi îl lovesc ușor cu piciorul.

70

Îmi schimb hainele şi fac un duş rapid, chiar dacă o să mă murdăresc din nou ajutând-o pe Karen la grădinărit. Hardin aşteaptă răbdător, uitându-se prin sertarul meu cu lenjerie, ca să aibă o preocupare. Când termin, îmi spune să mai iau la mine haine ca să mai rămân o noapte cu el, ceea ce mă face să zâmbesc. Mi-aş petrece fiecare noapte cu el dacă s-ar putea.

Când ne întoarcem, îl întreb:

– Vrei să luăm şi maşina ta şi s-o ducem acasă la tatăl tău?

– Nu, e în regulă. Atâta timp cât nu mai şerpuieşti pe şosea.

– Poftim? Sunt o şoferiţă excelentă, spun eu în apărarea mea.

Râde zgomotos, dar nu mai comentează.

– Deci, ce te-a făcut să-ţi iei până la urmă maşină?

– Păi, am obţinut stagiatura şi nu mai voiam să merg cu autobuzul sau să depind de diverse persoane să mă ducă.

– Ah... te-ai dus singură? întreabă el şi se uită pe geam.

– Da... de ce?

– Mă întrebam şi eu, minte el.

– Am fost singură; aia a fost o zi foarte proastă pentru mine, îi zic, iar el tresare.

– De câte ori ai ieșit cu Zed? întreabă el.

De ce deschide subiectul ăsta acum?

– De două ori: am mers la cină și apoi la un film, după aceea la focul de tabără. Nu e nimic pentru care să-ți faci griji.

– Și te-a sărutat doar o dată?

Mhâm.

– Da, doar o dată. Bine, în afară de atunci când... erai de față. Acum putem încheia discuția asta? Pe mine nu mă auzi întrebând despre Molly, nu-i așa? mă răstesc eu.

– Bine... bine. Hai să nu ne certăm. De data asta ne-am împăcat atât de bine, hai să nu stricăm asta, spune el și mă ia de mână.

Îmi mângâie pielea cu degetul mare.

– Bine, zic, dar sunt încă ușor enervată.

Imaginea lui Molly la el în poală mă face să văd ca prin ceață.

– Ooo, haide, Tess. Nu te îmbufna.

Râde și mă înghiontește.

Nu mă pot abține și chicotesc.

– Nu mă distrage! Conduc! îl necăjesc eu.

– Cred că asta este probabil singura ocazie când îmi spui să nu te ating.

– Nu chiar, nu mai fi atât de încrezut.

Râsetele ni se amestecă și iese un sunet adorabil. Își pune mâna pe coapsa mea și mă mângâie cu degetele în sus și în jos.

– Ești sigură? șoptește cu o voce răgușită și mă trec fiori.

Corpul meu îi răspunde atât de repede la mângâieri, iar pulsul mi se accelerează. Înghit în sec și dau din cap, ceea ce-l face să ofteze și să-ți retragă mâna.

– Știu eu că nu e adevărat... dar prefer să nu ieși de pe drum, așa că va trebui să-ți fac chestia cu degetul mai târziu.

Îl pocnesc în gluma, înroșindu-mă toată.

– Hardin!

– Iartă-mă, iubito.

Zâmbeşte, ridicând mâinile cu o falsă nevinovăţie și privind pe fereastră. Îmi place la nebunie când îmi spune "iubito"; nimeni nu mi-a spus aşa vreodată. Eu şi Noah am considerat întotdeauna că acele cuvinte de alint pe care le folosesc oamenii erau prea infantile pentru noi, dar când Hardin îmi spune într-un anunme fel, sângele începe să-mi şuiere prin vene.

Când ajungem înapoi acasă la tatăl lui Hardin, Ken și Karen se află în curtea din spate aşteptându-ne. Ken nu pare în largul lui, așa, îmbrăcat în blugi şi într-un tricou cu emblema WCU. Nu l-am văzut niciodată îmbrăcat atât de lejer şi, de fapt, seamănă puţin cu Hardin acum. Ne salută cu un zâmbet pe care şi Hardin încearcă să-l imite, dar arată destul de nefiresc, aşa că se răsuceşte pe călcâie și își înfundă mâinile în buzunare.

– Sunt gata când eşti şi tu, îi spune Ken lui Hardin.

Și el pare la fel de stânjenit ca şi Hardin, deşi e arată mai emoționat, în timp ce Hardin e mai temător.

Hardin se uită înspre mine şi eu clatin din cap încurajator, fiind surprinsă că am devenit atât de brusc persoana pe care o caută din priviri ca să-l liniștească. Mi se pare că dinamica noastră s-a schimbat dramatic, iar lucrul ăsta mă face fericiră, aşa cum nu m-aş fi aşteptat.

– Ne găsiţi în seră, deci aduceţi-ne acolo pământul de flori, spune Karen și îl sărută ușor pe Ken pe obraz.

Hardin își mută privirea de la ei și, pentru o clipă, mă gândesc că ar putea și el să mă sărute, dar nu o face. O urmez pe Karen până la seră și, când intrăm, oftez prelung. Este imensă, mai mare decât pare din afară, și Karen nu glumea când spunea că avem de muncit serios la ea. Practic, este goală.

Își pune mâinile în șolduri în mod dramatic, cu o sclipire voioasă în ochi.

– E un proiect ambițios, dar cred că îl putem da gata.

– Și eu cred la fel, îi zic.

Apar Hardin și Ken, fiecare ducând câte doi saci de pământ de flori. Păstrează amândoi tăcerea și lasă sacii unde le arată Karen, după care ies din nou. Douăzeci de saci de pământ și sute de semințe și zeci de flori și răsaduri de legume mai târziu este un început bun.

Înainte să-mi dau seama ce se întâmplă, lumina soarelui a început să pălească, iar eu nu l-am mai văzut pe Hardin de câteva ore. Sper că el și Ken sunt încă în viaţă.

– Cred că am terminat pe ziua de azi, spune Karen şi îşi şterge fața.

Amândouă suntem foarte murdare.

– Da, ar trebui să văd ce face Hardin, îi zic, iar ea râde.

– Este foarte important pentru noi, pentru Ken mai ales, că Hardin vine mai des pe aici şi ştiu că ţie trebuie să-ți mulţumim pentru asta. Să înțeleg că voi doi aţi trecut peste divergențe?

– Într-un fel... cred că da. Râd puţin. Încă suntem foarte diferiți.

Dacă ar ști ea...

Îmi zâmbește cu subînţeles.

– Păi, este nevoie să fim diferiţi. E bine să fii pus la încercare.

– O, da, cu siguranță el mă pune la încercare.

Râdem amândouă, iar ea mă ia în braţe.

– Fată scumpă, ai făcut pentru noi mai mult decât îţi dai tu seama.

Simt cum mi se umplu ochii de lacrimi şi dau din cap.

– Sper că nu te superi că am rămas aici peste noapte. Hardin m-a rugat din nou să stau cu el, îi spun și încerc să nu mă uit în ochii ei.

– Nu, sigură că nu. Sunteţi oameni mari amândoi și presupun că vă protejați.

O, Dumnezeule! Simt că obrajii mei s-au făcut mai roşii decât bulbii pe care i-am plantat mai devreme.

– Noi... ăăă... nu ne protejăm, mă bâlbâi eu.

– De ce vorbesc eu așa ceva cu viitoarea mamă vitregă a lui Hardin? Sunt absolut înjosită.

– Ah, spune ea, la fel de stânjenită. Hai să intrăm.

O urmez în casă, unde ne descălțăm amândouă de pantofii murdari la uşă. De acolo văd până în living, unde Hardin stă pe marginea canapelei, iar Ken este pe fotoliu. Ochii lui Hardin mă depistează imediat şi îmi trimit semnale.

– O să pregătesc ceva de mâncare până te speli tu, mă anunță Karen.

Hardin se ridică şi vine către mine. Pare că se bucură că iese din camera în care a stat cu tatăl său.

– Mă întorc repede, spun eu şi mă iau după Hardin pe scări.

– Cum a fost? îl întreb după ce intrăm în cameră.

În loc de vreun răspuns, mă apucă de coadă şi îşi apropie buzele de ale mele. Ne clătinăm şi ne lipim de uşă şi simt cum trupul lui mă apasă.

– Mi-a fost dor de tine.

Simt că mă topesc pe dinăuntru.

– Ţi-a fost? Scâncesc.

– Da, mi-a fost. Am petrecut ultimele câteva ore cu tata într-o tăcere dubioasă, după care am avut câteva replici pe ici, pe colo. Trebuie să mă relaxez.

Îmi trece limba peste buza de jos, iar eu respir din ce în ce mai repede. E ceva diferit. Binevenit şi foarte sexy, dar diferit.

Mâinile sale îmi coboară pe abdomen şi se opresc la nasturele jeanşilor mei.

– Hardin, trebuie să fac un duş, sunt plină de mizerie, îi spun râzând.

Limba lui îmi alintă gâtul.

– Aşa îmi place de tine, drăguţă şi murdară.

Îmi zâmbește cu gropiţele acelea din obraji.

Dar îl împing uşor înapoi şi îmi iau geanta ca să mă duc la baie. Încă am răsuflarea întretăiată şi sunt un pic dezorientată, așa că încerc să închid uşa de la baie, dar mă blochez la jumătate, atât sunt de tulbure. Până mă uit în jos şi văd bocancul lui Hardin.

– Pot să vin cu tine?

Zâmbeşte și împinge uşa intrând în baie, înainte să-i pot răspunde.

71

Degetele lui apucă de tricoul meu, trâgându-mi-l peste cap, şi se întinde în spatele meu ca să dea drumul duşului.

– Nu putem face duş împreună! Suntem la tatăl tău acasă, iar Landon şi Dakota se pot întoarce în orice clipă, spun eu.

Ideea de a-l vedea pe Hardin complet gol sub duş mă excită, dar este prea mult.

– Bine, atunci eu o să fac un duş fierbinte în timp ce tu rămâi acolo şi supraanalizezi situaţia.

Pantalonii îi cad pe podea, laolaltă cu boxerii, şi trece pe lângă mine intrând sub apă. Pielea de pe spate îi este fermă, încordată peste muşchi. Se uită către mine, iar privirea i se mişcă în sus şi în jos pe trupul meu îmbrăcat, aşa cum şi ochii mei îi cercetează trupul. Apa îl acoperă, făcându-i pielea tatuată să scânteieze. Nici nu bag de seamă că mă holbez până când nu trage el brusc draperiile, ascunzându-şi silueta perfectă.

– Nu ţi-ar plăcea şi ţie să faci un duş fierbinte după o zi atât de lungă?

Vocea îi e oarecum înăbuşită de sunetul apei, dar încă i se poate citi în ea îngâmfarea.

– Nu am cum să aflu, un tip prost-crescut mi-a furat locul de la duş, oftez şi îl aud hlizindu-se.

– Un tip prost-crescut şi sexy? mă necăjeşte el. Haide, intră și tu până nu se termină apa caldă.

– Eu...

Chiar vreau să intru, dar a face duş împreună cu cineva este un gest atât de intim. Prea intim.

– Haide, trăieşte şi tu puţin. E doar un duş, spune el şi trage draperia. Te rog, îmi întinde mâna, iar eu nu-mi pot lua ochii de pe trupul său zvelt, plin de tatuaje, strălucind datorită apei care îi alunecă pe piele.

– Bine, şoptesc eu şi mă dezbrac, în timp ce el îmi urmărește fiecare mişcare pe care o fac. Nu te mai zgâi, îl cert eu, iar el se preface că e rănit, ducându-şi mâna la inimă.

– Îmi pui la îndoială cavalerismul? Râde, iar eu dau din cap, încercând să nu izbucnesc în râs. Mă insulţi.

Îmi întinde mâna ca să mă ajute şi nu-mi vine să cred că fac aşa ceva, că fac duş împreună cu cineva. Încerc din răsputeri să mă acopăr cu braţele, aşteptând ca Hardin să plece de sub jetul de apă.

– O fi ciudat că îmi place la nebunie faptul că în continuate eşti timidă în preajma mea? spune el, dându-mi mâinile la o parte, distrugându-mi scutul.

Nu spun nimic, iar el mă trage uşurel ca să mă aducă sub apă, pe care o blochează cu trupul său. Îşi apleacă adânc capul, lăsând apa să-mi inunde umărul.

– Cred că mă atragi atât de mult pentru că, deşi eşti atât de timidă şi inocentă, mă laşi să-ţi fac nişte lucruri perverse.

Răsuflarea lui pe urechea mea pare mai fierbinte decât apa. Clipesc când mâinile lui mă ating uşor pe braţe.

– Şi mai ştiu sigur că îţi place şi când îţi vorbesc vulgar.

Înghit în sec, iar el zâmbeşte, cu buzele lipite de gâtul meu.

– Să văd cum ţi se iuţeşte pulsul... Practic văd toate astea pe sub pielea ta delicată.

Își pune arătătorul pe gâtul meu, în locul unde se ia pulsul. Nu am idee cum de am rămas în picioare; picioarele mi s-au transformat în jeleu, laolaltă cu creierul.

Degetele lui care aleargă pe trupul meu mă fac să nu mă mai stresez că nu suntem singuri în casă, ci să-mi doresc să fiu nechibzuită şi să-l las pe Hardin să-mi facă exact ce vrea. Când își pune degetele lungi peste şoldurile mele, mă lipesc involuntar de el.

– Te iubesc, Tessa. Mă crezi, nu-i aşa? întreabă el.

Încuviinţez din cap, neînţelegând de ce mă întreabă aşa ceva exact acum, după ce ne-am tot spus-o reciproc de atâtea ori în ultimele douăzeci şi patru de ore.

– Da, te cred.

Sunt răguşită şi îmi dreg vocea.

– E bine. Nu am mai iubit pe nimeni înainte.

Trece de la un ton jucăuș la seducător apoi la serios atât de repede, încât de-abia țin pasul cu el.

– Niciodată?

Cred că ştiam deja asta, dar e altceva când îmi confirmă el vorbele lui, mai ales când ne aflăm într-un moment ca ăsta. Credeam că până acum ar fi trebuit să-şi bage capul între picioarele mele, nu să-și exprime sentimentele.

– Nu, niciodată. Nici măcar pe aproape, recunoaște el.

Mă întreb dacă a mai avut înainte vreo iubită; nu, de fapt, nu vreau să ştiu dacă a mai avut. Mi-a spus că nu a ieşit cu nimeni, deci o să rămân la varianta asta.

– Ah, e tot ce sunt în stare si spun.

– Mă iubeşti aşa cum îl iubeai pe Noah? întreabă el.

Un sunet între tuse şi geamăt îmi iese din gură și îmi mut privirea în altă parte. Iau şamponul de pe raft, nu m-am spălat deloc și suntem deja la duş de câteva minute bune.

– Deci? mă presează el.

Habar nu am cum să răspund. Cu Hardin este total diferit de cum a fost cu Noah. Îl iubeam pe Noah, cred. Știu că l-am iubit, doar că nu în felul ăsta. Iubirea pentru Noah era comodă și sigură; era mereu liniștită. Iubirea pentru Hardin este sălbatică și excitantă; îmi trezește fiecare nerv și nu mă pot sătura de ea. Nu vreau să mai fiu departe de el niciodată. Chiar și atunci când mă scotea din minți, îmi era dor de el și trebuia să mă lupt cu mine însămi ca să păstrez distanta faţă de el.

– Asta cred că trebuie să însemne că nu... spune el şi se îndepărtează de mine, lăsându-mă singură sub jetul de apă.

Mă simt captivă în spaţiul minuscul, iar aerul mi se pare prea subţire şi prea încărcat de aburul care vine de la apa fierbinte.

– Nu e acelaşi lucru.

Cum să îi explic eu aşa ceva fără să par nebună? Umerii îi cad. Ştiu că dacă ar sta cu faţa la mine s-ar încrunta. Mâinile mele i se încolăcesc pe mijloc şi îmi pun buzele pe spinarea lui.

– Nu e deloc la fel, dar nu în sensul în care te gândeşti tu. Noah îmi era atât de familiar încât aproape făcea parte din familie. Simțeam că sunt obligată să-l iubesc, dar nu-l iubeam de-adevăratelea, cel puţin nu așa cum te iubesc pe tine. Până când nu te-am iubit pe tine nu mi-am dat seama că dragostea poate fi atât de diferită de ceea ce credeam eu că e. Nici măcar nu ştiu dacă tot ce spun are vreun sens.

Mă cuprinde un acces de vinovăție pentru că am spus că nu-l iubesc pe Noah, dar cred că am știut acest lucru de când l-am sărutat pe Hardin pentru prima oară.

– Are sens.

Când se întoarce iar cu fața la mine, are ochii mult mai liniștiți. Pofta carnală, apoi teama au dispărut lăsând locul... iubirii? Sau ușurării... Nu sunt sigură, dar se apleacă şi mă sărută pe frunte.

– Vreau să fiu prima persoană pe care o iubești; în acest fel, ești a mea.

Cum a putut fi așa un ticălos înainte și cum îmi poate spune toate lucrurile astea minunate acum?

În ciuuda tonului oarecum posesiv, cuvintele sale sunt dulci și surprinzător de modeste pentru el.

– În aspectele care contează, chiar eşti, îi promit.

Pare mulţumit cu răspunsul şi zâmbetul i se întoarce pe buze.

– Acum poţi să te mişti ca să dau murdăria asta jos de pe mine înainte să se răcească apa? spun şi-l împing uşor din calea mea.

– Te ajut eu.

Ia buretele şi toarnă săpun pe el. Îmi ţin respiraţia cât timp îmi curăță murdăria de pe corp şi tremur când îmi atinge zonele sensibile, pe care zăboveşte mai mult cu atingerea.

– Te-aş lăsa să mă speli, dar nu m-aş putea împotrivi celor ce ar urma să se întâmple după aceea.

Îmi face cu ochiul, iar eu mă înroşesc. Vreau să aflu ce ar trebui să se întâmple după aceea şi mi-ar plăcea la nebunie să-i ating fiecare centimetru de piele de pe trup. Dar Karen a terminat probabil de gătit şi va veni să ne caute cât de curând.

Ştiu că ar fi responsabil din partea mea să fiu de acord cu el şi să ies din duş, dar e greu să rămân responsabilă când el stă gol în faţa mea. Mă întind către el, luându-i penisul în mână, iar el se lipeşte de peretele duşului. Se uită la mine lung când încep să i-l strâng uşor cu mâna.

– Tess, geme el, sprijinindu-şi capul de peretele de faianţă.

Îmi ţin în continuare mâna pe el, pentru că îmi doresc să-l aud gemând din nou. Îmi plac la nebunie zgomotole pe care le face. Mă uit în jos, admirând felul în care apa ne stropeşte, ajutându-mă să alunec mai lesne peste bărbăţia lui.

– Mă faci să mă simt atât de bine.

Privirea lui care mă fixează mă face să mă emoţionez un pic, dar prin felul în care şi-a încleştat dinţii şi îşi flutură pleoapele parcă mă îndeamnă să continui să-l satisfac. Cu degetul mare îi masez capul penisului, iar el scapă nişte înjurături.

– O să-mi dau drumul chiar acum. La dracu'!

Închide ochii, iar eu simt în palmă căldura spermei sale amestecate cu apa fierbinte şi nu mă pot abţine să mă uit fix până ce în mână nu-mi rămân decât stropii de apă. Hardin se înclină, cu respiraţia sacadată, şi mă sărută pe buze.

– Senzational, şopteşte el, sărutându-mă din nou.

După ce mă spăl şi mă liniştesc, deşi sunt încă excitată de atingerile lui Hardin, mă usuc repede şi mă îmbrac cu pantalonii de yoga şi cu un tricou din bagajul meu, apoi îmi perii părul și mi-l prind într-un coc. Hardin îşi înfăşoară un prosop în jurul taliei și se proțăpeşte în spatele meu, privindu-mă în oglindă. Arată divin și dumnezeieşte şi perfect şi este al meu.

– Pantalonii ăia o să-mi distragă atenţia, spune el.

– Dintotdeauna eşti atât de pervers? îl necăjesc eu, iar el încuviinţează dând din cap.

Până nu ajungem la parter, în bucătărie, nu îmi dau seama cum arătăm, amândoi cu părul ud. Este evident că am făcut duş împreună. Lui Hardin nu pare să-i pese, dar e normal, el nu are maniere.

– Sunt nişte sandviciuri pe tejghea, spune Karen voioasă, arătând locul de lângă Ken, care stă aşezat cu un morman de dosare în faţă.

Nu pare surprinsă și nici deranjată de aspectul nostru; mama şi-ar piade minţile dacă ar şti ce am făcut. Mai ales cu Hardin.

– Mulţumim foarte mult, îi zic.

– M-am simţit foarte bine azi, Tessa, îmi spune Karen și începem să discutăm iar despre seri, în timp ce luăm fiecare câte sandvici fi ne aşezăm ca să-l mâncăm.

Hardin mănâncă în linişte, uitându-se urât la mine din când în când.

– Poate mai muncim şi săptămâna viitoare, sugerez eu, apoi îmi pică fisa. Nu contează, weekendul de după, spun eu râzând.

– Da, desigur

– Ăăă, nunta voastră are vreo tema anume sau ceva asemănător? se bagă Hardin în discuţie.

Ken își ridică privirea din dosare.

– Păi, o temă propriu-zisă nu există, dar am ales alb şi negru pentru decor, spune Karen cu nervozitate.

Sunt sigură că asta este singura discuţie pe care au avut-o cu Hardin despre nuntă de când Ken l-a anunţat despre eveniment, iar el a luat-o razna.

– Aha. Deci cu ce trebuie să mă îmbrac? întreabă el nonşalant.

Aş vrea să mă întind spre el şi să-l sărut după ce văd reacţia tatălui său.

– Vii şi tu? îl întreabă Ken, vizibil surprins, dar foarte fericit.

– Da... aşa cred.

Hardin ridică din umeri şi mai ia un dumicat din sandvici.

Karen şi Ken zâmbesc unul la celălalt, apoi Ken se ridică şi se duce la Hardin.

– Mulţumesc, fiule, este foarte important pentru mine.

Îl bate pe Hardin pe umăr. Hardin înlemneşte, dar îi zâmbeşte uşor tatălui său.

– E o veste minunată! spune Karen şi bate din palme.

– Nu e nimic, mormăie Hardin.

Mă mut mai aproape de el şi îl iau de mână pe sub masă. Nu îmi imaginam niciodată că va fi de acord să vină la nuntă, cu atât mai puţin să vorbească despre asta de faţă cu Ken şi Karen.

– Te iubesc, îi şoptesc în ureche când Karen şi Ken nu sunt atenți.

Zâmbeşte şi mă strânge de mână.

– Te iubesc, şopteşte şi el.

– Deci, Hardin, cum te descurci la cursuri? întreabă Ken.

– Bine.

– Am observat că ţi-ai schimbat din nou cursurile.

– Da, şi?

– Tot pe engleză te specializezi, nu? insistă Ken, forţându-şi norocul fără să-şi dea seama ce face; îl văd pe Hardin cum se enervează.

– Dap.

– Este grozav! Îmi aduc aminte când aveai zece ani și recitai pasaje întregi din Marele Gatsby, în fiecare zi, de dimineaţă până seara. Am ştiut de pe atunci că vei fi un maestru al literaturii, spune tatăl lui.

– Serios? Îţi aduci aminte?

Tonul lui Hardin este aspru. Îl strâng de mână, încercând să-l fac să se calmeze.

– Da, sigur că-mi aduc aminte, spune Ken calm.

Nările lui Hardin se umflă şi îşi dă ochii peste cap.

– Îmi vine greu să te cred, de vreme ce erai mai tot timpul beat şi, dacă îmi amintesc bine, ai făcut bucăţi cartea aia pentru că m-am ciocnit din greşeală de paharul tău de scotch şi ţi l-am vărsat. Aşa că nu mai încerca să aduci amintirile la viaţă dacă habar n-ai despre ce dracu' vorbeşti acolo.

Se ridică în picioare, iar eu şi Karen oftăm la unison.

– Hardin! spune Ken când acesta iese din cameră.

Mă năpustesc după el şi o aud pe Karen strigând la Ken.

– Nu trebuia să forţezi atât de mult nota cu el, Ken! Tocmai fusese de acord să vină la nunta noastră. Credeam că ne-am înţeles să facem paşi mărunţi! Şi dintr-odată te apuci şi spui ceva de genul ăsta. Trebuia s-o laşi baltă!

Deşi Karen pare furioasă, pot să afirm, din pauzele pe care le face în vorbire, că deja a început să plângă.

72

Când ajung în vârful scărilor, îl aud pe Hardin cum trânteşte uşa dormitorului. Apăs pe clanţă, aşteptându-mă oarecum să fie încuiată, dar se deschide.

– Hardin, te simţi bine? îl întreb, neştiind ce altceva să spun.

Îmi răspunde apucând veioza de pe noptieră şi izbind-o de perete. Globul de sticlă se sparge în urma izbiturii. Sar în spate şi scot un țipăt scurt, deşi nu aş fi vrut. Se duce către birou, ia în mâini tastatura și o smulge din computer, aruncând-o undeva în spatele său.

– Hardin, opreşte-te, te rog! strig eu.

Nu se uită la mine, dar trânteşte monitorul de podea şi începe să țipe:

– De ce? De ce, Tessa? Nu e ca şi cum nu şi-ar putea permite să-și cumpere dracului un calculator nou!

– Ai dreptate, îi spun şi mă urc cu picioarele pe tastatură, distrugând-o şi mai tare.

– Ce? Ce faci? mă întreabă el, în timp ce eu ridic tastatura şi o las să cadă la loc pe jos.

Nu ştiu exact ce fac, dar cum tastatura era deja stricată, părea cea mai bună idee la momentul respectiv.

– Te ajut, îi zic, iar confuzia îi scânteiază în ochi, înainte ca buna dispoziţie să se reinstaleze acolo.

Iau monitorul şi îl arunc pe podea. Hardin vine către mine cu un zâmbet pe buze, iar eu apuc din nou ecranul, dar mâinile lui mă opresc şi îmi iau monitorul din braţe, aşezându-l pe birou.

– Nu eşti supărată pe mine pentru că am ţipat în halul ăla la tata? mă întreabă el, luându-mi obrajii în palme şi mângâindu-i ușor cu degetele lui mari, în timp ce ochii lui verzi mă privesc fix.

– Nu, ai toate drepturile să te exprimi. Nu m-aş supăra niciodată pentru aşa ceva.

Tocmai s-a certat cu tatăl lui, dar își pune problema să nu cumva să fiu eu supărată pe el?

– În afară de momentele când eşti răutăcios fără niciun motiv, dar în cazul ăsta chiar nu ai fost.

– Uau... face el.

Dar micuţa distanţă dintre buzele noastre e mult prea ispititoare. Mă aplec şi îl sărut, iar el deschide imediat gura, adâncind sărutul. Degetele mi se încurcă în şuviţele lui şi scoate un geamăt când îl trag şi mai tare de păr. Furia se scurge din el ca un val la reflux. Îl împing puţin, iar el mă întoarce un pic, astfel încât mă trezesc cu spatele pe birou. Îşi pune mâinile pe şoldurile mele şi mă urcă pe birou. Eu sunt vindecarea lui.

Gândul că sunt persoana de care Hardin are nevoie mă face să mă simt necesară într-un fel de care nu eram conştientă. Mă simt mai importantă acum, mai necesară în viaţa lui, iar capul

mi se lasă pe spate în timp ce el continuă să mă sărute, stând între picioarele mele.

– Mai aproape, geme el lângă buzele mele.

Mâinile sale mă apucă de picioare și mă trag la margine. Mă prind cu mâinile de jeanşii lui, iar el se retrage de lângă mine.

– Ce...?

Îşi ridică sprânceana la mine.

Probabil crede că sunt nebună; intru aici şi îl ajut să spargă obiecte, după care încerc să-l dezbrac. Poate chiar sunt nebună. Nici nu mă interesează în aceste clipe. Tot ce mă interesează este umbra lunii care intră pe fereastra cu arcadă şi cade pe umerii lui Hardin și felul în care îmi ţine mâna pe chip, ca şi cum eu aş fi cea vulnerabilă, deși tocmai a fost pe punctul să facă toată camera praf cu numai câteva minute înainte.

Îi răspund fără cuvinte încolăcindu-mi picioarele în jurul lui şi trăgându-l mai aproape.

– Şi eu care credeam că te vei năpusti aici şi că îmi vei da papucii.

Zâmbeşte şi-şi lipeşte fruntea de a mea.

– Te-ai înșelat, îi amintesc, cu un zâmbet arogant.

– Foarte mult. Nu vreau să mai cobor acolo în seara asta, spune el, căutându-mi ochii cu privirea.

– E în regulă. Nici nu trebuie.

Se relaxează şi îşi duce capul în scobitura gâtului meu. Sunt uimită de cât de uşor decurge totul între noi. Mă aşteptam să se

răstească la mine, poate chiar să mă facă să plec când am venit la el în cameră, iar acum e la mine în braţe. Pot să spun că se străduieşte să se comporte cât de bine poate în această relaţie, în ciuda faptului că are o dispoziţie foarte schimbătoare.

– Te iubesc, îi zic şi îi simt inelul din limbă cum mi se mişcă pe gâr, iar el zâmbește.

– Te iubesc, răspunde.

– Vrei să vorbim despre asta? îl întreb, dar el scutură din cap, stând încă aproape de gâtul meu. Bine, vrei să ne uităm la un film? Poate la o comedie? îi propun.

După o pauză lungă, aruncă o privire către pat.

– Ți-ai adus laptopul cu tine? Încuviinţez din cap, iar el continuă: Hai să ne uităm din nou la *The vow*, sugerează ei, iar eu izbucnesc în râs.

– Adică filmul ăla pe care spuneai că-l dispreţuieşti?

– Da... e mult spus că-l dispreţuiesc. Cred că e doar o poveste de dragoste siropoasă şi mediocră, se corectează el.

– Atunci de ce vrei să te uiţi la el?

– Pentru că vreau sa mă uit la tine când te uiți la film răspunde el grijuliu.

Îmi amintesc cum mă privea tot timpul atunci când am pus filmul la mine în cameră şi noaptea aceea pare că a fost foarte demult. Nici nu bănuiam ce urma să se întâmple între noi. Nici nu-mi imaginam că o să ajungem aici.

Zâmbetul meu este tot ce îi trebuie în loc de răspuns şi mă ia de talie.

– Încolăceşte-ţi picioarele în jurul meu, îmi ordonă el, apoi mă cară până la pat.

În câteva minute, se cuibăreşte lângă mine, privindu-mi chipul în timp ce mă uit la film. Pe la jumătate, simt cum pleoapele mi se îngreunează.

– Mi se face somn, spun cu un căscat.

– Mor amândoi; nu ratezi prea multe.

Îl înghiontesc cu cotul.

– Ai probleme la cap.

– Iar tu eşti adorabilă când eşti somnoroasă.

Îmi închide laptopul şi mă trage în vârful patului lângă el.

– Iar tu eşti neobişnuit de drăguţ când eu sunt somnoroasă, îi zic.

– Nu, sunt drăguţ pentru că te iubesc, şopteşte el, iar eu leşin de fericire. Hai la somn, frumoaso.

Mă sărută uşor pe frunte, iar eu sunt prea obosită să-i cer ceva mai mult.

În dimineaţa următoare, lumina e puternică, prea puternică. Când mă rotesc ca să-mi bag capul în umărul lui Hardin, el oftează în somn și mă trage mai aproape de el. Când mă scol din nou, el este treaz deja şi se uită în tavan. Are ochii semideschişi şi o expresie de nedescifrat pe faţă.

– Te simţi bine? îl întreb, înghesuindu-mă și mai mult în el.

– Da, sunt bine, răspunde el, dar se vede de la o poştă că minte.

– Hardin, dacă s-a întâmplat ceva... încep eu.

– Nu s-a întâmplat nimic, e totul în regulă.

Mă hotărăsc s-o las baltă. Ne-am înţeles bine tot weekendul; deja e un record pentru noi. Nu vreau să stric asta. Îmi ridic capul şi îl sărut pe obraz, iar mâinile sale se încolăcesc şi mai strâns în jurul meu.

– Am câteva lucruri de făcut azi, deci atunci când eşti gata poţi să mă laşi la mine acasă? întreabă el.

Am un gol în stomac pentru că îi simt reţinerea din voce.

– Sigur, borosesc eu şi mă smulg din îmbrăţişarea lui.

Încearcă să mă prindă de încheietură, dar mă mişc prea repede. Îmi iau geanta și mă duc la baie să mă schimb şi să mă spăl pe dinţi. Am fost în lumea noastră micuţă tot weekendul şi mi-e teamă că, fără pereții ei protectori, Hardin nu va mai fi acelaşi.

Mă bucur că nu mă intersectez cu Landou sau cu Dakota pe coridor şi mă bucur și mai mult că îl găsesc pe Hardin complet îmbrăcat când mă întorc. Vreau să terminăm chestia asta odată. A curățat cioburile de pe jos, a aruncat tastatura la coşul de gunoi şi a pus veioza și monitorul lângă acesta.

La parter, îmi iau la revedere de la Ken şi Karen, deşi Hardin iese fără să le adreseze niciun cuvânt. Îi asigur că Hardin va fi prezent la nuntă, în ciuda dramei petrecute cu o

seară înainte. Le povestesc ce s-a întâmplat cu veioza şi computerul, dar nu pare să-i deranjeze foarte mult.

– Ești cumva supărată? mă întreabă Hardin după zece minute de tăcere.

– Nu.

Nu sunt supărată sunt doar... nervoasă cred. Simt că atmosfera dintre noi s-a schimbat și nu mă aşteptam să se modifice ceva faţă de cum am fost tot weekendul.

– Așa mi s-a părut.

– Ei bine, nu sunt.

– Ar trebui să-mi spui dacă eşti supărată.

– Eşti distant şi vrei să te las la tine acasă, iar eu credeam că totul este în regulă între noi, îi zic eu.

– Te-ai supărat pentru că am treburi de făcut?

Când pune problema aşa, îmi dau şi eu seama cât de ridicolă și obsedată par. De asta sunt eu supărată? Că nu îşi petrece timpul cu mine azi?

– Poate, râd eu de propria prostie. Nu vreau să te porţi distant cu mine.

– Nu mă port... nu intenţionat, cel puţin. Îmi pare rău dacă te-am făcut să te simţi prost. Se întinde şi-mi pune mâna pe coapsă. Nimic nu se va schimba, Tessa.

Vorbele lui mă liniştesc, dar încă mai este o urmă de nesiguranță în spatele zâmbetului meu.

– Vrei să vii cu mine? mă întreabă el în cele din urmă.

– Nu, e în regulă. Oricum am de învăţat, îi zic.

– Bine. Tess, trebuie să ţii minte că totul este foarte nou pentru mine. Nu sunt obişnuit să ţin cont şi de alţi oameni când îmi fac planuri, mormăie el.

– Ştiu.

– Pot să trec pe la tine prin cameră când termin sau putem merge la cină sau ceva de genul ăsta.

Îmi pun mâna pe obrazul lui, apoi i-o trec prin părul ciufulit.

– E în regulă, pe bune, Hardin. Anunţă-mă când termini ce ai de făcut și ne putem hotârî atunci.

Când ajungem la sediul frăţiei studenţeşti, se apleacă şi îmi dă un sărut rapid, înainte de a cobori din maşină.

– Îţi dau mesaj, spune el şi se îndreaptă către scările acestei case blestemate.

73

Goliciunea pe care o simt după ce mă despart de Hardin este ciudată și mă face să mă simt un pic jalnic. După drumul către cămin, mi se pare deja că l-am lăsat la el acasă acum câteva ore. Steph nu e în cameră când ajung acolo, dar îmi pare bine. Chiar trebuie să învăț și să mă pregătesc pentru prima mea zi la Vance, care va fi mâine. Trebuie să mă hotărăsc cu ce să mă îmbrac, ce subiecte să deschid, despre ce să vorbesc.

Îmi scot agenda, îmi planific săptămâna oră cu oră, apoi îmi mut atenția către haine. Prima zi la Vance va însemna noua mea fustă neagră, un tricou roşu şi pantofi negri cu tocuri, un foarte înalte, dar mai mari decât cele pe care m-aş fi gândit să le port în urmă cu două luni. Este o ţinută foarte profesională, dar și feminină în același timp. Mă trezesc întrebându-mă dacă lui Hardin îi va plăcea.

Ca să-mi abat atenţia de la el, îmi fac toate temele pentru săptămâna următoare şi câteva suplimentare. Când le termin, soarele a dispărut deja de pe cer, iar eu mor de foame, dar cantina s-a închis. Hardin nu mi-a dat niciun mesaj, deci presupun că nu are de gând să mai iasă în seara asta.

Îmi iau geanta şi ies să mănânc ceva. Îmi aduc aminte că am văzut un restaurant chinezesc lângă micuţa biblioteca, dar până îl găsesc, s-a închis şi el. Caut cel mai apropiat restaurant şi dau peste un local numit Ice House. Ajung acolo şi descopăr că Ice

House este mic şi pare făcut din aluminiu, dar mi-e foame şi ideea de a căuta un alt loc îmi face maţele să ghiorţăie şi mai tare. Intru şi îmi dau seama că e mai degrabă un bar unde se serveşte şi mâncare și care e cam aglomerat, deşi am surpriza plăcută să găsesc o măsuţă liberă în fundul localului.

Ignor privirile oamenilor dinăuntru, care probabil se întreabă ce caut aici de una singură, dar eu mănânc mereu fără companie. Nu sunt unul dintre oamenii care au nevoie să fie însoţiţi în permanenţă. Merg singură la cumpărături, mănânc singură şi chiar am fost la film singură de câteva ori, când Noah nu a putut veni. Nu m-a deranjat niciodată să fiu singură... până acum, dacă e să fiu sinceră cu mine însămi. Mi-e dor de Hardin mai mult decât ar trebui să-mi fie şi mă tulbură faptul că nu s-a sinchisit să-mi dea nici măcar un mesaj.

Comand și, în timp ce-mi aştept mâncarea, ospătăriţa îmi aduce o băutură roz cu o umbreluţă galbenă ieşită pe la gura paharului.

– Ah, nu am comandat aşa ceva, îi zic eu, dar ea mi-o aşază oricum în față.

– El a comandat.

Zâmbeşte şi arată din cap către bar.

Imediat îmi fac speranţe că e vorba despre Hardin şi îmi întind gâtul ca să mă uit. Dar nu e. Zed îmi face discret cu mâna şi îmi zâmbeste strălucitor din celălalt capăt al încăperii.

Nate vine şi el, trăgându-și un scaun liber de bar lângă Zed, şi îmi zâmbeşte, la rândul lui.

– Ah. Mulțumesc, îi spun.

Se pare că toate localurile din apropierea campusului permit minorilor să bea alcohol sau poate acestei găşti îi place să meargă numai în locurile cunoscute pentru acest lucru. Chelneriţa mă asigură că mâncarea mea va fi gata dintr-un moment în altul și dispare.

Câteva clipe mai târziu, Zed şi Nate vin lângă mine, îşi trag scaunele de la masa mea și se aşază. Sper că Zed nu e supărat pe mine dup ce s-a întâmplat vineri.

– Ești ultima persoană pe care mă aşteptam s-o văd aici, mai ales duminica, zice Nate.

– Mda, a fost un accident. M-aş fi dus la restaurantul chinezesc, dar era închis, le spun.

– L-ai văzut pe Hardin? mă întreabă Zed, zâmbind şi uitându-se către Nate, care schimbă o privire misterioasă cu el înainte de a se întoarce din nou către mine.

– Nu, nu în ultima vreme. Voi? îi întreb.

Emoţiile îmi sunt prezente în voce.

– Nu, de câteva ore nu l-am văzut, dar va veni aici în curând, îmi răspunde Nate.

– Aici? scâncesc eu.

Îmi soseşte mancarea, dar nu-mi mai este foame. Dacă va fi şi Molly cu el? Nu o să pot înghiţi aşa ceva, în niciun caz după weekendul pe care l-am petrecut împreună.

– Da, venim aici tot timpul. Pot să-l sun să-l întreb când ajunge? propune Zed, dar eu scutur din cap.

– Nu, nu e nevoie. Eu o să plec, de fapt.

Mă uit în jur după chelneriță ca să-i cer nota.

– Nu ţi-a plăcut băutura? întreabă Zed.

– Nu, adică nici măcar nu am gustat-o. Mulţumesc că mi-ai cumpărat-o, dar trebuie să plec.

– Iarăşi sunteţi certaţi? întreabă el.

Nate începe să vorbească, dar Zed îl săgetează cu privirea de pe partea cealaltă a mesei. Ce se întâmplă aici? Ia o sorbitură din bere şi se uită din nou la Nate.

– Ce a spus? întreb eu.

– Nimic, zicea că voi doi vă înţelegeţi mult mai bine acum, răspunde Zed în locul lui.

Micuțul bar pare acum și mai mic si îmi doresc cu disperare să plec.

– Ah, uite-i, au sosit! spune Nate.

Ochii mei se aţintesc către uşă și îi văd intrând pe Hardin, Logan, Tristan, Steph şi Molly; ştiam eu. Ştiu că sunt prieteni și nu vreau să par posesivă sau nebună, dar nu suport să-l văd pe Hardin în preajma acelei fete.

Când Hardin dă cu ochii de mine, pare surprins şi aproape speriat. Nu-mi vine să cred că se întâmplă asta din nou. Chelnerița trece pe lângă noi în timp ce ei se îndreaptă spre masa noastră.

– Puteţi să-mi puneţi mâncarea la pachet şi să-mi aduceţi nota vă rog? îi zic.

Pare uimită, apoi se uită în jur la cei care tocmai au venit şi dă din cap, apoi se întoarce la bucătărie.

– De ce pleci? mă întreabă Steph.

Cei cinci se aşază la masă lângă noi. Refuz să mă uit înspre Hardin. Urăsc că se poartă altfel când sunt prietenii lui de faţă; de ce nu poate fi același Hardin pe care l-am avut tot weekendul?

– Trebuie... am de învăţat, mint eu.

Ea zâmbește optimistă.

– Ar trebui să mai stai, înveţi prea mult!

Orice speranță ca Hardin să mă ia în braţe şi să-mi spună că i-a fost dor de mine este pierdută. Chelnerlţa apare cu mâncarea la pachet și îi dau douăzeci de dolari, după care mă ridic ca să plec.

– Bine, vă urez tuturor noapte bună, le zic.

Mă uit la Hardin și apoi din nou la podea.

– Așteaptă, spune Hardin.

Mă răsucesc şi mă uit la el. Te rog, Doamne, să nu facă vreo remarcă deplasată sau s-o sărute din nou pe Molly.

– Nu ai de gând să mă săruţi de noapte bună?

Zâmbeşte.

Mă uit la prietenii lui și toţi par un pic uimiţi, dar mai mult nedumeriți.

– P-poftim? mă bâlbâi eu.

Îmi îndrept umerii şi mă uit din nou la el.

– Nu ai de gând să mă săruți înainte să pleci?

Se ridică în picioare şi vine spre mine. Îmi doream asta, dar acum mă simt atât de stânjenită din cauza privirilor tuturor aţintite asupra noastră.

– Ăăă...

Habar nu am ce să spun.

– De ce să te sărute? râde Molly.

Doamne, deloc nu pot s-o sufăr.

– Pentru că sunt împreună, în mod evident, îi zice Steph.

– Poftim? spune Molly.

– Ține-ţi gura, Molly, zice Zed şi aş vrea să-i mulţumesc, dar este ceva în vocea lui ce mă face să îmi pun întrebări în legătură cu vorbele pe care le-a rostit.

E o situaţie foarte stânjenitoare.

– La revedere, oameni buni, le spun din nou şi o iau către uşă.

Hardin mă urmează şi mă apucă de încheietură ca să mă oprească.

– De ce pleci? Şi, în primul rând, de ce eşti aici?

– Pentru că îmi era foame şi am venit să mănânc. Iar acum plec pentru că mă ignorai și eu...

– Nu te ignoram, doar că nu ştiam ce să spun sau ce să fac. Nu mă aşteptam să te găsesc aici. M-ai prins cu garda jos, explică el.

– Mda, sunt convinsă. Nu mi-ai dat niclun mesaj toată ziua şi apari aici cu Molly?

Vocea îmi sună mai plângăcioasă decât mi-aș fi dorit.

– Şi cu Logan, și cu Tristan, şi cu Steph. Nu doar eu Molly, îmi atrage el atenţia.

– Ştiu... dar voi doi aveţi un trecut și asta mă deranjează, recunosc eu.

Cu siguranţă am doborât recordul pentru cea mai rapidă criză de gelozie.

– Exact asta e, iubito: trecut. Și nu a fost așa... cum e cu tine, spune el.

Oftez.

– Ştiu. Doar că nu mă pot abține.

– Ştiu. Cum crezi că m-am simţit când am intrat și te-am văzut stând lângă Zed?

– Nu e acelaşi lucru. Tu şi Molly v-aţi culcat împreună.

Mă doare simplul fapt că spun aceste cuvinte.

– Tess...

– Ştiu, e o nebunie, dar nu mă pot abţine.

Mă uit în altă parte.

– Nu e deloc nebunie. Înţeleg. Doar că nu ştiu ce pot să fac în legătură cu asta. Molly face parte din gaşca noastră şi probabil aşa va fi mereu.

Nu ştiu la ce mă aşteptam, dar echivalentul expresiei "asta e" nu era ce îmi doream să aud.

– Bine.

Ar trebui să fiu fericită pentru că a spus tuturor că suntem împreună, dar întreaga fază a părut atât de deplasată...

– Eu plec, îi zic.

– Atunci vin cu tine.

– Eşti sigur că vrei să-ţi abandonezi prietenii? mă răstesc eu.

Îşi dă ochii peste cap şi vine după mine la maşină. Încerc să-mi ascund zâmbetul când ne urcăm în Toyota. Cel puţin, ştiu că preferă să fie cu mine, şi nu cu Molly.

– Deci, de cât timp erai acolo când am ajuns eu? întreabă Hardin când ies din parcare.

– De vreo douăzeci de minute.

– Aha. Nu aveai întâlnire cu Zed acolo, nu-i aşa?

– Nu. Era ultimul loc unde am găsit deschis ca să mănânc. Habar n-aveam că e acolo sau că urmează să apari tu. Ştii, pentru că nu mi-ai mai dat niciun mesaj.

– Aha, face el şi tace o secundă. Dar apoi se uită din nou la mine. Şi despre ce aţi vorbit voi?

– Despre nimic; a stat la masă cu mine doar câteva minute înainte să apari tu. De ce?

– Mă întrebam şi eu. Degetele lui bat darabana pe genunchi. Mi-a fost dor de tine azi.

– Și mie mi-a fost dor de tine, îi spun exact în clipa când ajungem în campus. Mi-am făcut o grămadă de teme şi m-am pregătit pentru prima mea zi la Vance.

– Vrei să te duc cu maşina mâine?

– Nu, de-aia mi-am luat maşină, ştii? râd eu.

– Totuși, aş putea duce eu, se oferi el când ajungem la cămin și intrăm în clădire.

– Nu, e în ordine. Mă duc singură. Mulţumesc mult.

Când sunt pe punctul de a-l întreba ce a făcut toată ziua, de ce nu mi-a dat niciun mesaj dacă i-a fost atât de dor de mine, mă sufoc cu propria respiraţie şi panica pune stăpânire pe mine.

Mama stă în fața uşii mele cu mâinile încrucişate şi cu o mutră încruntată.

74

Ochii lui Hardin mă urmăresc şi se dilată când văd privirea mamei. Vrea să mă ia de mână, dar eu mă retrag şi fac un pas în faţă.

– Bună, ma...

– Ce mama dracului ai în cap? urlă ea când ne apropiem.

Vreau să devin mică şi să dispar.

– Eu... poftim?

Habar nu am ce ştie şi ce nu, aşa că nu spun nimic. Aşa furioasă cum e, părul ei blond pare şi mai strălucitor, perfect tuns în jurul feţei ei cu trăsături desăvârşite.

– Ce ai în cap, Theresa? Noah m-a tot evitat în ultimele două săptămâni, până când, într-un final, m-am întâlnit cu doamna Porter la băcănie şi ştii ce mi-a spus? Că voi doi v-aţi despărţit! De ce nu mi-ai zis? A trebuit să aflu în cel mai umilitor fel cu putinţă! ţipă ea.

– Nu e mare scofală, mamă, ne-am despărţit, îi zic, iar ea oftează.

Hardin a rămas în spatele meu, dar îi simt mâna pe spate.

– Nu e mare scofală? Cum îndrăzneşti? Tu şi Noah sunteţi împreună de ani întregi. Este potrivit pentru tine, Tessa. Are viitor și vine dintr-o familie grozavă! Face o pauză ca să respire pentru o secundă, dar nu o întrerup, știind că mai are multe de spus. Se îndreaptă de spate şi spune cât se poate de calm: Din

fericire, tocmai am vorbit cu el şi a fost de acord să te primească înapoi, în ciuda purtării tale promiscue.

Mânia se aprinde înăuntrul meu.

– Cum îndrăznesc? Dacă nu mai am chef să fiu cu el, nu mă poate obliga nimeni. Şi ce contează din ce fel de familie se trage? Ceea ce ar trebui să conteze este că nu eram fericită cu el. Cum ai îndrăznit tu să vorbeşti cu el despre asta? Sunt om în toată firea!

Trec pe lângă ea ca să deschid uşa. Hardin mă urmează îndeaproape, iar mama se năpusteşte şi ea în cameră.

– Nici nu ai idee cât de ridicolă eşti! Iar acum apari aici cu... acest... acest... derbedeu! Uită-te la el, Tessa! Ăsta e felul tău de a te răscula împotrivaa mea? Am făcut ceva ca să merit să mă urăşti atât?

Hardin stă langa şifonierul meu cu fălcile încleştate şi cu mâinile îndesate adânc în buzunare. Dacă mama ar şti că tatăl lui Hardin este rector la WCU şi că are şi mai mulţi bani decât familia lui Noah! Dar nu o să-i pomenesc aşa ceva, pentru că asta nu are nicio legătură.

– În povestea asta nu e vorba despre tine! De ce crezi că totul are legătură cu tine?

Lacrimile stau să izbucnească, dar nu vreau s-o las să creadă că m-a învins. Urăsc faptul că atunci când mă enervez mă apucă plânsul; las impresia că sunt slabă, dar nu mă pot abţine.

– Ai dreptate, nu e vorba despre mine, este vorba despre viitorul tău! Trebuie să te gândeşti şi la viitor, nu doar la ce simţi acum. Ştiu că pare amuzant şi periculos, dar aici nu este niciun viitor! Face un gest spre Hardin. Nicidecum cu el... cu acest ciudat!

Înainte de a-mi da seama ce fac, mă reped în faţa mamei, iar Hardin se apropie de mine, apucându-mă de coate ca să mă ia de lângă ea.

– Să nu vorbeşti aşa despre el! strig eu.

Ochii mamei se măresc şi se umplu de vinişoare roşu.

– Cine mai eşti şi tu? Fiica mea nu mi-ar vorbi niciodată așa! Nu și-ar pune viitorul în joc şi nici au ar fi insolentă!

Încep să mă sunt vinovată, dar este exact ce îşi doreşte ea, și trebuie să mă lupt ca să apăr ce e al meu.

– Nu-mi pun viitorul în joc! Nu viitorul meu este în discuție aici, am note bune şi am obţinut o stagiatură nemaipomenită pe care o încep mâine! Eşti de un egoism monstruos să apari aici şi să încerci să mă faci să regret faptul că sunt feritită. El mă face fericită, mamă, şi dacă nu poţi accepta acest lucru, poate că ar fi mai bine să pleci.

– Ce ai spus? Gâtaie, iar eu sunt cu adevărat uimită de ceea ce tocmai i-am zis. O să regreţi asta, Theresa! Mi-e scârbă să mă uit la tine!

Camera începe să se învârtească în jurul meu. Nu eram pregătită să încep războiul cu mama, cel puţin, nu astăzi. Ştiam

că e o chestiune de timp până va afla, dar nu presimţeam că se va întâmpla tocmai azi.

– Știam că se petrece ceva de când l-am văzut pentru prima oară în camera ta, doar că nu credeam că îţi vei desface atât de repede picioarele pentru el!

Hardin păşeşte între noi.

– Deja aţi depăşit limita, o avertizează el, cu o privire întunecată.

Cred că Hardin este singura persoană din lume care i-ar putea ţine piept mamei mele.

– Tu să nu le bagi! se răsteşte ea, încrucişându-şi braţele din nou. Dacă te mai vezi cu el, eu nu o să mai vorbesc cu tine şi cu siguranţă nu-ţi poţi plăti facultatea de una singură. Numai camera asta la cămin mă costă mii de dolari! ţipă ea.

Rămân încremenită de uimire că mama a pus problema aşa.

– Îmi ameninţi educaţia doar pentru că nu eşti de acord cu băiatul de care m-am îndrăgostit?

– Te-ai îndrăgostit? răcnește ea. Ah, Theresa, naiva mea Theresa, nu ai nici cea mai vaga idee ce este dragostea. Izbucnește în râs, cu un hohot zgomotos şi enervant. Tu crezi că el te iubește?

– Chiar o iubesc, o întrerupe Hardin.

– Da, cu siguranță!

Mama îşi dă capul pe spate.

– Mamă!

– Theresa, te avertizez: dacă nu încetezi relaţia cu el, vei suporta consecinţele. Eu plec acum, dar aştept să mă suni după ce te limpezeşti la cap.

Iese furtunos din cameră, iar eu mă duc în prag şi o privesc cum se îndepărtează troncănind, cu tocurile bufnind şi răsunând pe tot coridorul.

– Îmi pare atât de rău...

Mă întorc către Hardin.

– Nu ai pentru ce să-ţi ceri scuze. Îmi ia faţa în mâini. Sunt mândru de felul în care te-ai apărat.

Mă sărită pe nas. Mă uit în jurul meu şi mă tot întreb cum s-a ajuns aici. Mă lipesc de pieptul îm Hardin, iar el mă cuprinde în braţe.

– Nu-mi vine să cred că a făcut aşa ceva, nu-mi vine să cred că s-a purtat așa și că m-a amenințat că nu-mi va mai plăti colegiul. Nici măcar nu mi-l plătește pe tot, am o bursă parţială şi nişte împrumuturi studențești. Ea îmi plăteşte doar douăzeci la sută; adică acoperă costul căminului. Dar dacă nu-l va mai plăti? Va trebui să-mi găsesc și o slujbă pe lângă stagiatură, mă văicăresc eu.

El își pune mâna pe ceafa mea și mă trage uşor lângă pieptul lui, ca să plâng pe el.

– Ş ș ș... Ș ș ș... E în regulă, o scoatem noi la capăt cumva. Te poți muta cu mine, spune el. Râd și îmi şterg ochii, dar el

continuă: Pe bune. Sau am putea să ne luăm un apartament în afara campusului. Am destui bani.

Mă uit la el.

– Nu vorbești serios.

– Ba da.

– Nu ne putem muta împreună.

Râd şi mormăi în acelaşi timp.

– De ce nu?

– Pentru că ne ştim de scurtă vreme şi cea mai mare parte din timp am petrecut-o certându-ne, îi reamintesc.

– Dar weekendal ăsta ne-am împăcat destul de bine, zâmbește el şi izbucnim amândoi în râs.

– Eşti nebun. Nu mă mut cu tine, îi zic, iar el mă îmbrățisează din nou.

– Gândeşte-te un pic; eu vreau oricum să mă mut din casa frăţiei studenţeşti. Nu mă mai simt bine acolo, în caz că nu ai observat, spune el râzând.

E adevărat, micul său grup de prieteni sunt singurii care nu poartă zilnic tricouri polo şi pantaloni regulamentari.

– M-am înscris doar ca să-l enervez pe tata, dar nu a mers atât de bine pe cât speram eu.

– Puteai să-ţi închiriezi un apartament pe cont propriu dacă nu-ţi plăcea casa aceea, îi zic.

Nici nu-mi trece prin cap să mă mut cu el în viitorul apropiat.

– Mda, dar nu ar mai fi fost atât de distractiv.

Rânjeşte şi îşi ridică sprâncenele la mine.

– Şi cu mine te poţi distra, îl necăjesc eu.

Zâmbetul răutăcios i se întinde pe toată faţa şi îşi coboară mâinile pe findul meu, strângându-mi-l.

– Hardin! îl cert eu în joacă.

Uşa se deschide, iar eu îmi ţin respiraţia. Imaginea mamei mele fonoase îmi apare în faţa ochilor şi mi-e teamă să nu se fi întors pentru runda a doua.

Aşa a mă bucur din tot sufletul când văd că în încăpere intră Steph şi Tristan.

– Cred că am ratat ceva deosebit. Mama ta era să mă dărâme în parcar, spune Steph, iar eu nu pot să fac altceva dect să izbucnesc în râs.

75

Hardin rămâne peste noapte la mine în cameră, în timp ce Steph se duce cu Tristan la apartamentul acestuia. Petrecem restul serii discutând și sărutându-ne, înainte ca Hardin să adoarmă în cele din urmă cu capul la mine în poală.

Visez cu ochii deschişi la un loc unde să putem locui mpreună. Mi-ar plăcea să mă trezesc în fiecare dimineață și să-l găsesc pe Hardin lângă mine, dar nu e un plan realist. Sunt prea tânără, iar povestea asta avansează mult prea repede.

Luni dimineaţă, alarma începe să sune cu zece minute mai târziu, dându-mi tot programul peste cap. După e fac duș și mă machie repede, îl trezesc pe Hardin înainte să dau drumul la uscătorul de păr.

– Cât e ceasul? bolborosește el.

– E şase jumătate şi trebuie să mă usuc la păr.

– Șase și jumătate? Trebuie să ajungi acolo la nora nouă; hai înapoi în pat.

– Nu, mai am să-mi aranjez părul și să-mi cumpăr cafea. Trebuie să plec de aici până la șapte și jumătate; fac pe drum patruzeci și cinci de minute, îi aduc aminte.

– Tot o să ajungi cu patruzeci şi cinci de minute mai devreme; ar trebui să pleci la opt.

Închide ochii la loc şi se întoarce pe partea cealaltă.

Îl ignor şi îmi bag uscătorul de păr în priză. El apucă o pernp și își acoperă capul cu ea. După ce îmi ondulez părul, mai arunc o privire pe agendă ca să fiu sigură că nu ratez nimic.

– De aici te duci direct la cursuri? îl întreb pe Hardin în timp ce mă îmbrac.

– Mda, probabil. Zâmbeşte şi se dă jos din pat. Pot să-ţi folosesc periuţa de dinţi?

– Ăăă, da, cred că da... O să-ţi cumpăr şi ţie una nouă când mă întorc.

Nimeni nu mi-a cerut niciodată voie să îmi folosească periuţa de dinți. Încerc să-mi imaginez cum mai folosesc eu periuţa după ce a trecut prin gura lui, dar nu-mi pot da seama.

– Eu zic că un e cazul să pleci până la opt; gândeşte-te la lucrurile pe care le putem face în treizeci de minute, spune el, iar eu mă uit la el și la gropițele lui ispititoare şi observ cum privirea lui îmi măsoară trupul de sus în jos.

Privirea mi se oprește pe umflătura din boxerii lui, iar trupul mi se înfierbântă imediat. Degetele mi se opresc pe nasturele de la mijloc al cămășii mele, în timp ce Hardin vine leneş către mine şi se așază în spatele meu. Îi fac semn să-mi desfacă fermoarul fustei, iar eș se supune, dar mâinile sale îmi mângâie delicat pielea când face asta.

– Trebuie să plec. Trebuie să îmi cumpăr şi cafeaua, zic eu cu frenezie. Dacă e traficul aglomerat? Dacă e un accident? Dacă se sparge un cauciuc sau dacă rămân în pană de benzină?

M-aș putea rătăci sau aș putea să nu găsesc loc de parcare. Dacă va trebui să parchez foarte departe și apoi va trebui să merg foarte mult pe jos, și dacă voi începe să gâfâi, şi dacă voi avea nevoie de câteva minute să-mi revin...

– Trebuie să te calmezi, iubito. Stai foarte prost cu nervii.

Îmi răsufla uşor peste ureche. Mă uit la el în oglindă. Arată minunat când se trezeşte, toropeala asta îl face să pară mai blând.

– Nu mă pot abţine; stagiatura asta înseamnă foarte mult pentru mine. Nu vreau să risc s-o pierd.

Mintea mi-o ia la goană. O să fie mai bine după ziua de astăzi, după ce o să-mi dau seama la ce trebuie să mă aştept şi o să pot să-mi planific săptămâna în funcţie de asta.

– Doar nu vrei să te prezinţi acolo în halul ăsta de nervi; te vor mânca de vie.

Îmi înşiră o serie de săruturi micuţe pe gât.

– O să mă descurc. Sper.

Mă trec fiorii cand îi simt respiraţia caldă pe gât.

– Lasă-mă să te ajut să te relaxezi înainte de toate.

Are vocea joasa şi seducătoare, dar şi un pic somnoroasă.

– Eu...

Își trece degetele peste umărul meu, apoi coboară pe piept. Ne încrucişăm privirile în oglindă şi oftez înfrântă.

– Cinci minute? întreb şi implor în acelaşi timp.

– Exact cât am nevoie.

Vreau să mă întorc, dar el mă opreşte.

– Nu, vreau să te uiţi, îmi mârâie în urechi.

Simt deja obişnuitul spasm dintre picioare datorat vorbelor lui. Gem, iar el îmi așază părul pe umărul stâng şi îşi lipeşte trupul de al meu. Mâna lui coboară şi îmi ridică fusta lungă.

– Măcar nu porţi colanţi astăzi. Trebuie să recunosc că sunt un adevărat fan al acestei fuste. Mi-o ridică până în talie. Mai ales când arată aşa.

Ochii nu mi se dezlipesc de pe mâinile lui în oglindă, iar pulsul mi-a luat-o la trap. Are degetele uşor reci când mi le strecoară în chiloţi; atingerea mă face să mă retrag puţin, iar el râde lângă gâtul meu. Are cealaltă mână trecută peste pieptul meu, imobilizându-mă. Mă simt atât de expusă şi atât de excitată în acelaşi timp. Să-l privesc cum mă atinge mă face să mă gândesc la lucruri despre care nici nu ştiam că există. Degetele lui se mişcă încet înăuntrul meu, iar el mă sărută încet pe gât.

– Uită-te cât eşti de frumoasă, îmi şopteşte el în ureche.

Mă privesc în oglindă şi de-abia o recunosc pe fata din faţa mea. Obrajii îmi sunt de un roşu aprins; am ochii măriţi şi disperaţi. Cu fusta adunată până la şolduri şi cu degetele lui Hardin mişcându-se în interiorul meu, arăt diferit... chiar sexy.

Îmi închid ochii şi simt un gol în stomac. Hardin îşi continuă asaltul lent şi minunat, iar eu mă muşc de buza de jos şi scot un geamăt înăbuşit

– Deschide ochii, îmi ordonă el.

Privirile ni se încrucişează şi simt că o iau razna. Hardin stă în spatele meu, îmbrăţişându-mă, privindu-mă cum îmi pierd controlul de la atingerea sa. E tot ceea ce îmi trebuie. Îmi dau capul pe spate şi picioarele încep să-mi tremure.

– Asta e, iubito, şopteşte el şi mă strânge şi mai tare în braţe, ţintuindu-mă în timp ce vederea mi se tulbură şi îi rostesc numele.

Când deschid din nou ochii, Hardin mă sărută pe tâmplă şi îmi aşază un cârlionţ după ureche, trăgându-mi fusta înapoi pe coapse. Mă întorc cu faţa la el şi mă uit cât e ceasul. E doar şapte şi treizeci şi cinci de minute.

Chiar i-a luat numai cinci minute, mă gândesc şi zâmbesc.

– Vezi, acum eşti mult mai relaxată şi pregătită să cucereşti America asta corporatistă, nu-i aşa? surâde el, în mod clar mândru de sine.

Nu-l pot învinovăţi.

– Chiar da. Dar tu nu eşti un american prea reuşit, îl necăjesc eu şi îmi iau geanta.

– Nici nu pretind că sunt, spune el. Ultima şansă să te duc cu maşina. În fine, cum nu am maşina aici, te duc cu mașina ta?

– Nu,dar îți mulțumesc.

– Baftă. O să te descurci de minune.

Mă sărută din nou, iar eu îi mulţumesc şi îmi adun lucrurile, lăsându-l în camera mea. Dimineaţa asta s-a dovedit a fi grozavă, în ciuda faptului să mi-a sunat alarma cu zece minute mai târziu. Parcurg drumul repede, nefiind aglomerat, aşa că, atunci când ajung și parchez ceasul e doar opt şi jumătate. Mă hotărăsc să-l sun pe Hardin ca să treacă timpul mai repede.

– Te simţi bine? spune el la telefon.

– Da, am ajuns deja, îi zic.

Îmi imaginez expresia lui satisfăcută.

– Ţi-am spus eu. Puteai să mai stai zece minute şi să-mi faci un sex oral.

Mă hlizesc.

– Mereu pervers, inclusiv dis-de-dimineaţă.

– Da, aşa sunt eu, constant.

– Nu am cum să te contrazic.

Mai pălăvrăgim puţin despre perversitatea lui până când vine momentul să intru. Îmi croiesc drum până la ultimul etaj, unde se află biroul domnului Vance, şi o anunţ pe femeia de la recepţie că am sosit.

Ea răspunde cuiva la telefon şi, după câteva clipe, îmi zâmbeşte generos.

– Domnul Vanee vrea să vă întâmpine; vine într-o secundă.

Uşa biroului în care am susţinut interviul se deschide şi apare domnul Vanee în persoană.

– Domnişoară Young! mă salută el.

Este îmbrăcat într-un costum atât de frumos încât mă simt intimidată, dar mă bucur că m-am îmbrăcat şi eu ca o profesionistă adevărată. Are un dosar gros sub braţ.

– Bună ziua, domnule Vance.

Îi zâmbesc şi îi dau mâna.

– Te rog, spune-mi Christian. Permite-mi să te conduc la biroul tău.

– Birou? bolborosesc eu.

– Da, vei avea nevoie de propriul tău spaţiu. Nu e mare lucru, dar e al tău. Hai să ne uităm puţin pe actele tale.

Îmi zâmbeşte și merge atât de repede, încât cu greu mă pot ține după el. Coteşte la stânga pe un coridor plin cu birouri.

– Am ajuns, anunţă el.

Lângă uşă, văd o plăcuţă neagră cu numele meu pe ea, scris cu litere apăsate albe.

Cred că visez. Biroul e mare cât camera mea de la cămin. Eu și domnul Vance avem viziuni diferite când spunem "nu e mare lucru". Înăuntru se află un birou din lemn de cireş de dimensiuni medii, două dulapuri pentru dosare, două scaune, un raft pentru cărţi, un computer... şi chiar o fereastră! Se aşază în faţa biroului, iar eu mă pun la locul meu. Îmi va lua o vreme să mă obişnuiesc cu ideea că am propriul birou.

– Deci, domnişoară Young, haideţi să trecem în revistă responsabilităţile pe care le veţi avea aici, spune el. Va trebui să parcurgeţi minimum două manuscrise în frecare săptămână;

dacă sunt valoroase şi se potrivesc cu ceea ce publicăm noi aici, mi le veţi trimite mie. Dacă nu merită să mă uit la ele, le aruncaţi.

Nu-mi vine să cred aşa ceva. Stagiatura asta este literalmente un vis devenit realitate. Voi fi plătită şi voi primi şi puncte-credit pentru a citi.

– Veţi primi un salariu de 500 de dolari săptămânal şi, dacă merge bine, după 90 de zile veţi primi o mărire.

Cinci sute pe săptămână! Ar trebui să-mi ajungă pentru a-mi închiria propriul apartament.

– Mulţumesc foarte mult; este mult mai mult decât aş fi sperat, îi zic.

De-abia aştept să-l sun pe Hardin şi să-i povestesc despre toate astea.

– Plăcerea e de partea mea. Am aflat din surse credibile că eşti conştiincioasă. Poate o să-i spui lui Hardin cât de minunat este aici, poate o să vină să lucreze din nou pentru mine, zice el în glumă.

– Poftim?

– Hardin obişnuia să lucreze pentru noi până ni l-a luat Bolthhouse de sub nas. A început cu stagiar aici anul trecut, se descurca grozav și l-am angajat imediat. Dar i-au oferit un salariu mai mare şi îl lasă să lucreze de acasă. Ne-a spus că un îi place cum e aranjat biroul, aşa că ne-a părăsit, imaginează-ți.

Zâmbeşte şi îşi potriveşte crasul.

Râd nervos.

– O să-i aduc aminte cât e de grozav locul acesta.

Habar n-aveam că are o slujbă. Nu mi-a spus niciodată.

Domnul Vance îmi întinde dosarul pe birou.

– Hai să scăpăm odată de actele de angajare.

După treizeci de minute de "semnează aici" şi "iniţiala tatălui aici", terminăm în sfârșit și domnul Vance pleacă, lăsându-mă să mă "familiarizez" cu biroul și calculatorul.

Dar de îndată ce iese și închide uşa în urma lui, primul lucru pe care îl fac e să chițăi de bucurie și să mă rotesc cu scaunul meu, de la masa mea de lucru, din propriul meu birou!

76

Când mă întorc la maşină după cea mai bună primă zi de serviciu posibilă, îl sun pe Hardin, dar nu-mi răspunde. Voiam să-i spun cât de bine mi-a mers în dimineaţa asta și să-l întreb de ce nu mi-a zis nici că are serviciu, nici că a lucrat la Vance.

Când alung în campus este de-aiba ora unu, căci mi-au dat drumul devreme, fiind ocupaţi cu niște ședințe la nivel înalt sau ceva de genul ăsta. Practic, am toată ziua la dispoziție, așa că mă duc la mall şi mă plimb pe acolo. După ce intru și ies din aproape fiecare magazin posibil, intru şi la Nordstrom, gândindu-mă că un mi-ar strica alte câteva ţinute pentru serviciu. Amintirea imaginii mele și a lui Hardin în oglindă de dimineață îmi revine în minte și îmi dau seama că am nevoie şi de chiloți și sutiene noi. Lenjeria mea este atât de simplă și deja s-a cam uzat. Lui Hardin nu pare să-i pese, dar mi-ar plăcea la nebunie ca, atunci când îmi scot tricoul, să vadă un sutien care nu e nici alb, nici negru clasic. Scotocesc printre rafturi şi găsesc câteva seturi promițătoare. Îmi place unul de culoare roz-deschis și confecționat aproape în întregime din dantelă. Numai faptul că îl iau de pe raft, mă face să răsesc, dar îmi place la nebunie. O vânzătoare cu părul cârlionțat și cu prea mult ruj roșu vine înspre mine ca să mă ajute.

– Oh, da, e drăguț, dar ce părere ai despre ăsta? spune ea și ridică un obiect care pare a fi un morman de șnururi roz aprins pe un umeraș.

– Ăăă... nu e chiar stilul meu, îi spun și mă uit în pământ.

– Înțeleg că preferi lenjeria mai serioasă? întreabă ea.

De ce trebuie să discutăm gusturile mele în materie de lenjerie? Nu cred că m-aş putea simţi mai umilită.

– Ar trebui să încerci stilul şort bărbătesc; e sexy fără să fie prea exagerat, zice ea şi ridică acelaşi set roz pal pe care l-am luat eu, numai că sunt diferiţi chiloţii.

Şort bărbătesc. Niciodată nu mi-a păsat prea tare de chiloţii mei, pentru că oricum nu-i vedea nimeni; cine putea să-şi imagineze că va fi atât de umilitor şi complicat.

– Bine.

Cedez, iar ea scoate mai multe seturi de pe raft; unul alb, unul negru și unul roşu. Cel roşu mi se pare puţin şocant, dar trebuie să recunosc că e fascinant. Chiar şi cel negru şi cel alb arată mai exotic decât alegerile mele obişnuite, pentru că sunt făcute din dantelă.

Zâmbetul ei pare un abis adânc şi înspăimântător.

– Probează-le; sunt toate acelaşi stil.

Dau din cap politicos şi i le iau din mână, sperând că, dacă mă îndepărtez, nu se va ţine după mine. Mă bucur că nu o face şi mai găsesc câteva rochii şi o pereche de pantofi comozi. Sunt

nevoită să îi cer casierei să-mi repete de trei ori suma totală înainte de a plăti.

Lenjeria elegantă este mult mai scumpă decât credeam eu. Hardin să facă bine şi s-o aprecieze.

Când mă întorc în cameră, Steph nu e acolo şi nici nu am vreo veste de la Hardin, așa că mă hotărăsc să trag un pui de somn. Îmi pun hainele cele noi deoparte și sting lumina.

Mă trezesc în sunetul unei sonerii de telelon neobişnuite. Mă răsucesc și deschid ochii. Sunt sigură că Hardin stă pe un scaun, cu picioarele urcate pe dulapul lui Steph.

– Ai dormit bine? mă întreabă el zâmbind.

– Chiar bine, da. Cum ai intrat aici?

Mă frec la ochi.

Am recuperat cheia de la Steph.

– Ah. De cât timp ești aici?

– De vreo treizeci de minute. Cum a mers la Vance? Un credeam că te-ai întors deja; e de-abia şase. Dar tu erai aici, sforăind, deci înseamnă că ai avut o zi obositoare.

Râde.

Mă ridic pe un cot şi mă uit la el.

– A fost grozav. Am propriul meu birou, cu numele meu pe ușă, nu-mi vine să cred! Este senzaţional. O să câştig mai mulţi bani decât am crezut şi trebuie să citesc manuscrise; este jobul perfect, nu-i aşa? Mie şi teamă să nu stric totul, pentru că este prea bine. Ştii? bat eu câmpii.

– Uau, cred că Vance te place mult de tot. Ridică din sprinceană. Dar te vei descurca, nu-ţi face griji.

– Mi-a spus că ai lucrat acolo, îi zic, testându-i reacţia.

– Mă miram să nu-ţi spună.

– De ce nu mi-ai zis? De ce nu mi-ai spus că ai şi acum un serviciu? Când ai timp să şi munceşti?

– Pui întotdeauna atât de multe întrebări. Îşi trece mâinile prin păr. Dar o să-ţi răspund la ele, completează el. Nu ţi-am spus, ei bine, habar n-am de ce nu ţi-am spus. Şi timp să muncesc îmi fac eu. Când nu sunt cu tine îmi găsesc timp.

Stau cu faţa la el şi cu picioarele încrucişate.

– Domnul Vance te place foarte mult, a spus că vrea să lucrezi din nou pentru el.

– Sunt convins că vrea, dar nu, mulţumesc. Câştig mai mult decât la el și am mai puţin de muncă, se laudă el, iar eu îmi dau ochii peste cap.

– Povesteşte-mi despre slujba ta. Ce faci mai exact?

Dă din umeri.

– Citesc manuscrise, le editez. Acelaşi lucru pe care îl faci și tu, doar că mă implic mai mult.

– Ah, și îți place?

– Da, Tessa. Îmi place.

Are un ton cam aspru.

– E foarte bine. Vrei să lucrezi la Portland Independent după ce termini facultatea?

– Nu știu ce vreau să fac.

Se strâmbă.

– Am spus ceva greșit? îl întreb.

– Nu, doar că pui tot timpul prea multe întrebări.

– Poftim?

Oare e sarcastic sau vorbește serios?

– Nu trebuie să cunoști toate detaliile din viața mea, se răstește el.

– Fac doar conversație, purtăm o discuție neconvențională despre slujba ta, spun eu. Astea sunt lucrurile normale pe care le fac oamenii, scuză-mă că mă interesează viața ta de zi cu zi.

Nu spune nimic. Ce naiba are? Am avut o zi minunată și ultimul lucru pe care mi-l doresc e să mă cert cu el. Îmi ațintesc privirea în tavan și păstrez și eu tăcerea. În cele din urmă, trag concluzia că sunt nouăzeci și cinci de panouri acolo sus și patruzeci de șuruburi care le țin fixate.

– Trebuie să fac un duș, spun într-un final.

– Păi, du-te, ce mai stai? pufnește el.

Îmi dau ochii peste cap și îmi iau trusa de toaletă.

– Știi, credeam că am trecut peste asa, că nu mai ești măgar fără niciun motiv, îi zic și ies din cameră.

Stau destul de mult timp la duș, mă epilez pe picioare la nesfârșit pentru rochia pe care mi-am cumpărat-o ca s-o port mâine, în prima mea zi cu adevărat la Vance. Sunt foarte emoționată, dar entuziasmul meu depășește orice emoție. Mi-

ar plăcea ca Hardin să nu mai fie atât de nesimțit. Tot ce am făcut a fost să-l întreb despre serviciul despre care nu mi-a povestit nimic. Ar trebui să vorbesc cu el despre asta, dar sunt atâtea amănunte despre el pe care nu le cunosc și acest lucru mă face să mă simt cu adevărat stânjenită.

Încerc să-mi dau seama cum să-i explic acest lucru, dar când mă întorc în camera Hardin a dispărut.

77

Atitudinea lui Hardin mă enervează din cale-afară, dar încerc s-o dau uitării și îmi descurc părul ud și îmi pun lenjeria roz-deschis pe care am cumpărat-o azi. Îmi trag pe mine un tricou și mă uit la lucrurile pe care le-am pregătit pentru mâine. Nu mă pot întreba decât unde a plecat; știu că sunt obsedată și puțin nebună, dar nu mă pot abține să nu mă gândesc că poate e cu Molly.

În timp ce încerc să mă hotărăsc dacă să-l sun sau nu pe Hardin, primesc un mesaj de la Steph în care mă anunță că nu vine la noapte. S-ar putea muta foarte bine cu Tristan și cu Nate; stă acolo cinci nopți pe săptămână și Tristan o adoră. Probabil că el i-a povestit despre serviciul lui de la a doua întâlnire și probabil că un se răstește din senin la ea și nu pleacă de lângă ea fără niciun motiv.

– Ce norocoasă e Steph, îmi zic eu și iau telecomanda de la televizorul ei.

Degetele mele apasă aiurea pe butoane și mă decid să mă uit la o reluare a unui episod al serialului *Friends*, pe care l-am mai văzut de cel puțin o sută de ori. Nu-mi mai aduc aminte când m-am uitat ultima dată la televizor, dar e plăcut să zaci în pat și să urmăreşti o comedie ușoară ca să scapi de cea mai recentă cearta lipsită de sens cu Hardin.

După câteva episoade ale unor seriale diverse, îmi simt pleoapele grele. Pentru că sunt somnoroasă, furia îmi dispare pentru moment și îi dau lui Hardin un mesaj în care îi urez noapte bună, dar el nu-mi răspunde până adorm.

– La naiba.

Mă trezește din somn o bufnitură puternică. Sar din pat și aprind lumina şi îl găsesc pe Hardin împleticindu-se și încercând să înainteze prin camera întunecată.

– Ce faci? îl întreb.

Când mă priveşte, îi văd ochii roşii și umezi. E beat. Minunat.

– Am venit să te văd, spune el şi te trântește pe un scaun.

– De ce? scâncesc eu.

Îl vreau aici, dar nu beat la două dimineaţa.

– Pentru că îmi era dor de tine.

– Atunci de ce ai plecat?

– Pentru că mă enervai.

Au.

– Bine, eu mă bag la loc în pat; eşti beat şi mi-e clar că vei fi din nou afurisit.

– Nu sunt afurisit, Tessa. Şi nici beat nu sunt... bine... sunt, şi ce dacă?

– Nu-mi pasa că eşti beat, dar mâine am cursuri şi trebuie să dorm.

Aş sta trează toată noaptea cu el dacă aş şti că nu o să-mi spună nimic jignitor până dimineaţă.

– Mâine ai cursuri, mă imită el. Nu cred că poţi fi mai încuiată la minte de atât.

Râde de parcă ar fi spus cel mai amuzant lucru din lume.

– Ar trebui să pleci, îi zic și mă întind înapoi în pat, cu faţa la perete.

Nu-mi place de Hardin așa. Îl vreau înapoi pe Hardin al meu cel demidulce. Nu pe nemernicul ăsta beat.

– Ooo, iubito, nu te supăra pe mine, spune el, dar nu-l bag în seamă. Chiar vrei să plec? Ştii ce se întâmplă când dorm fără tine, zice aproape şoptit.

Mă înţeapă inima. Ştiu ce se întâmplă, dar nu e corect din partea lui să folosească acest lucru împotriva mea când e beat și mă ia peste picior.

– Bine. Poţi să rămâi, dar eu mă culc la loc.

– De ce? Nu vrei să stai cu mine?

– Eşti beat şi eşti rău.

Mă întorc în stârşit cu faţa la el.

– Nu sunt rău, zice el, cu o expresie neutră pe chip. Nu am spus decât că erai enervantă.

– Este un lucru destul de răutăcios. Mai ales când tot ce făcusem a fost să te întreb despre serviciul tău.

– Ah, Doamne, nu din nou. Haide, Tessa, las-o baltă. Nu vreau să vorbesc acum despre asta.

Vocea îi este plângăcioasă şi încurcă vorbele.

– De ce ai băut în seara asta?

Nu mă deranjează că bea; nu sunt mama lui şi este om în toată firea. Ceea ce mă deranjează este că, de fiecare dată când bea, are un motiv să facă asta El nu bea doar ca să se distreze.

Îşi mută privirea de la mine şi se uită către uşă de parcă plănuieşte să evadese.

– Nu... Nu ştiu... Am simţit nevoia să beau... mai mult. Poți să nu mai fii supărată pe mine? Te iubesc, zice el şi se uită în ochii mei.

Aceste vorbe sunt suficiente pentru a-mi risipi furia şi mă trezesc că vreau să mă ţină în braţe.

– Nu sunt supărată pe tine, pur şi simplu nu vreau să stricăm relaţia. Nu-mi place când te superi pe mine fără niciun motiv şi apoi te cari. Dacă te superi pentru un anumit lucru, vreau să-mi spui.

– Tu pur şi simplu nu suporţi să nu ai control asupra tututor lucrurilor, zice el și se clatină puțin.

– Poftim?

– Ești obsedată să deţii controlul.

Ridică din umeri ca și cum ar fi un fapt bine cunoscut.

– Ba nu, nu sunt. Doar că îmi place ca lucrurile să stea într-o anumită ordine.

– Da, ordinea impusă de tine.

– Deci, să înţeleg că nu am terminat cearta. Mai ai și alte reproșuri pe care vrei să mi le faci? mă răstesc eu.

– Nu, doar că eşti obsedată de control şi că vreau din tot sufletul să te muţi cu mine.

Poftim? Toanele lui mă lovesc literalmente ca un bici.

– Ar trebui să te muţi cu mine, am găsit un apartament azi. Nu am semnat nimic deocamdată, dar e un loc drăguţ.

– Când?

E greu să ţin pasul cu toate cele cinci personalităţi ale lui Hardm Scott.

– După ce am plecat de aici.

– Înainte să te îmbeţi? îl întreb.

Îşi dă ochii peste cap. Lumina lămpii se reflectă în metalul inelului său din sprânceană, iar eu încerc să ignor cât de atrăgător este.

– Da, înainte să mă îmbăt. Deci, ce părere ai? Te muţi cu mine sau nu?

– Ştiu că nu prea te pricepi la chestia asta cu relaţiile, dar de obicei oamenii nu-şi insultă iubita şi nu-i cer să se mute împreună în aceeaşi frază, îl informez eu, muşcându-mă de buza de jos ca să nu se te vadă că zâmbesc.

– Ei bine, uneori iubita trebuie să se destindă puţin.

Zâmbeşte cu subînţeles. Chiar şi beat, este extrem de fermecător.

– Bine atunci, şi iubitul nu mai trebuie să fie un nesimţit, ripostez eu.

– Încerc să nu mai fiu nesimțit, chiar încerc. Dar uneori nu mă pot abține. Se așază pe marginea patului. Mă pricep el asta foarte, foarte bine!

– Ştiu, oftez eu.

Trecând peste episodul din această noapte, ştiu că s-a străduit mult să fie mai drăguţ. Nu vreau să-i găsesc scuze, dar se descurcă mult mai bine decât m-aş fi aşteptat.

– Deci, te muţi cu mine?

Zâmbeşte optimist.

– Dumnezeule, hai să nu ne grăbim. Deocamdată, fii mulțumit cu faptul că nu mai sunt supărată pe tine, îi spun şi mă ridic. Acum hai să dormi cu mine, îi ordon.

Îşi ridică o sprânceană ca şi cum mi-ar spune "vezi, eşti obsedată de control", dar se ridică şi îşi dă jos jeanşii fără să comenteze. După ce îşi scoate tricoul, îl pune pe pat în faţa mea şi îmi place la nebunie că vrea să îi port tricourile. Trag de bluza mea ca s-o scot, dar el mă opreşte.

– La dracu', bolboroseşte el şi mă priveşte. Cu ce eşti îmbrăcată?

Ochii îi sunt întunecaţi şi larg deschişi.

– Mi-am... mi-am cumpărat nişte lenjerie nouă astăzi.

Mă înroşesc şi mă uit în altă parte.

– Văd asta... La dracu', repetă el.

– Ai mai spus asta.

Chicotesc.

Lumina din ochii lui Hardin sclipeşte pentru mine şi asta îmi dă fiori.

– Arăţi incredibil, gâfâie el. Mereu arăţi, dar acum eşti...

Am gura uscată şi mă uit în jos cum boxerii i se strâng în jurul umflăturii care tot creşte. Atmosfera dintre noi s-a schimbat pentru a cincea oară în seara asta.

– Voiam să-ţi arăt mai devreme, dar erai prea ocupat să te porţi ca un nesimţit.

– Îhâm, bolboroseşte el, în mod clar nebăgând în seamă ce spun eu.

Îşi pune genunchiul pe pat şi îmi admiră trupul, după care se urcă pe mine.

Buzele lui au gust de whisky şi mentă, iar combinaţia este divină. Săruturile noastre sunt moi şi incitante, ne apropiem şi ne depărtăm, iar limba lui alunecă jucăuş, împletindu-se cu a mea. Mâna sa mi se încurcă în păr şi simt cum erecţia lui mă împunge în abdomen când își lipește corpul de al meu. Îmi dă drumul la păr ca să se sprijine pe un cot și să-și folosească mâna cealaltă pentru a mă pipăi. Degetele lui lungi alunecă pe sutienul meu de dantelă, intrând şi ieşind. Îşi linge buzele luându-mi sânii în palme şi mângâindu-i în sus şi în jos.

– Nu mă pot hotărî dacă sutienul trebuie să rămână pe tine... zice el.

Mie nu-mi pasă; sunt prea fascinată de degetele lui graţioase care îmi ating pielea.

– Jos cu el, zice şi îmi desface sutienul.

Îmi arcuiesc spinarea, iar el îmi scoate sutienul, gemând când zonele genitale ni se întâlnesc.

– Ce vrei să facem, Tess?

Are o voce tremurândă şi necontrolată.

– Păi, ţi-am mai spus, îi zic, iar el îmi trage chiloţii pe o parte.

Mi-aş fi dorit să nu fi băut în seara asta, dar poate că starea lui de semiebrietate mă va face să par mai puţin ciudată.

Țip scurt când degetele lui mă pătrund şi îmi înfăşor o mână în jurul lui, încercând să mă prind de ceva, de orice. Strecor cealaltă mână între noi și îi apuc încet penisul. Geme, iar eu îl strâng uşor şi îl mângâi delicat.

– Ești sigură? gâfaie el.

Îi citesc incertitudinea în ochii verzi şi limpezi.

– Da, sunt sigură. Nu mai exagera cu gândirea.

Frate, s-a întors roata, acum eu sunt aceea care îi spune lui acest lucru.

– Te iubesc. Ştii asta, nu-i aşa?

– Da. Îmi lipesc buzele de ale lui. Te iubesc, Hardin. îi şoptesc, aproape de gură.

Degetele lui pompează încet înăuntru și afară, iar el își apropie gura de gâtul meu. Mă muşcă violent de piele, apoi își

trece limba peste zona dureroasă ca să mă aline. O face la nesfârşit, iar trupul meu a luat cu totul foc.

– Hardin... Eu... încerc să spun, iar el îşi scoate repede mâna dinlăuntrul meu, sărutându-mă în timp ce eu gem.

Se retrage un pic şi îşi agaţă degetele de chiloţii mei, trăgând în jos. Îmi pune ambele mâini pe coapse şi mă strânge uşor, înainte de a mă săruta pe abdomen şi de a răsufla deasupra zonei mele umezite. Corpul mi se ridică involuntar de pe pat, iar limba lui se mişcă în sus şi în jos, în timp ce el îşi încolăceşte mâinile în jurul coapselor mele, ţinându-le depărtate. În câteva secunde, picioarele încep să-mi tremure şi mă apuc cu mâinile de cearşafuri în timp ce el continuă să mă lingă.

– Spune-mi cât de bine te simţi, zice, aproape de mine.

De pe buze îmi scapă sunete înăbuşite când încerc să spun ceva, orice ar fi. Hardin continuă să-mi spună lucruri vulgare, lingându-mă printre cuvinte, ceea ce alcătuieşte un tipar delicios care îmi face trupul să tremure şi degetele de la picioare să se încordeze. Când mă trezesc la realitate, îi simt gura lipită de a mea, cu un gust ciudat pe buze. Pieptul mi se umflă şi respiraţia îmi este întreruptă.

– Eşti... începe el să spună.

– Şşş... Da, sunt sigură, îi zic şi îl sărut cu putere.

Unghiile mele îl zgârie pe spate, apoi îi trag boxerii sub şold. Oftează când bariera dispare şi amândoi gemem când trupurile noastre se ating încă o dată.

– Tessa, eu...

– Şşş... îi spun iarăşi.

Vreau acest lucru mai mult decât orice altceva pe lume şi nu mai am chef să-l aud vorbind.

– Dar, Tessa, trebuie să-ţi spun ceva...

– Şşş. Hardin, te rog, nu mai vorbi, îl rog şi îl sărut din nou.

Îi iau penisul şi îl mângâi în sus şi în jos. Închide ochii şi trage o gură adâncă de aer. Instinctul pune stăpânire pe gesturile mele şi îmi frec degetul cel mare de vârful penisului, ştergând umezeala de acolo şi simţindu-l cum îmi pulsează în mână.

– O să-mi dau drumul dacă mai faci asta, geme el.

Deodată s ridică şi sare din pat înainte să apuc să-l întreb unde se duce, scoate o cutiuţă din jeanşi.

Ah. Deci chiar se întâmplă.

Știu că ar trebui să-mi fie teamă sau să am măcar emoţii, dar tot ce simt e iubirea pentru el şi a lui pentru mine.

Așteptarea a ceea ce va urma mă umple de curiozitate şi timpul parcă încetinește până când el se întoarce în pat lângă mine. Mereu am crezut că prima dată o voi face cu Noah, în noaptea nunţii noastre. Am fi fost într-un pat imens dintr-un bungalou elegant de pe vreo insulă tropicală. Dar iată-mă în

camera mea mică din cămin, în patul meu minuscul, alături de Hardin, şi nu aş vrea să schimb nimic din toate astea.

78

Nu am mai văzut prezervative decât la ora de educaţie sexuală, când mă intimidau foarte mult. Dar aici, acum, vreau doar să-l smulg din mâna lui Hardin şi să i-l pun cât mai repede cu putinţă. Mă bucur că Hardin nu-mi poate auzi gândurile indecente, chiar dacă vorbele lui sunt mult mai vulgare decât orice gând de-al meu.

– Eşti...

Are vocea joasă.

– Dacă mă mai întrebi dacă sunt sigură, te omor.

Zâmbeşte, apoi râde de-a binelea, fluturând prezervativul pe care îl ţine între degetul mare şi cel arătător.

– Voiam să spun, mă ajuţi să pun ăsta sau îl pun singur?

Îmi muşc buza.

– Ah. Aş vrea... dar va trebui să-mi arăţi cum se face totuşi, spun, dându-mi seama că ceea ce am învăţat despre prezervative la ora de educaţie sexuală nu m-a pregătit, de fapt, pentru acest moment şi nu vreau să fac ceva greşit.

– Bine.

Se așază pe pat, iar eu stau cu picioarele încrucişate. Se întinde înspre mine și mă sărută cu tandreţe pe frunte. Când deschide cutia, întind mâna, dar el chicoteşte şi dă din cap.

– Îți arăt eu, uite aşa.

Îmi ia mâna și scoate un disc micuţ, folosind mâinile noastre împletite pentru a-și pune prezervativul pe penis. Este alunecos la atingere.

– Acum se duce în jos, spune el, cu obrajii în flăcări.

Mâinile noastre aşază prezervativul pe pielea sa întărită, iar ochii lui se îngustează, în timp ce penisul i se măreşte.

– Nu a fost rău pentru o virgină şi un beţiv, glumesc eu.

Ridică o sptrânceană şi îmi zâmbeşte. Mă bucur că suntem jucăuşi și nu ne luăm foarte în serios; mă face să am mai puţine emoţii pentru ceea ce urmează să se întâmple.

– Nu sunt beat, iubito. Am consumat câteva băutori, dar cearta cu tine m-a trezit, ca de obicei.

Zâmbeşte arătându-şi gropiţele din obraji și își trece degetul mare peste buza mea de jos.

Răspunsul lui are darul de a mă destinde. Chiar nu am chef să leșine la jumătate sau să vomite peste mine. Râd singură de propriile gânduri și îl privesc din nou. Ochii îi sunt limpezi, nu tulburi ca acum o oră.

– Acum ce facem? întreb eu înainte să mâ gândesc la ce zic.

El râde, îmi ia mâna și mi-o aşază în jurul penisului.

– Nerăbdătoare? Mă necăjeşte în glumă, iar eu dau din cap. Şi eu, recunoaște el și îmi place la nebunie senzaţia cărnii sale întărite la mine în mână.

Răsucindu-se, se urcă deasupra mea. Cu un genunchi îmi desparte picioarele, desfăcându-se larg, și simt cum degetele lui mă mângâie acolo jos.

Mă întreb dacă va fi blând cu mine... Aşa sper.

– Ești foarte udă, deci va fi ușor.

Trage aer în piept. Buzele noastre se întâlnesc și el mă sărută încet, iar limba lui se împletește cu a mea. Buzele lui par lipite de ale mele, făcute doar pentru mine. Se dă puţin înapoi și mă sărută pe colţurile gurii, pe nas şi apoi din nou pe buze. Îmi pun mâinile pe spinarea lui într-o încercare disperată de a-l trage mai aproape de mine.

– Încet, iubito, trebuie s-o luăm uşor, îmi şopteşte el lângă lobul urechii. La început o să doară, aşa că spune-mi dacă vrei să opresc. Vorbesc serios, bine? spune el încet şi se uită fix în ochii mei, aşteptând răspunsul.

– Bine, gâfâi eu.

Am auzit că pierderea virginităţii este dureroasă, dar nu are cum să fie atât de rău. Aşa sper, cel puţin.

Hardin mă sărută din nou. Simt prezervativul mătăsos frecându-se de mine şi făcându-mă să tremur. Câteva secunde mai târziu mă pătrunde...

Este un sentiment atât de neobişnuit... Strâng din ochi şi mă aud gemând.

– Te simţi bine?

Dau din cap, iar el se mai împinge puţin înlăuntrul meu. Tresar din cauza usturimii pe care o simt în interior. Este la fel de rău cum povesteşte toată lumea, dacă nu şi mai rău.

– La naiba, geme Hardin.

Trupul îi este calm, nemişcat, dar senzaţia este în continuare incredibil de incomodă.

– Pot să mă mişc?

Are vocea tensionată şi răguşită.

– Da, îi zic.

Durerea continuă, dar Hardin mă sărută peste tot, pe buze, pe obraji, pe nas, pe gât şi pe lacrimile care mi se formează la colţurile ochilor. Sunt concentrată pe strânsul mâinilor lui Hardin şi pe senzaţia pe care limba lui mi-o produce pe gât.

– Ah, Dumnezeule, geme el şi îşi dă capul pe spate. Te iubesc, te iubesc atât de mult, Tess.

Îmi răsuflă pe obraz. Liniştea din vocea lui îmi calmează încet durerea, dar ea persistă în timp ce șoldurile lui se mișcă lipite de șoldurile mele.

Vreau să-i spun cât de mult îl iubesc, dar mi-e teama că dacă voi vorbi, voi izbucni în plâns.

– Vrei să... la naiba... vrei să mă opresc?

Se bâlbâit.

Pot simţi cum plăcerea şi îngrijorarea i se luptă în voce.

Scutur din cap şi îl privesc cu uimire cum închide strâns ochii. Maxilarul îi este încordat de concentrare; muşchii lui tari

se contractă şi se tensionează sub pielea tatuată. Durerea aproape că dispare complet când îl văd cum se dezlănţuie. Îmi mângâie pometii cu degetele şi mă sărută din nou înainte de a-şi scufunda capul în scobitura gâtului meu. Are respiraţia sacadată, sălbatică şi fierbinte lângă pielea mea. Îşi apropie faţa de a mea şi deschide ochii. Aş îndura durerea la nesfârşit doar ca să mai pot simţi asta, legătura aceasta profundă cu Hardin care mă poartă în locuri despre care nici nu ştiam că există. Emoţia din ochii lui verzi și strălucitori când mă priveşte îmi descătuşează lacrimile, mă trimite într-o stare de uitare, apoi mă aduce înapoi la el. Îl iubesc și știu, fără nicio îndoială, că şi el mă iubeşte. Chiar dacă relaţia noastra nu va dura pentru totdeauna, chiar dacă vom sfârşi prin a nu ne mai vorbi, voi şti că în acest moment el a însemnat totul pentru mine.

Pot spune că se străduieşte din răsputeri să se controleze, să mențină un ritm lent de dragul meu, şi îl iubesc şi mai mult pentru asta. Timpul încetineşte şi se opreşte, apoi se grăbeşte şi se opreşte din nou când intră şi iese din mine. Gustul sărat al transpiraţiei i se simte pe buze când mă sărută şi vreau mai mult. Îl sărut pe gât şi pe locul acela de sub ureche, care ştiu că-l înnebuneşte.

Tremură şi îmi şopteşte numele.

– Te descurci foarte bine, iubito. Te iubesc atât de mult.

Nu mă mai doare, dar încă mă jenează şi simt o mică pişcătură de fiecare dată când se împinge în mine. Îmi mut buzele pe gâtul lui, iar mâinile mele îl trag de păr.

– Te iubesc, Hardin, reuşesc să spun.

Geme şi îşi aduce buzele cănoasea proape de ale mele.

– Ah, iubito, o să-mi dau drumul. Bine? spune el printer dinții încleştaţi.

Dau din cap şi îl sărut din nou pe gât, muşcându-l uşor de piele. Ochii lui Hardin nu-mi părăsesc nicio clipă privirea în timpul orgasmului; îmi face promisiuni de iubire infinită şi necondiționată, în timp ce se încordează şi cade uşor peste mine. Îi simt ritmul puternic al inimii chiar pe pieptul meu şi îl sărut pe părul jilav. Pieptul i se liniștește, iar Hardin se ridică, dându-se la o parte de pe mine. Scâncesc din cauza golului subit pe care îl resimt când el retrage prezervativul, îl împătureşte şi îl pune pe podea deasupra ambalajului de staniol.

– Te simţi bine? Cum a fost? Cum te simţi?

Ochii lui îmi caută chipul, iar el pare mai vulnerabil decât mi-aș fi imaginat vreodată.

– Mă simt bine, îl asigur.

Îmi adun coapsele ca să estompez durerea. Văd că este sânge pe cearşafuri, dar nu vreau să mă mişc

Îşi dă la o parte părul de pe frunte.

– A fost... a fost cum te-ai aşteptat?

– A fost mai bine, îi răspund eu cu sinceritate.

În ciuda durerii întreaga experienţă a fost nemaipomenită. Mă trezesc deja visând la data următoare.

– Serios?

Rânjeşte.

Dau din cap, iar el se înclină înspre mine, turtindu-şi frunte de fruntea mea.

– Pentru tine cum a fost? Va fi mai bine când voi căpăta și eu mai multă... experienţă, îi zic.

Rânjetul îi păleşte şi îşi pune degetele sub bărbia mea, ridicându-mi capul şi făcându-mă să mă uit la el.

– Nu spune asta; a fost superb, iubito. A fost mai mult decât minunat, a fost... cel mai bine, spune el, iar eu îmi dau ochii peste cap.

Sunt sigură că a fost cu fete mult mai dezinvolte, care ştiau ce să facă și când să facă.

Răspunzând gândurilor mele, el spune:

– Dar nu le iubeam. Este o experienţă complet diferită când iubești persoana respectivă. Pe bune, Tessa. E incomparabil. Te rog să un te îndoieşti de tine şi nici să nu minimalizezi ceea ce am făcut.

Vocea îi e atât de plăcută şi de sinceră, încât mi se umflă inima în piept și îl sărut pe vârful nasului.

El zâmbeşte şi îşi petrece o mână în jurul taliei mele, trăgându-mă lângă pieptul său. Miroase atât de bine; chiar şi transpirat, Hardin este parfumul meu preferat.

– Te doare?

Îşi trece degetele prin părul meu şi întoarce o şuviţă în jurul degetului arătător.

– Un pic. Râd. Mi-e frică să mă ridic.

Mă strânge şi mai puternic şi mă sărută pe umăr.

– Nu am mai fost niciodată cu o virgină, spune el calm.

Mă uit la el şi ochii îi sunt calzi şi se vede că nu glumeşte deloc.

– Ah.

Mintea mea naşte o sută de întrebări despre cum a fost pentru el prima dată. Când, unde, cu cine şi de ce. Dar alung aceste gânduri; nu o iubea. Nu a iubit pe nimeni niciodată, în afară de mine. Nu-mi mi pasă de femeile din trecutul lui. Ele reprezintă doar atât: trecutul. Nu-mi mai pasă decât de acest bărbat frumos şi imperfect care tocmai a făcut dragoste pentru prima oară în viaţa lui.

79

O oră mai târziu, Hardin mă întreabă.

– Eşti gata să te trezeşti?

– Ştiu că aşa ar trebui, doar că nu vreau, îi răspund și-mi frec obrazul de pieptul lui.

– Nu vreau să te grăbesc, dar îmi vine să fac pipi, spune el, iar eu râd, dându-mă jos de pe el şi din pat.

– Ah, zic fără să mă pot abţine.

– Te simţi bine? mă întreabă el pentru a mia oară.

Îşi întinde mâna ca să ajute să mă echilibrez.

– Da, mă ustură doar.

Mă crispez când văd cearşafurile.

Le vede şi Hardin.

– Da, o să le arunc.

Trage cearşafurile de pe patul mic.

– Nu aici. O să le găsească Steph.

– Bine. Atunci unde?

Se leagănă pe călcâie înainte şi înapoi. Cred că îşi chinuie de o vreme.

– Nu știu... le poţi pune la o pubelă undeva, când pleci?

– Cine spune că plec? Aşa faci: întâi te culci cu mine, după aceea mă dai afară?

Ochii îi dansează amuzaţi. Îşi ia jeanşii şi boxerii de pe podea şi îi îmbracă. Îi culeg tricoul de pe jos şi i-l dau. Îl plesnesc peste fund.

– Du-te la toaletă şi ia cu tine cearşafurile, pentru orice eventualitate.

Nu știu de ce are atâta importanţă, dar ultimul lucru de care am nevoie este să mă investigheze Steph despre pierderea virginităţii.

– Sigur. Nici nu o să par vreun ciudat sau ceva, cărând nişte cearșafuri însângerate la maşină, în toiul nopţii.

Mă încrunt, iar el strânge cearşafurile şi porneşte către uşă.

– Te iubesc, îmi spune înainte să iasă.

Acum că a plecat din cameră, am şi eu puţin timp să mă adun. Mă întreb dacă arăt la fel de bine precum mă simt, adică iubită şi împăcată cu mine însămi. Amintirea lui Hardin deasupra mea, pătrunzându-mă, îmi face stomacul să se strângă. Acum ştiu de ce lumea crede că sexul e aşa de mare scofală. Am ratat multe până acum, dar știu că, dacă prima mea experienţă nu ar fi fost cu Hardin, nici nu ar fi fost atât de uimitoare. Când mă privesc în oglindă, rămân cu gura cascată în faţa propriei imagini. Obrajii îmi strălucesc, buzele îmi sunt rotunde. Mă apuc de obraji şi mă trag de ei; într-un fel arăt diferit. Este o schimbare aproape invizibilă şi nu pot spune exact care, dar imi place. Mai zăbovesc o secundă ca să admir micile semne roşii împrăştiate pe sâni. Nu-mi aduc aminte

când mi le-a făcut. Mintea mă poartă înapoi la momentele în care a făcut dragoste cu mine, la gura lui fierbinte şi umedă trecându-mi peste piele. Mă trezesc din gândurile mele auzind deschizându-se o uşă, care mă face să tresar uşor.

– Te admiri?

Hardin rânjeşte şi încuie uşa.

– Nu... Eu...

Habar n-am ce să spun, de vreme ce m-a prins stând în fața oglinzii, complet goală, visând cum buzele lui îmi ating pielea.

– E în regulă, iubito, dacă aş avea trupul tău, și eu m-aș holba la mine în oglindă, îmi spune, iar eu roşesc.

– Cred că o să fac un duş, îi zic, în timp ce mă străduiesc să mă acopăr cu mâinile.

Nu vreau să-mi îndepărtez parfumul lui de pe corp, dar trebuie să mă spăl.

– Fac şi eu duş, spune. Ridic o sprânceană, iar el ridică brațele la mişto. Nu amândoi, ştiu. Deşi... dacă am locui împreună putea face asta.

Ceva s-a schimbat şi în el, pot vedea asta. Felul în care zâmbește este mai profund, iar ochii îi strălucesc mai tare. Nu cred că altcineva va fi în stare să-şi dea seama de asta, dar eu îl cunosc mai bine ca oricine, în ciuda numeroaselor sale secrete, pe care însă plănuiesc să le descopăr.

– Ce e?

Îşi înclină capul într-o parte.

– Nimic, doar că te iubesc, îi spun şi obrajii i se înroşesc uşor, în timp ce un zâmbet îi străbate chipul, privindu-mă.

Amândoi părem atât de prostuţi şi foarte încântaţi unul de celălalt. Îmi place la nebunie acest lucru. Când fac un pas ca să-mi iau halatul, te pune în faţa mea.

– Te-ai gândit măcar vreun pic să locuieşti împreună cu mine? întreabă el.

– M-ai mai întrebat şi ieri. Nu pot să fac decât o schimbare decisivă pe zi în viaţa mea.

Râd.

Îşi freacă tâmplele.

– Vreau să semnez mai repede contractul ăla, trebuie să scap de casa aia blestemată a frăţiei studenţeşti.

– Ai putea să iei apartamentul doar pentru tine, îi sugerez din nou.

– Vreau să fie al nostru.

– De ce?

– Pentru că vreau să petrec cât mai mult timp cu tine. De ce eziţi atât? E vorba de bani? Aș plăti eu pentru tot, desigur.

– Ba un, îl iau cu în râs. Dacă aş fi de acord cu propunerea ta mi-aș dori să contribui, nu caut deloc chilipiruri.

Nu-mi vine cred că discutăm despre aşa ceva.

– Atunci care e motivul?

– Nu ştiu... nu ne cunoaştem de foarte mult timp. Nu m-am gândit niciodată că voi locui cu cineva înainte să mă mărit... îi explic.

Ăsta nu este singurul motiv; mama e un alt motiv întemeiat, alături de teama de a trebui să depind de altcineva. Chiar şi de Hardin. Așa a făcut mama. S-a bazat pe venitul tatălui meu până când acesta a plecat, după care s-a agăţat de slaba eventualitate că el se va întoarce. Mereu s-a aşteptat ca el să revină de dragul nostru, dar asta nu s-a întâmplat niciodată.

– Măritiș? Asta e o idee demodată, Tessa.

Chicoteşte şi se aşază pe scaun.

– De ce e rea căsătoria? îl întreb. Nu între noi. În general, adaug eu.

Ridică din umeri.

– Nu e rea, doar că nu e pentru mine.

Discuția noastră a devenit prea serioasă. Nu vreau să vorbesc despre căsătorie cu Hardin, dar mă deranjează când spune că mariajul nu e pentru el. Nici măcar nu mă gândeam să mă căsătoresc cu el, e prea devreme pentru aşa ceva. Mult prea devreme. Dar mi-ar plăcea mult să am această opţiune în cele din urmă şi să fiu măritată până la vârsta de 25 de ani, după care să am cel puţin doi copii. Am tot viitorul planificat.

Aveai tot viitorul planificat, îmi aduce aminte subconştientul. Aveam totul planificat până să-l întâlnesc pe

Hardin, iar acum prezentul mi se schimbă şi mi se transformă în mod constant.

– Te deranjează, nu-i aşa? mă întreabă el, întrerupându-mi gândurile.

Faptul că eu şi Hardin am făcut dragoste a creat o legătură invizibilă între noi, unindu-ne trupurile şi minţile. Schimbările de planuri sunt bune... nu-i așa?

– Nu. Încerc să-mi ascund emoţia din voce, dar cuvintele ies încordate. Doar că nu am mai auzit niciodată pe nimeni să spună răspicat că nu vrea să se căsătorească. Credeam că asta vrea toată lumea; acesta este scopul principal în viaţă, nu-i aşa?

– Nu chiar, cred că oamenii îşi doresc în primul rând să fie fericiţi. Gândeşte-te la Catherine; uită-te ce le-a adus căsătoria, ei și lui Heathdiff.

Îmi place la nebunie că vorbim amândoi aceeaşi limbă narativă. Nu mai există nimeni pe lume care să-mi vorbească în acest fel, felul pe care el înţeleg cel mai bine.

– Pentru că nu s-au căsătorit unul cu celălalt, asta a fost problema, îi spun râzând.

Mă gândesc la momentul când erau atât de multe asemănări între relaţia mea cu Hardin şi relaţia lui Catherine cu Heathdiff.

– Rochester şi Jane? sugerează el.

Faptul că Hardin menţionează romanul *Jane Eyre* mă surprinde în mod plăcut.

– Glumeşti, nu? El era rece şi rezervat. A cerut-o pe Jane în căsătorie fără să-i spună că era deja însurat cu nebuna pe care o încuiase în pod. Nu marchezi foarte multe puncte cu asta, îi zic.

– Știu. Dar îmi place la nebunie să te aud bătând câmpii despre diverşi eroi literari.

Îşi dă la o parte părul de pe frunte şi, sub un impuls copilăresc, scot limba la el.

– Deci, încerci să-mi spui că vrei să te măriţi cu mine? Îţi jur că nu am nicio nevastă cu minţile rătăcite prin casă.

Înaintează către mine.

Nu e nicio nevastă, desigur, dar sunt alte lucruri care mă îngrijorează pe mine.

Inima îmi bate de parcă vrea să-mi iasă din piept, în timp ce el încearcă să elimine prăpastia dintre noi.

– Poftim? Nu, sigur că nu. Vorbeam despre căsătorie în general. Nu despre noi în mod particular.

Sunt dezbrăcată și vorbesc cu Hardin despre căsnicie, ce dracului se întâmplă în viaţa mea?

– Deci, spui că nu te tentează căsătoria?

– Nu, nu mă tentează. De fapt, chiar nu ştiu, de ce discutăm despre aşa ceva?

Îmi ascund faţa în piept şi îl simt cum se scutură de râs.

– Mă întrebam şi eu. Dar acum, că mi-ai adus un argument valid, s-ar putea să mă răzgândesc în privinţa poziţiei mele anticăsătorie. Ai putea să faci din mine un bărbat onorabil.

Pare că vorbeşte serios, dar nu are cum să fie. Nu-i aşa? Exact când încep să-i pun la îndoială sănătatea mintală, izbucneşte în râs și mă sărută pe tâmple.

– Putem să schimbăm subiectul? oftez eu.

Pierderea virginităţii şi discuţia despre căsătorie sunt mult prea mult pentru creierul meu siropos.

– Sigur. Dar să ştii că nu o las baltă cu apartamentul; ai termen până mâine să-mi dai un răspuns. Nu te aştept la infinit, spune el.

– Ce drăguţ din partea ta.

Îmi dau ochii peste cap, iar el se ridică în picioare ca să mă ia în braţe.

– Mă cunoşti deja, Domnul Romantic mi se spune, zice el şi mă sărută pe frunte. Acum hai să facem un duş. Dacă stai aici în pielea goală îmi vine să te arunc pe pat şi să ţi-o trag pe toate părţile iarăşi.

Scutur din cap şi mă smulg din îmbrăţişarea lui înainte să mă îmbrac în halatul de baie.

– Vii sau ce faci? îi zic şi îmi iau trusa de toaletă.

– Mi-ar plicea să fac altceva cu tine, dar cred că deocamdată un duș va fi de ajuns.

Îmi face cu ochiul şi îl lovesc în joacă peste braţ când ieşim pe coridor.

80

După ce facem amândoi duş şi ne întindem înapoi în pat este deja ora patru dimineaţa.

– Trebuie să mă trezesc peste o oră, mârâi eu aproape de pieptul lui.

– Poți să dormi până la şapte şi jumătate şi să ajungi la timp, îmi reamintește.

Să dau zor dis de dimineaţă nu mi se pare ceva foarte atrăgător, dar chiar am nevoie de somn. Din fericire, am dormit după-amiază, deci nu voi cădea din picioare în prima mea zi de muncă adevărată la Vance.

– Ahaam... bolborosesc eu aproape de pielea lui.

– Îți pun eu alarma, spune el, iar eu adorm.

Simt cum mă ard ochii din cauză că nu prea am dormit, în timp ce încerc să-mi ondulez părul răvăşit. Mă machiez cu creionul dermatograf maro și îmi pun noua rochie vişinie. Decolteul are formă pătrată și este destul de adânc ca să-mi accentueze bustul fără să par indecentă. Rochia îmi ajunge până deasupra genunchilor şi cureaua maronie subţire din jurul taliei dă impresia că mi-a luat mai mult să mă pregătesc. Mă gândesc să mă fardez şi în obraji, dar, grație nopții petrecute cu Hardin, chipul încă îmi străluceşte. Îmi pun pantofii cei noi și mă uit în oglindă. Rochia este foarte măgulitoare, iar eu arăt mai bine decât merit. Mă uit la Hardin, care este înfășurat în

pătura de pe patul meu, cu picioarele atârnându-i afară din patul minuscul, şi zâmbesc. Aştept până în ultimul minut ca să-l trezezc. La un moment dat, mă gândesc să nu-l mai trezesc deloc, dar sunt egoistă și vreau să-l sărut la despărţire.

– Trebuie să plec, îi zic şi îl scutur uşor de umăr.

– Te iubesc, murmură el şi îşi ţuguie buzele fără să deschidă ochii.

– Te duc la cursuri? îl întreb după ce îl sărut.

– Mnu, zice şi se răsuceşte la loc în pat.

Îi mai dau un sărut pe umăr şi îmi iau jacheta şi geanta. Vreau atât de mult să mă strecor lângă el în pat! *Poate că a locui împreună cu el nu ar fi atât de rău; oricum, ne petrecem aproape toate nopţile împreună*. Îmi aluung acest gând din minte. E o idee proastă; e prea. Prea devreme.

Cu toate astea, îmi petrec întregul drum imaginându-mi cum închiriez un apartament împreună cu Hardin, alegând perdelele și zugrăvind pereţii. Când ajung la liftul de la Vance, am ales deja perdelele de duş şi covoraşele de baie, dar când liftul ajunge la trei, în el păşeşte un tânăr în costum bleumarin şi-mi spulberă concentrarea.

– Bună, spune el şi întinde mâna către butoanele liftului.

Văzând că am apăsat deja pe etajul superior, se sprijină de peretele liftului.

– Eşti nouă pe aici? mă întreabă el.

Miroase a săpun și are ochii de un albastru tăios, într-un contrast ciudat cu părul său închis la culoare.

– Sunt doar stagiară, îi spun.

– Doar stagiară? râde.

– Adică, sunt stagiară, nu sunt angajată deocamdată.

Mă corectez cu nervozitate.

– Am început ca stagiar acum câţiva ani şi apoi am fost angajat cu normă întreagă. Înveţi la WCU?

– Da, şi tu ai învăţat tot acolo?

– Da, am absolvit anul trecut. Bine că s-a terminat. Chicotește. O să-ți placă aici.

– Mulţumesc, deja îmi place la nebunie, îi zic când ieşim din lift.

Când sunt pe punctul de a da colţul, el zice:

– Nu ştiu cum te cheamă.

– Tessa, Tessa Young.

Zâmbeşte şi îmi face cu mâna.

Aceeaşi femeie de ieri se află la recepţie şi de data asta se prezintă drept Kimberly. Zâmbeşte, îmi urează baftă şi face semn cu mâna către o masă plină de mâncare şi cafea. Îi zâmbesc şi îi mulţumesc, luând o gogoaşă presărată cu fulgi de ciocolată şi o ceaşcă de cafea, înainte s-o pornesc către biroul meu. Pe birou găsesc un vraf gros de hârtii cu o notiţă de la domnul Vance, care îmi spune să încep să citesc primul manuscris şi-mi urează succes. Îmi place libertatea pe care mi-

o oferă această stagiatură; nu-mi vine să cred cât noroc am! Savurând gogoaşa, iau notiţa de pe mormanul de hârtii şi mă apuc de muncă.

Manuscrisul este foarte bun şi nu pot să-l las deoparte. De-abia trec de pagina 200 când sună telefonul de pe birou.

– Alo? spun eu, apoi îmi dau seama că habar n-am cum să răspund la telefonul de serviciu. Vrând să par mai adultă, adaug: "Adică, biroul Tessci Young".

Îmi muşc buzele şi aud un râset discret la celălalt capăt al firului.

– Domnişoară Young. e aici cineva care vrea să vă vadă. Să-l trimit înăuntru? întreabă Kimberly.

– Tessa, spune-mi Tessa, te rog, îi zic.

Mi se pare o lipsă de respect s-o las să-mi spună domnişoara Young; este cu mult mai experimentată şi mai în vârstă decât mine.

– Tessa, spune ea şi îmi imaginez zâmbetul ei prietenos. Să-l timit înăuntru? întreabă din nou.

– Ah, da. Stai puțin... cine e?

– Nu sunt sigură... tânăr... ăăă, are tatuaje, multe tatuaje, şopteşte ea, iar eu izbucnesc în râs.

– Da, vin eu să-l iau, îi zic şi închid.

Faptul că Hardin se află aici mă încântă şi mă sperie în acelaşi timp. Sper că totul este ok. Când ajung în hol, îl găsesc stând cu mâinile în buzunare, iar Kimberly vorbeşte la telefon.

Am senzaţia că ea doar se preface că vorbeşte la telefon, nu sunt foarte sigură. Sper că un dau impresia că profit de oportunitatea imensă pe care mi-a oferit-o domnul Vanee şi aduc musafiri din a doua zi de muncă.

– Hei, e totul în regulă?

Mă apropii de el.

– Da, voiam doar să văd cum te descurci în prima ta zi de lucru.

Zâmbeşte şi îşi răsuceşte inelul din sprânceană cu degetele.

– Ah. Este minunat, eu... încep să vorbesc, dar mă opresc când îl văd pe domnul Vanee că se îndreaptă spre noi.

– Ia te uită... ia te uită... măi să fie! Ai venit să îţi cerşeşti vechea slujbă înapoi?

Zâmbeşte larg către Hardin şi îl bate pe umăr.

– Ai vrea tu, labagiu bătrân, zice Hardin râzând, iar mie îmi cade faţa.

Domnul Vanee se hlizeşte şi ridică pumnul, înghiontindu-l în joacă pe Hardin în coaste. Se pare că sunt mai apropiaţi decât credeam eu.

– Atunci cărui fapt îi datorez această onoare? Sau eşti pe aia ca să te ții după noua mea stagiară?

Se uită înspre mine.

– A doua variantă. Să mă ţin după stagiare este hobby-ul meu preferat.

Mă uit când la unul, când la altul, neștiind ce ar trebui să spun. Îmi place să văd latura jucăuşă a lui Hardin; nu se ivește prea des.

– Ai timp să luăm prânzul împreună, dacă un ai mâncat deja? mă întreabă Hardin.

Ochii mei lud ceasul de pe perele; e deja prânzul. Ziua a trecut foarte repede.

Mă uit către domnul Vance, iar el ridică cin umeri.

– Ai o oră pauză în fiecare zi pentru prânz. Fetele mai trebuie să și mănânce!

Zâmbește şi își ia la revedere de la Hardin înainte să dispară pe coridor.

– Ți-am scris câteva mesaje ca să fiu sigur că ai ajuns cu bine, dar nu mi-ai răspuns, îmi spune Hardin când intrăm în lift.

– Nu m-am mai uitat la telefon, m-am adâncit într-o poveste, îi zic și îl iau de mână.

– Ești ok, nu? Noi suntem ok? întreabă el, uitându-se în ochii mei.

– Da, de ce au am fi?

– Nu... Nu știu... Începusem să mă îngrijorez pentru că nu-mi răspunzi. M-am gândit că... poate ai început să regreţi ce s-a întâmplat azi-noapte.

Privește în jos.

– Poftim? Sigur că nu. Chiar nu mi-am verificat telefonul. Nu am regret pentru ce s-a întâmplat azi-noapte, nici măcar unul singur.

Nu-mi pot ascunde zâmbetul în momentul în care amintirile îmi pun stăpânite pe gânduri.

– Bine. Ce ușurarea naibii!

Hardin expiră.

– Ai venit cu mașina până aici doar pentru că ţi se părea ție că eu așa avea regrete? întreb.

E un pic exagerat, dar și măgulitor în același timp.

– Da... nu chiar numai pentru asta. Voiam să te scot la masa de prânz.

Zâmbește și îmi duce mâna la buze.

Coborâm din lift și ieșim din clădire. Ar fi trebuit să-mi iau jacheta. Tremur, iar Hardin îmi aruncă o privire.

– Am o jachetă în mașină. Putem s-o luăm și să mergem apoi după colt, la Brio, e bună mâncarea.

Ne îndreptăm spre maşină, iar el scoate o jachetă de piele din portbagaj, ceea ce mă face să râd. Cred că are o garderobă întreagă acolo. Chiar de când l-am cunoscut tot scoate haine din acel portbagaj.

Jacheta este surprinzător de călduroasă şi miroase a Hardin. Îmi este mare, desigur, aşa că îmi scutur braţele ca să suflec mânecile.

– Mulţumesc.

Îl sărut pe obraz.

– Îți stă bine, potrivire perfectă.

Mă ia de mână când mergem pe trotuar; bărbaţii şi femeile de afaceri de pe stradă ne aruncă priviri ciudate. Câteodată chiar uit cât de diferiţi părem în exterior. Ne aflăm la polii opuşi din toate punctele de vedere, dar într-un fel asta funcţionează.

Brio este un local italian mic şi desuet. Podeaua este acoperită cu plăci multicolore de ceramică, iar tavanul este o reprezentare murală a Raiului, cu heruvimi grăsimi şi zâmbitori, care aşteaptă în afara porţilor şi cu o pereche de îngeri – unul alb, celălalt negru – lipiţi într-o îmbrăţişare în spatele lor. Îngerul alb pare că încearcă să-l tragă pe cel negru de partea cealaltă.

– Tess? spune Hardin şi mă trage de mânecă.

– Vin acum, mormăi eu şi mă îndrept către masă, care e amplasată în capătul restaurantului.

Hardin se aşază în scaunul de lângă mine, în loc să se aşeze vizavi, trăgându-se mai aproape şi proptindu-şi coatele pe masă. Comandă pentru amândoi, dar nu mă deranjează, pentru că el a mai fost aici înainte.

– Deci, tu şi domnul Vance sunteţi foarte apropiaţi, să înţeleg? îl întreb.

– Nu aş putea spune asta. Dar ne cunoaştem destul de bine.

Ridică din umeri.

– Părea că vă înţelegeţi bine, îmi place să te văd aşa, recunosc eu.

O umbră de zâmbet îi dă târcoale buzelor şi îşi pune o mână pe coapsa mea.

– Acum îți place?

– Da, îmi place să te văd fericit.

Simt că în spatele relaţiei lui cu domnul Vance sunt mai multe lucruri decât îmi spune el, dar deocamdată nu am de gând să forțez nicio mărturisire din partea lui.

– Sunt fericit. Mai fericit decât am crezut că voi fi... vreodată, completează el.

– Ce te-a apucat? Ai început să te înmoi, îl necăjesc eu, iar el se hlizeşte.

– Pot să dărâm câteva mese şi să însângerez câteva nasuri ca să-ți aduci aminte de mine, spune el, iar eu mă împing cu umărul în el.

– Nu, mulţumesc.

Chicotesc.

Ne soseşte mâncarea, iar eu îi mulţumesc chelneriţei. Totul arată nemaipomenit şi inspir aromele minunate înainte de a lua o îmbucătură. Hardm a comandat un fel de ravioli şi sunt delicioase.

– Bune, nu? se laudă el şi îşi umple gura cu mâncare.

Încuviinţez din cap şi fac şi eu la fel.

După ce terminăm de mâncat, eu şi Hardin ne ciorovăim cine să plătească pentru masa de prânz, dar el câştigă.

– Poţi să mă răsplăteşti mai târziu.

Îmi face cu ochiul în spatele chelneriței.

Când ne întoarcem VP, Hardin mă urmează înăuntru.

– Vii sus? îl întreb.

– Da, vreau să-ţi văd biroul, după care plec. Îţi promit.

– S-a făcut, îi zic și ne îndreptăm către lift.

Când ajungem la ultimul etaj, îi dau jacheta înapoi, iar el o îmbracă. Casc ochii larg când văd ce bine îi stă în haină de piele.

– Hei, iar ne întâlnim, zice tipul în costum bleumarin când dăm nas în nas din nou pe coridor.

– Da, ne întâlnim.

Îi zâmbesc.

Se uită la Hardin, care se prezintă.

– Mă bucur să te cunosc; numele meu este Trevor; lucrez la departamentul financiar. Ne face semn cu mâna, apoi adaugă: Păi, atunci ne mai vedem pe aici; şi se îndepărtează.

Când intrăm la mine în birou, Hardin mă apucă de încheietură și mă întoarce cu faţa la el.

– Ce dracului a fost asta? șuieră el.

Glumește cumva? Privesc către mâinile care îmi imobilizează încheietura şi trag conduzia că nu. Strânsoarea lui nu e brutală, dar nici nu mă lasă să mă mişc.

– Ce?

– Tipul ăla?

– Ce e cu el? De-abia l-am întâlnit de dimineaţă în lift.

Îmi smucescc încheietura.

– Nu mi se pare că a fost o simplă întâlnire; tocmai ai flirtat cu el în fața mea.

Nu pot să mă abţin şi scap un râset care seamănă mai degrabă cu un lătrat.

– Poftim? Eşti nebun dacă îţi imaginezi că acela era un flirt, eram doar politicoasă, la fel ca el. De ce aş vrea să flirtez cu el?

Încerc să vorbesc încet. O scenă nu mi-ar prinde deloc bine.

– De ce nu? Era simpatic, curăţel, bărbierit, la costum, tot ce trebuie, spune Hardin.

Îmi dau seama că pare a fi mai degrabă rănit şi îngrijorat decât furios. Instinctul mă îndeamnă să-l înjur şi să-i spun să iasă dracului de aici, dar mă hotărăsc să apelez la o altă abordare. Exact ca atunci când spărgea obiecte acasă la tatăl său.

– Asta crezi tu? Că îmi doresc pe cineva ca el, pe cineva atât de diferit de tine? îl întreb cu o voce liniştită.

Hardin deschide ochii mari, luat prin surprindere. Ştiu că se aștepta să mă răstesc la el, dar această schimbare de ritm îl încetinește și se gândeşte ce să spună în continuare.

– Nu ştiu... poate.

Se uită în ochii mei.

– Ei bine, greşeşti, ca de obicei.

Zâmbesc. Trebuie să vorbesc cu el despre acest subiect mai târziu, dar nevoia de a mă asigura că ştie că nu are de ce să se îngrijoreze depăşeşte nevoia de a-l corecta.

– Îmi pare rău dacă tu crezi că flirtam cu el, dar chiar nu. Nu ţi-aş face aşa ceva, îl asigur eu.

Ochii i se îmbunează şi îi ating obrazul cu mâna. Cum poate un om să fie atât de puternic şi în aceiaşi timp atât de vulnerabil?

– Eu... bine, spune el.

Râd şi îl mângâi pe obraz. Îmi place la nebunie să îl prind cu garda jos.

– Ce poate să însemne el, când te am pe tine?

Clipeşte iute din ochi şi, în cele din urmă, zâmbeşte. Mă bucur că am învăţat să dezamorsez bomba numită Hardin.

– Te iubesc, zice el şi îşi lipeşte buzele de ale mele. Îmi cer scuze că am izbucnit aşa.

– Îţi accept scuzele; acum permite-mi să-ţi arăt biroul meu! spun eu voioasă.

– Nu te merit, zice el încet, mult prea încet.

Aleg să ignor acest amănunt şi îmi păstrez o atitudine optimista.

– Deci ce părere ai?

Zâmbesc.

El chicoteşte şi ascultă atent, pe măsură ce îi arăt fiecare detaliu, fiecare carte de pe raft şi rama goală pentru fotografii de pe birou.

– Mă gândeam că vreau să pun aici o poză de-a noastră, îi spun.

Nu ne-am făcut niciodată poze împreună şi gândul acesta nu mi-a trecut niciodată prin cap până nu am aşezat acolo rama goală. Hardin nu pare genul care să zâmbească la camera foto, nici măcar la cea a unui telefon.

– Ah. Eu nu prea îmi fac fotografii, spune el, confirmându-nu gândurile.

Dar când vede că mă simt puţin stânjenită că am fost refuzată, se chinuie să spună:

– Adică... cred că îmi pot face una. Una singură, totuşi.

– Hai să ne gândim la asta mai târziu.

Zâmbesc, iar el pare uşurat.

– Acum putem discuta despre cât de sexy arăți în rochia asta. Mă înnebuneşti de când am ajuns aici.

Vocea lui e cu o octavă mai jos şi face un pas către mine. Corpul îmi ia foc instantaneu; cuvintele lui nu contenesc să mă răvăşească.

– Ești norocosă că nu am deschis ochii azi-dimineață. Dacă m-aș fi trezit, te-aș fi... Își trece vârfurile degetelor pe decolteul rochiei. Nu te-aș fi lăsat să pleci.

Își coboară cealaltă mână pe tivul rochiei și mă mângâie pe coapsă.

– Hardin... îl avertizez.

Vocea mă trădează şi seamănă mai degrabă cu un geamăt.

– Ce e, iubito... nu vrei să fac asta?

Mă ridică şi mă aşază pe marginea biroului meu.

– Este... Gândurile îmi sunt tulburate de buzele sale lipit de gâtul meu. Îmi bag degetele în părul său, iar el mă sărută ușor pe piele. Nu putem... poate intra cineva.. sau ceva de genul ăsta.

Vorbele îmi ies amestecate şi nu au prea mult sens. Își pune mâinile pe coapsele mele şi le desface.

– Există încuietoare la uşă dintr-un anumit motiv... Vreau să te am aici, pe biroul ăsta. Sau poate pe fereastră.

Îşi coboară gura pe pieptul meu. Ideea pe care mi-o propune îmi trimite un fior electric prin întregul trap. Degetele lui trec peste dantela chiloţilor mei şi el respiră adânc printre dinţi.

– Mă omori, geme el uitându-se între picioarele mele şi dând cu ochii de dantela albă a setului de lenjerie cumpărat ieri.

Nu-mi vine să cred că permit să se întâmple aşa ceva, pe mobila din noul meu birou, în a doua mea zi de stagiatură. Ideea îmi place nebunie, dar mă şi înspăimântă.

– Încuie... încep eu să vorbesc, dar ne întrerupe ţâraitul strident al telefonului.

Sar în picioare şi răspund.

– Alo? Tessa Young la telefon!

– Domnişoară Young. Tess, se corectează Kimberly. Domnul Vance se retrage pe ziua de azi și este în drum către biroul tpu, spune ea, cu o urmă de chicoteală în voce.

Mă înroşesc şi îi mulţumesc. Cred că își dă și ea seama cât de irezistibil poate fi Hardin.

81

Hardin pleacă la scurt timp după ce sse ciorovăiește cu domnul Vance pe tema unui meci de fotbal american. Îmi cer scuze că am primit un vizitator, dar el îmi face semn să depășesc momentul, spunându-mi că Hardin face parte din familie și că e binevenit oricând. Viziunea lui Hardin făcând dragoste cu mine pe birou pune stăpânire pe imaginaţia mea şi domnul Vance e nevoit să repete de trei ori ce a spus despre statul de plată înainte ca eu să mă întorc la realitate.

Mă apuc din nou să citesc manuscrisul și mă absoarbe atât de tare, încât nici nu-mi dau seama că a trecut de ora cinci când îmi ridic privirea din ei. Am stat o oră peste program și am un apel ratat de la Hardin. Când ajung la maşină îl sun, dar nu-mi răspunde. Mă întorc la cămin într-un trafic moderat şi, când ajung în cameră, sunt surprinsă s-o văd pe Steph stând la ea pe pat. Aproape că am uitat că locuieşte şi ea pe aici, câteodată.

– Nu ne-am văzut de mult timp, zic eu și îmi las geanta deoparte, descălțându-mă de pantofii cu toc.

– Mda... spune ea pufnind.

– Te simţi bine? Ce s-a întâmplat?

Mă aşez pe pat alături de ea.

– Cred că eu şi Tristan ne despărţim.

Începe să bocească. E o imagine ciudată s-o văd pe Steph plângând, de obicei e atât de puternică şi de exuberantă.

– De ce? Cum adică crezi? o întreb şi îi pun mâna pe spate ca s-o consolez.

– Păi, ne-am certat şi m-am despărţit de el, dar nu voiam să fac asta. Nu ştiu de ce m-am purtat aşa, m-am enervat pentru că l-am prins stând cu aia şi ştiu cum e ea.

– Cu cine? întreb eu, deşi intuiesc oarecum răspunsul.

– Cu Molly. Ar fi trebuit să fii acolo ca să vezi cum flirta cu el şi cum îi sorbea fiecare cuvinţel.

– Dar ea ştie că voi doi sunteţi împreună; nu e prietena ta?

– Nu-i pasă de aşa ceva. Face orice să atragă atenţia masculilor.

O privesc pe Steph cum plânge şi îşi şterge ochii, ceea ce mă face s-o dispreţuiesc şi mai mult pe Molly.

– Nu cred că Tristan ar prefera-o pe ea; am văzut cum se uită la tine. Chiar îi pasă de tine. Cred că ar trebui să-l suni şi să clarifici problema, îi sugerez.

– Dar dacă este cu ea?

– Nu e, o asigur eu. Pur şi simplu, nu-l văd pe Tristan fugind în lume cu un şarpe cu părul roz.

– De unde ştii? Uneori crezi că îi cunoşti pe oameni, dar nu-i cunoşti deloc, spune ea şi se uită în ochii mei. H...

– Hei... zice Hardin năpustindu-se în cameră şi dând cu ochii de scena în desfăşurare. Ăăă... Să mă întorc mai târziu?

Se foieşte stânjenit. Hardin nu e genul care să consoleze o fată care plânge, fie că îi e prietenă sau nu.

– Nu, o să-l găsesc pe Tristan şi o să-i cer iertare. Se ridică. Mulţumesc, Tessa.

Mă îmbrățișează și se uită la Hardin. Schimbă priviri ciudate înainte ca ea să iese din încăpere.

Hardin se răsucește și îmi dă un sărut.

– Ţi-e foame?

– Da, chiar îmi e, îi spun.

Ar trebui să-mi fac nişte teme, dar încă sunt în avans cu învăţatul. Şi nu am nicio idee cum sau când munceşte Hardin.

– Mă gândeam ca, după ce mâncăm, să-i suni pe Karen sau pe Landon ca să-i întrebi cu ce ar trebui să mă îmbrac la... ştii tu. La nuntă.

Numele lui Landon îmi înţeapă inima. Nu am vorbit de câteva zile cu el şi mi-e dor de el. Vreau să-i povestesc despre stagiatura mea, poate chiar despre relaţia dintre mine şi Hardin. Nu m-am hotărât deocamdată, dar tot vreau să vorbesc cu el.

– Da, o să-l sun pe Landon. Sunt entuziasmată de nuntă! îi spun, după care îmi dau seama că şi eu am nevoie dc o ţinută pentru această ocazie.

– Da. Şi eu. Sunt atât de încântat. Îmi ies din piele de fericire.

Își dă ochii peste cap, iar eu izbucnesc în râs.

– Eu mă bucur că măcar vii la nuntă. Înseamnă mult pentru tatăl tău şi pentru Karen.

Clatină din cap, dar a evoluat foarte mult în scurta perioadă de când îl cunosc.

– Da... da. Hai să mâncăm, mormăie el şi îmi ia jacheta de pe scaun.

– Lasă-mă să mă schimb mai întâi, Doamne, oftez eu.

Îi simt privirea în timp ce mă dezbrac şi îmi scot din dulap jeanşii şi un hanorac cu WCU, pe care le îmbrac repede.

– Arăţi adorabil, femeie sexy de a afaceri în timpul zilei și studentă drăguţă când se lasă seara, mă tachinează el.

Mi se pune un nod în stomac când aud ce spune şi mă înalț pe degetele de la picioare ca să-l sărut pe obraz.

Ne hotărâm să ne ducem la mall, ca să mâncăm și să mergem apoi la cumpărături. Când ne așezăm, îl sun pe Landon, iar acesta îmi spune că o va întreba pe mama s acu ce ar trebui să se îmbrace Hardin și că mă va suna imediat.

– Cred că ne putem uita mai întâi după ţinuta ta, propune el.

– Nici eu nu știu cu ce să mă îmbrac.

Izbucnesc în râs.

– Ei, tu îți permiți luxul de a atâta minunat indiferent de ceea ce porți.

– Nu e adevărat; tu eşti definiţia stilului “nu-mi pasă deloc cum arăt, dar atăt perfect”.

Îmi rânjeşte cu îngâmfare şi se lasă pe spate în scaun.

– Arăt, nu-iaşa?

Mă strâmb la el şi apoi îmi dau seama că sună telefonul.

– E Landon.

– Hei, spune Landon, mama a zis că ar fi cel mai bine să te îmbraci în alb. Ştiu că e ieşit din comun, dar aşa vrea mama. Şi încearcă, pe cât posibil, să-l îmbraci pe Hardin în nişte pantaloni de costum și o cravată. Cred că nu se aşteaptă nimeni la mai mult din partea lui, ca să fim cinstiţi.

Râde.

– Bine, o să-mi dau toată silinţa să-i atârn o cravată de gât.

Mă uit către Hardin, care se încruntă comic.

– Succes! Cum merge cu stagiatura?

– Bine, minunat, de fapt. E un vis devenit realitate. Nici nu-mi vine să cred. Am propriul meu birou şi practic sunt plătită ca să citesc toată ziua. E perfect. Cum e la cursuri? Mi-e dor de literatura.

Încruntătura de pe faţa lui Hardin devine una reală şi urmăresc privirea îndreptată către mijlocul zonei de restaurante. Zed, Logan și un tip pe care nu l-am mai văzut niciodată se îndreaptă către noi. Zed îmi face prietenos cu mâna, iar eu îi zâmbesc fără să mă gândesc ce fac. Hardin se uită urât la mine şi se ridică.

– Mă întorc imediat, zice el şi o ia către cei trei.

Încerc să-mi continui conversația cu Landon și să-l supraveghez pe Hardin în acelaşi timp, dar nu sunt sigură ce să fac.

– Da, nu e la fel fără tine, dar mă bucur pentru reușita ta. Măcar Hardin nu a fost la curs, deci nu am fost nevoit să am de-a face cu el, spune Landon.

– Cum adică nu a fost la curs? Adică azi nu a fost, corect? Ieri -a fost. Nu?

– Nu, credeam că a renunţat din nou de când ai plecat tu și în mod clar nu suportă să fie departe de tine, mă necăjeşte el, iar inima mi se încălzeşte, în ciuda îngrijorării mele că a lipsit de la cursuri.

Mă uit la Hardin, care e întors cu spatele la mine, dar, după cât de încordaţi îi sunt umerii, îmi dau seama că e tensionat. Tipul pe care nu-l cunosc are un zâmbet şmecheresc pe chip, iar Zed scutură din cap. Logan pare neinteresat de ei şi se uită la un grup de fete cate trec pe lângă ei. Hardin face un pas în faţă către tipul acela şi nu-mi pot da semna dacă se prostesc sau nu.

– Îmi pare rău, Landon, dar te sun eu mai târziu, îi zic şi închid telefonul.

Las tăvile pe masă, mă duc către ei, sperând să nu ne ia nimeni mâncarea de pe masă.

– Hei, Tessa, ce mai faci? întreabă Zed şi înaintează ca să mă îmbrățișeze.

Simt cum roșesc și, din politeţe, îl îmbrăţişez şi eu. Îmi dau seama că nu trebuie să mă uit la Hardin după ce mă desprind din îmbrățișare. Părul lui Zed stă băţos pe frunte într-un fel foarte sexy și răvășit. Este îmbrăcat în negru din cap până-n picioare, cu o jachetă de piele, care are petice pe faţă, și pe spate.

– Hardin, nu ne faci cunoștință cu prietena ta? spune străinul.

Zâmbesc și mă cutremur. Sunt sigură că nu e un tip de treabă.

– Ăăă, ba da. Hardin gesticulează între noi. Ea e o prietenă, Tessa; Tessa, el e Jace.

O prietenă? Mă simt de parcă aș fi primit o lovitură în stomac. Mă străduiesc din răsputeri să-mi ascund umilința și zâmbesc.

– Înveți la WCU? îl întreb.

Vocea mea este mult mai echilibrată decât mă simt eu pe dinăuntru.

– Nici gând. Nu merg la facultate. Chicotește relaxat. Dar dacă toate fetele de acolo ar arăta ca tine, m-aș răzgândi bucuros.

Înghit în sec şi îl aştept pe Hardin să spună ceva. Ah, da, sunt o prietenă de-ale lui. De ce ar spune ceva? Tac şi îmi doresc să fi rămas la masă.

– Mergem la docuri diseară, ar trebui să veniţi şi voi doi, zice Zed.

– Nu putem. Poate data viitoare, spune Hardin.

Mă gândesc să-l întrerup şi să le spun că eu pot, dar sunt prea supărată ca să vorbesc.

– De ce nu? întreabă Jace.

– Ea e la serviciu mâine. Cred că eu o să trec pe acolo mai târziu. Singur, completează.

– Mare păcat.

Jace îmi zâmbeşte. Părul lui blond nisipiu îi cade în ochi şi îşi scutură capul ca să-l dea la o parte.

Hardin îşi încordează gura şi se uită la el. Simt că-mi scapă ceva. Cine e, până la urmă, băiatul ăsta?

– Da, te sun mai târziu, când sunt pe drum, zice Hardin, iar eu mă îndepărtez.

Aud bocancii lui Hardin troncănind în spatele meu, dar merg mai departe. Nu mă strigă, căci sunt sigură că nu vrea ca prietenii lui să bănuiască ceva, dar mă tot urmăreşte. Merg şi mai repede, intru la Macy şi dau brusc colţul, sperând să mă descotorosesc de el. Nu am noroc; mă prinde de cot şi mă întoarce cu faţa la el.

– Ce s-a întâmplat?

Este vizibil enervat.

– Ah, nu ştiu, Hardin! ţip eu.

O femeie în vârstă se uită la mine şi îi cer iertare cu un zâmbet.

– Nici eu! Tu eşti cea care l-a îmbrăţişat pe Zed! urlă el.

Deja am atras privirile oamenilor, dar scot flăcări pe nas de nervi, aşa că deocamdată nu-mi pasă.

– Ţi-e ruşine cu mine sau ceva de genul? Adică înţeleg, nu sunt chiar tipa aceea şmecheră, dar măcar credeam...

– Poftim? Nu! Sigur că nu mi-e ruşine cu tine. Eşti nebună? pufneşte el.

Chiar mi se pare că sunt nebună.

– De ce m-ai prezentat drept o prietenă? Tot vorbești despre mutatul împreună, dar le spui că suntem amici? Ce o să faci, o să mă ascunzi? Nu am chef să fiu secretul nimănui. Dacă nu sunt suficient de bună pentru ca prietenii tăi să afle că noi doi suntem împreună, nici nu vreau să fim.

Mă răsucesc pe călcâie şi plec ca să-mi subliniez micul discurs.

– Tessa! La dracu'... zice şi se ţine după mine prin tot magazinul

Ajung lângă cabine şi mă uit în gol.

– Vin după tine, spune el, citindu-mi gândurile.

Chiar vine. Aşa că mă întorc şi mă îndrept către ieşirea din magazin.

– Du-mă acasă. Acum, îi cer.

Nu mai spun nimic şi rămân la cel puţin trei metri în faţa lui Hardin în timp ce ieşim din mall şi ne îndreptăm către maşină. Se repede să-mi deschidă portiera, dar se dă înapoi când mă uit urât la el. Dacă aş fi în locul lui, aş păstra distanţa.

Mă uit fix pe geam şi mă gândesc la toate lucrurile groaznice pe carc aş putea să i le spun, dar nu zic nimic. Mă simt extrem de stânjenită pentru că el nu poate spune lumii că suntem împreună. Ştiu că nu sunt ca prietenii lui şi probabil ei cred că sunt o ratată sau că nu sunt suficient de mişto, dar asta nu ar trebui să conteze pentru el. Mă trezesc gândindu-mă dacă Zed ar ascunde relaţia noastră în faţa prietenilor şi ajung la concluzia că nu ar face aşa ceva. Dacă stau să mă gândesc, Hardin nu m-a numit niciodată iubita lui. Poate că trebuia să amân să mă culc cu el până când recunoştea că ieşim împreună.

– Ţi-a trecut criza? mă întreabă el când intrăm pe autostradă.

– Criză? Tu vorbești serios?

Vocea mea umple spațiul mic din mașină.

– Nu ştiu de ce faci atâta circ pentru că am spus că ești o prietenă; nu am vrut să spun asta. Am fost luat prin surprindere, minte el.

Știu că minte, pentru că nu se uită în ochii mei când vorbeşte.

– Dacă ţi-e roşine cu mine, atunci nu vreau să te mai văd, îi zic.

Îmi înfig unghiile în picior ca să nu plâng.

– Nu-mi spune asta. Îşi trece mâna prin păr şi inspiră adânc. Tessa, de ce crezi tu că îmi este ruşine cu tine? Este absolut ridicol, mormăie el.

– Distracţie plăcută la petrecerea de diseară.

– Te rog, nu mă duc nicăieri, am zis aşa ca să mă lase Jace în pace.

Ceea ce îmi iese pe gură e o idee proastă, ştiu asta, dar vreau să demonstrez am dreptate.

– Dacă nu ți-e ruşine cu mine, atunci du-mă diseară la petrecere.

– Nici nu mă gândesc, zice el printre dinţi.

– Exact, mă răstesc eu.

– Nu te duc acolo pentru că Jace e un nemernic, una la mână. Doi la mână, nu e genul de loc unde ar trebui să te afli tu.

– De ce nu? Mă descurc destul de bine, îi readuc aminte.

– Jace și prietenii lui sunt din alt film decât tine, Tessa. La naiba, până și de mine sunt foarte diferiţi. Toţi sunt drogaţi şi nişte gunoaie.

– Atunci de ce eşti prieten cu el?

Îmi dau ochii peste cap.

– E o mare diferenţă între a fi prieten cu cineva şi a fi doar prieten.

– Și atunci de ce își pierde vremea Zed cu ei?

– Nu ştiu. Jace e genul de om pe care nu-ţi prea permiţi să-l refuzi, explică el.

– Deci, îţi e frică de ei. De-aia nu ai ripostat când s-a dat la mine, subliniez eu.

Jace trebuie să fie cu adevărat rău dacă lui Hardin îi e teamă de el.

Hardin mă surpinde începând să râdă.

– Nu mi-e frică de el. Doar nu vreau să-l provoc. Îi plac jocurile și dacă l-aș fi provocat te-ar fi transformat într-o pradă.

Încheieturile degetelor i s-au decolorat, atât de tare strânge volanul.

– Ce bine că suntem amici, atunci, îi zic şi mă uit pe geam la priveliştea frumoasă a oraşului.

Nu sunt perfectă; ştiu că mă port copilăreşte, dar nu ă pot abţine. Ştiind cât de nemernic e Jace, înţeleg de ce a făcut Hardin ce a făcut, dar asta nu înseamnă că mă doare mai puţin.

82

Când ajungem în cameră, mă trântesc pe pat. Încă sunt supărată pe Hardin, deşi mi-a mai trecut puţin. Nu vreau să capăt din partea lui Jace mai multă atenţie decât e nevoie, dar întâlnirea cu el m-a făcut să-mi pun întrebări pe care ştiu că Hardin şi-ar dori să nu le adresez nimănui.

– Îmi pare rău. Nu am vrut să te rănesc, spune el.

Nu mă uit la el, ca să nu mă înmoi de tot. Trebuie să înţeleagă că nu sunt nevoită să-l iert de fiecare dată când face lucruri din astea.

– Tu... mă mai doreşti? mă întreabă el, cu vocea tremurândă.

Când mă uit la el, îi pot vedea vulnerabilitatea. Oftez, ştiind că nu sun capabilă să ţin supărarea când ochii îi sunt plini de îngrijorare.

– Da, sigur că da. Vino încoace, îi zic şi îi fac semn să se aşeze pe pat lângă mine.

Nu am voinţă când vine vorba despre băiatul ăsta.

– Tu mă consideri iubita ta? îl întreb după ce se aşază.

– Da, doar că pare puţin ridicol să-ţi spun aşa, zice el.

– Ridicol?

Îmi rod unghiile, un obicei prost de care trebuie să scap.

– Pentru că eşti pentru mine mai mult decât o titulatură de adolescenți.

Îşi pune mâinile lui mari pe obrajii mei. Răspunsul lui îmi face stomacul să vibreze în cel mai plăcut mod cu putinţă. Nu pot să-mi reprim rânjetul care mi-a înflorit pe faţă. Umerii i se relaxează imediat.

– Nu-mi place că nu vrei ca lumea să ştie despre noi; cum am putea locui împreună dacă nu le spui prietenilor tăi că avem o relaţie?

– Nu e chiar aşa. Vrei să-l sun pe Zed chiar acum şi să-i spun? Dacă e să fim cinstiţi, ţie ar trebui să-ţi fie ruşine că umbli cu mine. Am văzut cum se uită lumea la noi când suntem împreună, spune el.

Deci a observat cum se uită oamenii la noi doi.

– Se zgâiesc la noi pentru că suntem foarte diferiţi şi asta e problema lor. Mie nu-mi va fi niciodată ruşine că sunt văzută cu tine. Niciodată, Hardin.

– Mi-a fost teamă că vei renunţa la mine, spune el.

– Să renunţ la tine? repet eu.

– Tu eşti singura constantă din viaţa mea; ştii asta, nu-i aşa? Nu ştiu ce m-aş face dacă tu m-ai părăsi, zice el.

– Nu te voi părăsi dacă nu-mi vei da un motiv serios, îl asigur eu, dar nu mă pot gândi la ceva ce m-ar putea face să-l părăsesc.

Sunt prea îndrăgostită. Numai gândul că l-aş putea părăsi îmi trimite o durere prin tot trupul, pe care nu o pot suporta. M-ar sfâşia. Chiar dacă ne certăm în fiecare zi, îl iubesc.

– Nu o să-ţi dau motive, spune. Se uită în altă parte pentru o clipă, după care mă priveşte din nou în ochi. Îmi place cine sunt când sunt cu tine.

Îmi mângâi obrazul de mâna sa.

– Şi mie.

Îi iubesc, iubesc fiecare parte din el. Toate versiunile lui. Cel mai mult îmi place ce am devenit alături de el; ne-am schimbat recirpoc în bine. L-am făcut cumva să se deschidă și l-am făcut fericit, iar el m-a învățat să trăiesc și să nu mă mai cramponez de fiecare amănunt.

– Știu că te enervez câteodată... bine, de multe ori, și Dumnezeu mi-e martor că și tu mă scoţi din minţi... zice el.

– Mulțumesc!

– Spuneam doar că dacă ne certăm nu înseamnă că nu ar trebui să fim împreună. Toată lumea se ceartă. Zâmbeşte. Doar că noi ne cerăm mai mult decât oamenii normali. Noi doi suntem foarte diferiți, deci va trebui să ne dăm seama cum trebuie să ne purtăm unul cu altul. Cu timpul, va deveni mai uşor, mă asigură el.

Îi zâmbesc şi eu şi îmi trec degetele prin părul lui negru.

– Şi tot nu ne-am cumpărat ţinute pentru nuntă, spun eu.

– Ah, la naiba, se pare că nu putem merge.

Adoptă cea mai nesinceră încruntătură din câte am văzut şi mă sărută pe nas.

– Ai vrea tu. De-abia e marţi. Avem toată săptămâna la dispoziţie.

– Sau am putea să nu mergem la nuntă şi, în schimb, să te duc în Seattle pentru tot weekendul?

Ridică o sprânceană.

– Ce? Mă ridic în picioare. Adică nu! Mergem la nuntă, mă corectez eu. Dar mă poţi duce la Seattle în weekendul viitor.

– Nu, este o ofertă limitată, mă tachinează şi mă trage la el în poală.

– Bine, presupun că găsesc eu pe altcineva să mă ducă la Seattle.

Gura i se încordează, iar eu îi mângâi cu vârfurile degetelor barba de-abia crescută pe bărbie şi pe obraz.

– Nu o să îndrăzneşti.

Îşi forţează buzele să zâmbească în continuare.

– Ah, ba o să îndrăznesc. Seattle este locul meu preferat, până la urmă.

– Locul tău preferat?

– Da, nu am fost în nicio altă parte.

– Care e cel mai îndepărtat loc în care ai ajuns? mă întreabă el.

Îmi pun capul pe pieptul lui, iar el se sprijină de capătul patului, luându-mă în braţe.

– La Seattle. Nu am ieşit din statul Washington.

– Niciodată? se miri el.

– Nu, niciodată.

– De ce nu?

– Nu ştiu, nu ne-am permis după ce a plecat tata. Mama muncea tot timpul, iar eu eram prea concentrată pe şcoală şi gandul că va trebui să scap din acel orăşel, ca să mă mai gândesc şi la altceva, în afară de învăţat.

– Unde ţi-ar fi plăcut să călătoreşti? mă întreabă el, mângâindu-mă cu degetele pe braţ.

– La Chawton. Vreau să-i văd ferma lui Jane Austen. Sunt la Paris. Mi-ar plăcea să văd undea locuit Hemingway cât a stat acolo.

– Ştiam că vei spune locurile astea. Te-aş putea duce.

Tonul lui este foarte serios.

– Hai să începem cu Seattle.

Chicotesc.

– Vorbesc serios, Tessa. Te duc oriunde vrei tu. Mai ales în Anglia. Acolo am crescut, totuşi. Poţi s-o cunoşti pe mama și restul familiei.

– Ăăă...

De fapt, nu am nimic de spus. Se poartă atât de ciudat, acum o oră mă prezintă amicilor lui drept “o prietenă”, iar acum mă duce în Anglia s-o întâlnesc pe mama lui.

– Hai să începem cu Seattle? râd eu.

– Bine, dar ştiu că ţi-ar plăcea să te plimb prin Anglia pe la țară, să vezi casa în care a creacut Austen...

Nici nu mă pot imagina cum ar reacţiona mama dacă i-aş spus că plec din țară cu Hardin. Probabil că m-ar încuia în pod şi nu m-ar mai lăsa să ies niciodată. Încă nu am vorbit cu ea de când a ieşit ca din puşcă din camera mea de cămin, după ce m-a amenințat, încercând să mă determine să nu mă mai văd cu Hardin. Vreau să evit orice ceartă cu ea cât mai mult timp cu putință.

– Ce s-a întâmplat? întreabă el şi îşi înclină capul, apropiindu-l de fața mea.

– Nimic, scuze. Mă gândeam la mama.

– Ah... o să-şi revină ea, iubito.

Pare sigur de ceea ce spune, dar eu o cunosc mai bine.

– Nu cred, aşa că haide să vorbim despre altceva.

Începem să discutăm despre nuntă, dar, după un minut, lui Hardin îi vibrează telefonul în buzunar. Mă ridic de pe el ca să îşi poată scoate telefonul, dar el nu schiţează niciun gest.

– Oricine ar fi poate aştepta, spune el, ceea ce mă face fericită.

– Vrei să rămâi la tatăl tău acasă sâmbătă după nuntă? îl întreb.

Trebuie să nu mă mai gândesc la mama.

– Asta vrei să facem? mă întreabă.

– Da, îmi place acolo. Patul ăsta e prea mic.

Îmi încreţesc nasul, iar el izbucneşte în râs.

– Putem să stăm acolo mai des. Vrei în seara asta?

– Trebuie să mă duc la serviciu dis-de-dimineaţă, îi readuc aminte.

– Şi ce dacă? Poţi să îţi aduci lucrurile cu tine şi să te pregăteşti într-o baie adevărată. Nu am mai trecut de mult prin camera mea, probabil că acum încearcă s-o închirieze, glumeşte el. Nu vrei să faci un duș fără să te afli cu treizeci de oameni în aceeaşi încăpere?

– S-a făcut.

Îi zâmbesc şi mă dau jos din pat.

Hardin mă ajută să îmi fac bagajele pentru mâine şi sunt din ce în ce mai entuzismată că mergem la casa frăţiei studenţeşti. Uram acea casă, încă o urăsc, dar gândul la un duş într-o baie adevărată și la patul cel mare al lui Hardin este prea tentant ca să fie trecut cu vederea. Pune mâna pe setul de lenjerie roşie din dulap şi mi-l dă cu o serie de gesturi nerăbdătoare, iar eu mă înroşesc şi îl bag în bagaj. Îmi împachetez una dintre fustele negre mai vechi şi o bluză albă, vrând să fac o pauză de la rochiile cele noi.

– Sutien roşu cu cămaşă albă? întreabă Hardin.

Scot cămaşa albă şi iau în loc una albastră.

– Poţi să îţi iei mai multe haine acum, ca să nu îţi mai baţi capul data viitoare, sugerează ei.

Vrea să-mi ţin ţoalele acasă la el. Îmi place la nebunie că se subînțelege faptul că vom sta împreună în fiecare noapte.

– Cred că ar fi bine, spun eu şi îmi iau rochia cea nouă albă și alte câteva lucruri la întâmplare.

– Ştii ce ar uşura foarte mult situaţia? întreabă și își pune bagajul meu pe umăr în timp ce ieşim.

– Ce anume?

Ştiu deja ce are de gând să spună.

– Dacă am locui în acelaşi loc. Zâmbeşte. Nu ar mai trebui să ne tot hotărâm unde să ne ducem şi nu ai mai avea bagaj de făcut. Ai face duş privat în fiecare zi; bine, nu în totalitate privat. Îmi face jucăuş cu ochiul. Şi exact în momentul în care cred că a terminat, când ajungem la maşina lui şi îmi deschide portiera, continuă: Te-ai putea trezi şi ţi-ai face cafeaua singură în bucătăria noastră şi te-ai putea pregăti pentru ziua care urmează şi ne-am întâlni acasă la noi la sfârşitul fiecărei zile. Nu ar mai exista colege de cameră sau mizeria de la sediul frăţiei.

Pe câte ori spune "al nostru" îmi tremura stomacul. Cu cât mă gândesc mai mult, cu atât sună mai bine. Mi-e doar teamă să nu mă mut cu Hardin prea devreme. Nu vreau să se întoarcă totul împotriva mea.

Pe drumul către casă, îşi pune mâna pe coapsa mea şi îmi spune din nou:

– Nu mai exagera cu gândirea.

Îi aud din nou telefonul vibrând, dar îl ignoră.

De data asta, devin un pic suspicioasă, întrebându-mă de ce nu răspunde la telefon, dar încerc să alung acest gând.

– De ce anume îţi este teamă? mă întreabă el văzând că nu răspund.

– Nu ştiu, dacă se întâmplă ceva cu stagiatura mea şi nu îmi mai permit chiria? Dacă se întâmplă ceva cu noi?

Se încruntă, dar îşi revine repede.

– Iubito, ţi-am mai spus că aş plăti eu chiria. A fost ideea mea și câștig mai mult, deci lasă-mă pe mine s-o fac.

– Nu mă interesează cât câştigi. Nu-mi place ideea să plătești tu pentru tot.

– Poți să plăteşti tu cablul atunci?

Rânjeşte.

– Cablul şi cumpărăturile? mă ofer eu.

Nu îmi dau seama dacă vorbesc ipotetic sau nu.

– S-a făcut. Cumpărăturile... sună bine, nu-i aşa? Ai putea să-mi pregătești cina în fiecare seară când ajung acasă.

– Pardon? Ar putea fi invers, râd eu.

– Putem face ce cu schimbul.

– S-a făcut.

– Deci, te muţi cu mine?

Nu cred că am văzut niciodată un rânjet mai profund pe chipul său perfect.

– Nu am spus asta, am spus doar...

– Știi că voi avea grijă de tine? Mereu, promite el.

Vreau să-i spun că nu vreau să aibă nimeni grijă de mine, că vreau să îmi câştig banii mei şi să plătesc singură pentru partea mea, dar am senzația că nu se referă numai la aspectul financiar.

– Mi-e teamă că acest lucru este prea frumos ca să fie adevărat, recunosc în cele din urmă, faţă de Hardin şi faţă de mine însămi.

Mă surprinde spunând:

– Și mie.

– Serios?

Sunt uşurată că simte la fel.

– Da, gândul ăsta îmi trece tot timpul prin minte. Tu eşti prea bună pentru mine şi mă aştept să-ţi dai seama de asta dintr-o clipă în alta, dar sper să nu o faci, spune el, cu ochii aţintiţi asupra drumului.

– Aşa ceva nu o să se întâmple, îl asigur eu şi vorbesc serios.

El nu zice nimic.

– Bine, rup eu tăcerea.

– Ce e bine?

– Bine Mă mut cu tine.

Zâmbesc.

Expiră zgomotos, de parcă s-ar fi abținut ore întregi să respire.

– Pe bune?

Gropițele îi apar în obraji, scutură din cap și zâmbește.

– Da.

– Nici nu ai idee ce înseamnă acest lucru pentru mine, Theresa.

Îmi ia mâna şi mă strânge. Hardin intră pe strada lui, iar mintea mea o ia razna. Chiar facem chestia asta, ne mutăm împreună? Eu și Hardin. Singuri. Tot timpul. În apartamentul nostru. În patul nostru. Totul în comun. Sunt speriată ca naiba, dar entuziasmul îmi depăşeşte nervozitatea, cel puţin în acest moment.

– Nu-mi mai spune Theresa sau mă răzgândesc, glumesc eu.

– Ai zis că doar prietenii şi familia au voie să-ţi spună aşa. Cred că mi-am câştigat acest drept, argumentează el.

Îşi aduce aminte aşa ceva? Cred că am spus asta exact după ce l-am cunoscut. Rânjesc.

– Corect. Spune-mi cum vrei tu.

– Ah, iubito, nu aş spune asta dacă aş fi în locul tău. Am o listă întreagă de feluri perverse în care aş vrea să te strig.

Are un zâmbet răutăcios şi mă trezesc dorind să aflu care sunt acele porecle vulgare, dar mă abţin să întreb şi îmi strâng picioarele laolaltă. Cred că a observat asta, căci zâmbetul îi devine şi mai larg.

Exact când îmi vine în cap o replică deşteaptă despre cât de pervers e el, îmi înghit cuvintele. Parcăm lângă casă şi vedem că toată curtea e plină de oameni, iar strada e plină de maşini.

– La naiba, habar n-aveam că e petrecere aici în seara asta. E marţi, mama mă-sii. Vezi, ăsta e motivul... începe el.

– E în regula. Putem merge direct la tine în cameră, îl întrerup, încercând să-i înlătur iritarea.

– Bine, oftează el.

Când intrăm în casa ticsită de oameni, eu şi Hardin ne îndreptăm direct către scări. Exact când încep să mă gândesc că am reuşit să strecor fără să mă întâlnesc cu niciun cunoscut, descopăr un ciuf de păr blond nisipiu chiar în vârful scărilor. Jace.

83

Hardin îl observă pe Jace în acelaşi timp şi se răsuceşte către mine, apoi din nou către Jace, încordându-se imediat. Pentru o secundă mi se pare că este pregătit să se întoarcă din drum, dar Jace ne vede și știu că Hardin nu va risca să-l sfideze dând înapoi acum. În jurul nostru, petrecerea e în plină desfăşurare, dar nu mă pot concentra decât la zâmbetul răutăcios al lui Jace, care pur şi simplu îmi dă fiori.

Când ajungem în vârful scărilor, se uită la noi exagerat de surprins şi spune:

– Nu credeam că o să mă întâlnesc aici cu voi, de vreme ce nu ați putut ajunge la docuri.

– Da, tocmai am ajuns aici... începe Hardin.

– Ah, înţeleg de ce veneaţi aici. Jace zâmbeşte şi îl bate pe Hardin pe umăr. Mă crispez când ochii lui căprui se mută asupra mea. Este o adevărată plăcere să te revăd, Tessa, spune el şmechereşte.

Mă uit urât la Hardin, dar el este prea atent la Jace ca să bage de seamă.

– Şi mie îmi face plăcere, reuşesc eu să spun.

– Oricum, mai bine că nu aţi venit la docuri. A venit poliția și ne-a stricat petrecerea, așa că ne-am mutat aici.

Asta înseamni că prietenii jegoşi ai lui Jace sunt pe aici, pe undeva, şi mai mulţi oameni pe care Hardin nu-i place Acum

îmi doresc să fi rămas la cămin. După expresia din ochii lui Hardin îmi dau seama că şi el îţi doreşte acelaşi lucru.

– Nasol, omule, spune Hanlin și încearcă să-și continue drumul pe coridor.

Jace îl apucă de braţ pe Hardin și spune:

– Ar trebui să veniţi jos și să bem ceva împreună.

– Ea nu bea, pufneşte Hardin, vizibil enervat.

Din păcate, nervii din vocea lui par să-l încurajeze şi mai tare pe Jace.

– Ah, bine. Dar tot ar trebui să veniţi să vă distraţi. Insist, spune el.

Hardin mă priveşte, iar ochii mei se lărgesc încercând să-i spun în tăcere: *Nu!* Dar apoi el clatină din cap către Jace. Ce naiba are?

– Cobor într-un minut; stai doar s-o... instalez pe ea, mormăie Hardin, apoi mă trage de încheietură până la el în cameră, înaintea ca Jace să mai spună ceva.

Descuie ușa camerei, mă zoreşte înăuntru și închide repede ușa.

– Nu vreau să cobor acolo, îi spun când îmi așază geanta jos.

– Nu cobori.

– Dar tu cobori? îl întreb.

– Da, pentru un minut. Nu stau mult.

Se freacă pe ceafă cu mâna.

– De ce nu i-ai spus pur și simplu că nu te duci? întreb.

Pentru cineva care pretinde că nu-i e teamă de el, Hardin pare destul de intimidat de Jace.

– Ți-am mai zis, e greu să-l refuzi, spune el.

– Te are cu ceva la mână sau ceva de genul ăsta?

– Poftim? Obrajii lui Hardin se înroșesc. Nu... e doar un ticălos. Și nu vreau necazuri. Mai ales în preajma ta, zice el și face un pas către mine Nu stau jos prea mult, dar îl cunosc şi, dacă nu mă duc să beau ceva cu el, va veni aici sus şi nu îl vreau deloc pe lângă tine, spune el şi mă sărută pe obraz.

– Bine, oftez eu.

– Trebuie să stai aici, totuşi. Ştiu că nu e ceva ideal, cu muzica urlând de jos, dar nu vreau să risc să nu mai putem pleca mai târziu dacă vii şi tu acum la parter.

– Bine, îi repet.

Oricum un vreau să merg la parter. Urăsc petrecerile astea şi cu siguranţă nu am chef s-o văd pe Molly, dacă este şi ea aici.

– Vorbesc serios. Bine? mă roagă el cu o voce blândă.

– Am spus bine. Doar nu mă lăsa pe aici pe sus prea mult timp singură, îl implor.

– Nu te las. Ar trebui să mergem mai repede să semnăm actele pentru apartament. După ce termini la Vance. Nu vreau să mai trec prin aşa ceva niciodată.

Nu mai trebuie să am de-a face cu genul ăsta de petrecere şi nici să stau în camera mea mică de la cămin. Vreau să iau masa într-o bucătărie, nu într-o cantină, şi vreau libertatea de a fi

adult. Timpul petrecut în campus şi locuitul acolo mă fac conştientă de faptul că suntem foarte tineri.

– Bine, mă întorc repede. Încuie uşa după ce ies şi nu o mai deschide nimănui; eu am cheie. Mă sărută rapid şi se întoarce spre uşă.

– Doamne, te porţi ca şi cum cineva o să mă omoare, glumesc ca să risipesc tensiunea, dar el nu râde deloc înainte să plece din cameră.

Îmi dau ochii peste cap, dar încui uşa cum mi-a spus; ultimul lucru pe care mi-l doresc este să am de-a face cu beţivi care intră pe aici căutând o baie în care să se giugiulească.

Deschid televizorul, sperând să mai înlătur un strop din zgomotul de jos, dar mă trezesc întrebându-mă ce se întâmplă la parter. De ce este Hardin atât de intimidat de Jace şi de ce Jace este atât de dubios? Oare se joacă din nou jocul ăla imatur de-a Adevărul și Provocarea? Dacă Hardin este provocat s-o sărute pe Molly? Dacă ea îi stă în poală cum s-a mai întâmplat? Urăsc sentimentul ăsta de gelorie împotriva ei, mă înnebuneşte. Ştiu că Hardin s-a culcat și s-a prostit cu multe fete, inclusiv cu Steph, dar Molly mă enervează cu adevărat. Poate pentru că ştiu că nu mă poate suporta şi pentru că încearcă mereu să-mi îndese pe gât aventura pe care a avut-o cu Hardin.

Și ai prind-o călărindu-l, băgându-i limba adânc pe gât, chiar de prima oară ai văzut-o, îmi aminteşte subconştientul

Şi, în cele din urmă, toate aceste gânduri mă invadează; știu că ar trebui să stau liniştită şi să ţin uşa încuiată, dar picioarele mele au alte planuri şi până să-mi dau seama, cobor câte două trepte odată, în căutarea lui Hardin.

Când ajung la baza scărilor, observ hidosul păr roz al lui Molly și ținuta aproape inexistentă. Spre uşurarea mea, Hardin nu e de găsit prin jur.

– Ca să vezi... ca să vezi, se aude o voce din spatele meu.

Mă răsucesc și-l văd pe Jace la mai puţin de jumătate de metru depărtare.

– Hardin spunea că nu te simţi prea bine. Ăla mereu minte.

Zâmbelte și scoate o brichetă din buzunar. Apasă cu degetul mare pe vârful brichetei, aprinzând-o, și o apropie de tivul vestei ca să pârlească niște ațe.

Mă hotătăsc să-i susţin minciuna lui Hardin.

– Nu mă simțeam, dar acum mi-e mai bine un pic.

– Așa de repede?

Râde, în mod clar amuzat.

Camera pare mult mai mica acum, iar mulţimea petrecăreață pare mai mare. Încuviințez dând din cap și mă uit în jurul meu, disperată să-l găsesc pe Hardin.

– Hai, vreau să ți-i prezint pe câțiva dintre prietenii mei, spune Jace.

Voicea lui îmi provoacă mereu fiori pe șira spinării.

– Cred că trebuie să-l găsesc pe Hardin, mă bâlbâi eu.

– Ooo, haide. Hardin e pe undeva pe acolo cu ei, oricum, zice el și își pune mâna pe umărul meu.

Fac un pas în lateral, prefăcându-mă că nu i-am observat gestul. Mă gândesc serios să mă duc înapoi sus, astfel încât Hardin să nu-și dea seama deloc că am coborât, dar am sentimentul că Jace fie mă va urmări, fie îi va spune lui Hardin. Cel mai probabil ambele variante.

– Bine, îi spun, cedând.

Mă ţin după Jace prin mulţime, iar el mă conduce în curtea din spate. Este întuneric, cu excepţia câtorva lumini de pe verandă. Încep să am emoţii că l-am urmat pe Jace afară, în beznă, până când ochii mei dau de Hardin. Îşi lărgeşte ochii de surpriză, apoi de furie și dă să se ridice, după care se răzgândeşte.

– Uite pe cine am găsit umblând de una singură, spune Jace şi face un gest către mine.

– Văd, mormăie Hardin.

Este supărat.

Stau în fața unui mic cerc de chipuri pe care nu le recunosc, care sunt adunate în jurul unei vetre făcute din pietre mari, fără ca focul să fie aprins. Sunt şi câteva fete pe acolo, dar majoritatea sunt băieţi care arată destul de amenințător.

– Vino încoace, spune Hardin şi se înghesuie ca să-mi facă loc pe piatra pe care stă.

Mă aşez, iar Hardin îmi aruncă o privire care spune că, dacă nu ar fi toţi oamenii ăştia de faţă, ar ţipa la mine din toţi rărunchii. Jace se apleacă şi şopteşte ceva în urechea unui tip cu un tricou alb sfâşiat și cu păr negru.

– De ce nu ai rămas în cameră? spune Hardin încet, dar cu autoritate.

– Nu... nu ştiu. M-am gândit că poate Molly... încep eu să vorbesc, dar îmi dau seama cât de absurdă par.

– Nu cred că vorbeşti serios, oftează el cu o urmă de exasperare în voce și își trece mâna prin păr.

Atenţia grupului se mută din nou asupra noastră când părul negru îmi dă o sticlă de votcă.

– Ea nu bea, spune Hardin şi mi-o smulge din mână.

– Du-te naibii, Scott, poate să vorbească şi singură, spune alt tip.

Are un zâmbet simpatic şi nu pare la fel de înspăimântător ca Jace sau ca băiatul cu părul negru.

Hardin râde nonşalant, deşi eu pot spune că e un râs forţat.

– Vezi-ţi de treaba ta, Ronnie, zice Hardin pe un ton lejer.

– Deci, cine vrea să jucăm un joc? întreabă Jace, iar eu mă uit către Hardin.

– Te rog, nu-mi spune că şi voi jucaţi Adevăr sau Provocare la petreceri. Pe bune, ce vă place atât de mult la jocurile astea? mârâi eu.

– Uuu, îmi place de ea. Drăguţă şi scandalagioaică, spune Ronnie şi eu râd.

– Cine spune ca e ceva rău să joci nişte jocuri din când în când, bolboroseşte Jace, iar Hardin se încordează lângă mine.

– Nu, ne gândeam mai degrabă la poker pe dezbrăcate, zice alt tip.

– Ah, nici vorbă, le răspund.

– Ce spuneţi de "Suge şi suflă"? zice Jace, iar eu mă crispez și mă înroşesc.

Nu sunt sigură ce înseamnă asta, dar nu cred că e ceva ce aș vrea joc cu gaşca asta.

– Nu am auzit de așa ceva. Dar nu, mulţumesc, zic.

Cu coada ochiului îl văd pe Hardin zâmbind.

– E un joc distractiv, mai distractiv când bei unul sau două pahare, se aude o voce de băiat de altundeva.

Mă gândesc să smulg sticla din mâna lui Hardin şi să iau o înghiţitură, dar trebuie să mă trezesc devreme și nu vreau să fiu mahmură.

– Oricum nu avem destule fete ca să jucăm "Suge și suflă", spune Ronnie.

– Aduc eu câteva, zice Jace și dispare în casă, înainte să protesteze careva.

– Du-te înapoi sus, spune Hardin încetişor, astfel încât să aud numai eu.

– Dacă vii cu mine, îi răspund.

– Bine, hai să mergem.

Dar când ne ridicăm, se aude un mormăit din cerc.

– Unde pleci, Scott? întreabă unul dintre băieţi.

– Sus, răspunde el.

– Pe bune, nu te-am mai văzut de luni de zile. Mai stai cu noi puţin.

Hardin se uită la mine, iar eu ridic din umeri.

– Bine, e în regulă, zice Hardin şi mă conduce înapoi la pietroiul pe care stăteam.

– Mă întorc imediat, de data asta rămâi aici. Vorbesc serios, îmi zice el, iar eu îmi dau ochii peste cap, pentru că mi se pare ironic faptul că mă lasă singură în mijlocul celui mai rău famat grup de pe aici.

– Unde te duci? îl întreb înainte să se îndepărteze.

– Să-mi iau ceva de băut. S-ar putea să-ţi trebuiască și ție.

Zâmbeşte şi intră în casă.

Mă zgâiesc pe rând la cer şi la vatra focului ca să ocolesc orice conversaţie bizară. Nu funcţionează.

– De cât timp îl cunoşti pe Hardin? întreabă Ronnie şi ia o înghiţitură de alcool.

– De câteva luni, îi răspund eu politicos.

Ronnie are ceva care mă relaxează; simţurile mele nu sunt în alertă în prezenţa lui, aşa cum sunt în preajma lui Jace.

– Ah, nu de foarte multă vreme, nu? zice el.

– Ăăă, da, nu chiar. Nu de multă vreme. Tu de cât timp îl cunoşti? întreb eu, dându-mi seama că pot folosi această ocazie pentru a obţine cât mai multe informaţii despre Hardin.

– De anul trecut.

– Unde l-ai cunoscut? încerc să par nonşalantă.

– La o petrecere. De fapt, la o grămadă de petreceri.

Râde.

– Ah, deci sunteţi prieteni? întreb.

– Băgăcioasă mică ce eşti tu, nu-i aşa? Intervine în discuție tipul cu părul negru.

– Sigur că sunt, răspund, iar el izbucneşte în râs.

Nu sunt atât de răi, în niciun caz atât de răi pe cât îi făcea Hardin. Pe unde o umbla?

Câteva clipe mai târziu, Handin apare cu Jace şi cu trei fete în urma lor. Ce naiba? Jace şi Hardin par a discuta ceva, iar Jace îl bate pe spate pe Hardin şi amândoi izbucnesc în râs.

Hardin are două pahare roşii în mâini. Mă bucur că Molly nu se află prinde fetele care îi însoţesc. Se aşază înapoi pe piatră lângă mine și mă priveşte jucăuş. Cel puţin, pare mai relaxat decât era înainte să plece.

– Poftim, zice el şi îmi dă unul din pahare.

Mă uit la pahar o clipă înainte să-l apuc. Un pahar de alcool nu are cum să-mi strice. Recunosc instantaneu gustul; în noaptea în care m-am sărutat cu Zed băuserăm aşa ceva.

Hardin se uită lung la mine, iar eu îmi ling buzele ca să simt aroma băuturii.

– Acum avem fete suficiente, spune Jace şi face un gest cu mâna către nou-venite.

Mă uit la ele şi încerc să-mi reprim instinctul de a judeca lumea. Sunt îmbrăcate sumar în fustiţe, iar tricourile lor sunt identice, exceptând culoarea. Cea în roz îmi zâmbeşte, aşa că mă decid că de ea îmi place cel mai mult.

– Tu nu joci, îmi zice Hardin la ureche.

Vreau să-i spun că o să fac ce o să am chef, dar el se apleacă şi îmi pune o mâna pe talia mea. Îl privesc, în mod categoric surprinsă, dar el îmi zâmbește.

– Te iubesc, șoptește el.

Își lipește buzele reci de urechea mea şi mă face să tremur.

– Bine, deci toată lumea știe cum se joacă, zice Jace în gura mare. Trebuie să se așezăm într-un cerc mai mic. Dar mai întâi, hai să dăm drumul la petrecere.

Rânjește și scoate ceva din buzunar. Își scoate bricheta și aprinde un obiect mic și alb.

– E iarbă, îmi spune Hardin încet.

Mă gândeam eu că asta trebuie să fie, deşi nu am mai văzut niciodată marijuana.

Dau din cap şi mă uit cum Jace duce joint-ul la buze şi scoate un nor de fum, înainte de a o ridica în faţa lui Hardin.

Hardin clatină din cap, refuzând. Ronnie o ia şi inhalează profund, tuşind zgomotos.

– Tessa? zice Ronnie şi mi-o întinde.

– Nu, nu, mulţumesc, spun şi mă bag şi mai mult în sufletul lui Hardin.

– Bine, atunci să jucăm, zice una dintre fete şi scoate ceva din geantă, în timp ce toţi se mută de pe pietroaiele lor ca să formeze un cerc mai restrâns pe iarbă.

– Haide, Hardin! bolboroseşte Jace, dar Hardin clatină din cap.

– Mă simt bine aici, amice, zice el.

– Ne mai trebuie o fată atunci, dacă nu vrei să rişti să-i iei limba lui Dan în gură.

Ronnie râde. Dan trebuie să fie tipul cu părul negru. Un roşcat cu mult păr pe faţă ia un fum din joint şi i-l pasează înapoi lui Jace. Eu îmi termin băutura şi trec la paharul lui Hardin. Ridică o sprânceană la mine, dar mă lasă să-l iau.

– Mă duc s-o iau pe Molly. E clar că o să vrea să joace, zice fata cu tricou roz.

Auzindu-i numele, ura faţă de Molly îmi învinge bunul-simţ şi mă trezesc spunând:

– Joc eu.

– Pe bune? întreabă Jace.

– Are voie? întreabă Dan rânjind şi se uită la Hardin.

– Pot să fac ce vreau eu, mulţumesc, spun şi îi zâmbesc inocent, în ciuda tonului răutăcios.

Prefer să nu mă uit la Hardin; el mi-a spus deja să nu joc, dar eu pur și simplu nu pot sa tac din gură. Dau pe gât restul paharului și mă așez lângă fata în tricou roz.

– Trebuie să te aşezi între doi băieți, îmi spune ea.

– Ah, bine, zic şi mă ridic.

– Joc şi eu, mormăie Hardin și de aşază.

Mă pun lângă el instinctiv, dar tot nu mă uit în ochii lui. Jace stă în partea cealaltă.

– Cred că Hardin ar trebui să se aşeze aici ca să facem lucrurile și mai interesante, zice Dan, iar roşcatul aprobă dând din cap.

Hardin îşi dă ochii peste cap şi se mută vizavi de mine. Un pricep sensul acestei rearanjări; ce importanţă are cine stă lângă cine? Când Dan se mută lângă mine, încep să mă cuprindă emoţiile. Stau între el și Jace şi mă simt foarte incomod.

– Putem să începem? se smiorcaie fata în tricou verde.

Ea stă între Hardin şi roşcat. Jace ia ceea ce seamănă eu o foaie de hârtie de la una dintre fete şi şi-o bagă în gură

Poftim?

– Ești gata? mă întreabă.

– Eu nu știu cum se joacă, recunosc şi o aud pe una dintre fete cum se hlizeşte.

– Îţi pui chestia asta în gură şi aspiri; scopul e să nu laşi hârtia să cadă. Dacă hârtia cade, trebuie să săruţi băiatul, explică el.

– Ah, nu. Mă uit înspre Hardin, dar el îl priveşte absorbit pe Jace.

– Începe în sens invers ca să vadă şi ea, zice fata din cealaltă parte a lui Jace.

Nu-mi place deloc jocul ăsta. Sper să se termine cumva înainte să îmi vină mie rândul. Sau lui Hardin. În plus, mi se pare că au depășit vârsta pentru astfel de jocuri ridicole. Ce au copiii ăştia de la colegiu de vor să se sărute cu oameni la întâmplare de fiecare dată când au ocazia? Privesc cum hârtia ajunge între gura lui Jace și cea a fetei; nu cade. Îmi țin respirația când Hardin recuperează hârtia de la prima fată și i-o pasează celeilalte. Dacă o sărută pe vreuna dintre ele... Râsuflu uşurată când văd că hârtia nu cade. Hârtia cade totuși între roşcat şi fata în tricou galben şi cei doi se sărută. Ea deschide gura şi se sărută cu limba, făcându-mă să mă uit în altă parte și să mă crispez toată. Vreau să mă ridic și să părăsesc cercul, dar corpul îmi rămâne nemișcat. Eu sunt următoarea.

Ah, Doamne, eu sunt următoarea. Înghit în sec când Dan se răsucește către mine cu hârtia pe bare. Eu încă nu ştiu exact ce trebuie să fac, așa că închid ochii, pun gura la capătul celălalt şi trag aer. Simt aer cald din partea cealaltă, căci Dan suflă, dar ştiu că este prea puternic și că hârtia va cădea cu siguranţă.

Exact când simt hârtia picându-mi pe picior, simt şi respiraţia fierbinte a lui Dan apropiindu-se de mine. În clipa în care buzele sale se ating de ale mele o forți îl trage înapoi.

Deschid ochii, dar până să-mi dau seama cu exactitate ce se întâmplă, Hardin este călare pe Dan, iar mâinile lui sunt înlănțuite în jurul gâtului acestuia.

84

Mă dau repede înapoi în momentul în care Hardin îl ia de cap pe Dan, cu mâinile încă încolăcite în jurul gâtului acestuia, şi îl trânteşte în iarbă. Pentru o secundă, mă întreb dacă Hardin ar fi procedat la fel pe veranda de beton sau în apropierea pietrelor vetrei şi simt cum răspunsul mi se arată sub forma pumnului ridicat al lui Hardin, care loveşte puternic în falca lui Dan.

– Hardin! strig eu şi mă ridic în picioare.

Toţi ceilalţi doar se zgâiesc, Jace părând amuzat, iar Ronnie în culmea distracţiei.

– Opreşte-l! implor eu, dar Jace scutură din cap, iar pumnul lui Hardin loveşte din nou chipul însângerat al lui Dan.

– Era de aşteptat de multă vreme; lasă-i să tranşeze problema cum ştiu ei. Rânjeşte la mine. Vrei ceva de băut?

– Poftim? Nu, nu vreau nimic de băut! Ce dracu' ai? ţip eu.

În jurul nostru s-a adunat o mulţime întreagă şi oamenii îi încurajează pe bătăuşi. Încă nu l-am văzut pe Dan pocnindu-l pe Hardin, lucru pentru care mă bucur, dar vreau ca Hardin să înceteze să-l lovească. Mi-e prea frică să încerc să-l opresc chiar eu, aşa că strig după Zed, când acesta apare în curte. Mă găseşte imediat din priviri şi vine alergând.

– Opreşte-l, te rog! strig eu.

Toată lumea pare entuziasmată, în afară de mine. Dacă Hardin va continua să-l lovească, îl va omorî. Sunt sigură de asta.

Zed dă scurt din cap şi face câţiva paşi către Hardin. Îşi înfăşoară mâna pe tricoul lui Hardin şi îl trage înapoi. Hardin este prins cu garda jos, aşa că se desparte cu uşurinţă de Dan, care zace cu faţa în jos. Scos din sărite, Hardin vrea să-l pocnească şi pe Zed, dar acesta se fereşte de pumnul lui şi îşi pune ambele mâini pe umerii acestuia. Îi spune ceva lui Hardin, nu aud ce, şi dă din cap către mine. Ochii lui Hardin scânteiază de furie, articulaţiile degetelor îi sunt pline de sânge, iar tricoul îi e sfâşiat de la strânsoarea lui Zed. Pieptul i se mişcă în sus şi în jos iute, de parcă e un animal sălbatic după pradă. Nu fac niciun pas ca să mă apropii de el; ştiu că este supărat pe mine. Sunt sigură de asta. Nu mi-e teamă de Hardin aşa cum ar trebui, probabil, să-mi fie. Deşi tocmai am fost martoră la criza lui de nebunie, sunt convinsă că mie nu mi-ar face rău fizic.

În timp ce adrenalina se potoleşte, aproape toată lumea începe să intre în casă. Trupul distrus al lui Dan zace prăbuşit la pământ, iar Jace se apleacă să-l ridice. Se împleticeşte pe picioare şi îşi ridică tricoul pentru a-şi şterge sângele de pe faţă, scuipând un amestec de sânge şi salivă, care mă face să mă uit în altă parte.

Hardin îşi întoarce capul ca să vadă unde este Dan şi încearcă să facă un pas către el.

Zed îl ţine strâns pe Hardin pentru a-l opri.

– Să te ia dracu', Scott! ţipă Dan.

Jace se pune între ei. Ah, acum vrea să intervină.

– Aşteaptă tu puţin... strigă Dan.

– Taci dracului din gură, se răsteşte Jace şi Dan tace.

Dan se uită la mine, iar eu fac un pas în spate. Mă întreb ce a vrut să spună Jace cu: "Era de aşteptat de multă vreme". Hardin şi Dan păreau să se înţeleagă bine acum câteva minute.

– Treci înăuntru! ţipă Hardin şi îmi dau seama imediat că vorbeşte cu mine.

Mă hotărăsc ca măcar în ultimul ceas să-l ascult, așa că mă răsucesc şi fug în casă. Ştiu că toată lumea se holbează la mine, dar nu-mi pasă. Îmi croiesc drum prin casa aglomerată şi mă grăbesc către camera lui Hardin. Cred că am uitat să încui uşa când am plecat, pentru că, spre oroarea mea, găsesc o pată mare şi roşie pe covor. Probabil că s-a împiedicat cineva şi şi-a vărsat băutura pe covorul arămiu. Minunat. Mă duc repede la baie, iau un prosop şi dau drumul apei de la chiuvetă. Încui uşa camerei lui Hardin, după care încep să şterg pata cu furie, dar apa se împrăştie pe pată şi nu face altceva decât să înrăutăţească situaţia. Uşa ţăcăne, iar eu încerc să mă ridic în picioare înainte ca el să intre în cameră.

– Ce dracului faci aici?

Privirea i se plimbă de la prosopul din mâna mea la pata de pe covor.

– Cineva... Am uitat să încui uşa când am coborât, recunosc şi mă uit la el. Nările i se umflă şi respiră adânc. Îmi pare rău, zic eu.

Furia îi iese prin toţi porii şi nici măcar nu mă pot supăra pe el pentru că totul a fost din vina mea. Dacă l-aş fi ascultat şi aş fi rămas în cameră, nimic din toate astea nu s-ar fi întâmplat.

Îşi trece mâinile peste faţă de atâta frustrare, iar eu fac un pas către el. Are degetele lovite şi pline de sânge, ceea ce îmi aminteşte de bătaia de la stadion. Mă surprinde luându-mi prosopul din mâini şi tac, din reflex, un mic salt înapoi. În ochii lui se citeşte confuzia şi dă uşor din cap, în timp ce se foloseşte de partea nepătată a prosopului pentru a-şi şterge articulaţiile.

Mă aşteptam să dea buzna în cameră, să spargă obiecte şi să urle la mine; în loc de asta, sunt tratată cu tăcere, ceea ce se dovedeşte a fi mult mai rău.

– Poţi să spui ceva, te rog? îl implor.

Cuvintele sale se aud mai încet decât în mod obişnuit.

– Crede-mă, Testa, nu vrei să vorbesc cu tine în momentul ăsta.

– Ba da, vreau, îi spun.

Nu pot suporta furia asta mută.

– Ba nu, nu vrei, mârâie el.

– Ba da, vreau! Trebuie să vorbeşti cu mine, spune-mi ce naiba s-a întâmplat acolo?

Gesticulez cu mâinile către fereastră, iar el îşi încleştează pumnii pe lângă corp.

– La naiba, Tessa! Întotdeauna trebuie să forţezi lucrurile! Ți-am spus de mai multe ori să stai dracului în nenorocita asta de cameră şi ce dracu' ai făcut tu? Nu m-ai ascultat, ca de obicei! De ce îți este atât de greu să asculţi ce spun eu? strigă el şi loveşte cu pumnul în dulap, crăpând lemnul.

– Pentru că, Hardin, nu ai dreptul să-mi spui tot timpul ce să fac! urlu şi eu.

– Nu asta era intenţia mea. Voiam doar să te protejez de mizerii din astea la care tocmai ai asistat. Te avertizasem deja că asta nu-i o gaşcă potrivită pentru tine, cu toate astea tu te bagi în seamă cu Jace și apoi te oferi să joci jocul ăla nenorocit! Ce dracului a însemnat asta?

Venele de la gât i se văd zbătându-se sub piele atât de tare, încât mi-e teamă că i se vor sparge.

– Nu ştiam despre ce era vorba în jocul ăla! mă apăr eu.

– Ştiai bine că nu vreau să iei parte la el şi singurul motiv pentru care ai vrut să-l joci este pentru că cineva a rostit numele Molly, pentru care ai făcut o obsesie bolnăvicioasă!

– Pardon? Obsesie bolnăvicioasă? Poate nu-mi place faptul că iubitul meu obişnuia să se culce cu ea!

Obrajii mi-au luat foc. Gelozia şi dispreţul meu faţă de Molly sunt un pic sărite de pe fix, dar Hardin tocmai a strâns de gât un tip care era pe punctul să mă sărute.

– Păi, îmi pare rău că te anunţ, dar dacă o să ai o problemă cu toată lumea cu care m-am culcat, cred că ar fi mai bine să te transferi la o alta universitate, zice el, iar eu rămân cu gura căscată. Nu ai avut nicio problemă cu fetele de jos, adaugă el, iar inima mea o ia la galop.

– Care fete? Respir adânc. Cele care s-au jucat cu noi?

– Da, şi cam toate fetele care se învârt pe aici.

Nu are niciun strop de emoţie în glas şi mă priveşte fix.

Încerc să ripostez cumva, dar am rămas fără cuvinte. Faptul că Hardin s-a culcat cu toate cele trei fete şi practic cu toată populația feminină de la WCU mă umple de greaţă, iar partea cea mai rea este că mi-a aruncat asta în faţă. Cred că par o tâmpită care atârnă pe lângă Hardin şi toată lumea e de părere că sunt doar una dintre numeroasele fete cu are s-a culcat. Ştiu că e ofticat, dar asta e urât, chiar venind din partea lui Hardin. Mi se pare că ne-am întors în timp la momentul în care l-am întâlnit pentru prima oară și mă făcea intenționat să plâng în fiecare zi.

– O? Eşti surprinsă? Nu ar trebui să fii, zice el.

– Nu.

Și chiar nu sunt surprinsă, deloc. Sunt ranită. Nu de trecutul lui, ci de modul în care mă tratează când este furios.

Tot ce a spus a fost ca să mă facă să sufăr. Clipesc rapid ca să împiedic lacrimile s-o ia la vale, dar asta nu funcţionează şi sunt nevoită să mă întorc cu spatele la el și să mă șterg la ochi.

– Pleacă, spune el și se îndreaptă către uşă.

– Poftim? întreb și mă întorc cu fața la el.

– Du-te, Tessa.

– Unde să mă duc?

Nici măcar nu se uită la mine.

– Înapoi la tine în cameră... Nu știu... dar un poți rămâne aici.

Nu e deloc ce credeam că se va întâmpla. Durerea din piept devine mai puternică pe măsură ce fiecare secundă de tăcere trece între noi. O parte din mine vrea să-l implore să mă lase să rămân aici și să mă cert cu el până când îmi va spune de ce a reacționat așa la parter, dar o parte și mai mare din mine este stânjenită și rănită din cauză că m-a alungat cu atâta indiferență. Îmi iau geanta de pe pat și mi-o atârn pe umăr. Când ajung la ușă, mă uit la Hardin și sper că își va cere scuze sau că se va răzgândi, dar el se întoarce cu fața la fereastră și mă ignoră complet. Nu am idee cum o să ajung înapoi la cămin, de vreme ce Hardin m-a adus aici şi îmi propusesem să rămân la el peste noapte. Nu-mi amintesc ultima oară când am stat singură la mine în cameră şi acest gând mă calcă pe nervi. Drumul spre casa frăţiei studenţeşti pare că a avut loc acum câteva zile, nu acum câteva ore.

Când ajung la baza scărilor, simt cum cineva mă apucă de hanorac și îmi țin ţin respiraţia întorcându-mă, rugându-mă să nu fie Jace sau Dan.

Este Hardin.

– Vino înapoi sus, spune el cu disperare în glas şi cu ochii roşii.

– De ce? Credeam că vrei să plec.

Mă uit fix la peretele din spatele lui.

Oftează şi-mi ia geanta de pe umăr, urcând înapoi scările. Mă gândesc să îl las să se care cu geantă cu tot şi să plec oricum, dar atitudinea mea încăpăţânată ne-a băgat în buclucul ăsta de la bun început.

Oftez şi mă ţin după el până în cameră. Când uşa se închide, Hardin se răsuceşte şi mă împinge cu spatele la uşă.

Mă priveşte în ochi.

– Îmi pare rău.

Îşi lipeşte şoldurile de mine şi îşi pune una din mâini pe uşă, aproape de capul meu, ca să nu mă pot mişca.

– Şi mie, şoptesc eu.

– Dar că... uneori îmi pierd cumpătul. Nu m-am culcat cu fetele alea. Mă rog, nu cu toate trei.

Mă simt un pic mai uşurată, dar nu de tot.

– Primul meu instinct când mă enervez este să mă răzbun, să-l rănesc pe celălalt cât pot de tare. Dar nu vreau să pleci şi îmi cer iertare că te-am speriat snopindu-l în bătaie pe Dan.

Încerc să mă schimb, să mă schimb pentru tine... să devin ceea ce meriţi tu, dar îmi este greu. Mai ales când mă calci pe nervi intenţionat, spune el.

Îmi pune mâna pe obraz şi îmi şterge lacrimile care se usucă acolo.

– Nu mi-era teamă de tine, zic eu.

– De ce nu? Mie mi s-a părut că îţi era când ţi-am smuls prosopul.

– Nu... adică eram puţin speriată când mi-ai smuls prosopul, din cauza petei de pe jos. Dar mi-a fost frică pentru tine când te băteai cu Dan.

– Ţi-era frică pentru mine? Ridică puțin din umeri și se umflă în pene: Nici măcar nu a apucat să mă pocnească.

Îmi dau ochii peste cap.

– Mi-era teamă de faptul că o să-l omori sau ceva de genul ăsta. Poţi avea necazuri mari pentru că l-ai atacat, a explic.

Hardin chicoteşte.

– Stai să mă lămuresc: Erai îngrijorată de urmările juridice ale bătăii noastre?

– Nu mai râde. Încă sunt supărată pe tine, îi spun şi-mi încrucişez braţele. Nu ştiu exact de ce sunt supărată, în afara faptului că mi-a spus să plec.

– Şi eu încă sunt supărat pe tine, dar eşti foarte amuzantă. Îşi lipeşte fruntea de fruntea mea. Mă înnebuneşti, zice el.

– Ştiu.

– Nu mă asculţi niciodată şi mereu te cerţi cu mine, din orice. Eşti încăpăţânată şi aproape intolerabilă.

– Ştiu, repet eu.

– Mă provoci şi mă stresezi în mod inutil, ca să nu mai amintesc că aproape te-ai sărutat cu Dan chiar în faţa mea.

Buzele lui îmi ating gâtul şi mă străbate un fior.

– Iar tu spui cele mai enervante lucruri şi te porţi ca un copil când eşti furios.

În ciuda jignirilor pe care mi le-a adresat – nemulţumiri despre amănuntele pe care, înlăuntrul sufletului, cred că le admiră de fapt la mine – stomacul mi se strânge când mă sărută pe piele şi își continuă micul atac verbal. Se împinge din nou cu şoldurile în mine, de data asta cu mai multă putere.

– În ciuda tuturor lucrurilor astea... se întâmplă să fiu foarte îndrăgostit de tine, zice şi mă sărută cu pasiune pe pielea de lângă ureche.

Îmi pun mâinile în părul său, îl fac să geamă, iar el mă apucă de talie cu ambele mâini, trâgându-mă către el. Ştiu că ar mai fi fost lucruri de spus, mai multe problema de rezolvat, dar acum vreau să mă pierd în Hardin şi să uit ce s-a întâmplat în seara asta.

85

În ceea ce pare o tentativă disperată de a fi mai aproape de mine când ne sărutăm, Hardin îmi pune o mână pe ceafă. Pot simţi cum toată furia şi frustrarea i se transformă în pasiune şi afecţiune; gura îi este nerăbdătoare şi săruturile îi sunt dezordonate, iar el merge cu spatele în timp ce buzele noastre sunt încă lipite. Mă ghidează cu o mână pe şold şi cealaltă în spatele capului, dar eu mă împiedic de picioarele lui şi mă împleticesc chiar când ajunge lângă pat, căzând cu el cu tot. Încercând să-mi recapăt controlul, mă urc deasupra lui și îmi scot hanoracul în acelaşi timp, rămânând în sutienul dantelat. Ochii i se dilată şi încearcă să mă tragă înspre el ca să-l sărut, însă eu am alte planuri.

Duc mâinile la spate şi degetele mele grăbite găsesc clema sutienului și o desfac, după care îmi dau jos bretelele de pe umeri şi îl las să cadă pe pat, în spatele meu. Simt că mâinile lui Hardin sunt calde când se întinde şi îmi prinde sânii în palmele sale mari, strângându-i cu putere. Apucându-l de încheieturi, îi dau mâinile la o parte de pe pielea mea şi scutur din cap. Dă din cap confuz, iar eu alunec în jos pe trupul lui şi îi desfac nasturii de la pantaloni. Mă ajută să-i trag până la genunchi, cu boxeri cu tot. Îl cuprind cu degele de penis, geme, iar când îl privesc, constat că are ochii închişi. Îl mângâi încet înainte de a coborî capul şi de a-l lua în gură. Încerc să-mi amintesc

instrucţiunile sale de data trecută şi să repet lucrurile care știu că i-au plăcut.

– La naiba... Tessa... gâfâie el şi îmi vâră mâinile în păr.

Ăsta este cel mai tăcut moment din întreaga noastră experiență sexuală de până acum şi îmi dau seama că, spre amuzamentul meu, îmi lipsesc cuvintele lui vulgare.

Îmi mişc trupul în timp ce continui să-l satisfac şi ajung între genunchii lui.

Se ridică şi mă priveşte.

– Arăţi atât de sexy aşa, cu gura aia a ta isteaţă acolo jos, spune el şi mă trage şi mai tare de păr.

Simt cum mă încălzesc între picioare şi îmi mişc capul mai repede, dorind să-l aud din nou gemând şi strigându-mi numele. Limba mi se plimbă pe vârful penisului, iar el îşi ridică uşor şoldurile de pe pat, forţându-se adânc în gâtul meu. Ochii mi se umplu de lacrimi şi de-abia mai pot respira, dar faptul că îmi aud numele în mod repetat de pe buzele lui face ca totul să pară mai uşor. Câteva secunde mai târziu, îşi scoate mâinile din părul meu şi mi le pune pe obraji, oprindu-mă din mișcare. Mirosul metalic al articulațiilor sale pline de sânge îmi izbesc nasul, dar ignor reflexul de a mă retrage.

– O să-mi dau drumul... îmi spune el. Deci dacă mai vrei... dacă mai vrei să facem ceva înainte de asta, ar trebui să nu mi-o mai sugi.

Nu vreau să vorbesc, ca să nu mă dau de gol cât de disperată sunt să facă dragoste cu mine, așa că mă ridic pur și simplu și îmi sot jeanșii. Când dau să-mi scot și chiloții, mâna lui Hardin se ridică și mă oprește.

– Vreau să-i laşi acolo unde sunt... deocamdată, murmură el.

Dau din cap și gâfâi, iar așteptarea mă omoară.

– Vino încoace.

Îmi face semn cu mâna şi îşi scoate tricoul. Venind mai aproape de marginea patului, mă trage către el.

Schimbul nostru febril de cuvinte de la început a dispărut, iar tensiunea nervoasă dintre noi a scăzut. Pieptul lui Hardin este roşu tot, iar ochii îi sunt absolut sălbatici. Senzaţia de a-i sta în poală când este complet gol şi pregătit – iar eu doar în chiloţi – este nemaipomenită. Mă apasă pe mijloc, mâna lui întinsă fixându-mă într-un loc, iar buzele ni se întâlnesc din nou.

– Te iubesc, şopteşte el lângă gura mea, iar degetele lui îmi depărtează chiloţii în lateral. Te... iubesc...

Gâfâi când simt cât de plăcută este această intruziune. Îşi mişcă degetele încet, prea încet, iar eu mă legăn instinctiv în faţă şi în spate pentru a iuţi ritmul.

– Asta e, iubito... la naiba... eşti mereu atât de pregătită pentru mine, geme el, iar eu continuu să mă mişc după mâna lui.

Respiraţia şi gemetele mi se intensifică; încă mă surprinde cât de repede reacţionează trupul meu în faţa lui Hardin. Ştie exact ce să spună şi ce să facă.

– O să mă asculţi de acum încolo. Nu-i aşa? spune el apropiindu-se gâtul meu şi muşcându-mă uşor de piele.

Poftim?

– Spune-mi că mă vei asculta, dacă nu, nu te las să-ţi dai drumul.

Nu poate vorbi serios.

– Hardin... îl rog şi încerc să mă mişc mai repede, dar el se opreşte. Bine... Bine... te rog atunci, îl implor eu, iar el zâmbeşte cu subînţeles.

Îmi doresc să-l plesnesc pentru că face asta chiar acum. Foloseşte împotriva mea momentele în care sunt cel mai vulnerabilă, dar nu pot să fiu furioasă pentru că îl doresc prea mult. Îi simt pielea dezgolită lipită de pielea mea şi între noi doi sunt doar chiloţii mei.

– Te rog, repet, iar el dă din cap.

– Fetiţă cuminte, îmi şopteşte el în ureche şi îmi ghidează şoldurile să se mişte din nou odată cu degetele lui, care intră şi ies din mine.

Simt cum mă apropii din ce în ce mai mult de marginea patului. Hardin îmi şopteşte vulgarităţi în ureche, cuvinte străne pentru mine, care mă invită să fac lucruri pe care nici nu le pot descrie. Sunt absolut scârboase, dar binevenite, şi mă

prind de braţele lui ca să nu cad din pat şi, în acelaşi timp, o iau razna sub atingerile lui.

– Deschide ochii. Vreau să văd ce numai eu îţi pot face, îmi ordonă el, iar eu mă străduiesc să ţin ochii deschişi în timp ce îmi provoacă orgasmul.

După aceea, îmi las capul să cadă pe pieptul lui şi îl îmbrăţişez strâns, încercând să-mi recapăt suflul.

– Nu-mi vine să cred că ai încercat să... încep eu să-l cert, dar el mă face să tac trecându-mi limba peste buza de jos.

Respir sacadat străduindu-mă să îmi revin după orgasm. Strecor o mână între noi şi îi iau iar penisul în mână. El scânceşte şi îmi suge uşor buza între buzele lui. Mă decid să folosesc o lecţie din manualul de sex al lui Hardin Scott şi îl strâng puţin mai tare.

– Cere-ţi scuze şi o să-ţi dau ce-ţi doreşti, îi spun eu în ureche cât de seducător pot.

– Poftim?

Expresia de pe chipul lui e nepreţuită.

– M-ai auzit bine.

Îmi păstrez o faţă inexpresivă, în timp ce îl mângâi cu o mână, iar pe cealaltă mi-o bag în chiloţii deja umeziţi.

Geme când încep să mă frec de el.

– Îmi pare rău, bolboroseşte el, cu obrajii de un roşu aprins. Lasă-mă să ţi-o trag... te rog, mă imploră el, iar eu izbucnesc în râs.

Râsul mi se întrerupe când îl văd că se întinde către noptieră și scoate de acolo o cutie mică. Nu pierde timpul şi îşi pune repede prezervativul, sărutându-mă din nou.

– Nu ştiu dacă eşti pregătită s-o faci aşa, tu deasupra mea. Dacă e prea intens, să-mi spui. Bine. iubito?

Și uite aşa redevine Hardin cel dulce şi amabil pe care îl ştiam.

– Bine, răspund eu.

Mă ridică uşor şi simt prezervativul frecându-se de mine, apoi intrând cu totul.

– Ah, vai, spun și închid ochii.

– Totul e în regulă? întreabă el.

– Da, doar că e... d-diferit, mă bâlbâi eu.

Mă doare, nu la fel de mult ca prima oară, dar senzaţia este încă neplăcută și necunoscută. Îmi ţin ochii închişi şi îmi mişc puţin șoldurile, încercând să reduc un pic presiunea.

– Diferit în bine sau în râu?

Vocea îi e încordată și vena de pe frunte i-a devenit vizibilă.

– Şşş... taci din gură, îi spun și mă mişc din nou.

Geme şi îşi cere scuze, promiţând că-mi dă un minut ca să mă adaptez. Nu am nici cea mai vagă idee cât timp trece până îmi mişc şoldurile din nou. Disconfortul dispare dramatic pe măsură ce mă mişc şi, la un moment dat, Hardin îşi încolăcește mâinile pe spatele meu, strângându-mă aproape de el şi mișcându-și și el șoldurile. Așa este mult mai bine, când mă

ţine el şi ne mişcăm în acelaşi timp. Îmi pun una din mâini pe pieptul lui, sprijinindu-mi greutatea și simţind că au început să-mi obosească picioarele. Nu bag în seamă arsura pe care o simt în muşchi şi continui să-i călăresc trupul. Îmi țin ochii deschişi ca să-l văd pe Hardin, căruia i se adună un șirag de boabe de sudoare pe frunte. Felul în care se uită la mine, mușcându-și buza de jos cu dinţii şi fixându-şi ochii pe faţa mea de pot să jur că mă arde cu privirea, este copleşitor.

– Eşti totul pentru mine, nu vreau să te pierd, spune el, în timp ce buzele mele îi trec peste gât şi umăr. Are pielea sărată şi jilavă, și desăvârşită. Sunt aproape, iubito, aşa de aproape. Te descurci atât de bine, iubito.

Geme şi îşi mişcă mâinile în sus şi în jos pe spatele meu, iar eu încerc să îmi găsesc ritmul. Îşi înlănţuie degetele cu ale mele, iar intimitatea acestui gest mă înduioşează. Îmi place că mă încurajează și îl iubesc.

Îmi simt stomacul strângându-se când Hardin mă prinde cu mâna de ceafă. Continuă să îmi şoptească cât de mult însemn pentru el, iar trupul i se tensionează din ce în ce mai tare. Mă uit la el, în întregime pierdută în faţa vorbelor lui și a felului în care degetul său mare îmi mângâie clitorisul, aducându-mă la un orgasm rapid şi intens. Gemetele noastre se întrepătrund, ca și trupurile noastre, când termină. El cade pe spate, întins pe pat, și mă trage lângă el. De-abia observ când îşi scoate prezervativul, înainte să-mi revin.

– Mă bucur că ai venit după mine pe scări, spun într-un final, după o lungă, dar plăcută, tăcere.

Ţin capul pe pieptul lui gol şi îi aud bătăile repezi ale inimii cam se liniştesc.

– Şi eu. Nu aveam de gând, dar a trebuit. Îmi pare rău că ţi-am spus să pleci. Pot fi un ticălos uneori, zice el.

Îmi ridic capul şi-l privesc.

– Uneori? Zâmbesc.

Îşi ridică o mână de pe spinarea mea şi mă împunge pe nas cu degetul arătător, făcându-mă să mă hlizesc.

– Acum cinci minute nu te plângeai, spune el.

Clatin din cap şi mă aşez la loc pe pieptul lui transpirat. Degetelee mele îi mângâie tatuajul în formă de inimă de lângă umăr și observ cum pielea i se înfiorează. Nu-mi scapă amănuntul că inima este colorata toată cu cerneală neagră.

– Asta pentru că te pricepi mai bine la asta decât la relațiile în sine, îl necăjesc eu.

– Aici nu te contrazic.

Se hlizeşte și îmi îndepărtează părul de pe chip. Unul dintre gesturile mele preferate pe care le face este să-mi mângâie obrazul. Vârfurile degetelor lui sunt aspre, dar, cumva, sunt fine ca mătasea când îmi ating pielea.

– Ce s-a întâmplat între tine şi Dan? Înainte de seara asta, vreau să spun? îl întreb.

Probabil nu ar fi trebuit s-o fac, dar trebuie să aflu.

– Poftim? Cine ţi-a spus ţie că e o problemă între mine şi Dan.

Îmi ridică bărbia pentru a mă uita în ochii lui.

– Jace. Nu a vrut totuși să-mi spună care e problema; doar a zis că era clar că aici se va ajunge. Ce a vrut să spună cu toate asta?

– O tâmpenie care s-a întâmplat anul trecut. Nu e nimic pentru care să-ți faci griji. Îți promit, spune el și îmi oferă un zâmbet care însă nu-I cuprinde și ochii, dar nu cred că e cazul să insist.

Sunt fericită că ne-am rezolvat conflictual, în sfârșit, și că deja ne pricepem mai bine să comunicăm între noi.

– Ne vedem după ce termini la Vance mâine, da? Nu vreau să ne ia cineva apartamentul de sub nas, spune el.

– Nu avem mobilă, îi aduc aminte.

– E gata mobilat. Dar putem adăuga mobilă și putem schimba ce dorim după ce ne mutăm.

– Cât costă? întreb.

Știu că nu vreau să aud răspunsul. Pot doar să-mi imaginez cât de scump poate fi, dacă este deja mobilat.

– Nu-ţi face nicio problemă; trebuie să te preocupi doar cât costă cablul. Zâmbește și mă sărută pe frunte. Deci, ce spui? Încă vrei să te muți cu mine, nu-i așa?

– Și cumpărăturile, adaug eu, iar el se încruntă. Dar da, încă vreau.

– Ai de gând s-o anunţi pe mama ta?

– Nu știu. O s-o anunţ, în cele din urmă, dar deja știu ce o să spună. Poate că ar trebui să o las să se obișnuiască mai întâi cu ideea că suntem împreună. Suntem atât de tineri și ne mutăm deja împreună, nu vreau s-o trimit la spitalul de nebuni.

Râ încetişor, în ciuda uşoarei dureri din piept. Mi-aş dori ca lucrurile cu mama să fie mai simple şi să fie fericită pentru mine, dar știu că așa ceva nu este plauzibil.

– Îmi pare rău că voi două nu vă înţelegeţi. Ştiu că este vina mea, dar sunt mult prea egoist ca să mă autoelimin din ecuaţie.

– Nu este vina ta. Ea e pur și simplu... este așa cum este, îi spun și îl sărut pe piept.

– Trebuie să mergi la culcare, iubito; trebuie să te ticseşti de dimineață și deja e miezul nopţii, zice el.

– Miezul nopţii? Credeam că este mult mai târziu, spun eu și mă dau jos de pe el, întinzându-mă în faţa lui.

– Păi, dacă nu erai atât de strâmtă, ţi-o trăgeam mai mult timp, îmi spune în ureche.

– Noapte bună! gem eu, extrem de stânjenită.

El râde şi mă sărută pe ceafă înainte de a stinge lumina.

86

În dimineaţa următoare, strălucitoare şi matinală, mă învârt prin camera lui Hardin, adunându-mi lucrurile ca să fac un duş.

– Vin şi eu cu tine, mormăie el, iar eu râd.

– Ba nu, nu vii! Ştii că e doar ora 6 dimineaţa, da? Ce s-a întâmplat cu regula privind ora şapte şi jumătate? glumesc şi-mi iau geanta.

– Te conduc până acolo.

Îmi place la nebunie vocea lui răguşită dimineaţa.

– Să mă conduci până acolo? Până la baie? râd de el când se dă jos din pat. Sunt fetiţă mare. Pot să merg singură pe coridor.

– Te descurci excelent când vine vorba să mă asculţi, dă ochii peste cap, dar pot vedea că se amuză.

– Bine, tati, vino cu mine la baie, mă văicăresc eu în joacă.

Nu am nici cea mai vagă intenţie de a-l asculta, dar decid să-i când în strună pentru moment.

Hardin îşi ridică o sprânceană şi zâmbeşte cu subînţeles.

– Nu-mi mai spune aşa sau va trebui să te bag la loc în pat.

Îmi face cu ochiul, iar eu mă car repede din cameră, ca să nu fiu ispitită să rămân.

Mă urmează şi se aşază pe toaletă cât timp eu fac duş.

– Va trebui să mă duci să-mi recuperez maşina, spune el, lucru care mă surprinde de-a binelea. Mă duc în campus s-o iau pe a ta ca să mergem să vedem apartamentul.

Nu m-am gândit deloc la asta noaptea trecută, ceea ce mă şochează şi mai tare, de vreme ce eu sunt persoana care planifică totul atât de bine.

– Mă laşi să-ţi conduc maşina? mă mir eu prelung.

– Da. Oricum, dacă o buşeşti, nu te mai osteni să te întorci, spune el.

O parte din mine ştie că vorbeşte oarecum serios. Dar râd şi spun:

– Cred că ar trebui să mă îngrijorez mai degrabă să nu o bușești tu pe a mea!

Încearcă să dea la o parte perdelele, dar eu le trag la loc şi îl aud chicotind.

– Gândeşte-te, scumpo, după ziua de azi vei avea în fiecare dimineaţă propriul duş.

Vocea lui trece prin susurul apei în timp ce îmi clătesc şamponul din păr.

– Nu cred că îmi voi da seama de asta până nu ajungem acolo.

– Aşteaptă şi vei vedea; o să-ţi placă la nebunie, se făleşte el.

– Mai ştie cineva că ai de gând să închiriezi un apartament? întreb.

Dar cunosc deja răspunsul.

– Nu, de ce e nevoie să ştie cineva?

– Nu e nevoie, doar mă întrebam şi eu.

Robinetul scârţâie când închid apa. Hardin îmi ţine un prosop când ies din duş şi mă înfăşoară în jurul trupului ud leoarcă.

– Te cunosc destul de bine încât să-mi dau seama că tu crezi că prefer să ascund în faţa prietenilor mei faptul că ne mutăm împreună, spune el.

Nu greşeşte.

– Păi, o să pară un pic ciudat că te muţi de aici şi nimeni nu știe asta.

– Asta nu este din cauza ta, ci din cauza faptului că nu am chef să aud tot rahatul despre cum las eu baltă frăţia. O să le spun tuturor, chiar şi lui Molty, după ce ne mutăm.

Zâmbeşte şi îşi înfăşoară mâinile în jurul umerilor mei.

– Vreau să fiu eu aceea care îi spune lui Molly.

Râd şi îl îmbrăţişez.

– S-a făcut.

După mai multe încercări de a-l ţine pe Hardin la distanţă, îmi dă cheile de la maşina lui şi plec. În momentul în care mă urc în maşină, îmi vibrează telefonul.

Ai grijă. Te iubesc, spune mesajul.

O să am. Ai grijă cu maşina mea :) Te iubesc. xo

De-abia aştept să te văd din nou. Ne întâlnim la ora cinci. Maşina ta mizerabilă e pe mâini bune.

Ar trebui să ai grijă cum vorbeşti sau s-ar putea să intru din întâmplare cu maşina ta într-o bordură despărţitoare din parcare. Zâmbesc când îi trimit acest mesaj.

Nu mă mai sâcâi şi du-te la muncă până nu cobor după tine şi nu te jupoi de rochia aia.

Oricât de incitant ar suna, îmi pun telefonul pe locul din dreapta și pornesc maşina. Motorul se trezeşte silenţios la viaţă, nu ca al meu, gălăgios. Pentru o maşină clasică, se conduce mai uşor decât a mea; se vede că are mare grijă de ea. Când ies pe autostradă îmi sună tdefonul.

– Isuse, nu rezişti douăzeci de minute fără mine? râd eu la telefon.

– Tessa? face o voce masculină.

E Noah!

Îmi îndepărtez telefonul de ureche și mă uit la ecran, care îmi confirmă groaza.

– Ăăă... scuze, credeam că... mă bâlbâi.

– Credeai că este el... ştiu, spune el.

Are o voce tristă și deloc plină de ură.

– Îmi pare rău.

Nu am cum să neg aşa ceva.

– E în regulă, zice el.

– Deci...

Nu sunt sigură ce ar trebui să spun.

– M-am întâlnit cu mama ta ieri.

– Ah.

Suferinţa din vocea plină de jale a lui Noah şi amintirea faptului că mama mă urăşte mă fac să simt o durere în piept.

– Da... e destul de ofticată pe tine.

– Ştiu... m-a ameninţat că nu mă va mai ajuta cu facultatea.

– Va depăşi momentul, ştiu că o va face. E doar rănită, spune el.

– Ea e rănită? Faci mişto de mine, nu-i aşa? spun batjocoritor.

Nu-mi vine să cred că îi ia apărarea.

– Nu, nu, ştiu că abordează situaţia greşit, dar e doar supărată pentru că acum eşti... ştii tu... cu el.

Dezgustul din glas îi este evident.

– Ei bine, nu are niciun drept să-mi spună cu cine trebuie să fiu. De-asta m-ai sunat? Să-mi spui că nu ar trebui să fiu cu el?

– Nu, nu, Tessa, nu de asta. Voiam să mă asigur că eşti în regulă. De când avem zece ani nu am stat niciodată atâta timp fără să ne vorbim, spune el.

Pot să-mi închipui încruntătura de pe faţa lui.

– Ah... Îmi cer scuze că m-am răstit la tine. Trec prin foarte multe în această perioadă şi am crezut că mă suni ca să...

– Doar pentru că noi doi nu mai suntem împreună nu înseamnă că nu-mi mai pasă de tine, spune el, iar pe mine mă doare inima.

Mi-e dor de el; nu de relaţia cu el, doar a fost o parte importantă din copilăria mea, e greu să renunţi la tot dintr-odată. A fost alături de mine în toate încercările prin care am trecut, iar eu l-am rănit şi nici măcar nu i-am dat vreo explicaţie şi nici nu i-am cerut scuze. Mă simt îngrozitor pentru

situaţia în care l-am lăsat şi ochii încep să mi se umple de lacrimi.

– Îmi pare rău pentru tot, Noah, spun încet şi oftez.

– Totul va fi în ordine, zice şi el, la fel de încet. Dar apoi, de parcă ar fi vrut să schimbe subiectul, adaugă: Am auzit că ai obţinut o stagiatură.

Conversaţia noastră durează până ajung la Vance.

Înainte de a închide telefonul, îmi promite că va vorbi cu mama despre purtarea ei faţă de mine şi simt cum mi se ia o povară imensă de pe umeri. Dintre toţi, Noah a fost acela care a reuşit întotdeauna s-o calmeze în momentele ei cele mai rele.

Restul zilei trece repede şi plăcut. Îmi petrec vremea terminând de citit primul meu manuscris şi scriind notiţe pentru domnul Vance. Eu şi Hardin ne mai dăm câteva mesaje, ca să stabilim unde ne întâlnim, şi, înainte de a mă dezmetici, ziua s-a și terminat.

Când ajung la adresa pe care mi-a trimis-o Hardin, îmi dau cu surprindere seama că se află cam la jumătatea drumului dintre campus și Vance Publishing. Drumul meu va dura douăzeci de minute dacă voi locui aici, când voi locui aici. Încă mi se pare o idee abstractă, eu şi Hardin trăind împreună.

Nu-mi văd maşina când ajung în parcare şi, când încerc să-l sun pe Hardin, îmi intră mesageria vocală. Dacă s-a răzgândit? Mi-ar fi spus, nu-i aşa?

Exact când încep să intru în panică, Hardin se iveşte în parcare, garându-mi maşina lângă mine. Adică pare a fi maşina mea, dar în acelaşi timp pare diferită. Vopseaua argintie nu mai este zgâriată şi arată în general nouă şi strălucitoare.

– Ce ai făcut cu maşina mea? spun când coboară din ea.

– Şi eu mă bucur să te văd.

Zâmbeşte şi mă sărută pe obraz.

– Serios, ce i-ai făcut? îmi încrucişez braţele.

– Am vopsit-o. Frate, ai putea să-mi mulţumeşti.

Îşi dă ochii peste cap.

Îmi muşc limba numai pentru că ne aflăm unde ne aflăm și pentru că avem ceva de făcut. În plus, vopseaua chiar arată bine. Doar că nu-mi place ideea lui Hardin de a cheltui bani pe mine, iar vopsirea unei maşini nu e ceva ieftin.

– Mulţumesc.

Îi zâmbesc şi îmi înlănţui degetele cu ale lui.

– Cu plăcere. Hai înăuntru. Mă ghidează prin parcare. Arăți bine conducându-mi maşina, mai ales în rochia asta. Nu m-am gândit decât la asta toată ziua. Mi-ar fi plăcut să-mi îndeplinești rugămintea de a-mi trimite poze cu tine goală, spune el, iar eu îi trag un cot. Ziceam şi eu. Aşa ar fi devenit şi cursurile mai interesante.

– Ah, deci te-ai dus la cursuri, spun eu râzând.

Ridică din umeri şi îmi deschide uşa de la intrarea în clădire.

– Am ajuns.

Zâmbesc la gestul lui total necaracteristic şi intru. Holul clădirii nu este deloc ceea ce mă aşteptam. Este cu totul alb: podele albe, pereţi curaţi şi albi, scaune albe, canapele albe, covoare albe, lămpi albe pe mesele curate. Pare elegant, dar toarte intimidant. Un om scund, cu început de chelie şi îmbrăcat la costum ne întâmpină şi îi strânge mâna lui Hardin. Pare emoţionat în preajma noastră sau poate doar în preajma lui Hardin.

– Tu trebuie să fii Theresa.

Zâmbeşte. Are dinţii la fel de albi ca pereţii strălucitori.

– Tessa, îi corectez eu cu un zâmbet, iar Hardin îşi reţine cu greu surâsul.

– Mă bucur să vă cunosc. Trecem la semnat acte?

– Nu, vrea şi ea să vadă apartamentul mai intâi. De ce să semnăm când ea nu a văzut încă despre ce e vorba? spune Hardin pe un ton plat.

Bietul om înghite în sec şi dă din cap.

– Desigur, hai să mergem.

Face un gest către coridor.

– Fii de treabă, îi șoptesc lui Hardin în timp ce toți trei ne îndreptăm către lift.

– Nu.

Rânjește și mă strânge ușor de fund.

Mă uit urât la el, dar zâmbetul lui cu gropiţe se întinde şi mai mult. Omul îmi povestește cât de minunată este priveliştea şi că acesta este una dintre cele mai bune şi mai deosebite clădiri de apartamente din zona. Dau din cap politicos, iar Hardin rămâne tăcut când ieşim din lift. Sunt uimită de contrastul dintre hol şi coridor. Parcă am păşit într-o clădire total diferită... chiar într-o altă perioadă a istoriei.

– Aici este, spune bărbatul şi deschide prima uşă din faţa noastră. Sunt doar cinci apartamente pe acest etaj, deci veţi avea foarte multă intimitate.

Ne fece semn să intrăm, dar ocoleşte privirea lui Hardin. Cu siguranță îi este teamă de Hardin. Nu pot spune că-l condamn, dar recunosc că este puţin amuzant să fiu martoră la aşa ceva.

Îmi aud propria respiraţie când văd priveliştea din faţa mea. Podelele camerei principale sunt din dale vechi de beton, în afara unui pătrat uriaş din lemn despre care presupun că este livingul. Pereții sunt din cărămidă şi arată minunat. Uşor deterioraţi, dar perfecţi. Ferestrele sunt mari, iar mobila este de modă veche, dar curată. Dacă mi-aş fi putut imagina un spaţiu perfect, acesta ar fi fost. Parcă este o întoarcere în altă epocă, dar complet modern.

Hardin se uită la mine cu atenţie cât examinez casa, cât fac turul camerelor, lăsându-i în urmă pe el şi pe celălalt bărbat. Bucătăria este micuţi şi are plăcuţe multicolore deasupra chiuvetei şi a tejghelei, aducând un aspect independent şi

distractiv. Îmi place la nebunie tot acest mic apartament. Holul de la parter m-a speriat, aşa că mă aşteptam să nu-mi placă deloc locul acesta. Mă gândeam că va fi un apartament supraestimat şi îngrămădit şi mă bucur din toată inima că nu este aşa. Baia este micuţă, dar destul de mare pentru noi doi, iar dormitorul este perfect, exact ca restul apartamentului. Trei dintre pereți sunt de cărămidă roşie, iar cel de-al patrulea este acoperit din podea până în tavan cu o bibliotecă. Are o scară atașată şi îmi vine să râd la gandul că întotdeauna m-am imaginat locuind într-un astfel de apartament după ce terminam colegiul. Nu mă aşteptam să mi se întâmple atât de repede.

– Putem umple rafturile. Am o grămadă de cărți, mormăie Hardin cu nervozitate.

– Eu... doar... încep să vorbesc.

– Nu-ţi place, nu-i aşa? Credeam că o să-ţi placă; părea perfect pentru tine. La naiba! Se încruntă şi îşi trece degetele prin păr.

– Nu... eu...

– Hai să mergem atunci, arată-ne altul, se răsteşte Hardin la bărbat.

– Hardin! Dacă m-ai fi lăsat să termin, aş fi spus că îmi place la nebunie îi zic eu.

Bărbatul pare la fel de uşurat ca Hardin, a cărui expresie încruntată se transformă într-un zâmbet imens.

– Pe bune?

– Da, îmi era teamă că va fi un apartament fiţos şi rece, dar este pur şi simplu perfect, îi spun şi vorbesc serios.

– Ştiam eu! Adică, mă emoţionasem puţin acum un minut, dar când am văzut locul ăsta m-am gândit la tine. Mi te-am închipuit aici... Arată către băncuţa de la fereastră. Stând acolo şi citind o carte. Atunci mi-am dat seama că vreau să trăiesc aici cu tine.

Zâmbesc şi-mi simt stomacul zbătându-mi-se când aud că-mi spune aceste lucruri în faţa altcuiva, chiar dacă e un simplu agent de închirieri.

– Deci, suntem gata să semnăm?

Bărbatul se foieşte stânjenit.

Hardin mă priveşte, iar eu încuviinţez din cap. Nu-mi vine să cred că facem asta. Ignor vocea care îmi aminteşte că este prea curând, că sunt prea tânără şi îl urmez pe Hardin înapoi în bucătărie.

87

Hardin îşi semnează numele la sfârşitul contractului cu pagini nenumărate. Înainte de a-mi pasa mie întreaga poveste. Iau pixul și semnez înainte de a începe iarăşi să gândesc prea mult. Sunt pregătită pentru asta; amândoi suntem pregătiţi. Da, suntem tineri și nu ne cunoaștem de prea multă vreme, dar ştiu că îl iubesc mai mult decât orice pe lume şi că şi el mă iubeşte. Atâta vreme cât acest lucru este o certitudine, restul se va aranja.

– Bine, aici sunt cheile.

Robert, omul al cărui nume îl aflu în sfârşit din paginile contractului, ne dă mie şi lui Hardin câte un set de chei, îşi ia la revedere și pleacă.

– Păi... bine ai venit acasă, spune Hardin când rămânem singuri.

Râd şi fac un pas înspre el ca să mă poată lua în braţe.

– Nu-mi vine să cred că acum locuim aici. Încă nu-mi vine să cred că e adevărat.

Privirea mea examinează livingul.

– Dacă mi-ar fi spus cineva că o să locuiesc cu tine, chiar şi că o să ies cu tine, acum două luni, fie i-aş fi râs în faţă, fie l-aș fi pocnit... una din două.

Zâmbeşte şi îmi cuprinde faţa cu mâinile.

– Cât de dulce poţi fi uneori, îl necăjesc eu şi îl iau în braţe. Este o uşurare totuşi să avem propriul nostru spaţiu. Fără petreceri, fără colegi de cameră şi faţă duşuri la comun, zic eu.

– Propriul nostru pat, completează el, clipind din ochi. Va trebui să ne cumpărăm câteva lucruri, farfurii şi alte chestii.

Îi ating fruntea cu dosul palmei.

– Te simţi bine? îi zâmbesc. Eşti teribil de cooperant astăzi.

Îmi mângâie mâna, apoi o sărută uşor.

– Vreau să mă asigur că eşti mulţumită aici în toate sensurile Vreau să te simţi acasă... alături de mine.

– Dar tu? Tu te simţi acasă aici? îl întreb, iar el dă din cap.

– Destul de surprinzător, da, mă simt, răspunde el, dând din cap, şi îşi aruncă privirea prin cameră.

– Ar trebui să mergem să îmi iau lucrurile. Nu am multe, doar câteva cărţi şi câteva haine, zic eu.

Îşi flutură mâinile prin aer ca şi cum ar fi făcut un fel de vrăji.

– Am rezolvat deja.

– Poftim? întreb eu.

– Ţi-am adus toate lucrurile din camera ta; sunt la tine în portbagaj, explică el.

– De unde ştiai că voi semna? Dacă nu-mi plăcea apartamentul? zâmbesc eu.

Mi-ar fi plăcut să am ocazia să-mi iau la revedere de la Steph şi de la camera care mi-a fost casă timp de trei luni, dar o să mă întâlnesc cu ea în curând.

– Pentru că, dacă nu ţi-ar fi plăcut ăsta, aş fi găsit altul care să-ţi placă, răspunde el încrezător.

– Bine... Şi lucrurile tale?

– Putem să le luăm mâine. Am câteva ţoale în portbagaj.

– Ce e cu hainele astea, apropo?

Are întotdeauna atât de multe haine în maşină.

– Nu ştiu exact. Presupun că nu ştii niciodată când ai nevoie de haine curate. Ridică din umeri. Hai să mergem la magazin să cumpărăm tot ce avem nevoie pentru bucătărie şi mâncare, spune Hardin.

– Bine.

Am stomacul plin de fluturi de când am intrat în apartament.

– Pot să-ţi mai conduc maşina? îl întreb când ajungem în hol.

– Nu ştiu...

Zâmbeşte.

– Mi-ai vopsit maşina fără să-mi ceri permisiunea, cred că am câștigat acest privilegiu.

Întind mâna, iar ei îşi dă ochii peste cap şi îmi oferă cheile.

– Deci îţi place maşina mea? Se conduce uşor? se laudă el.

Îi arunc o privire reţinută.

– E ok.

Mint; îmi place la nebunie s-o conduc

Clădirea noastră nu ar fi putut fi amplasată într-o zonă mai bună; suntem aproape de numeroase magazine, cafenele şi chiar de un parc. Ajungem la Target și în scurt timp căruciorul se umple de farfurii, oale și tigăi, căni și alte lucruri de care nu ştiam că avem nevoie, dar care par folositoare. Mâncarea o vom cumpăra când vom face următorul drum, pentru că acum avem prea multe lucruri de cărat. Mă ofer să mă duc după hrănă mâine, după serviciu, dacă Hardin îmi va face o listă cu ce îi place să mănânce. Cel mai bun lucru la mutatul împreună sunt toate micile amănunte pe care le aflu despre Hardin şi pe care altfel nu le-aş fi ştiut. Este atât de zgârcit cu informaţiile, încât este o plăcere să le aflu de la el fără să ne certăm. Chiar dacă am petrecut aproape fiecare noapte împreună, cumpărăturile de azi pentru noul nostru apartament mi-au dezvăluit lucruri pe care nu le-aş fi aflat altfel. Cum ar fi: îi plac cerealele fără lapte; chiar şi ideea unor căni desperecheate îl înnebuneşte; foloseşte două tipuri de pastă de dinţi, una pentru dimineață și alta pentru seară şi nu-şi explică nici el de ce preferă să de acu mopul pe podea de o sută de ori în loc să încarce o maşină de spălat vase. Convenim că eu mă voi ocupa de vase, dacă se va ocupa el de podele.

Ne ciorovăim în faţa casierei când ne vine rândul să plătim. Știu că a trebuit să dea un avans pentru apartament, aşa că mă

ofer să plătesc eu cheltuielile de la Target. Dar el refuză să mă lase să plătesc pentru orice, în afară de cablu şi mâncare. La început, se oferise să-mi dea voie să plătesc şi curentul electric, uitând să-mi spună că era inclus în preţul chiriei, până când am găsit eu în contractul de închiriere. Închiriere. Am închiriat un apartament, mă mut împreună cu un bărbat în primul meu an de facultate. Nu e o nebunie, nu-i aşa?

Hardin se uită urât la casiera care îmi ia cardul de debit şi o respect din toată inima pentru că îmi ia banii fără nici măcar să-i observe atitudinea. Îmi vine să râd triumfătoare, dar văd că e deja iritat şi nu vreau să stric seara.

Hardin se bosumfiă tot drumul până la apartament, iar eu păstrez tăcerea, deoarece mi se pare amuzant.

– Cred că trebuie să facem două drumuri ca să cărâm toate lucrurile, îi spun.

– Altă chestie: mai degrabă car o sută de sacoşe decât să fac două drumuri, spune el şi în sfârşit zâmbeşte.

Tot trebuie să facem două drumuri pentru că farfuriile sunt pur şi simplu prea grele. Iritarea lui Hardin sporeşte, la fel şi amuzamentul meu.

Aranjăm toate farfuriile în dulapuri şi Hardin comandă o pizza. Persoana politicoasă din mine se oferă s-o plătească, dar el se uită urât la mine şi-mi arată degetul mijlociu. Râd şi pun într-o cutie toate ambalajele provenite de la farfurii. Nu

glumeau când spuneam că apartamentul este complet mobilat, are tot ce ne trebuie, coş de gunoi, chiar şi perdele de duş.

– Pizza va ajunge în treizeci de minute. Mă duc la maşină să-ți aduc lucrurile, spune el.

– Vin şi eu, zic şi-l urmez afară.

Mi-a pus lucrurile în două cutii şi un sac de gunoi, ceea ce mă face să mă crispez, dar tac din gură. El ia câteva tricouri şi o pereche de jeanși din portbagajul lui și le bagă în sacul de gunoi, lângă hainele mele.

– Bine că avem fier de călcat, spun eu într-un final. Uitându-mă la el în portbagaj, ceva îmi atrage atenția. Încă un ai scăpat de cearșafurile alea? îl întreb.

– Ah... da. Nu, am vrut, dar am uitat, spune el și se uită în altă parte.

– Bine...

Mă simt puţin jenată de reacţia lui.

Transportăm la metaj grămada de lucruri şi, exact când ajungem sus, băiatul cu pizza sună la uşa noastră. Hardin se duce să-i deschidă, iar când se întoarce, mirosul care vine din cutie este divin. Nici nu-mi dădusem seama cât de foame mi se făcuse.

Mâncăm la masă şi e ciudat, dar drăguţ, să iau cina cu Hardin acasă la noi. Devorăm pizza în tăcere, dar este o tăcere plăcută. Felul acela de tăcere care îmi spune că suntem acasă.

– Te iubesc, spune el când aşez farfuriile în maşina de spălat vase.

– Te iubesc.

Mă răsucesc şi îi răspund exact când telefonul îmi vibrează zgomotos pe masa de lemn. Hardin se uită şi atinge ecranul.

– Cine e? îl întreb.

– Noah? spune el, ca o afirmaţie şi ca o întrebare în acelaşi timp.

– Ah.

Știu deja că asta nu-i de bine.

– Spune că a fost plăcut să vorbească astăzi cu tine?

Fălcile i se încleștează.

Mă duc către el şi îmi iau telefonul, practic smulgându-l din strânsoarea sa. Aş fi putut să jur că îl va face bucăţi în mână.

– Da, m-a sunat azi, îi zic cu falsă încredere.

Voiam să-I povestesc despre asta. Doar că nu am găsit momentul potrivit.

– Și...

Hardin ridică din sprinceană.

– Mi-a spus doar că s-a întâlnit cu mama și m-a sunat să vadă ce mai fac.

– De ce?

– Nu ştiu... să vadă cum o mai duc, cred.

Ridic din umeri și mă aşez lângă el la masă.

– Nu trebuie să-l intereseze cum o duci tu, bolboroseşte el.

– Nu e mare scofală, Hardin. Îl cunosc dintotdeauna.

O undă de răceală îi răsare în ochi.

– Nu mă interesează.

– Eşti ridicol. De-abia ne-am mutat împreună şi te îngrijorezi deja că mă sună Noah? îl iau eu în ras.

– Nu ai niciun motiv să vorbeşti cu el; probabil crede că vrei să te împaci cu el, de vreme ce îi răspunzi la telefon.

Îşi trece mâinile prin păr.

– Ba nu, nu crede. Ştie că sunt cu tine.

Mă străduiesc să ţin piept temperamentului său.

Gesticulează necontrolat către telefon.

– Atunci sună-l chiar acum şi spune-i să nu te mai caute niciodată.

– Poftim? Nu! Nu fac aşa ceva. Noah nu a făcut nimic rău, l-au făcut destul să sufere... amândoi, nu numai eu... deci un. Nu o să-i spun aşa ceva. Nu e nimic rău în a rămâne prietenă cu el.

– Ba da, este, spune el ridicând vocea. El se crede mai bun decât mine şi va încerca să te ia de lângă mine! Nu sunt prost, Tessa. Şi mama ta vrea să te împaci cu el... nu o să-l las nici măcar să încerce să ia ce îmi aparţine!

Fac un pas în spate şi mă uit la el cu ochii căscaţi.

– Tu auzi ce spui? Parcă eşti nebun! Nu o să mă port urât cu el doar pentru că ai tu nişte pretenţii teritoriale stupide asupra mea!

Ies val vârtej din bucătărie.

– Nu pleca de lângă mine! tună el venind după mine în living.

Era de aşteptat ca Hardin să înceapă să se certe cu mine după toată ziua asta superbă pe care am petrecut-o. Dar îmi susțin argumentele.

– Atunci încetează să te mai porţi de parcă aş fi proprietatea ta. Voi încerca să fac compromisuri şi eforturi ca să te ascult mai mult decât te ascult acum, dar nu când vine vorba de Noah. Aş înceta imediat să vorbesc cu el dacă s-ar da la mine sau dacă ar spune ceva deplasat, dar nu a făcut aşa ceva. În plus, ar trebui să ai încredere în mine pur şi simplu.

Hardin se holbează la mine şi mă întreb dacă nu cumva i s-a terminat energia când spune, pur şi simplu, într-un final:

– Nu-mi place de el.

– Bine, înţeleg asta, dar trebuie să fii rezonabil. Nu complotează să mă ia de lângă tine; el nu este aşa. Este prima dată când a încercat să mă caute de când am încheiat relaţia cu el.

– Şi ultima! se răsteşte Hardin.

Îmi dau ochii peste cap şi mă îndrept către baia micuţă.

– Ce faci? întreabă el.

– Vreau să fac un duş şi, când ies de aici, sper că nu te vei mai purta ca un copil, zic eu.

Sunt mândră de felul în care îi fac faţă, dar îmi şi pare rău pentru el. Știu că îi e teamă să nu mă piardă în favoarea lui Noah; este extrem de gelos pe felul în care eu şi Noah "arătăm" împreună. În văzul lumii, Noah este mai potrivit pentru mine, iar Hardin ştie acest lucru, dar eu nu-l iubesc pe Noah, ci pe Hardin.

Hardin vine după mine la baie, dar când încep să mă dezbrac, se răsucește şi pleacă, trântind uşa la ieşire. Fac un duş rapid şi, când ies, îl găsesc pe Hardin zăcând în pat în boxeri. Nu spun nimic şi deschid un sertar ca să-mi scot o pijama.

– Nu vrei să-mi porţi tricoul?

Are o voce joasă.

– Eu... Observ că l-a împăturit şi l-a pus pe măsuţa de lângă pat. Mulţumesc.

Mi-l pun pe mine. Parfumul mentolat bine-cunoscut mă face să uit că ar trebui să fiu supărată pe el. Dar când mă uit la el şi îi observ proasta dispoziţe, îmi aduc aminte prea bine.

– Ei, bine, a fost o seară minunată, oftez şi îmi duc prosopul înapoi la baie.

– Vino încoace, spune el când mă întorc.

Ezitând, mă duc către el, iar el se ridică la marginea patului, trăgându-mă între picioarele lui.

– Îmi cer scuze.

Mă priveşte în ochi.

– Pentru...?

– Pentru că mă port ca un troglodit, zice el, iar eu nu îmi pot abţine râsul. Şi pentru că am stricat prima noastră seară împreună aici, adaugă.

– Mulţumesc. Trebuie să discutăm aceste chestiuni în loc să te repezi aşa la mine.

Îi răsucesc între degete părul de la baza gâtului.

– Ştiu. Râde pe jumătate. Putem să stabilim că nu mai vorbeşti cu el deloc?

– Nu în seara asta, îi spun cu un oftat.

Trebuie să găsim un teren neutru, dar nu am chef să renunţ la dreptul meu de a vorbi cu cineva pe care îl cunosc din totdeauna.

– Iată cum ne rezolvăm problemele.

Chicoteşte oarecum trist.

– Sper că vecinilor n-o să li se facă dor de serile lor liniştite, îl necăjesc eu.

– Ah, tot nu ar fi avut parte de linişte.

Zâmbetul îi dezvăluie gropiţele având un efect devastator, dar îi ignor remarca perversă.

– Nu am vrut să stric seara, spune el iarăşi.

– Ştiu, nu e încă stricată. E doar ora opt.

Îi zâmbesc.

– Voiam să-ţi scot eu rochia aceea de pe tine, declară el, cu ochii mohorâţi.

– Pot să mi-o pun la loc fără probleme, spun eu încercând să par sexi.

Fără să spună un cuvânt se ridică în picioare şi mă ia pe umăr. Chiţăi şi încerc să-l lovesc cu picioarele.

– Ce faci? strig eu.

– Mă duc să caut rochia aia.

Râde şi mă cară în spate până la coşul cu rufe murdare.

88

– Păcat că nu am apucat să ajungem la partea în care eu îţi scot rochia, îmi gâfâie Hardin în ureche, împingându-mă mai sus în pat.

Imediat după ce mi-am scos tricoul lui de pe mine, m-a trântit practice pe pat și şi-a pus prezervativul cât de repede a putut.

– Ihhmm... e tot ce pot să spun în timp ce el intră şi iese din mine.

Este pentru prima dată când facem dragoste şi nu mai există deloc durere, ci numai plăcere.

– Dumnezeule, iubito... este atât de bine, geme el şi îşi mişcă șoldurile deasupra mea.

Sentimentul este unul de nedescris. Trupul lui zvelt se potrivelte perfect în locul dintre picioarele mele, iar pielea lui fierbinte se armonizează divin cu pielea mea. Mă gândesc să-i răspund, să-l stimulez prin cuvintele vulgare pe care le foloseşte el de obicei, dar mă pierd în el, iar plăcerea îmi curge prin tot trupul, în timp ce el îşi continuă asaltul tandru.

Mă prind de spatele lui, îi zgârii pielea cu unghiile şi observ cum își dă ochii pe spate. Îmi place la nebunie să-l văd aşa, lipsit de control, atât de nesofisticat. Îmi ridică o coapsă în jurul mijlocului său, ceea ce face ca trupurile noastre să se apropie şi mai mult. Imaginea lui mă face să-mi pierd minţile;

degetele de la picioare mi se încordează şi coapsa încolăcită pe spatele lui îl strânge, iar el geme încontinuu repetându-mi numele la infinit.

– Aşa, iubito... dă-ţi drumul. Arată-mi cât de bine... la naiba... cât de bine te fac să te simţi, se bâlbâie el şi îl simt cum zvâcneşte în mine.

Deşi termină cu câteva secunde mai devreme decât mine, mişcările lui perfecte şi continue mă transformă într-o materie fără oase şi mă epuizează total. Trupul mi se relaxează în întregime, iar el cade peste mine. Stăm acolo, în tăcere, savurând senzaţia de a sta atât de aproape unul de celălalt şi, în câteva minute, un sforăit uşor se aude de pe buzele lui Hardin.

Aici zilele trec în goană. Aşa se întâmplă când ai libertate pentru prima oară în viaţă. Încă mi se pare ciudat să am propriul apartament cu propriul duş, să-mi fac singură cafeaua în propria bucătărie. Faptul că împart toate astea cu Hardin face această experienţă şi mai frumoasă. Mă decid să mă îmbrac cu rochia bleumarin şi să mă încalţ cu pantofii albi cu tocuri. Încep să mă pricep să merg cu ei, totuşi îmi împachetez perechea mea de espadrile de încredere, pentru orice eventualitate. Mi-am ondulat părul, l-am prins la spate şi chiar m-am machiat cu puţin fard de pleoape şi creion dermatograf. Îmi place mult de tot să am propriul spaţiu la dispoziţie.

Hardin refuză să se trezească, ridicându-se doar cât să mă sărute de la revedere. Mă întreb cum reuşeşte să muncească şi

să-şi facă şi temele, pentru că până acum nu l-am văzut făcând nici una, nici alta. Cu o mişcare îndrăzneaţă, îi iau cheile de la maşină şi mă duc până la Vance cu maşina lui. Dacă tot chiuleşte de la cursuri, nu o să-i lipsească, nu-i aşa? Uit mereu cât de aproape locuim acum de Vance şi îmi propun să-i mulţumesc lui Hardin pentru asta, deşi acum el are mai mult de mers până în campus. Să-i mulţumesc pentru că nu mai am de condus patruzeci de minute, ceea ce îmi face ziua mai voioasă.

Când ajung la ultimul etaj, o găsesc pe Kimberly lângă masa din sala de şedinţe, aşezând gogoşile în şiruri ordonate.

– Uau, Tessa! Uită-te la tine! Fluieră în joacă. Mă înroşesc, iar ea izbucneşte în ras. Bleumarinul ţi se potriveşte perfect.

Mă admiră iarăşi de sus până jos. Mă simt un pic stânjenită, dar zâmbetul ei îmi alungă gândurile astea. În ultima vreme, m-am simţit mult mai încrezătoare şi mai sexy, datorită lui Hardin.

– Mulţumesc, Kimberly.

Îi zâmbesc şi eu şi iau o gogoaşă şi o ceaşcă de cafea. Îi sună telefonul de pe birou şi se grăbeşte să răspundă.

Când ajung la mine în birou, găsesc un e-mail de la Christian Vance în care îmi laudă notiţele de la primul manuscris şi îmi spune că, deşi acesta era deja aprobat, îmi aşteaptă cu nerăbdare evaluarea pentru următorul. Mă apuc imediat de lucru.

– Ceva bun pe acolo? Vocea lui Hardin mă sperie şi îmi întrerupe lucrul. Îl privesc uşor şocată, iar el zâmbeşte. Trebuie să fie, de vreme ce nici nu ai băgat de seamă că am apărut.

Arată incredibil Are părul ridicat pe frunte ca întotdeauna, dar în lateral îi stă mai plat decât de obicei, şi are un tricou cu un guler în V. Tricoul este mai strâmt decât în mod obişnuit, făcând ca de dedesubt tatuajele să fie şi mai vizibile. Arată incredibil de bine... şi este al meu.

– Deci... cum a fost drumul? întreabă el cu un rânjet.

– Minunat.

Mă hlizesc.

– Deci, ai impresia că îmi poţi lua maşina fără permisiunea mea?

Vocea îi este foarte joasă şi nu-mi dau seama dacă glumeşte sau nu.

– Păi... eu... mă bâlbâi eu.

Nu spune nimic, ci vine la biroul meu și trage scaunul de sub el, cu mine cu tot. Privirea i se plimbă de la pantofi la chipul meu, după care mă trage în picioare.

– Arăți foarte sexy azi, spune el, răsuflând aproape de gâtul meu, și mă sărută uşor pe piele.

Mă trec fiorii.

– De ce... de ce ai venit aici?

– Nu te bucuri să mă vezi?

Zâmbeşte şi mă ridică pe birou.

Ah.

– Ba da... sigur că mă bucur, îi spun.

Întotdeauna mă bucur să-l văd.

– S-ar putea să mă hotărăsc să mă întorc aia la urma urmei, ca să pot face asta în fiecare zi, spune el şi îşi pune mâinile pe coapsele mele.

– Ar putea intra cineva.

Încerc să par serioasă, dar vocea îmi cam tremură.

– Nu. Vauce este într-o şedinţă pentru tot restul după-amiezi, iar Kimberly a fost de acord să sune dacă are nevoie de tine.

Ideea că Hardm a lăsat-o pe Kimberly să înţeleagă cam ce am putea face noi doi aici mă face să mă înroşesc, dar hormonii preiau controlul. Mă uit către uşă.

– Încuiată, răspunde el cu îngâmfare.

Fără să mă grăbesc, îl trag pe Hardin mai aproape și îi pun imediat mâna pe zona genitală, luându-i penisul în palmă prin jeanși. Geme şi-și desface jeanșii, lăsându-i să cada laolaltă cu boxerii.

– O să fie mai rapid decât este în mod obişnuit, bine, iubito? spune el și-mi trage chiloții în jos.

Dau din cap cu nerăbdare şi îmi ling buzele. El chicoteşte şi mă trage de şolduri pe marginea biroului. Buzele mele îl sărută pe gât și aud cum rupe folia pachetului de prezervative.

– Uită-te la tine, acum trei luni te înroşeai dacă pomenea cineva cuvântul sex, iar acum mă lași să te fut pe birou, şopteşte el și mă pătrunde dur.

Hardin îmi pune mâna la gură și îşi muşcă buza de ios. Nu-mi vine să cred că îi permit lui Hardin să facă sex cu mine pe un birou, în locul unde îmi fac stagiatura, cu Kimberly la mai puțin de 30 de metri distanță de noi. Oricât mi-aș dori să un recunosc, ideea mă înnebunește. În cel mai bun sens al cuvântului.

– Ai de gând... să păstrezi... tăcerea? spune el sacadat, mișcându-se din ce în ce mai repede.

Încuviințez și gem, apucându-l de bicepși ca să nu cad de pe birou.

– Îți place aşa, nu? Repede și tare? scrâșnește el din dinți.

Îmi acopăr gura cu mâna și mă muşc uşor de palmă ca să nu țip.

– Răspunde-mi sau mă opresc, mă amenință el.

Îmi la privirea în jos la el și dau din cap, prea copleșită de senzații ca să pot vorbi.

– Știam eu că o să-ți placă, zice el și mă întoarce cu abdomenul pe birou.

Ah, Doamne. Se împinge înapoi în mine și se mișcă mai uşor, înainte de a-mi înfăşura părul printre degetele lui și de a mă trage lângă el ca să mă poată săruta pe gât. Abdomenul mi se tensionează, iar mișcările lui devin din ce în ce mai

necontrolate și știu că amândoi ne apropiem de orgasm. La mişcarea finală mă săruta pe umăr, după care se retrage din mine şi mă ajută să mă dau jos de pe birou.

– A fost... încerc eu să spun, dar el mă reduce la tăcere sărutându-mă pe buze.

– Da... a fost, îmi termină el gândurile înainte de a-și trage pantalonii la loc.

Îmi trec degetele prin păr şi îmi şterg ochii ca să fiu sigură că machiajul rămâne la locul lui, după care mă uit la ceas. Este aproape trei. Ziua a zburat încă odată.

– Eşti gata? zice el.

– Poftim? E de-abia trei.

Gesticulez către ceas.

– Christian a spus că poţi pleca mai devreme. Am vorbit eu cu el acum o oră.

– Hardin! Nu poţi să-l întrebi dacă pot pleca mai devreme; stagiatura asta este importantă pentru mine, mă văicăresc eu.

– Iubito, relaxează-te. A spus clar că va lipsi toată ziua și el a fost ăla care a sugerat că poţi să pleci mai devreme.

– Nu vreau să creadă cineva că îmi bat joc de această oportunitate.

– Nimeni nu crede aşa ceva. Notele tale şi munca ta vorbesc de la sine.

– Stai puţin... atunci de ce nu m-ai sunat pur şi simplu să-mi spui că pot să vin acasă? ridic eu o sprânceană la el.

– Voiam să te pun capră pe biroul ăsta din prima ta zi aici.

Îmi zâmbeşte cu îngâmfare şi îmi ia jacheta.

Îi zic cât e de nebun pentru că a venit până aici doar ca să facă sec cu mine pe birou, dar nu pot spune că nu mi-a plăcut. Mă uit cum arată în tricoul ăsta, cu muşchii plini de tatuaje, și-mi dau seama că nu-i pot refuza nimic.

Mergem către maşini, iar el se strâmbă la soare şl spune --

– Mă gândeam că ar trebui să ne ducem să cumpărăm hainele pentru nunta aia oribilă.

– Bună idee, aprob eu. Dar îţi conduc eu maşina până acasă, ca să putem lăsa maşina mea, apoi mergem.

Sar în maşina lui înainte să poată protesta. Se mulțumește să dea din cap şi să zâmbească.

După ce lăsăm maşina mea, o luăm către mall. Hardin scâncește și se plânge ca un copil încontinuu şi literalmente trebuie să-l costrâng prin şantaj sexual să-şi cumpere ceva elegant. Sfârşeşte prin a-și lua o pereche neagră de pantaloni de costum, un sacou negru, o cămașă albă şi o cravată neagră. Simplu, dar perfect pentru el. Refuză să probeze, aşa că nu-mi rămâne decât să sper că i se vor potrivi. Ar găsi orice scuză ca să nu meargă la nuntă, dar nu o să las să se întâmple aşa ceva. După ce terminăm cu el, vine rândul meu.

– Cea albă, spune el şi gesticulează către rochia albă şi scurtă din mâna mea, cealaltă opţiune fiind o rochie neagră mai lungă.

De vreme ce Karen a menţionat că trebuie să folosim albul și negrul, m-am gândit să rămân la una din ele. Lui Hardin pare să-i fi plăcut foarte mult rochia albă pe care am purtat-o ieri, aşa că mă hotărăsc să mă iau după el. Spre enervarea mea şi înainte să-mi dau seama ce se întâmplă, Hardin trece de la a-mi căra rochia şi pantofii la a le plăti. Când protestez, tânăra de la casă zâmbeşte şi dă din umeri, ca şi cum ar spune: Şi eu ce aş putea să fac?

– Am ceva de lucru diseară, aşa că nu vin acasă la cină, îmi spune el când ieşim din mall.

– Ah. Credeam că lucrezi de acasă, îi zic.

– Lucrez, dar trebuie să mă duc la bibliotecă un pic, explică el. Nu stau mult.

– Atunci eu mă duc să fac cumpărături cât eşti tu plecat, îi spun, iar el încuviinţează din cap.

– Ai grijă şi întoarce-te înainte să se întunece, zice el.

Face o listă cu ce i-ar plăcea să cumpăr şi pleacă de îndată ce ne întoarcem la apartament. Eu mă schimb în blugi şi într-un hanorac și mă duc pe jos la o băcănie de pe strada noastră. Când mă întorc acasă, pun totul deoparte, îmi fac nişte teme rămase din urmă şi îmi pregătesc ceva să mănânc. Îi dau un mesaj lui Hardin, dar el nu-mi răspunde, aşa că îi pun o farfurie cu mâncare în cuptorul cu microunde, să și-o încălzească atunci când ajunge acasă, şi mă întind pe canapea să mă uit la televizor.

89

Când mă trezesc, îmi ia câteva clipe să-mi dau seama că sunt încă pe canapea.

– Hardin? strig eu, dezvelindu-mă de pătură.

Mă duc în dormitor, sperând să-l găsesc acolo. Dar camera goală. Unde dracului este?

Mă duc înapoi în living şi îmi scot telefonul din spatele canapelei. Tot niciun mesaj de la el... şi este ora şapte dimineaţa. Îl sun, dar îmi intră mesageria vocală şi închid. Mă năpustesc în bucătărie şi dau drumul cafetierei înainte de a intra la baie ca să fac un duş. Am noroc că m-am trezit la timp, având în vedere că nu mi-am setat alarma. Eu niciodată nu uit să-mi setez alarma.

– Unde eşti? spun eu tare şi intru la duş.

Îmi usuc părul şi încerc să găsesc o explicaţie pentru absenţa lui. Noaptea trecută credeam că doar recuperează din ce are de lucrat, de vreme ce a rămas mult în urmă, sau poate s-a întâlnit cu cineva şi nu şi-a dat seama cum a trecut timpul. Dar la bibliotecă? Locurile astea se închid destul de devreme, şi până şi barurile se închid în cele din urmă. Cea mai probabilă explicație este că s-a dus la vreo petrecere. Într-un fel îmi dau seama că asta s-a întâmplat. O mică parte din este îngrijorată la gândul unui accident; numai ideea în sine doare atât de tare că nici nu pot să o iau în calcul. Dar indiferent de ce scuză sau

poveste îmi inventez, ştiu că a făcut ceva ce nu ar fi trebuit să facă. Totul era bine între noi seara trecută şi apoi pleacă și nu se întoarce toată noaptea?

Nu am chef de nicio rochie, aşa că mă îmbrac cu una dintre vechile mele fuste negre conice şi cu o bluză roz cu nasturi. Norii îmi întunecă cerul tot drumul, iar când ajung la Vance, dispoziţia mea este la fel de întunecată ca şi ei şi sunt furioasă. Cine naiba se crede de nu vine acasă toată noaptea fără să mă anunţe?

Kimberly ridică din sprânceană când trec pe lângă masa cu gogoşi fără să iau niciuna, dar îi zâmbesc fals cât mă pricep de bine şi mă îndrept către biroul meu. Dimineaţa trece ca într-o ceaţa. Citesc și recitesc aceleaşi pagini la nesfârşit fără să înţeleg niciun cuvinţel.

Se aude o bătaie în uşă şi inima mi se opreşte în loc. Sper din toată inima că e Hardin, fără să-mi pese cât de suparată sunt pe el. Este însă Kimberly.

– Vrei să iei masa de prânz cu mine? mă întreabă ea cu drăgălăşenie.

Aproape că îi refuz oferta, dar să stau aici devenind obsedată de plimbările prietenului meu nu mă ajută cu nimic.

– Sigur.

Îi zâmbesc.

Mergem după colţ la un restaurant micuţ mexican, gen cantină. Când intrăm, tremurăm amândouă de frig, iar ea cere

să ni se dea o masă lângă un radiator. Măsuţa pe care o primim este chiar sub un radiator și amândouă ridicăm mâinile ca să ne încălzim.

– Vremea asta este neiertătoare, spune ea și se plânge că este frig și că îi este deja dor de vară.

– Aproape că uitasem cât de frig este iarna, îi spun eu plat. Anotimpurile s-au amestecat și de-abia dacă mi-am dat seama când s-a scurs toamna.

– Deci... cum merg lucrurile cu Domnul Scandalagiu? întreabă ea cu un surâs.

Chelnerul ne aduce cartofi şi sos şi îmi aud stomacul ghiorțăind. Nu o să mai sar peste gogoaşa de dimineaţă.

– Păi...

Mă gândesc dacă să-mi împărtăşesc sau nu viaţa personală cu ea. Nu am prea mulţi prieteni. De fapt, nu am niciunul, în afară de Steph, pe care nu o mai văd. Kimberly este cu cel puţin zece ani mai mare decât mine şi poate că ştie mai multe despre mintea bărbaților, lucru la care eu nu mă pricep deloc. Mă holbez la tavanul acoperit cu lămpi în formă de sticlă de bere şi respir adânc.

– Păi, nu sunt sigură cum stau lucrurile în acest moment. Ieri eram bine mersi, dar el a dispărut noaptea trecută. Toată noaptea. Este cea de-a doua noastră noapte în apartamentul cel nou, iar el nu a venit acasă, îi explic.

– Aşteaptă... stai puţin... doar o secundă. Deci, voi doi locuiți împreună?

Rămâne cu gura căscată.

– Da... de marţi.

Încerc să zâmbesc.

– Aşa, şi nu a venit acasă azi-noapte?

– Nu, a spus că are ceva de lucru şi că se duce la bibliotecă, dar nu a mai venit acasă.

– Şi nu te gândeşti că e rănit sau că i s-a întâmplat altceva, nu-i aşa?

– Nu, chiar nu mă gândesc. Simt că aş fi ştiut cumva dacă ar fi păţit ceva, ca şi cum am fi legaţi într-un fel care mi-ar fi permis să aflu imediat dacă s-ar fi întâmplat ceva rău.

– Nu te-a sunat?

– Nu. Nici nu mi-a dat mesaj.

Mă încrunt.

– I-aş fi tăiat boaşele dacă eram în locul tău. Este inacceptabil, proclamă ea.

Chelnerul se opreşte să ne spună:

– Comanda dumneavoastră va sosi în scurt timp, şi îmi umple paharul cu apă.

Îi sunt recunoscătoare pentru scurta întrerupere, am șansa să-mi recapăt răsuflăm după cuvintele tăioase ale lui Kimberly.

Apoi continuă, iar când îmi dau seama că nu mă judecă, ci îmi ține partea, mă simt mult mai bine.

– Vorbesc serios, trebuie să îi explici cât mai clar că un vei accepta să se comporte așa; dacă nu, va face la fel și de acum înainte. Problema cu bărbații este că sunt nişte creaturi care ţin la obiceiurile lor, și dacă îi vei permite acest obicei, nu vei putea să i-l elimini niciodată. Trebuie să afle de la bun început că nu îi vei suporta toate mizeriile. Este norocos că te are şi trebuie să se potolească.

Ceva din discursul ei încurajator îmi dă mai multă încredere în propria mea mânie. Ar trebui să fiu ofticată, ar trebui să-i tai boaşele, cum spune Kimberly cu atâta subtilitate.

– Cum fac chestia asta? o întreb eu, iar ea râde.

– Spune-i-o. Doar dacă nu cumva are o scuză a naibii de bună, pe care sunt sigură că o coace chiar acum, îi spui ce ai de spus în secunda în care intră pe uşă. Meriţi să fii respectată, dacă nu, fie trebuie să-l faci să te respecte, fie îi tragi un şut în fund.

– Faci să pară totul arăt de uşor.

Râd.

– Ah, e departe de a fi ceva uşor. Râde şi ea, apoi redevine serioasă. Dar e ceva ce trebuie pus la punct.

Restul mesei de prânz ni-l petrecem cu poveşti din viaţa ei de studentă și îmi destăinuie că a avut şi ea parte de relaţii oribile. Părul ei blond se leagănă dintr-o parte în alta în timpul fiecărei poveşti. Mă trezesc râzând atât de mult încât trebuie să îmi şterg colţurile ochilor de lacrimi. Mâncarea este delicioasă

şi mă bucur că am ieşit la masă cu ea, în loc să-mi plâng de milă singură la mine în birou.

Pe drumul de întoarcere către birou, Trevor mă observă lângă toalete și vine înspre mine zâmbind.

– Bună, Tessa.

– Hei, ce mai faci? întreb eu politicoasă.

– Sunt bine, e groaznic de frig afară, spune el, iar eu aprob din cap. Arăți foarte bine astăzi, adaugă el şi se uită în altă parte.

Am impresia că nu voia să spună asta cu voce tare. Zâmbec și îi mulţumesc înainte să intre la toaletă, în mod evident jenat

Când plec, constat că practic nu am muncit deloc, așa că iau manuscrisul cu mine acasă pentru a recupera lipsa de concentrare de astăzi.

Mă întorc la apartament şi observ că maşina lui Hardin tot nu este în parcare. Furia mea se reinstalează şi îl sun şi îl înjur pe mesageria vocală, ceea ce, surprinzător, mă face să mă simt mai bine. Îmi fac repede ceva de mâncare şi îmi pregătesc lucrurile pentru mâine.

Nu-mi vine să cred că au mai rămas două zile până la nuntă. Dacă nu se întoarce până atunci? Ba se va întoarce. Nu-i aşa? Mă uit în jurul meu prin apartament. Oricât de fermecător ar fi, pare că și-a pierdut din strălucire de când lipseşte Hardin.

Cumva reuşesc să muncesc destul de mult şi, când sunt pe punctul de a pune totul deoparte, se deschide uşa. Hardin intră

împleticindu-se în living, apoi în dormitor, fără să spună un cuvânt. Îl aud cum îşi aruncă bocancii pe podea şi se înjură de unul singur, cel mai probabil pentru că a căzut. Mă gândesc la ce mi-a srcs Kimberly azi la prânz şi îmi adun toate gândurile, în care pun toată mânia posibilă.

– Unde dracu', ai fost? urlu eu intrând în cameră.

Hardin şi-a scos deja tricoul şi acum îşi dă jos pantalonii.

– Şi eu mă bucur să te văd, bolboroseşte el.

– Eşti beat? mă minunez eu.

– Poate, răspunde el şi îşi aruncă pantalonii pe jos.

Pufăi şi îi ridic, aruncându-i-i înapoi.

– Avem coş de rufe murdare cu un scop.

Mă uit urât la el, iar el începe să râdă. Râde. Râde de mine.

– Ai tupeu, Hardin! Lipseşti toată noaptea şi mare parte ziua următoare fără să mă suni, apoi apari aici beat şi împiedicat și faci mişto de mine? ţip eu.

– Nu mai ţipa, am o durere de cap îngrozitoare, geme el ți se întinde în pat.

– Crezi că este amuzant? Chestia asta este doar un joc pentru tine? Dacă un ai de gând să iei relaţia noastră în serios, de ce mi-ai cerut să mă mut cu tine?

– Nu vreau să discut despre asta în acest moment. Exagerezi; acum vino încoace și lasă-mă să te fac fericită.

Are ochii injectaţi de la alcoolul pe care l-a consumat. Întinde brațele către mine și are un rânjet stupid de beţiv pe fața lui perectă.

– Nu, Hardin, îi spun cu asprime. Vorbesac serios. Nu poţi lipsi toată noaptea fără să-mi oferi o explicaţie.

– Dumnezeule mare! Vrei să te calmezi dracului? Nu ești mama mea. Încetează să te certi cu mine și vino încoace, repetă el.

– Ieşi afară, mă răstesc eu.

– Ce ai spus?

Se ridică. Acum i-am atras atenţia.

– M-ai auzit, ieşi afară. Nu voi fi fata aceea care stă acasă toată noaptea aşteptându-şi iubitul să se întoarcă. Mă aștept să vii cel puțin cu o scuză bună, dar tu nici nu ţi-ai pus problema să încerci! Nu am de gând să cedez de data asta, Hardin. De fiecare dată te iert foarte ușor. Nu şi de data asta. Deci fie îmi explici, fie ieși dracului de aici.

Îmi încrucişez braţele, mândră că nu am dat înapoi.

– În caz că ai uitat, eu sunt acela care plăteşte facturile pe aici, daci dacă e să plece cineva, aceea vei fi tu, spune el uitându-se în gol.

Mă uit la mâinile sale aşezate pe genunchi; are din nou articulațiile lovite şi pline de sânge închegat.

Mintea mea încearcă să găsească o replică şi îl întreb:

– Iarăşi te-ai bătut?

– Are vreo importanţă?

– Da, Hardin! Are importanţă. Asta ai făcut tu toată noaptea? Te-ai bătut cu lumea? Nici măcar nu ai avut de lucru, nu-i aşa? Sau asta e slujba ta, să baţi oameni?

– Poftim? Nu, nu e asta slujba mea. Ştii bine care e slujba mea. Mi-am făcut treaba, apoi am fost distras, spune el și își trece mâna peste față.

– De cine?

– De nimeni. Isuse! geme el. Mă baţi mereu la cap.

– Te bat mereu la cap? Ce te aşteptai să se întâmple când ai intrat aici împleticindu-te după ce ai dispărut o zi şi o noapte? Am nevoie de răspunsuri, Hardin – m-am săturat să nu mi le oferi. Mă ignoră şi-şi trage un tricou peste cap. Am stat toată ziua cu grijă; puteai să mă suni cel puţin. Am fost toată ziua întoarsă pe dos, în timp ce tu beai sau cine ştie ce Dumnezeu mai făceai. Îţi baţi joc de stagiatura mea şi asta nu este în regulă.

– Stagiatura ta? Adică aceea de care ţi-a făcut rost taică-meu? zice el cu gura lui spurcată.

– Eşti incredibil.

– Ziceam şi eu.

Ridică din umeri.

Cum poate fi ăsta aceeaşi persoană care acum două nopţi îmi şoptea în ureche cât de mult mă iubeşte, când credea că dorm?

– Nici măcar nu o să-ţi răspund la aşa ceva, pentru că ştiu că asta îţi doreşti. Vrei să te cerţi şi eu nu o să-ţi dau satisfacţie. Îmi iau un tricou din dulap şi dau să ies din cameră. Înainte să plec, mă răsucesc la el. Dar să înţelegi un lucru: dacă nu îţi intră minţile în cap... ca acum... eu plec.

Mă duc către canapea şi mă întind acolo, mulţumită că nu trebuie să împart camera cu el. Vărs câteva lacrimi după care mă şterg pe faţă şi iau ediţia veche a lui Hardin a romanului *La răscruce de vânturi* în ciuda faptului că îmi doresc cu ardoare să mă întorc la el în cameră şi să-l oblig să-mi dea explicaţii, unde a fost, cu cine, de ce s-a luat la bătaie şi cu cine, mă forţez să rămân pe canapea, pentru că ştim că aşa se va enerva şi mai tare.

Deşi probabil că nici pe jumătate cât mă enervează pe mine tendinţa lui de a controla aspecte întregi din viaţa mea.

90

Pun cartea jos şi mă uit la telefon să văd cât este ceasul. A trecut puţin de miezul nopţii, aşa că ar trebui să mă străduiesc să adorm. Hardin a încercat deja mai devreme să mă cheme în pat, spunându-mi că nu a putut să doarmă fără mine, dar eu am rămas la arsenalul meu şi l-am ignorat până când a plecat.

Exact când sunt pe punctul de a adormi, îl aud pe Hardin ţipând:

– Nu!!

Sar de pe canapea fără să mă mai gândesc şi dau buzna în dormitor. Se încovoaie sub pătură şi este acoperit de transpiraţie.

– Hardin, trezeşte-te, îi spun încet şi îl scutur de umăr, îndepărtându-i o şuviţă jilavă de pe frunte cu mâna cealaltă.

Ochii se deschid brusc şi sunt plini de groază.

– Etotul bine... şşş... e doar un coşmar.

Mă străduiesc din răsputeri să-l calmez. Degetele mi se joacă în părul său, apoi îl mângâi pe obraz. Tremură şi mă bag în pat în spatele lui, încolăcindu-mi braţele în jurul mijlocului său. Îl simt cum se taxează şi îmi lipesc faţa de pielea lui asudată.

– Te rog, rămâi cu mine, mă roagă el. Oftez și păstrez tăcerea, strângându-l și mai tare în braţe. Mulţumesc, şoptește și, după un minut, adoarme din nou.

Apa nu pare suficient de fierbinte ca să-mi relaxeze mușchii încordaţi, indiferent de cât de mult răsucesc robinetul. Sunt epuizată din cauza lipsei de somn de azi noapte și a frustrării care decurge din certurile cu Hardin. Dormea când am intrat eu la duș și mă tog să rămână aşa până plec eu la serviciu.

Din păcate, rugăciunile mele nu sunt ascultate și mă trezesc cu el lângă blatul din bucătărie când ies din baie.

– Arăţi minunat astăzi, spune el calm.

Îmi dau ochii peste cap şi trec pe lângă el ca să-mi iau o ceașcă de cafea înainte să plec.

– Deci, nu vorbeşti cu mine? mă întreabă.

– Chiar acum nu. Trebuie să mă duc la muncă și nu am energia să mă cert acum cu tine, mă răstesc eu.

– Dar... ai venit lângă mine în pat, se îmbufnează el.

– Da, doar pentru că urlai şi tremurai. Asta un înseamnă că te-am iertat. Am nevoie de explicaţii pentru tot, pentru toate secretele, pentru toate bătăile, chiar şi pentru coşmaruri, sau dacă un, s-a terminat, spun eu, suprinzându-l pe el şi pe mine deopotrivă.

Geme şi îşi trece mâinile prin păr.

– Tessa... nu e atât de simplu.

– Ba da, chiar este. Am avut suficientă încredere în tine ca să renunţ la relaţia cu mama mea şi să mă mut cu tine atât de curând; și tu ar trebui să ai încredere suficientă în mine ca să-mi spui ce se întâmplă.

– Nu ai înţelege. Ştiu că nu ai înţelege, spune el.

– Pune-mă la încercare.

– Nu... nu pot, se bâlbâie ei

– Atunci nu am cum să fiu cu tine. Îmi pare rău, dar ți-am dat o mulţime de şanse, iar tu... încep eu.

– Nu spune asta. Să nu îndrăzneşti să încerci să mă părăseşti.

Tonul lui este furios, furios, dar în ochi i se citeşte suferinţa.

– Atunci oferă-mi nişte răspunsuri. Ce crezi tu că nu am cum să înțeleg? Referitor la coşmaruri? îl întreb.

– Spune-mi că nu ai de gând să mă părăseşti, imploră el.

A rămăne pe poziţii în faţa lui Hardin se dovedeşte mult mai dificil decât mi-am imaginai, mai ales că pare atât de distrus.

– Trebuie să plec. Deja am întârziat, îi zic şi mă duc în cameră să mă îmbrac cât de repede pot.

O parte din mine se bucură că nu a venit după mine, dar o alta și-ar fi dorit s-o focă.

Când plec, încă stă în bucătărie, fără tricou pe el, ţinând în mână cana de cafea cu degetele lui lovite.

Întorc pe toate părţile tot ce a spus Hardin în dimineaţa asta. Ce-aş putea să nu înţeleg? Nu l-aş judeca niciodată pentru ceva ce a ajuns să-i provoace coşmaruri. Sper că la asta

se referea, dar nu pot ignora senzaţia că îmi scapă ceva foarte evident.

Mă simt vinovată şi încordată toată ziua, dar Kimberly îmi trimite pe e-mail nişte linkuri amuzante de pe YouTube, iar dispoziția mea acră nu are cum să dureze. Până la prânz, aproape că uit de problemele de acasă.

Îmi pare rău pentru tot, te rog să vii acasă după serviciu, îmi scrie Hardin pe când eu şi Kimberly mâncăm brioşe dintr-un coş pe care i l-a trimis cineva lui Christian Vance.

– El e? întreabă ea.

– Da... îi răspund. L-am înfruntat, dar din anumite motive mă simt îngrozitor. Ştiu că am dreptate, dar ar fi trebuit să-l vezi în dimineața asta.

– Bun, să sperăm că şi-a învăţat lecţia. Ţi-a spus unde a fost? întreabă ea.

– Nu, asta e problema, oftez eu şi mănânc altă brioşă.

Te rog, răspunde-mi, Tessa. Te iubesc, îmi scrie el peste un minut.

– Răspunde-i săracului băiat.

Kimberly zâmbeşte, iar eu aprob din cap.

O să vin acasă, îi răspund.

De ce îmi este atât de greu să mă ţin tare în faţa lui? Domnul Vance ne dă drumul tuturor acasă la trei şi ceva, aşa că mă hotărăsc să mă opresc la un salon de înfrumuseţare ca să-mi tund părul și să-mi fac manichiura pentru nunta de mâine. Sper

că eu şi Hardin vom rezolva problemele până la nuntă, pentru că ultimul lucru pe care mi-l doresc este ca Hardin să fie furios la nunta tatălui său.

Când mă întorc acasă este deja ora şase şi am primit multe mesaje de la Hardin, pe care le-am ignorat. Ajung la uşă şi respir adânc ca să mă pregătesc mintal pentru ce va urma. Ori vom țipa unul la celălalt, ceea ce se va termina cu unul din noi plecând pe uşă, ori vom discuta problemele şi le vom rezolva. Când intru, îl găsesc pe Hardin plimbându-se în sus şi în jos pe podeaua de ciment. Ochii i se opresc pe chipul meu în prag şi arată uşurat.

– Credeam că nu mai vii, zice şi vine către mine.

– Unde aş putea să mă duc? ripostez eu şi trec pe lângă el, ducându-mă n dormitor.

– Ăăă... ţi-am făcut cina, spune el.

Acum este complet de nerecunoscut. Are părul lăsat în jos pe frunte, nu ridicat şi dat pe spate, aşa cum îl are de obicei. Poartă un hanorac gri cu glugă şi o pereche neagră de pantaloni de trening și pare nervos, îngrijorat şi aproape... speriat?

– Ah... de ce? nu mă pot abţine să nu-l întreb.

Mă schimb într-un trening de-al meu şi Hardin rămâne de-a dreptul şocat că nu-mi pun unul dintre tricourile lui, pe care în mod clar îl lăsase pe dulap pentru mine.

– Pentru că sunt un nesimţit, răspunde el.

– Da... eşti, îi spun eu şi mă întorc în bucătărie.

Mâncarea arată mai apetisant decât îmi imaginam, deşi nu sunt foarte sigură ce e acolo, un fel de paste cu pui, cred.

– Este pui florentin, îmi ghiceşte el gândurile.

– Aha.

– Nu trebuie să...

Are o voce foarte stinsă.

Este o scenă atât de diferită de ceea ce se întâmplă în mod obişnuit și este pentru prima oară de când îl cunosc când simt că deţin controlul.

– Nu, arată bine. Sunt doar surprinsă, îi zic și iau o înghiţitură. E mai bun decât pare.

– Îţi stă bine părul, spune el.

Gândul îmi zboară la ultima oară când m-am tuns şi Hardin a fost singurul care a remarcat.

– Am nevoie de nişte răspunsuri, îi reamintesc.

Expiră apăsat.

– Ştiu, iar eu o să ţi le ofer.

Mai iau o înghiţitură ca să-mi ascund satisfacţia pentru faptul că i-am ţinut piept.

– Mai întâi, vreau să ştii că nimeni, nimeni în afară de mama şi pe tata, nu ştie aceste lucruri, zice el şi îşi rupe cojile de pe articulare degetelor.

Clatin din cap şi mai iau o îmbucătură.

– Bine... iată, să începem... spune el cu nervozitate, după care continuă. Într-o noapte, când aveam vreo şapte ani, tata era în faţa unui bar vizavi de casa noastră. Mergea acolo aproape în fiecare seară și toată lumea îl cunoştea, de aceea a fost o idee îngrozitoare să calce pe cineva pe nervi în locul ăla. În acea noapte, exact asta a făcut. A început scandalul cu nişte soldaţi care erau la fel de beţi ca şi el și a sfârşit lovindu-l pe unul dintre ei cu o sticlă în cap.

Habar n-am unde o să ajungă cu povestea asta, dar ştiu că nu este plăcută deloc.

– Mai mănâncă, te rog... mă îndeamnă, iar eu dau din cap şi încerc să nu mă uit fix la el când reia povestea.

– El a plecat din bar, iar soldaţii au traversat strada venind la noi acasă, ca să se răzbune pentru că i-a spart faţa prietenului lor. Problema era însă că el nu venise acasă, aşa cum credeau ei, iar mama dormea pe canapea, aşteptându-l pe tata. Ochii lui verzi se întâlnesc cu ai mei. Cam cum mă aşteptai tu pe mine azi-noapte.

– Hardin... şoptesc şi îl iau de mână peste masă.

– Aşa că au găsit-o pe mama mai întâi... Face o pauză şi se uită în gol la perete şi parcă trece o veşnicie. Când am auzit-o ţipând, am coborât şi am încercat s-o scap din mâinile lor. Îi rupseseră cămașa de noapte şi ea ţipa la mine să plec de acolo... voia să mă protejeze de ceea ce urmau să-i facă, dar eu nu am putut pleca, înţelegi?

În momentul când încearcă să-şi stăpânească lacrimile, inima mi se frânge pentru băieţelul de şapte ani care a fost nevoit să fie martorul acelor lucruri îngrozitoare la care a fost supusă mama sa. Mă urc la el în braţe şi îmi lipesc faţa de gâtul lui.

– Ca să scurtez povestea, am încercat să mă lupt cu ei, dar nu a folosit la nimic. Când tata a intrat pe uşă împleticindu-se, ei îi pusesem mamei pe trup o cutie întreagă de plasturi încercând să... nu ştiu... s-o repar sau ceva de genul ăsta. Cât de absurdă e chestia asta? întreabă el cu gura vârâtă în părul meu.

Mă uit la el, iar el se încruntă.

– Să nu plângi... şopteşte, dar eu nu mă pot abţine.

Nu mi-am imaginat niciodată că visele sale urâte au fost provocate de ceva atât de oribil.

– Îmi pare rău că te-am forţat să-mi povesteşti, suspin ea.

– Nu... iubito, este în regulă. Mi-a făcut bine să spun asta cuiva, mă asigură el. Cât se poate de bine.

Mă mângâie pe păr, îmi înfăşoară o şuviţă pe degetele lui, pierdut printre gânduri.

– După asta, nu am dormit decât la parter pe canapea, în cazul în care ar fi intrat cineva... să mă atace pe mine prima data. Apoi au început coşmarurile... şi nu m-au mai părăsit. Am fost câțiva terapeuţi după ce a plecat tata, dar nimic nu m-a ajutat, până te-am cunoscut pe tine. Îmi zâmbeşte palid. Îmi

pare rău că am dispărut toată noaptea. Nu vreau să fiu acel gen de bărbat. Nu vreau să fiu ca el, spune şi mă strânge şi mai tare în braţe.

Acum că am mai multe piese din puzzle-ul acesta care este Hardin, îl pot înţelege mai bine. Şi exact așa cum mi s-a schimbat perspectiva asupra lui, la fel de repede şi de drastic mi-am schimbat și părerea despre Ken. Ştiu că oamenii se mai schimbă, iar el cu siguranță s-a îmbunătăţit ca persoană faţă de cum era înainte, dar nu pot să-mi stăpânesc furia care fierbe în mine. Hardin este aşa cum este din cauza tatălui său, din cauza băuturii, din cauza neglijenţei acestuia. În noaptea aceea tatăl său a provocat atacul împotriva soţiei și a fiului său și nu a fost acolo să-i protejeze. Nu am primit toate răspusurile pe care mi le doream, dar am primit mult mai mult decât mă așteptam.

– Nu se va repeta niciodată... jur... Doar spune-mi că nu mă vei părăsi... se bâlbâie el.

Simt cum se evaporă toate drepturile mele de a mă simți mânioasă.

– Nu te voi părăsi, Hardin. Nu te voi părăsi.

Şi pentru că se uită la mine ca şi cum ar avea nevoie să-i repet asta la nesfârşit, i-o mai spun de câteva ori.

– Te iubesc, Tessa, mai mult decât orice pe lume, zice el şi îmi șterge lacrimile.

91

Nu ne mişcăm din locul nostru de pe scaun cel puţin treizeci de minute, după care Hardin îşi ridică faţa de la pieptul meu și spune:

– Acum pot să mănânc?

– Da.

Îi tâmbesc fără vlagă şi încerc să mă ridic din braţele lui, dar el mă trage înapoi.

– Nu am zis că ai voie să pleci. Doar să-mi dai farfuria mai aproape.

Îmi zâmbeşte.

Îi împing farfuria şi mă întind după a mea peste masa micuţă. Încă procesez informaţiile proaspete şi acum mă simt un pic confuză în legătură cu mersul la nuntă.

Observ că Hardin nu mai vrea să continuăm discuţia, aşa că mai iau o înghiţitură din farfuria mea şi spun:

– Eşti un bucătar mult mai bun decât mă aşteptam. Acum că ai demonstrat cât de bun eşti, sper să-mi găteşti mai des.

– Mai vedem noi, spune el cu gura plină şi ne continuăm cina într-o tăcere liniştitoare.

Mai târziu, în timp ce pun farfuriile în maşina de spălat vase, vine în spatele meu şi mă întreabă:

– Mai eşti supărată?

– Nu chiar, îi zic Nu sunt nici prea feridtă că nu ai venit acasă toată noaptea şi încă aş vrea să aflu cu cine te-ai bătut şi de ce, îi spun. El deschide gura ca să vorbească, dar eu îl opresc. Dar nu în seara asta, completez. Cred că niciunul din noi nu mai poate continua acum.

– Bine, spune el încet.

Îngrijorarea i se citeşte în ochi, dar un-l mai bag în seamă.

– Ah, şi nu mi-a plăcut nici faptul că mi-ai aruncat în faţă povestea cu stagiatura. Chiar m-ai jignit.

– Ştiu. Exact de-asta ţi-am şi spus-o, răspunde el, un pic cam prea sincer.

– Știu. Exact de-asta nu-mi place.

– Îmi pare rău, bine?

– Să nu mai faci asta niciodată, îi spun, iar el dă din cap. Sunt epuizată, oftez eu încercând să schimb subiectul.

– Şi eu; hai să stăm întinşi pentru tot restul serii. Am plătit cablul.

– Eu trebuia să fac asta.

Mă încrunt la el.

Își dă ochii peste cap şi se aşază lângă mine pe pat.

– Poţi să-mi dai banii pentru asta...

Mă uit fix la un perete.

– La ce oră plecăm mâine la nuntă?

– Când vrei.

– Începe la trei, deci mă gândeam că ar trebui să fim acolo pe la două, îi zic.

– Cu o oră mai devreme? se plânge el, iar eu dau din cap. Nu ştiu de ce tot insişti... spune el, dar soneria telefonului meu îl întrerupe.

Expresia de pe chipul lui Hardin când se apleacă şi îmi ia telefonul mă ajunță imediat cine sună.

– De ce te sună? se burzuluieşte el.

– Nu ştiu, Hardin, dar cred că ar trebui să-i răspund.

Îi iau telefonul din mână.

– Noah?

– Am vocea moale şi tremurândă, iar privirea lui Hardin ar putea face o gaură în mijlocul apartamentului.

– Hei, Tessa, îmi cer scuze că te sun vineri seara, dar... în fine...

Pare panicat

– Ce e? îl forţez eu, pentru că lui i-a luat întotdeauna mai mult decât trebuie pentru a explica situaţiile tensionate.

Când mă uit la Hardin. Îi citesc pe buze: “pe difusor”.

Mă uit la el cu privirea “îţi baţi joc de mine?”, dar îl pun în cele din urmă pe Noah pe difuzor, pentru ca Hardin să poată trage cu urechea.

– Mama ta a primit un telefon de la administratorul căminului în legătură cu ultima factură pentru camera ta, aşa că a aflat că te-ai mutat. I-am spus că nu am idee unde locuieşti

acum, ceea ce e adevărat, dar a refuzat să mă creadă. Aşa că vine către tine.

– Vine aici? În campus?

– Da, așa cred. Nu ştiu, dar a spus că te va găsi ea pe tine oriunde ai fi şi este iraţională și enervată la culme. Voiam doar să te avertizez că vine, ca să ştii.

– Nu-mi vine să cred! ţip eu la telefon, dar îi mulţumesc lui Noah înainte de a închide.

Mă întind înapoi în pat.

– Minunat... acum vine şi mama. Ce mod excelent de a ne petrece seara!

Hardin se întinde lângă mine sprijinindu-se pe un cot.

– Nu are cum să te găsească. Nimeni nu ştie unde locuim, mă asigură el şi îmi dă la o parte bretonul de pe frunte.

– E posibil să nu mă găsească pe mine, dar o va bate la cap pe Steph şi va întreba fiecare persoană pe care o va întâlni la cămin și va face o dramă uriaşă. Îmi acopăr faţa cu mâinile. Ar trebui să mă duc până acolo.

– Sau ai putea s-o suni, să-i dai adresa noastră şi s-o inviţi aici. Pe teritoriul nostru, ca să avem noi avantajul, sugerează el.

– Îți convine chestia asta?

Îmi iau mâinile de pe chip.

– Desigur. E mama ta, Tessa.

Mă uit la el întrebător, având în vedere ruptura dintre el şi tatăl lui. Dar când văd că este serios, îmi amintesc că el e

dornic să schimbe relaţiile cu părinţii săi, aşa că mă gândesc că aş putea fi şi eu curajoasă.

– O s-o sun, îi spun.

Mă uit la telefon o vreme înainte de a inspira adânc şi de a forma numărul. Vorbeşte răspicat, foarte repede. Sunt sigură că-şi economisește toată energia negativă pentru momentul în care mă va avea față în față. Nu îi dau niciun detaliu despre apartament şi nici nu-i spun că eu locuiesc aici; îi dau doar adresa unde sunt şi închid telefonul cât pot de repede.

Din instinct, sar din pat şi încep să aranjez lucrurile prin casă.

– Apartamentul este deja curat. Nu ne-am atins aproape de nimic, spune Hardin.

– Ştiu, zic eu. Dar mă face să mă simt mai bine.

După ce împăturesc şi pun la locul lor câteva haine care erau pe podea, aprind o lumânare în living şi aştept la masă, împreună cu Hardin, să apară mama. Nu ar trebui să fiu atât de emoţionată, sunt om mare şi pot să iau decizii personale, dar o cunosc şi ştiu cât de mult își va pierde cumpătul. Sunt deja cu nervii la pământ după scurta încursiune în trecutul lui Hardin pe care am făcut-o în urmă cu o oră și nu ştiu dacă mai am putere să port şi cu ea o bătălie în seara asta. Mă uit la ceas şi văd că s-a făcut deja opt. Sper că nu va sta prea mult, astfel încât eu şi Hardin să ne putem culca devreme şi să ne putem

ține în braţe, încercând să ne împăcăm cu moştenirile familiilor noastre.

– Vrei să stau aici cu tine sau vrei să vă las un răgaz să discutaţi tot ce aveți de discutat? întreabă Hardin după un scurt timp.

– Cred că ar trebui să discutăm tête-à-tête, spun eu.

Oricât mi l-aş dori în preajmă, îmi dau seama că prezența lui o va enerva şi mai mult.

– Stai puţin... Mi-am amintit de ceva ce a spus Noah. A spus că ultima mea factură la cămin a fost plătită.

Îl privesc întrebătoare.

– Aşa... şi?

– Tu ai plătit-o, nu-i așa? spun eu, pe jumătate ţipând.

În ciuda energiei mele, asta nu e furie, ci doar surprindere şi iritare.

– Aşa...

Ridică din umeri.

– Hardin! Trebuie să încetezi să îţi cheltuieşti banii pe mine; mă simt stânjenită.

– Nu văd care e marea problemă. Nu a costat atât de mult, contraatacă el

– Tu eşti bogat în secret sau ceva de genul ăsta? Vinzi droguri?

– Nu, am pus deoparte o grămadă de bani şi nu-i prea cheltuiesc. Nu am cheltuit nimic tot anul trecut, am muncit şi

salariile s-au tot adunat. Nu am avut niciodată pe ce să dau banii... dar acum am. Zâmbește larg. Și îmi place să-i cheltuiesc pe tine, deci nu te mai certa cu mine pe tema asta.

– Ai noroc că mama e pe drum şi că nu am putere decât pentru un război doar cu unul din voi doi, îl necăjesc eu şi el chicoteşte îndelung până ne așezăm, ținându-ne de mâini și aşteptând.

Câteva minute mai târziu se aude o ciocănitură... mai degrabă o bătaie puternică în ușă.

Hardin se ridică.

– Sunt în camera cealaltă. Te iubesc, spune el şi îmi dă un sărut rapid înainte de a ieşi.

Îmi umplu plămânii cu cea mai adâncă gură de aer pe care o pot lua şi deschid uşa. Mama arată înfricoşător de perfect, ca de obicei. Nicio imperfecţiune nu-i tulbură ochii machiaţi din plin, rujul roșu este moale și mătăsos, iar părul blond îi este strâns ordonat într-un coc ca un nimb în jurul capului.

– Ce naiba ai avut în cap când te-ai mutat din cămin fără să-mi spui? ţipă ea fără nicio introducere şi mă împinge în apartament.

– Nu prea mi-ai dat de ales, ripostez eu.

Mă concentrez să inspir și să expir ca să rămân cât de calmă se poate.

Se răsuceşte şi se uită urât la mine.

– Pardon! Cum adică nu ţi-am dat de ales?

– M-ai amenințat că nu-mi mai plăteşti căminul, îi reamintesc și îmi încrucişez mâinile.

– Deci ţi-am dat de ales, dar tu ai făcut alegerea greşită, se răstește ea.

– Nu, tu eşti cea care greşeşte aici.

– Auzi ce spui! Uită-te la tine. Nu eşti aceeaşi Tessa pe care am adus-o la colegiu acum trei luni de zile. Îşi flutură braţele gesticulând către mine, în sus şi în jos. Mă sfidezi, chiar ţipi la mine! Ai căpătat un tupeu! Am făcut totul pentru tine, iar tu... arunci totul la gunoi.

– Nu arunc nimic la gunoi! Am o stagiatură excelentă unde sunt plătită foarte bine; am maşină şi o medie şcolară de nota 9. Ce-ţi mai poţi dori de la mine? urlu şi eu.

Ochii i se aprind din cauza ripostei mele, iar vocea îi este plină de venin când spune:

– Păi, pentru început, puteai măcar să-ţi schimbi hainele înainte să vin. Sincer, Tessa, arăţi ca naiba. Mă uit la pijamaua mea, iar ea lansează critici. Și asta ce mai e... te machiezi acum? Cine eşti tu? Tu nu ești Theresa mea, asta e sigur. Theresa mea nu ar pierde vremea în apartamentul unui adorator al diavolului, în pijamale, vineri seara.

– Să nu vorbeşti aşa despre el, spun printre dinţi. Te-am avertizat deja.

Mama strânge din ochi şi râde răutăcios. Îşi dă capul pe spate de râs și mă împotrivesc din toate puterile dorinţei de a o

plesni peste fața ei perfect fardată. Mă crispez imediat în faţa propriilor mele gânduri violente de a-i face rău, dar mă enervează mult prea tare.

– Și încă un lucru, îi spun încet, calm, ca să fiu sigură că o să fiu înțeleasă corect. Aici... nu e numai apartamentul lui. Este apartamentul nostru, îi spun.

Și uite așa, o fac într-o secundă să se oprească din râs.

92

Femeia aceasta cu care am trăit îşi preţuieşte atât de mult autocontrolul încât de puţine ori am reuşit s-o surprind, cu atât mai puţin s-o las cu gura căscată. Dar cu asta chiar am lăsat-o trăsnită pe marna. Stă dreaptă, dar se vede că i-a căzut faţa.

– Ce spui tu acolo? mă întreabă ea încet.

– M-ai auzit. Acesta este apartamentul nostru, adică amândoi locuim aici.

Îmi pun mâinile în şolduri pentru a spori efectul dramatic.

– Nu se poate să locuieşti aici. Nu-ţi poţi permite un loc ca acesta! mă ia ea peste picior.

– Vrei să-ţi arăt contractul de închiriere, că am o copie?

– Toată situaţia e mult mai rea decât mi-am imaginat... spune ea, apoi îşi mută privirea dincolo de mine, de parcă nici nu aş merita să se uite la mine, pe când formulează în minte descrierea perfectă pentru viaţa mea. Ştiam că eşti atât de nebună încât să te încurci cu... băiatul ăsta. Dar să te muţi împreună cu el înseamnă că eşti de-a dreptul proastă! Nici măcar nu-l cunoşti! Nici măcar nu i-ai cunoscut părinţii, nu ţi-e ruşine să fii văzută cu el în public?

Furia mea dă în clocot. Mă uit în gol la perete, încercând să-mi revin puţin, dar deja este prea mult şi, înainte să mă pot stăpâni, mă așez în faţa ei.

– Cum îndrăzneşti să vii la el în casă şi să-l insulţi? Îl cunosc mai bine decât oricine, iar el mă cunoaşte mai bine decât ai putea tu vreodată s-o faci! Şi da, i-am cunoscut familia, cel puţin pe tatăl său. Vrei să ştii cine e tatăl lui? Este nenorocitul de rector de la WCU! ţip tu. Asta ar trebui să pună capăt criticilor sale furioase.

Urăsc să pomenesc titulatura tatălui lui Hardin, dar acesta este genul de amănunt care ar da-o pe spate.

Probabil că Hardin mi-a auzit pauza din discurs, pentru că iese din dormitor cu o expresie îngrijorată. Vine şi el şi se aşază lângă mine, încercând să mă tragă de lângă mama, exact ca data trecută.

– Ah, minunat! Iată-l şi pe omul momentului, îşi bate mama joc, gesticulând necontrolat către el. Îşi dă ochii peste cap în faţa lui Hardin. Tatăl tău nu e rectorul, spune ea, pe jumătate râzând.

Am faţa roşie şi plină de lacrimi, dar nu-mi mai pasă.

– Ba da, este. Te şochează? Dacă nu erai atât de ocupată să fii o scorpie moralizatoare, puteai să vorbeşti cu el şi să afli asta. Ştii ceva? Nici măcar nu meriţi să-l cunoşti. M-a sprijinit în nişte aspecte în care tu nu m-ai sprijinit niciodată şi nu poţi face nimic – şi vorbesc serios când spun asta – ca să mă desparţi de el!

– Nu-mi vorbeşti tu mie aşa! ţipă ea şi se apropie de mine. Tu crezi că doar pentru că ai un apartament fiţos şi te dai cu

dermatograf eşti dintr-odată femeie? Draga mea, îmi pare rău că trebuie să te anunț, dar arăţi ca o târfă locuind cu cineva la vârsta de 18 ani.

Ochii lui Hardin se îngustează ca un avertisment, dar ea nu-l bagă în seamă.

– Ar trebui să termini cu asta până nu-ţi pierzi toate virtuțile, Tessa. Doar uită-te în oglindă, apoi uită-te la el! Arătaţi ridicol împreună; l-ai avut ăe Noah, care era perfect pentru tine şi l-ai aruncat pentru... ăsta! face un gest către Hardin.

– Noah nu are de-a face cu nimic din toate astea, spun eu.

Fălcile lui Hardin se încleştează şi îl rog din priviri să nimic.

– Noah te iubeşte şi ştiu că şi tu îl iubeşti pe el. Acum încetează această şaradă rebelă şi vino cu mine. Te duc înapoi la cămin, iar Noah te va ierta cu siguranţă.

Îmi întinde autoritar mâna, ca și cum ar trebui s-o accept şi să plec de aici cu ea.

Mă apuc de marginea tricoului cu ambii pumni.

– Eşti nebună. Sincer, mamă, ascultă-te puţin! Nu vreau să vin cu tine. Trăiesc aici cu Hardin şi pe el îl iubesc. Nu pe Nah. Ţin la Noah, dar nu îl iubesc. Doar influenţa ta m-a făcut să cred că îl iubesc, pentru că simţeam că aşa trebuie. Îmi pare rău, dar eu îl iubesc pe Hardin şi el mă iubeşte pe mine.

– Tessa! El nu te iubeşte, o să stea cu tine doar până va reuși să facă sex cu tine. Deschide ochii, fetiţo!

Ceva din tonul cu care mi-a spus “fetiţo” mă scoate din minți.

– A făcut deja sex cu mine şi ghid ce! Încă e cu mine! strig.

Hardin şi mama au aceeaşi expresie şocată pe chipuri, dar a mamei se transformă în dezgust, în timp ce Hardin se încruntă empatic.

– Îţi spun un singur lucru, Theresa, când o să-ţi frângă inima şi nu o să ai unde să te duci... să nu cumva să vii la mine, scuipă ea printre dinţi.

– Ah, crede-mă, nu o să vin. De asta tu o să fii întotdeauna singură. Nu mai deţii controlul asupra mea, sunt om mare. Doar pentru că nu l-ai putut controla pe tata nu înseamnă că ai dreptul să încerci să mă controlezi pe mine!

Regret aceste cuvinte din clipa în care le scot pe gură. Ştiu că a fost o ticăloşie prea mare din partea mea să-l aduc în discuţie pe tata, mult prea mare. Înainte să-mi pot cere scuze, simt cum mâna ei îmi loveşte obrazul. Şocul în sine este mai dureros decât palma.

Hardin se aşază între noi şi îi pune o mână pe umăr. Mă ustură faţa şi mă muşc de buze ca să nu plâng şi mai tare.

– Dacă nu ieşi dracului din apartamentul nostru, o să chem poliţia, o avertizează el.

Tonul calm al vocii sale îmi dă flori pe şira spinării şi observ cum mama tremură, enervată în mod clar de acest ton.

– Să nu îndrăzneşti.

– Tocmai ce ai pus mâna pe ea, chiar în faţa mea, şi crezi că nu îndrăznesc să chem poliţia? Dacă nu ai fi mama ei, aş face ceva mult mai rău. Acum ai cinci secunde ca să ieşi, spune el, iar eu mă uit la mama cu ochii căscaţi şi îmi pipăi cu mâna pielea în flăcări.

Nu îmi place că a ameninţat-o aşa, dar îmi doresc să plece. După câteva clipe în care se privesc fix unul pe altul, Hardin mârâie:

– Două secunde.

Ea pufăie şi se îndreaptă către uşă, iar troncănitul zgomotos al tocurilor ei răsună pe podeaua din beton.

– Sper că eşti fericită cu decizia ta, Theresa, spune ea şi trânteşte uşa.

Braţele lui Hardin se încolăcesc în jurul meu în cea mai relaxantă şi liniştitoare îmbrăţişare şi exact de asta am nevoie acum.

– Îmi pare atât de rău, iubito, spune el, ţinând capul în părul meu.

– Îmi pare rău că a spus lucrurile acelea oribile despre tine.

Nevoia mea de a-l apăra este mai puternică decât grija pentru mine sau pentru mama.

– Şşş. Nu te îngrijora pentru mine. Oamenii vorbesc lucruri aiurea despre mine tot timpul, îmi reaminteşte el.

– Asta nu înseamnă că este în regulă.

– Tessa, te rog, nu-ți face griji pentru mine acum. Ai nevoie de ceva? Pot să fac ceva pentru tine? întreabă el.

– Poate puţină gheaţă? rostesc eu înăbuşit.

– Sigur, iubito.

Mă sărută pe frunte şi se duce către frigider.

Știam că visita ei aici nu se va termina cu bine, dar nici nu mă așteptam să se încheie atât de urât. Pe de o parte, sunt mândră din cale-afară de mine pentru că i-am ţinut piept, dar în acelaşi timp mă simt vinovată pentru ce am spus despre tata. Ştiu că nu a fost vina ei că el a plecat şi sunt conştientă că s-a simţit teribil de singură în ultimii opt ani. Nu s-a dus nici măcar la o întâlnire de când a plecat el; şi-a dedicat tot timpul mie şi transformării mele în femeia care şi-ar fi dorit ea să devin. Vrea să fiu exact ca ea, dar nu-i va reuşi cu mine. O respect şi ştiu că a muncit din greu, dar trebuie să-mi croiesc propriul drum, iar ea trebuie să accepte că nu-şi poate repara greşelile prin mine. Fac eu destule greşeli ca să nu fie cu putinţă aşa ceva. Mi-ar plăcea să se bucure pentru mine şi să îşi dea seama cât de mult îl iubesc pe Hardin. Ştiu că o şochează felul în care arată el, dar dacă şi-ar lua un răgaz ca să-l cunoască, sunt sigură că l-ar îndrăgi la fel ca mine. Cu condiţia ca el să-şi stăpânească impoliteţea... ceea ce e puţin probabil, dar deja am observat mici schimbări în purtarea lui. Felul în care mă ţine de mână în public şi felul în care se apleacă pentru a mă săruta aproape de fiecare dată când ne întâlnim pe

coridorul apartamentului nostru. Poate că sunt singura persoană căreia îi va permite să-l cunoască, căreia îi va dezvălui secretele şi singura pe care o va iubi vreodată, dar este în regulă. Ca să fiu sinceră, partea mea egoistă apreciază asta la maximum.

Hardin îşi trage un scaun lângă mine şi îmi pune pachetul improvizat cu gheaţă pe obraz. Prosopul moale de bucătărie înfăşurat în jurul acestuia mă mângâie pe pielea sensibilă.

– Nu-mi vine să cred că m-a pocnit, spun eu încetişor.

Prosopul cade pe dalele de pe podea, iar el se apleacă să-l ridice.

– Nici mie. Credeam că o să-mi sară muştarul, zice el şi mă priveşte în ochi.

– Şi eu credeam la fel, recunosc şi îi zâmbesc timid.

Mi se pare că ziua de azi nu se mai sfârşeşte; a fost cea mai lungă şi cea mai obositoare zi din viaţa mea. Sunt epuizată şi vreau pur și simplu să mă relaxez. Preferabil în pat cu Hardin, ca să uit de prăbuşirea relaţiei cu mama.

– Te iubesc prea mult, de-asta m-am abţinut.

Îmi zâmbeşte și el şi mă sărută pe ambele pleoape.

Prefer să cred că, de fapt, nu i-ar fi făcut niciun rău şi că vorbește doar metaforic. Într-un fel, ştiu că nici în culmea furiei nu ar face ceva teribil, iar acest lucru mă face să-l iubesc şi mai mult. Am ajuns să învăț că Hardin mai mult latră decât mușcă.

– Chiar vreau să merg în pat, îi zic, iar el aprobă din cap.

– Desigur.

Trag pătura înainte să mă întind pe partea mea de pat.

– Crezi că se va purta aşa tot timpul? îl întreb pe Hardin.

El ridică din umeri, aruncând una din perne pe podea.

– Aş vrea să spun că nu, că oamenii se schimbă și se maturizează. Dar nu vreau să-ţi dau speranţe deşarte.

Mă aşez pe burtă, îngropându-mi faţa în perne.

– Hei!

Hardin răsuflă încet lângă gâtul meu, trecându-mi un deget peste şira spinării.

Mă răsucesc, oftând când îi citesc îngrijorarea.

– Mă simt bine, mint eu.

Trebuie să mă relaxes. Îi pun o mână pe faţă, trecându-mi degetul cel mare peste rotunjimea buzelor sale cărnoase. Trag de inelul de metal, iar el zâmbeşte.

– E distractiv să te uiţi la mine ca şi cum aș fi un experiment științific? mă necăjeşte el.

Încuviinţez, jucându-mă cu inelul de metal între degete și folosindu-mi cealaltă mână pentru a-i atinge piercingul din sprânceană.

– E bine de ştiut.

Îşi dă ochii peste cap şi îmi ia degetul cel mare între dinţi înainte să mă pot retrage. Mă smucesc, lovindu-mă cu capul de tăblia patului.

Încerc să-l trag una, aşa cum fac de multe ori, iar el îmi apucă mâna cu ambele braţe și o duce la buze. Mă îmbufnez în joacă până când limba lui se încolăceşte pe vârful degetului meu arătător în ce mai incitant mod cu putinţă. El continuă apoi cn vârful fiecărui deget, până când mă excită la culme. Cum poate face aşa ceva? Astfel de gesturi ciudate de afecțiune din partea lui mă impresionează atât de mult.

– Te simţi bine? mă întreabă el, lăsându-și mâna la mine în poală. Dau din nou din cap, rămasă fără cuvinte. Mai vrei?

Își trece limba peste buze, umezindu-le. Dau din nou din cap.

– Cu vorbe, iubito, insistă el.

– Da, mai vreau, te rog.

Mintea mea nu mai funcţionează. Mă sprijin pe el, am nevoie de atingerea lui, am nevoie să continue să mă liniştească. Se întoarce în pat, trăgându-mă cu o mână de elasticul pantalonilor de pijama şi dându-şi cu mâna cealaltă părul la o parte de pe frunte. Chiloţii îmi sunt traşi în jos, îmi cad până la glezne, în timp ce pantalonii sunt deja pe podea. El se apleacă, aşezându-se între coapsele mele desfăcute.

– Ştiai că clitorisul unei femei este făcut doar pentru plăcere? Nu are alt scop în afară de acesta, mă informează el, apăsându-mă cu un deget acolo. Gem, îndesându-mi capul în perne. E adevărat am citit eu undeva.

– În Playboy? îl tachinez eu, chinuindu-mă să formulez un gând, darămite o propoziţie.

I se pare o replică amuzantă, pentru că se rânjeşte în timp ce îşi coboară capul. În momentul în care limba lui îmi atinge sexul, mă prind de cearşafuri, iar el se mişcă repede, combinându-şi degetele cu gura sa perfectă. Îl apuc cu mâinile de păr, mulţumindu-i în tăcere celui care a descoperit asta, în timp ce Hardin mă aduce la orgasm, de două ori.

Hardin mă ţine strâns în braţe toată noaptea şi îmi şopteşte cât de mult mă iubeşte. Când începe să mă fure somnul, mă gândesc la ziua pe care am avut-o. Relaţia cu mama e distrusă şi pare imposibil de remediat, iar Hardin mi-a împărtăşit şi mai multe amănunte despre copilăria lui.

Visele îmi sunt umbrite de un băieţel cârlionţat şi speriat care plânge după mama lui.

În dimineaţa următoare sunt plăcut surprinsă să văd că palma mamei nu mi-a lăsat urme vizibile pe faţă. Mă doare inima din cauza deteriorării relaţiei cu mama, dar refuz să mă gândesc la asta azi.

Fac un duş şi îmi ondulez părul, mi-l prind sus ca să nu mă împiedice când mă machiez şi îmi pun tricoul lui Hardin pe mine. Îl sărut de multe ori pe Hardin pe umeri şi pe urechi ca să-l trezesc, iar când stomacul începe să-mi ghiorţăie, mă duc în bucătărie și pregătesc micul deiun. Vreau să încep ziua cât se poate de bine ca să fim amândoi veseli şi calmi înainte de

nuntă. Când termin terapia mea din o bucătărie, sunt destul de mândră de masa pe care am pregătit-o. Tejgheaua e plină de şuncă, ouă, pâine prăjită, clătite, chiar şi cartofi tocați. Am făcut mult prea multă mâncare pentru două persoane, dar Hardin mănâncă oricum foarte mult, deci nu va rămâne nemâncată.

Îi simt mâinile puternice în jurul taliei mele.

– Uau... ce înseamnă asta? întreabă el cu o voce răguşită şi somnoroasă. Uite de asta am vrut să locuim împreună, îmi spune el, cu capul îngropat în gâtul meu.

– De ce? Ca să îţi fac eu micul dejun? râd eu.

– Nu... adică ba da. Și pentru asta şi ca să mă trezesc şi să te văd pe tine pe jumătate dezbrăcată în bucătărie.

Rânjește și mă sărută pe gât. Încearcă să-mi ridice marginea tricoului și mă strânge de coapse.

Mă răsucesc și îi flutur în față o spatulă.

– Ţine-ţi mâinile acasă până după micul dejun, Scott.

– Am înțeles, doamnă.

Chicoteşte şi îşi ia o farfurie, umplând-o cu mâncare.

După micul dejun, îl oblig pe Hardin să facă un duş, în ciuda eforturilor sale de a mă târî înapoi în pat. Confesiunile tale triste şi cearta cu mama par să fie uitate în lumina dimineţii. Respirația mi se opreşte când Hardin iese din dormitor îmbrăcat în costumul pentru nuntă. Pantalonii negri sunt strâmţi, dar îi îmbracă şoldurile în cel mai delicios mod,

iar cravata îi atârnă la gât şi cămaşa albă îi este descheiată la ultimii nasturi, dezvăluindu-i trunchiul superb și tonifiat.

– Eu... ăăă... nu am nici cea mai vagă idee cum se leagă o cravată.

Ridică din umeri.

Am gura uscată și nu pot să-mi iau ochii de la el, aşa că îi spun, aproape înecându-mă:

– Te ajut eu.

Mă bucur că Hardin nu mă întreabă de unde ştiu să înnod o cravată, căci ştiu că i-ar pieri buna dispoziţie dacă l-aş aduce în discuţie pe Noah.

– Arăţi atât de frumos, îi spun când termin.

Ridică din umeri şi îşi pune sacoul negru, desăvârşindu-şi apariţia.

Obrajii îi iau foc, iar pe mine mă bufneşte râsul când îl văd atât de emoţionat în mod neaşteptat. Sunt sigură că nu se simte deloc în largul lui îmbrăcat aşa şi este adorabil.

– De ce nu te-ai îmbricat? mă întreabă el.

– Am aşteptat până în ultimul moment pentru că rochia mea este albă, îi spun eu, iar el mă imită în joacă.

În cele din urmă, după ce îmi mai verific încă o dată machiajul și după ce îmi încalţ pantofii, îmi pun şi rochia. Este şi mai scurtă decât ţineam cu minte, dar lui Hardin pare să-i placă. Nu-şi poate lua privirea de pe pieptul meu când îmi vede

sutienul fără bretele. Mă face mereu să mă sunt atât de frumoasă şi de dorită.

– Atâta timp cât toţi bărbaţii de acolo sunt de vârsta tatălui meu nu ar trebui să avem probleme.

Rânjeşte şi îmi trage fermoarul rochiei. Îmi dau ochii peste cap, iar el mă sărută pe umărul gol înainte să-mi desfac părul, lăsându-mi buclele lungi să-mi cadă pe umeri. Materialul pal al rochiei mi se strânge pe corp şi zâmbesc la reflexia mea şi a lui Hardin în oglindă.

– Eşti absolut uimitoare, îmi spune el, sărutându-mă din nou.

Ne agităm şi ne asigurăm că avem tot ce ne trebuie pentru nuntă, inclusiv invitaţia şi o felicitare pe care am cumpărat-o eu. Îmi pun telefonul într-o geantă minusculă, iar Hardin mă apucă de talie.

– Zâmbeşte, spune el şi îşi scoate telefonul.

– Credeam că tu nu faci poze.

– Tocmai ţi-am spus că o să fac o poză, aşa că hai s-o facem.

Are un zâmbet tâmp şi tineresc, ceea ce îmi face inima să crească.

Zâmbesc şi mă aplec către Hardin care ne face poza.

– Încă una, comandă el, iar eu scot limba în ultima clipă.

El surprinde momentul, cu limba mea pe obrazul lui, cu ochii lui căscați și plini de umor.

– Asta e preferata mea, îi apun.

– Păi, sunt numai două.

– Da, totuşi asta e.

Îl sărut şi el mai face o fotografie.

– Din greşeală, minte el şi îl aud cum mai face o poză în timp ce mă uit urât la el.

În apropiere de casa tatălui său, Hardin se opreşte să bage benzină ca să nu mai fim nevoiţi să ne oprim pe drumul de întoarcere acasă. În timp ce fuce plinul, o maşină cunoscută trage în parcare, cu Zed la volan și cu Nate pe locul din dreapta. Zed parchează la două pompe distanţă de maşina lui Hardin şi se dă jos ca să intre în benzinărie.

Îmi scapă un geamăt când mă uit bine la el: are buza umflată și ambii ochi îi sunt vineţi. Are o vânătaie purpurie pe obraz şi, când îi vede maşina lui Hardin, faţa lui frumoasă, dar zdrobită, capătă o încruntătură furioasă. Ce naiba? Nu spune nimic, nici măcar nu ne bagă în seamă pe Hardin sau pe mine. În câteva secunde, Hardin se urcă înapoi în maşină şi mă apucă de mână. Mă uit la degetele noastre încolăcite şi oftez, privindu-i articulaţiile lovite.

– Tu! zic eu, iar el ridică o sprânceană. Tu l-ai bătut, nu-i aşa? Cu el te-ai bătut şi de asta ne ignoră!

– Vrei să te calmezi? latră Hardin şi îmi închide geamul înainte să plecăm din parcare.

– Hardin...

Mă uit înspre Zed, care a intrat în benzinărie, apoi din nou la Hardin.

– Te rog, putem să vorbim despre asta după nuntă? Sunt deja cu nervii întinși la maximum. Te rog! mă imploră el, iar eu dau din cap.

– Bine. După nuntă, aprob eu şi îl strâng uşor de mâna care i-a făcut atâta rău amicului meu.

93

Încercând în mod evident să schimbe subiectul, Hardin întreabă:

– Deci, acum că avem apartamentul nostru, presupun că un vrei să rămâi acasă la tata peste noapte.

Fac eforturi să-mi înlătur din minte imaginea lui Zed cu fața distrusă.

– Presupui corect, zâmbesc eu. Doar dacă nu cumva ne roagă Karen să rămânem; ştii că nu o s-o refuz, îi spun eu.

Mă simt stânjenită să-l văd pe Ken după tot ce mi-a povestit Hardin azi-noapte. Încerc să-mi golesc mintea, dar îmi e mai greu decât credeam.

– Ah, aproape uitasem, zice el şi întinde mâna către radiator.

Mă uit la Hardin, iar el ridică un deget, făcându-mi semn să am răbdare.

– M-am hotărât să dau trupei The Fray o nouă şansă, mă informează el.

– Serios? Şi când te-ai hotărât să faci asta? îl chestionez eu.

– Păi, după prima noastră întâlnire la pârâu, dar nu am deschis CD-ul până săptămâna asta, recunoaşte el.

– Aceea nu a fost o întâlnire, îl tachinez, iar el chicoteşte.

– M-ai lăsat să îţi bag degetele, aş spune că a fost o întâlnire.

Mă ia de mână şi îmi sărută palma. Mă hlizesc şi-mi înfăşor degetele în jurul degetelor lui zvelte. Amintirile cu mine întinsă pe tricoul ud al lui Hardin în timp ce el îmi oferea primul meu orgasm îmi inundă gândurile, iar el zâmbeşte cu subînţeles.

– A fost distractiv, nu? se umflă el în pene, iar eu izbucnesc în râs.

– Oricum, spune-mi părerea ta evoluată despre The Fray, îl rog.

– Păi, nu sunt atât de răi, de fapt. Au un cântec care îmi place foarte mult

Acum sunt şi mai curioasă.

– Serios?

– Da... spune el, iar ochii i se lipesc de drum, înainte de a apăsa butonul radioului.

Muzica invadează micul spaţiu dintre noi şi eu zâmbesc imediat.

– Se numeşte *Never say never*, spune Hardin, de parcă ar fi o informaţie nouă pentru mine şi de parcă nu s-ar număra deja printre cântecele mele preferate.

Ascultăm în tăcere versurile şi tot nu-mi pot şterge zâmbetul tâmp de pe faţă. Ştiu că este oarecum stânjenit că a pus cântecul ăsta pentru mine, aşa că nu discut asta, ci mă bucur de acest moment tandru alături de Hardin.

Tot restul drumului Hardin trece prin toate cântecele de pe album, spunându-mi ce crede despre fiecare în parte. Acest

gest mic, dar plin de semnificaţie, înseamnă pentru mine mai mult decât va şti el vreodată. Ador aceste momente în care îmi arată o nouă latură a sa. Această latură este una dintre preferatele mele.

Când ajungem acasă la tatăl lui, strada e plină de maşini. Coborâm din mașină și simt o pală rece de vânt şi încep să tremur. Jacheta subțire pe care o port peste rochie nu îmi oferă cine ştie ce protrecțite.

Hardin își dă sacoul jos și mi-l pune pe umeri. Este surprinzător de călduros și miroase a Hardin, parfumul meu favorit.

– Ca să vezi... eşti atât de cavaler. Cine ar fi crezut? Îl necăjesc eu.

– Nu mă face să te duc înapoi în maşină şi să ţi-o trag, zice el, iar eu scot un sunet, ceva între un geamăt şi un chiţăit, pe care el îl găseşte foarte distractiv.

– Crezi că ai loc în acea... gentută... să-mi ţii şi mie telefonul? întreabă el

– E o poşetă-plic şi da, am loc.

Zâmbesc şi îi întind mâna. Îmi pune telefonul în palmă, iar eu îl împing în poşetă şi observ că backgroundul nu mai este cenușiu. Micul ecran are pe el poza cu mine pe care Hardin a făcut-o când vorbeam cu el în cameră. Buzele mele sunt uşor depărtate, iar ochii îmi sunt plini de viaţă. Obrajii mei

strălucesc cald; e ciudat să mă văd în felul ăsta. Acesta este efectul lui asupra mea: mă face să mă trezesc la viaţă.

– Te iubesc, îi spun şi închid poşeta fără să deschid discuția despre noul background al telefonului său.

Înăuntru, casa imensă a lui Ken şi Karen este plină de oameni, iar Hardin mă ia strâns de mână, după ce îşi recuperează sacoul și îl îmbracă din nou.

– Hai să încercăm să-l găsim pe Landon, propun eu.

Hardin dă din cap şi deschide drumul. Îl găsim pe fratele lui vitreg în living lângă vitrina cu porţelanuri care a înlocuit-o pe cea pe care a spart-o Hardin în prima noapte în care am venit eu aici. Moment care pare foarte departe. Landon este înconjurat de un grup de bărbaţi care par toţi de minimum 60 de ani, iar unul dintre ei își ţine mâna pe umărul lui. Un zâmbet îi apare pe chip când dă cu ochii de noi şi se scuză, părăsind conversaţia. Arată foarte bine îmbrăcat într-un costum asemănător cu cel al lui Hardin.

– Uau, nu credeam să te văd vreodată în costum şi cravată, râde Landon.

– Dacă mai vorbeşti despre asta, nu mai trăieşti mult, îl amenință Hardin, dar zâmbeşte, cu ochii veseli.

Pot spune că și-a mai îndulcit atitudinea față de Landon, iar acest lucru mă face fericită. Landon îmi este unul dintre cei mai apropiați prieteni şi ţin la el foarte mult.

– Mama va fi încântată. Şi tu, arăți minunat, spune el și mă trage spre el, într-o îmbrăţişare.

Hardin nu-mi dă însă drumul mâinii în timp ce îl îmbrățișez pe Landon, aşa că trebuie să mă descurc cu o singură mână.

– Cine sunt toţi oamenii ăştia? îl întreb pe Landon.

Ştiu că Ken şi Karen nu locuiesc aici decât de un an şi ceva, aşa că mi se pare uimitor faptul că ei cunosc atâta lume. Aici trebuie să se fi adunat cel puţin două sute de persoane.

– Majoritatea sunt prietenii lui Ken de la universitate, iar restul sunt amici şi rude. Îi cunosc doar pe jumătate dintre ei. Râde. Voi nu vreţi ceva de băut? Toată lumea va ieşi din casă în vreo zece minute, spune Landon.

– A cui a fost ideea strălucită să facă nunta în aer liber în decembrie, se plânge Hardin.

– A mamei, răspunde Landon. În plus, corturile sunt încălzite, bineînţeles. Se uită împrejur la mulţime, apoi din nou la Hardin. Ar trebui să-l anunţi pe tatăl tău că ai ajuns. E la etaj, mama se ascunde pe undeva cu mătuşa mea, adaugă Landon.

– Aham... cred că o să rămân aici jos, replică Hardin.

Îl mângâi pe mână cu degetul mare, iar el mă strânge, în semn de apreciere, în timp ce Landon clatină din cap.

– Bine, trebuie să plec acum, dar ne vedem la final, spune el şi ne părăsește cu un zâmbet

– Vrei să ieșim acum? îl întreb pe Hardin, iar el încuviinţează. Te iubesc, îi spun.

El zâmbeşte, cu gropiţele sale superbe.

– Te iubesc, Tess, zice el și-mi dă un sărut pe obraz.

Hardin deschide uşa din spate şi-mi oferă din nou sacoul său. Când ies, constat că grădina din spate s-a schimbat în mod încântător. Două corturi imense ocupă cea mai mare parte a curții și sute de lampadare mici şi strălucitoare sunt agăţate de copaci. Chiar şi în lumina zilei sunt splendide şi formează o privelişte senzaţională.

– Cred că aici este, spune Hardin şi face un semn către cel mai mic dintre cele două corturi.

Ne strecurăm în cort printr-o parte şi într-adevăr are dreptate. Câteva rânduri de scaune de lemn sunt aranjate în faţa unui altar simplu, cu flori albe şi frumoase atârnate pe pereţi şi toţi invitaţii sunt îmbrăcaţi în alb şi negru. Cam jumătate dintre scaune sunt pline, iar noi luăm loc pe antepenultimul rând, pentru că ştiu că Hardin nu vrea să stea în faţă.

– Nu mi-aş fi imaginat niciodată că voi lua parte la nunta tatălui meu, îmi zice el.

– Ştiu. Sunt incredibil de mândră de tine că ai venit. Va însemna foarte mult pentru el. Probabil crezi că va fi un lucru bun şi pentru tine.

Îmi pun capul pe umărul lui, iar el mă cuprinde cu mâinile în jurul umerilor.

Începem să vorbim despre cât este de frumos decorat cortul, doar în alb şi negru. Simplu şi elegant. Simplitatea asta mă face să simt şi mai mult că am fost invitată la un moment intim şi personal din viaţa familiei lui, în ciuda numărului mare de invitaţi.

– Presupun că petrecerea este în celălalt cort, spune el şi îmi răsuceşte o şuviţă de păr între degetul mare şi cel arătător.

– Cred că da. Fac pariu că este şi mai frumos decât...

– Hardin? Tu eşti? se aude o voce de femeie.

Ne întoarcem amândoi spre femeia din stânga noastră. O femeie în vârstă, îmbrăcată cu o rochie cu flori albe şi negre şi încălţată cu balerini se uită la noi cu ochii căscaţi.

– Ah, cerule, chiar tu eşti! suspină ea.

Părul ei cenuşiu este prins într-un coc simplu, iar machiajul ei discret o face să arate sănătoasă şi radiantă.

În ceea ce-l priveşte pe Hardin, toată culoarea i s-a dus din obraji când se ridică s-o salute. Cine e ea?

– Gammy, spune el, iar ea îl îmbrăţişează strâns.

– Nu-mi vine să cred că te afli aici, nu te-am văzut de ani întregi. Uită-te la tine, eşti un băiat atât de arătos. Mă rog, acum eşti bărbat de-a binelea. Uită-te cât eşti de înalt! Și acestea ce sunt? se încruntă ea şi arată către piercingurile de pe faţă.

El se înroşeşte şi râde stânjenit.

– Ce mai faci? întreabă el, foindu-se în toate direcţiile pe călcâie.

– Sunt bine, dragul meu, mi-a fost atât de dor de tine, spune ea şi îşi duce mâinile la colţurile ochilor. După o secundă, se uită dramatic în jurul lui, către mine, cu un interes deosebit. Şi tânăra aceasta minunată cine este? întreabă femeia.

– Ah... scuze. Ea este Tess... Tessa. Este... iubita mea, răspunde el. Tessa, ea este Gammy a mea... bunica mea.

Zâmbesc şi mă ridic.

Ideea de a-i întâlni bunicii lui Hardin nu mi-a trecut niciodată prin cap, presupuneam că şi ai lui sunt morţi, ca şi ai mei. Nu a vorbit niciodată de ei, dar asta nu mai e nicio surpriză. Cred că nici eu nu am făcut-o.

– Mă bucur să vă cunosc, îi spun eu şi întind mâna ca să i-o strâng pe a ei, dar are alte planuri. Mă trage lângă ea îmbrăţişandu-mă și mă sărută pe obraz.

– Plăcerea e a mea. Ce fată frumoasă eşti! spune ea cu un accent mai evident decât cel al lui Hardin. Mă cheamă Adele, dar tu spune-mi Gammy.

– Mulţumesc, zic eu înroşindu-mă.

Bate din palme încântată.

– Nu-mi vine să cred că eşti aici, te-ai văzut recent cu tatăl tău? Știe că ai venit? întreabă ea uitându-se din nou la Hardin.

Îşi bagă timid mâinile în buzunar.

– Da, știe. Am mai trecut pe aici în ultima vreme.

– E un luru minunat să aflu asta, habar n-aveam, zice ea şi îmi dau seama că stă din nou să plângă.

– Oameni buni, vă rog să vă aşezaţi, ceremonia va începe în cel mai scurt timp, spune un tip cu un microfon de la tribuna ridicată în fața noastră.

Gammy îl trage pe Hardin de mână înainte ca el să apuce să protesteze.

– Vino să stai alături de familie, voi doi nu ar trebui să staţi aici în spate.

El se uită peste umăr la mine şi îmi aruncă privirea aceea care spune "ajută-mă", dar eu mă mulţumesc să zâmbesc şi îl urmez în faţă. Ne aşezăm lângă cineva care seamănă foarte mult cu Karen şi presupun că este sora ei. Hardin îmi ia mâna în mâna lui. Bunica lui se uită şi zâmbeşte la gestul nostru afectuos, înainte de a-l lua pe Hardin de cealaltă mână. El se încordează puţin, dar nu şi-o retrage.

Ken se aşază la locul lui, iar expresia de pe faţa lui când îşi vede fiul în primul rând este una de nedescris: caldă şi sfâşietoare în acelaşi timp. Hardin chiar îi zâmbeşte discret, iar Ken îi zâmbeşte şi el, fericit. Landon stă lângă Ken pe scenă, dar Hardin pare să nu se supere; ştiu că oricum nu ar fi fost de acord să se ducă acolo sus.

Când intră Karen, un suspin colectiv străbate încăperea. Este atât de frumoasă când păşeşte pe culoarul dintre scaune. Expresia de pe chipul ei când îşi vede mirele mă face să mă sprijin de umărul lui Hardin. Radiază fericire prin toţi porii, iar zâmbetul ei luminează tot cortul. Rochia îi fâşâie pe podea, iar obrajii îi strălucesc potrivindu-se perfect cu atmosfera.

Ceremonia este minunată şi mă trezesc cu obrajii uzi de lacrimi când vocea lui Ken tremură în timp ce recită jurămintele faţă de mireasa lui. Hardin se uită la mine şi zâmbeşte, desprinzându-şi mâna din mâna mea şi ştergându-mi obrajii. Karen e o mireasă frumoasă, iar primul lor sărut ca soţ şi soţie stârneşte încurajări şi aplauze din mulţime.

– Sirop, mă necăjeşte Hardin, iar eu îmi las capul pe umărul lui în timp ce mulţimea se scurge afară.

După un timp, o însoţim pe bunica lui Hardin în celălalt cort şi am avut dreptate, este mult mai frumos decât primul. Pe lângă pereţii acestui cort sunt aliniate mese cu feţe de masă albe şi decorate cu şerveţele negre şi flori negre şi albe. Tavanul este acoperit cu lampioane exact ca acelea de afară şi acestea luminează subtil încăperea, reflectându-se frumos în pahare şi în farfuriile albe şi strălucitoare. Mijlocul cortului a fost eliberat ca să devină un ring de dans cu dale albe şi negre, iar chelnerii stau atenţi în picioare, aşteptând ca toată lumea să-şi ocupe locurile.

– Acum să nu dispăreţi, vreau să vă mai văd în seara asta, spune bunica lui Hardin şi ne părăseşte.

– Asta e cea mai elegantă nuntă la care am fost vreodată, spune și priveşte la pânza albă care este prinsă de tavan.

– Eu nu am mai fost la o nuntă de când eram copil, îi spun eu, iar el zâmbeşte.

– Îmi place asta, zice şi mă sărută pe obraz.

Nu sunt deloc obişnuită cu manifestările lui de afecţiune în public, dar m-aş putea obişnui cu ele repede.

– Ce îţi place? îl întreb după ce se aşază la una dintre mese.

– Că nu ai fost la nicio nuntă cu Noah, spune el, iar eu izbucnesc în râs ca să nu mă încrunt.

– Şi mie, îl asigur eu, iar el zâmbeşte.

– Ţi-e foame? întreabă, iar eu dau din cap nerăbdătoare.

Mâncarea este delicioasă. Eu îmi aleg pui, iar Hardin opteaza pentru friptură. Totul este aranjat sub forma unui bufet, pentru ca atmosfera să rămână relaxată, dar hrana este foarte sofisticată. Întind o bucată de pui prin sosul cremos şi o duc la gură cu furculiţa, dar Hardin mă trage de mână, furându-mi îmbucătura şi zâmbind în timp ce mestecă. Tuşeşte puțin, încercând să mestece şi să râdă în acelaşi timp.

– Asta se întâmplă dacă îmi furi mâncarea, îl tachinez eu, băgând o înghiţitură nouă în gură înainte să mi-o sufle el.

El izbucnește în râs, aplecându-se pe umărul meu, iar eu o surprind pe femeia din spatele nostru cum se zgâieşte la noi.

Expresia ei un este deloc amuzată când vede că Hardin îşi lipeşte buzele de umărul meu. Mă zgâiesc şi eu la ea, la fel de tăios, şi îşi mută privirea.

– Vrei să-ți aduc altă farfurie? îl întreb pe Hardin, destul de tare ca femeia cea nepoliticoasă să-mi audă oferta.

Se uită la bărbatul de lângă ea şi îşi ridică o sprânceană. Acesta nu pare s-o bage în seamă, ceea ce o enervează şi mai tare. Zâmbesc şi-mi pun mâna peste mâna lui Hardin. Este la fel de gânditor ca bărbatul din partea cealaltă a mesei şi mă bucur.

– Da, sigur. Mulţumesc.

Mă înclin ca să-l sărut şi îmi croiesc drum către bufetul cu mâncare.

– Tessa? aud o voce cunoscută.

Mă uit în jur şi îi văd pe Christian Vance şi pe Trevor stând la câţiva metri distanţă de mine.

– Bună.

Zâmbesc.

– Arăţi uimitor, spune Trevor, iar eu îi mulţumesc în tăcere.

– Cum te simţi în weekend? mă întreabă domnul Vance.

– Minunat. Mi-au plăcut mult şi ultimele săptămâni, îl asigur eu.

– Ah, desigur.

Râde şi-şi ia o farfurie.

– Fără carne roşie! spune Kimberly, din spatele lui.

El se preface că-şi trage un glonţ în tâmplă şi-şi dă ochii peste cap, iar ea îi trimite un sărut. Kimberly şi domnul Vance? Cine s-ar fi gândit? Va trebui să-i cer detalii luni.

– Femeile, spune el şi îi umple farfuria, aşa cum îi umplu şi eu farfuria lui Hardin.

– Ne vedem în scurt timp.

Zâmbeşte şi se întoarce la prietena lui. Ea îmi face semn cu mâna şi îl pune pe băieţelul pe care îl ţine în braţe să facă la fel. Îi fic şi eu cu mâna, întrebându-mă dintr-odată dacă are un copil.

Trevor se apleacă şi-mi răspunde întrebărilor din gând.

– Este fiul lui.

– Ah, spun eu şi îmi mut privirea de la Kimberly.

Trevor îl urmăreşte cu privirea pe domnul Vance.

– Soţia lui a murit acum cinci ani, chiar după ce l-a născut pe băieţel. Nu s-a mai întâlnit cu nimeni până la Kim şi sunt împreună de numai câteva luni, dar este foarte îndrăgostit de ea.

Se răsuceşte către mine şi zâmbeşte.

– Acum ştiu pe cine să consult în privinţa bârfelor de la birou, glumesc eu şi râdem amândoi.

– Iubito... spune Hardin şi mă cuprinde cu mâinile de talie, într-o încercare clară de a-şi marca teritoriul.

– Mă bucur să te văd. Hardin, nu-i aşa? întreabă Trevor.

– Da, răspunde Hardin scurt. Hai să ne întoarcem mai bine la scaunele noastre, te căuta Landon.

Mă trage mai aproape de el, alungându-l în tăcere pe Trevor.

– Ne vedem mai târziu, Trevor!

Zâmbesc politicos şi îi ofer lui Hardin farfuria cu mâncare când ne întoarcem la masă.

94

– Unde este Landon? îl întreb pe Hardin după ce ne aşezam.

El muşcă dintr-un croasant.

– Nu ştiu.

– Ăăă, nu ziceai că mă caută?

– Te căuta, dar nu ştiu unde este acum.

– Hardin, nu ar trebui să vorbeşti cu gura plina, apare bunica sa în spatele lui.

Observ cum respiră adânc înainte de a se întoarce spre ea.

– Scuze, mormăie el.

– Voiam să te mai văd înainte să plec, Dumnezeu ştie când o să te revăd. Ai putea să dansezi o dată cu Gammy a ta? întreabă ea atât de adorabil, dar el scutură din cap. De ce nu? zice din nou, cu un zâmbet.

Îmi dau seama că nu numai şocul l-a năucit pe Hardin mai devreme. Există o anumită tensiune între ei, dar nu ştiu exact de ce.

– Tocmai mă duceam să-i aduc Tessei ceva de băut, minte el și pleacă de la masă.

Bunici lui râde stânjenită.

– Nu-i așa că e mare figură?

Nu sună sigură ce trebuie să spun, primul meu instinct este de a-l apăra, dar ea pare că glumeşte.

Se răsuceşte brusc către mine.

– Mai bea?

– Poftim? N-nu, mă bâlbâi eu, prinsă complet cu garda jos. Adică mai bea doar câteodată, clarific eu problema observându-l că se apropie de noi cu două pahare înalte, pline cu un lichid roz.

– Îmi oferă unul din pahare, iar eu zâmbesc și îl duc la buze. Are un parfum dulce şi bulele mă stropesc uşor când iau o înghițitură, gâdilându-mi nasul. Are un gust la fel de dulce ca parfumul.

– Şampanie, mă informează el, iar eu îi mulțumesc.

– Tessa! strigă practic Karen, chiar înainte de a-și înfășura braţele în jurul meu.

S-a schimbat de rochia de mireasă în rochie albă până la genunchi şi strâmtă pe corp, în care arată la fel de uimitor.

– Mă bucur atât de mult că aţi venit! Cum v-ați simțit? întreabă ea.

Karen este singura persoană care ar întreba cum ne-am simțit la propria nuntă; este prea amabilă.

– A fost atât de frumos, a fost minunat.

Îi zâmbesc.

Hardin îşi pune mâna pe mijlocul meu, iar eu mă aplec către el. Pot să-mni dau seama cât de stânjenit este între bunica lui și Karen, iar Ken îşi croieşte drum către noi.

– Mulţumesc că aţi venit, îi spune Ken lui Hardin şi îi întinde mâna.

Hardin se conformează şi îi strânge repede mâna tatălui său. Văd cum Ken își ridică braţul pentru a-l îmbrăţişa pe Hardin, dar și-l coboară imediat fără să-şi ducă intenţia la îndeplinire. Cu toate acestea, chipul lui Ken este plin de entuziasm şi bucurie.

– Tessa, arăți minunat, draga mea, mă îmbrăţişează Ken, după care întreabă nerăbdător: Vă distraţi?

Recunosc că mă simt un pic cam ciudat în preajma lui acum, când am o altă perspectivă asupra persoanei care era Ken acum câţiva ani.

– Da. Aţi aranjat foarte frumos aici.

Hardin face toate eforturile ca să-şi laude tatăl. Îi pun mâna pe spate şi îl masez în cercuri mici, ca să-l relaxez.

Bunica lui Hardin tuşeşte şi se uită la tatăl lui.

– Nu ştiam că voi doi vă vorbiţi.

Ken se freacă pe ceafă, obicei pe care suspectez că Hardin îl are de la el.

– Mda. Hai să vorbim despre asta altă dată, mamă, spune Ken, iar ea aprobă dând din cap.

Mai iau o înghiţitură din pahar şi încerc să nu mă cramponez de faptul că sunt o minoră care bea în faţa adulţilor. În faţa rectorului şcolii mele.

Un chelner într-o vestă neagră trece cu o tavă cu şampanie, iar Ken ia un pahar, ceea ce mă face să mă crispez. Dar el îi oferă paharul miresei sale, iar eu mă relaxez. Mă bucur să văd că nu mai bea.

– Mai vrei unul? mă întreabă Hardin, iar eu mă uit la Karen.

– Dă-i drumul, e nuntă, îmi spune ea, iar eu zâmbesc.

– Sigur, îi zic lui Hardin, iar el se duce să-mi mai aducă un pahar.

Vorbim despre nuntă şi despre flori pentru un minut, iar când se întoarce Hardin cu un singur pahar, Karen se îngrijorează şi îl întreabă:

– Nu-ţi place şampania?

– Ah, ba da, e bună, dar deja am băut un pahar şi sunt la volan, răspunde el, iar Karen se uită la el cu ochii ei căprui plini de adoraţie.

Se întoarce către mine.

– Ai timp să treci pe la noi săptămâna asta? Am comandat câte ceva pentru seră.

– Da, desigur. Sunt liberă oricând după ora patru toată săptămâna, îi spun eu.

Expresia bucuroasă, dar surprinsă, de pe faţa lui Adele este evidentă în timp ce îşi plimbă privirea între mine şi Karen.

– De cât timp vă întâlniți voi doi? ne întreabă femeia în vârstă pe Hardin şi pe mine.

– De câteva luni, îi spune Hardin încet.

Câteodată uit că nimeni din afara grupului nostru... mă rog, din afara grupului de prieteni ai lui Hardin... nu ştie că noi ne dispreţuiam reciproc până în urmă cu două luni.

– Ah, deci nu-mi faceţi strănepoţi curând? râde ea, iar obrajii lui Hardin se îmbujorează.

– Nu, nu. De-abia ne-am mutat împreună, spune Hardin, iar eu şi Karen deopotrivă ne scuipăm şampania înapoi în pahar în acelaşi timp.

– Voi doi v-aţi mutat împreună? întreabă Ken.

Nu mă aşteptam deloc ca Hardin să le spună chiar astăzi. La naiba, nu eram de fapt sigură că o să le spună deloc, cunoscându-l. Sunt şocată şi un pic stânjenită de reacţia mea, dar cel mai tare sunt bucuroasă că nu are probleme în a recunoaşte asta.

– Da, ne-am mutat la Artisan acum câteva zile, explică el.

– Uau, e un loc minunat şi e şi mai aproape de serviciul Tessei, observă Ken.

– Da, spune Hardin, categoric încercând să îşi dea seama ce părere are lumea despre vestea noastră bombă.

– Ei bine, eu mă bucur pentru voi, fiule. Îşi pune mâna pe fiului său, iar eu urmăresc scena cu o expresie neutră. Nu... mi-am imaginat niciodată că o să te văd atât de fericit şi... împăcat.

– Mulţumesc, spune Hardin şi chiar zâmbeşte.

– Credeţi că am putea veni în vizită să vedem apartamentul? întreabă Ken, iar Karen lasă ochii în jos.

–Ken... îl avertizează ea amintindu-şi clar momentul în care Ken l-a scos din minţi pe Hardin, aşa cum îmi amintesc şi eu.

– Ăăă, da, cred că puteţi, spune Hardin, luându-ne pe toți prin surprindere.

– Serios? întreabă Ken, iar Hardin dă din cap. Bine, anunţă-ne când vă convine vouă.

Ochii îi sunt uşor umezi.

În cort începe muzica, iar Karen îl ia pe Ken de mână.

– Aceasta e melodia noastră; vă mulţumim amândurora că ați venit, spune ea şi se apleacă să mă sărate. Ai făcut atât de multe pentru familia asta, încât nici nu ai idee, îmi şopteşte ea în ureche înainte de a se retrage, cu lacrimile sclipindu-i în ochi.

– Este momentul primului dans al miresei cu mirele! anunță os voce în boxe.

Bunica lui Hardln pleacă şi ea, urmând mulţimea ca să vadă primul dans.

– I-ai făcut fericiţi, îi spun lui Hardin şi îl sărat pe obraz.

– Hai să mergem sus, spune el.

– Poftim?

Cele două pahare de şampanie pe care tocmai le-am terminat mi s-au cam urcat la cap.

– Sus, repetă el, transmiţându-mi bine-cunoscutul fior electric.

– Acum? râd eu.

– Acum.

– Dar toţi aceşti oameni...

El nu-mi răspunde; în schimb, mă ia de mână și mă conduce prin mulţime în afara cortului. Când intrăm în casă, el îmi ia un alt pahar de şampanie, iar eu încerc să nu-l vărs când mă reped pe scări ca să ţin pasul cu el.

– S-a întâmplat ceva? îl întreb după ce închide uşa dormitorului şi o încuie cu cheia.

– Am nevoie de tine, spune el misterios şi îşi dă sacoul jos.

– Te simţi bine? îl întreb, iar inima îmi bate de parcă vrea să-mi iasă din piept.

– Da, am nevoie să mă relaxez, gâfâie el şi vine către mine, luându-mi paharul şi aşezându-l pe dulap.

Mai face un pas, apucându-mi încheieturile în mâinile lui și ridicându-mi braţele deasupra capului.

Mă bucur că sunt relaxarea lui după toată tensiunea suportată la parter, după întâlnirea cu bunica lui pentru prima dată în atâția ani, după ce și-a văzul tatăl recăsătorindu-se, după ce a fost de acord să-i primim în vizită în apartamentul nostru... este foarte mult de sportat pentru Hardin într-o perioadă atât de scurtă de timp.

În loc să-i pun tot felul de întrebări sau să-l enervez și mai tare, îl apuc de gulerul cămăşii şi îmi lipesc şoldurile de ale lui. Are deja erecţie. El geme şi-mi eliberează încheieturile, lăsându-mă să-mi trec degetele prin părul său. Când gura lui

ajunge lângă a mea, limba îi este fierbinte şi dulce de la gustul persistent al şampaniei. În câteva secunde bagă mâna în buzunar şi scoate o cutiuţă cu celofan.

– Trebuie să treci pe pilule anticoncepţionale ca să nu mai folosesc din astea. Vreau să te simt.

Are vocea răguşită şi îmi prinde buza de jos între buzele sale, sugând uşor şi seducător, făcându-mă să-l doresc şi mai mult.

Aud cum se desface la fermoarul de la pantaloni şi gâfâie când mâinile mele coboară şi îi trag pantalonii şi boxerii în jos până la genunchi. Mâinile lui Hardin îmi urcă pe sub rochie, iar degetele lui lungi mi se prind de chiloţi şi îi trag în jos. Îi dau jos de pe mine cu stângăcie, folosindu-mă de braţele lui pentru a-mi menţine echilibrul. El chicoteşte încet înainte de a-şi lipi buzele de gâtul meu. Mâinile lui mă strâng de şolduri înainte de a mă ridica în braţe, iar eu gem puțin, încolăcindu-mi picioarele în jurul taliei lui.

Mă prind cu mâinile de partea de sus a rochiei în tentativa de a o scoate, dar îi aud vocea chiar lângă gâtul meu:

– Nu, las-o pe tine. Rochia asta este incredibil de sexy... atât de sexy, și totuşi albă şi feciorelnică... la naiba... e tare de tot Eşti foarte frumoasă.

Mă ridică puțin apoi mă coboară pe erecţia sa. Stau cu spatele lipit de ușa cea moale, iar Hardin începe să mă ghideze în sus şi în jos. Are o febră și o disperare în el pe care nu le-am

mai văzut până acum atât de dezlănțuite și simt că eu sunt gheaţa, iar el este focul.

Suntem complet diferiți, dar suntem unul şi acelaşi.

– Te... simți... bine? se bâlbâie el, cu braţele înfăşurate pe spinarea mea ca să mă sprijine.

– Da, gem eu.

Senzaţia de a fi posedată aşa, cu spatele la uşă, cu picioarele în jurul mijlocului său, este extrem de intensă şi divină în același timp.

– Sărută-mă, mă imploră el.

Îmi strecor limba printre buzele sale înainte să-şi deschidă gura, lăsându-mă să intru. Trâgându-l de păr, mă străduiesc din răsputeri să-l sărut când el se mişcă în sus şi jos din ce în ce mai repede. Trupurile noastre se mişcă energic şi rapid, dar sărutul nostru rămâne lent şi intim.

– Nu mă satur de tine, Tess, eu... la naiba. Te iubesc, spune el aproape de gura mea, iar eu gâfâi şi gem, simţind din nou acel gol în stomac.

Câteva bolboroseli îi scapă de pe buze, iar eu gem laolaltă cu el, amândoi ajungând la orgasm.

– Relaxează-te, iubito, mă învaţă el, iar eu fac exact cum îmi spune el.

Îşi lasă buzele lipite de ale mele, sorbindu-mi gemetele, se încordează şi îşi dă drumul în prezervativ.

După câteva răsuflări profunde, capul îi cade la mine pe piept şi continuă să mă ţină nemişcată câteva secunde în plus, înainte de a mă ridica, apoi de a mă coborî şi de a mă pune pe picioarele mele.

Îmi sprijin capul de uşă şi îmi recapăt suflul, în timp ce el pune frumos prezervativul în folie şi înapoi în buzunar înainte de a-și trage pantalonii pe el la loc.

– Adu-mi aminte să arunc chestia asta când ajungem la parter. Râde, iar eu mă hlizesc. Mulţumesc, spune el şi mă sărută pe obraz. Nu numai pentru ce tocmai am făcut, ci pentru tot.

– Nu e nevoie să-mi mulţumeşti, Hardin. Tu faci pentru mine la fel de mult cât fac şi eu pentru tine. Mă uit în ochii lui verzi și strălucitori. De fapt, mai mult.

– Nici vorbă.

Scutură din cap cu blândeţe şi mă ia de mână.

– Hai să coborâm înapoi înainte să vină cineva să ne caute, spune el.

– Cum arăt? întreb, trecându-mi degetele prin păr și ștergându-mă în jurul ochilor.

– Proaspăt futută, mă nevăjește el, iar eu îmi dau ochii peste cap. Ești foarte frumoasă.

– Şi tu la fel, îi spun.

Aproape toată lumea din cort dansează când ne întoarcem și pare că revenirea, precum și absența noastră, au trecut neobservate.

Când ne așezăm la locurile noastre începe un alt cântec. Îl recunosc, *Never let me go* al lui Florence and the Machine.

– Vrei să dansăm? îl întreb pe Hardin, chiar dacă sunt sigură că știu deja răspunsul.

– Nu, eu nu dansez, zice el și îmi aruncă o privire, Dar... dacă vrei tu... adaugă el.

Sunt surprinsă de oferta lui şi încântată că va dansa cu mine. Îmi întinde mâna, dar eu sunt cea care îl conduce pe ringul de dans, mișcându-mă repede ca să nu se râzgândească. Stăm undeva în slate, la o distanţă considerabilă față de mulțime.

– Nu am nici cea mai vagă idee ce să fac, râde el.

– Îţi arăt eu, îl asigur şi îi aşez mâinile pe şoldurile mele.

Mă calcă pe picioare de câteva ori, dar învață repede. Niciodată într-un milion de ani nu credeam că Hardin va dansa la nunta tatălui său.

– Cam aiurea cântecul ăsta de pus la o nuntă, nu crezi? îmi râde el în ureche.

– Nu chiar, mie mi se pare perfect, îi spun eu și îmi așez capul pe pieptul lui.

Îmi dau seama că ceea ce făcem nu se poate numi chiar dans, ci mai degrabă ne legănam înainte şi înapoi, dar mie mi

se pare în regulă. Rămânem aşa încă două melodii, care sunt printre preferatele mele. *You found me* a celor de la The Fray îl face pe Hardin să râdă și să mă strângă în braţe. Următorul, un cântec pop interpretat de o trupă de băieți, îl face să râdă şi să-şi dea ochii peste cap. În timpul melodiilor, Hardin îmi vorbeşte puţin despre bunica lui. Încă trăieşte în Anglia, dar nu a văzut-o şi nici nu a mai vorbit cu ea de când l-a sunat atunci când a împlinit 12 ani. I-a ţinut partea tatălui lui la divorţ şi i-a luat apărarea în privinţa băuturii, dând vina în principal pe mama lui Hardin pentru tot, ceea ce a fost suficient pentru Hardin să nu-şi mai dorească să vorbească vreodată cu ea. Pare total relaxat când îmi povesteşte aceste lucruri, aşa că rămân tăcută, dând doar din cap şi îngânându-l, semn că îi aud vorbele.

Hardin face câteva glume prin care subliniază cât de enervante şi de plângăcioase sunt toate cântecele, iar eu râd de el.

– Vrei să mergem înapoi la etaj? glumeşte el şi-mi coboară o mână pe spate.

– Poate.

Zâmbesc cu subînţeles.

– Va trebui să-ţi dau mai des să bei şampanie.

Râde.

Îi ridic la loc mâinile pe mijlocul meu, iar el scânceşte, ceea ce mă face să râd şi mai tare.

– Mă distrez mai bine decât aş fi crezut, recunoaşte el.

– Şi eu. Mulţumesc că ai venit cu mine.

– Nu mi-aş fi dorit să fiu în altă parte.

Ştiu că nu se referă neapărat la nuntă, ci că vrea să fie cu mine în general. Acest gând îmi transmite căldură în tot corpul

– Îmi permiţi? întreabă Ken când începe următoarea melodie.

Hardin se încruntă, uitându-se la mine, apoi la tatăl lui.

– Da, dar numai un cântec, mormăie Hardin, iar Ken râde și repetă ultimele cuvinte spuse de fiul său:

– Numai un cântec.

Hardin îmi dă drumul, iar Ken mă prinde cu o mână de spate, în timp ce eu îmi reprim toate sentimentele incomode pe care le am faţă de el.

Ken face conversaţie lejeră în timpul dansului, iar sentimentele negative faţă de el pălesc, pentru că râdem de un cuplu ameţit de băutură, care se bălăbăne pe lângă noi.

– Vezi şi tu ce văd eu? spune Ken, cu vocea plină de uimire.

Mă întorc să văd la ce se referă şi mă trezesc răsuflând surprinsă când îl văd pe Hardin legănându-se în mod bizar în toate direcţiile cu Karen. Ea râde, deşi Hardin o calcă pe pantofii albi, iar el zâmbeşte stânjenit. Seara asta a fost mult mai plăcută decât aş fi putut visa.

După ce se termină cântecul, Hardin se întoarce repede la mine, iar Karen îl urmează. Le spunem fericiţilor miri că

trebuie să plecăm şi ne îmbrăţişăm din nou cu toţii, iar Hardin este clar mai dezinvolt decât mai devreme. Cineva îl strigă pe Ken, iar acesta salută înclinând capul. El şi Karen îşi iau la revedere şi ne mulțumesc încă o dată că am venit la nuntă, după care dispar în mulțime.

– Ah, mă dor picioarele de mor, spun eu. Mi-am bătut recordul la purtat pantofi cu tocuri şi o să am nevoie de o săptămână întreagă ca să îmi revin.

– Vrei să te duc în braţe? întreabă el, maimuţârindu-se cu o voce de copil mic.

– Nu.

Mă hlizesc.

Când să ieşim din cort, îl vedem pe Trevor plimbându-se cu domnul Vance şi Kimberly. Ea zâmbeşte strălucitor şi îmi face cu ochiul după ce îl examinează pe Hardin din cap până în picioare. Încerc să-mi înăbuş râsul, în schimb, mă apucă tusea.

– Dansezi şi cu mine? glumeşte domnul Vance cu Hardin.

– Nu, deloc, îi răspunde Hardin râzând.

– Plecaţi atât de devreme? spune Trevor uitându-se la mine.

– Suntem de mult timp pe aici, zice Hardin în locul meu şi mă trage de lângă ei. Mă bucur că te-am văzut, Vance, aruncă el peste umăr când ieșim din cort.

– Ai fost nepoliticos, îl cert eu când ajungem la maşină.

– Flirta cu tine, am dreptul să fiu nepoliticos cât vreau eu.

– Trevor nu flirta, era doar amabil.

Hardin își ochii peste cap.

– Te vrea, știu eu. Nu mai fi atât de naivă.

– Te rog să fii de treabă cu el de acum înainte. Lucrez cu el şi nu vreau să am probleme, îi spun calmă. Seara asta a fost prea frumoasă ca s-o stricăm din cauza geloziei.

Hardin rânjeşte răutăcios.

– Pot să-l fac pe Vance să-l dea afară, spune el, iar eu nu-mi pot stăvili râsul când îi aud reacţia lăudăroasă.

– Eşti nebun la cap, râd eu zgomotos.

– Doar când vine vorba de tine, zice el şi demarează.

95

– Ador să mă întorc acasă! exclam eu chițâind când intrăm în apartament şi îmi dau seama că e îngrozitor de frig. Cu excepţia momentelor în care închizi centrala.

Tremur, iar el se hlizeşte.

– Încă nu mi-am dat seama cum funcţionează chestia aia, e prea multă tehnologie.

– Mă duc să mai aduc nişte pături, spun eu, în timp ce Hardin se chinuie să descifreze misterul termostatului.

Iau o pătură de pe pat şi două din dulap şi le aşez grămadă pe speteaza canapelei, apoi mă întorc în dormitor ca să-mi schimb rochia.

– Hardin! strig eu.

– Vin!

– Poți să-mi tragi şi mie fermoarul? îl întreb când apare, părând iritat că l-am întrerupt din activitatea de meşter.

Mă crispez de la răceala degetelor sale care îmi ating pielea dezgolită. Își cere scuze, apoi îmi desface rochia, care cade pe jos. Îmi scot pantofii și descopăr că podeaua de beton este la fel de îngheţată.

Mă grăbesc către şifonier şi îmi iau cea mai călduroasă pijama pe care o găsesc.

– Uite, stai să-ţi dau ceva, zice el mergând către dulap, de unde scoate un hanorac gri cu glugă.

– Mulţumesc.

Îi zâmbesc.

Nu ştiu de ce îmi place atât de mult să-i port hainele lui Hardin; e ca şi cum ne-am apropia şi mai mult unul de celălalt. Nu am făcut niciodată aşa ceva cu hainele lui Noah, în afară de o singură dată, când am împrumutat un hanorac de al lui, într-o excursie cu familia lui.

Şi lui Hardin pare să-i placă faptul că îi port hainele. Mă priveşte lacom cum mă îmbrac cu hanoracul lui. Observ cum se chinuie să-şi scoată cravata şi vin lângă el ca să-l ajut. Se uită la mine în tăcere când îi scot peticul subţire de la gât şi îl pun deoparte, după care îmi iau o pereche de şosete. Îmi aleg o pereche groasă, pufoasă şi mov, primită de la mama de Crăciunul trecut.

Mă străfulgera gândul că mai sunt doar trei săptămâni până la Crăciun şi încep să mă întreb dacă mama îşi mai doreşte oare va vin acasă de Sărbători. Nu m-am mai dus acasă de când am plecat la facultate.

– Ce sunt astea?

Hardin se hlizeşte şi dă câteva bobârnace mingilor de blană din picioarele mele.

– Şosete. Nişte şosete călduroase, ca să fiu mai exacta.

Scot limba la el.

– Drăguţ, mă necăjeşte el, după care se schimbă în pantaloni de trening şi hanorac.

Până ne întoarcem în living, apartamentul se încălzeşte intru câtva. Hardin dă drumul la televizor şi se întinde pe canapea trăgându-mă lângă pieptul lui şi baricadându-se în mormanul de pături.

– Mă întrebam ce faci de Crăciun? il întreb cu nervozitate.

Nu ştiu de ce am rezerve să-l întreb ce planuri are de Crăciun, de vreme ce locuim deja împreună.

– Ah, păi, voiam să aştept până săptămâna viitoare ca să deschid subiectul, cu tot haosul care a fost pe aici în ultimele zile, dar dacă tot ai început tu... Zâmbeşte, iar pe chipul lui se citeşte aceeaşi nervozitate pe care o simt şi eu. Vreau să merg acasă în vacanţă şi mi-aş dori foarte mult să vii cu mine.

– Acasă? scâncesc eu.

– În Anglia... la mama acasă. Pate prostuţ cum îşi cântăreşte cuvintele. Înţeleg dacă nu vrei. Ştiu că e ceva important, dar deja te-ai mutat împreună cu mine.

– Nu e vorba că nu vreau, doar că... nu ştiu.

Ideea de a merge în altă ţară cu Hardin este minunată, dar inspăimântătoare în acelaşi timp. Eu nu am ieşit niciodată nici măcar din statul Washington.

– Nu trebuie să-nu dai un răspuns în seara asta, dar anunţă-mă repede, bine? Eu plec pe douăzeci, explică el.

– La o zi de ziua mea de naştere, îi spun.

Se foiește brusc şi îmi ridică bărbia.

– Ziua ta de naştere? De ce nu mi-ai spus că vine atât de curând? mă chestionează el.

Dau din umeri puţin.

– Nu ştiu. Nu m-am gândit el asta, cred. Zilele de naştere nu înseamnă prea mult pentru mine. Mama depunea toate eforturile de ziua mea de naștere, făcându-le pe toate speciale, dar nu şi în ultimii ani.

– Ei bine, ce ți-ai să dori să faci de ziua ta?

– Nimic, poate ieşim la cină?

Nu vreau să dau prea mare importanţă evenimentului.

– La cină... nu știu ce să zic, mă tachinează el. Nu e un pic cam extravagant?

Chicotesc, iar el mă sărută pe frunte. Îl oblig să se uite la un nou episod din *Pretty little liars* şi adormim pe canapea destul de repede.

Mă trezesc înspăimântată în mijlocul nopţii. Mă ridic de lângă Hardin și îmi scot de pe mine hanoracul, după care mă duc să dau căldura mai încet. Atunci văd o mică lumină albastră sclipind din telefonul lui Hardin, lăsat pe tejghea, ceea ce îmi trezeşte curiozitatea. Iau telefonul de pe tejghea și-mi trec degetul peste ecrn. Trei mesaje noi.

Pune jos telefonul, Tessa.

Nu am niciun motiv să-i umblu prin telefon, ar fi o nebunie. Pun telefonul la loc şi mă îndrept înspre canapea, dar mă

opresc în drum din cauză că aud telefonul vibrând, semn că a sosit un alt mesaj.

O singură privire arunc, atât. Nu e o tâmpenie, nu-i așa? Ştiu că e absurd să mă uit prin mesajele lui Hardin, dar se pare că nu mă pot abţine.

Sună-mă, cretinule, spune mesajul. În partea de sus a micului ecran se află numele lui Jace.

Mda, să citesc acest mesaj a fost o idee îngrozitoare. Nu am făcut nicio descoperire, în plus, mă simt vinovată că mi-am băgat nasul în telefonul lui Hardin ca o nebună... dar oare de ce îi trimite Jace mesaje lui Hardin?

– Tessa? se aude vocea răstită a lui Hardin, fapt care mă face să sar cât colo şi să scap telefonul din mână.

Cade pe podea cu un trosnet puternic.

– Ce-a fost asta? Ce faci acolo? întreabă el în camera întunecată, în care nu se vede altă lumină decât cea a televizorului.

– Ţi-a căzut telefonul... iar eu l-am prins, mint eu eu pe jumătate şi mă aplec spre podea ca să ridic telefonul. Acum ecranul are o crăpătură mică pe o parte. Şi s-a spart ecranul, completez eu.

Mormăie obosit.

– Vino înapoi în pat.

Pun telefonul jos şi mă întind la loc pe canapea lângă el. Dar nu adorm decăt după mult, mult timp.

În dimineaţa următoare, mă trezesc din cauza lui Hardin, care încearcă să iasă de sub mine. Mă mut înspre perete ca să se scoale, iar el îşi ia telefonul de pe tejghea şi pleacă la baie cu el. Sper că nu e prea supărat că i-am spat ecranul. DAcă nu aș fi fost atât de bâgăcioasă, nu s-ar fi întâmplat asta. Mă ridic de pe canapea să pregătesc cafeaua.

Propunerea lui Hardin de a merge în Anglia cu el îmi tot saltă prin minte. Am progresat deja atât de repede în relația asta, mutându-ne împreună la o vârsta atât de fragedă. Totuşi, mi-aș dori s-o cunosc pe mama lui şi să văd Anglia, mai ales împreună cu Hardin.

– Ai căzut pe gânduri? mă întrerupe Hardin, care apare în bucătărie.

– Nu... mă rog, într-un fel.

Surâd.

– În legătură cu ce?

– Cu Crăciunul.

– Ce e cu Crăciunul? Nu poţi să te hotărăşti ce cadou să-mi cumperi?

Izbucneşte în râs.

– Cred că o voi suna pe mama ca să văd dacă măcar m-ar fi invitat la ea de Crăciun. M-aş simţi prost dacă nu aş afla asta, ştii. Va fi singură, îi spun.

Nu pare deloc încântat, dar îşi păstrează calmul.

– Înţeleg.

– Îmi pare rău pentru telefonul tău.

– Nu e nicio problemă, spune el şi se aşază la masa din bucatăne.

Și deodată izbucnesc.

– Am citit un mesaj de la Jace.

Nu vreau să-i ascund nimic, nu contează cât de stânjenitoare ar fi dezvăluirile.

– Ce ai făcut?

– A vibrat şi m-am uitat la el. De ce îţi scrie atât de târziu, apropo?

– Ce ai să citeşti? mă chestionează el, nebăgându-mi în seamă întrebarea.

– Un mesaj de la Jace, repet.

I se încleștează fălcile.

– Ce scria în el?

– Doar să-l suni...

De ce este atât de preocupat? Ştiam că nu va fi tocmai fericit că m-am uitat prin mesajele lui, dar acum chiar exagerează.

– Atât? se răsteşte el, ceea ce începe să mă scoată din sărite.

– Da, Hardin, ce altceva ar fi putut să scrie?

– Nimic... Ia o sorbitură rapidă din cana lui de cafea, ca şi cum dintr-odată nu mai contează. Nu-mi place să-mi umbli prin lucruri.

– Bine, nu se va mai întâmpla.

– Bine. Am câte ceva de făcut azi, deci te descurci singură o vreme?

– Ce anume ai de făcut? întreb eu şi regret instantaneu că am făcut asta.

– Dumnezeule, Tessa, spune el răspicat. De ce mă baţi tot timpul la cap?

– Nu te bat tot timpul la cap, voiam doar să ştiu ce vrei să faci. Avem o relație, Hardin, una destul de serioasă aş spune, aşa că de ce nu trebuie să te întreb unde te duci?

Împinge cana colo şi se ridică.

– Nu știi când să taci din gură, asta e problema ta. Nu trebuie şi-ţi spun ție totul, fie că locuim împreună, fie că nu! Dacă ştiam tâmpeniile astea azi, plecam înainte să apuci tu să te trezeşti.

– Uau, e tot ce spun înainte să plec ca vijelia către dormitor.

– Dar el se ţine după mine.

– Ce uau?

– Ştiam eu că seara trecută a fost prea frumoasă ca să fie adevărată.

– Pardon? se încruntă el.

– Ne-am distrat atât de bine, o dată în viaţa ta nu ai fost nemernic, dar azi te-ai trezit şi jap! Te-ai făcut din nou ticălos!

Mă învârt prin cameră adunând ţoalele murdare ale lui Hardin de pe podea.

– Ai uitat că mi-ai umblat prin telefon.

– Da, şi îmi pare rău că am făcut asta, dar nu mi se pare atât de mare scofală. În schimb, dacă e acolo ceva ce nu trebuie să văd eu, atunci asta e o problemă! țip eu și arunc hainele la coșul cu rufe murdare.

Îşi îndreaptă un deget către mine.

– Nu, Tessa, tu eşti problema. Tu mereu faci din ţânţar armăsar!

– De ce te-ai bătut cu Zed? contraatac eu.

– Nu discutăm asta acum, spune el pe un ton rece.

– Dar când, Hardin? De ce nu vrei să-mi spui? Cum să am eu încredere în tine dacă îmi ascunzi astfel de lucruri? Are legătură cu Jace? întreb eu, iar nările lui flutură amenințător.

Îşi trece mâinile peste faţă, apoi prin păr, lâsându-l ridicat.

– Nu ştiu de ce niciodată nu-ţi vezi dracului de treburile tale, bolboroseşte el şi iese din cameră.

Câteva secunde mai târziu, aud uşa de la intrare trântindu-se şi îmi şterg lacrimile de mânie de pe obraji. Reacţia lui Hardin când l-am întrebat despre Jace îmi provoacă o gaură în stomac tot timpul cât fac curat prin apartament. A exagerat; e ceva ce nu-mi spune şi nu înţeleg de ce. Sunt convinsă că nu are legătură cu mine, dar nu înțeleg de ce Hardin este atât de preocupat. Din momentul în care l-am întâlnit pe Jace, mi-am dat seama că aduce numai necazuri. Dacă Hardin nu are de gând să-mi dea nişte răspunsuri, va trebui să le caut în altă

parte. Mă uit pe fereastră şi văd cum maşina lui Hardin iese din parcare, după care iau telefonul.

Noua mea sursă răspunde la telefon din prima.

– Zed? Sunt Tessa, spun eu.

– Da... știu.

– Bine... în fine, mă gândeam dacă pot să te întreb ceva?

Vocea mea e mai stinsă decât aș fi vrut.

– Ăăă... unde este Hardin? întreabă el şi, după tonul lui, bănuiesc că îmi poartă pica pentru că l-am părăsit după ce s-a purtat atât de frumos cu mine.

– Nu e aici.

– Nu cred că e o idee atât de bună...

– De ce s-a luat Hardin la bătaie cu tine? îl întreb fără să-l las să termine fraza.

– Îmi pare rău, Tessa, trebuie să închid, zice el şi conversaţia se termină.

Ce dracu'? Nu eram sigură sută la sută că o să-mi povestească, dar nici la reacţia asta nu mă aşteptam. Curiozitatea mă roade mai rău ca oricând şi sunt scoasă din sărite rău de tot.

Încerc să-l sun din nou pe Hardin, dar bineînţeles că nu răspunde. De ce s-a comportat Zed în felul ăsta? De parcă... i-ar fi fost aproape teamă să-mi spună? Poate că m-am înşelat şi toate astea au, de fapt, de-a face cu mine? Nu ştiu ce anume se petrece aici, dar nimic nu pare a avea sens. Mă liniştesc puţin şi

reevaluez situaţia. Oare eu sunt cea care exagerează? Expresia de om nebun a lui Hardin când l-am întrebat despre Jace îmi reapare în minte şi ştiu că nu interpretez greşit acest amănunt.

Fac un duş ca să mă calmez puţin şi să-mi pun gândurile în ordine, dar nu funcţionează; această senzaţie de gol în stomac mă face să mă gândesc la următoarea soluţie. Când ies din duș, îmi usuc părul cu foenul şi mă îmbrac în timp ce mă decid care să fie pasul următor.

Mă simt puţin ca domnişoara Havisham din *Marile speranţe*, complotând şi făcând planuri. Niciodată nu mi-a plăcut acest personaj, dar dintr-odată mă simt apropiată de el. Îmi dau seama acum că iubirea te poate împinge să faci lucruri pe care nu le-ai face în mod normal, te transformă într-un obsedat şi chiar într-un nebun. Totuşi, în realitate, planul meu nu este atât de nebunesc şi nici măcar atât de dramatic cum pare a fi în capul meu. Tot ce îmi propun să fac este s-o găsesc pe Steph şi s-o întreb de ce s-au încăierat Hardin şi Zed şi apoi să văd ce ştie despre Jace. Singurul lucru care va transforma acest plan într-o nebunie va fi faptul că Hardin se va enerva rău de tot când va afla că l-am sunat pe Zed şi că m-am dus la Steph.

Dacă mă gândesc mai bine, Hardin nu m-a mai luat cu prietenii lui de când ne-am mutat împreună, pentru că niciunul dintre ei nu cunoaşte acest detaliu despre noi.

Mă întreb dacă Steph şi Tristan şi-au rezolvat problemele, eu aşa sper.

Când ies din apartament, gândurile îmi sunt încâlcite rău de tot şi îmi uit telefonul pe tejgheaua de la bucătărie.

Începe să ningă exact când intru pe autostradă, aşa că îmi ia cam treizeci de minute să ajung la cămin. Arată exact la fel cum îmi aminteam... cum altfel? M-am mutat de aici doar de o săptămână, deşi mie mi se pare că a trecut mai mult timp.

Mergând hotărâtă pe coridor, nu bag în seamă privirea nepoliticoasă a blondei oxigenate de vizavi, care a urlat mai demult la Hardin când el vărsase votca la uşa ei. Acea primă noapte când Hardin a rămas la mine în cameră pare atât de îndepărtată în timp; trecerea vremii nu are nicio noimă de când îl cunosc. Când bat la fosta mea uşă, nu răspunde nimeni. Sigur că nu e aici; ea e mereu plecată. Îşi petrece cea mai mare parte a timpului în apartamentul lui Tristan şi al lui Nate, iar eu nu am habar unde este acesta. Şi chiar dacă aş avea, oare m-aş duce acolo?

Mă întorc la maşină şi încerc să-mi fac un plan nou-nouţ cât timp conduc aiurea prin împrejurimi. Totul ar fi putut fi mult mai uşor dacă nu mi-aş fi uitat telefonul, dar chiar când sunt pe punctul e a renunţa la decizia radicală de a-mi urmări fosta colegă de cameră, trec pe lângă Blind Bob, barul de motociclişti la care am fost Steph. Trag imediat pe dreapta, după ce recunosc maşina lui Nate parcată acolo. Inspir adânc înainte de

a coborî din maşină şi, când o fac, aerul rece îmi arde nările. Tipa de la recepţie îmi zâmbeşte când intru, iar eu mă simt uşurată observând părul roşu al lui Steph în partea cealaltă a încăperii.

Dacă aș fi știut eu ce urma să se întâmple!

96

Nervozitatea mă copleşeşte pe măsură ce înaintez prin barul pin de fum. Oare de ce mi s-a părut mie asta o idee bună? Hardin se va înfuria pe mine, iar Steph o să creadă că am înnebunit.

Când mă vede, Steph zâmbeşte larg şi practic țipă cât poate.

– Tessa, ce naiba cauţi tu aici? îmbrăţişându-mă cu putere.

– Eu... te căutam pe tine, spun.

– Este totul în regulă? Sau doar îţi era dor de mine?

– Mi-era dor de tine.

Optez pentru varianta asta deocamdată.

– Nu te-am văzut de o veşnicie, Tessa, glumeşte Nate şi mă îmbrăţişează. Unde te-a ascuns Hardin?

Tristan apare în spatele lui Steph şi îşi încolăceşte braţele în jurul taliei ei. După felul în care se sprijină pe el, îmi dau seama că au trecut peste cearta care o avea în prim-pian pe Molly.

Ea zâmbeşte.

– Hai, vino lângă noi, suntem doar noi deocamdată.

– Deocamdată? Mă întreb dacă asta înseamnă că Hardin va veni aici în curând? Îi urmez pe toți trei la separeu, temându-mă de răspuns.

O întrebare pe care prefer să nu o adresez cu voce tare, ci în schimb comand un burger şi cartofi prăjiţi. Nu am mâncat toată ziua şi e deja ora trei după-amiaza.

– Şi o să mă asigur că nu e cu ketchup, spune chelneriţa cu un surâs atotcunoscător pe buze şi se duce înapoi la bucătărie.

Fără îndoială, îşi aduce aminte scena pe care a făcut-o Hardin ultima dată când am fost aici.

Îmi rod unghiile în timp ce aştept ca ospătăriţa să-mi aducă sticla de Cola.

– Ai ratat o superpetrecene azi-noapte, Testa, spune Nate.

Ridică paharul şi dă pe gât ce i-a mai rămas din bere.

– Da?

Zâmbesc.

Cea mai frustrantă parte a relaţiei mele cu Hardin este că nu ştiu niciodată ce am voie să le spun oamenilor. Dacă am fi avut o relaţie normală, aş fi răspuns: "Ah, da, şi noi ne-am distrat aseară foarte tare, la nunta tatălui său". Dar, de vreme ce relaţia mea e departe de a fi normală, nu zic nimic.

– Da, a fost o nebunie. Am mers la docuri în loc să ne ducem la casa frăţiei studenţeşti. Surâde. Ne facem de cap mai tare la docuri şi un mai trebuie să facem curat după aceea.

– Ah, Jace ăla nu locuieşte la docuri?

Încerc să-mi păstrez tonul vocii neutru.

– Poftim? Nu, la docuri sunt numai bărci. Râde şi continuă. El muncește acolo în timpul zilei şi locuieşte în apropiere.

– Ah...

Muşc din pai.

Era un frig de paralizai şi Tristan aici de faţă era praf de beat și a răsit î napa îngheţată, pufneşte, iar Tristan îi arată în joacă degetul din mijloc.

– Nu a fost aşa de rău, mi-a amorţit tot corpul de îndată ce am intrat în apă, glumește el.

Vine și mâncarea mea alături de aripioarele lui Tristan și încă o rundă de bere pentru ei trei.

– Sigur nu vrei o bere? Nu te întreabă nimeni de buletin, îmi zice Nate.

– Ah, nu, trebuie să conduc. Mulţumesc.

– Deci, cum e noua ta cameră de cămin? întreabă Steph şi fură un cartof prăjit de pe farfuria mea.

– Ce să fie?

– Noua ta cameră de cămin, repetă ea încet.

– Nu am nicio cameră nouă de cămin.

Hardin i-a spus că m-am mutat într-o altă cameră.

– Ăăă, ba da, ai, pentru că nu mai stai cu mine în cameră. Toate lucrurile ţi-au dispărut şi Hardin a spus că ţi-ai schimbat camera, fiindcă mamei tale i-a sărit ţandăra sau ceva de genul ăsta.

Ia o gură mare de bere.

Şi în acel moment nu-mi mai pasă cât de tare se va supăra Hardin pe mine, nu mai am de gând să mint. Sunt mânioasă şi stânjenită pentru că el ascunde în continuare faptul că avem o relaţie.

– Eu şi Hardin ne-am mutat într-un apartament, le spun.

– Poftim? spun Steph, Nate şi Tristan în acelaşi timp.

– Da, săptămâna trecută. Ne-am mutat împreună la vreo douăzeci de minute distanţă de campus, le explic.

Toţi trei se uită la mine de parcă mi-ar fi crescut un al doilea cap.

– Ce e? întreb eu tăios.

– Nimic. Doar că... uau... nu ştiu. Asta e o mare surpriză, spune Steph.

– De ce? mă răstesc eu.

Ştiu că nu e corect să-mi redirecţionez furia împotriva ei când, de fapt, eu am ce am cu Hardin, dar nu mă pot abţine.

Se încruntă şi arată de parcă se gândeşte intens la ceva.

– Nu ştiu, doar că nu mi-l pot imagina pe Hardin locuind cu cineva, atâta tot. Nu ştiam că voi doi aveţi o relaţie atât de serioasă. Aş fi vrut să-mi spuneţi şi mie.

Exact când sunt pe punctul s-o întreb ce vrea să spună cu asta, ochii lui Nate şi ai lui Tristan se îndreaptă către uşă, apoi se întorc către mine. Când mă răsucesc, îi văd pe Molly, Hardin şi Jace stând în prag. Hardin îşi scutură zăpada din păr și îşi şterge bocancii pe preşul de la intrare. Mă răsucesc repede înapoi, iar inima îmi bate atât de tare, încât mi se pare că o să-mi spargă pieptul. Se întâmplă prea multe lucruri în acelaşi timp: Molly e cu Hardin, ceea ce mă enervează dincolo de cuvinte, Jace e cu Hardin, lucru care mă descumpăneşte ca

dracu'. Şi eu tocmai am spus tuturor că ne-am mutat împreună, amănunt care pare să-i neliniştească.

– Tessa!

Aud vocea furioasă a lui Hardin în spatele meu.

Mă uit la el şi îi văd faţa distorsionată de mânie. Încearcă să se controleze, dar se vede că mai are puţin şi dă în clocot.

– Trebuie să vorbesc cu tine, spune el cu dinţii încleştaţi.

– Chiar acum? zic eu, încercând să par nonşalantă, dar dură.

– Da. Acum, răspunde el şi întinde mâna ca să mă apuce de braţ.

Ies repede din separeu şi îl urmez până într-un colţ al micuţului local.

– Ce mama naibii cauţi aici? spune el liniştit, cu faţa la câţiva centimetri de a mea.

– Am venit s-o văd pe Steph.

– Nu e chiar o minciună, dar nu e nici adevărul.

Ridică tonul.

– Pe dracu'!

Se străduieşte din răsputeri să îşi păstreze un ton moderat, dar deja am atras atenţia câtorva clienţi.

– Trebuie să pleci, îmi spune.

– Poftim? ripostez eu, furându-i una dintre replicile favorite.

– Trebuie să te duci acasă.

– Acasă unde? Înapoi la cămin? îl provoc. Culoarea îi dispare din obraji. Da, le-am spus. Le-am spus că locuim împreună; cum ai putut să nu le spui aşa ceva? Ştii cât de prost m-am simţit? Credeam că am trecut de faza în care mă ţineai în secret.

– Nu te ţineam... minte el.

– M-am săturat de secrete şi de înşelătorii, Hardin. De câte ori am impresia că evoluăm...

– Îmi cer scuze, nu încercam să păstrez vreun secret, aşteptam doar momentul potrivit.

Gândurile lui Hardin sunt confuze. Aproape văd cum se duce o adevărată bătălie în spatele ochilor lui verzi. Privirea lui se plimbă frenetic prin încăpere, iar panica lui mă îngrijorează.

– Nu mai pot continua aşa; ştii asta, nu-i aşa? îi spun.

– Da, ştiu. Oftează şi îşi trage inelul din buză printre dinţi, după care îşi trece mâinile prin părul jilav. Putem să mergem acasă şi să vorbim despre asta? întreabă el, iar eu încuviinţez.

Îl urmez înapoi la separeuri, acolo unde toată lumea stă jos.

– Noi plecăm, anunţă Hardin.

Jace rânjeşte sinistru.

– Atât de repede?

Observ cum lui Hardin i se încordează umerii.

– Mda, răspunde el.

– Înapoi la apartamentul vostru? întreabă Steph, iar eu o străpung cu privirea. Nu acum, o rog eu în tăcere.

– Înapoi la ce? chicoteşte Molly.

Aş putea să-mi continui bine mersi viaţa fără s-o mai văd niciodată şi aş fi foarte fericită.

– La apartamentul lor; s-au mutat împreună, spune Steph cu o voce cântată.

Ştiu că vrea doar să-i facă în ciudă lui Molly şi în mod obişnuit aş aplauda-o pentru aşa ceva, dar sunt prea furioasă pe Hardin ca să-mi mai pese de Molly.

– Ca să vezi... Molly bate cu unghiile sale purpurii în masă. Este foarte interesant, spune ea, uitându-se urât la Hardin.

– Molly... avertizează el.

Jur că văd cum panica pune stăpânire pe toată fiinţa lui.

Ea ridică din sprânceană.

– Ai dus toată povestea asta puţin cam departe, nu crezi?

– Molly, pentru Dumnezeu, dacă nu taci dracului din gură... o ameninţă Hardin.

– Care chestie? Ce a dus prea departe? nu mă pot opri să întreb.

– Tessa, ieşi de aici, îmi porunceşte el, dar nu-l bag în seamă.

– Poveste duce prea departe? Spune-mi! ţip eu.

– Stai așa. Și tu ești amestecată, nu-i aşa? Molly râde şi continuă. Știam eu! I-am spus lui Jace că ştii, dar nu a vrut să mă creadă. Hardin, îi datorezi lui Zed o grămadă de bani pentru asta. Îşi dă capal pe spate şi se ridică.

Chipul lui Hardin este complet palid; tot sângele pare că i s-a scurs din corp. Eu simt că ameţesc şi sunt total derutată. Arunc o privire scurtă către Nate, Tristan şi Steph, dar toţi sunt concentraţi asupra iui Hardin.

– Ce să ştiu?

Vocea îmi tremură. Hardin mă ia de mână şi încearcă să mă tragă deoparte, dar eu mă smucesc din strânsoarea lui și mă așez în fața lui Molly.

– Nu face pe proasta cu mine, ştiu că ştii. Ce a făcut? A împărţit banii cu tine? întreabă ea.

Hardin mă ia de mână, iar degetele lui sunt reci ca gheaţa.

– Tessa...

Mă smucesc și mă uit urât la el, cu ochii căscaţi.

– Spune-mi! Despre ce vorbește asta? urlu la el.

Lacrimile mi se adună în ochi și mă forțez să dau glas tuturor emoţiilor care mă încearcă.

Hardin mă uimește deschizând gura și apoi închizând-o la loc, fără să vorbească.

– O, Dumnezeule, chiar nu ştii? Este nemaipomenit! Toată lumea să-și tragă un scaun! face ea mişto.

– Molly, nu face asta, spune Steph.

– Ești sigură că vrei să afli, prinţesă? continuă Molly, zâmbindu-mi răutiaos şi triumfător.

Îmi aud la propriu sângele trecându-mi prin spatele urechilor şi pentru o secundă mă întreb dacă mai aude şi altcineva.

– Spune-mi, îi cer eu.

Ea dă din cap încetişor, apoi face o pauză.

– Nu, cred că Hardin ar trebui să-i spună.

Şi începe să chicotească, scoțând inelul din limbă printre dinţi şi făcând cel mai oribil zăngănit cu putinţă, mai rău decât sunetul unghiilor pe o tablă.

97

Totul se întâmplă prea repede pentru puterea mea de înțelegere. Sunt confuză şi, când mă uit în încăpere, văd că sunt înconjurată de oameni care şi-au bătut joc de mine, indiferent cât am încercat să mă adaptez, şi ştiu că nu pota vea încredere în niciunul dintre ei.

Ce se petrece? De ce a rămas Hardin acolo fără să zică nimic? Ce se întâmplă?

– Susţin această idee, se bagă şi Jace şi ridică berea în chip de noroc. Haide, Hardin, spune-i.

– Îţi... îţi spun afară, zice Hardin cu o voce foarte joasă.

Mă uit în ochii lui strălucitori, care par înnebuniși de disperare şi confuzie. Habar nu am ce se întâmplă, dar știu că nu vreau să merg nicăieri cu el.

– Nu, îmi spui aici. În faţa lor, ca să nu mă poți minți, scuip eu printre dinţi.

Deja mă doare inima şi ştiu că nu sunt pregătită să aud nimic din ce are să-mi spună.

Face o pauză, jucându-se cu degetele înainte de a vorbi.

– Îmi pare rău, explodează el și îşi întinde mâinile în faţă. Tessa, trebuie să ții cont că asta se întâmpla înainte să te cunosc cu adevărat, spune el.

Ochii lui cer îndurare.

Simt că îmi pierd vocea şi de-abia deschid gura când spun:

– Povesteşte-mi.

– În noaptea aceea... a doua noapte ... la a doua petrecere la care ai venit şi la care noi jucam Adevăr sau Provocare... şi Nate te-a întrebat dacă mai eşti virgină...

Se bâlbâie şi închide ochii ca şi cum ar vrea să-şi adune gândurile.

O, nu! Dacă ar fi posibil ca inima să mi se oprească de tot, asta ar face. Nu se întâmplă aşa ceva. Nu acum. Nu mie.

– Haide... spune Jace şi se apleacă în faţă de parcă acesta este cel mai tare lucru pe care l-a văzut vreodată.

Hardin îi aruncă priviri criminale şi ştiu că l-ar ucide pe omul acela nemernic pe loc, dacă nu ar fi pe punctul de a ne distruge relaţia.

– Ai spus că eşti virgină... şi asta i-a dat cuiva ideea...

– Cui i-a dat ideea? îl întrerupe Molly.

– Mie... mie mi-a dat ideea, zice el. Se uită fix în ochii mei. I-a răspuns la întrebare doar de dragul meu. Ceea ce nu uşureaza cu nimic situaţia. Că... ar fi distractiv... să facem un pariu.

Capul îi cade deznădăjduit şi îi curg lacrimi din ochi.

– Nu.

Mă sufoc şi fac un pas înapoi.

Confuzia se instalează printre gândurile mele deja alambicate, împiedicându-mi orice tentativă de a le pune cap la cap, de a pune cap la cap ce aud. Confuzia este înlocuită rapid

de un amestec de durere și furie. Toate amintirile invadându-mă şi bombardându-mă din toate direcţiile...

“Stai departe de el.” “Ai mare grijă.” “Câteodată crezi că îi cunoşti pe oamenii din jur, dar nu e aşa.” “Dar, Tessa, trebuie să-ţi mărturisesc ceva.”

Toate micile replici date de Molly, Jace şi chiar de însuşi Hardin mi se învârt în cap la infinit. În străfundul minţii mele a existat mereu un semnal, o impresie că îmi scapă ceva. Încăperea pare să se fi golit de tot aerul din ea şi mă trezesc sufocându-mă când îmi dau seama în ce realitate trăiesc. Au fost atât de multe semnale, dar am fost prea orbită de Hadrin ca să le remarc.

De ce a trebuit să ducă povestea atât de departe? Încât să se mute cu mine?

– Tu știai? mă întorc către Steph.

Nu mai suport să-l privesc pe Hardin.

– Eu... am vrut de multe ori să-ți spun adevărul, Tess, zice ea, iar ochii îi strălucesc de lacrimi pline de vinovăţie.

– Nu l-am crezut când a pretins că a câştigat, nici măcar cu prezervativul, chicoteşte Jace, căruia se vede că îi place la nebunie spectacolul.

– Nu-i așa? Nici eu! Cearşafurile, totuşi... Nu poţi să nu ai încredere în sângele de pe cearşafuri! râde Molly.

Cearşafurile. De-aia erau încă în maşină...

Știu că ar trebui să spun ceva, orice, dar nu ştiu unde mi-e vocea. Totul se mișcă în jurul meu, oamenii din bar mănâncă şi beau, nici nu o observ pe sărmana fată naivă la nici trei metri distanţă de ei cum i se frânge inima de față cu toată lumea. Cum e posibil ca timpul încă să treacă, deși eu am rămas aici privind cum Tristan îşi lasă capul în jos, cum plânge Steph și, mai ales, cum mă priveşte Hardin.

– Tessa, îmi pare atât de rău.

Hardin face un pas către mine, iar eu nu sunt nici măcar în stare să-mi mişc picioarele pentru a o lua la goană, aşa cum ar trebui.

Vocea de harpie a lui Molly sparge aerul.

– Știi, e un fel de telenovela pe care toată lumea trebuie s-o aprecieze. Adică, amintește-ți ultima oară când am fost aici cu toţii şi Steph a machiat-o pe Tessa în felul ăla ridicol, iar Hardin şi Zed se băteau practic între ei care s-o ducă înapoi la cămin? Râde şi continuă. Apoi Hardin a apărut în camera ta, nu-i aşa? Cu votca aia după el! Credeai că e beat! Îţi aminteşti că l-am sunat când era acolo?

Pentru o clipă se uită la mine de parcă aşteaptă să-i răspund.

– Dar el trebuia să câştige pariul în noaptea aia. Era destul de sigur pe el, dar Zed tot spunea că nu o să-i cedezi atât de repede. Cred că Zed avea dreptate, totuși ai cedat mai repede

decât mă așteptam eu, deci cred că e bine că nu am băgat bani la pariu...

Vocea lui Molly sună îngrozitor, iar ochii lui Hardin sunt singurul lucru pe care îl văd în tot barul.

Nu m-am simţit atât de rău în toată viaţa mea. Acest nivel al umilinţei și al degradării este mai rău decât mi-aş fi putut imagina vreodată. Hardin s-a jucat cu mine în tot acest timp, am fost doar un joc pentru el. Toate îmbrăţişările, săruturile, râsetele, "te iubesc"-urile, sexul, planurile... jur că toate dor mai mult decât orice pe lumea asta. El îşo plănuise fiecare mişcare, fiecare noapte, fiecare mic detaliu şi toată lumea a ştiut, în afară de mine. Chiar şi Steph, care credeam că-mi devenise prietenă. Mă uit fix la el, permiţându-mi un moment de slabiciune în toiul şocului, şi îmi doresc să nu fi făcut asta. El stă acolo, pur şi simplu. Stă acolo ca şi cum n-ar vedea că toată lumea mea se prăbuşeşte în jurul meu şi ca şi cum nu m-ar fi umilit pe deplin în faţa tuturor.

– Ţi-ar plăcea să afli că ai meritat fiecare bănuţ, deşi Zed a încercat să îţi spună de câteva ori. Dar cu banii lui Jace, Logan şi Zed sper că ţi-a cumpărat cel puţin o cină! râde Molly.

Jace îşi termină berea şi zbiară.

– Sunt puţin dezamăgit că am lipsit de la momentul acelui celebru "te iubesc", spus de faţă cu toată lumea. Am auzit că a fost criminal.

Jace râde.

– Mai taci naibii din gură! strigă Tristan, luându-i pe toţi prin deprindere. Dacă nu aş fi fost atât de amorţită, m-ar fi surprins şi pe mine. Să vă ia naiba pe toţi, cred că aţi chinuit-o destul!

Hardin mai face un pas.

– Iubito, te rog, spune ceva.

Când aud rugăminţile cu "iubito", mi se conectează şi mie într-un final creierul cu limba.

– Să nu mai îndrăzneşti să-mi spui mie aşa! Cum ai putut să-mi faci una ca asta? Tu... Tu... Un pot... Am atâtea în cap pe care vreau să le rostesc și care pur şi simplu nu ies la suprafaţă. Dar eu nu-ţi voi spune nimic, pentru că ştiu că asta îţi doreşti.

Pe dinafară par mult mai încrezătoare decât mă simt pe dinăuntru. Pe dinăuntru ard, iar inima mea este dezintegrată, undeva sub bocancul lui Hardin.

– Ştiu că am greşit... începe el.

– Ai greşit? Ai greşit? ţip eu. De ce, spune-mi de ce ai făcut asta? De ce mie? îl întreb.

– Pentru că erai acolo, spune el, iar sinceritatea lui mă face să sufăr şi mai tare. Şi de dragul provocării. Nu te cunoşteam, Tessa. Nu ştiam că mă voi îndrăgosti atât de mult de tine.

Faptul că vorbeşte despre dragoste are asupra mea efectul opus celui din ultimele câteva săptămâni şi simt gustul fierii urcându-mi în gât.

– Eşti bolnav. Eşti un bolnav nenorocit! ţip şi mă reped la uşă.

Este prea mult pentru mine. Mâna lui Hardin mi se încolăceşte pe braţul subţire, iar eu mă smucesc cât colo, întorcându-mă și pocnindu-l. Tare de tot.

Suferinţa de pe chipul său îmi oferă cea mai dureroasă dintre satisfacţii.

– Ai distrus tot! ţip eu. Mi-ai luat ceva ce nu-ți aparținea, Hardin. Era pentru cineva care m-ar fi iubit cu adevărat. Era al lui, oricine ar fi fost el, iar tu mi-ai răpit acest lucru... pentru bani? Mi-am stricat relaţia cu mama de dragul tău, am renunţat la tot! Aveam pe cineva care mă iubea, care nu m-ar fi rănit aşa cum ai făcut-o tu. Eşti dezgustător, şuier eu.

– Te iubesc, Tessa, te iubesc mai mult decât orice. Voiam să-ți spun eu, am încercat să-i conving să nu-ţi spună. Nu aș fi vrut să afli niciodată. De aceea am lipsit toată noaptea, am încercat să-i conving să nu spună nimic. Voiam să-ţi mărturisesc eu în curând, acum că locuim împreună, pentru că nu ar mai fi contat, se bâlbâie el.

Nu-mi mai controlez cuvintele care mi se rostogolesc de pe buze.

– Eşti... pe bune... Dumnezeule, Hardin! Ce naiba ai? Crezi că e în regulă să convingi lumea să nu-mi spună? Faptul că nu aş fi aflat niciodată ar fi însemnat că e ok? Credeai că dacă acum trăim împreună aş fi trecut aşa ceva cu vederea? De-asta

erai atât de insistent ca numele meu să se regăsească pe contractul de închiriere! Doamne Dumnneule! Eşti bolnav!

Toate micile detalii care m-au făcut să îmi pun întrebări de când l-am întâlnit pe Hardin au sens. În sfârşit. Era atât de evident!

– De accea te-ai dus şi mi-ai adunat lucrurile din cameră, pentru că îți era teamă că Steph îmi va spune!

Toată lumea din bar se holbează la mine, iar eu mă simt atât de dărâmată şi de neînsemnată...

– Ce ai făcut cu banii, Hardin?

Mă uit în jur şi toţi ne privesc, știu că toţi ne aud.

– Am... începe el şi se opreşte.

– Spune-mi, îi cer eu.

– Maşina ta... vopseaua... şi avansul pentru apartament. Mă gândeam că dacă... am vrut să-ţi spun de atât de multe ori, când mi-am dat seama că nu mai e vorba de un simplu pariu. Te iubesc, te-am iubit în tot acest timp, îţi jur, spune el.

– Ai păstrat prezervativul ca să li-l arăţi, Hardin! Le-ai arătat cearșafurile, cearşafurile alea nenorocite pline de sânge! Mă apuc cu mâinile de păr şi trag cât pot. Ah, Doamne Dumnezeule! Sunt atât de idioată! Eu retrăiam fiecare amănunt al celei mai frumoase nopţi din viața mea, iar tu le arătai prietenilor tăi cearşafurile.

– Ştiu... Nu am nicio scuză... pentru ce am făcut, dar trebuie să mă ierți. Putem s-o scoatem la capăt, spune el.

Iar eu izbucnesc în râs. Un râs autentic. În ciuda lacrimilor, mă trezesc râzând. Îmi pierd minţile. Scena asta nu se petrece ca în filme. Nu mă stăpânesc deloc. Nu gestionez veştile cu eleganţă, cu o simplă răsuflare mai apăsată sau cu o singură lacrimă curgându-mi pe obraz. Ci plâng, smulgându-mi părul din cap, nefiind în stare să-mi controlez emoţiile şi să formulez o propoziţie întreagă.

– Să te iert? râd eu nebuneşte. Mi-ai distrus toată viaţa, ştii asta, nu-i așa? Sigur că știi. Acesta a fost planul tău în tot acest timp, îţi aduci aminte? Mi-ai promis că mă vei distruge. Deci, felicitări, Hardin, ai reuşit! Ar trebui să-ți dau bani pentru asta? Sau vrei să-ţi fac rost de altă virgină?

Se foieşte un pic, de parcă ar vrea să-mi blocheze contactul vizual cu cei de la masă.

– Tessa, te rog. Ştii că te iubesc, ştiu că ştii. Hai să mergem acasă. Te rog, şi îţi voi povesti totul.

– Acasă? Aceea nu e casa mea. Niciodată nu a fost, amândoi ştim asta.

Mai încerc o dată să ajung la uşă, sunt atât de aproape.

– Ce pot să fac? Fac orice, imploră el.

Cu ochii aţintiţi încă la mine, se apleacă. Sunt confuză pentru o secundă, dar apoi îmi dau seama că îngenunchează în faţa mea.

– Tu? Nimic. Nu mai ai ce să faci pentru mine, Hardin, îi spun eu şi vorbesc serios.

Dacă aş şti ce să spun ca să-l rănesc la fel de tare cum m-a rănit şi el pe mine, aş spune-o. Şi aş repeta-o de o mie de ori doar ca să-şi dea seama cum e să te simţi atacat pe nepregătite şi sfâşiat în numai câteva minute.

Mă năpustesc către uşă, profitând de faptul că Hardin este încă îngenuncheat. Când ajung la uşă însă, mă lovesc de cineva. Mă uit şi-l văd pe Zed, a cărui faţă încă se reface după bătaia încasată de la Hardin.

– Ce s-a întâmplat? întreabă el şi mă apucă de cot.

Apoi privirea i se mută în spatele meu, la Hardin, şi îşi dă seama ce se petrece.

– Îmi pare rău... spune el, dar îl ignor.

Hardin vine către uşă, iar eu trebuie să ies naibii din barul ăsta, să fug de el.

Aerul îngheţat îmi biciuie părul peste faţă din clipa în care ies. Îmi place senzaţia şi sper să-mi mai treacă fierbinţeala din interior. Zăpada mi s-a depus pe maşină şi a acoperit străzile.

Aud în spatele meu vocea lui Zed.

– Nu poţi conduce, Tessa.

Înaintez cu greu prin nămeţi, prin parcare.

– Lasă-mă în pace! Ai fost părtaş la povestea asta! Toţi aţi fost! ţip eu şi scotocesc în geantă după chei.

– Lasă-mă să te duc acasă, nu eşti în stare să conduci pe viscolul ăsta, spune el.

Exact când deschid gura ca să urlu la el, îl văd pe Hardin ieşind din bar.

Mă uit către cel despre care credeam că este iubirea vieţii mele, despre care credeam că îmi va face fiecare zi specială, şi sălbatică, şi liberă. Iar apoi mă uit către Zed.

– Bine, îi spun.

Se aude ţăcănitul maşinii lui Zed când se deblochează şi acesta este semnalul să mă urc în ea cât pot de repede. În clipa în care Hardin îşi dă seama că plec cu Zed, începe să alerge după maşină. Faţa i se schimonoseşte de furie şi sper, de dragul lui Zed, să apuce să urce în maşină înainte ca Hardin să ne prindă din urmă.

Zed sare în mașină şi demarează. Mă uit în urmă şi îl văd pe Hardin căzând în genunchi, pentru a doua oară în seara asta.

– Îmi pare atât de rău, Tessa. Nu am avut idee că situaţia va scăpa în aşa măsuri de sub control... începe el, dar i-o tai scurt.

– Nu vorbi cu mine, mă răstesc.

Nu mai pot suporta. Nu mai pot. Mi s-a făcut rău de la stomac, iar durerea trădării din partea lui Hardin mă sfâşie, făcându-mă din ce în ce mai vulnerabilă, pe măsură ce trece timpul. Sunt convinsă că, dacă şi Zed se apucă să vorbească, nu mai rămâne nimic din mine. Trebuie să aflu de ce Hardin a făcut ceea ce a făcut, dar sunt cu adevărat îngrozită de ce s-ar întâmpla dacă aş auzi adevărul, tot adevătul. Nu am simţit nicio altă durere comparabilă cu aceasta vreodată şi nu sunt sigură

cum trebuie sau dacă sunt în stare s-o gestionez. El încuviinţează dând din cap şi înaintăm în tăcere câteva minute. Mă gândesc la Hardin, la Molly, la Jace şi la restul şi ceva în sufletul meu se schimbă. Ceva mă face mai puternică.

– Ştii ceva? mă răsucesc către el. Ba vorbeşte-mi. Spune-mi... spune-mi mi tot ce s-a întâmplat. Cu toate amănuntele.

Cu ochii plini de îngrijorare, se uită fix la mine pentru un moment, apoi își dă seama că nu are de ales şi spune încet:

– Bine, apoi coteşte, intrând pe autostradă.

MULȚUMIRI

Seria *After* nu ar fi fost posibilă fără sprijinul atât de multor oameni. Aş putea scrie o altă carte numai cu mulțumiri pentru toţi (ştiţi bine că aş putea şi probabil o s-o şi fac), dar am atât de puţin spaţiu la dispoziție aici, încât voi face lista cât mai scurtă şi mai plăcută cu putinţă.

Mai întâi, vreau să le mulţumesc fanilor Hessa / Afternator-ilor / Toddler-ilor (cea mai puţin favorită poreclă, ha!) / cititorilor originali (nu ne-am putut decide asupra unui singur nume, ha!). Voi, oameni buni, aţi fost aici de la bun început şi sunteţi cel mai tare grup şi sunteți atât de pasionaţi şi îmi faceţi viaţa frumoasă. Am scris fiecare cuvânt de dragul vostru şi de dragul pasiunii voastre pentru povestea mea, sunteţi uimitori.

Următorii sunt cititorii de pe Wattpad, desigur, dacă voi un ați fi crezut în mine şi nu m-aţi fi ajutat să aduc *After* la viaţă, visurile mele nu ar fi devenit realitate. Aduceţi-vă mereu aminte de unde a început această idee şi că toţi sunteţi parte din acest proiect atât de mare. Nu renunțaţi niciodată la visurile voastre şi amintiţi-vă mereu (ştiu, vă tot repet lucrul acesta) că mâine va fi mai bine decât credeți voi și că toţi sunteţi importanţi și iubiţi chiar și atunci când nu vă simțiți așa.

Lui Amy Martin, pentru că s-a luptat pentru ideea mea și a promovat *After* până când lumea a înțeles ideea.

Lui Candice și lui Ashșeigh, amândouă ați făcut atât de multe pentru mine și nu vă voi putea răsplăti niciodată pe măsură.

Vreau să mulţumesc editurii Gallery Books pentru că a crezut în *After* și în mine și pentru că mi l-a dat pe Adam Wilson, cel mai bun și cel mai vivace editor. Adam, ești de-a dreptul uimitor și amuzant, iar comentariile tale mă fac mereu să râd. Mă înțelegi, îmi înțelegi simţul umorului (inclusiv glumele siropoase) și îi înțelegi pe Hardin și pe Tessa într-un fel în care alte persoane nu-i pot înțelege. Mi-ai fost de mare ajutor şi ai făcut din această aventură o călătorie ușoară și rapidă.

Părinţilor mei şi soacrei mele, m-ați iubit și m-ați spijinit la fiecare pas.

Kaci, pentru listele tale şi pentru încurajări.

Lui Jordan, soţul meu, pe care îl iubesc de când eram copii, mi-ai acordat răgaz să-mi îndeplinesc visurile și ai rezistat nesfârșitelor ore de scris şi de postat pe Twitter şi te-ai plâns foarte puțin de câte ori ţi-am arătat mii de editări ale manuscrisului Hessa.

Rămân fără spaţiu aici şi trebuie s-o șterg, dar vă iubesc foarte mult pe toţi şi sunt foarte recuoscătoare că vă am în viața mea.